
CEMAL LATİFOĞLU
Süveyda
CANHIRAŞ
I

Bir acı ne kadar sürer?
Hiç çocuk olamamış bir kalbin yası kaç günde biter?

Karya Eşsiz, çocukluğu ve yetişkinliği arasında sıkışmış, yaralı bir kızdır. Hayatın ona biçtiği değerle onun kendine biçtiği değer arasında kalmış ince bir çizgi, koca bir boşluktur. Bu boşluktan kurtulmak ve tenine kazınan cinayetin izlerinden temizlenmek için yeni bir şehre ayak basar. Burada huzura kavuşup her şeye sil baştan başlayacağını düşünürken karşısında geçmişinden bir adam, aynı cehennemde yanıp küle dönmüş hasta bir kalp bulur. Korkulan olmuş ve süveydasındaki sır, yarım umutlarla ektiği tohumların filizlenmesine fırsat vermeden çıkagelmiştir.

Onun çocuk kalbi, büyüme savaşı verdiği bu acımasız meydandan sağ çıkabilecek midir? Bir tarafta ona salıncaklarla yıldızları toplamayı vadeden aşkı, diğer tarafta ise o salıncakların demirlerine bulaşan pasların zalim sahibi vardır.

Peki, Karya hangisine yenik düşecektir?

"Süveyda, kalbin tam ortasında bulunan kapkara bir lekedir.
Kimine göre gizli günahlar saklıdır o lekenin içinde,
kimine göreyse varoluşumuz."

THG
0485165
TOE
0485165 TOE

/ephesusyayinlari
/ephesusyayinlari
/ephesusyayinevi
/ephesus yayınları
/ephesus yayınları

EPHESUS
www.ephesusyayinlari.com
444 0 454

9 786257 382854

**Birbirine sarılmış iki ruh gibiydik,
kuyruklarımız birbirine
dolanmıştı sanki.**

Yin ile Yang gibi.

*Birbirini tamamlayan
iki yarım gibi.*

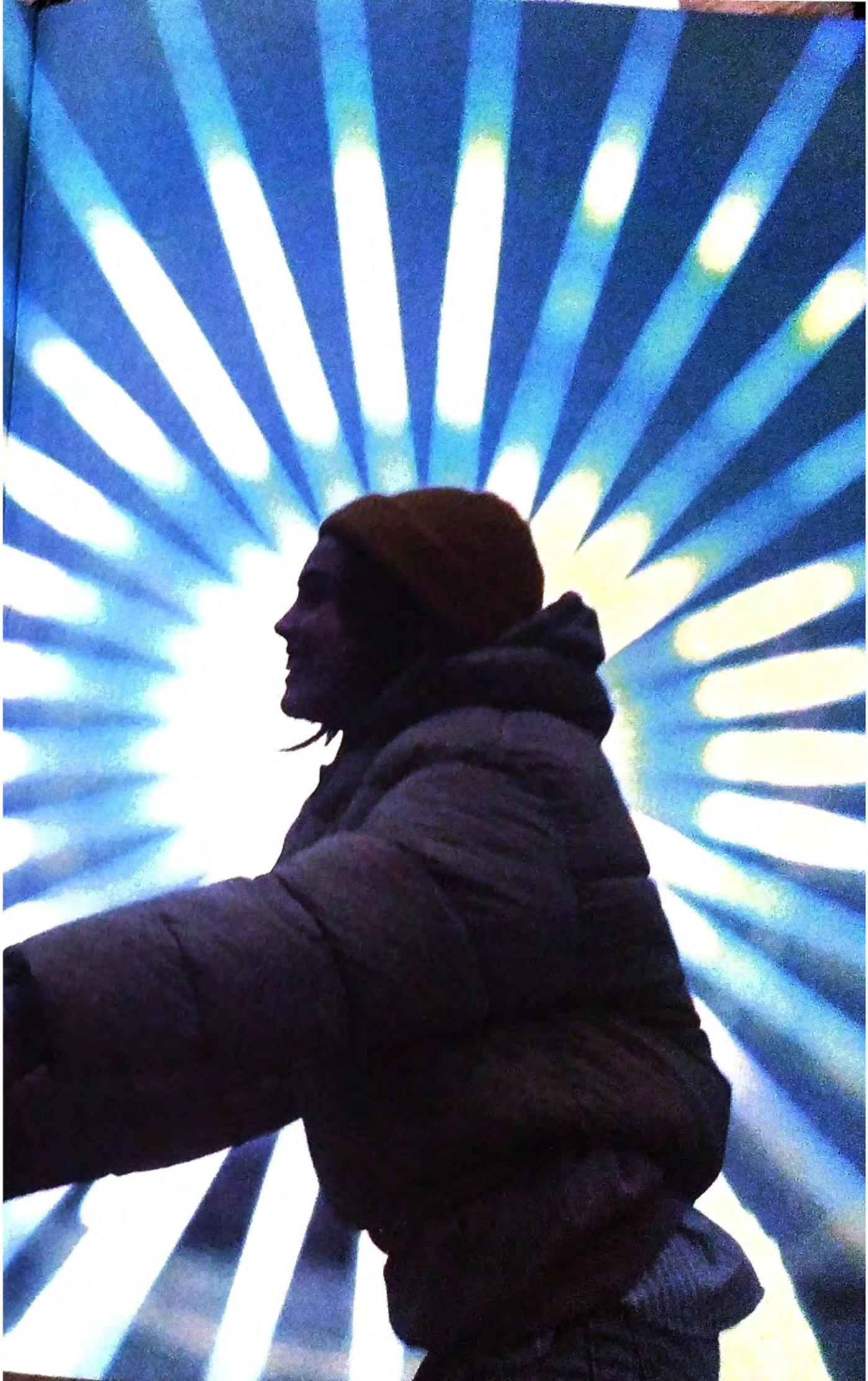
*Biri gece kadar karanlık,
diğeri gündüz kadar aydınlık
iki ruh...*

Karan ve Karya.



EPHESUS
www.ephesusyayinlari.com

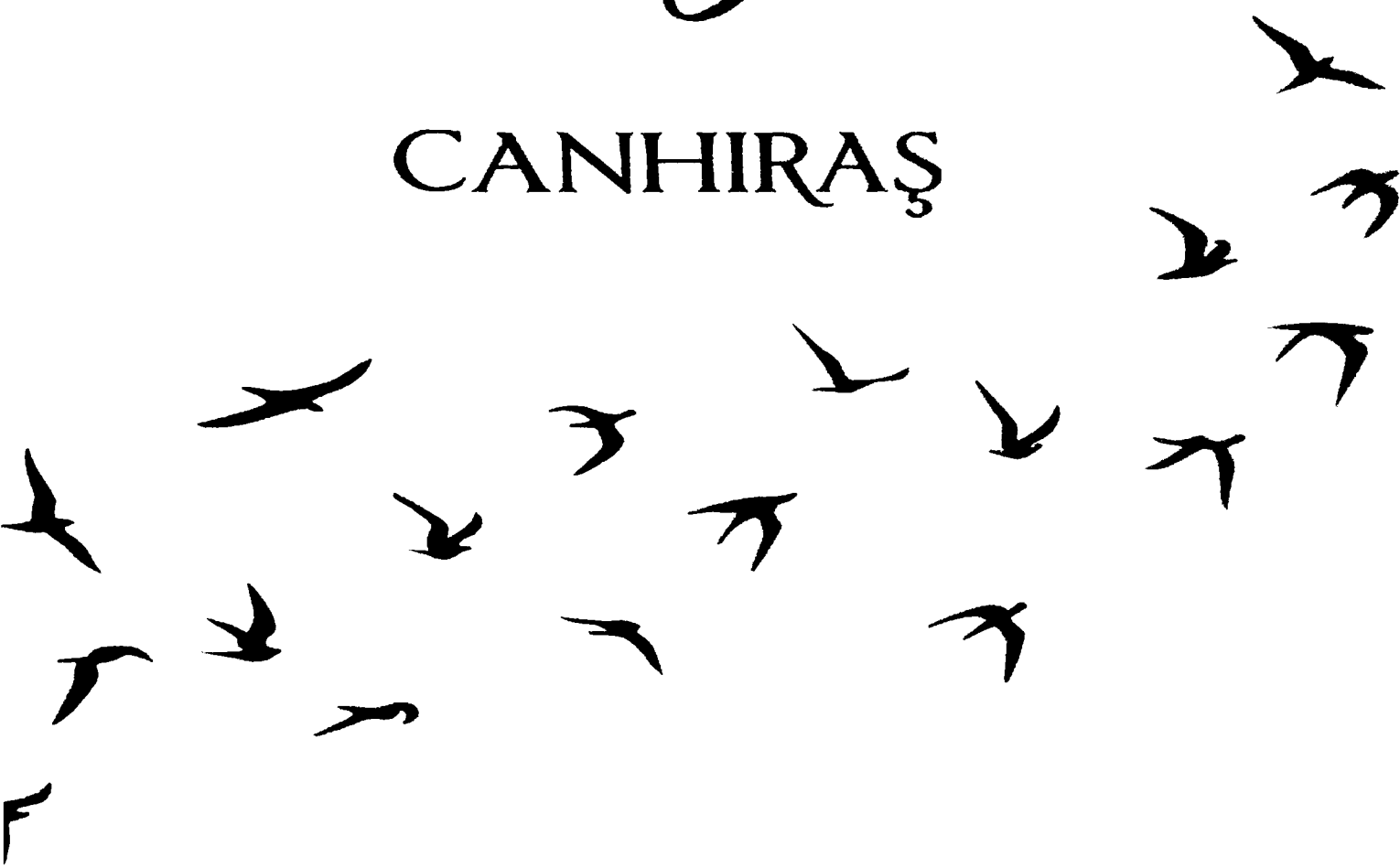




CEMAL LATİFOĞLU

Süveyda

CANHIRAŞ



Süreyda - 1

Yazar: Cemal Latifoğlu

Genel Yayın Yönetmeni: Mustafa Güneş

Yayına Hazırlayan: Emre Ozcan

Editör: Elif Evin Mızrıoğlu

Düzelti: Çiçek Nur Türker

Kapak Tasarımı: Beyzanur Şen

Sayfa Tasarımı: Gürkan Ademir

1. Baskı: Ocak 2022

ISBN: 978-625-7382-85-4

Yayınevi Sertifika No: 40169

©2021 Cemal Latifoğlu

Türkçe Yayın Hakkı

© Müptela Dörtü Bas. Yay. San. Dış Tic. Ltd. Şti.

Eserin tüm hakları Müptela Dörtü Yayın Grubunun tescilli markasıdır.

Bu eserin her türlü yayın hakkı sözleşme ile belirli haklar kullanma yetkisi 5846 sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu gereğince Müptela Dörtü Bas. Yay. San. Dış Tic. Ltd. Şti.'ne ait olup bir kısmı dahi izinsiz kullanılamaz.

Baskı: Kayan Matbaacılık ve Matbaacılık San. Tic. Ltd. Şti.

Mahmut Şevket Paşa Mah. Matbaacılar Sit. No:12 Fatih-İstanbul

Yayıncı Sertifika No: 35969

Yayınlayan

Müptela Dörtü Bas. Yay. San. Dış Tic. Ltd. Şti.

Cevizli Mahallesi Tugay Yolu Cad. No:2 Topkapı Plaza

Kat:3 Maltepe-İstanbul

Tel: 444 0 474

www.muptelayayinlari.com info@muptelayayinlari.com

CEMAL LATİFOĞLU

Süveyda

CANHIRAŞ

EPHESUS

"Sevgili çocukluğum,
Sana hayal kırıklıklarını hediye ediyorum.
Bu kitap senin için...
Artık büyüdün."

Çocukluğundan yara almış herkese



"Tüm muhteşem hikâyeler iki şekilde başlar:
Ya bir insan bir yolculuğa çıkar, ya da şehre
bir yabancı gelir."

Lev Tolstoy



BÖLÜM 1:
BEŞ KIRK BEŞ VAPURU

Uyan. Gözlerin açık ama sen hâlâ uyuyorsun.
Zihnin kapalı ama biliyorsun. Uyan. Hayatının iplerini kendi eline al. Çünkü senden başka kimse sana acımayacak.

Uyan...

İçimde yarattığım kız, kulaklarıma ulaşan hoş sedayla büyük bir uyum içerisinde; zihnimin kurak, kararmış topraklarında rengârenk tüllerle uçuşuyordu. Kanat çırptıkça çırpıyor, gözlerime yeni bir renk cümbüşü hediye ediyordu. Kalbimin zeminindeki cam kırıklarının üzerinde, parmak uçlarında yükselerek narince yürüyen o kız bendim. Benim geçmişimdi. Yıllar boyu ölmemesi adına inatla benliğimde yaşatmaya çalıştığım o ruhtu. Kendimden artakalan yanımdı. Her şeyimi kaybettiğim çocukluğumdan kalan tek hatıramdı ve kaldıkça daha da acı veriyordu. Lakin ondan vazgeçemiyordum. Onu yaşatmalıydım çünkü.

Hem olmaması gereken hem de olmazsa olmaz şeyler olur ya... Acısı bile sevilen şeyler... O kız, benim için öyleydi. Nimet gibiydi, kutsaldı. Bana verilen son bir şanstı. Çünkü tenimde gezinmesini istediğim ellerin değdiği son beden, o kızdı. Ona aitti. Bense şimdi bambaşka biriydim. Ondan oldukça uzak ama ne kadar uzağa giderse gitsin, her yakarışın onun kulaklarında yankılanacağı kadar da yakın...

Koca bir labirentin içinde sarmaşıktan duvarlara çarpa çarpa koşuyordum şimdi. Onu arıyordum delicesine; her bir karışında, her bir metresinde. Sonuçsa hep hüsran, hep çıkmaz sokak, hep yanlış yoldu. Bir türlü bulamıyordum onu ama pes etmeyecektim. Hayatım boyunca hep koşacaktım. Niye mi? Ciğerlerime emarelerini bırakan o yangının soluk tenini, o kıza ulaştırmak için... Ulaştırmak ve ciğerlerimden söküp atmak için...

Koşacağım bu yüzden; adımlarım, onun cennetine varana kadar...

Sıkıca tuttuğum süt kupasına daha da sarıldı parmaklarım, o kızın avuçları arasında tuttuğu tüllere sarıldığı gibi. Çeşit çeşit renkli tüller, ev sahipliği yapıyordu bedenine ve bu, muazzam bir görüntüydü. Güzeldi, çok

güzel. Gökyüzüne bakıyor ve o tüllerle kendine bir intihar ipi yaratıyordu. Hiçbir ölüm, bu kadar renkli olmamıştı içimde. Hiçbir zaman bu kadar güzel olamamıştım ruh-u beşerimde. Ben, ölümdüm. Ama buna rağmen onu öldürmeyecektim. Onunla yaşamayı öğrenmiştim. Onunla baş etmeyi, okuma yazmayı söker gibi zamanla sökmüş ve unutmamıştım. Sadece geçinemediğim şeyler vardı. Baş edemediğim, kaçtığım şeyler... Onların kokusu gibi...

Şimdi ise, yeni bir şehirde, başka bir gökyüzüne bakıyordum. Bu şehir, onların kokusunu barındırmıyordu. Tertemizdi... Ama yine de kaçamıyordum. Zihnimde yarattığım dünya, köşe bucak kaçsam da önünde sonunda beni buluyordu. Bu benim kaderimdi. Kaçınılmaz sonumdu.

İrislerim bir adım ötemdeki gerçek hayatın üzerinde dolaştı. Kalabalık caddeler, koşuşturan insanlar, ıslanıp umursamayan bedenler, her şeyden öte korkusuzca adım atabilen varlıklar... Bunların hepsi gerçekti. Peki ya ben? Ben benzemiyordum onlara, hem de hiçbirine. Bu şehir, bu kocaman şehir, acır mıydı bana? Yoksa yutar mıydı beni?

Sıcaklığından dolayı dumanlar yükselen beyaz kupanın içindeki süte indi bakışlarım. Üzerinde kaymak oluşmasını engellemek adına aceleci ama dilimin haşlanmamasına da özen gösteren bir tavırla küçük bir yudum aldım. Parmaklarımın hepsini etrafına sarmıştım, ısınıyordum bu sayede. Dışarıda yoğun bir tipi vardı, kar yağıyordu yeryüzüne. Bense hiç bilmediğim bir kafenin ahşap penceresinin kenarında oturmuş, alışmaya çalıştığım şehri izliyordum. Bu şehirdeki her şey, herkes yabancıydı bana. Keza ben de onlara...

İçerisi sıcacıktı. Çok insan yoktu, sakindi. Hafif notalar geziniyordu etrafta, ardından kulaklarıma ulaşıyor ve dudağıma koca bir tebessüm kondurmama sebep oluyordu. Ahşap zemin, içeri giren insanların botlarından sızan kar suyu nedeniyle ıslaktı. Kapının girişinde bir çan, kasada ise sipariş hazır olduğunda basılan bir zil vardı. Kafenin genel havası bana İngiliz filmlerindeki kasabaların sakin ve herkesin birbirini tanıdığı o sıcaklığı anımsatmıştı. Koyu renkler ama rengârenk insanlar...

Masaların arasında kızıl saçlı bir kadın ve kıvırcık saçlı bir adam dolaşıyordu, müşterilerin ihtiyaçlarını soruyorlardı. Yüzlerinde kocaman bir gülümseme vardı; arada birbirlerine takılıyor, sonra yeniden işlerine koyuluyorlardı. İnsanlara baktım sonra, kimi arkadaşıyla harıl harıl sohbet ediyor, kimi kitabını okurken çayını yudumluyordu. Herkes kendi derdindeydi; kimse kimseye karışmıyor, etlisine sütlüsüne bulaşmıyordu.

Olağan hayat bu olmalı, diye geçirdim içimden. Alışacaktım.

Bu düşünce karmaşasıyla mücadele ederken gözlerimi çektim insanlardan ve parmaklarımı sardığım süt kupasını dikkatle masadan alarak dudak-

larıma götürdüm. Sıcacık süt dudaklarım ile buluştu, boğazıma doğru bir yol çizdi kendine. Bu, aldığım son yudumdu. Artık kalkmam gerektiğinin farkına vararak ayaklandım ve bedenimi ahşap sandalyeden ayırarak masa ile arasından çıktım. Ardından tekrar sandalyeye davranarak yerine yerleştirdim. Babamdan öğrendiğim görgü kurallarından sadece birisiydi.

"Haydi bakalım," diyerek sessiz bir şekilde yönlendirdim kendi kendimi.

Masanın yanındaki aynanın karşısına geçip yansımama baktım ve gülümsedim. Giydiğim kahverengi ve dizlerimde biten pilili eteğimi uzun, diz kapaklarımın hemen altında biten, turuncumsu; uçlarında yatay, beyaz çizgileri olan çoraplar tamamlıyordu. Bacaklarımın sadece iki parmaklık kısmının açıkta kaldığını göz önünde bulundurursak, çok üşüyeceğimi sanmıyordum. En azından bunu diledim. Gerçi üşüyeceksem de bunu göze almıştım. Doyasıya üşümek... Bunu bile tatmak istiyordum.

Siyah botlarımı hafifçe yere vurarak altındaki suları bırakmasını sağladım. Ardından uzun ve ince parmaklarım, kazağımın boğaz kısmına gitti. Hafif kenara kaymıştı, daha iyi görünmek için boynumu yukarı kaldırıp özenle düzelttim. İşaret parmağımın birinci kemiğinin tam ortasında bulunan uzun yüzüğü de düzeltip hazır olduğuma kanaat getirerek arkamı döndüm, sandalyeye asılı paltomu alarak üzerime geçirdim. Paltoyu tamamen giydiğimde göğüs kısmından yalnızca üç düğmeyi iliklemiştim. Böylece paltonun ön tarafından belim ve aşağısı, arkasından ise paltonun uzunluğundan dolayı eteğimin yaklaşık bir karış kadarı gözüküyordu.

Daha fazla kendimi izleyerek vaktimi geçirmek istemedim. Bu yüzden yeniden oturduğum masaya döndüm ve turuncu beremi alıp başıma geçirdim. Saçlarımı açıkta bırakmış, omuzlarıma doğru yatırmıştım. Askılı çantamı da boynumdan geçirip çapraz bir şekilde konumlandırdığımda gitmeye hazırdım.

Elimi, oturduğum sandalyenin arkasına yerleştirdiğim siyah renkteki valize attığım sırada yanı başımda bir gölge belirdi. Kocaman bir beden... Tüylerim yavaş yavaş kabarırken ben daha ne olduğunu anlayamadan ani bir ses girişti dünyama. "Hesabı getirmemi ister misiniz, hanımefendi?" diye sordu. İnceltilmiş, zarif bir sesti. Buna rağmen valize attığım elim gerildi, parmaklarım gerilmiş bir yay misali birbirinden uzaklaşmaya başladı. Tek omzumu kaldırdım, başımı sürttüm hafifçe. Gözlerim bir açılıyor bir kapanıyordu.

"Hanımefendi?" diye seslendi garson yeniden. Yavaşça ona doğru döndüm, bakışlarım yerdeyken başımı kaldırmadan ona bakmaya çabaladım. Az önce gördüğüm kıvırcık saçlı adamdı. "İyi misiniz? Hesabı burada mı ödemek istersiniz yoksa kasada mı diye soracaktım?" dediğinde eliyle, sağ çaprazımda bulunan kasayı işaret etmişti. Gözlerim bir saniyeliğine kasaya kaysa da dikkat edemedim.

"Kas-kasada ödeyeceğim," diyerek sessizce konuştuğumda garson, hâlimden şüphelenmiş olacak ki bir eliyle bana doğru davrandı. Ondan uzaklaşmak adına, çığlık çığlığa arkaya doğru savrulurken, onun dudaklarından dökülen tek cümle, "İyi misiniz?" olmuştu.

"D-dokunma!" diye bağırabildim yalnızca. "Dokunma!" Bu sırada havaya kalkan ellerimle başımdaki bereyi avuçlarımın arasına almış, sıkmaya başlamıştım.

Ben insanlardan korkuyordum. Ben, bu hayatta hiçbir şeyden korkmadığım kadar insanlardan korkuyordum. Bu yüzden, bu yaşıma kadar tek bir arkadaşım dahi olmamıştı. On dokuz yaşımdaydım. Ve göz rengini bildiğim iki insan vardı bu hayatta. Annem ve babam. Diğer insanların gözlerine bakabilecek kadar yakınlarında bulunmamıştım hiçbir zaman.

"Hanımefendi," diye yineledi garson. Israrcıydı. "Bir sorun mu var? D-dokunmuyorum. Sakin olun." Ses tonundan gerildiğini anlamıştım. "Kusura bakmayın, sizi korkutmak istememiştim."

Başımı öne eğdim ve ellerimi çene ucumdan indirip ceplerime soktum. Kaç lira çıkarttığıma bakmadan bulduğum parayı hızla masaya koyup valizimi aldım ve arkamı dönüp ilerlemeye başladım. Tam bu sırada, etrafımda cirit atan cellatlarım, olduğum yere mıh gibi saplanmamı sağladı. İşte, gelmişlerdi. İleri doğru adım atmaya çalışırken atamamam, yerimde sendelememe sebep olmuştu. Bu hamleyle saçlarım, rüzgârda uçuşur gibi öne savrulmuştu.

"Sakin," diye fısıldadım göğsüme doğru. "Lütfen..." diye yalvardım, kime ve neye yalvardığımı bilmeden.

Kaldıramıyordum. Bunca şeyi, bunca zorluğu kaldıramıyordum. Etrafımda dönen ve halkalar oluşturan o gri varlıkları hissediyordum. Tenimi okşuyordu ateşleri. Nefesleri bir lağım gibi sokuluyordu burun deliklerimden içeri ve zehirlemeye başlıyordu beni. Başım hâlâ önde, göğsüme doğru kapanmış bir şekilde bekliyordum. Gözlerim kapalıydı.

Kulaklarımda yankılanan, "İyi misiniz?" soruları birer uğultuya dönüşmüş ve yönünü şaşırmıştı. Nereden geliyorlardı sahi? Sağımdan, solumdan yahut arkamdan veya önümden? Bilmiyordum. Pes etmişlik hissiyle başımı iki yana salladım. Ellerimi eteğime indirdim ve tırnaklarımı kumaşa geçirip sıkmaya başladım. Ayak parmaklarımı kasıyor, botumun içinde öne doğru hafifçe büküyordum. Diz kapaklarımı birbirine yaslamıştım.

Tüm gözler üzerimdeydi, hissediyordum. Herkes beni izliyordu. Onlar da dâhil... Kahkahaları kulaklarıma ulaşmaya başladığında, ellerimle kapatmak yerine başımı yana doğru eğip omuzlarımı kulaklarıma sürttüm. Nefeslerim sık ve boğucuydu. Nefes alırken göğüs kafesimdeki boşlukta boğuluyormuş gibi hissediyordum, göğsüm âdeta içe göçmüştü

Gözlerimi açmaya yeltendiğim an, yine halkalar belirdi etrafımda. Halkaların izinde dönen karanlıklar... Kocaman bir girdabın içine hapsediyorlardı beni. Ellerimi eteğimden çekip başıma götürdüm ve saçlarımın arasından sıkıca kavradım. Derimi soyarcasına kaşıyor ve başımı iki yana sallayarak onlara yenilmeyi reddediyordum.

"Hayır..." dedim çaresizlikle. Onları benden başka kimse göremezdi, biliyordum. Gözlerimle yalvarırcasına merhamet dilenirken diğer insanlar, onlara baktığımı sanıyordu. "Hayır, hayır, lütfen... Lütfen gidin, lütfen gelmeyin. Korkuyorum."

Çocukluğum, o derin uykusundan uyanmıştı.

Garson, "İyi misiniz, hanımefendi?" diye seslendiği an, cümleleri zihnimde tekrarlanmaya başladı. Bir, on, yüz... Yüzlerce defa tekrarlanıyordu. İyi miydim sahi? Gerçekten merak ediyor muydu bunu? Sanmıyorum. Endişesi, onun merak duygusundan değil; başına bela olmamamı istemesindendi.

En sonunda sağ omzumda kocaman bir elin varlığını hissettim. Beni yakalamışçasına sıkıyordu. Parmakları sıkıca bedenimi kavradığında o parmakların ucundan sarmaşıkların da tüm bedenimi ele geçirmeye başladığını hissediyordum. Alacaklı bir yılan gibi tenimde süzülüyordu sinsi sinsi.

"Hayır!" diye bağırarak karşı çıktım o yılana ve omzuma dokunan elin sahibine. Arkama dönmeden hırçın bir şekilde, koca bir hışımla taarruza geçtim. İçi elbiselerim ve kitaplarımla dolu olan valizimi tüm gücümle kaldırmış, arkamdaki bedene çığlıklar eşliğinde savurmuştum.

"Hayır!" diye bağırdım yeniden. Dilimin döndüğü tek kelime buymuşçasına sadece 'hayır' kelimesini sayıklıyordum. Gerçi bunu diyebilmek bile bir lütuftu.

"Bırak beni! Dokunma!"

Korku tüm bedenimde gezinmeye başladığında ayaklarım da geri geri yalpalıyordu. Az önce parmaklarımın esareti altından kurtulan valiz, garsonun kafasına çarpmıştı. Başımı hızla iki yana sallamaya başladığımda görüş alanım bulanıklaşmış, sadece insan silüetleri kalmıştı. Delirdiğimi düşünüyor olmalılardı. Valizi fırlatırken oluşan hava akımıyla saçlarım yüzüme doğru savrulmuş, gözlerimin önüne birer ip gibi sıralanmıştı.

İnsanlar etrafımda toplanmaya başlarken ben de onlardan kaçan lanetli bir kadınmışçasına iki masanın arasındaki boşluğa sığınmıştım. Ellerimi onlara doğru uzattım. "Yaklaşmayın!" diye haykırdığım an dudaklarım titremiş ve gözyaşlarım dökülmeye başlamıştı. Bunu istemiyordum. Bunları yaşamak istemiyordum. Ama zihnimin söylediğiyle bedenimin yaptığı bambaşkaydı. "Yaklaşmayın, yalvarırım!" diye bağırdım ve diz çöktüm.

Onların gözünde öfkeli bir kadınken içimdeki çocuk, hüngür hüngür ağlıyordu çaresizlikle.

Dizlerim ıslak zeminle buluştuğunda başımı dizlerime doğru kapatmış, ellerimi de enseme götürmüştüm. İçime doğru kapanmış, sallanarak ağlıyor ve çığlıklar atıyordum. "Gidin, gidin, gidin!" diye sayıklıyor, etrafımda beni kafese kapatmaya çalışan karanlıklardan kaçmak istiyordum.

Onlar benim günahlarımdı.

Yine yakalanmıştım. Onlardan bir türlü kaçamıyordum. Nereye gidersem gideyim, kokumdan buluyorlardı beni. Lanet kokuyordum, kan kokuyordum, vahşet kokuyordum...

En sonunda pes ettim ve kendimi dış dünyaya kapattım. O kafesin içine girip kırık beyaz, saten bir elbisenin içinde; tıpkı masallardaki iyi niyetli periler gibi, bir gün birinin gelip beni çıkarmasını beklemeye başladım. Başka çarem yoktu. Varsa da ben bilmiyordum, bana hiçbir şey öğretilmemişti bu koyu karanlık hakkında. Bir bebek gibi bembeyaz, boş bir sayfayla salınıvermiştim dünyaya.

"Kriz geçiriyor kızcağız," diyerek kolumdan sarsmaya başlayan kişinin dokunuşuna tepki veremeyecek kadar yorgun ve güçsüz düşmüştüm. Bedenimde birden fazla kişinin elleri geziniyordu. Kendime getirmeye çalışıyor olmalılardı, ben de bunu istiyordum ama olmuyordu. Sanki onlardan başka bir dünyadaydı zihnim.

"Hayır," diye mırıldanabildim tüm gücümle, son defa. Reddediyordum her şeyi.

Yardım edin, kurtarın beni, dayanamıyorum! diye bağırmak istiyordum ama hapsolduğum zindanın koca demirleri, bedenimle birlikte sesimi de hapsetmişti içine. Sadece o kafesin içinde yayılıyor, ardından yankılanıyordu. Başka bir şey olduğu yoktu. Çığlıklarım bir bedene hapsedilip zincirlere vurulmuştu.

Üç yıl...

Üç yıldır her gün, her hafta, her ay... Üç yıldır her saniye bu işkenceye tâbi tutuluyordum. Onlar benden gittiğinden beri artık onlara ait değildim. Onların kızı değildim. Bedenimi zebaniler ele geçirmiş, cehennem ateşinde cayır cayır kavuruyorlardı. Ölmediğim için yakıyorlardı beni. Annem beni bırakıp gittiğinden beri kimse sarıp sarmalamıyordu, alevlerden başka. Babam gitti gideli kimse bedenime minik öpücükler kondurmuyordu, cellatların keskin bıçaklarla açtığı derin çukurlardan başka.

Ben üç yıldır her gün ölüyordum; yine, yeniden. Her güne, öleceğimi bilerek uyanıyordum.

Canhıraş bir öykünün tam da ortasındaydım şimdi.

Artık dudaklarımdan sadece 'hayır' kelimesi çıkmıyor, çığlıklar da ev sahipliği yapıyordu boğazıma. Anne ve babamın çığlıkları, feryatları, haykırışları... Mutlu aile tablomuzdaki kahkahalar; babamın anneme, "Sevgilim, dayan!" deyişi; annemin, babamın adını haykırışı... Hepsi bir bütün olmuş, kapağını kapatamadığım bir dolaptan üzerime yığılıyordu. Dahası, tekerleğin asfaltta çıkardığı kaygan ses, cayır cayır yanan metalin sesi, o arabada çalan şarkının sözleri... Onlar da "Bizsiz olmaz," dercesine acımadan saldırıyordu.

Hepsi kulağımda aynı anda ve tek bir saniyede canlanıyordu. Bir anda üzerime yığılıyorlardı. Ne kadar kalabalık, değil mi? Oysa ben de bir o kadar yalnızım şu koca dünyada.

Bedenim yorgun düşüp sallanmayı bıraktığında, zihnimin yanına bedenimin de ilerlediğini hissediyordum. Yavaşça, kapandığım dizlerimin üstünden yana doğru kayarak zemine serildim ve başımı geriye yatırdım. Yarı baygın, yarı uyanık bir şekilde tavana bakıyordum. Gözlerimin önünde gri bir perde, dudaklarımda ise acının gülümseyişi vardı. Tam bu sırada, diğer acıma dolu seslerin aksine daha güçlü, kuvvetli bir ses yankılandı kafeden ve tüm hengâmeyi yararak bana doğru ulaştı.

"Çekilin!" diye bağırdı. "Açıl, açıl, açıl," diyerek insanları uzaklaştırmaya çalıştı bir erkek sesi. "Açın alanı! Korhan, müziği kapat!" dediğinde başımın kavrandığını hissettim. Gözlerimdeki gri perdenin ardından bir karartı görüyordum.

Nefesim daralıyordu. Uykuya dalamadığım her an ölüyordum. Artık bedenimin de yorgun düşmesi, gözlerimin kapanması gerekiyordu. Yoksa bu kriz bitmeyecek, bu can çekişim dinmeyecekti.

Başım sağ tarafa doğru düşerken bedenimin yavaşça ahşap zeminle bütünleştiği an, henüz kendimi bırakamadan belime bir el sarıldı. Ardından bacaklarımdan geçti ve bedenime esaret kurdu. Nefesimin bir boyna çarptığını hissettiğimde, o boyundan zorlukla etrafa yayılan nefesler benliğimle bütünleşti. Birinin kucağında, bu sıcak ve boğucu kafeden dışarı çıkarılıyordum.

Kimdi o? Beni nereye götürüyordu?

Gözlerimi kapattım, o gri perdenin belirsizliğindense karanlığın netliğini seçtim ve yıllar sonra birinin gelip beni kurtarmasını bekledim. Şu an, bir başka dünyadaydım; kendi mahzenimde. Dünyaya dönmek istemiyordum ama anne ve babam için buna mecburdum. Dönmem gerekiyordu. Dünyamda bana *ilk defa* yardım eden kişilerin olduğunu bilerek bekliyordum bu mahzende. Birileri benim için koşuşturuyordu etrafımda.

Hapsolduğum zindandan kanat çırpıyordum bu sefer, bir kırlangıç olup uçacağım gökyüzüne doğru. Ve o gökyüzünde kendime mesken tutabilece-

ğim bir pencere kenarı bulacağım; kış bastırınca, o korkutucu soğuğun yüreğimi üşütemeyeceği, yeni ülkelere göç edebileceğim bir pencere kenarı...

Çünkü ben, yıllar boyu kanat çırpmasına izin verilmemiş bir kırlangıç kuşuydum. Kanatlarım gücünü yitirdi ama yüreğim hâlâ sağlam.

Parmak ucu kadar olan yüreğim, hâlâ yaşayabileceğine inanıyor.



Gözlerimi yoğun ilaç kokusunun, krem rengi duvarların ve kahverengi dolapların olduğu hastane odasında açtığımda yalnızdım. Kirpiklerimi kırpıştırdım ve görüşümün netlik kazanmasını bekledim. Başımda keskin bir sızı dolaşıyor, kendine yer arıyordu. Kendimi sarsmadan usul bir şekilde doğruldum ve ellerimi yatağa yaslayarak dayanak oluşturdum bedenime.

"Neredeyim ben?" diye sordum, cevabı belli olduğu hâlde. "Kim getirdi beni buraya?" Sesim uykulu, acıdan yorgun ve kısıktı. Çığlıklarım boğazımı yırtarcasına yukarı doğru tırmanırken bunun olmaması işten bile değildi. Dudaklarım kurumuş, susuzluktan dolayı dilim damağıma yapışmıştı. "Kimse yok mu?" diye mırıldandım, yardıma muhtaç ve ağlamaklı bir sesle.

Tepki gelmeyince yavaşça üzerimdeki beyaz pikeyi kenara ittirdim ve bacaklarımı kendime doğru çekip yataktan aşağı sarkıttım. Hemen yanı başımdaki botlarıma değen ayak parmaklarımla varlıklarını hissettim. Yatakta aşağı doğru kaykılıp botlarımı ayağıma geçirince eğildim ve fermuarlarını yukarı çektim. Hareket ettikçe bir acı yokluyordu bedenimi.

Ayağa kalktım ve az önce yatakta kaykılmamdan dolayı duruşu bozulan eteğimi düzelterek belime oturttum. Etrafa bakındım bir süre. Bir yatak, bir dolap ve kanepeden başka bir şey yoktu. Beyaz tül perde, içeri güneş ışığının girmesini engelleyemiyordu. Sendeleyerek yatağın sol tarafında bulunan kanepeye ilerledim ve üzerine özenle yerleştirildiği belli olan paltomla çantamı aldım.

Paltomu üzerime geçirip yavaş hareketlerle düğmelerini iliklediğimde saçlarımı yine, kafede olduğu gibi omuzlarıma doğru yatırmıştım. Çantamı bu sefer çapraz bir şekilde asmayıp düz tuttum. Gözlerim aradığını bulamayınca, "Berem nerede?" diye mırıldandım kendi kendime. Tam bu sırada oda kapısı açıldı ve içeri uzun boylu, baştan ayağa koyu tonlarda giyinmiş bir adam girdi.

Gözlerimiz kesiştiği an, "Hey, hey," diyerek hızla bana doğru davrandığında korkuyla geriye adımladım. O ise yerinde kalıp, "Niye ayaklandın? Dinlenmen gerekiyor," diye mırıldandı.

Başımı şüpheyle yana çevirdim. "Siz kimsiniz?" diye sordum utanç dolu bir sesle. Ondan utanmıyordum. Konuşmak bile o kadar yabancıydı ki bana; nasıl konuşulur, ter[illegible]

Kaşlarını kaldırıp indirdi ve sorumu es geçip dişlerinin arasındaki alt dudağını serbest bıraktı. Elini kaldırıp bana doğru uzattığında gözlerimin önüne, iki parmağının arasına sıkıştırdığı kimlik kartım serilmişti. "Bu?" diye sordum, kısa kesmeye gayret ederek.

"Çantanı karıştırmak istemezdim ama kaydının yapılması gerekiyormuş. Kusura bakma," diyerek almadığım kimlik kartını almam için diretti.

Başımı salladım ve gözlerimi önüme eğip parmaklarının arasındaki kimlik kartını ona bakmadan aldım. Alır almaz ellerimi arkama kaçırıp bel boşluğumda birbirine bağladım.

"Ne oldu?" diye sordu. Ona bakma mecburiyeti hissettiğim için başımı kaldırdığımda anlamsızca bana bakıyordu. Ne yaptığımı anlamamış olmalıydı. Haksız değildi.

"Hiç," diyebildim yalnızca. "Şey..." dedim hemen ardından.

"Ne?" dedi, bana hiç vakit tanımamıştı. "Başın mı döndü?"

"Yok," deyip gözlerimi odanın içinde gezdirdim. O hariç her yere bakıyordum. En sonunda kimlik kartı bulunmayan elimi arkamdan çıkardım ve işaret parmağımla başımı işaret ettim. "Benim berem vardı ama... Turuncu."

Histerik bir şekilde güldü. Neden güldüğünü anlayamamıştım, sormaktan da çekindiğim için sustum ve dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Kafede olmalı, merak etme."

Başımı salladım ve üst dudağımın altından alt dudağımı dişledim, dişlerimi göstermemiştim. "Anladım," diye mırıldandım. "Ben gitmek istiyorum, gidebilir miyim?"

Hastaneleri sevmezdim. Doktorları sevmezdim. Kaçamak bakışlarım, geçmişte yaşadıklarımı aklıma getirdiğinde hızla başımı salladım ve yok ettim hepsini.

Dudaklarını bilmediğini belirtircesine büktü. "Bilmem," dedi. "İyi görünüyorsun. Yine de tahlil sonuçlarını beklemekte yarar var."

"Yok," dedim. "Ben neyim olduğunu biliyorum, gerek yok tahlil sonuçlarına."

"Neyin var?" dedi merakla. Gözlerimiz bir anlığına kesişince haddi olmadığını anlayarak, "Pardon. Yani, merak ettim. Söylemek istersin belki," diye ekledi.

"Gideyim ben," deyip yanından geçip gittim ve aralık olan oda kapısını sonuna kadar açarak koridora çıktım. Yavaş bir şekilde, hafif de sendeleyerek gidiyordum. Anımda keskin bir sızı vardı. Kriz geçirirken başımı yere vurmuş olmalıydım, sol kaşımın hemen üstünde bir bandaj vardı. Başımı

tutarak ilerlemeye devam ederken sağ arkamdan da bir gölgenin benimle beraber ilerlediğini görmüştüm. Boyu uzun olduğu için gölgesi benim önüme düşüyordu.

Duraksayıp arkama döndüm ve gölgenin sahibine baktım. Az önceki adamdı.

"B-bir şey mi oldu?" dedim korkuyla. Neden peşimdeydi hâlâ?

"Hayır," dedi yalnızca.

Sesli bir şekilde nefes verip önüme dönerek ilerlemeye başladığımda aklıma takılan şeyle bir anda durdum. Yerime saplanmıştım âdeta. Kaşlarımı kaldırdım ve dudaklarımı birbirine bastırdım. Neden peşimden geldiğini anlamıştım. Dudaklarımı ıslattım ve olduğum yerden ayrılmayarak arkama döndüm. O, az önce benim ilerlediğim yerde duruyordu hâlâ. Aramızda iki metrelik bir mesafe vardı.

"Eeh," dedim içimden kendimi nasıl açıklayacağımı tartarken. Konuşmakta zorlanmak, iletişime geçerken beni geriyordu fakat zaten gün içinde iletişime geçtiğim insan yoktu. Bu yüzden bugüne kadar pek fark etmemiştim bunu.

"Ne diyeceksen de, haydi," dedi suratındaki muzip gülüş eşliğinde. Anladığımı anlamış olmalıydı ki tebessüm ediyordu. İki eli arkasında bağlı, dimdik duruyordu karşımda.

"Şey soracaktım ben," dedim ve elimle başımı kaşıdım. Yanıma yanaşmaya başladığında ona belli etmemeye gayret göstererek minik minik geriledim. Buna rağmen aramızdaki mesafe kapanmıştı, aniden ortaya çıkmadığı için korkmuyordum fakat tenimdeki ürpertiyi hissedebiliyordum.

"Valizim?" derken başımı kaldırmış, yüzüne bakıyordum. Aramızdaki boy farkı bana üstten bakmasını sağlıyordu. Beklediği cevabı almışçasına gülümsedi, tebessümü giderek yayılmıştı tüm yüzüne.

Derin bir nefes çekti ciğerlerine hiç tanımadığım, görmediğim ve ismini bile bilmediğim yabancı. Ardından cevap vermeden ilerlemeye başladı, arkasından öylece bakakaldım. Rahat bir şekilde yürüyor ve beni umursamıyordu. "Hey!" diye bağırdım arkasından, diğer insanların duymaması adına küçük endişe parçalarıyla. "H-hey, nereye gidiyorsun? V-valizim nerede? Kafede mi kaldı?" diye ardı ardına sıraladım sorularımı.

Cevap vermeyip ilerlemeye devam ettiğinde ben de peşinden gitmeye başlamıştım. O, normal seyrinde yürümeye devam ederken ben de ona ayak uydurabilmek adına koşar adım ilerliyordum hastane koridorunda. "Neden cevap vermiyorsun?" diye mırıldandım, anlam veremediğimi belli eden bir ses tonuyla.

"Arabada," dedi sadece. "Gel benimle."

Bu sırada benim koşuşturmam, onunsa sakin adımlarıyla hastane çıkışına gelmiştik. Merdivenlerden inip birkaç adımla otoparka ulaştığımızda siyah, üzerinde hiç kiri pisliği olmayan bir arabanın yanında durdu. O, arabanın sol tarafındayken ben, arabanın sağ tarafında, birkaç adım arkasında duruyordum. Elini arabanın üstüne koydu ve bana baktı.

"Kafede kriz geçirince seni arabaya bindirdim, valizini de bagaja koydum, belki kafeye bir daha dönmek istemezsin diye." Bana baktı derince. "Yeterli bir açıklamadır umarım."

Başımı salladım. "Alabilir miyim?" dedim elimle bagajı işaret ederek.

"Gelmeyecek misin?" diye sordu şaşkınlıkla. "Gideceğin yere kadar bırakabilirim."

"Ee," diye mırıldandım. "Ben arabalara binemiyorum," dedim.

Kaşlarını çattı. "Nasıl yani? Kafeye nasıl geldin o zaman?"

Utançla başımı öne eğdim. "İstanbul'a yeni geldim ben," dedim sessizce. "Arabalara bilincim yerindeyken binemiyorum. Ya uyumam gerekiyor ya da uyutulmam. Kusura bakma, binemem."

İlk defa karşılaştığı bir vakaydım muhtemelen. Şaşkınlığından ve anlam veremeyen yüz ifadesinden anlayabiliyordum bunu.

"Nereye gideceğini biliyor musun?" diye sordu. "Kışın hava erken kararır, hava kararmadan gideceğin yere gitsen iyi olur."

"Ee, şey..." deyip elimi hızla çantama atıp dıştan kavradım. "Elimde bir adres var ama nasıl gidilir, bilmiyorum."

Gözlerini benden çekti ve başka bir yöne bakarak başını salladı. Bu sırada alt dudağını ıslatıyordu. "Anladım," dedi. "Şöyle yapalım," diyerek bana bir teklifle geldiğinde tüm dikkatimi ona vermiştim. "Anladığım kadarıyla araba korkun var. Yani sorun bende değil, bir taksiye bile binemeyeceksin. Doğru mu?"

Gözlerimi kaçırdım, küçük düştüğüm düşüncesiyle utanarak etrafa bakındım. "Doğru," diye mırıldandım içime kaçan sesimle.

"O zaman yavaş süreceğime söz vereyim, elliyi geçmeyeyim, sen de emniyet kemerini tak ve güvenle seni gideceğin yere bırakayım. Olur mu?"

Ona güvenmeli miydim? Evet, beni kurtarmıştı ama her iyilik yapan kişi, iyi bir insan değildi ki... Üstelik bu şehirde tek başımaydım ve başıma bir şey gelmesi durumunda, arkamdan beni merak edecek kimse yoktu.

Sessiz kalışımla yerinde hareketlenip, "Geliyor musun?" diye sormasıyla kendime geldim ve birkaç adımda arabanın sağ tarafına geçtim, onun tam karşısında durdum. O, arabadan bir hayli uzun olduğu için kolunu arabanın üstüne koyabiliyordu. Bense ellerimi yerleştirebildim yalnızca. Arabanın iki tarafında karşılıklı duruyorduk.

"Dikkatli sürersin, değil mi?" diye sordum rica tonlaması içeren sesimle.

Gülümsedi. "Tabii, nasıl istersen. Bin haydi."

Başımı salladım ve kapıya yönelmesiyle ben de o yöne adım attım. İkimiz de aynı anda arabaya bindik ve az önce karşı karşıyayken bir anda yan yana bulduk birbirimizi. Kapıyı kapattığımda arabayı çalıştırıyordu. Bense olabildiğince hızlı davranarak kemerimi bağlamaya çalışıyordum. Sonunda tüm güvenlik önlemlerini alıp arkama yaslanmış, çantamı da dizlerimin üstüne yerleştirmiştim. Sıkı sıkıya tutuyordum.

Koltukta rahat bir şekilde oturmak yerine ona uzak, kapıya yakın bir şekilde yerleştirmiştim bedenimi.

"Tamamsan gidiyoruz, Karya," dediğinde gözlerimi hızla ona çevirdim. İsmimle seslenmişti bana.

"Sen?" dedim kuşkuyla, beni sakinleştirmek adına hızla gülümsedi.

"Kimlik kartını almıştım ya hani." Hatırlamamla içime su serpilmişti, beni önceden tanıması felaketim olduğu anlamına gelirdi. "Oradan biliyorum ismini."

Başımı salladım ve hiçbir şey demeden önüme döndüm. Dışarıyı izlemeye koyulduğumda bir süre sessizlik olmuştu arabanın içinde. Bu sırada yanı başımda oturan yabancı, hastane otoparkından çıkmaya çalışıyordu. Arabayı oldukça sakin ve kendinden emin bir şekilde kullanıyordu.

"Nereye gidecektin? Adresi var elimde, demiştin," dediğinde gözleri benim üzerimde değil, sağ tarafındaydı. Arkadan arabaların gelip gelmediğini kontrol ediyor olmalıydı.

Dudağımı ıslattım ve başımı önüme eğip dizlerimin üzerindeki küçük çantamı açtım. Teyzemden aldığım adresin yazılı olduğu kâğıdı gelişigüzel bir şekilde çantama koyduğum için bulmakta zorluk çekiyordum. Telefonum, şarj aletim, anahtarım, biber gazı şişesi, parfümüm... Uzun aramalar sonucunda ikiye katlanmış kâğıdı bulmamla rahatlamıştım.

"Burada," deyip ona uzattım. Hâlâ ismini bile bilmediğim ve güvenerek arabasına bindiğim yabancıya... İşaret parmağı ve başparmağının arasına sıkıştırarak aldı kâğıdı, tek hamleyle katlanmış olan yerini açtı.

Gözleri kâğıdın üzerinde gezinirken ben de aklıma gelen şeyle çantamdan telefonu çıkardım ve acil çağrılardan 155'e tıklayıp hazırda beklettim. Görmesini engellemek adına telefonu sağ cebime soktum. Evet, bana çok iyiliği dokunmuştu ve hâlâ dokunuyordu ama bu, birine güvenmem için yeterli değildi. Hele ki geçmişte başıma gelenlerden sonra çok acı bir şekilde öğrenmiştim bunu.

Ona döndüğümde bir yandan sol eliyle direksiyonu kontrol ediyor, diğer yandan ise sağ elindeki kâğıtta yazan adresi inceliyordu. Adresi okuduk-

ça kaşları çatıldı, yüzü anlam veremez bir hâl aldı. Dilini dişlerinin arasına sıkıştırmıştı. Gördüğüm ilk andan beri inceleme fırsatı bulamadığım yabancıyı şimdi inceliyordum.

Saçları kahverengi ile siyah arası bir renkteydi. Kahverengiye daha yakın olsa da en koyu tonu olduğunu söyleyebilirdim. Tek bir rengi barındırmıyordu. Kimi açıkken saç tellerinin, kimi koyuydu. Çok uzun değillerdi. Yanları kısaydı fakat önleri dağınık bir şekilde alnına dökülüyordu. Tek tek ayrılmıştı telleri, görebiliyordum. Kaşları tek bir hat boyunca uzanıyordu. İnce, içe çökük bir yüzü vardı. Göz altlarındaki morluklar, günlerdir uykusuz olduğu hissini uyandırmıştı bende.

Buna rağmen, bir bütündü sanki onunla. Kötü gelmemişti gözüme. Elmacık kemikleri çok belirgin değildi fakat çökmüş göz altları, onların büyük olduğunu hissettiriyordu insana. Ne farklı bir yüzü vardı, *daha önce hiç ona benzer bir yüz görmemiştim,* diye geçirdim içimden. Kirli sakalları vardı, rengi de saçlarından daha açık bir tondaydı. Teni beyazdı fakat kış mevsiminden dolayı burnunun ucu ve yanakları kızarmıştı.

Gülümsedim bir anlığına. Çok geçmeden silindi o da.

Harelerim gözlerine kaydığında bal rengi ve yeşille karışık olduğunu görmüştüm. Güneş vurdukça daha da açık bir tona ulaşıyordu, sarısı baskınlaşıyordu. Yine de yeşilleri görülmeyecek gibi değildi. Kirpikleri uzundu, simsiyahtı. Bembeyaz teninde sanki başka hiçbir tene yakışamazmış gibi bir hükmü vardı. Uzun boylu bir adamdı, bacakları arabanın yere yakınlığından ve koltukların alçaklığından dolayı zor sığıyordu direksiyon ile koltuk arasındaki boşluğa. Kalıplı bir adam olmasına rağmen vücudu çok kaslı durmuyordu, yalnızca şekilliydi.

Kolunda eski, yıpranmış ve yıpranan yerlerinden ipleri çıkmış bir saat vardı. Kahverengiydi. *Hatıra olmalı,* diye düşündüm bu kadar eski olmasına dayanarak.

"Buraya mı gideceksin gerçekten?" diye sordu beni düşüncelerimden alıkoyarken. Yüzünde yine o anlamlandıramadığım çarpık gülüşü vardı. Güldüğünde yanaklarının iki yanında kırışıklıklar meydana geliyordu. Evet, gamzeden daha çok kırışıklık gibiydi.

"Emin misin burası olduğuna? Hey!" diye bağırdığında yerimde sıçradım. Ardından kolu beni sarsmak için bana doğru davranınca hızla geri çekildim. Yüreğim ağzıma gelmiş, göğsümdeki atışını hisseder olmuştum. Korku dolu gözlerim onun gözlerindeyken irislerimin büyüdüğünü, yüzümün korkuyla alevlendiğini hissediyordum. Göğsüm hızla inip kalkıyordu.

Sırtımı arabanın kapısına yasladığımdan direkt olarak onun yüzüne bakıyordum. Yutkunuşum arabanın içinde duyulmuştu. Ellerim havaya kalkmış, başımın iki yanından araba kapısının penceresine dayanmıştı.

"Ya-yapma," dedim.

Bana doğru uzattığı eli havada kalınca, elini yavaşça indirip avuç içiyle 'dur' işareti yaptı. "Sakin ol," dedi yumuşak bir tavırla. "Sakin..." diyerek yineledi. Bu sırada hem yolu kontrol ediyor hem de gözlerime bakıyordu. "Seni korkutmak istemedim, özür dilerim."

Başımı salladım, bunun farkındaydım fakat kendime engel olamamıştım. Elimi göğsüme götürüp korku ve heyecanımın dinmesini bekledim. Yanaklarım büyük ihtimalle kızarmıştı, yüz kaslarımın gerildiğini hissediyordum.

"Ku-kusura bakma, dalmışım," dedim kekeleyerek.

"Sorun yok," dediğinde onun da ne yapacağını bilemediğini hissetmiştim. "Sen iyi ol da."

Başımı salladığımda cevap vermediğimden dolayı gözlerini bana çevirdi.

"İyi misin?" diye sordu emin olmak istediğini belirten bir tavırla.

"İyiyim," diyebildim yalnızca.

"Anlatmak ister misin?" dediğinde başımı ona çevirmiş, gözlerimi gözlerine kilitlemiştim. "Yani... Eğer anlatmak istersen sana ne olduğunu, neden bu hâlde olduğunu, niye bu kadar korktuğunu..." diye sıralarken ardı ardına; bendeki hataları, sesindeki gerginliği ve kelimelerini seçişindeki titizliğini hissetmiştim. "Dinleyebilirim seni. Imm," deyip dilini dudaklarının kenarına getirdi. Ardından işaret parmağıyla yanağını kaşıdı. "Her zaman bir yabancıya anlatmak daha kolaydır, derler."

Başımı önüme eğip sol tarafımdan yüzüme doğru düşen saç tutamını kulağımın arkasına yerleştirdim. Acıyla karışık, hafifçe gülümsemiştim. Yüzüme tokat gibi çarpmıştı söylediği şeylerin gerçekliği. "Gerçekten merak ediyor musun?" diye sordum ağlamaklı, çocuksu bir ses tonuyla. "Yoksa sen de mi formaliteden soruyorsun?" Sesim çatallaşmıştı.

Başını öne doğru bir kez götürdü. "Gerçekten soruyorum," dedi kelimelerin üzerine basa basa.

Gözlerimin yandığını hissediyordum. İlk defa biri bana nasıl olduğumu sormuştu. İlk defa biri beni dinlemek istemişti. İlk defa... Biri beni önemsemişti belki de. Bu, gözlerimi yaşartmıştı. Bunun için dakikalarca ağlayabilirdim. Yeni tattığım bu hissin, bu kadar güzel olabileceğini hiç bilmiyordum.

Cevap vermedim bir süre. O ise, "İyi misin?" diye sordu yeniden. Üşenmeden, yorulmadan, 'bana ne' deyip geçmeden... Yeniden. Gerçekten merak ediyordu. Öylesine bir soru değildi bu. Gülümsedim. Bana bir ilki yaşatan bu adama karşın, ben de ilk defa korkmadan başımı bir insana çevirdim ve içten bir şekilde tebessüm ettim. Sol kulağımın arkasındaki saçları iyice arkaya doğru atıp sağ tarafımdan dökülmesine izin verdim.

"Teşekkür ederim," dedim dolu dolu. Dudağı yukarı doğru kıvrıldı, gülümsememe eşlik etti. Kaşlarını kaldırıp kıvrılan dudaklarını araladı. "Ne için?" dedi.

"İlk defa biri beni dinlemek istedi. İlk defa biri benden kaçmayıp nasıl olduğumu merak etti. Gözünde çok depresif biri gibi durmak istemem ama beni canavar gibi görmeyen tek insansın belki de," dedim. Ardından duraksadım. Dolan gözlerimin altlarını iki elimin işaret parmaklarıyla sürgü çeker gibi silerek, "Beni canavar gibi görüyor musun?" diye sordum.

Aniden gülümsedi bu sorumla, dudaklarının arasından nefesleri kaçmıştı dışarıya. Gözleri bir anlığına bana kaydı, öylece baktı. "Canavar mı?" diye sordu. Ben, sorduğu soruyu onaylamak adına aşağı yukarı sallarken başımı; o, sağa sola sallamıştı memnuniyetsiz bir şekilde. "Sanmam. Canavarların daha korkutucu olduğunu duymuştum. Sen pamuktan yapılmış gibisin."

Gözlerimi huzurla kapattım. "İlk defa," deyip duraksadım bir anlığına. "Ve belki de son defa, biri bana acıyarak bakmadı. Ve... Bu, bu çok güzel bir hismiş." Gözlerine baktım, ta en içine. Korkmadan, ürküp kaçmadan, geriye sendelemeden, yüreğim titremeden... "Anlıyorsun beni, değil mi?"

Gözlerinin içi titriyordu hafiften, çok yoğun değildi [redacted] cağı an hemen atladım ve yine konuşmaya başladım: [redacted] medi. Kimse neler yaşadığımı göremedi. Gerçi görmek zo[redacted] diyerek kaşlarımı kaldırıp indirdim. "Sana göre iki kelime olan o cümle, benim için bir roman değerinde. İçinde onlarca hayat, yaşanmışlık, acı, gözyaşı, gülümseme... Ve daha fazlası var." Minnetle baktım ona. "Bana bunu bahşettin."

Ama sen bir yabancısın. Bugün var olan, yarın hayatımda ufacık bir boşluğu bile doldurmayacak olan bir yabancı...

Cevapsız bıraktı sorularımı, bir cevap vermesini de beklemiyordum. Hiç tanımadığım bu yabancı, bana kendimi iyi hissettirmişti. Sadece bu kadardı. Bizim yollarımızın kesişme sebebi buydu belki de. Bugünden sonra görmeyeceğim bir adamın, hayatım boyunca beni anlamasını beklememiştim.

Zordu. Bu, beni derinden sarsacağa benziyordu fakat alışmıştım artık. Ne kadar üzülüp kendimi harap etsem de güçlü ve mutlu olmak zorundaydım. Bana güçsüz kalma hakkı tanınmamıştı. Yorulmak hakkım değildi. Daima dik, güçlü ve mutlu olmak zorundaydım. En azından mutlu numarası yapabilmeliydim. Bunu babama borçluydum.

Arabayı ani bir şekilde durduğunda gözlerimi ona çevirdim. Bir şey söylemeden kapıyı açmaya yeltendiği an, elimi koluna attım. Duraksadı ve kolundaki elime baktı. Bense şok içindeydim. Yıllardır kaçtığım insan bede-

nine, şu an hiç korkmadan dokunuyor ve durmasını sağlıyordum. "Neresi burası?" diye sorduğumda beni cevapsız bıraktı ve aşağı inip kapıyı yüzüme kapattı. Ben de kemerimi hızla çözüp indim arabadan, bagajdan valizimi indiren yabancıya baktım.

"Ne oldu?" diye sordum. "Seni rahatsız mı ettim?" dedim kırılganlıkla. "Özür dilerim, ben... Ben bilmeden bir şey mi yaptım?"

İnsanların senden rahatsız olması için bir şey yapman gerekmiyor, Karya. Başlı başına rahatsız edicisin zaten.

Etrafa bakındığımda sabah kriz geçirdiğim kafenin önünde olduğumuzu fark etmiştim. Bu sırada yabancı da valizimi eline almış, yanıma gelmişti.

"Gideceğimiz yer karşı tarafta. Arabayla geçmemiz çok uzun sürecektir, iş çıkışı saatindeyiz." Arabanın anahtarını kaldırıp gözlerimin önüne tuttu. "Arabayı sahibine teslim edip geliyorum. Bekle sen," deyip elinde tuttuğu valizimi uzattı ve yere bıraktı.

"Arabanın sahibi?" diye sordum beni ilgilendirmemesine rağmen.

"Kaan," dedi. "Arkadaşım."

Başımı salladığımda beklemeden içeri girdi. Bense arabaya yaslanarak onu beklemeye başladım. Bu sırada kafenin dış cephesini inceliyordum. Burnuma enfes bir koku geldiğinde gözlerimi kapattım. Bu kokuyu, nerede olursa olsun tanırdım. *Damla çikolatalı un kurabiyesi...* Gülümsedim. Bu dünyada en sevdiğim şey sıcak süttü. İkincisiyse, onun yanında vazgeçilmezim olan bu kurabiye.

Kalçamı arabaya yaslamış, sol bacağımı kırıp sağ ayağımın yanına yerleştirmiş bir şekilde onu beklerken çok geçmeden kapıda belirdi. Bana bakıyordu. Gözlerim onunla buluştuğunda elindeki turuncu beremi görmüştüm.

"Berem," dedim sevinçle, 'e' harfini uzatarak. Ellerimi ona doğru uzatmıştım.

Yanıma ilerlemeye başladığında eliyle beremin uçlarını genişletiyordu. Aramızdaki mesafe bir adıma indiğinde bereyi hiç beklemeden başıma geçirdi ve birkaç saniye içerisinde düzeltti. Ben de bu sırada ona yardım etmiş ve saçlarımın elektriklenmemesini sağlamıştım.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım.

"Rica ederim," dedi. "Yakışıyor."

Gülümseyerek karşılık verdim.

Birkaç saat önce kar yağmasına rağmen, şimdi güneş yakıyordu tenimizi. Bu yüzden bana bakarken tek gözünü kapatmak zorunda kalmış, hafifçe yüzünü buruşturmuştu. Güldü ama neye güldüğüne anlam veremedim.

Boş verip elimi valizime attığımda o da aynı anda davranmış ve tenlerimiz birbirine değmişti. Hızla çektim elimi, temas etmeyi sevmiyordum. Utandığımdan veya çekindiğimden değildi.

Yaptığım hareketle çektiğim elime kaydı gözleri, ardından gözlerime bakarak dudaklarını birbirine bastırdı. Ne yapmak istediğimi anlamıştı.

"B-ben tutarım," dedim.

"Karşıya geçeceğiz, bana ver," demesiyle benden bir cevap beklemeden valizin tutma yerini yeniden kısaltmış ve çekmek yerine eline almıştı. "Haydi, gidelim," diyerek yürümeye başladığında, hastanede olduğu gibi bir adım arkasından onu takip etmeye başladım. "Nereye gidiyoruz?" diye sordum.

"Evine."

"İyi de arabayı bıraktın, bu saatten sonra arabasız karşı yakaya nasıl geçeceğiz?"

Gülümseyerek durdu ve yüzüme baktı. Ardından valizi tutmayan boştaki elini, bel hizasına kaldırarak saatine baktı. "Saat altıya yirmi var. Beş dakika sonra beş kırk beş vapuru kalkacak. Hızlı olmalıyız," dediğinde gözlerini saatinden çekmiş ve bana bakmıştı. Ardından kaldırımdan indi ve kaldırım kenarına park edilmiş arabaların arasından geçerek yol kenarına çıktı. Ben de peşinden gittim.

Arabalar solumuzdan geliyordu. "Beni takip et, sağ tarafımda dur. Yoksa ezilirsin, tamam mı?" diye sordu. Ona bakıp anladığımı belirtircesine başımı salladım. Şehir hayatına alışık değildim, sanki bunu biliyormuşçasına tembihlemişti beni.

Arabaların trafiği seyrelince yola atıldı ve ilerlemeye başladı. Ben de hızla onu takip ederken başımı sola çevirip yirmi metre ötemdeki arabaları görmemle duraksadım. Hepsi bana doğru geliyordu. Korkutucuydu. Bir şeyleri reddedercesine başımı iki yana salladım ve dört şeritli yolun ikişer şeridi arasındaki kaldırıma geçmiş olan yabancıya baktım.

Yokluğumu fark etmiş olacak ki dönüp arkasına baktı ve yolun ortasında kımıldayamayan bedenimi gördü. Çaresizlik ve başaramamamın vermiş olduğu üzüntüyle ona bakıyordum. "Yapamıyorum," diye mırıldandım. Gözlerim yaşarmaya başlamıştı.

Bakışlarımı soluma çevirdim ve tam gaz üzerime doğru gelen arabalara baktım. Harelerim onların üzerindeyken yabancı hızla yanıma atıldı ve eğilip yüzüme baktı.

"Karya," dedi, ismimi kullanması garibime gidiyordu. "Haydi."

"Geliyorlar," dedim nefes nefese. Arabalar ruhumu daraltıyordu.

Gözlerimiz kesişince uzunca baktı ve dudaklarını birbirine bastırıp doğruldu. Gözlerimizin hizalanması için eğilmişti. "Pekâlâ," diye mırıldandı ve sol kolumun önüne geçip elini kaldırdı. Bu hareketiyle az önce üzerime doğru gelen arabalar durunca başımı yerden kaldırdım ve avucuma batırdığım tırnaklarımı gevşettim.

"Bak," dedi yabancı. "Durdular, haydi gel."

Bir duran arabalara baktım bir de yabancıya. Yutkunuşum boğazımı düğümlerken başımı salladım ve onu takip ettim. Dört şeritli yolun ortasındaki kaldırıma çıktığımızda derin bir nefes vermiştim fakat geçilecek iki şerit daha olması beni fazlasıyla geriyordu.

Gözlerim dolmaya başlayınca başımı yere eğdim ve kendimi tüm dünyadan saklamak istedim. Ellerimi kaldırıp gözyaşlarımı sileceğim sırada kocaman bir el, yanında küçücük kalan ellerimi kavradı ve avuçları arasına aldı. Kendimi aniden yol ortasında bulunca neye uğradığımı şaşırmıştım, nefesim hızlanıyordu. Âdeta karşıya doğru sürüklüyordu elimden tutan elin sahibi. Kulaklarıma korna sesleri gelmeye başlayınca başımı yerden kaldırdım ve etrafıma baktım.

Yanımda duran adam, valizi tuttuğu eliyle karşımızdaki arabalara durmasını işaret ediyordu. Ellerim titremeye başlayınca hissetmiş olacak ki daha sıkı sarıldı avucu parmaklarıma. Yüzünü bana dönerek, "Korkma," dedi sakince ve yürümeye başladı. Bu sırada arabaların durmasına gerek kalmamıştı çünkü onlar bize ulaşmadan karşıya geçmiş, sahil kenarına ulaşmıştık.

Gözlerimin önünde biriken yaşların yanaklarımdan süzülmesine izin verince hıçkırıklarım firar etti dudaklarımdan. "Özür dilerim," dedim karşımda duran adama, ardından elimi çekmek istedim fakat izin vermeyerek daha sıkı kavradı ve koşmaya başladı. Sahil kenarındaydık ve vapurların kalktığı kıyıya doğru koşuyorduk.

"Biraz daha ağlamaya devam edersen geç kalacağız. Susar mısın artık?" Beni kırmamak için nazik davranmaya çalışması ile bu durumdan oldukça hoşnutsuz ses tonu birleşince ortaya çıkan cümle, beni bir şekilde güldürmüştü. Gözyaşlarım arasından nefesimi verdim ve onun koşma hızına ayak uydurmaya çalıştım. Bu pek mümkün değildi tabii.

Hızla koşarken etrafa baktım, yanından geçtiğimiz insanlar hayretle bize bakıyordu. Bense korkuyla onlara... Saçlarımın arkasına sığınıyordum. Onların bakışlarına anlam veremeyip hâlimize baktım. Kocaman bir adam, elinde valiz ve yanında küçücük görünen bir kızla sahilde delicesine koşuyordu. Daha doğrusu adam, kızı arkasından sürüklüyordu. Kıkırdayıp dudaklarımı ısırdım. Belki de haklılardı...

Çok az kalmıştı iskeleye, umarım benim hatam yüzünden geç kalmazdık. Zaten tüm gün yanımda duran adama yeterince eziyet etmiştim. Daha

fazlasını istemiyordum. Bana neden bu kadar yardım ettiğini bilmiyordum ama buna ihtiyacım vardı. Yoksa ben o adrese, gece yarısına kadar ancak giderdim. Buruk bir yüz ifadesiyle dudaklarımı kıvırdım.

"Geldik," deyip bana baktı ve biletlerin alındığı gişeye yöneldi. Görevlinin oturduğu kabinin camındaki küçük boşluğa eğilerek onunla yüz yüze geldi. Cebinden bir miktar para çıkararak, "İki bilet, usta," dedi. Adam saatine bakıp tam ağzını açacaktı ki hâlâ ellerimden tutan adam diretti. "İki bilet dedim, usta. Haydi."

Adam memnuniyetsizce biletleri koparıp bize uzattı. Yabancı, gişeden hızla atlayarak benim de geçmemi bekledi. Nasıl geçiliyordu bu aletten? O üzerinden atladığı için görememiştim. Ben de mi üzerinden atlayacaktım? Gözlerine baktım ve aleti işaret ettim. Gözlerini devirerek nefesini verdi ve başını iki yana salladı. "Daha önce hiç gişeden geçmedin mi gerçekten?" diye sordu hayretle.

"Hayır," dedim buruk bir şekilde. Utanmıştım.

"Nerede yaşıyordun sen?" diye sordu sitemle. "Hangi dağın eteklerinden kalktın da geldin İstanbul'a?"

Cevap veremedim; utançla dudaklarımı ısırıyor, parmaklarımı birbirine bastırıyordum.

Valizi yere bırakıp, "Gel," diye mırıldandı. Gişeye biraz yaklaştığımda elini uzattı ve tutmamı bekledi. Önce ellerine, ardından gözlerine baktım. "Haydi," dedi ısrarla. "Bir şey olmayacak, söz."

Başımı salladım ve parmak uçlarımı avucunun arasına yerleştirdim. Başparmağını elimin üzerine koyup elimi kafese aldığında beni yavaşça kendine doğru çekmeye başladı ve aletin kenarındaki dönen şeyi itekleyerek geçmemi sağladı. "İşte böyle," diye mırıldanmıştı bu sırada. Elini havaya doğru kaldırdığında kolunun altından geçmiş ve açık bir alanda bulmuştum kendimi. Filmlerde izlediğim dans sahneleri gibiydi.

"Eğer o demirleri itmeyi akıl edebilseydin böyle bir törenle geçmek zorunda kalmayacaktın, hanımefendi," dedi. Ardından valizimi eline aldı ve hızla yürümeye başladı.

"Sen neden üstünden atladın o hâlde?" dedim çokbilmiş bir tavırla. Normalde yapmayacağım bir şeyken böyle çat diye cevap vermem gerilmemi sağlamıştı. O bana cevap vermeden atıldım. "Şey, kusura bakma."

Gülümseyip geçtiğinde takılmadığını anlamıştım. Ben de ona bakarak gülümsedim. Birkaç saat önce tanıştığım ve beni yeniden hayata döndüren bu adama gün boyu güvenmiştim. Hatta hayatımda ilk defa birine güvenmiştim.

Güvenmek... Bu kadar kolay mıydı, bilmiyordum ama bana bir kötülüğü dokunmamıştı. Aksine, hiçbir nedeni olmadığı hâlde gün boyu yanımda

kalarak bana yardım etmişti. Bunu yapmamak da bir seçimdi onun için. Onu tanımasam da ismini bilmesem de benim için yarın hayatımda olmayacak olsa da... Hayatımda sadece birkaç saat kalıp 'ellerimden tutan adam' sıfatıyla yıllar boyu hatırlayacak olsam da o, iyi bir adamdı. Buna inanıyordum. İnsan bedeninden korkan ben... Karya, buna inanıyordu.

İçimde hâlâ rengârenk tüllerle dans eden kız, buna inanıyordu.

O, vapurun girişine doğru ilerlerken denizi seyrediyordu. Bense bir adım arkasından onun gözlerine bakıyordum içimdeki düşüncelerle.

Yalvarırım sana yabancı, *ilk defaları* yasadığım bir yabancıya güvenmemin acısını çıkartma benden. Güvendiğim ilk insan da korkutmasın beni.

Bu sırada vapurla bütünleşti irislerim, ardından ona döndüm yeniden.

Beş kırk beş vapuru hatırına, kırma güvenimi. Seni artık görmeyecek olsam da benim için hep bir yabancı olarak kalacak olsan da zarar verme bu korkak kıza.

Vapura sonradan bindiğimiz için kendimize durabileceğimiz bir yer arıyorduk. Yoğun bir insan kalabalığı vardı ve yabancının arkasından değil, önünden ilerlemek beni tedirgin etmişti. Arkasından ilerlerken sanki bana yol açıyormuş ve insanlardan uzakta kalıyormuşum gibi hissediyordum. Şimdiyse o kalabalığı kendi başıma aşmam gerekiyordu. Omuzlarımı içime doğru çekmiş, kollarımı da önüme getirmiştim kimseye değmemek adına.

Boş bir yer bulunca kendimi hızla oraya attım ve beyaz boyanın altından gözüken paslanmış tırabzanlara tutundum. Saçlarım rüzgârla beraber arkaya doğru savrulurken yabancı da yanıma ulaştı ve valizimi yere koyup yanı başımda sırtını tırabzanlara yasladı. Dirseklerini kaldırıp tırabzanların iki yanına yaslanırken göğüs kasları daha da belirgin hâle gelmişti. Tek ayağını da kaldırıp yaslandığı tırabzanların altındaki vapurun demirden duvarına yaslamıştı.

Rahat bir pozisyonda vapur seyahatinin tadını çıkarırken rüzgâr onun da saçlarını okşuyordu. Gözlerini kapattığında gözüm üstündeki kazağa kaydı. Gri bir kazak giymişti, altına siyah bir pantolon ve siyah bir postal. Kazağı boğazlıydı. Sadece kazakla durmak üşütmüyor muydu onu?

"Üşümüyor musun?" diye sordum esen rüzgârı kastederek.

Gözlerini açmadan kaşlarını kaldırıp indirdi. Yüzünü gökyüzüne doğru kaldırmıştı. Huzurlu gibi gözüküyordu.

"Şey," dediğimde yine benimle ilgilenmeyip gözlerini açmadı. Huzursuzlukla homurdandım kendi kendime ve kaşlarımı çattım. "Bir şey soracağım."

"Sor bakalım," dedi hâlâ pozisyonunu korurken. Dudaklarımı büzdüm ve uzunca onu inceledim.

Böyle durunca havalı mı oluyordu? Soracağım soruyu es geçtim. Ben de onun gibi durmak için tutunduğum tırabzanlardan ayırdım parmaklarımı ve sırtımı yaslayıp kollarımı kaldırdım, dirseklerimi tırabzanlara yasladım. Sol ayağımı da sağ ayağımın yanına yerleştirerek başımı geriye yatırdığımda tırabzanlara yasladığım dirseğim kaydı. Dengemi kaybedip düşeceğim sırada hızla yabancının koluna tutundum ve o gözlerini açmadan bir hışımla doğruldum. Vakit kaybetmemiştim.

Gözleri kapalı olduğu için düştüğümü görmemişti, bozuntuya vermedim.

"Ee, dengemi kaybettim. Kusura bakma," dedim gözlerime bakıp bir açıklama beklerken.

"Soru soruyordun en son?" dedi takılmadığını belirtircesine.

Dalgalanan saçlarımı yüzümden çektim. "Sabahtan beri beraberiz. Benimle ilgileniyorsun, teşekkür ederim. Yani bundan sonra görüşeceğimizden değil ama tanışalım istedim."

"Tanışıyoruz zaten," dedi. Hâlâ o rahat pozisyonunu koruyordu fakat ayağını indirmişti. "İsmin Karya, değil mi? Biliyorum." Gülümsüyordu. Dalgalanan saçları gözlerimi alıyordu.

"Tanışma, karşılıklı bir eylemdir," dedim başımı yana doğru yatırıp kaşlarımı çatarak. Memnuniyetsiz bir ifade takınmıştım. "Benim de senin ismini bilmem gerekiyor."

Düşünür gibi yaptı ve dudaklarını bükerek omuz silkti. "S-sen bilirsin," dedim bozuntuya vermemeye çalışarak fakat bozulmuştum. Haddimi aşmış olmalıydım. Hâlbuki sadece ismini merak etmiştim. Ondan bir adım uzaklaştım ve o, vapurun iç tarafına doğru dönükken ben, dışarıya döndüm; tırabzanlara tutunup karşı yakayı izlemeye koyuldum.

"Sana ne, salak Karya. Yabancının teki, isminin ne önemi var?" diye kendi kendime hayıflanıyordum.

"Karya," diye mırıldandığında başımı ona doğru çevirdim. Bana bakıyordu, hafifçe sırıttığını da görmüştüm.

"Karan," dedi gözlerime bakıp.

"Ne?"

"Yabancı değil, Karan."

Sesinde hafif bir dalga tınısı vardı ama çok ciddi bir ifadeyle bakıyordu, boy farkımızdan dolayı bana doğru eğilmek zorunda kalmıştı. "Boynun tutulacak," dedim yutkunurken.

"Efendim?"

"Öyle kalırsan boynun tutulacak. Rüzgâr esiyor."

"Ha," diyerek doğruldu ve dirseklerini tırabzandan çekti. Tamamen doğrulmuştu. Şimdi ikimiz de yan yana durmuş, İstanbul'u izliyorduk. Ellerimiz tırabzanlardaydı. "Daha önce vapura binmiş miydin?" diye sordu.

"Sence?" dedim göz devirip gülümseyerek.

"Haklısın. Unutmuşum gişedeki hâlini," diyerek sırıttı. Ben de ona eşlik ediyordum.

"Neden İstanbul'dasın?" diyerek ani bir soru sorunca ona döndüm. "Yani, neden İstanbul'a geldin?" diye ekledi.

Dudaklarımı birbirine bastırarak duraksadım. Cevap verip vermemek arasında gidip geliyordum. Bunu açıklamak zordu benim için. Yine de dürüst olmayı yeğleyerek dudaklarımı araladım.

"Üniversiteyi kazanmıştım ama tek başıma İstanbul'a gelecek gücü kendimde bulamamıştım. O yüzden kaydımı yaptırıp dondurdum. İkinci dönem başlarken gelmek istedim, her şeyin daha iyi olacağını umuyorum," deyip kaşlarımı kaldırıp indirdim. "Her ne kadar geldiğim gün pek iyi başlamamış olsa da."

"Peki, neden şehir değişikliği?" dedi. "Sorguya çekiyorum sanma. Zaman geçsin diye soruyorum. Cevaplamak zorunda değilsin."

Başımı iki yana salladım sorun olmadığını belirterek. "Hem arkamda bırakmam gereken şeyler vardı hem de..." Duraksadım. "Boş ver," deyip rüzgârdan dolayı tek gözüm kapalıyken ona bakarak gülümsedim. Başını salladığında bu sefer ben atıldım öne. "Sen? Yani senin İstanbul'da yaşama sebebin?"

O da benim gibi duraksadı bir anlığına. Ardından kocaman bir nefes çekti içine. "Bilmem," dedi. "Üç yıldır İstanbul'dayım. Ben de senin gibi üniversiteyi kazanınca gelmiştim." Dudaklarını birbirine bastırdı bir şeyler hatırlamışçasına. "Öyle, kaldım sonra."

Ben üç yıl önce hayatımın felaketini yaşıyorken o üniversiteyi kazanmış, hayatını yoluna koymuştu. Benimkiyse geri dönülemez bir şekilde rayından çıkmış, duvara toslamıştım. Şimdiyse yan yana sohbet ediyorduk. Hayat cidden garipti.

"Evini merak ediyor musun?" diye sordu gülümseyerek. Daha neşeli bir konu seçme çabası içerisindeydi. "Yani, yeni bir düzen, yeni bir hayat... Ev de bunların başını çeken şey."

Evet, evimi gerçekten merak ediyordum. Sakin bir mahallede, kıyıda köşede olması benim için çok daha iyi olurdu. Bembeyaz duvarları, güneş

alan odaları ve çiçek açan bir bahçesinin olması beni çok mutlu ederdi. Yine de çok büyük bir beklenti içinde değildim. Teyzem tutmuştu evimi, 'git ve yaşa' demişti. Seçim hakkım yoktu. Umduğum gibi değilse de bunu sorun etmeyecektim. Aslında çizim yapabileceğim bir odasının olması bile yeterliydi. Kendimi bildim bileli bir şeyler çizer, karalardım. Şimdi de bunun okulunu okuyacaktım, Güzel Sanatlar Fakültesi...

Hayalim bu değildi. Ama itiraz da etmemiştim. Çünkü hayat, hayallerime ağzının payını öyle bir vermişti ki bir daha ağızlarını açmaya cesaret edememiş, yüz bulamamışlardı.

Bu, sadece bir gereklilikti. Bir üniversite okumam gerekiyordu ve ben de kendimi ifade edebileceğim bir yolu seçmiştim. Hep sessiz bir çocuktum. Pek konuşmazdım. Kimseyle iletişime geçmez, insan içine çıkmazdım. Bu yüzden babamın isteğiyle resim çizmeye başlamıştım, [redacted] söylerdi hep. Öyle de olmuştu. Ne zaman ki babamı [redacted] miştim, o zaman anlamıştım bunun da acı vermeye başla[redacted]

"Daldın yine," diye mırıldandığında derin bir nefes aldım ve kaşlarımı kaldırıp gülümsedim.

"Evet. Şey, evimi düşünüyordum. Aslında büyük bir hayalim yok. Mum ışıklı bir evim, ratlı bir mutfağım olsun. Belki ileride kapının önündeki kilimde sabahtan akşama kadar uyuyan bir kedim de olur."

Gülüyordu ben anlattıkça. Bu sırada çok az kalmıştı kıyıya, neredeyse gelmiştik. O da bunu fark etmiş olacak ki eğilip valizimi aldı ve bana baş işaretiyle, "Haydi," diyerek yürümeye başladı. İlk inenlerden olmalıydık, yoksa çok beklerdik gibi duruyordu. Karan'ı takip edip açtığı yoldan ilerlemeye başlamıştım ben de.

Biz vapurun iniş kısmına gelene kadar vapur kıyıya yanaşmıştı. Tamamen durunca iniş rampaları açıldı ve kıyıya sabitlendi. Karan kolumu tuttu hafif ve nahifçe. Korkutmak istemediğini anlıyordum, bu hoşuma gitmişti.

Vapurdan inince hızla ilerlemeye başladı. Arkama baktığımda gördüğüm insan kalabalığı yüzünden ben de ona ayak uydurdum. Onların arasında kalıp kriz geçirmek istemiyordum. Aslında sorun, insanlarda değildi. Veyahut bir güven problemi yaşıyor oluşumda da değildi. Sadece her an, her yerden bir şey çıkacakmış ve bana zarar verecekmiş gibi hissediyordum. Bu yüzden kalabalığı tercih etmiyordum.

Kalabalığın içinde önümden bir insan geçebilirdi, benim yüzüme dahi bakmayabilirdi fakat ben, bunu tehlike olarak algılıyordum. Bu yüzden de aşırılaşmış tepkilerim ortaya çıkıyordu. Sanırım uzak durmak en iyisiydi.

"Çok yürüyecek miyiz?" diye sordum kısık bir sesle. Kolumdan tutuyordu hâlâ. Kalabalıktan iyice sıyrıldığımızda güvende olduğuma kanaat getirmiş olacak ki kolumu bıraktı ve bana döndü.

"Hayır, karşıya geçip bir yokuş çıkacağız."

"Peki," dedim üzgünce. "Çıkalım."

"Ne oldu?" diye sordu. "Alışık değil misin yürümeye? Araba korkun olunca yürümeyi seversin diye düşünmüştüm."

Bilmem, belki de severdim. Ben bile henüz kendimi tanımıyorum ki, Karan.

Yeniden doğacağım bu şehirde. Bir bebek gibi yeni baştan öğreneceğim bu hayatı.

"Yok, severim," dedim konuyu kapatmak adına.

"Gidelim o hâlde."

Tam ilerlemeye başlamıştı ki benim duraksamamla o da durmak zorunda kaldı. "Yine ne oldu?" dedi.

"Eeh," diye mırıldandım. "Tüm gün benimleydin, teşekkür ederim. Ama bundan sonrasını kendim halledebilirim. Sokak adları yazıyordur zaten, yürüyerek bulabileceğim mesafedeymiş." Gülümsedim. "En azından arabaya binmem gerekmeyecek."

"Sorun değil," dedi. "Kaybolmanı istemem."

"Hava kararadı, Karan. Teşekkürler," deyip ısrar ettiğim sırada sokak lambaları da yanmıştı. Gülümseyerek kaşlarımla işaret ettiğimde o da bakmış ve gülmüştü.

"Üzgünüm, ısrar edeceğim," deyip valizimi iyice kavradı ve başıyla bana yol gösterdi.

Kabullenip yola doğru ilerlediğimde ani bir şekilde kolumdan tutulmuş ve geriye doğru çekilmiştim. Sendeleyip düşeceğim sırada Karan'ın eline ve koluna tutundum. Bir elim, elinin arasında; diğeriyse kolundaydı. Başım, göğsünün hemen altındaydı ve alttan ona bakıyordum. Korkmuştum.

"Ani bir şekilde çektiğim için özür dilerim ama ezilmeni istemeyiz. Bu sefer üst geçit kullanacağız," diyerek zoraki bir şekilde gülümsedi ve beni kaldırarak yürümeye devam etti. Gün boyu yaptığım gibi onu takip etmeye başladım.

Saatlerdir valizimi taşıyordu, kolu ağrımış olmalıydı. Çok mahcup hissediyordum, dudaklarımı birbirine bastırarak yanaklarımı şişirdim ve bıraktım. Eteklerimin uçlarından tutarak yürümeye devam ettim. Yanında beş yaşındaki bir kız çocuğu gibi duruyordum ve nedensizce hareketlerim de psikolojik olarak buna dönüşmüştü. Sanki beni okulumdan almış ve evime götürüyormuş gibiydi. Bu düşünceyle güldüm kendi kendime.

"Sen nasıl döneceksin evine? Arabayı da bıraktın zaten. Saat bayağı geç oldu."

Art arda sıraladığım cümleler onu güldürmüştü fakat cevap vermemeyi tercih edip yürümeye devam etti. Yokuşu çıkmaya başladığımızda o bir

adım önde yürüyor, bense sol arka çaprazında ona eşlik ediyordum. Girdiğimiz sokağı izliyordum. Yolu taşlıydı ve taşların araları zamanla aşınmış, yamulmuştu. Aralara kum doldurmuşlardı. Dar bir sokaktı ve evler birbirine çok yakındı. Hiç benim alışık olduğum bir düzen değildi ama beni mutlu etmişti.

Sokakta yoğun bir yemek kokusu vardı. Kimi evlerden dışarı ulaşan sesler, hayatın var olduğunun birer kanıtıydı resmen. Kimi ışıklar açık, kimileri kapalıydı. Kırmızı boyalı ev de vardı, gri boyalı ev de. Çok hoşuma gitmişti. Evler eskiydi ama elit bir yer gibiydi. Sanırım restorasyon yapılmıştı. Derlerdi ya hep yıllanmış şarap gibi... Öyleydi sanki. Bu evler, bu sokaklar eskidikçe daha da değerleniyor, daha da güzelleşiyordu.

Benim gözlerim, meraklı bakışlarla etrafı süzerken o, kendinden çok emin bir şekilde yürüyordu. Adresi ezberlemiş olmalıydı.

Sokakta bizden başka hiç kimse yoktu, araba bile geçmiyordu. Sadece ikimiz, tam yolun ortasından yürüyorduk ve yürüdüğümüz yolu sokak lambaları aydınlatıyordu. Yokuşun tamamını çıkıp başka bir sokağa giriş yaptık fakat burası yokuş değil, düzdü. İleride gözüm bir duvara rastlayınca çıkmaz sokak olduğunu anladım.

Birkaç adım daha atmıştım ki meraklı gözlerim evlerin pencere ve balkonlarında gezinirken Karan duraksadı. "Burası," demesiyle başımı çevirdim ve gösterdiği apartmana baktım.

Yonca Apartmanı.

Yeni evim burasıydı.

Üç katlı, gri renkli bir apartmandı. Bina yapısı 'U' şeklindeydi ve büyük ihtimalle her katta iki daire vardı. 'U'nun ortasında da bir bahçe olduğunu tahmin ediyordum. Daha önce bu şekilde bir apartman daha görmüştüm. Sevinçle alt dudağımı dişledim ve gülümsedim. Parmaklarımı birbirine kenetlemiş ve ellerimi çenemin hizasına çıkarmıştım.

"Çok güzelmiş," diye mırıldandım. Hızla Karan'a, yani o yabancı adama dönerek gülümsedim. "Teşekkür ederim. Yani, ben... Nasıl diyeceğimi bilmiyorum ama ben hiç... Böyle iyi biriyle karşılaşmadım." Ben daha önce kötü insanlar hariç kimseyle karşılaşmamıştım zaten. "Yani, ben çok..."

"Teşekkür etmene gerek yok," diyerek böldü cümlemi. Tek elini kaldırmıştı.

İçimi bir hüzün kaplamıştı. Ne kadar ismini bilsem de o bir yabancıydı ve birkaç dakika sonra hayatımdan çıkacak, beni bir başıma bırakacaktı. Bu koca şehirde yine yalnız kalacaktım. Bunun nasıl bir duygu olduğunu biliyordum. Bugüne kadar hep yalnızdım zaten ama birkaç saatliğine de olsa biriyle tanışmak, vakit geçirmek iyi hissettirmişti. Şimdi gidecekti ve onu bir daha hiç görmeyeceğimi bilmek, kötü bir duyguydu.

İçim burkulmuştu. Onu tanımasam da ona güvenmemin sonucu beni yanıltmamıştı. Belki de birine güvenmek bu kadar kolaydı da ben, yıllar boyu boşa harcamıştım vaktimi.

"O zaman," dedim ve yerimde sallanırken gözlerine baktım hüzünle. "...Vedalaşalım o hâlde." Korkarak elimi kaldırdım ve titremesine mâni olamasam da çekinmeyip ona doğru uzattım. Sessiz kalmış ve bir gözlerime bir de uzattığım elime bakarak gülümsemişti. Neden güldüğünü anlayamıyordum. Birkaç saniye sonra elimi tutup sallamasıyla yüreğime su serpilmişti.

Gülümseyerek, "Memnun oldum," dedi. "Karya," diye ekledi ardından.

"Ben de," dedim ve onun aksine ismiyle seslenmeyip, "...yabancı," diyerek bitirdim cümlemi.

Ben de yabancı.

İlk defa birine veda etmiyordum ama bu veda da beni, her veda edişim gibi üzmüştü. Yabancı, benim için hep yabancı kalacaktı.

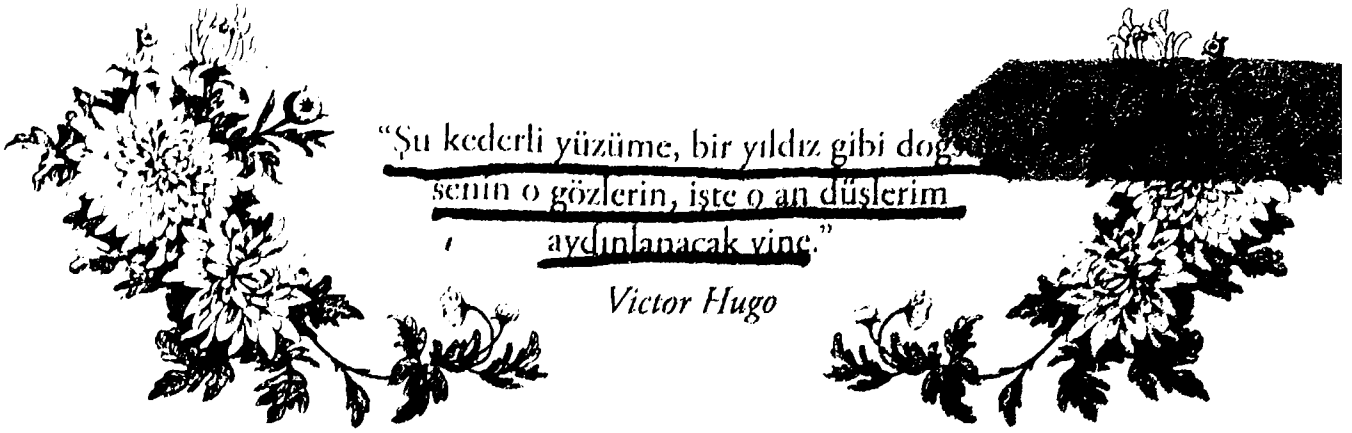
O gittikten sonra kendi başıma karşıdan karşıya geçmeyi öğrenmem gerekecekti. Belki yüzlerce defa kriz geçirecek ve kendimi eve hapsedecektim. Vapurla karşıdan karşıya geçmeyi öğrenmem, araba korkumu aşmam gerekecekti. Ve ben, bunları nasıl yapacağımı bilemiyordum.

Üstesinden gelirdim. Bugüne kadar çok şeyin üstesinden gelmiştim. Ama zor olurdu, yorardı, biliyordum.

"Hoşça kal, yabancı," dedim ve elimi çekip iki adım geriye doğru sendeledim. Gözlerine bakarken burukluğum, yüzümden okunuyordu.

"Ben," dedi ve duraksadı. Gözlerime bakıp bana doğru bir adım attı. Şekilli, dolgun dudaklarını yalayarak pembeliğini daha da belirginleştirdi. Vişneçürüğü gibiydi, hafiften koyuya kaçıyordu. Dudaklarındaki sırıtış yeniden yerini aldı. Ben böylesine üzgünken onun neden hâlâ sırıttığını anlayamıyordum. Benden kurtulmak bu kadar mı mutlu hissettirmişti? Sanırım bugün onu çok yormuştum.

"Ben, karşı komşumla tanıştığım için memnun olmuştum, Karya. Vedalaştığım bir yabancıyla değil."



"Şu kederli yüzüme, bir yıldız gibi doğ
senin o gözlerin, işte o an düşlerim
aydınlanacak yine."

Victor Hugo

BÖLÜM 2:
BİR FİNCAN KAHVE

Aç gözlerini. Aç ki yaşayabilesin bu hayatı, tutabilesin bir yerinden ipin ucunu. Sen tutmazsan, onlar tutacak. Onlar, senin ölümün olacak.

Aç gözlerini...

Sıcak su tenime bir ok gibi saplanırken acısını tenimin derinliklerinde, damarlarıma ulaşıncaya dek hissediyordum. Gözlerimi açıp başımı geriye doğru yatırdım ve başlıktan damlayan su damlalarının saçlarımdan aşağıya bir ip gibi akmasını sağladım. Gözlerim dolu dolu, duş kabininin camları buğuluydu. Görüş alanım buhardan oluşuyordu yalnızca. Göz pınarlarımda biriken yaşlar, damlaların arasında hiç yabancılık çekmeden bir yolculuğa tutunuyor ve zemine kadar ulaşıyordu bedenimin üzerinden.

Ellerim, tenimde başka hiçbir elin dolaşmasına müsaade etmeyecek güçte tüm bedenimi tavaf ediyordu. Sanki bu güç gösterisini zihnime kanıtlamanın peşindeydi. Zihnim ve bedenim arasındaki savaş yıllardır içimi zehirliyordu. Vücudumdan akan köpük mü temizleyecekti beni? Ya içimdeki pislik? Ya kalbime işleyen kötülük ne olacaktı? Onu ne temizleyecekti? Yüreğimdeki burukluğu hangi merhem giderecekti?

Nabzımın yavaşladığını hissetmeye başladığım an, elimi musluğa uzattım ve tek hamlede aşağı indirerek sıcak suyu kapattım. Buharın arasında kalmıştım. Vücudumdan hâlâ akmaya devam eden su yavaşça terk ederken bedenimi, duş kabininin iki sürgüsünü tutarak aynı anda kenara çektim ve banyonun soğuğuyla bedenimi bütünleştirdim. Tam karşımda duran lavabonun buğulu aynasındaki yansımamda, yarı yarıya gördüğüm çıplaklığımla bir süre bakakaldım kendime.

Ne kadar da korkak duruyordum, kendime karşı bile.

Başımı kendime katlanamazcasına iki yana sallayarak kabinin içinden çıktım. Çıplak kalmaya daha fazla tahammül edemediğim için saniyeler içerisinde kurulanmış, saçımın nemini alıp havluya sarmış ve üzerimi giyinmiştim. Gri pijama takımımı giymiştim, erkeksi bir takımdı fakat içinde

çok rahat ederdim. Babamla yaptığımız birlikte uyuma günlerinden kalan pijamalarımdandı. Bendeki kıymeti çok büyüktü, mutlu günlerimdeki huzurlu uykularımın bir yansımasıydı.

Kaşlarımı kaldırıp indirdim bu acı farkındalıkla. Aynanın karşısına geçip tek elimle buğusunu sildim ve gözlerime bakabileceğim kadar bir aralık açtım kendime.

"Merhaba," dedim bir başkasıyla muhabbet ediyormuşçasına. "Sana bu dünyada zarar vermeyecek tek kişi benim. Bunu unutma, olur mu?" diye sorup yaşaran gözlerim, sıcak sudan dolayı kızarmış yanaklarım ve titreyen dudaklarımla kendime tebessüm ettim. Ardından işaret parmağım ve orta parmağımın uçlarıyla aynadaki yanağımı sevdim.

Yüzümdeki acı ama umut vadeden tebessümü silmeden banyonun kapı kilidini açtım ve kendimi koridora atıp hemen banyo kapısının sağ çaprazında bulunan odama girdim. Bembeyaz duvarları vardı. Ahşap penceresi ve pencerenin tamamını kapatan beyaz tülün ardına gri fon perdesi asılmıştı. Teyzeme çok fazla eşya istemediğimi söylemiştim. Bu yüzden odamda bir yatak, bir komodin, bir giysi dolabı ve bir kilim vardı. Biraz boş gözüküyordu ama bunu seviyordum.

Ayaklarımı yere sürte sürte yatağıma kadar ilerledim ve yastığımın yanı başına oturup dün gelir gelmez komodinin üzerine yerleştirdiğim anne ve babamla olan fotoğrafı aldım ellerime. Çerçevesini tutup diğer elimle yüzlerini okşadım.

"Günaydın bir tanelerim," dedim banyoda yüzüme yerleştirdiğim gülümsememi devam ettirirken. "Sizin kızınız, bugün yeni hayatına başlıyor. Bambaşka bir şehirde," deyip kızarmış gözlerimi tavana kaldırdım, sanki onlardan kaçırıyormuş gibi. "Sizden çok uzakta..." Bu iki saniyelik kaçışa son verip yeniden onlara döndüm. "Ama sizin kadar mutlu, huzurlu. Merak etmeyin," diye mırıldandım. "Merak etmeyin."

Çerçeveyi iki elimle kavrayıp yüz hizama kaldırdım ve ikisinin de yüzüne birer öpücük kondurdum. Çerçeveyi aldığım gibi özenli şekilde komodinin üzerine yerleştirdikten sonra odama göz attım. Valizim, dolabın hemen yanında üstü açık bir şekilde duruyordu. Bugünü yerleşmeye ayırsam iyi olacaktı.

"Nasıl yetişeceğim bunca şeye ben?" diye hayıflandım ayaklarımı bir ileri bir geri senkronize olmuş şekilde sallarken. İçeride de bir sürü açılmamış koli vardı. Hepsini açıp yerleştirmem gerekiyordu. Teyzem, yerleştirmeden önce bir güzel tozlarını almam konusunda tembihlemişti beni.

"En iyisi kendime bir süt ısıtayım, bir yerden başlamam gerekiyor," deyip yataktan kalktım ve komodinin yanında duran terliklerimi ayağıma geçirdim. Odamın kapısına geldiğimde oturma odasına ve mutfağa açılan uzunca koridora baktım öylece. Dün evimi inceleme fırsatım olmamıştı ama genel olarak küçük bir evdi. Küçük ve şirin.

Düşündüğüm gibi miydi, bilmiyordum ama rahatsız olduğum bir noktası olmamıştı. Dış kapıdan içeriye girer girmez önüme oturma odası çıkıyordu. Kocaman bir alandı ve ben, yalnızca koltuk ve bitkilerle donatacaktım orayı. İki duvarı da boydan boya ahşap pencerelerle doluyken teyzem orada hâki perde kullanmayı tercih etmişti. Hâki rengini seviyordum, gizlenme ve saklanmanın sembolüydü. Tam benim rengimdi.

Dış kapının hemen sağında küçük bir Amerikan mutfak vardı. Yine dış kapının solundaysa odama ve odamın yanındaki banyoya uzanan uzunca bir koridor vardı. Yalnızca bir boş odam vardı, ilerleyen zamanlarda orayı da en güzel şekilde değerlendirecektim. Bunun için güzel planlarım vardı ama öncesinde kendime sıcacık bir süt yapacaktım.

Koridoru aşıp mutfağa geldiğimde üst üste yığılan kolilerin arasından sanki bir telefon oyunundaymış ve yanmamaya çalışıyormuşçasına dikkatle geçerek, oturma odası ve mutfağı ayıran tezgâhın mutfak tarafına geçtim. Bu tezgâhı yemek masası olarak kullanacaktım. Mutfak lavabosunun bulunduğu tezgâhla arasında bir buzdolabı vardı, aradığım süt orada olmalıydı.

Buzdolabının kapağını açtığımda gözlerim, ağzına kadar dolu bir manzarayla karşılaşmayı beklemiyordu. Teyzem, her şeyi en ince detayına kadar düşünmüştü. Hafifçe eğilip raflara kısa bir göz attığımda bulamadığım süt şişesiyle dişlerimi birbirine bastırdım ve tek gözümü kapattım. Süt yok muydu bu dolapta yoksa ben hâlis mi görüyordum?

"Hayır, lütfen bu yaşanmıyor olsun şu an. Lütfen," diye mırıldanıp kapattığım tek gözümü açtım ve buzdolabında hızlı bir tarama yaptım. Gerçekten bir şişe süt bile yoktu. Üstelik teyzem güne süt içmeden başlamadığımı da biliyordu. Bu gerçekle küçük bir sinir iniltisi çıktı dudaklarımın arasından.

Buzdolabının kapağını kapatıp sırtımı kapağa yasladım ve gözlerimi etrafta gezdirdim. Ne yapacaktım şimdi ben? Hiç bilmediğim bir şehirde, uyanır uyanmaz markete gitmek, akıllıca bir tercih değildi. Market bulurdum bulmasına da geri dönerken evimi bulabilir miydim, emin değildim. Başımı hafifçe geriye doğru atıp dudaklarımı büktüm ve sırtımda birleştirdiğim ellerimi birbirine kenetledim.

Harelerim çaresizlikle mutfağın içerisinde dolaşırken başımı yana doğru yatırıp oturma odasına baktım bir süre. "Bir gün süt içmezsem ölmem sanırım," deyip buzdolabıyla olan temasımı kestim, mutfaktan çıkıp oturma odasındaki kanepelerin yanına doğru ilerleyecektim ki kulaklarımın içinde yankılanan büyük gürültüyle bakışlarım korku, yüreğim endişe doldu.

Titreyen göz bebeklerimle etrafa bakınırken sesin benim evimden gelmediğini anlamam çok uzun sürmedi. Apartman boşluğundan geliyordu.

Birkaç küçük adımla ahşap, koyu kahverengi dış kapıya ulaştığımda bir adım gerisinde durdum ve tek ayağımın üzerinde eğilip iki elimle kapıya yaslandım. Delikten baktığımda gördüğüm iki bedenin de yüzü görünmüyordu. Birinin sırtıyla bakışırken diğerinin yüzünü de sırtıyla bakıştığım kişinin kafası kapatıyordu.

"Korhan, düzgün taşı şunu! Belim koptu!" diye bağırdı gür ve korkunç bir ses. Yutkunmuştum bu ses karşısında, fazlasıyla erkeksi ve robot gibiydi.

"Dengesizliğini benim üstüme yıkma da taşı, asıl benim belim koptu," diye yanıt verdi isminin Korhan olduğunu tahmin ettiğim ve yüzünü göremediğim şahıs. İkisinin ortasında kocaman bir kitaplık vardı ve onu yabancının evine taşıyorlardı. Bir anlık düşünceyle duraksadım ve yaslandığım kapıdan güç alarak kendimi geriye doğru itekledim, ağırlığımı iki ayağıma verdim.

Yabancı neredeydi? Ve bu adamlar niye yabancının evine kitaplık taşıyorlardı?

Başımı hemen sola çevirdim ve oturma odamın ahşap penceresinden, yabancının pencerelerine baktım. Dün akşam yaşananlarla başımı hafifçe yana yatırmış ve omzuma düşürmüştüm. Yabancının söyledikleri kulaklarımda yankılanıyordu:

"Seni korkutmak istemem. Bundan sonra sık sık karşılaşacağız gibi duruyor. Bu yüzden bana güvenebilirsin."

Komşum olduğunu öğrendikten sonra söylediklerinin aklıma gelmesiyle gülümsedim. O, iyi bir insandı. Bunu bilmiyordum ama buna inanmak ve bunu yaşamak istiyordum. Bugüne kadar bildiklerimden çok yara almıştım. İnandıklarım beni ne derece yıkardı, bunu bilmiyordum işte. Belki bunu da öğrenirsem bir gün, bildiklerimin yaraladıklarını eşitleyebilirdim.

"Bir ihtiyacın olduğunda kapımı tıklatman yeterli."

Kafede geçirdiğim kriz sonrasında beni hastaneye yetiştiren adamın komşum çıkması, beni büyük bir şaşkınlık duygusunun pençesine atmıştı. Üstelik tüm gün bana yardım etmiş, benimle ilgilenmiş ve evime kadar bırakmıştı. İlk defa bir insana güvenmiş ve bir insana güvenmenin o kadar da kötü bir şey olmadığını anlamıştım. Bu, benim için büyük bir nimetti.

Dün gece komşum olduğunu öğrendiğimde çok sevinmiştim. Yabancıyı daha fazla görebilecek ve yalnız kalmayacak olmanın mı yoksa inandığım birinin kötü niyetli çıkmamasının verdiği güvende oluşun sevinci miydi, bilmiyordum. Ama orada, apartmanın hemen girişinde elini tutarken hissettiklerim, çok güzel şeylerdi.

Yabancı, benim ilk arkadaşım olabilirdi. On dokuz yıllık yaşantımdaki ilk arkadaşım...

Daha fazla penceresine bakmayı sürdürmeyerek dış kapının yanındaki boy aynasının karşısına geçtim ve başımdaki havluyu çıkartıp birkaç saniyede saçlarımı kuruladım. Uçları hâlâ nemli olsa da dipleri kurumuştu. Turuncu ve ince telli saçlarımı iki yana ayırıp tutamları kulaklarımın arkasına sabitledim.

Yabancıdan süt isteyecektim. Bir ihtiyacım olduğunda kapısını tıklatmamın yeterli olacağını söylemişti. Bundan güç alıyordum. Tabii, tek neden bu da değildi. Bir insanla iletişime geçecek olma düşüncesi çok güzeldi, bunun için çabalayabiliyor olmak ayrı güzeldi.

"Haydi bakalım," deyip kapıyı açtım ve kendimi apartmana attım. Kapımı hafif bir şekilde aralık bıraktıktan sonra yabancının dış kapısına göz attım. Dairelerimiz arasındaki mesafe on-on beş adım kadardı. Üç katlı binanın en üst katında oturuyorduk ve bu katta bizden başka kimse yoktu. Dönemeçli merdivenleri vardı binanın ve benim dairem hemen merdivenin yanı başındayken Karan'ın dairesi, merdiven korkuluklarının yanındaydı.

Ev terliklerimle dışarı çıkmayı umursamayıp aradaki mesafeyi adımlamaya başladığımda içimden adımlarımı sayıyordum. Bir, iki, üç, dört... En sonunda yavaş yavaş adımlamaya dayanamayarak hızlı bir şekilde ilerlemeye başlamıştım ki kapısı sonuna kadar açıldı. Bu ani gelişmeyle yerimde kalakalırken sanki bir suç işlemişim gibi arkamı dönmüş ve elimi de yüzüme paravan yapmıştım.

"Buyurun?" dedi az önceki erkeksi ve tok ses.

Yüzümü dönüp dönmemek arasında gidip gelirken daha fazla saklanmanın saçma olacağına kanaat getirip döndüm fakat başımı yere eğdim. Kulağımın arkasına sabitlediğim saçlarım yüzüme doğru dökülmüştü.

"Ee," dedim ellerimle arkamda oynuyorken. "K-Karan yok mu?" diye sormamla cevap gelmeyince başımı hafifçe kaldırmış ve karşımdaki korkutucu bedene kaçamak bir bakış atmıştım. Sarışın, mavi gözlü bir adamdı. Oldukça da iri yapılıydı.

Bana hiç cevap vermeden bir eliyle tuttuğu kapıyı hafifçe kapatır gibi yaptı ve kapının arkasından, "Karan, bir kız seni soruyor. Bakar mısın?" diye seslendi. O yabancıya seslenirken benim yutkunuşum, yumru olmaya yemin etmişti. Boğazım kurumuş, dilim damağıma yapışmıştı sanki.

"Geldim."

Yabancının sesi ulaşınca kulaklarıma, kapıdaki iri yapılı sarışın adam içeri geçti. O içeri geçer geçmez de kapıda yabancı belirmişti zaten. Çok sistematik bir şekilde hareket etmişlerdi.

Yabancıyla gözlerimiz kesiştiği an, birkaç saniyeliğine gözlerini benden çekip baştan ayağa bana baktı. Beni incelemesiyle, ben de kendimde bir şey

varmışçasına hafifçe eğilmiş ve ayaklarımdan belime kadar kendimi kontrol etmiştim. Bir şeyim yoktu.

"Karya?" diye mırıldandı şüpheyle. "Bir şey mi oldu? İstersen hastaneye gidebiliriz hemen."

"Ee," diye başladım cümleme her zamanki gibi. "Yok, ben iyiyim. Şey için gelmiştim. Sen dün..." deyip dudaklarımı ıslattım ve gözlerimi etrafta gezdirdim. Karan ise benden bir cevap almak adına merakla gözlerime bakıyordu. Rahat konuşamadığımı anlayınca bir bana bir de evin içine baktı. Ardından anlamış olacak ki kaşlarını kaldırıp indirdi ve kapıyı çekerek benim gibi apartman boşluğuna çıktı.

"Ben dün?" diyerek cümlemi tamamlamam adına yardımda bulundu.

Sanki saklanacak bir şeymiş gibi iyice ona yaklaşıp sessiz bir şekilde, fısıltıyla karışık konuştum: "Sen dün, 'bir ihtiyacın olduğunda kapımı tıklatman yeterli' deyince sana geldim," dedim. Cümlemi tamamlar tamamlamaz dudaklarında belirgin bir gülümseme yer almıştı. Ve o gülümsemenin getirdiği kırışıklıklar...

"İhtiyacın olan şey ne peki?" diye sordu, dolgun ve vişneçürüğü rengindeki dudaklarında devamlılığını sürdüren tebessümle.

"Süt," dedim kesin ve net bir şekilde. "Bir şişecik sütün var mı? Ben alışverişe çıkayım, hemen öderim sana borcumu. Söz veriyorum."

"Tamam, bekle," deyip gözlerini kırpıştırdı ve içeri girdi. Kapıyı hafifçe aralık bırakmıştı. Bense olduğum yerde ellerimi birbirine çırpıp sevinç gösterisinde bulunmuştum. Çok geçmemişti ki Karan'ın ayak seslerini içeriden duymaya başladığımda kendisi de kapının arkasında belirmişti. Kapıyı hafifçe açıp aradan geçti ve apartman boşluğuna çıktı. Elinde cam bir şişe vardı, içinde de süt.

"Bir şişe süt," diyerek bana uzattı. "Her gün bir şişe süt içer misin?"

Sesindeki muzip, alay ifadesi beni de gülümsetmişti.

"Birkaç gün idare eder beni," deyip elindeki şişeyi iki elimle avuçladım. Çok soğuktu ve ben soğuk sütü hiç sevmezdim. Sıcacık, olabildiğince haşlanmış olmalıydı. Annem böyle sever, böyle içirirdi bana hep. Sıcak süt beni mutlu eder, güne güzel başlamamı sağlardı. Soğuk süt içmek, benim için günümün hiç yaşanmamış olmasını dilemekle aynı şeydi.

"Eee," dediğinde gözlerimi sütten çekip ona çevirdim. Bir eli ensesindeydi, saçlarını kaşıyordu. Üzerindeki hâki tişört ve siyah kot pantolonu ancak fark edebilmiştim. Bol giyiniyordu. Başımı hafifçe yana doğru yatırıp ne olduğunu soran bir ifade takındım yüzüme. "Bunu sormalı mıyım, bilmiyorum," deyip dudaklarını birbirine bastırdı. "En iyisi, boş ver."

"Sor lütfen," dedim heyecanla. "Yani iletişim kurulmayacak bir insan değilim. Rahat olabilirsin." Aslında istediğim, içinde bir şey tutmaması de-

gil, benimle konuşmasıydı. O benimle konuşmak isteyen, bir şeyler soran ve merak eden, benden kaçmayan ilk insandı. Bana zorunda olduğu için katlanmak zorunda kalmayan kişilerdendi. Bu yüzden onunla sabahlara kadar konuşabilir, kendimi gerçek hayata adapte edebilirdim.

"Kahven var mı?"

İkimiz de birkaç saniyeliğine birbirimize bakmış ve onun dudaklarındaki hafif kıvrılmayı görmemle gülmeye başlamıştım. O da benimle beraber gülüyordu. "Tabii," dedim gülerken. "Neden?"

"Yani bir şişe sütü tek başına bitirmen zor olabilir. Bozulmasın diye sana yardım edebilirim," derken hafifçe kapının pervazına doğru yaslanmış, kollarını göğsünde birleştirmiş ve bir ayağını kaldırıp diğer ayağının yanına dikey bir şekilde konumlandırmıştı.

"Eee," deyip arkama döndüm ve kapısı aralık olan evime baktım. Onu eve davet etmeli miydim, bilmiyordum. Dudaklarımı ıslatıp yeniden ona dönerek göz teması kurdum. "Evim biraz dağınık," dememle elini kaldırdı ve bu hamlesiyle beni susturdu.

"Sorun değil," dedi. "Ben öylesine sormuştum. Başka zaman da yardım edebilirim." Bozuntuya vermemişti.

"Evim biraz dağınık ama sorun etmeyeceksen buyur, diyecektim. Her tarafta koliler var," dedim sessiz ve yavaş bir şekilde. Bu sırada, iki elimle tuttuğum süt şişesini göğsüme kadar kaldırmış ve kollarımla sarmıştım bir yastığa sarılır gibi.

Yabancı kaşlarını kaldırıp indirdi ve memnuniyetle gülümsedi. "Sorun yok," dedi dudaklarını birbirine bastırırken. "İstersen kolilere de yardım edebilirim," dediğinde güldüm ve arkamı dönüp evime doğru ilerlemeye başladım. Bu sırada başımı yana çevirmiş ve yabancıya doğru gülümsemiştim.

Kapımın önüne geldiğimde, yabancı hâlâ kendi kapısının önündeydi.

"Gelmeyecek misin?" diye sorduğumda bir kolum, göğsümdeki şişeyi desteklerken diğer elimle içeriden kapımı tutuyordum. Yabancı hızla yaslandığı kapı pervazından ayrıldı ve açık olan kapısını kapatıp bana doğru ilerledi.

Dairemin önüne geldiğinde ayaklarındaki terliği çıkaracaktı ki, "Yok, girebilirsin. Evi henüz temizleyemedim zaten," dedim. Başını sallayıp içeri geçti ve zaten odalarına hâkim olduğu evin mutfak tarafına doğru ilerledi.

"Hayallerindeki gibi miymiş evin? Beğendin mi?"

"Evet. Çok sade, hoş bir ev. Hem güneş de alıyor," deyip gözüme gelen güneşi gösterdim ve gülümsedim. "Sadece birkaç bitki almayı düşünüyorum. Bu pencere kenarlarına çok yakışır. Kasımpatı çiçeğini bilir misin?" Başını salladı. "Annem çok severdi."

"Benimki de," dedi çok küçük bir tebessümle. Bu sırada mutfağa giriş yapmış, tezgâhın öteki tarafına geçmişti. Bense tezgâhın oturma odasına bakan tarafındaydım. "Neyse," deyip elini tezgâh boyunca sürterek buzdolabının yanına kadar geldi. "Kahveyi sen mi yapmak istersin yoksa ben mi yapayım, Karya hanımefendi?"

Teklifiyle bir süre duraksadım. Gözlerimi etrafta gezdirdim. Ardından göğsümde sarıldığım süt şişesini daha sıkı kavrayıp derin bir nefes aldıktan sonra açıklama yapmak için ağzımı aralayacaktım ki, "Tahmin edeyim, kahve yapmayı bilmiyorsun, değil mi?" diyerek susturdu beni. Utançla gülümsedim.

"Pekâlâ. Kahve hangi kolidedir sence?" deyip kaşlarıyla yanı başımızda duran kolileri gösterdi. Üst dişleriyle alt dudağını kafese almıştı.

"Mutfak kolileri şurada duranlar, üç tane. Malzemeler onların içinde olacaktı," dediğimde ellerini yasladığı tezgâhtan ayrılıp doğruldu. Üst üste konmuş üç kolinin en üstündekini alıp tezgâha koyduktan sonra işaret parmağıyla içinde olanların yazılı olduğu kâğıdı takip etmeye başladı.

"Bunda," deyip bana baktığında gülümsemiştim. O bir şeyler yapıyor, bense onu izliyordum. Yüksek bar taburelerinin alt kısmına ayaklarımı koyup tezgâhtan destek alarak oturduğumda koliyi açmış, içinden de kahveyi çıkarmıştı.

"Kahven şekerli mi olsun, şekersiz mi?"

"Bilmem. Ben sıcak süt içsem daha iyi olur."

"Karya," deyip aniden bana döndüğünde elindeki kahveyi mutfağın esas tezgâhına bırakmıştı.

"Efendim?"

"Kahveden önce şu kolileri mi açsak? Ortadan kalksalar rahatlarsın. Yardım etmiş olurum sana."

Gülümsedim ve sağ tarafımdan yüzüme doğru dökülen saçlarımı kulağımın arkasına tuttturdum. Yüzümde belli belirsiz bir utanç vardı. "Yok, gerek yok. Zaten sürekli bana yardım ediyorsun, çok mahcup hissediyorum."

"Olsun, böyle böyle tanışacağız. İnan ki yorulmuyorum."

"Yok," dedim ısrar ederek. "Ne kadar komşu olsak da hâlâ yabancıyız birbirimize. Sürekli sana yük oluyormuşum gibi geliyor. Bu kadar yardımcı olman bana kendimi kötü hissettirir, gerçekten. Evimi kendi başıma da dizebilirim."

Söylediğim cümleyle bir anlığına duraksamış, tepkisini belli etmemek adına gülüşünü silmemek için çabalamıştı fakat ben içindeki hevesin bir balon gibi söndüğünü görmüştüm. Yüzü düşmüştü. Kalçasını tezgâha yasladı ve ellerini iki yanına koydu. "Yabancı?" diye mırıldandı yüzünü buruş-

turarak. Anlam verememiş olmalıydı. Yine de ben böyle düşünüyordum, komşum olması onun yabancı olduğu gerçeğini değiştirmezdi.

"Yani her ne kadar komşu olsak da tanışmamızın üzerinden yirmi dört saat bile geçmedi. Yabancı değil miyiz birbirimize?" diye sordum düşündüklerimi olduğu gibi dile getirerek.

Afalladı bir anlığına. "T-tabii, tabii. Kusura bakma, ben haddimi aştım, özel alanına dâhil oldum senin. Yardım etmeye çalışıyordum," derken gözleri gözlerimden başka her yerdeydi. Tezgâhta, arkamdaki oturma odasında, pencerelerde, buzdolabında... Bana bakamamıştı. Bana kırılmış gibi değil de kendine kızıyor gibiydi. Utanmıştı.

"K-Karan," deyip kendimi açıklayacaktım ki yaslandığı tezgâhtan doğruldu.

"Ben gitsem daha iyi olacak, Karya."

"Kahve?" diye sordum, kahve bir bahane olsa da.

"Belki sonra içeriz. Bir fincan kahve sonuçta," deyip dudaklarını birbirine bastırdı ve mutfaktan çıkıp arkamdan geçti. Arkamdan geçerken bile yerimde sıçrarken, nasıl olur da bir anda benden çok samimi olmamı beklerdi ki? Dönüp bakamamıştım ona, o da buna fırsat vermeden kendini dışarı atmış ve kapıyı ardından yavaş bir şekilde kapatmıştı.

Ben, insanlara olan güvensizliğimle bir başkasını daha kendimden uzaklaştırmıştım. O ise kim bilir, belki de bu kadar samimi yaklaştığı birinden ilk defa böyle bir tepki almış ve utanmıştı. Bu, bana çok kötü hissettiriyordu. Onu kırmıştım. Farkında olmadan ona da kendini kötü hissettirmiştim.

Başımı iki yana sallarken dirseklerimi tezgâha yaslamış ve yüzümü de avuçlarıma gömmüştüm. "Of," diye küçük bir inilti kaçtı dudaklarımdan. Yüzümü kapattığım avuçlarımla dudaklarıma baskı yapıyordum ağlamamak için. Bu pek de iyi bir engel oluş şekli değildi. En sonunda dayanamayıp hıçkırarak ağlamaya başladığımda yerimde sarsılıyor, sarsıldıkça ellerim baş ucumda duran süt şişesine değiyordu.

Henüz bir gündür tanıyordum onu. Korkuyordum. Hem kırılmaktan hem de insanları kırmaktan. Ben tecrübesizdim, bilmiyordum böyle şeyleri. Kime nasıl davranılır, kim nereye koyulur, ne denilir, bilmiyordum. Hayatımdan birkaç yıl çalınmıştı ve ben o yılların yerine hiçbir şeyi koyamıyordum. Acımı koyuyordum ama o boşluk öylesine genişti ki acım bile yetmiyordu yüreğimdeki kara deliğe.

Çocukluğumdan beri cam bir fanusun içinde, dış dünyaya kapalı bir şekilde yetiştirilmiş; her şeyden alıkoyulmuştum. Bunun için kızmıyordum annemle babama. Onlar varken her şey çok güzeldi ama onlar gittiğinden beri çok zorlanıyordum. Sudan çıkmış balık gibi debelenip duruyor, bir su birikintisine dahi rastlayamıyordum.

"Her şeyi berbat ediyorsun, Katya," diye mırıldandım kendi kendime. İlk ve son arkadaşımı da kaybetmiştim sanırım. Beni dinlemek isteyen ilk kişiydi o. Bana nasıl olduğumu soran, belki önem veren... Bir gün bile olsa iyi gelmişti bana. Dün hayatımdan çıkacağı için üzüldüğüm yabancıya, bugün 'dur' demiştim. "Hayatının sonuna kadar yalnız kalacaksın."

Yavaşça ayaklandım oturduğum tabureden ve ellerimi, ölü bir bedeni sürüklüyormuşçasına zorla tezgâhtan kopardım. Uzun koridorda, ayaklarımı yere sürte sürte odama ilerlemeye başladığımda zihnimde dönen tek cümle, 'hayatının sonuna kadar yalnız kalacaksın' olmuştu. Teyzem bile arayıp sormamıştı bu koca şehirde ne yaptığımı, nasıl olduğumu. Başından atmıştı beni, bu ona yetiyor olmalıydı büyük ihtimalle.

Acıyla gülümsedim ve odamın kapısının önüne geldiğimde komodinin üzerinde duran fotoğrafı görmemle duraksadım. Omzumu ve başımı kapının pervazına yaslayıp uzaktan bakakaldım fotoğrafa. Baktıkça titredi göz bebeklerim, alevlendi dudaklarım. Burun deliklerimin yanmaya başladığında ağlamamın şiddetleneceğini hissetmiştim.

Yüreğim çok acıyordu. Elimi kaldırıp kalbimin üzerine koydum. "Gitmeseniz olmaz mıydı?" diye sordum, sanki bana cevap verebilirlermiş gibi... "Siz gidince ben çok yalnız kaldım, baba."

Hıçkırıklarım odamı kapladığında kulaklarımda da yankılanmaya başlamıştı acı yakarışım. Ben bunları yaşamayı hak etmiş miydim? On altı yaşımdan bu yana, üç yıldır cayır cayır yanıyordu kalbim. Bu kadar acıya nasıl katlanılır, bilmiyordum.

Annem, bana bunu öğretmemişti ki...

Annem, minik yavrusunun bunca acıyla boğuşacağını hesaba katıp önlem almamıştı öncesinde. Çok savunmasız kalmıştım, her şeye karşı çok güçsüzdüm. Kapkara bir gece, onları ani bir şekilde almıştı benden. Kalakalmıştım öylece asfaltın ortasında, bir başıma. Güçlü olmayı düşünecek kadar yaşamıyordum bile.

Kapının eşiğine çöktüm ve dizlerimi kendime çekip bacaklarıma sarıldım. Başımı diz kapaklarımın üzerine koyup fotoğrafa bakmaya devam ettim.

"Mutlu olacak mıyım bir gün, babacığım? Lütfen olayım. Sana borç bilerek yaşadığım şu hayatı, senin gibi yaşayamıyorum. Kızmıyorsun bana, değil mi? Bana hediye ettiğin ömrünü boşa harcıyorum, heba ediyorum diye öfkelenmiyorsun, değil mi?" Alev alev yanan dudaklarımı içe doğru bastırdım. "Öfkelenme. Ben de istemezdim yaşayan bir ölü olmayı."

Gözlerimi kapattım. O kapı eşiğinde, bacaklarıma sarılmış bir şekilde kaç saat kaldım, bilmiyordum. Sessiz evime karanlık çöktü, gölgeler düştü, sokak lambalarının ışığı sızdı ama ben hiç kıpırdamadım. Düşündüm yal-

nızca, konuşamayınca yapan her insanın yaptığı gibi. Saatlerce, hiç sıkılmadan ne yapacağımı düşündüm.

Yabancıya bir özür borcum vardı, hayatın bana ödeyemediği borcun aynısından hem de.



"Hissedebilenlerle susarak da anlaşabilirsiniz."

Mario Levi

BÖLÜM 3:
SOĞUK SESLİ PRENS

Kapat kapılarını. Kapat, girmesin evine kâbusların. Kurban seçmesinler seni, sinsice aşktan vurmasınlar rüyalarını süsler gibi.

Kapat kapılarını...

Kendi evimde, yalnız hayatıma alışma serüvenimin dördüncü gününde, yorgun bakışlarla araladım gözlerimi. Uyanır uyanmaz soğuk tenime işlemiş, tüylerimi diken diken etmişti. Maalesef evimin kaloriferleri henüz yanmıyordu, bu yüzden biraz zor geçiyordu günler. Yine de şikâyetçi değildim. Dört gündür evimden dışarı bir adım dahi atmamış, oturma odası ve yatak odası arasında mekik dokumuştum.

Daha fazla bu soğuğa katlanamayacağımı hissederek üzerimdeki yorganı bir çırpıda attım üzerimden. Açıkta kalan ayaklarımı hızla yere indirerek parmak uçlarımı zemine değdirdim. Soğuk, tenime değer değmez vücudumda gezinmeye başlamıştı. Yataktan destek alıp ayaklandım ve evi düzenlerken oturma odasından yatak odama taşıdığım berjere ulaştım. Üzerindeki hırkamı alıp üstüme geçirdim ve kollarımı göğsümde kavuşturup içime doğru kapanarak ısınmaya çalıştım.

"Teyzemi arayayım da şu doğal gaz işini halletsin," diye mırıldanırken odamdan çıkıp koridora geçiş yapmıştım.

Karan'la tartışmamızın üzerinden geçen bu üç günde evimi iyice düzenlemiş, temizliğini zar zor da olsa yapmış, her şeyi yerli yerine koymuştum. Perdelerim üç gündür kapalıydı Karan'la yüz yüze gelmemek adına. Utanıyordum ondan.

Mutsuz bir yüz ifadesiyle ayaklarımı yere sürte sürte mutfağa ilerledim ve buzdolabının kapağını açtım. Sıcak bir süt içsem, içimin ısınmasına büyük faydası dokunacak gibiydi. Harelerim, üç gündür bitirmeye çalıştığım ve sonunda dibinde bir bardaklık süt bıraktığım şişeyi bulunca, avuçlarımı diz kapaklarıma yaslayarak süte doğru eğildim.

"Seni içeceğim ve sen de bana arkadaşımı geri vereceksin, tamam mı?" diye mırıldandım. Sütten bir karşılık almışçasına, "Güzel," diyerek kavradım şişeyi ve buzdolabının kapağını kapattım. Dolapların birinden cezve çıkarıp kalan sütün tamamını içine boşalttım, ocağa koyup altını yaktım.

Sütü kaynamaya bıraktıktan sonra kalçamı tezgâha yaslayıp beklerken içerinin karartısı ruhumu da bunaltmıştı. Daha fazla perdelerin kapalı kalmasına tahammül edemeyecektim. Hızlıca mutfaktan başlayarak oturma odasına kadar tüm pencerelerin ve balkon kapısının perdelerini açtım.

İçeriye sızan güneş ışığıyla derin bir nefes almıştım. Birkaç adımda mutfak ve oturma odasının tam ortasındaki balkon kapısını da iki tarafından tutup sonuna kadar açtım. Ahşap ve iki bölmeli bir kapıydı. Balkonum çok büyük olmasa da bir armut minder sığdırabilmiştim. İki kişi yan yana oturabilecek genişlikteydi. Yavaşça bir adım attım ve iki elimle tuttuğum kapıları bırakıp kendimi balkona attım.

Bedenim, hafifçe esen kış rüzgârının etkisiyle titrese de balkon korkuluklarına tutunduğumda tüm titrememem geçti. Omuzlarımı kendime doğru çekmiş, derin bir nefes almış ve gözlerim kapalı bir şekilde serin havanın tadını çıkarıyordum. Sabahın bu saatlerini ve bu serin havayı seviyordum. Bana kendimi, daha önce hiç olmadığım yerlerde hissettiriyordu.

Gözlerimi araladım ve kirpiklerim tenime değerken başımı da önüme doğru indirdim. Bakışlarım Karan'ın dairesinin pencerelerine takıldığında fon perdelerin açık olduğunu ama tüllerin yerinde durduğunu görmüştüm. Benim pencerelerimin aksine... Balkon kapısının bir tarafı açıktı ve içeri giren rüzgâr o tarafın tülünü hafif hafif uçuşturuyordu.

Gülümsedim. "Uyanmış olmalı," diye mırıldandım. Dudaklarımı buruk bir şekilde birbirine bastırdığımda aklıma gelen sütle ellerimi korkuluktan istemeye istemeye çektim ve içeri girdim. Mutfağa ulaşmam birkaç adımdı zaten, geç kalmamıştım. Hazırda tuttuğum mavi kupaya kaynayan sütü döküp cezveyi lavabonun içine koydum ve içine su akıttım. Annem hep böyle yapardı.

"Gel bakalım, güzel süt, bana arkadaşımı geri getirecek süt," diye sütle konuşuyormuşçasına kupaya sardım parmaklarımı. Daha içmeden parmağıma değen sıcaklıkla bir nebze ısınmıştım soğuk evde. Zaten bir bardak sütün iyi gelmeyeceği hiçbir şey yoktu zannımca.

Süt kupasını dudaklarıma yakın tutuyordum. Sıcaklığından dolayı bir yudum almaya çalışarak mutfaktan çıkıp oturma odasına geçecekken, pencerenin ardından gözlerime takılan bedenle duraksadım. Henüz mutfaktan çıkamamış, balkon kapısından bir önceki pencerenin ardından bakıyordum Karan'ın balkon kapısına doğru. Dudaklarımın önünde tuttuğum kupayı yavaşça bel hizama doğru indirdim, öylece bakmaya devam ettim.

Onun da elinde bir kupa vardı, kahve içiyor olmalıydı benim aksime. Başımı öne eğdim ve yutkunarak ona karşı bir adım atmam gerektiğinin farkına vardım. En azından bunu yapmalıydım. Kahve kupamı iki elimin parmak uçlarıyla kavrayarak yavaşça sola doğru adımladım ve pencerenin önünden çekilip balkon kapısının ardına sığındım. Önümde balkon kapısı ve hâki fon perdenin aynı yere toplanmış olmasından dolayı biriken bir kalabalık vardı. Tek gözümle görüyordum onu.

O ise kapalı olan balkon kapısının yanında duruyor ve benim gibi bedeninin yalnızca bir tarafını gösteriyordu. Bir tarafı kapının arkasında kalırken diğer tarafını rüzgârın etkisiyle dalgalanan tül perde kapatıyordu. Sanki bedenini okşuyordu. Oysa o, perdenin aksine dimdik duruyor ve benim evimi izliyordu. Bir eli pantolonunun cebinde, sakince kahvesini yudumluyordu. Yudumlarken bile çekmiyordu gözlerini üzerimden.

Bense onun aksine ne dimdik duruyor ne de tam olarak onun evine bakıyordum. Perdenin ve kapının ardına sığınmış; hafif çapraz bir şekilde, tek gözümle ve vücudumun yalnızca bir tarafı gözükecek bir açıyla ona bakıyordum. Bakışlarım kaçamak ve korkaktı. Buna rağmen gözlerindeki kırgınlığı görebiliyordum. Belki de öfkeyi... Bana karşı değil ama kendine karşı öfkeli gibiydi.

"Özür dilerim," diye mırıldandım. O ne sesimi duyabilmiş ne de dudaklarımı görebilmişti. "Özür dilerim normal bir insan olamadığım için."

[redacted]ildi niyetim. Benimle konuşmak isteyen bir insanı, na[redacted]irdim ki zaten? Sadece... 'Sadece'sini bilmediğim cümlelerin içinde boğuluyordum. Ona da hak veriyordum. Niyetinin kötü olduğunu düşündüğümü sanıp, ona benden uzak durmasını söylüyormuşum gibi hissetmiş olmalıydı. Oysa o, normal olandı. Normal olmayan bendim, benim zihnimdi.

On altı yaşıma kadar yaşadıklarım, beni insanlardan zorla uzak tutarken; on altı yaşımdan on dokuz yaşıma kadar yaşadıklarım, bile isteye uzak tutmuştu. Önce kaçırılmıştım o bedenlerden, sonra da kaçmayı tercih etmiştim. Bir türlü düzlüğe çıkamamıştım. Ama bildiğim tek bir şey vardı ki bunların hiçbirini ben istememiştim. Ben, böyle bir insan olarak büyümeyi hayal etmemiştim.

Göğsüm titreye titreye nefesimi verdiğimde yavaşça çekildim perdenin arkasından ve arkamı dönüp oturma odasına doğru ilerledim. Berjere oturup dizlerimi de kendime çektiğimde bakışlarımı pencereye yöneltmiştim. Benimle beraber çekilmiş olmalıydı balkonun önünden. Neden beklesin ki zaten?

Buruk bir şekilde önüme döndüm ve ılıyan sütümden bir yudum aldım. "Bana sözün var," dedim başparmağımla kupayı okşarken. "Onu bana

geri vereceksin. Ben yeniden deneyeceğim. O, normal biri olmak adına son şansım. Anlıyorsun, değil mi?"

Hâlime bakıp bir başkasına bırakmadan, acıyarak güldüm kendime.

Sütle konuşacak kadar yalnız ve acizdim.

Kaşlarımı kaldırıp indirdim ve derin bir nefes verdim. Bu sırada kulağıma ulaşan sert bir kapı kapanma sesinin ardından dizlerim yavaşça çözüldü, ayaklarım yere değdi. Karşı daireden geliyordu bu ses.

Hızla ayaklandım ve elimdeki kupayı önümde duran sehpaya bırakıp, kanepelerin arasından geçerek dış kapıya ilerledim. İki elimi kapıya yaslayıp bir adım geriden eğilerek kapı deliğinden apartman boşluğuna baktım.

Oradaydı. Karan oradaydı. Benden önce nasılsa, hayatına nasıl devam ediyorsa ve neler yapıyorsa, aynısını yapmak için evinden çıkmıştı. Onun için karşı dairesine taşınan yabancı bir kızdan farksızdım. Bu sefer ben ona gerçekten yabancıydım. O ise bana, bir yabancı olamayacak kadar yakın...

Gözlerimin önündeydi işte. Bir kapı kulpu kadar uzağımda... Şu kapıya elimi atsam ve açıp çıkabilsem karşısına, belki de benimle yeniden konuşmak isteyebilirdi. İçimdeki burukluğu tarif edecek kelimem yoktu, sadece çok üzgündüm. Üç gündür ne kapımı çalıyor ne evime bakıyordu. Perdelerim kapalıydı ama merakım, belli aralıklarla perde aralarından onun evine bakmamı sağlamıştı. O ise hiç bakmamıştı bana, evime.

Postallarını bağlıyordu şimdi. Sırtında kocaman bir gitar kutusu vardı. Beyaz bir gömlek giymiş, üzerine de deri ceket almıştı. Nereye gidiyordu acaba? Üşümez miydi böyle? Annem olsa çok kızardı incecik giyinmiş diye. Gözlerimi iyice kıstım, bakmaya devam edeceğim sırada doğrulmasıyla geriye savurdum bedenimi. Sanki doğrulduğunda göz göze gelecekmişiz hissine kapılmıştım.

Bir anlığına duraksadım ve kapıya baktım öylece. Yutkunuşum, kapıyla iletişimim olmuştu sanki. Ellerim, pijama üstümün uçlarından kumaşı sıkıyordu.

"Yapacağım," deyip hiç düşünmeden sağa döndüm ve odama ilerledim. Dolabımdan boğazı geniş ve kolları balon kesim olan ama normal kazaklardan boyca daha kısa bir kazak çıkarttım. Altına da diz kapaklarıma kadar uzanan pilili, kışlık eteklerimden birini çıkartarak üzerimdeki pijama takımını bir çırpıda yatağımın üzerine fırlattım.

Dolaptan çıkardığım etek ve kazağı giydikten sonra aynanın karşısına geçtim. Eteği belimden yukarı doğru çektim, yüksek belli bir etekti. Ekoseliydi. Kahverengi ve turuncu renklerinin birbirinden farklı tonları hâkimdi. Kazağımın kolları balon kesimken boğazı da oldukça genişti, yünlü olmasına rağmen sıkmıyordu. Rengârenk bir kazaktı eteğimin aksine. Yeşilden kırmızıya kadar çoğu renk vardı.

Pek uyumlu bir kombin olmasa da tatlı gözüktüğümü hissediyordum. Daha fazla vakit kaybetmek istemediğim için komodinin üzerinde duran askılı çantamı ve telefonumu avuçlayıp odamdan çıktım. Koridoru hızlı adımlarla geçip dış kapının yanına geldiğimde ayağımdaki terlikleri çıkarmış, kahverengi botlarımı giymiştim. Paltomu koluma asıp aynı elime beremi de alınca, hiç düşünmeden kapının kilitlerini açtım ve kendimi dışarıya attım.

Hızlı davranmak nefesimi sıklaştırmıştı. Kapıyı kilitleyip anahtarımı çantama attıktan sonra bir elimde paltom, diğer elimde çantam ile dönemeçli merdivenlerden inmeye başlamıştım. Ona yetişmeliydim. Karan'ın hızlı yürümesi, bunu zorlaştıracaktı fakat yapmalıydım. Onu takip etmem gerekiyormuş gibi hissetmem ne derece normaldi, bir fikrim olmasa da belki yakalarsam konuşma fırsatı bulabilirdim.

Üç katı da indiğimde ağır demir kapıyı tüm gücümle çekip dışarı çıktım. Hafifçe kar yağmaya başlamıştı. Bir yandan hızlı hızlı adımlarken sokağı, diğer yandan da paltomu üzerime geçirmeye çalışıyordum. Kar yeni yağmaya başlasa da yerde birikmişti, bastıkça çok hoş bir ses ulaşıyordu kulaklarıma. Beremi kafama geçirdiğimde adımlarımı karda bata çıka da olsa hızlandırmış, yokuşun başına gelmiştim.

Harelerim yokuşun dibinde aylak aylak yürüyen Karan'la buluştu. Gülümsemem yavaşça dudaklarımda yerini aldığında ellerini cebine soktuğunu ve omuzlarını da kendine doğru çektiğini fark etmiştim. Üşüyor olmalıydı.

İçim buruk bir şekilde, ona yetişmek için yokuştan aşağı koşmaya başladım. Yollar açık olsa da biriken kar kütleleri, yürümemi bir nebze yavaşlatıyordu. Karan yokuşu inmeyi bırakmış, caddeye karışmıştı. "Haydi, Karya," diyerek gazladım kendimi. Yokuşun sonuna geldiğimde ayaklarımı yere vurdum ve botlarımda biriken kar tanelerini yerle buluşturdum.

Caddeye girip Karan'ı takip etmek için bir adım öne doğru davranmıştım ki bileğimden tutulup kenara çekilmem ve duvara yaslanmam eş zamanlı olmuştu. "Kimsin sen?" diye sormuştu bileğimden tutan kişi ama kendimi öyle bir kapatmıştım ki sesini bile algılayamamıştım. Nefesim daralmaya başladığında gözlerimi kapatmış ve sıkıca yummuştum. Çığlık atamıyor, yalnızca hızlı hızlı nefes alıp veriyordum.

Gözlerimi açamıyordum. Karşımda durup bana böylesine sert davranan bedeni merak etsem de bakamıyordum. Ellerimi hızla kaldırıp onu itmek yerine başıma koydum. Zihnimdeki yankı arttıkça kafatasımdaki sızı da yoğunlaşıyordu. Dişlerimi sıktıkça sıkıyordum, canımdan can gidiyordu sanki.

Şimdi olamazdı, yine yakalanamazdım o karanlığa. Onlar benim yine kafesime girdiğimi öğrenmeden kurtulmalı, gözlerimi açmalıydım. Etra-

fimda halkalar çizilmeye başlanmadan çıkmalıydım o demir parmaklıkların ardından. Dudaklarım titremeye başlarken kollarımı sıkı sıkıya tutan eller gevşedi, rahatlayan nefesi yüzüme çarptı, bedenimi duvar ile kendi bedeni arasına sıkıştıran kişi bir adım geriye gitti. Nefes almam için olanak sağlamıştı.

Bana alan açmasıyla ani bir şekilde öne doğru eğildim ve hayata geri dönmüşçesine nefes almaya, öksürmeye başladım. Soğuk terler akıyordu yüzümden aşağıya. Saçlarım, eğilmemle birlikte beremin yanlarından yüzüme doğru dökülmüş, tenimi gıdıklıyordu. Ellerimi kaldırıp göğsüme, kalbimin tam üzerine koydum. Aniden bileğimden tutulmam ve kenara çekilip sert bir şekilde duvara yaslanmam, göğüs kafesimin ardındaki korkuyu körüklemişti.

"Al, iç biraz."

Şefkat dolu sesi ulaşınca kulaklarıma, yeni yeni tanımaya başlamıştım onu. Karan'dı. Eğildiğim için ellerinin arasındaki su şişesini görebiliyordum. Şişeyi kavradım ve doğrulup içindeki suyu yudumlamaya başladım. Bu sırada gözlerim kapalıydı fakat Karan'ın, şişenin üstündeki ellerini hissedebiliyordum. Bana destek olsun diye tutuyordu.

Gözlerimi açtığımda, şişeyi çekti dudaklarımın arasından ve kendi ellerinin arasına aldı tamamen. Yorgun bakışlarım onu seçmeye çalışırken yerdeki karın üzerine suyun döküldüğünü görmüştüm. Elini ıslatıyordu. "Karan," diye mırıldanmamla soğuk, buz gibi elleri boynuma değdi. Anında irkildim fakat onu itemedim. Islattığı ellerini boynumdan yanaklarıma, yanaklarımdan alnıma, yüzümün her karışında yumuşakça gezdirdi.

"İyi misin?" diye sordu. Kendime gelmiştim, onu daha iyi görebiliyordum. Nefesim düzene girmiş, kalbim yerine gelmişti.

Başımı salladım dudaklarımı birbirine bastırırken. "İyiyim."

İrislerim yerdeki çantamla buluşunca az önce düşürdüğümü yeni yeni fark ediyordum. Eğilmek için sırtımı duvardan ayırmıştım ki Karan, eliyle durdurdu beni bedenime dokunmadan.

"Sen dur," dedi ve eğilip çantamı avuçladı. "Eğilme."

Çantamı bana uzattığında tek eliyle tutuyordu, bense iki elimle kavrayıp aldım ondan. Alırken gözleri, titreyen ellerime kaymıştı. Bir titreyişime baktı bir de yüzüme. Yüzündeki üzüntüyü fark ettiğimde, onun aksine minnetle gülümsüyordum gözlerine bakarak. İrislerinin içindeki renk cümbüşü her an değişiyordu sanki. Onu tanıdığımda bal sarıları çarparken gözüme, şimdi yeşilleri baskındı.

Özenle akıtılmıştı sanki ruhuna boyalar, ince ince hesaplanmış olmalıydı bu kadar kusursuz ve ahenkli gözükmesi adına. Sanki yeşili biraz daha

fazla olsa, böyle gözükmez gibiydi. Sanki sarısı azıcık daha fazla olsa, böyle güzel bakmaz gibiydi. Her şeyiyle bambaşkaydı gözleri. Kirpiklerinin ardına saklanmış bir inci gibi öylece duruyordu orada.

"Te-teşekkür ederim," diye mırıldandım ve çantamın askısından tutup omzuma astım.

"Kusura bakma," dedi gözlerini benden çekip etrafta gezdirirken. Bu sırada birkaç adım daha gerilemiş ve beni duvarla arasından çıkarmıştı. "Sen olduğunu bilseydim daha nazik davranırdım. Başkası sandım."

"Kim?" diye sordum kendimi tutamayıp.

"Başkası," diyerek geçiştirdi beni.

Dudaklarımı birbirine bastırıp bozuntuya vermeden sessizliğimi korudum.

"Korkutmak istememiştim. Yani sen olduğunu bilseydim, istemezdim. O anlamda."

"Sorun değil. Korkarak yaşamaya alıştım ben."

Elleri belinde, gözlerini benden kaçırırken son cümlemle ani bir şekilde bana çevirmişti bakışlarını. En derinime sabitlemişti. Bu sayede gözlerine daha uzun bakabiliyordum. Bakmaktan çekinmesem de irislerimin dalgalandığını biliyordum. İçten içe hâlâ tedirgin ve ürkektim, bu gözlerime yansıyordu. O ise çok cesurdu. Yeşil gözlerinin ardındaki karanlığı, korkusuzluğu görebiliyordum.

Sanki kaybedecek bir şeyi kalmamış gibi bakıyordu. O bakışı, en son üç yıl önce görmüştüm. Bir aynanın karşısında, vücudunun her yeri sargı bezleriyle sarılı korkak bir kızın, görünen tek yeri gözleriydi. Ben de gözlerine baktım yalnızca, is kokan vücudunun her zerresini saklamak istiyordu çünkü.

"İyi olmana sevindim," diyerek tebessüm etti ve konuyu değiştirdi. "Ama bir dahakine birini takip ediyorsan adım seslerini daha da aza indirgemelisin. Hele de karın üzerinde yürüyorsan," diyerek göz kırptı ve sırıtarak yürümeye başladı. Bense arkasında öylece kalakalmış, ona bakıyordum.

Onu takip ettiğimi anlamıştı, nasıl anladığı hakkındaysa hiçbir fikrim yoktu. İnkâr edecektim, rezil olmak gibi bir niyetim yoktu. "Hey!" diyerek arkasından koşturdum ve düşündüğüm şeyi uygulamaya soktum. "Seni takip etmiyordum." O rahat bir şekilde yürüyor, bense peşinden koşturarak bir şeyler söylemeye çalışıyordum. "Gerçekten. Hava almaya çıkmıştım dışarıya, ne olduğunu anlayamadım bile."

"Beni takip ediyorsun, demedim," dedi ellerini pantolonun cebine sokup omuzlarını üşümemek için kendine doğru çekerken. "Birini dedim."

"Kimseyi takip etmiyordum o hâlde," dedim mızmızca. "Ayrıca kelime oyunu yapma, neyi kastettiğini çok iyi biliyoruz ikimiz de!"

"Karya," dedi ve aniden nefesini soğuk hava ile buluşturarak bana döndü, duraksadı. O duraksayınca ben de durmuş, karşısına dikilmiştim. "İstanbul'daki dördüncü günün, herkesten korkuyorsun ve bu dört gün boyunca da evden dışarı bir adım bile atmadın. Henüz evinin nerede olduğunu bile bilmeyen küçük bir kız çocuğu için tek başına dışarı çıkmak büyük cesaret ister."

Evden çıkmadığımı fark etmişti.

Gülümseyişim içimde yayılırken yüzüme de yansıyacaktı ki kendimi durdurdum. "On dokuz yaşımdayım ben," dedim. "Küçük bir kız çocuğu olmak için fazla büyüğüm." Çantama sarılmıştı parmaklarım.

"Öyle mi?" dedi. "Ben sana söyleyeyim, hâlâ on yaşındasın sen. Hatta evinde A4 kâğıtlarına anne, baba, çocuk, ev ve gökyüzü resimleri çizip buzdolabının kapağına asıyorsundur. Boyama kalemlerin de var mı bari? Yirmi dörtlü setler oluyor ya hani, tüm çocuklar almak için can atar, onlardan." Cevap vermeyince gözlerime baktı uzunca. "Yanılmadım, değil mi?"

Evet, yanılmamıştı. Annemi, babamı, kendimi ve mutlu olduğumuz tek yeri; evimizi çizip buzdolabının kapağına asardım.

Dalga geçe geçe ve dolgun dudaklarına kondurduğu alaylı tebessümünü gözlerimin önüne sere sere konuşmuş, uzun bir cümle kurmuştu. Karşısında hiçbir şey demeden cümlesini bitirmesini beklemiştim sabırla. "Bitti mi?" diye sordum onun aksine daha yavaş ve sakin bir ses tonuyla. O ardı ardına sıralarken cümlelerini, oldukça hızlı ve gür sesliydi.

"Bitti."

"Evet, içinde renk renk, çeşit çeşit, oturup sayamayacağın kadar çok kalem olan çizim setim var. Hem de en büyüğünden. İçinde yok yok. Ve yine evet, onları almak için can atıyordum." Ardından hiç beklemeden çantama yöneldim ve içinden öğrenci kartımı çıkarıp gözlerinin önüne tuttum. "Ama resimler çizip buzdolabının kapağına asmak için değil, bunun eğitimini aldığım için."

Gözlerinin önündeki öğrenci kartıma baktıkça kaşları yukarı doğru kalktı. Bir şey diyemedi.

"Neyse," deyip önüne döndü ve yeniden içine kapanarak yürümeye başladı. "Bu, çocuk olduğun gerçeğini değiştirmez."

O ilerlerken olduğum yerde kalmış, arkasından onu izlemiştim. "O zaman yetişkinlerin çocuklara küsemeyeceğini de bilmen gerekiyor," dedim bir çırpıda. Sesim titriyordu. Benden uzaklaşırken duysun diye bağırmıştım. Dudaklarımdan çıkan cümle ile duraksadı ve bana dönmeden omzunun üzerinden yüzüme baktı. "Yoksa sen de mi çocuksun hâlâ?"

Hızlı adımlarla aramızdaki mesafeyi kapattım ve yanı başına geldim. Hiç istifini bozmadan, az önce omzunun üzerinden yüzüme baktığı pozisyonda, yandan suratıma bakıyordu. "Sana küsmedim, Karya," dedi sadece.

"Ama beni üzüyorsun," deyip başımı öne eğdim. Saçlarım, yanaklarımın iki yanından aşağıya doğru döküldü, yüzümü kapattı. Önümde birleştirdiğim parmaklarımla oynuyor, tırnaklarımı kaşıyordum. Başımı hafifçe kaldırıp alttan yüzüne bakacaktım ki yutkunuşuyla boğazına kaydı gözlerim. Boyumun hizasındaydı boynu.

"Tamam," dedi sesinin çatallaştığını saklamak için öksürürken. "Kaldır başını," dedikten sonra işaret parmağını çeneme koydu, temasıyla irkildim. Ardından onun olduğunu sindirmeye çalışarak kendimi sakinleştirdim. Başımı yavaşça yerden kaldırdığında gözlerine bakar pozisyona gelmiştim.

"Karan," diye mırıldandım ve gözlerimi kırpıştırarak dudaklarımı ıslattım. "Ben, yabancı derken... Onu kastetmemiştim."

"Önemli değil, Karya. Haklıydın. Yabancıyız birbirimize." Dudaklarımı aralayacaktım ki susturdu beni. "Şimdi gezmek istiyorsan biraz hızlı olmalısın. Bana yetişmek için koşman gerekecek çünkü bu sefer elinden tutmayacağım," deyip önüne döndü ve sırtındaki gitarın yerini sağlamlaştırdı. Yürümeye başladığında yerimde kalakalmıştım, arkasından bakıyordum.

Neye üzülüp neye sevineceğimi idrak dahi edememiştim. Bir anda kapatmıştı meseleyi, dudaklarımı kıpırdatmama bile izin vermemişti. Belki de yabancı olarak kalmak istiyordu benim gözümde, diye düşündüm. Tek ayağımı dışa doğru kırarak olduğum yerde sendeliyor, ne yapacağımı düşünüyordum.

Derin bir nefes verdim ve daha fazla arkasından bakmak yerine hareket geçtim. O, bir adım önümde sakince yürürken ben, bir adım gerisinde adımlarım birbirine karışacak derecede hızla yürüyordum. O, nereye gittiğini biliyordu ama ben, yürüdüğümüz yollardan etrafa bakarak nereye gidebileceğimize dair tahminlerde bulunuyordum. O, dimdik yürürken ben, etrafa bakındığım için sürekli bir yerlere takılıyor, sendeliyor ve yeniden doğruluyordum.

Tam o an resmimizi çizmek istedim. Sessiz ve sakin caddenin yıkık dökük kaldırımlarında yürüyen kurabiye kokulu bir adam ve onu takip eden virane bir kız vardı o resimde. Etraf bembeyaz, her yere kar yağmış; kaldırımların bitişiğindeki binalar eski, taştan, soğuk ve gri... Gözümde canlanmıştı resmimiz. İstanbul'la birlesince güzel olmuştuk ama hangi sıfatla? Gözleri bulutlu bir kız, elleri üşüyen bir adam ve birbirine yabancı ama yan yana iki beden...

Ona sorsak, küçük bir kız çocuğu olduğum için buzdolabının kapağına asardım bu resmi. Oysaki kalbimin duvarları delik deşik olmasaydı eğer,

kanımı akıtacağını bile bile kalbime çakacağım çivinin tek sahibi olabilirdi bu tablo.

Onu, kalbime asardım.

Tozpembe bir hayatın içine doğmamıştım. Aksine savaşmam ve direnmem gereken acılarım olmuştu hep. Yaşadığım onca şeye rağmen hâlâ ayakta kalabilmiş olmam, benim güçlü olduğumun göstergesiydi. Evet, savunmasız kalmış ve belki de korkuyla yerime sinmiştim yüzlerce defa ama hiç pes etmemiştim. Hiç vazgeçmemiştim. Yaşanan onca şeye rağmen ölmemem bile güçlü olduğuma delaletti.

Bir başıma da bırakılsam, kâbuslara da satılsam, cehennemi de yaşasam her gün yeniden ayağa kalkmıştım. Yaşıyordum ve yaşamaya da devam edecektim. Bugüne kadar canıma kıymayı hiç düşünmemiştim. Benim için vazgeçilen nefeslerin hatırına nefes almaya devam etmeliydim. Bu benim tek gayem, en büyük çabam olmalıydı. Bu yüzden bu kadar diretiyordum yabancıyla arkadaş olmakta, konuşmakta. Çünkü benim normal bir insan olmam için önce insanlardan korkmamam gerekiyordu.

Bunu başaracaktım.

Daha önce birini sevmemiştim annem ve babamdan başka. Sevgiyi onlarda görmüş, onlara göstermiştim. Beni altın bir kafeste saklamışlardı, cam bir fanus da denilebilirdi belki. Onlar gittikten sonra başka kişiler de olmuştu tabii ki. Akrabalarım, öğretmenlerim ve babamın dostları... Olmuşlardı ama ötesine geçememişti hiçbiri. Kimseyle iletişim kurmak istememiş, bağ kurmalarına müsaade etmemiştim.

Şimdiyse kalbim birini tanımak, ona güvenmek, onunla anılar biriktirmek istiyordu. Bunun kim olduğunun o kadar önemi yoktu ki Karan olmasaydı belki karşıma çıkan ilk insana yalvarabilirdim. On dokuz yılın sonunda birine güvenme ihtiyacım patlak vermiş olmalıydı. Bu da Karan'a denk gelmişti ki böylesine üzüyordu beni onunla alakalı şeyler.

Karan, korkularımın içinde olan kişilerden sıyrılıp bana cesaret vermişti. Yolun ortasında ellerimden tutup 'haydi' demesi aklımdan çıkmıyordu hâlâ. O, benden korkmak yerine benim korkularımı yenmem için bana yaklaşmıştı. İlk defa hem de... Korkumken ilkim olmuştu. Anlam veremiyordum. Ne ona ne de bir insana bu kadar çabuk güvenmeme...

Bu düşünceleri boş verip başımı, İstanbul'a geldiğim ilk gün oturduğum kafenin camından dışarı çevirdim ve denizi seyretmeye koyuldum. Yine aynı masada, aynı sandalyede oturuyor ve yine sıcak sütümü yudumluyordum. Sabah Karan'ı takip etmek için sütümü yarım bırakmıştım, o yüzden de gelir gelmez yine sıcak süt sipariş etmiştim. Bir avucum yumruk

şeklindeydi, çenemi avucuma yaslamıştım. Diğer elim ise bardağın üzerinde dolaşıyor, sıcaklığını anımsatıyordu bana her saniye.

Vapurlar geçmeye başladığında gözlerimin önünden, dudaklarım kenara doğru kıvrıldı. Bardağın üzerindeki parmaklarım gülümseyen dudaklarıma ilişti ve üzerinde gezindi utançla. Bu şehirdeki hikâyem, beş kırk beş vapuruyla başlamıştı. Derin bir nefes çekip önüme döneceğim sırada süt kupamın yanına bırakılan bir tabak kurabiye ile yerimde sıçradım. Dudaklarımdaki parmaklarımı ani bir şekilde indirip masanın altındaki dizlerimin arasına sakladım.

"Ah, korkma," dedi kızıl saçlı kız. Kafede kriz geçirdiğim gün de görmüştüm onu. "Sana kurabiye getirdim."

Gözlerim önümdeydi. "Ee... Yanlış getirdiniz sanırım. Ben kurabiye siparişi vermedim," dedim. Oysa en sevdiğim kurabiyedendi: Damla çikolatalı un kurabiyesi.

Hiçbir şey demeden sol çaprazımda duran, koridora yakın sandalyeye kuruldu. Gözlerimi önümden kaldırıp ona diktiğimde bana gülümsediğini görmüştüm. Kahverengi gözleri ve bembeyaz bir cildi vardı. Saçları kızıldı fakat benim saçlarımın aksine turunç değil, mor ve kırmızı arası bir kızıldı. Çok tatlı gözüküyordu. Onunla göz teması kurabildiğimi görünce gülümsemesi daha da yayıldı ve çenesini avucuna yaslayıp parmaklarını sistematik bir şekilde tenine dokundurup ayırdı.

"Hayır, yanlış getirmedim. Sen Karya değil misin?"

"E-evet, adım Karya."

"Bu kurabiyeler senin o zaman. Yanlış değil."

Gülümsedim zorlukla. "Ç-çok incesin," dedim zorlanarak ve başım hâlâ önümdeyken tabağa kaçamak bakışlar attım. Üzerinde dumanı tütüyordu. "Teşekkür ederim."

"Yesene," dediğinde cana yakın tavrı nedeniyle ani bir şekilde nefes vererek gülümsesem de ne yapmaya çalıştığını anlamamıştım. "Karan gönderdi kurabiyeleri. *Sütün yanında iyi gider,* dedi."

Kulaklarım onun adını duyunca daha da açıldı, irislerim büyüdü sanki. Gözlerimi kaldırıp karşımda duran kıza baktım, ardından tebessümle kurabiyelere. "Ya," diye küçük bir şaşkınlık ifadesi dökülmüştü dudaklarımdan hayranlıkla beraber. "Karan mı gönderdi?"

"Kurabiyeleri izlemeyi bırakıp tadacak mısın, yavru kuş?"

"Efendim?" diye mırıldandım hâlâ kurabiyeleri izlerken. Bir elim de üzerlerindeydi. "Ha, tabii. Tadayım. Dalmışım, özür dilerim," deyip birini tuttum iki parmağımla. Bir ısırık alıp yerine bıraktığımda ağzımda dağılışıyla gözlerimi kapatmıştım. Ne zamandır yememiştim bu kurabiyeden,

beni çok mutlu etmişti şimdi. "Harikaymış," diye mırıldandım istemsiz bir şekilde.

"Karan, kendi elleriyle yaptı."

"Ne?" diyerek açtım gözlerimi ve karşımdaki kıza baktım. Güler yüzlü biriydi, sürekli gülüyordu bana. "Gerçekten mi?"

"Evet. Bizim kafede kurabiyeler, Karan ve Kaan'dan sorulur."

"Ya," dedim az önceki şaşırma ifademin aynısını takınarak. Parmaklarım dudaklarımın önünde duruyorken hâlâ aldığım ısırığı çiğniyordum. "Çok güzelmiş."

"Beğenmene sevindim, yavru kuş," deyip gülümsedi. Bana neden yavru kuş diyordu? "Ben Bahar bu arada," deyip masanın üzerinden elini uzattığında bir eline baktım bir de gözlerine. Kötü birine benzemiyordu, sıcacık bir gülümsemesi vardı. Bense onun aksine zoraki bir şekilde gülümsemiştim. Utana sıkıla elimi kaldırdım ve uzattığı elini parmak uçlarımla tutarak sıktım. Bu çekingen tavırlarımı anormal bulmuşa benzemiyordu, bozulmamıştı bile. Sanırım umursamaz biriydi.

"Ben de Karya," dedim elimi çekerken. "Memnun oldum."

"Karan'ın karşı komşusuymuşsun aynı zamanda," dedi, bildiği hâlde sorar gibiydi. Başımı salladım. "Ne güzel, sanırım bundan sonra sık sık karşılaşacağız."

Öksürdüm ve az önce yediğim unlu kurabiyeden kaynaklı olmalı ki gıdıklanan boğazımı temizlemek adına ılıyan sütümden bir yudum aldım.

"S-sen," diye mırıldandım boğazımdayken elim. "Sen kimsin?"

"O zaman buraya çarşaf çarşaf açıyorum kendimi," diyerek gülümsedi ve iki elini de masanın üzerine açık bir şekilde yerleştirdi. "Karan'la liseden beri arkadaşız. Bu kafeyi üç yıldır, dört kişi beraber işletiyoruz. Diğer iki arkadaşımız da lisede bizimle aynı sınıftaydılar. Ben grubun tek kızıyım ama maalesef ki hak ettiğim değeri göremiyorum," diyerek gözlerini devirdiğinde gülmüştüm kendimi tutamayarak.

Çok tatlı biriydi gerçekten. Kanım ısınmıştı ve benimle sohbet etmekten çekinmemesi kendimi daha iyi hissettirmişti.

Hevesle anlatmaya devam etti: "Güzel Sanatlar Fakültesinde resim bölümünde okuyorum. Sohbet etmeyi çok severim," deyip kaşlarıyla olduğu durumu gösterince anladığıma dair bir bakış atarak gülüşüne karşılık verdim.

"Güzel Sanatlar Fakültesinde resim bölümündeyim mi dedin sen?" diye sordum heyecanla.

"Evet."

"Ben de. Dönem başında kazandım ama kaydımı dondurmuştum. Yeni başlayacağım."

"Ciddi misin?" diyerek öne doğru atıldı ve gözlerini kocaman açtı. Zaten kocaman ve yusyuvarlak olan irisleri daha da büyümüştü. "Sana ısınmam için yeterli olabilecek bir sebep bu! Harika!"

"Teşekkür ederim." Başımı önüme eğdim ve kucağımda parmaklarımla oynadığım elime baktım. Parmaklarımı sıkıyor ve kaşıyordum. Heyecanlanınca böyle olurdu genelde.

Dudaklarımı yalayıp ıslattıktan sonra başımı kaldırdım ve az önce başımı eğmemle yanaklarıma doğru dökülen saçları bir kafa hamlesiyle omzuma doğru savurdum. "Karan?" diye mırıldandım gözlerimi ondan kaçırırken. Yutkundum, sesim içime kaçmıştı. "Karan ne yapıyor bu kafede? Sırtında gitar kutusu görmüştüm ama..."

Beklediği soruyu sormuştum sanırım. Tek eliyle göğsüne uzanan saçlarını sırtına doğru savurdu ve anlatmaya girişti: "Karan grubumuzun gitaristi, sesi de güzeldir ayrıca. Korhan var, belki görmüşsündür. Kıvırcık saçlı, benimle birlikte garsonluk yapıyor burada," derken Korhan'dan bahsedince daha da narinleştiğini fark etmiştim nedensizce. "O da Karan gibi gitarist ama sesinin çok güzel olduğunu söyleyemem."

İkimiz de gülmüştük cümlesini tamamladığında. "Bir kişi daha görmüştüm, Karan'ın kapısının önünde karşılaşmıştık. Sarışın, mavi gözlü," dediğim an anladığını belirtircesine başını salladı.

"Kaan," dedi. "Davul çalıyor, bateristtir. Aynı zamanda Karan'la beraber mutfaktan sorumlular."

"Anladım..." dedim sakin bir şekilde. "Ne güzel bir arkadaşlığınız var. Liseden beri berabersiniz. Hepiniz bir şeylerle uğraşıyorsunuz, emek veriyorsunuz." Bu sırada bakışlarım kafenin içinde dolanıyordu. "Bu yaşta, beraber bir kafe işletiyorsunuz." Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Çok hoş."

İmrenmiştim açıkçası. Onlar için çok hoş şeylerdi fakat bana yalnızlığımı hatırlatmıştı. Burkulmuştu içim. Keşke ben de onlar gibi bir hayata sahip olsaydım. Aktif ve tıkırında işleyen, devamlı bir hayata...

"Sen de artık buradasın," dedi Bahar şefkatle. Sanırım imrendiğimi anlamıştı. Başım önde olduğu için göz teması kurabilmek adına masaya doğru eğilmişti. "Hem artık seninle de arkadaşız," dediği an gözlerimi ona çevirdim. İrislerimin içi parlamış, göz pınarlarım yaşlarla dalgalanmıştı. Ağlamayacaktım, duygulansam da yapmayacaktım. "İstediğin zaman gelebilirsin buraya. Ben de Karan'a sık sık geliyorum zaten, illaki görürüm seni, yavru kuş."

"Ya," dedim duygusallıkla beraber şaşırarak. Bu tepkimi sık sık kullanırdım. Benim için "Öyle mi?" demekle aynı şeydi. Tebessümle karşıladım onu ve minnetle baktım gözlerine.

"Zamanla alışırsın buraya," dedi. "Karan iyi çocuktur. Pamuk gibidir kalbi. Bazen çok eğlenceli, bazen de fazla suratsız ve depresif oluyor. Ruh hâli çok çabuk değişebilir ama iyidir yani en nihayetinde. Mesela bu kurabiyeleri sana getirmemi söylerken aşırı derecede suratsızdı ama ruh hâli iyi olmasaydı bunu düşünmezdi bile."

Bahar'a karşı başımı sallayacağım sırada aniden kulaklarıma ulaşan, "Karya!" sesiyle irkildim ve sesin geldiği yöne doğru hızla döndüm. Saçlarım savrulmuştu bu ani dönüşle. Harelerim Karan'la buluşunca güvende olmanın verdiği hisle rahatladım ve dikleşen omuzlarımı düşürdüm. Mutfağın olduğu bölmenin önündeki perdeden dışarı uzatmıştı bedenini. Bana bakıyordu.

Eliyle 'gel' işareti yaptığında okuduğum dudakları da bunu destekler nitelikteydi. Bahar'a baktığımda o da ayaklanmıştı. Ona eşlik edip ayaklandım ve eşyalarımı masada bırakıp Karan'a doğru adımladım.

"Ne oldu?" diye sordum yanına ulaşınca. Bu sırada Bahar, bana el sallayarak işinin başına dönmüş, beni Karan'la yalnız bırakmıştı.

"Hiç. Tek başına oturma dedim, yanımda dur."

"Tek değildim ki. Bahar'la sohbet ediyorduk. Çok tatlıydı."

"Ne sohbeti ediyordunuz?" dedi garipseyerek. "Neyse, sen yine de yanımda dur." Soru sormuş, ardından kendi kendine boş vermişti. Garip biriydi.

Bir şey demeden içeri girdiğinde peşinden ben de girdim. Mutfak kocamandı. Tezgâhlar ardı ardına sıralanmış, hepsi ayrı işlevler için kullanılır durumdaydı. Birinde kahve makineleri varken birinde hamur yoğurma makineleri, diğerinde tepsiler, başka birinde hazır olan yiyecekler ve sunumlar vardı. Her şey titizlikle yapılıyordu.

Karan fırından yeni çıkan tepsilerin olduğu tezgâha ilerleyince ben de onunla birlikte adımlamıştım. "Peşinde dolaşmam için mi çağırdın beni?" diye sordum kendimi tutamayarak. "Ne güzel sütümü içiyor, kurabiyemi yiyordum ben."

"Beğendin mi bakalım kurabiyeyi?" diye sordu sırtı bana dönükken. Tepsideki kurabiyeleri yuvarlak, altında dönen bir mekanizma olan tabağa diziyordu. Kafenin içindeki dolaba çıkaracak olmalıydı. Kurabiyeler ince ve uzun, kocaman ellerinde küçücük kalıyordu. Yine de eline yakışıyordu mutfak işi yapmak, hoş gelmişti gözüme.

"Olsun," dedi uzatarak. "Sen yanımda dur. Bu kadar kötü mü benimle durmak? Alınacağım şimdi."

"Ya hayır da her an bir yerleri yıkacakmışım gibi davranma. Küçük çocuk değilim ben," deyip yalancı bir sinirle arkamı döneceğim sırada bedenimin çarptığı, ne olduğunu algılayamadığım şeyle yerimde sıçradım ve arkaya doğru kaçtım. Çarptığım şey büyük bir gürültüyle yerle buluşunca ellerimi kulaklarıma kapatmış, tek gözümü yummuştum. Boşalan tepsilere çarpmış ve yerle bir etmiştim.

Utançla alt dudağımı dişledim.

Karan baygın gözlerle bana bakıyordu. Aklına gelen, başına gelmiş gibi davranıyordu. Sanırım bu yüzden umursamamıştı tepsileri devirmemi. Gözlerime baka baka yanıma kadar geldi ve dibime sokulup eğildi, yere düşen tepsileri aldı yanı başımdan. Göz temasını hiç kesmemiş, 'ben sana dedim' der gibi bakışını sürdürerek saniyeler boyunca irislerimin içine bakmıştı. Eğildiğinde de bu bakışı sürüyordu.

Ben ellerimi önümde birleştirmiş, ayaklarımı da yan yana koyarak olabildiğince az yer kaplamaya çalışmıştım. Utanıyordum. Sanki ne kadar az yer kaplarsam, o kadar görünmezmişim gibi bir hissiyata kapılmıştım.

Yerden aldığı tepsileri kaldırırken bir anlığına duraksamış ve nefesini hissedebileceğim kadar yakınımda durmuştu. Yüzüme bakıyor, her santimimi inceliyordu anlamsız bakışlarla. Başkası olsa çoktan geriye doğru kaçmışken Karan'dan kaçamıyordum. Kaçarsam benimle yeniden küser, uzaklaşır diye korkuyordum. O ise öylece baktı suratıma, boyun girintimin bir karış kadar uzağından. Başı yan dönmüştü.

"Karan," diye mırıldandım ne olduğunu sormak için. Nefeslerimiz birbirine karışıyordu, hiç rahat değildim.

Yutkunuşuyla büyü bozulmuşçasına kendine geldi ve dudaklarını ıslatıp doğruldu, uzaklaştı bedenimden. Tepsileri yeniden tezgâhın üzerine yerleştirdi.

Kalbim öylesine hızlı atıyordu ki sanki yeni doğan bir yavru kediyi ellerimin arasına vermişlerdi. Tüysüz, derisi ince, iç organlarını hissedebileceğim kadar yakın...

"Karan," diye mırıldandım ismini hatırlar gibi. Hiçbir şey demeden geriye doğru adımladım ve önüme dönüp mutfağın çıkışına ilerledim. Perdeye elimi attığım sırada mutfakta yankılanan sesiyle duraksadım.

"Küçüksün," diye mırıldandı, sesi bedenimi buzullarda hissettirebilecek kadar soğuktu. "Uzaklaşma."

Başımı sallayabildim yalnızca çünkü başka bir şey düşünebilecek durumda değildim. Afallamışım. Sırtım ona dönükken omzumun üzerinden bedenine baktım öylece. Onun da sırtı dönüktü. İkimiz de birbirimizin yüzüne bakmıyor, bununla kalmayıp birbirimize sırtımızı dönüyorduk.

Acıyla yutkunup parmaklarımı dudaklarıma götürdüm ve hiç düşünmeden perdeyi kaldırdım, kafenin iç tarafına geçiş yaptım.

Kalbim yerinden çıkacak gibi atıyor ve göğüs kafesimi zorluyordu. Bir insana yakın olmak böyle bir his miydi? Herkes, her gün böyle mi hissediyordu? Çok değişik, yoran ve dağıtan bir histi. Dudaklarımdaki parmaklarım yavaşça, bir izi takip ediyormuşçasına kalbime yöneldi.

Atışını hissettim kalbimin. Korkuyla atıyordu. Bu hissettiğim şey, beni korkutmuştu. Bir elim kalbimdeyken diğer elimi yanı başımdaki duvara dayadım güç almak adına.

Soğuk Sesli Prens, sesiyle tüm uzuvlarımı ateş içinde bırakmıştı. Tutuşmuştum, tüm sıcaklığı sarmıştı bedenimi. Bu, bana zarar verecekti. Benim gibi *küçük* bir çocuk, bu yaşananlardan uzak durmalıydı. Ben alışık değildim buna. Yaşamak istiyordum, fazlasını değil. Fazlası bana zarardı, uzaktı. Karan, bana fazla uzaktı.

"Birden nasıl oluyor sen yüreğimi elliyorsun
Ama nasıl oluyor sen yüreğimi eller ellemez
Sevişmek bir kere daha yürürlüğe giriyor
Bütün kara parçalarında
Afrika dâhil"

Cemal Süreya

BÖLÜM 4:
DÖNÜŞÜ OLMAYAN SOKAKLAR

Bir adım daha at. Korkma. Önce ellerinden başlayacak ölümün, ayakların sağlam daha. Bir adım daha at. Parmak uçlarından kork, ayak izlerinden değil.

Bir adım daha at...

Evimin kuzey cephesinde olduğu için sabahları güneş almayan yatak odamdan çıkarak koridora geçiş yaptım. Oturma odasına doğru ilerledikçe koridorun duvarlarına vuran güneş yüzüme geliyor, selamlıyordu beni. Perdelerim sonuna kadar açıktı. Belki başka bir evde yaşıyor olsaydım korkudan tüm perdelerimi kapatır, yıl boyu güneş yüzü göremezdim fakat tüm pencerelerim Karan'ın evini gördüğü için dışarıdan bir insanın göremeyecek olması beni rahat hissettiriyordu.

Mutfağa girdiğimde gördüğüm dağınıklıkla suratımı astım. Neredeyse bir haftanın bulaşığı duruyordu. Normalde pis veya dağınık biri değildim fakat tek kişi olmamın verdiği rahatlıkla umursamıyordum çoğu şeyi. Kafede Karan'la yaşadığımız yakınlığın üzerinden neredeyse bir hafta geçmişti. Bu bir haftada Karan'la birçok kez balkonda, apartman boşluğunda, kapı önlerinde ve merdivende karşılaşmış, selamlaşmıştık. Yoğun bir hafta geçiriyordu dediğine göre, bu yüzden ben de kapısını çalmamaya özen göstermiştim.

Yine de iyiydi aramız. Bunun için mutlu olmalıydım sanırım. Sadece artık yüzüne bakarken anlamsız bir utanma ve kendimi saklama isteği peyda oluyordu içimde. O günden sonra onunla konuşma işi daha da zorlaşmıştı benim için. Kekeliyor, ellerimi nereye koyacağımı bilemiyor, sürekli olarak saçmalıyordum. Onunsa tek yaptığı şey, bu hâlime gülmek ve benimle eğlenmekti.

Yanında geriliyordum ama buna rağmen hâlâ yanında güvende hissettiğim tek insandı. İstanbul'a geleli neredeyse iki hafta olacaktı, artık onu bir yabancı olarak görmüyordum. Hayatıma dâhil olmuş, sevdiğim biriydi. Benimle arkadaşlık ediyor, bana önem veriyordu; hissediyordum. Keza ben

de ona veriyordum o değeri. Bu hissin bu kadar güzel olabileceğini tahmin etmezdim.

Suratımda aptal bir gülümsemeyle buzdolabından yeni sipariş verdiğim sütü çıkardım ve bir cezveye boşaltıp ocağın üzerine koydum. Kaynadıktan sonra mavi kupama döktüm ve kupayı avuçlayıp mutfaktan çıktım. Açık olan kapıdan balkona çıkarak sütümü yerdeki armut minderimin yanına yerleştirdim.

İçeriden radyomu ve okuduğum kitabı da alıp armut mindere kurulduğumda yüzümü ılık ılık okşayan rüzgâra gülümsemiştim. Bu havayı seviyordum.

Kitabı açıp kaldığım yerden okumaya devam edecektim ki zihnimde dönüp duran tek şeyin onun ismi olduğunu fark etmemle yerimde huzursuzlandım. Onu düşünüyordum: Karan'ı.

"Yeter," diye mırıldandım kendi kendime. "Onu düşünmeyi bırakmalısın, Karya." İsyanımdan sonra sinirli bir şekilde kupamı kavramış ve sütümden bir yudum almıştım.

"Kimi?" diye bir ses kulaklarıma ulaştığında sütümü tam olarak yutamamıştım bile. Donakalmış vaziyette başımı yana çevirdim ve balkon korkuluklarının arasından, kendi balkonunda duvara yaslanıp beni izleyen Karan'a baktım. Sütümü yutuşum, boğazımda yumruya dönüşmüş bir düşünceyi yutmak kadar zorlamıştı. Dudaklarımı utançla ıslattım ve kupamı elimden bıraktım.

"K-kitap," dedim. "Kitap karakterini." Bu sırada kucağımdaki kitabı kaldırmış ve gülümseyerek ona doğru sallamıştım. Balkonlarımız birbirine çok yakın değildi, en azından dört metre kadar olduğu kesindi. Yine de anlaşmak için bağırmamız gerekmiyor, normal bir ses tonunda konuşabiliyorduk.

"Ya," dedi elindeki kupadan bir yudum alırken. Sanırım yine kahve içiyordu. Sağ omzu duvara yaslıyken sol omzu boştaydı ve sol ayağını da sağ ayağının yanına dik bir şekilde yerleştirmişti. "Ne güzel. Seni çok etkilemiş olmalı kitap. Adı neymiş?"

Üzerinde koyu tonlarda lacivert bir kazak, altında ise bacaklarını saran simsiyah bir pantolon vardı. Soğuk bir kış günü için mantıklı bir seçim olmuşken benim balkonda pijamayla oturuyor oluşum gözlerimin önüne serilmişti. Gözlerimi kendi üzerimden çekerek yeniden ona çevirdim. Kupayı dudakları ile bütünleştirirken hafif bir tebessüm vardı vişneçürüklerinde. Yüzünde kırışıklıklarla beraber beliren gülümsemenin aynısıydı.

"Şey," dedim ve başımı iki yana sallayıp kucağımdaki kitaba baktım. Kitabın ismiyle bakışıyordum birkaç saniyedir. İsmini biliyordum, bakmadan da söyleyebilirdim ama şu an neyi, neden yaptığım hakkında benim de bir

fikrim yoktu. Kitabı yukarı doğru kaldırdım ve balkon korkuluklarından kurtarıp görmesini sağladım. Beni korkuluklardan dolayı tam göremiyordu çünkü. "*Ray Bradbury Fahrenheit 451.*"

Söylediğim kitapla kaşları havalandı ve ağzının içinde kahve varken dudaklarını, beğendiğine dair birbirine bastırdı. Hafifçe gülümsüyordu. Ağzının içinde kahve varken nasıl gülümseyebiliyordu ki? Merakla sütümü avuçladım ve bir yudum alıp gülümsemeyi denemiştim ki dudaklarımın açılacağını fark etmemle öne doğru eğilip ellerimi dudaklarıma bastırdım.

Herhangi bir felaket yaşanmadan sütümü yuttuğumda derin bir nefes almıştım. Sanırım bu, ona özgü bir şeydi. Ben yapamamıştım. Gözlerimi ona doğru kaldırdım ve hiçbir şey olmamışçasına gülümsedim şirince.

"Beğendin yani?" diye sordu. "Gördüğüme göre çok az kalmış, sonuna gelmişsin. Ben de çok severim."

"Evet," dedim. "Çok az kaldı, bugün bitecek sanırım. Beni etkileyen kitaplar arasına girdi."

Memnuniyetle kaşlarını kaldırdı. Ardından kalın ve tok sesiyle, *"Bir kadın kitaplar uğruna yanabiliyorsa..."* deyip gözlerime baktı, irisleri parıldayan bir meşale gibiydi. Duraksamıştı fakat gözleriyle konuşuyordu sanki, devamını benim getirmemi ister gibiydi. Yüzümde hiçbir mimik oynamadan gözlerine bakmaya devam ettim ve kitaptan söylediği alıntıyı tamamladım. "*...kitapların içinde bir şeyler olmalı.*"

Onu anladığımı görmesiyle başını öne eğerek bir anlığına nefesini vermiş ve gülümsemişti. Sırtını duvardan ayırıp balkon korkuluklarına doğru ilerledi ve eğilip kolunu yasladı. Bu sayede elleri ve kahve kupası dışarıda kalmıştı. Ben hareketlerini izlerken o da beni inceliyordu, balkon demirlerinin arasından gördüğü kadarıyla.

Bazen konuşmadan da konuştuğumuzu ve bakışarak anlaştığımızı düşünüyordum. Umarım, o da benim gibi hissediyordur. Aksi takdirde, deliden başka bir şey olmuyordum.

Bu sırada hafifçe çiselemeye başlayan yağmurla ikimiz de çehremizi gökyüzüne kaldırmıştık. Binanın ortasındaki uzunca ağaçlar ve yeşilliklerle dolu bahçe ıslanmaya başlayınca toprak kokusu yükselmişti. Huzurla gülümsedim, yağmuru severdim.

Kucağımdaki kitabı kenara bırakıp ayaklandım. Kollarımı iki yana açarak içime koca bir nefes çektim ve "Oh," diyerek geri verdim.

Huzur dolmuştum. Yağmur gitgide hızlanıyor, şiddetleniyordu. Balkonların üstündeki koruyucu duvarlardan dolayı ıslanmıyorduk. Kollarım iki yana açık şekilde yağmuru izlerken gözlerimiz kesiştiğinde, bana baka-

rak gülümsediğini fark ettim. Dalmıştı. Sanki yıllardır alışık olduğu bir simayı izliyor da en hoşuna giden şeyi yapıyormuşum gibi bakıyordu.

Bakışlarımı yeniden yağan yağmura yönelttiğimde tırabzanlara daha çok yaklaştım ve bir elimle destek alıp ileri doğru atıldım. Elimi dışarı uzatmış, damlaların tenime değmesini istiyordum. Başımı gökyüzüne kaldırdığımda endişeli bir şekilde, "Dikkat et!" diye bağırdı Karan. Korkuyla sıçradım yerimde. İrislerimi gökyüzünden Karan'a çevirdiğimde gözlerindeki korkuyu görmüştüm, bir eli bana doğru uzanmıştı.

Yavaşça geriye çekildim. "İyi misin?" diye sordum şüpheyle.

"İ-iyiyim," dedi. Bozuntuya vermemeye çalışsa da üzerindeki gerginliği fark etmiştim. Gözlerini kaçırdı. "Düşeceksin sandım. D[redacted]

Çene kemiği belirginleşmişti. Yüzünün kızardığını b[redacted] dum. Bu sefer ben onu sakinleştirmek için şefkatle yaklaştım. "Yağmura doğru gel," diye mırıldandım elimi yeniden yağmura uzatırken. "İyi gelir."

"Neden dışarı çıkmıyoruz?" diye sorduğunda yavaş yavaş kendine geliyordu, daha iyi gözüküyordu. "Balkondan izlemek yerine ıslanmayı tercih ederim."

Göz bebeklerim bu teklifiyle parıldamıştı. Tatlı bir teklifti ve sunuş tarzı da çok hoştu. Başımı hafifçe omzuma doğru yatırdım ve gülümsedim. Gözleri merakla beni izliyor, bir cevap vermemi bekliyordu. Daha önce yağmurda ıslanmak için dışarı çıkmamıştım, zaten dışarı çıkmayı pek tercih etmezdim. İçimde bir yerlerde, *bunu yapmalı mıyım,* diye sorgulayan şeyler olsa da yüreğim istiyordu.

O an, az önce Karan'la alıntıları üzerinden konuştuğumuz kitabın bir sözü geldi aklıma:

Gözlerini merakla doldur ve sanki on saniye sonra ölecekmiş gibi yaşa...

Ben zaten hayata çok geç kalmıştım. Bundan sonra geç kalmak değil, onu yakalamak istiyordum. Ertelemeden, iyileşmek için çaba sarf etmek istiyordum. Kaçmak istemiyordum, hem de hiçbir şeyden. Yıllar önce kaçırılmış, daha sonrasında da kaçmıştım, bu kadar yetmez miydi? Bu kadarı sana da fazla değil mi, canım kendim?

Balkondan aşağıya baktığımda üç kat olmasına rağmen başım dönmüştü. Buradan düşüp ölebilirdim. Tam şu an, ileriye doğru bir adım atsam, betona çakılırdı bedenim. Ölebilirdim. Ama şimdi yaşıyordum ve bu şehre geliş amacım sadece nefes almak değildi. Nefes alırken yaşamaktı, doyasıya yaşamaktı. Bunu yapacaktım. Ona baktım ve dudaklarımı aralayarak ıslattım. Kendime cesaret veriyordum.

Gözlerine baktım. *"Hâlâ deliyim..."* diye mırıldandım anlamasını umarak. Eğer kitaptan alıntıladığım bu sözü anlar ve tamamlarsa vereceğim ce-

vabı da anlamış olacaktı. Beni anlaması için yalvardım içten içe, saniyeler boyu. Ona karşı bir adım atmıştım ve bana on adımı gelmesine ihtiyacım vardı.

Yalvarırım, anla beni. Yalvarırım, anla bu hiçbir zaman anlaşılmayan korkak kızı.

Tebessüm etti, beni anladığına dair küçük umut kıvılcımları yanıyordu yüreğimde. "...*yağmurda yürümeye bayılırım,*" diye tamamladığında kitaptaki alıntıyı, utanç ve karşılık vermenin getirdiği heyecan dolu bir ses doğmuştu içinde.

Hâlâ deliyim, yağmurda yürümeye bayılırım.

Daha fazla konuşmamıza gerek yoktu. O beni anlıyordu, ben de onu. Konuşmadan, açık açık söylemeden, oyunlarla dahi olsa bize özgü, kendimize ait bir dilimiz vardı. Ona doğru gülümsedim. Hiçbir şey demeden eğilip kupamı, kitabımı ve radyomu avuçlayıp doğruldum. İçimdeki heyecanla son kez ona doğru baktım.

O da bana bakıyordu, güven verici bir çehreyle.

İlk defa birine güvenmiş olmanın pişmanlığını yaşamıyor oluşum, beni hayata karşı daha da canlı kılıyordu. Bu benim için çok özeldi, fazla özeldi. Yalnızca anlaşılmayı beklemiş bir beden, dünya üzerinde kendisiyle aynı dili konuşan başka birine rastlıyordu. Paha biçilemez duygular dolaşıyordu her zerremde.

İlk defa yağmurda ıslanacak olmanın yanında, ilk defa tek başıma olmayacak olmam da kalbimin ritmini hızlandırıyordu. Arkamı döndüm ve balkondan çıkmak için adım attığımda kulaklarıma doluşan sesiyle duraksadım. Suratıma ister istemez gülümsemem yayılmış, kendime hâkim olamamıştım.

"Sıkı giyinmeyi unutma."

Kendi daire kapımın önünde botlarımı giyip fermuarlarını çekerken Karan da kendi kapısının önünde postallarının bağcıklarını bağlıyordu. İkimiz de aynı anda doğrulup yüz yüze geldik ve birbirimize gülümsedik. Onun dediği gibi sıkı sıkı giyinmiş, atkımı ve beremi de yanıma almıştım. O ise boğazlı bir kazak ve deri ceketle yetinmişti.

Bu deri ceket onu sıcak tutmaya yetmezdi ki...

"Hazır mısın?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım ve birkaç adımda yanına ulaştım. Sağ elimde tuttuğum uzun atkıyı iki elimle kavrayıp açtım ve parmak uçlarımda yükselip Karan'ın boynuna geçirdim.

"N-ne yapıyorsun?" diye sordu Karan, ne yaptığımı gördüğü hâlde.

"Benim atkım diye mi rahatsız oldun?" dedim duraksayarak. "Daha yeni yıkandı, tertemizdir."

"Yok, ondan değil de..."

"Bu ceketle üşürsün, hasta olursun," deyip atkının boynundan aşağı dökülen iki ucunu çaprazlama yaparak iki omzuna doğru attım. "Kalsın böyle, tamam mı?" diye sordum. Ardından yere tam basarak parmak uçlarımdan indim.

Başını salladı tepkisiz bir şekilde. Gözlerime bakıyordu sadece.

"Hazırım o hâlde," deyip bir adım geri çekildim ve gülümsedim. "Haydi, gidelim," deyip başımla yön gösterir gibi merdivenleri gösterdim.

Çok kısa bir an boynundaki atkıya baksa da hemen doğruldu başı ve dudaklarını birbirine bastırdı. "Pekâlâ," diyerek bir adımda yanıma ulaştı ve elini belime atıp beni ilerletmek, bir bakıma yönlendirmek istedi. İyi niyetliydi, biliyordum fakat belimde hissettiğim baskıyla birkaç adım öne kaçtım ve merdivenlerden inmeye başladım büyük bir heyecanla. İkişer üçer indiğim merdivenleri kendime bir oyun hâline getirmiştim.

Her kata Karan'dan önce varıyor ve dönüp onun merdivenlerden inmesini bekliyordum. Ben oynaya oynaya inerken o bir model edasıyla, salına salına iniyordu. Beni bekletmiyordu ama benim kadar enerjik olduğunu da söyleyemezdim.

"Bekle!" dedi gülerek.

"Haydi ama, yağmur duracak! Islanamayacağız!"

"Olsun," deyip yanı başıma kadar geldi ve üstten yüzüme doğru baktı. Çok yakınımdaydı. "Biz de kokusuyla yetiniriz, olmaz mı?"

Gülümseyip merdivenlerden inmeye devam ettiğinde arkasından bakakalmıştım. Kendime gelip hareketlendim ve hızla koşmaya başladım. Son basamakları da indiğimizde binanın giriş kapısına uzanan koridorun başındaydık. Önüne geçtim ve kapıya koşup tüm gücümle geriye doğru açarak kendimi dışarıya attım. Karan da peşimden geliyordu.

Yağmur damlaları tenime değmeye başladığında ani bir şekilde durakladım ve nefesimi vererek gülümsedim. Beremi çıkartıp saçlarımı karıştırdım, ıslanmalarına müsaade ettim. Turuncu saçlarım ıslandıkça koyulaştı, yanaklarıma yapışır hâle geldi. Yüzümde belli belirsiz bir gülümseme, içimdeyse onun tam aksine saklayamadığım bir coşku, heyecan vardı. Ellerimi iki yana açmış, yürüyordum öylece.

"Nasıl?" diye sordu Karan yağmur damlaları bir bir değerken tenine. "Balkondan izlemekten daha güzelmiş, değil mi?"

Başımı salladım yağmur damlalarından dolayı ıslanan dudaklarımı emerken.

Birlikte, evimizin olduğu sokağın başında yan yana yürüyor ve yağmurun tadını çıkarıyorduk. Damlalar önce saçlarımıza, oradan şakaklarımıza, yanaklarımıza ve çenemize doğru bir yol çiziyorlardı kendilerine. Kıyafetlerimiz şimdiden fazlasıyla ıslanmış ve ağırlaşmıştı. Bunu umursamıyordum çünkü şu an tattıklarım cam kırıklarının olduğu kalbimin zemininde dans eden o kızın hiç tatmadığı, hiç bilmediği şeylerdi.

Ondan bunları esirgemeyecektim. O, ayak bileklerindeki prangalarla zindanında çürüyor olmasına rağmen hâlâ içimde ölmüyor, yaşıyorken ona bir şeyleri başardığımı göstermek boynumun borcuydu.

"Bunun iyi bir fikir olup olmadığını sorguluyorum," deyip yüzüme baktı Karan. Başımı ona doğru kaldırdım. "Eğer üşürsen hasta olursun."

"Daha önce çok kez hasta oldum, Karan. Ama daha önce hiç özgür olmadım. Daha önce hiç yağmurda ıslanmadım ben! Bırak, hasta olayım."

Yutkunmuştu cevabımla. Dalgalanan gözleriyle başını salladı ve gülümseyen yüzüme bakmaya devam etti. Bense onun saçlarına bakıyordum. Alnına doğru dökülmüş, tel tel ayrılmıştı. Parmaklarım, paltomun eteklerinde gezinirken saçlarına dokunup dokunmamak arasında gidip geliyordum. Dokunsam kızar mıydı bana?

"Saçların," dedim. Ellerim hâlâ bir hareketleniyor bir duraksıyordu. Bir cesaretle işaret parmağımı kaldırdım ve saçlarını gösterdim. "Gözlerini kaşındırır," dediğim an yavaşça eğildi ve saçlarına dokunabileceğim hizada kaldı.

"Düzeltir misin?" diye sordu.

"B-ben mi?" diye sordum çok istememe rağmen. Cevap vermesini beklemeden havada olan elimi yavaşça saçlarına attım ve geriye doğru taradım sakince. Gözlerini kapatan tüm saçlarını geriye doğru taradığım zaman alnı açılmış, rahatlamıştı. İşim bittiğinde, "O-oldu sanırım," dedim doğrulabileceğini belirtmek niyetiyle.

Yavaşça doğruldu. "Teşekkür ederim."

Yağmur yağmaya devam ederken gözlerime doğru gelen damlalarla göz kapaklarımı bir kapatıyor bir açıyordum. "Çok hızlandı," diye mırıldandım.

Gözlerimi zar zor açıp ona baktım. Bana bakıyordu. Elini yavaşça kaldırdı ve yüzüme doğru getirdi, dokunmadı. Öylece bekledi dokunmadan. Bense gözlerimin yanı başındaki eline baktım, sonra gözlerine kaldırdım gözlerimi.

"İzin verir misin?" diye sorduğunda dilimle alt dudağımı yaladım ve üst dişlerimi alt dudağıma bastırdım.

"Ne yapacaksın?"

"Saçların..." dedi tıpkı benim gibi. "Yüzüne yapışmış. Kaşındırır."

Gözlerimi kaçırıp bir süre etrafta gezdirdiğimde, eli hâlâ tenime değmek için bekliyordu. Korkacağımı bildiği için dokunmamış, benden izin istemişti. Yerimde sallanmaya başlamıştım, ne yapacağımı düşünüyordum.

"Sen de yapabilirsin, ben sadece yardım etmek için..." deyip cümlesini tamamlamadan elini indirmek için hareketlenmişti ki bir adım öne adımlayıp elini yüzüme dokundurdum. "Edebilirsin," diye tamamladım yarım kalan cümlesini. "Teşekkür ederim."

Gözlerim gözlerindeydi ve irislerinin içi parıldamıştı bu hareketimle. Başparmağının ucu yanağımdayken diğer dört parmağı ters bir şekilde saçlarıma değiyordu. Narince saçlarımla tenimin bağlantısını kesip kulağımın arkasına doğru sıkıştırdı. Ardından diğer yanağımdaki saçlarımı da aynı şekilde kulağımın arkasına attığında gülümsemiştim.

"Oldu işte," dedi.

"Haydi, yürüyelim," deyip önüme döndüm ve sokağımızın girişindeki yokuşun başında durdum.

Bu sırada yağmur hafiflemiş, çiselemeye başlamıştı. Karan yanıma geldi ve yürümeye devam ettik. Yağmur yağarken yokuştan aşağı inmek, beni tedirgin etmişti. Islanan küçük, kare taşlarda yürümek oldukça zordu. Hem biçimsiz duruyor hem de kayganlaşıyorlardı. Bu korkuyla yürürken ayağımın kaymasıyla düşmemek için ani bir refleks gösterdim, elimi Karan'ın koluna attım ve sıkıca kavradım.

Karan endişeyle gözlerime baktı. Ardından gözlerimden indi bakışları, kolundaki elime baktı. Şaşkındı çehresi.

"K-korktum," dedim. "Düşeceğim sandım."

Kolunun üzerinde deri ceketini sıkan parmaklarıma baktı uzunca ve elini kaldırıp parmaklarımın üzerine koydu. Yavaşça çözdü ve sıktığım ceketini kurtardı ellerimin arasından. Narince avuç içlerinde tuttuğu parmak uçlarımı kolundan geçirdi ve kollarımızı birbirine kenetledi.

Bakışlarını mıh gibi bakışlarıma saplamıştı. "Böyle daha güvenli," dediğinde başımı sallamıştım. Çaresiz, küçük bir çocuğun korkusuna yenik düştüğü saniyelerdeki kabullenişiyle eş değerdi bu hareketim.

Yürümesiyle ona eşlik ettim. Nereye gittiğimiz hakkında bir fikre sahip değildim ama kendimi ona bırakmıştım. Hayatımda ilk defa birine güvenmiş ve bana yol göstermesine izin vermiştim. Karan, bunu hiçbir şey yapmadan başarmıştı. Bunun için uğraşmamış, çaba sarf etmemiş, bunu kendisi istememişken bir anda dâhil olmuştu hayatıma.

"Neredeyse iki hafta oldu bu şehre geleli ama hâlâ tanımıyoruz birbirimizi," dedim aniden. "Karan kimdir? Anlatsana biraz."

Yüzünden aşağı akan sular dudaklarını ıslatıyor ve dolgun dudaklarının üzerinden şelaleymiş gibi boşalıyordu çenesine. "Karan," deyip duraksadı. "Karan yirmi bir yaşında, hayatını sürdürmeye çalışan bir genç..." Küçümser gibi büktü dudaklarını. "Fazlası yok, abartısı yok."

"Kurabiye yapabiliyorsun. Gitar çalıp şarkı söyleyebiliyorsun. İnsanlara iyimser yaklaşıyorsun. Yardımseversin. Nasıl fazlası yok?" dedim sitemle. "Ne okuyorsun mesela?"

"Radyo, Televizyon ve Sinema bölümündeyim."

"Aa, ne güzel!" diye bağırdım aniden. "Ben radyo programı dinlemeye bayılırım!"

Kaşlarını kaldırıp indirdi ama bir şey söylemedi. Yüzünde muzip bir gülümseme, hafif bir sırıtış vardı; yokla var arasındaydı.

"Peki, Karan'ın huzur bulduğu şey nedir?"

"Sessizlik. Fazla sese gelemiyorum."

"Başka?" dediğimde duraksayıp yüzüme baktı. Gülümseyip, "Kahve," diye mırıldandı.

"Bir türlü içemediğimiz şu kahve," diye ekledim. O gülmüştü, bense dudaklarımı yana doğru büküp üzüntümü ifade etmeye çalıştım. Fakat buhrana kapılmamak için ani bir coşkuyla ona döndüm. Elim hâlâ kolun- diye sordum çocuksu bir neşe ve sevinçle. "Sevdiğin şeyler

. Dostlarımı, ailemi, müziği, şiirleri ve..." deyip duraksadı. Yokuşu inmeyi bitirmiş, tam caddeye gireceğimiz köşebaşında durmuştuk.

Yüzüne bakıp, "Ve?" dedim kaşlarımı kaldırarak. Vereceği cevabı merak ediyordum çünkü duraksadığına göre en sevdiği şeyi, en sona saklamış olmalıydı. Öylece yüzüme bakıyordu, yine dalmıştı. Baktıkça gözleri doldu, gözleri doldukça çenesi titredi. Göz bebeklerinin yansımasında kendimi görebiliyordum ama o bana özlemle bakmaya devam ettikçe ne yapacağımı şaşırır hâle gelmiştim.

Özlem, hasret, yokluk... Bunlar gibi onlarca duyguyu seçebilirdim o gözlerde. Ne olduğunu anlayamıyordum. "Karan?" diye mırıldandım kısık sesle.

Ani bir şekilde kendisine geldi ve başını sağa çevirerek nefes aldı. "Toprak kokusunu," dedi.

"Neden?" diye sordum, merakıma yenik düşmüştüm.

"Toprak güzeldir. Güzel olmasa, alır mı içine sevdiklerimizi?"

Duraksayıp bakışlarımı önüme eğdim.

O da mı kaybetmişti birilerini benim gibi? Belki de az önce özlemle baktığı gözler, benim gözlerim değil; kaybettiği kişinin hayaliydi. Belki o da benim gibi her gece kâbuslarla uyanıyor, ölüsüne sarıldığı kişinin fotoğrafını okşuyordu. Bundan mıydı ona karşı hissettiğim bu yakınlık? Bundan mıydı ondan kaçamayışım?

Başımı iki yana salladım ve yaşaran gözlerimin kapaklarını yuvalarına oturttum. Ona bir şey diyemezdim. Ne diyecektim ki? Gittiğim yüzlerce psikolog ve psikiyatr seanslarından aklımda kalanları zırvalayabilirdim. Ama bunun, onu daha çok üzeceğini biliyordum. Beni çok üzmüştü çünkü. Ben o seanslardan hep ağlayarak çıkmış, hiç iyi olamamıştım.

"Karan..." diye mırıldandım ve gözlerimi gözlerine çevirdim. "Üzülme, olur mu?" dedim sesim çatallaşmış, dudaklarım titrerken. Karşısında ondan daha fazla üzülürken ona bu tavsiyeyi vermek biraz komik olmuştu. Yine de bana bakıp gülümsemiş ve başını sallamıştı.

"Üzülmem, merak etme," deyip dudaklarını yeniden aralayacağı sırada kulağıma doluşan ani fren ve ıslak asfaltta kayan lastik sesiyle gözlerim büyüdü. Dikkatimi Karan'dan çektiğimde durduğumuz kaldırımın hemen yanındaki yoldan son hızda bir araba geçmişti. Durmaya çalışıyordu fakat geriye kalan tek şey, kayarken çıkan o lanet lastik sesiydi!

Yutkunuşum içimde yankılandığında kendimi dış dünyaya kapattığımı anlamıştım. Nefeslerim sıklaşmaya başlamış, göğüs kafesimdeki kemiklerin bir bir kalbime saplandığını hisseder olmuştum. "Hayır," diye sayıkladım.

Ben sayıkladıkça kulaklarıma mühürlendi asfaltta kayan lastiğin sesi.

"Hayır," diye yineleyerek geriye sendeledim boş ve dalmış gözlerle.

Ben sendelerken saçlarım bir kez daha yandı, yangın koktu, is koktu, ölüm koktu.

"An-ne," diyerek yutkundum ve ağzımdan nefes alıp vermeye başladım.

"K-Karya! Karya! Kendine gel, Karya! Beni duyuyor musun? K-kendine gel!"

Sanki bir fanusun içinde suya hapsolmuştum ve Karan'ın sesi bana boğuk boğuk, kilometrelerce uzaktan geliyordu. Onu görmüyordum. Gördüğüm tek şey; metrelerce uzağımda, yoluna devam etmeye çalışan arabaydı. Gördüğüm tek şey; o arabanın beyaz renginin gözlerimde açtığı kâbus bulutunda, cayır cayır yanan babamdı. Mis kokusuna köz karışan annemdi...

"Hayır!" diye hiddetle bağırıp beni sarsarak kendime getirmeye çalışan Karan'ı ittim ve geriye sendelemeye devam ettim. Bir anda sağ omzuma aldığım büyük bir darbeyle öne doğru savrulup Karan'ın omzuna doğru düştüğümde Karan, "Önüne baksana, kardeşim!" diye bağırdı. Ardından omuzlarına yığılan bedenimi sarmaya devam etti.

"Çok sıcak, Karan..." diye mırıldandım.

"Değil, Karya. Yağmur yağıyor, kışın ortasındayız. Değil," diyerek beni kaldırmaya çalıştı fakat kalkamadım omzundan.

"Çok sıcak. Annem sıcağı sevmez."

"Bana bak," diyerek narin ellerini yüzüme değdirdi ve çenemden tutup yukarı doğru kaldırdı. Gözlerime baktı. "Bana bak, Karya. Kapatma kendini, bana bak, tamam mı?"

"Annem sıcağı sevmez, Karan. Babam sever ama... Babam uçmayı sevmez. Düşmekten korkar. Annem korkmaz, Karan."

Hissiz bir şekilde, tekdüze konuşuyordum. Ağlamıyordum.

"Karya!"

Karan beni sarsmaya devam ediyordu. Gözlerim açıktı ama onu görmüyordum. Gördüğüm gökyüzü, bu yağmurlu gökyüzü değil; kapkaranlık, dumanlarla kaplı cehennem meydanının gökyüzüydü.

"Annem yalnız kalmayı sevmez, Karan. Birlikte olmayı sever."

"Tamam, güzelim," deyip yanağımı okşadı. Sesindeki çaresizlik, kaç kilometre öteden seslenirse seslensin, hangi mikrofonla konuşursa konuşsun, hissedilir nitelikteydi. O boğuklukta bile canım yanmıştı. "Tamam, geçti. Şimdi seni hastaneye götüreceğim, tamam mı?"

Geçti mi? Teyzem en son geçti dediğinde anne ve babamın yaş toprağını okşuyordum cenazelerine bile gidemediğim için. Geçmiş miydi, gerçekten?

Aniden ağlamaya başladım ve hüngür hüngür döküldü yaşlarım yanaklarıma.

"Hastaneler kötü, doktorlar kötü, götürme... Bana hiç iyi davranmıyorlar, Karan. Götürme."

"Ee," dedi Karan bilemez gibi bir tınıyla. "Yanında olacağım, tamam mı? Kötü davranamaz kimse sana. Tamam mı? Haydi," dediği an ciğerlerime dolan nefesle doğruldum ve ittim onu. Ne olduğunu dahi anlayamamışken kolları bomboş kalmış, boşluğa düşmüştü. Başımı iki yana sallıyordum; vücuduma toplanan güçle, tüm nefretimle kustum içimdeki zehri.

"Kötüler," dedim hışımla. Ardından çenem içe göçtü, titreyen dudaklarımla birleşti. "Bana hiç iyi davranmadılar..."

Daha fazla yüzüne bakamayıp yanından geçtim ve koşarak çıkmaya başladım yokuşu. Gözyaşlarımı paltomun kollarıyla siliyor, indiğimiz yokuşu nefesim daralsa da hiç duraksamadan yeniden çıkıyordum. Hıçkırıklarım tüm sokağı sarmıştı, birer öksürük gibi dökülüyordu dudaklarımdan aşağıya.

"Karya, bekle lütfen!" diye bağırdı Karan.

Hızlı adımlarımla yokuşu çıkıp apartmanın olduğu sokağı da geçtiğimde, demir kapının önünde bulmuştum kendimi. Karan, sokağın başında belirdi soluk soluğa. Bir eli, deri ceketinin içinde, göğsündeyken diğer eliyle bana ulaşmak istiyor gibiydi.

"Karya!" diye yineledi.

Son kez baktım gözlerine kendime karşı duyduğum hayal kırıklığımla ve kapıyı itip içeri girdim. Merdivenlerden çıkarken çantamın içinde anahtarlarımı bulmuş, titreyen parmaklarımın arasından düşmesin diye iyice kavramıştım. Son bir kat kaldığında apartmanın kapısı aralanmış ve tüm apartmanda ismim yankılanmıştı bir kez daha.

"Karya!"

Anahtarı tek seferde kapı deliğine oturtmayı dileyerek ilk deneyişimde sokmamla sola çevirdim ve kapıyı açtım. Anahtarı delikten çıkarıp cebime attım, diğer elimle yanağımdan aşağı süzülen yaşları sildim. İçeri girer girmez kapıyı kapatmış ve sırtımı yaslayarak yere çökmüştüm. Çığlık çığlığa ağlamalarım tüm evi etkisi altına almıştı. Dudaklarım ve çenem titriyor, yutkunamıyordum.

İsmim bir kez daha yankılandı apartmanda fakat bu sefer daha yakından geliyordu. Birkaç saniye sonra zil çaldı, kapı tıklatıldı. Kapının tıklatılması ile ürken bedenim bir anlığına ayrıldı yaslandığı yerden. Ben, buna da ağlamaya başladım. O kadar çaresiz ve savunmasızdım ki küçücük bir kapı tıklatmasından bile korkuyordum. Hangi insan korkardı ki bundan, hele ki kapının ardında birisi olduğunu bile bile?

Kimse.

Yüzümü önüme eğdim ve dizlerimi kendime çekerek avuçlarımı yüzüme kapattım. Çığlıklarım, avuçlarım arasında kaybolmaya devam ederken kapının ardından bir tıklatma daha geldi. Tam ayaklanacağım sırada, "Korkma, benim, tamam mı? Karya... Karya," dedi Karan. Tanıdık sesiyle gözlerimi kapattım, yeniden yüzümü avuçlarım arasına yerleştirdim.

"Neden iyileşemiyorum ben?" diye sordum.

"İyi-," deyip duraksadı, *iyileşmek* kelimesini garipser gibi. "İyisin Karya sen, çok iyisin. Bu savaş alanına göre fazla çocuksun sadece. Hasta değilsin ki iyileşesin. Çocuksun, tecrübesizsin. Ama öğreneceksin, merak etme." İkna etmek ister gibi hevesle, soluk soluğa konuşuyordu. "B-ben öğretirim gerekirse. Söz veriyorum."

Sesi o kadar yumuşak ve merhamet doluydu ki üç yıl boyunca böyle bir ses değmemişti yüreğime. Fısıldar gibi, tenimi okşar, saçımı öper gibi konuşmuştu.

"Ben bunları yaşamayı hak etmedim ki..." Gözlerimi diz kapaklarıma silip başımı kapıya yasladım, tavanı izledim. "Kimse dinlemedi beni, biliyor

musun, Karan? Annem öldü... Babam öldü... Konuşamadım. Bağırmak istedim, sesim kısılsın istedim. O kadar çok konuşayım ki sesim kısılsın istedim ama bana kendi sesimi unutturdular, Karan. Ben yalnızlığın pençesinden zor kurtuldum. Yara bere içinde geldim buraya."

"Ben dinlerim seni, hem de sesin kısılana kadar dinlerim. Sonra da sesinin düzelmesi için çaylar yaparım sana. Yeter ki kapatma yüreğini, acı çektirme kendine."

Gülümsedim aniden, acıyla. Acının gülümsemesiydi bu. O, gerçekten çok iyi bir insandı.

"Sadece uyumak istiyorum, Karan. Konuşacak bir şeyim kalmadı artık. Keşke... On altı yaşımda girseydin hayatıma, göğüs kafesim bir tabuta dönüşmeden önce."

Güçsüzce ayaklandım ve kapıya dönüp anahtarı yeniden deliğe oturtup iki defa kilitledim. Ahşap kapının üstündeki zinciri de kapının sol tarafından sokup iyice güvene aldım kendimi. Uyuyamayacağımı [redacted]ları gece, geceleri sabah edecektim o odada, bir kuyuya düşmüşçesine.

Kapının arkasından çekilip odama ilerleyecektim ki sesi ulaştı yeniden kulaklarıma:

"Islak ıslak uyuma, kurulan. Hasta olursun."

Yutkunup koridorda ilerlemeye başladım. İlerlediğim koridor, sadece başka bir odaya giriş yolu değildi. Dönüşü olmayan bir sokağın başındaydım ve korkusuzca o sokağa adım atıyordum. Hiçliğe yürür gibi, bir uçuruma koşar gibi, omuzlarım düşük bir şekilde tabutuma ilerliyordum.

Zaten bir ölüden farksızdım.

"Yeni bir ateş söndürür başkasının yaktığını,
yeni bir acıyla hafifler eski bir ağrı."
William Shakespeare

BÖLÜM 5:
AŞKLA YOĞRULAN GÜNAH

Gülümse. Diş etlerinden zehrin akmaya başlamadan önce, ağzına kadar kanla dolup boğulmadan önce gülümse. Gülümse ki dolunayda kaybolsun karanlıklar.

Gülümse...

Okulumun başlamasına çok az kalmıştı. Bense hâlâ yerimde sayıyordum. Bu hâlde okula nasıl gidecektim, bilmiyordum. Nasıl insanların arasına karışacak ve onlardan kaçmadan yaşayacaktım, bilmiyordum. Bunca şeyin üstesinden gelebilir miydim, bilmiyordum. Kaşlarımı kaldırıp indirdim boş vermenin en iyisi olacağını kendimi hatırlatarak.

Oturduğum yer yastığından kalktım ve elimdeki kalemi tuvalimin önündeki oval boşluğa yerleştirdim. Çizimim bitmek üzereydi. Çiçeklerle dolu bir bahçenin ortasında, kapkara bir mezar çiziyordum. "Ömrün bu resme benzemeyecek, güzel kızım," diyerek kendime güç verdim ve buruk bir gülümsemeyle odamdan çıkıp mutfağa ilerledim. Kendime bir süt alsam iyi olacaktı.

Bu sırada tezgâhın üzerinde şarja bıraktığım telefonum titremeye başlayınca masanın üzerinden eğilip telefonu aldım. Arayan kişi teyzemden başkası olamazdı zaten, o yüzden pek de merak etmemiştim kim olduğunu.

"Efendim?" diye yanıtladım aramayı.

"Karya, kuzum..." Teyzemin acıma dolu sesi doluştu zihnime. Ondan nefret etmiyordum. Ama her saniye bana beni hatırlatıyor, ne kadar aciz olduğumu yüzüme vuruyordu. "Nasılsın, bir tanem?"

"İyiyim, teyze. Çalışıyordum."

"Bir ihtiyacın var mı? Sana bir kart çıkarttırdım. Birkaç güne adresine gelir. İstediğin her şeyi onunla alabilirsin."

"Teşekkür ederim," dedim, sesimde hiçbir his yoktu. "Şu anlık yok. Okul başlayınca araç gereç için kullanırım."

"Peki," dedi. Anlamıştı onunla konuşmak istemediğimi. Teyzem, zamanında bana acıların en beterini yaşatmıştı. Kötü niyetli biri değildi ama

bana karşı samimi olmadığını da biliyordum. Annem gibi davranmaya çalışıyor, güya bana annesizliği hissettirmemek istiyordu. Ama ben annemin öldüğünün farkındaydım. Bunu unutamayacağım bir şekilde yaşamış ve hissetmiştim. Onun yerine geçmeye çalışması, yalnızca acıma acı katıyordu.

"Başka bir şey var mı, teyze? Çalışmaya döneceğim."

"İyisin, değil mi? Kriz geçiriyor musun hiç? İstersen Mehmet'i gönderebilirim yanına. Korkma orada, tamam mı?"

Mehmet, teyzemin oğluydu; kuzenimdi. Bugüne kadar üç yıl aynı evde yaşamamıza rağmen beşten fazla kez konuştuğumuzu hatırlamıyordum.

"Gerek yok, teyze. İyiyim ben hatta arkadaş bile edindim. Komşularım çok iyi insanlar," diyerek çoğul konuştum içi rahatlasın diye. "Her şey harika gidiyor."

"Ö-öyle mi?" dedi şaşkınlıkla. "Çok sevindim, Karya'm."

"Kendine iyi bak, teyze," deyip telefonu kulaklarımdan uzaklaştırdım. Kapatacağım sırada, "Görüşürüz," sesi ulaştı kulaklarıma. Aynı şekilde karşılık verip kapattım telefonu, yeniden tezgâhın üzerine koydum.

"Benden kurtulduğun için evinde kahkahalar attığını bilmiyorum sanki," deyip çıkardığım sütü diğer elimde tuttuğum cezveye boşalttım hışımla. Kaynamaya bıraktıktan sonra kalçamı tezgâha yasladım ve pencereden dışarıyı izlemeye koyuldum. "Senin bana, *'Ne oldu?'* diye sormadığın gün öldüm ben."

Süt ısınırken kapım tıklatıldı iki defa, narin bir şekilde. Karan olmalıydı, sadece o böyle tıklatırdı kapımı.

Tezgâhla olan temasımı kesip mutfaktan çıktım ve kapıya doğru ilerledim. Kapının altından içeriye ittirilmiş kâğıdı görmemle duraksadım. Eğilip avucuma aldım ve ikiye katlanmış notu açıp hızla okudum.

"Umarım günün güzel geçiyordur. Kapıya bir şey bıraktım, çok geçmeden içeri al."

Notu okumamla yüzüme yayılan tebessüm eş zamanlı gelişmişti. Kapıya bir adım yaklaştım ve delikten dışarıya baktım, kimse yoktu. Hemen gitmiş olmalıydı. Dün gece iki kere kilitlediğim kapımın kilidini açtım ve zinciri de indirip araladım. Kapının önüne bırakılan kutuyu görmemle kaşlarım havalanmış, dudaklarım yanaklarıma doğru kıvrılmıştı.

Bir elimde not kâğıdı varken diğer elim dudaklarımın üzerindeydi, utançla gülümsüyordum. "Karan," diye mırıldandım uzunca. "Bu da ne böyle?"

Kapının önünde eğilip bıraktığı kutuyu kucakladım ve içeri geçtim, ayağımla kapattım kapıyı. Kucağımdaki kutuyu mutfak tezgâhına bırak-

çıktan sonra yeniden kapıya dönüp bir kez daha kilitledim. Kapım kilitli olmadığında kendimi güvende hissetmiyordum.

Küçük ama hızlı, heyecanlı adımlarla kutunun yanına geldiğimde üzerine bantla yapıştırılmış notun üzerinde gezindi harelerim.

"Radyo programlarını severim demiştin, değil mi? Akşam saat 21:00'de, kâğıtta yazan kanalı aç."

Notu bantla beraber kutunun kapağından çıkardım ve gülümseyerek kenara koydum. Tezgâha yapışmıştı.

İçimde dolaşan mutluluk kıvılcımları tüm damarlarımı yakıyordu gücüyle. Kapağı iki yanından tuttum ve kutuyu açtım. Açar açmaz burnuma dolan sıcak kurabiye kokusuyla derin bir nefes aldım. Gözlerimin önüne tüm güzelliğiyle serilen kasımpatı çiçeğiyle tebessümüm ani bir şekilde gülüşe dönmüş, tüm dişlerimi göstermiştim.

"Karan..." diye mırıldanmadan edememiştim. Başımı pencereye çevirip Karan'ın dairesine baktığımda perdesinin arkasından gördüğüm karartı ile dudaklarımı birbirine bastırmıştım minnetle.

Özenle kâğıt torbanın içine koyulmuş kurabiyeleri kutudan çıkardım ve tezgâhın üzerine yerleştirdim. Üstünde bir not vardı yine.

"Kurabiyeler, sütle iyi gider. Eğer hepsini yemezsen gece yarısından sonra misafirin olabilirim. İstersen..."

Kurabiyelere baktım, yiyemeyeceğim kadar çok kurabiye vardı.

Yutkunup yeniden kutuya indirdim bakışlarımı ve saksısıyla beraber kaldırdım kasımpatı çiçeğini, gözlerimin önüne tuttum. Beyazdı ve beyaz olanlar annemin ev sevdiğiydi. Keza benim de. Toprağının hemen üstüne koyduğu not kâğıdını kavradım. İşaret parmağım ve orta parmağımla tutmuştum.

"Annem çok severdi, demiştin. Evine çok yakışacak. Ona iyi bak."

Gözlerimin dolmasıyla dudaklarımı birbirine bastırdım ve kasımpatı çiçeğini burnuma yaklaştırarak kokladım uzunca bir süre. Yutkunmayı denedim fakat Karan'ın bu kadar düşünceli oluşu, sıra sıra dizilmişti boğazıma. Beni çok mutlu etmişti, bana tahmin edemeyeceği kadar büyük bir mutluluk bahşetmişti.

Ona minnettardım.

"Ona çok iyi bakacağım," diye mırıldanıp, karşı dairenin penceresinin ardında duran bedene baktım. O, bu şehrin en güzel yanıydı. Kim bilir, ben o kafede kriz geçirmeseydim ve karşıma çıkmasaydı ya da komşum olmasaydı ne hâlde olurdum? Kim bilir, şu an kaçıncı kâbusumun kaçıncı can çekişini yaşıyordum?

O benim şansımdı. Tanrı'nın bunca acıdan sonra bana gönderdiği ve benim yeniden yaşayabilmem için bana tanıdığı son şanstı. Evet, artık bunu kabullenmiştim.

Çiçeği tezgâha koyduğumda Karan, çoktan perdenin arkasından çekilmiş ve gözden kaybolmuştu. Ben de gözlerimin önünde biriken yaşları işaret parmağımla silip taşmak üzere olan sütü ocağın üzerinden aldım ve bir bardağa boşaltıp taburelerden birine oturdum. Parmaklarımı süt kupasına sardığımda bir kasımpatıyla bir de kurabiyelerle bakışıyordum.

"Aldığım ilk hediyelersiniz, biliyor musunuz?" diye mırıldandım onlara doğru bakarken. Burnumun içi sızlıyordu. "Bana annem ve babamdan başka kimse hediye almamıştı."

Sütümden bir yudum alıp başımı duvardaki saate çevirdim. Saat henüz 19:00'du. İki saat vardı Karan'ın söylediği saate. Sıkıntıyla ofladım.

Bu iki saat içerisinde biraz çizimime devam etmiş, odamı toparlamış; Karan'ın aldığı kasımpatı çiçeğini evimin en güzel yerine, Karan'ın evini gören pencerelerden birinin önüne yerleştirmiş; kurabiyeleri soğumaması, taze kalması için fırına koymuş ve kendime bir sandviç yapmıştım. Şimdiyse dudaklarımda belli belirsiz bir şarkının mırıldanması vardı.

Balkon kapılarını iki yana açıp perdelerini de kenara sabitlemiştim. Balkondaki armut minderimi evin içine alarak kapının hemen yanına yerleştirdim. Kendime, Karan'ın dediği radyo programını dinlemek için alan oluşturuyordum. Evin ışıklarını kapatmış, balkon kapılarının iki yanında bulunan ayaklı abajurları yakmıştım. Loş bir ışık hâkimdi evime.

Armut minderimin yanına bir kilim sermiştim. Üzerine Karan'ın kurabiyelerinden üç tanesini ve kahvemi koymuştum bu sefer. O da bol sütlüydü. Karan'a bir kahve borcum olduğu için şu sıralar en iyi kahvenin nasıl yapılacağı hakkında araştırmalarım vardı. En yakın zamanda bu borcumu da ödemeliydim.

"Oldu işte," diyerek radyomu da yanı başıma yerleştirdiğimde gülümsedim. Bu radyo, bana yanan evimizden geriye kalan tek hatıraydı. Kendi ellerimle ateşe verdiğim ve gözyaşlarımla söndürebileceğime inandığım evimizden artakalan tek eşyaydı. Kıymetliydi o yüzden.

Bu düşünceyle saate baktığımda programın başlamasına yalnızca üç dakika kaldığını görmemle hareketlerimi hızlandırdım ve minderime yerleşip Karan'ın kâğıda yazdığı frekansı açtım. Cızırtı sesleri geliyordu şimdilik kulağıma. Birkaç dakika geçmemişti ki cızırtı sesleri kesildi, yerini mikrofonun ucundaki nefes sesleri aldı.

"Herkese merhabalar," diye giriş yaptığında aşina olduğum ses, yerimde kımıldandım. Bu Karan'dı! Kendi programını mı dinletecekti bana? İçim-

deki şaşkınlık ve heyecan, söylediği sözleri anlamamı engelleyecek kadar baskınken hızla kendime gelip yeniden ona odaklandım. "Karan," diye ismini sayıklamakla kalmıştım sadece.

"Ben, Karan Kerimoğlu. Bu akşam size ben eşlik edeceğim. Umuyorum ki güzel bir yayın olur. İstediğiniz zaman sizler de telefon numaralarımızdan ulaşarak yayına dâhil olabilirsiniz." Derin bir nefes aldı. "Bugünkü konumuza gelecek olursak... Birkaç soruyla açıklayacağım. Ne için yaşıyoruz? Niye varız bu dünyada? Ve dahası, hayattaki amacımız nedir? Dilerim ki sorularımıza yanıt bulabiliriz, açıkçası benim de buna ihtiyacım var."

"Ne güzel konuşuyor. Ses tonunun bu kadar güzel olduğunu daha önce fark etmemiştim," diye mırıldandım kendi kendime. Gözlerim karşımdaki evinin pencerelerinde dolaşıyordu. İçerisi karanlıktı.

"Çocukluğumdan bu yana hep 'Niye varım?' diye sordum kendime. Tabii, bu soru, o zamanlar yaşadığım olumsuz durumların yansıması olan bir isyan, bir sitem şeklindeydi. Bir acı yakarış, kurtulma isteğiydi. Şimdiyse gerçekten soruyorum bu soruyu kendime. Siz hiç sordunuz mu? Dilerim ki kendinize sorduysanız dahi bir başkasına sordurtmamışsınızdır çünkü bunun açtığı yarayı kimse kaldıramaz."

"Kimse..." dedim sanki karşımda konuşuyormuşçasına. "İnsana neden yaşadığını sorgulatacak kadar kötü insanlar yaşıyor bu dünyada."

"Sanıyorum ki hepimiz, kendimize ait bir dünyada yaşıyoruz. Benim gördüğüm gökyüzüyle sizinki aynı olamaz. Benim gördüğüm kuşlar, işittiğim sesler sizinkilerle bir olamaz. Hepimizin algıları farklı. Hiçbirimizin gözü birbirine benzemiyor. Zaten her şeyi aynı göreceksek, aynı şekilde yorumlayacaksak, aynı şeyleri hissedeceksek, neden tek bir bedene değil de milyarlarca bedene dağıtılmış ki ruhlarımız?"

Neden tek bir bedene değil de milyarlarca bedene dağıtılmış ki ruhlarımız? Bu soruyla afallamıştım bir anlığına. Tüm insanlar şahsına münhasırken öfkeli ve hasta ruhlar, bize onlar gibi olmamız gerektiğini dayatmıştı. Derin düşünceler, daha da derine inmek ister gibi zorluyordu zihnimin duvarlarındaki kurak toprakları. Yutkundum ve onu dinlemeye devam ettim hiçbir şey demeden.

"Demek istediğim şey, hepimiz bu kadar farklıyk[redacted] mizden olmayanlara olan bu acımasızlığımız niye? Niye[redacted] farklılıkları ve güzellikleri? Niye sorgulatıyoruz hassas kalplere hâlâ neden attıklarını? Kim bilir, farkında olmadan veya olarak, kaç kişinin yüreğinde geri dönülemez yaralar açmışızdır? Kim bilir... Kaç insan, bir başkasının kırmaması için saklamıştır kalbini en derine?"

"Çok insan," dedim tüm kırılganlığımla. "Çok insan sakladı kalbini, daha fazla kırmasınlar diye." Dudaklarım titremişti.

"Bazı yürekler hayata bir sıfır geriden başlıyor. O bir sayısı, geriye düşmelerine sebep olan bir sayısı, sevgiden başka bir şey değil. Sevgisizlik onları yaka paça soğuk kışın, fırtınanın önüne atıyor çırılçıplak. Yine de hayatta kalıyorlar, savaşıyorlar. Ama soğuk yakar, parçalar, sinsice öldürür. İnsanlar, o soğuğun kendisi olmaya ant içmiş gibi daha sert yağıyorlar, onları daha çabuk öldürmek istercesine."

Bu dünyada adaletsizliğin kucağına atılmış bir bebektim, hatırlıyorum. O adaletsiz düzen büyüttü beni, korkak bir çift göze dönüştürdü. Aslanın pençesinden kurtulan yara bere içindeki bedenim, kış soğuğunda üşüdü. Bir lokma ekmek arar gibi bir parça sevgi aradı yüreğim, *dün gibi yaşıyorum*. Doğduğumda bir avuca sığan bedenim, koca bir dünyaya sığamadı. Sığdırmadılar.

Şimdi düşününce, bunları yaşayan tek insan ben değildim. Kaç kalp daha acıyla sınanıyordu, ağlıyordu içten içe?

Buruk bir şekilde yanaklarımı ısırdım.

"İnsanlar acımasız olarak doğmuyor. Her katil, bir zamanlar bebekti. Her cani, bir annenin kucağında büyüdü. Hiçbir insan nefretle doğmuyor, [redacted] gözlerini dünyaya. Öğreniyorlar. Acımasızlık, nefret nasıl [redacted]uyor insan, biliyorum. Sevgisizlik. Sevgisizlik insanın [redacted]evgisizlik insana bir tokat atar; o tokat ya ezer, evcilleştirir insanı ya da bir canavara dönüştürür."

Ya sevgi? Sevgi ne hâle getirir insanı? Bu soruyu sormadan edememiştim cevabını bildiğim hâlde.

Derin bir nefes verdi mikrofona doğru Karan, iliklerimde hissettim nefesini. "Bizi sevgisiz bırakanlar, o sevgisizliğin tokadıyla yere çalanlar; bir zamanlar aynı tokadın çemberinden geçip canavara dönüşenlerdir. Uzakta aramayın, her şey bizim etrafımızda yaşanıyor. Dünyamızın sınırlarında, gözümüzün alabildiği yerlerde... Bakmak yetmiyor bazen, görmek için yaşamalı insan."

"Görmek için çırpınmalı bir balık suyun üstünü," diye mırıldandım içimde dolaşan kırgınlığın tesiriyle. "Siz görmezken bir insan mezarını kazıyor, tabutunu yapıyor."

Benim tabutum sevgiyle örülmüştü, her ne yapıldıysa sevgiyle yapılmıştı. Çok sevilmekten bu hâle gelmiş, beni çok sevdiğini söyleyenler kendi sevgilerini benden daha yüce tutmuşlardı. Benim bir önemim yoktu, onların sevgisi vardı.

"Demem o ki," diyerek cümlelerini toparlamak için giriş yaptı Karan. "Sizin hor gördüğünüz, yüzüne bakmadığınız, bazen yanından geçip gittiğiniz, sevginizi çok gördüğünüz insanların da bir amacı var bu hayatta. He-

pimizin bir gayesi, tutunduğu bir umudu, ulaşmaya çalıştığı bir durağı var. Bir yolculuktayız ve her insan, günü geldiğinde kendi durağında inecek. Kimin nerede, ne şekilde ineceğini bilemezsiniz. Gözyaşları eşliğinde 'Niye varım?' sorusunu sordurduğunuz ve karşılığında kendilerine bir cevap veremeyen o insanlar, gözlerini kapatırken hayalleriyle kapatıyor. Yaşarken bulamadığı o sorunun cevabını, can çekişerek ölürken anlıyor."

Gözlerim titremeye başlamıştı. Dediği her şey, beni bana hatırlatıyordu. Kucağımdaki ellerimi birbirine kenetlemiş, parmaklarımla kendime işkence ediyordum. İsterdim ki aynalardan kaçabildiğim gibi kaçabilseydim yaşadıklarımdan da, gözlerime bakmayınca görmediğim gibi görmeseydim karşıma çıkanları da. Olmuyordu.

"Süveyda," dedi Karan aniden ve tüm düşüncelerimden sıyırıp aldı beni tek seferde. "Ne demek, bilir misiniz?"

Gülümsedim, elimi kalbimin üzerine koydum. "Kalpte, gizli günahların bulunduğu siyah nokta," diye mırıldandım. Duraksayıp, "Leke," diye ekledim.

"Süveyda, kalbin tam ortasında bulunan kapkara bir lekedir," deyince onunla aynı şeyleri düşünmenin verdiği mutlulukla tebessüm ettim. "Kimine göre gizli günahlar saklıdır o lekenin içinde, kimine göreyse varoluşumuz. İnsan, hayatının amacını bulur ve gerçekleştirirse süveydası silinir gidermiş. Geriye berrak mı berrak, tertemiz yüreği kalırmış."

"Ya silinmezse?" diye sormadan edemedim, beni duyduğunu sanır gibi.

"Silinmediği takdirde gizli günahınızı aşkla yoğurmanız gerekir, derler. Böylece o sizin sırrınız, saklınız olur. Eğer ki süveydanızı aşkla yoğurursanız, sevda olur. Süveydanızdan taşacak kadar da çok severseniz bir gün, süveydanız sevdaya; sevdanız ise her bir zerrenize yayılan kara bir lekeye dönüşür. İşte kara sevda, tam da buradan gelir."

Öğrendiklerimle hem şaşırmış hem de duygulanmıştım. Süveydanın anlamını biliyordum ama bugüne kadar hiç böylesine derin bir kelime olduğunu tahmin etmemiştim. Kalbimin üzerindeki elim yavaşça indi, yüreğim burkulmuştu. Binbir çeşit sorgulamanın içindeydim şimdi. Benim süveydama ne olmuştu? Hâlâ bir leke gibi duruyor muydu orada? Ne hayatımın amacını bulmuş ne âşık olmuştum.

Hâlâ lekeliydim.

Peki ya Karan? Onun süveydası?

Elimi yan tarafıma attım ve telefonumu kavradım. Yayına bağlanıp ona sorsam, bana sonrasında çok kızar mıydı?

Radyonun sesini hafifçe kıstım ve internetten bulduğum telefon numarasını tuşlayarak aradım. Telefonu kulağıma götürdüğümde ikinci çalışında açılmıştı.

"Buyurun?" diyen bir kadının sesi ulaştı kulağıma.

"Merhaba, ben yayına bağlanmak istiyordum," diye mırıldandım.

"Merhaba, adınız nedir?"

Duraksadım. Ne diyecektim?

"Eeh," dedim heyecanla. "Sara."

Gözlerimi kapattım söylediğim yalanın verdiği utancın etkisiyle. Sara, annemin adıydı.

"Teşekkürler, Sara Hanım. Sesinizin gizlenmesini tercih eder misiniz?" diye sorduğunda telefonun ucundaki kadın, yutkundum ve heyecanla atıldım. "Evet, lütfen."

"Lütfen bekleyin, birazdan yayına bağlanacaksınız."

"Teşekkür ederim," deyip beklemeye başlamıştım. Avuç içlerim terliyor, tuttuğum telefon elimden kayıyordu. Yüreğimin, bir dal gibi titrediğini hissediyordum. Göğüs kafesimi sarsıyordu heyecan. Böyle bir şeye neden kalkıştığımı sorgulayamadan harekete geçmiştim.

Çok geçmemişti ki sesini kıstığım radyodan Karan'ın sesi ulaştı kulaklarıma.

"Yayına bağlanmak isteyen bir dinleyicimiz var: Sara Hanım," dedi, ardından sesi telefona bağlandı ve kulağıma daha net ulaşır hâle geldi. "Merhaba, Sara Hanım, iyi akşamlar."

"Merhaba," dediğimde sesim yayında tanınmayacak bir şekilde çıkmıştı. Rahatlamıştım. "İyi akşamlar."

"Buyurun, sizi dinliyoruz. Ne söylemek, ne sormak istersiniz?"

"Yayının başından bu yana çok etkili konuştunuz," dedim titreyen sesimle. "Ben de sizin süveydanızdan kurtulup kurtulamadığınızı merak etmeden yapamadım. Eğer cevaplamak isterseniz, siz süveydanızdan kurtuldunuz mu?" diye sordum. "Hayatınızın amacına rastladınız mı? Daha önce sevdiniz mi?"

Duraksadı bir anlığına. Cevap vermeyince onu üzdüğümü düşünerek suratımı astım ve gözlerimi kapatıp boşta kalan elimle alnıma vurdum. Bu sırada hafif bir şekilde öksürdü Karan.

"Öncelikle teşekkür ederim iltifatınız için," diyerek giriş yaptı. "Ben..." dedi ardından. "Programın akışından sapmak doğru olmayacaktır ama dürüst olmam gerekirse ben süveydamdan kurtuldum. Hayatımın amacını bulduğumdan değil, kaybettiğimden. Bir bir tüm sevdiklerimi kaybettim, hepsi benim için yaşama nedeniydi."

"Peki ya sonra?" derken buldum kendimi. "Süveydanız olmadan nasıl yaşadınız? Nasıl devam ettiniz?"

"Sevdim," dedi keskin bir şekilde. "Sevdim... Bu kelimeyi söylevebilmek dahi kalp ritminizi zorluyorsa, sorgulayın. Kalbinizin ortasındaki o yarayı sorgulayın. Çünkü her yara bir gün iyileşmez." Titrek nefesleri ulaştı kulaklarıma telefonun diğer ucundan. "Ben, kendimi hapsettiğim demir parmaklıkların ardında kalbimin atışını dinlerken anladım bunu."

"N-nasıl atıyordu?"

Sanki Karan'a sorduğum sorularla kendimi de sorguluyor gibiydim. Onun verdiği cevaplarla içten içe kendi cevaplarımı karşılaştırıyor, kendi lekemi sorguluyordum.

"Öylesine sert, öylesine acımasız bir şekilde atıyordu ki kalbim; nefes aldığım, yaşadığım için şükredemez hâle gelmiştim. Kalp atışım, göğüs kafesimi acıtıyordu sanki." Ani bir şekilde gülümseyişi ulaştı kulaklarıma verdiği nefesle beraber. Acıyla karışık bir gülümsemeydi bu. "Çok da zor olmamalıydı devam etmek, diye düşünüyordum. Hiçbir şey olmamış, hiçbir şey yaşanmamış gibi nefes almaya devam etmek, bu kadar zor olmamalıydı. Ama hayatımın en acı gecelerinin sabaha kavuşmalarını yaşadım ben. Üstüme gelen duvarlar değil, onun kokusuydu."

Hayatının amacının... Kaybettiği o kişilerin.

Gözlerimin önünde biriken yaşlar, söyledikleriyle usul usul döküldü yanaklarıma. O ise sanki birinin sormasını bekliyormuş gibi anlatmaya devam etti:

"Onun kokusuyla buluşunca ruhumun ilmek ilmek işlenmiş kan çanağı yara çukurları, göğüs kafesimi parçalayacak bir sancıya dönüşüyordu. Kelebeklerin fışkırması gereken göğsümden, cesetler savrulu[redacted] kü onun ölümünden sonra kimi sevdiysem, kelebek[redacted] onun ölümünden sonra kimi sevdiysem, mezarlar açıldı[redacted] teker herkes yerine kuruldu ve uyudu," dedi sessizce. Fısıltıya dönüşmüştü konuşmaları. "Bu ölüm, bir fiiliyattan çok daha fazlasıydı."

Elim dudaklarımın üzerindeyken yavaşça çektim ve derin bir nefes aldım. Konuşmam gerekiyordu.

"Kokular unutulmaz," diye mırıldandım acıyla karışık. "Kokular zindandır."

Gözlerimin önüne gelen fotoğraflarla irislerim buğulanmış, pus basmıştı etrafı. Telefonu kulağımdan indirdim ve kapattım. Radyodan kısık bir sesle gelen meşgule düşme ritmiyle radyonun sesini açtım, gözlerim tek bir noktaya sabitliyken Karan'ın konuşmasını dinlemeye devam ettim. Kulaklarım onda olsa da zihnim çoktan masal diyarlarına göç etmişti.

"Doğru," dedi Karan sakince. "Kokular insanın zindanıdır." O da benim gibi dalmıştı fakat görevini hatırlamış olacaktı ki buruk ses tonunu

aniden değiştirdi, yerine programın başındaki tok sesini kullandı. "Güzel bir yayının daha sonuna geldik, sevgili dinleyiciler. Ben buradan süveydamı kaybetmiş bir şekilde ayrılıyorum. Umuyorum ki bir dahaki gelişimde, onu bulmuş ve tamamlamış olurum. Unutmayın, insanın tek bir amacı yoktur bu hayatta."

"Öylevse yaşamalıyım," dedim. Bu sırada Karan kapanış konuşmasına devam ediyordu, dinleyicilere veda edişi son bulduğunda ben de dudaklarımı son kez araladım. "Süveydamı bulana dek."

Program biteli neredeyse iki saat oluyordu. Gözlerim bir saatin üzerinde bir de Karan'ın pencerelerindeydi. Acaba ne zaman gelecekti eve? Dediği gibi uğrayacak mıydı bana? Oturduğum taburede kımıldayıp yan tarafımda duran kurabiyelere baktım. Özenle bir tabağın içine yerleştirmiş, tezgâhın tam ortasına koymuştum Karan gelecek diye. Gece yarısından sonra dediği için beklemeye devam edecektim.

Gözlerimi soluma çevirdiğimde, çaprazımda duran pencerenin önündeki kasımpatı çiçeğine baktım. Programdan sonra ilk suyunu vermiş ve yapraklarını okşamıştım. Karan'ın dediği gibi ona çok iyi bakacaktım. Çünkü o benim için alınmış ilk hediyeydi, biri ilk defa beni önemseyip değer verdiğim şeyleri göz ardı etmemişti.

Gülümsedim bu düşünceyle.

"Ben de mutlu olacağım artık," deyip derin bir nefes verdiğimde kapım tıklatıldı iki defa, çok sessiz bir şekilde. Âdeta duymamam için vurulmuştu.

Ayaklanıp arkamı döndüm ve iki üç adımda kapıya ulaşıp delikten baktım. Kimse yoktu, bomboştu. Fakat apartmanın ışığı yanıyordu. İçime yayılan tedirginlik tohumlarıyla bir elimi kulpa attım, diğer elimi kapının üstüne koydum baskı sağlamak amacıyla.

"Kim o?" diye sordum titrek bir şekilde.

"Benim," dedi son zamanlarda duyduğum tek sesin sahibi. "Karan."

Sesini duyar duymaz anahtarı üç defa sağa çevirdim. Zinciri de çözdüğüm an kapı kulpundan tutmuş ve sonuna kadar açmıştım. Gözlerim Karan'ı ararken dairemin hemen yanındaki merdivenlerde olduğunu gördüm. Bir ayağı iki basamak aşağıda, diğeriyse düz zemindeydi. Bir dirseğini yüksekte olan bacağına yaslamış, sırtını da merdiven korkuluklarına dayamıştı.

Yüzüne baktığımda sağanak yağmura yakalandığını ve fazlasıyla ıslandığını görmüştüm. Deri ceketinin kapüşonunu başına geçirmesine rağmen saçları ıslanmış, alnına doğru dökülmüştü. Saçlarından damlalar sızıyordu.

"Ne o?" dedi. "Bütün kurabiyeleri yedin mi yoksa?"

Eğer hepsini yemezsen gece yarısından sonra misafirin olabilirim. İstersen...

Kendimi gülümsemeye zorladım ve başımı iki yana sallayarak onu incelemeye bir son verdim.

"Yok, duruyorlar. Gelsene içeri," dediğimde doğruldu ve botlarının fermuarlarını aşağı indirdi. Bu sefer postallarını giymemişti. Botlarını çıkarıp içeri geçtiğinde ben de kapıyı kapatmış ve yeniden anahtarı üç kez sola çevirmiştim. Ardından zinciri de yerine taktığımda, içimin rahatlığıyla Karan'a döndüm.

"Ben vardım, kilitlemesen de olurdu."

"Yok," dedim ufak harflerle. "Ben yine de kilitleyeyim."

Nasıl istersen, der gibi bir bakışla önüne döndüğünde, "Ceketini çıkarsana, ıslanmışsın. Üstünde kurumasın," dedim. Bana döndü ve hak verdiği belli olan bir surat ifadesiyle ceketini çıkardı. Ellerinden alıp oturma odasındaki radyatörün üzerine astım. Neyse ki içindeki beyaz tişörtü ıslanmamıştı, tenine tesir etmiyordu yağmur soğuğu.

Yanına geri döndüğümde gözlerim, hâlâ ıslak olan ve yüzüne doğru damlalar süzülen saçlarındaydı. O da bana bakıyordu, neden rahatsız olduğumu anlamamış gibi.

"Bir şey mi oldu?" diyerek yüz ifadesini dışa vurdu.

"Benimle gel," deyip arkamı döndüm ve banyoya doğru ilerledim. Karan, "Karya, ne oluyor?" gibi çeşitli soru cümleleriyle peşimden geliyordu. Banyo kapısının önünde durup kapıyı açtım ve Karan'a içeriyi gösterdim. O ise bana bakmaya devam ediyordu, elleri iki yana açıktı.

"Saçların ıslanmış, Karan. Kurutmamız lazım yoksa üşürsün."

"Bu muydu?" dedi rahat bir nefes verip gülümseyerek.

"Evet," deyip banyoya girdim ve kolundan tutup onu da içeri çektim. Eğer hareket etme anlamında bana yardımcı olmasaydı bunu yapmak pek de kolay olmayacaktı. Ağır bir bedeni, kocaman bir cüssesi vardı. Onu yönlendirirken zorlanıyordum.

"Peki, kurutalım. Saç kurutma makinen nerede?"

"Ee, şey... Benim saç kurutma makinem yok. Havluyla kurutsak olmaz mı?" dedim.

"Sen saçlarını nasıl kurutuyorsun?" diye sordu.

"Benim saçlarım biraz güçsüz, o yüzden havluyla kuruturum ben."

Benim saçlarım cayır cayır yandı, Karan. Saç kurutma makinesi, tekrar ve tekrar yanıyormuş gibi hissettiriyor.

Buruk bir şekilde gülümsedim içimde dolanan cümlelerle.

"Pekâlâ," diyerek onayladı beni.

"Sen mi eğilirsin, ben mi tabureye çıkayım?"

Gözlerime baktı. "Neden?"

"Aynı boyda gibi mi duruyoruz?" diye sordum kendimi tutamayarak.

"Ha," dedi anlamış gibi. "Sen kurutacaksın yani. İ-tamam." Sesinde şaşkınlık ve kabullenilmiş sevincin etkisi vardı.

"Yardım etmek için," deyip kendimi açıkladım. "Senin yaptıklarının yanında hiçbir şey..."

Bu sırada lavabonun yanındaki dolabı açmış ve içinden bir havlu almıştım. Dolabın yan tarafındaki tabureyi de Karan'ın arkasına çektiğimde havluyu iki elime almış ve tabureye çıkmıştım. Böylece Karan'dan bir karış daha uzun hâle gelmiştim. Yine de çok bir fark olduğunu söyleyemezdim, başından çenemi göremiyordum.

Karşımızda duran aynaya baktığımda, Karan'ın da aynadan beni izlediğini görmüştüm. "Bekleyecek miyiz böyle?" dedi vişneçürüklerindeki çarpık gülümsemeyle.

"Ha, tamam. Başlıyorum," deyip kendime geldim ve iki elimle tuttuğum havluyu Karan'ın saçlarına yerleştirip karıştırmaya başladım. Böylece önce ıslaklığını alacak, ardından da kurutacaktım. Hızlanmaya başladığımda Karan başını öne eğmişti, bense aynadan ona bakmaya devam ediyordum. Özenle bir iş yaparken dilim her zaman dışarı çıkar, dişlerimin arasına sıkışırdı.

"Karya," dedi sakince Karan. "Saçlarım kopacak."

Hızla havluyu saçlarına sürtmeye başladığımda, Karan yerinde kımıldamış ve başını iki yana sallayarak altına girdiği havludan kurtulmaya çalışmıştı. "Karya, yavaş! Karya! Sen beni duymuyor musun?" diyerek ellerini kaldırıp başının üstünde havluyu tutan ellerime attı ve sıkıca tuttu. Böylece durmamı sağlamıştı.

Kocaman elleri, yanında çocuksu kalan ellerimin üstüne kapandığında yutkunmuş ve gözlerimi aynadan çekerek yansımamıza değil, gerçeğimize bakmaya başlamıştım. Karan yavaşça havluyu kaldırdı, gözlerinin önünden çekti. Aynadan bana baktığında bir anlığına gözlerim ona kaysa da ardından ellerimize çevirmiştim bakışlarımı.

"Yavaş," dedi sakince yineleyerek. Sesinin tınısı huzur vericiyken ellerimde olan elleri içimi gıdıklamış, titretmişti.

"Ö-özür dilerim, canın mı acıdı?"

"Yok," dedi. Ardından ellerimin üzerine kapanan elleriyle, az önceki narin tutuşunun aksine sıkıca kavradı tenimi ve havlunun üzerine yerleşti-

rip usul usul hareket ettirmeye başladı saçlarının üzerinde. "Böyle yapmak daha sağlıklı, hem birbirine karışmamış olur, değil mi?"

Başımı salladım. Parmaklarımı ellerimizden çekip aynada gözlerine çevirdiğimde ben bir şey yapmıyor, onun ellerimi hareket ettirişini izliyordum. Onun gözleriyse bendeydi. Görevini yerine getirememiş bir çocuğa, nasıl yapacağını anlatır gibi anlatıyordu. Eğer tenime dokunan bir insanın beni korkutmamış, aksine tanımadığım bambaşka hislere sürüklemiş olmasıyla ilgilenmiyor olsaydım onu dikkatle dinleyebilirdim.

Onun hissettirdikleri de onun gibiydi. Bir yabancı olarak girmişti hayatıma. Hissettirdikleri de yabancıydı bana. Tanımadığım duygular, adlandıramadığım hisler sızıyordu kanıma. Esir alıyordu beni.

"Oldu işte," dediğinde elini elimden çekmiş ve tenimin altından çekip almıştı havluyu. "Kurudu." Ellerini saçına atmış ve karıştırmıştı.

Hiçbir şey demeden tabureden indim ve arkasından geçip banyodan çıktım, mutfağa doğru ilerlemeye başladım. Onun söylediklerini duyuyor, algılıyordum fakat cevap veremiyordum. Zihnim, şu an yalnızca kalbimin hissettiklerine cevap aramakla meşguldü. Üst üste onlarca soru yığılmıştı.

"Karya?" diye soru mahiyeti taşıyan bir ses tınısıyla ulaştı kulaklarıma ismim. "İyi misin?"

Peki, sen? Sen iyi misin, Soğuk Sesli Prens? Bana bö[redacted] laşıyorken sana saran oldu mu kollarını, merhamet dolu y[redacted] dular mı, *'İyi misin?'* diye.

Ben bu mahcubiyetin altında eziliyorum, yabancı.

Mutfağa doğru ilerlerken ani bir şekilde yerimde durdum ve hızla arkaya dönüp kollarımı Karan'a sarmak için ilerleyecektim ki zaten arkamda oluşuyla sendeledim ve kollarının arasına düştüm. Ellerim korkak bir şekilde kollarındayken onun elleri tüm bedenimi sarmalamıştı. Saçlarım bu savrulmayla dalgalanmış, belime sarılmasıyla kolları ile sırtımın arasına sıkışmış ve durağanlaşmıştı. Dengemi sağlamayı boş verip onun kolları belimdeyken ben de kollarımı omzuna çıkardım ve boynuna sardım.

Şefkatle, merhamet dolu yüreğimle sardım. Bunu ona borç biliyordum.

Yüreğim titriyordu, bedenim korkudan ve ürkeklikten sallanıyordu belki de ama bunların aksine hissettiklerim, çok güven vericiydi. Bu şehre geldiğimde insan bedeninden korkan bir zavallıydım. Şimdiyse bir insan bedenine sarılmış, onun acısını dindirmeye çalışıyordum. Ona iyi gelmek istiyordum, tıpkı onun da bana iyi geldiği gibi.

O da iyileşsin istiyordum. O da beni önemsediği gibi önemsensin istiyordum.

Gözyaşlarım aktı omzuna ve beyaz tişörtüne damladı. Hıçkırıklarımı duymuş olmalı ki belimdeki ellerini daha da sıkılaştırdı. Parmak uçlarıyla

bel boşluğumu okşuyor, nefesini saçlarımın arasından kulağıma değdiriyordu. "Korkma," diye mırıldandı. "Korkma, Karya. Bu şehirde, güvende olabileceğin tek yerdesin. Ağlama." Çenesini yavaşça saçıma sürtmüştü.

Bu şehrin bir sokağında, harabeye dönmüş bir evinde veya gecesinde, gökyüzünde; ona ve bana dair, bize dair bir şeylere rastlamıştı benliğim. Bu yüzden şu an kolları arasındaydım. Bu yüzden şu an kokusu burnumdaydı. Bu yüzden sarılıyordum ona. Bunun bir anlamı olmalıydı. Üç yıldır sarılamadığım bedenlere, şimdi sığınıyor olmamın bir sebebi olmalıydı.

Korkmuyor muydum? Korkuyordum. Yüreğim bu yüzden, bu korkuyla titriyordu, biliyordum. Ama bir nokta vardı ki o da şuydu: Ben, Karan'a korkarken de teslim olabiliyordum.

O diğer insanlar gibi değildi. O diğer insanlar gibi korkutmuyordu beni.

Kollarının arasında küçücük kalan bedenimin ürkekliğinden anladığım bir şey vardı: *Yabancı* diye bahsettiğim bu adam, bana tüm İstanbul'u yabancı saydırabilecek kadar yakınımdaydı artık.

Yabancı, tek bir bedenle benim kalabalığımdı. Yabancı, tek bir bedenle benim dünyamı doldurmuştu.

"Karya," diye o huzur verici, en son babamın bana seslendiği tınıdaki sesiyle mırıldanarak, beni düşüncelerimin çukurundan kurtarıp kollarının arasına geri döndürdü.

"Efendim?" deyip başımı omzundan kaldırdım ve hafifçe geriye çekilerek yüzüne baktım.

"Süt ister misin?" diye sordu. "Titriyorsun."

Başımı salladım. Saçlarımı okşayarak bedenimi bedeninden ayırdı ve "Haydi gel," deyip mutfağa yöneldi.

Bense bir adım arkasında onu takip ediyordum. Mutfağa girip tezgâhın diğer tarafına geçtiğinde ben, oturma odasına bakan tarafta kalmış, onu izlemeyi seçmiştim. Utanıyordum garip bir şekilde. Az önce ona sarıldığım için çok utanıyordum. Oysa... Dünyanın en güzel hissiydi belki de ona sarılmak.

"Karan," deyip dikkatini bana vermesini sağladım. "Süt yerine kahve mi içsek? Sen seviyorsun."

Duraksadı. "Bu saatte mi?" diye sordu, gözlerini duvara asılı olan saate kaldırarak. Saat gece yarısını çoktan geçmişti. 01:45'ti.

"Yani," dedim bilemediğimi belli eden bir ses tonuyla. "Kahvenin saati mi olur?"

"Uyuyamazsın sonra," deyip gözlerini lavaboya çevirdi ve içerisinde içtiğim kahvenin izleri bulunan kupayı gösterdi. "Zaten bir bardak içmişsin." Kaşlarını kaldırıp indirdi. "Çarpar."

Yıllardır çok rahat bir uyku uyuduğum da söylenemezdi, diye geçirdim içimden. Uykuya dalışlarım kâbuslarımla bölünür, kulağımda çınlayan lastik izleriyle sıçrardım yerimden. Her gece, o yatağa yattıktan sonra geçen altı yedi saatlik dilimde, sayamadığım kadar çok uyanıp odama yansıyan sokak lambasının loş ışığında ağlardım. Uyumayı dener, uyuyamazdım. Ve bu can çekiş, sabaha karşı yorgun düşmemle son bulur, bir iki saatlik uykuya dönüşürdü.

"Tamam," dedim kabullenerek.

"Sana süt ısıtacağım, kendime de kahve alacağım."

"Olur."

"Kahve kavanozunu bu dolaba koymuştum, şimdi bulamıyorum. Nerede?" diye sorarak işaret parmağıyla dolabı gösterdi. Duraksayıp gözlerimi etrafta gezdirdim.

"Orada olması gerekiyor," diyerek tabureden aşağı indim ve tezgâhın etrafından dolaşıp yanına ulaştım. Onun baktığı dolaba parmak uçlarımda yükselerek baktıktan sonra kavanozu göremeyince yere indim tamamen. "Yokmuş."

"Ya, yokmuş," dedi beni alaya alarak.

"Kendime kahve yaptıktan sonra kapattım kapağını, dolaba koydum yeniden." Cümlelerim yavaş, sesim ritmikti; o anı hatırlamaya çalışıyordum.

Nefes vererek gülümsedi ve elini buzdolabının kapağına attı, başını iki yana sallıyordu. "Umuyorum ki dolap derken buzdolabını kastetmiyorsundur." Gözlerime baktı. "Ben bakmıyorum, sen bak ve bana söyle, tamam mı?" Buzdolabının kapağını açtı ve kolunu kapağın üstüne paralel bir şekilde yerleştirdi.

"Ay," dedim aklıma gelen şeyle gördüklerim de eşleşince. "Alelacele kahve yapıp radyonun başına geçtiğim için aklım karışmış. Buradaymış!"

Karan dudaklarını birbirine bastırdı ve tahmin ettiği şey başına gelmişçesine başını iki yana salladı.

"İnsanlık hâli canım," deyip elimi belime koydum, diğer elimi de geçiştirircesine salladım ve gülümsedim. "Olur böyle şeyler."

Bu sırada Karan eğilmiş ve buzdolabının ikinci rafından kahve kavanozunu almıştı. Göz hizasına çıkarıp kapağından tuttuğu kavanozu bana doğru salladı. "Karya Hanım," deyip derin bir nefes verdi, vişneçürükleri yana doğru kıvrılmış ve ıslandığından dolayı parlak bir hâl almıştı. "Beni her defasında şaşırtmayı başarıyorsunuz."

Utançla eğdim başımı. "Ne yapayım, sanki kahve içtiğim mi var benim? Elime geleni buzdolabına atıyorum."

"Yemek de yemiyor gibisin. Kurabiyeler de olduğu gibi duruyor. Sevmedin mi?" dedi bana süt, kendisine de kahve hazırlarken. Sırtı bana dönüktü.

"Yok, sevdim! Çok güzeller. Ama programı dinlemeye dalmışım, unutmuşum yemeyi." Gülümsedim buruk bir şekilde. "Söylediklerin içime işledi."

"Beğenmene sevindim," dedi geçiştirmek ister gibi bir ses tonuyla.

Ben de üstüne gitmeyip mutfaktan çıktım, oturma odasına bakan kısımdan bir tabure çekip oturdum. Çok geçmemişti ki Karan, kaynayan sütü her zaman kullandığım mavi kupaya boşaltmış, kendi kahvesini de aynı kupanın beyazına doldurarak bana dönmüştü. Kupamı önüme koyduğunda parmaklarımı etrafına sardım ve minnet dolu bakışlarla baktım ona.

"Afiyet olsun," dedi.

"Kahven," dedim aniden. "Şekersiz ve sütsüz mü?"

Gözlerini kıstı. "Evet," diye mırıldandı neyi sorguladığımı anlayamadığını belirtircesine.

"Tadına bakabilir miyim?" diye sordum hızla. "Hiç sade içmedim. Kendime sütlüsünden yapmıştım." Başımı hafifçe omzuma doğru yatırdım. "Kahveyi nasıl sevdiğini merak ediyorum."

"Tabii," deyip üst kenarlarından tuttuğu kupayı önüme doğru ittirdi. "Bak bakalım, sevecek misin?"

"Teşekkürler," deyip bana doğru uzattığı kahveyi tek elimle kavradım ve kupayı kaldırmak yerine öne doğru eğildim. Diğer elimle de yüzüme değen saçlarımı tutuyordum. Dudaklarım, sıcacık kupaya değer değmez bir yudum çekmiştim içime ve hızla geri çekilmiştim. Dilim yanmıştı.

"Nasıl?" diye sordu Karan, kahve hâlâ ağzımın içindeyken. Henüz yutmamıştım.

Çok kötüydü. Zehir gibiydi.

Başımı iki yana salladığımda yüzümü buruşturmamak için zor duruyordum. Ona çaktırmamak için gülümsedim ve elimle beğendiğime dair bir işaret yaptım. Kahveyi zar zor yutup, "Harika olmuş," diye mırıldandım. "Neden bugüne kadar şekersiz kahve içmemişim?"

"Ya," dedi, kaşları kalkıktı. "Beğenmene şaşırdım. Genelde kahvenin en koyusunu tercih ederim, kimse içemez kolay kolay." Muzip bir surat ifadesi yer edinmişti çehresinde. "Göründüğünden daha dayanıklı çıktın." Bir yudum aldı kahvesinden, bana doğru kaldırdı bardağını.

"Öyleyimdir," deyip zoraki bir gülümsemeyle sütümden bir yudum alıp kahvenin damağımda bıraktığı acılığı silmek istedim.

"Kasımpatı," dediğinde gözlerimi sütümden kaldırmış, ona dikmiştim. O ise omzumun üzerinden arkamda olan kasımpatı çiçeğini izliyordu.

"Sevdin mi? Evine bitki almak istediğini söyleyince ev hediyesi olsun diye düşündüm."

"Çok sevdim!" diye bağırdım heyecanla. "Çok sevdim, çok güzeller! Üstelik beyazlar, annemin en sevdiklerinden! Gözüm gibi bakacağım ona, merak etme!" Ardı ardına, tınısı yüksek cümleler kurmuş ve gülümsemiştim.

"Beyazı özellikle seçtim," dedi ve gözlerimin içine baktı. "Beyaz kasımpatı masumiyeti temsil eder. İyilik perileri en çok beyaz olanları severmiş çünkü. Öyle diyorlar. Düşününce..." deyip gülümsedi ve vişneçürükleri tamamıyla yayıldı yanaklarına. Kırışıklıkları gözler önündeydi. Bakışlarını bir anlığına kahve kupasına indirdi, ardından yeniden irislerimle buluşturdu. "Sen de en çok beyaz olanları severmişsin gibi geldi."

İyilik perileri en çok beyaz olanları severmiş.

Annem gibi.

Benim gibi.

Başımı salladım şaşkınlıkla, göz bebeklerimin önü gözyaşlarımla dolup dalgalanırken. "Severim." Yutkunuşum yankılandı aramızda. "En çok beyaz olanları severim."

Başını önüne eğdi. "Annem gibi," diye mırıldandı.

"Annelerimiz ne kadar da benziyormuş," demekten alıkoyamadım kendimi. "İkisi de beyaz kasımpatıları çok severmiş. Ne güzel..."

"Öyle," deyip dudaklarını birbirine bastırdı. "Şimdi ikisi de melek oldu, hak ettikleri gibi."

Donakalmıştı suratım. Üst dişlerimle alt dudağımı ısırıyordum fakat bu, yanaklarımın titremesine engel olamıyordu.

Annesi vefat etmişti, tıpkı benim annem gibi. Onun hakkında öğrendiğim ilk bilgi buydu ve canının nasıl yandığını da biliyordum.

"Hak ettikleri gibi," diye yineledim cümlesini.

"Neyse," deyip durağanlaşan ortamın havasını dağıtmak istercesine omuzlarını kaldırdı ve dişlerini göstere göstere gülümsedi. "Hayat devam ediyor. Bak, aynı acıları yaşamışız ve hayat, bizi bir noktada karşılaştırmış. Oturmuş, beraber bir şeyler içiyoruz, sohbet ediyoruz."

"Öyle," dedim ve sütümden bir yudum aldım. Ardından aklıma gelen şeyle gözlerimi büyütüp kaşlarımı kaldırdım. "Müzik grubunuz varmış, Bahar söyledi. Hepinizin bir şeyler çalabiliyor olması ne güzel."

Konuyu değiştirmek için aklıma gelen ilk şeyi söylemiştim. Ne kadar başarılı olmuştu bu çabam, bilmiyordum ama elimden fazlası gelmezdi.

"Evet," diyerek onayladı beni. "Solistimiz eksik sadece. Onu da ben tamamlamaya çalışıyorum diyelim."

"Sesin güzel aslında, neden 'tamamlamaya çalışıyorum' dedin?"

"Her şarkıya uymuyor ses tonum," deyip kahvesinden bir yudum aldığında cevap vermek yerine susmayı tercih etmiştim ben de. Bir bildiği olmalıydı. "Senin?" diye sormasıyla gözlerimi sütümden kaldırdım.

"Anlamadım?"

"Senin sesin güzel midir? Şarkı söyler misin? İnce bir ses tonun var, şarkı söylerken hayal etmek çok da zor değil aslında," derken yüzünde samimi bir gülümseme, ellerinde belli belirsiz bir heyecan vardı. Benim suratımsa kaskatı kesilmiş, hissiz kalmıştı. Dışarıya karşı kendimi kapattığımda, damarlarımda akan kanın hızını duyabilir hâle gelmiştim. Yutkundum ve başımı sağa doğru çevirdim, koridorun sonundaki odamın kapısına baktım.

"Karya?" diye mırıldandı Karan. "Bir şey mi oldu? Yanlış bir şey mi söyledim?"

Acıyla gözlerimi kapattım. Bu öyle bir kapatıştı ki sanki yalnızca yuvalarına yerleşmesi yetmiyordu göz kapaklarımın, sıkı sıkıya bastırmam gerekiyordu güvende olmam için.

Şarkı söyle bana! Haydi, duyayım o sesini! Söyle!

Zihnimin içini uyuşturan cümlelerin susması için başımı iki yana salladım, kulağımı omzuma sürttüm. Susmadı.

Sesin güzel değil mi? Bana neden şarkı söylemiyorsun? Söyleyeceksin!

O, anılarımın katili buradaydı.

"Karya," deyip tezgâhın üzerinden koluma uzandı Karan ve sarstı bedenimi. Gözlerimi açmamla koluma değen elinden kurtarmam bir oldu bedenimi. O an, kendi isteğimle sığındığım adam bana dokunmasın, benden uzak dursun istedim. Yavaşça çekti elini, ayaklandığı tabureden tamamen kalkarak yanı başıma geldi ve önümde diz çöktü. "Ne oluyor?" diye sordu.

"Yok bir şey," dedim yüzüm onun yüzüne değil, odama doğru dönükken. Sesim, krizlerimdeki kırılgan ve nahif sesimin aksine oldukça sert ve acımasız çıkmıştı.

"Karya, söyle bana. Ne eşeliyor zihnini bir kurt gibi? Paylaş benimle, tam şu an ne dönüyor aklının içinde? Ne yankılanıyor kulaklarında? Tek başına halletmek zorunda değilsin." Elini tezgâhın üzerinde duran elime attığı an, hızla tabureden aşağıya inip Karan'ın karşısına geçtim.

"Dokunma, lütfen."

"Ö-özür dilerim. İzin almadan dokunmamalıydım, haklısın," dedi. Bir eli havada, sakin olmam için beni dizginlemek istercesine bana uzanıyordu. "Bir anda ne olduğunu anlayamadım. Sadece şarkı söyleyip söylemediğini merak etmiştim." Onu dinlemeyi yarıda kesip arkamı dönmüştüm ki cüm-

leleriyle durdurdu beni. "Ben mi bir şey yaptım? Bilmeden acını tetikleyecek bir şey mi söyledim?"

Derin bir nefes alarak ona döndüm, gözlerine baktım.

"Sen bir şey yapmadın," dedim, omuzlarımı kaldırıp indirmiştim çaresizlikle. "Ben böyleyim. Buyum işte..."

"Nasılsın, Karya? Anlamıyorum ben. Bilmiyorum. Ne yaşadın, ne hissettin, sana ne yaptılar? Hiçbirini bilmiyorum."

"Bilemezsin. Bu benimle," deyip sıkışan göğsüme attım elimi. "Bu, benimle benden artakalan yanımın arasındaki mesele. Bir başkasına yer yok, özür dilerim."

"Saklama kalbini benden," dedi; sesindeki acı yüzüne sirayet etmiş, gözlerimin önüne acıyla harmanlanmış bir tablo resmedilmişti. "Kalbinin pencerelerini açmanı bekliyorum. Sense her saniye, bir kat [redacted] sun o pencerelere. Karanlığa gömüyorsun kendini. Bıra[redacted] Bırak yağmur görsün, ıslansın yüreğin. Teninin yedi kat dibine saklamışsın kalbini; yaşıyor mu, atıyor mu, sen bile bilmiyorsun."

"Acıma bana, Karan," dedim çatallaşmış sesimle. Omuzlarım çökmüştü. "Acınacak bir şey yaşamadım ben."

"Sana acımıyorum," dedi şaşırmış bir ses tonuyla beni ikna etmek ister gibi. "Bilmek istiyorum sadece. Seni böylesine sarsan şeyi bilmek istiyorum. Bak Karya, daha on dokuz yaşındasın. Destek alarak çoğu şeyi atlatabilirsin." Ellerini iki yanına kaldırdı. "Böyle yaşamak zorunda değilsin."

"Uyumak istiyorum," diyerek böldüm cümlesini ve aralanan dudaklarının kapanmasını sağladım. Ardından hiçbir şey söylemeden arkamı döndüm ve odama doğru ilerlemeye başladım. Daha fazla duymak istemiyordum söylediklerini çünkü duydukça haklılığı altında eziliyordum. Ezildikçe daha da kanıyordu yaram. Artık dayanacak gücüm kalmamıştı hiçbir şeye. Dediği gibi, ben daha on dokuz yaşımdaydım.

Oda kapımın önüne geldiğimde bir elimi kapının pervazına attım, oturma odasıyla koridorun başladığı kısımda durup beni izleyen Karan'a baktım. Öylece bekliyordu. Parmaklarım, kapının pervazına daha sıkı sarıldı ve sertçe sıktı.

"Uyuyamıyorum uzun zamandır," diye mırıldandım doğruyu söyleyerek. "Yanımda biri varken uykuya dalamam. O yüzden, eğer gidersen..." Cümlemi tamamlayamadan bakışlarımı öne eğmiş ve kapı pervazına yaslamıştım alnımı. Çünkü yalan söylemiştim. Doğruyla başlayan cümlem, kocaman bir yalanla devam etmişti.

Uyuyamıyorum uzun zamandır... Çünkü yalnızım ve korkuyorum, demek istedim, diyemedim.

Sahi, ne kadar olmuştu uyuyamayalı? Benim öykümde her şeyin miladı, üç yıl öncesiydi. Zaman adına ne kadar soru varsa hepsinin cevabı "üç yıl"dı. Ölsem üç yıl, doğsam üç yıl, kalsam üç yıl... Üç yıl boyunca uyuyamaz olmuştum, bu yüzden göz altlarım hep mosmor ve içe göçüktü. Yüzüm, zayıflık ve hâlsizlikten çökmüştü. Bazen ben bile bakamıyordum bu surata.

İnsanlar canavar demekte haklıydı belki de. Korkutucu gözüküyordum. Annemle babam, kızlarının bu hâlde olduğunu görseler bin defa daha ölürlerdi. Ölümlerinden dolayı bu hâle düştüğümü bilseler, bin defa dirilirlerdi.

Başımı yerden kaldırıp Karan'a baktım. Ardından odama girip kapıyı kapattım ve olduğum yere çöktüm. Sırtımı kapıya yaslayıp hüngür hüngür ağlamaya başladım. Sesim çıkmasın diye bir elimi dudaklarıma kapattım, diğerini de onun üzerine yerleştirerek baskı uyguladım. Gözyaşlarım ellerimin üzerinden aktı ve çenemi doldurmaya devam etti.

Birkaç saniye sonra odamın penceresinden içeriye yansıyan ışığın üzerine, oda kapısının buzlu camından bir gölge düştü: Karan'ın gölgesi. Gitmemişti. "Karya," dedi elini cama yaslayıp. Onu gölgesinden izliyordum. "Ne zamandır uyuyamıyorsun?"

Anlamıştı beni. Anlamıştı yalan söylediğimi, onu kandırmak istediğimi. Duvarlarımı yıkıp onu içeri almanın zorluğunu anlamıştı. Ağlamam şiddetlenirken başımı dizlerim ile karnımın arasına gömdüm. Ben hep acı mı çekecektim, Tanrı'm? Hiç mi mutlu olamayacaktım? Hiç mi sevemeyecektim kendimi?

Başımı dizlerimden kaldırıp geriye doğru yasladığımda kapının diğer tarafında bir ağırlık hissetmiştim. Yere çöküp kapıya yaslanmış olmalıydı, ışığın üzerinde gölgesi yoktu. Sırt sırta oturuyorduk, aramızda ahşap bir kapıyla. Onu hissediyordum. "Ne zamandan beri uyuyamıyorsun, Karya?" diye yineledi sorusunu.

Cevap vermemi ister gibi değildi ses tonu. Sessizce ve inanmak istemezcesine sayıklıyordu. Kulaklarıma gelen sesler ile kapıdan sırtımı çektim, ona doğru döndüm. Yere vuruyordu. Ayaklandım ve kapının ardından çekilip yatağıma ilerledim. Yatağımın baş ucuna oturduğumda dizlerim komodinime değiyordu. Komodinin çekmecesinden günlüğümü çıkardım, ortasına sıkıştırdığım kalemle sayfalarını araladım.

Titreyen elimle kalemi kavradığımda, önceden yazdığım yazıların üzerine damladı gözyaşlarım. Yayıldı mürekkep, tıpkı kan gibi...

"Bir katil için fazla masumum. Bu mahkemede yargılanırken işlediğim cinayetle değil, öldürülen hislerimle yargılanmayı istiyorum."

Yutkundum.

"Onu öldürdüm. Ya onun öldürdükleri?"

Ağladım, defalarca kez.

"Sırf hayatta kaldım diye yargılanmayı adil bulmuyorum. Ya ölen ben olsaydım, o zaman katilim de benim gibi acı çekecek miydi? Ben, onu öldürmedim. Kendimi yaşattım."

Kalem elimden kayarken sıkıca kavradım ve önceden yazdıklarımın üzerinden çektim harelerimi.

Mürekkep, o gece yerde süzülen kanlar gibi süzüldü kâğıdın üzerinde.

"Bugün, yıllar sonra hatırladım onu. O öldü, kurtuldu. Peki ya ben? Hani o ölünce kurtulan ben olacaktım? Hâlâ ruhumu istiyor benden."

Defteri tek seferde kapattım ve kalemle beraber komodinin çekmecesine yerleştirdim. Çekmeceyi kapattım, ayaklarımı yerden kestim ve yatağın üzerine çektim. Kapıya döndüğümde gözyaşlarım dinmiş, yüzümde kurumuştu. "Karan," diye mırıldandım hâlâ orada olup olmadığını kontrol etmek maksadıyla.

"Efendim?" dedi yorgun bir sesle.

"Bana kitap okur musun? Uyumak istiyorum. Üç yıldır bana kimse kitap okumadı."

Benim lügatimde, 'üç yıldır bana kimse kitap okumadı', 'üç yıldır uyuyamıyorum' demekti. Bunu anlamasını diledim.

Başımı yastığa koyup bir elimi yastığın altına, diğerini yanağımın yanına yerleştirdiğimde Karan ayaklanmıştı. Gölgesini görmüştüm. Büyük ihtimalle oturma odasındaki kitaplıktan bir kitap alıp gelecekti. Çok geçmemişti ki yeniden belirince odamda gölgesi, huzurla kapattım gözlerimi. Yeniden kapının önüne çöktü, hafifçe öksürdü.

"Başlıyorum," dedi ve gözlerim kapanırken en son [redacted] zihnimde. *"Sana, beni hiç tanımamış olan sana, diye yazı[redacted]*

"Nefes aldığın şehir ne kadar şanslı!
Kim bilir, sesini gökyüzü sanan kuşlar bile vardır."
Sait Faik Abasıyanık

BÖLÜM 6:
UYUYAN DEVİN MASUMİYETİ

Acı kendine. Bu hayatta kimseye acımadığın kadar acı hem de. Çünkü en çok sen hak ediyorsun merhametini. Nefretinden önce merhametini.

Acı kendine...

Parmak uçlarımdan tenimin her zerresine yayılan karıncalanma duygusuyla araladım göz kapaklarımı ve canlandırdım zihnimi. İrislerimin içine dolan güneş ışığı odamı aydınlatmış, sıcağıyla kavurmuştu. Boynumdan aşağıya, saç uçlarımdan damla damla terler süzülüyordu. Gözlerimi iyice açtığımda elimin Karan'ın saçlarında, başımınsa hemen başının yanında olduğunu görmemle irkildim, hafifçe geriye kaçtım.

Yatağımın baş ucuna koymuştu başını, yastığımın hemen yanındaydı. Ellerimin, saçlarında ne işi vardı? Hızla çektim ellerimi ve durumumuzu algılamaya çaba sarf ettim. Odamın kapısı hafifçe aralıktı. Yatağımın ucuna oturmuş, bacaklarını ileri doğru uzatmıştı. Başını geriye doğru yatırarak yatağıma sabitlemişti. Büyük ihtimalle boynu veya beli tutulacaktı.

Dudağımı dişledim ve elimi omzuna attım dürtmek için. Fakat uzandığından dolayı duruşu bozulan tişörtünden omzunun gerisine doğru uzanan izleri görmemle duraksadım. Bu izler de neyin nesiydi? Benim sırtımda olan sırtında izler mi vardı? Benimkiler yanık iziydi, şarapnel [redacted] ydı. Ya onunki? Onun canı nasıl yanmıştı?

"K-Karan," diye fısıldadım kulağına doğru. Elim yavaşça başına gitti ve ensesinin üstünden kavradı. Böyle durursa boynu ağrıyacaktı diye düşünüyordum ama kim bilir, kaç saattir bu pozisyondaydı?

Omuz silkttim ve başını bırakıp az önceki pozisyona geri dönmesini sağladım. Ben de uyandığımdaki gibi başımı hemen başının yanına koydum ve elimi kararsız bir şekilde saçlarına attım.

"Kim bilir, sen ne zamandır uyumuyorsun?" diye mırıldandım. "Bana derman olmaya çalışırken hangi yaranı göz ardı ediyorsun, Soğuk Sesli Prens?"

Sesim fısıltı gibiydi, nefesim boynuna ve saçlarına değiyordu. Saçlarında dolaşan ellerim, yumuşaklığından dolayı aralarından kayıp gidiyordu. O da benim gibi terlemişti. Yüzüne değen güneş ışığı, parıl parıl parlatmıştı tenini. Onu ilk defa bu kadar yakından inceliyordum. Başını geriye doğru yatırdığı için çenesi belirginleşmiş, boynundaki damarlar gözlerimin önüne serilmişti.

Boncuk boncuk damlalar ışıldıyordu yüzünde. Çok masum duruyor, bebek gibi uyuyordu.

"Ne kadar garip, değil mi?" dedim saçlarıyla oynamaya devam ederken. "Birkaç hafta öncesine kadar bir yabancıydın. Şimdi başımda nöbet tutan uyku meleği... Sayende rahatça uyudum, yabancı, teşekkür ederim," diye mırıldanıp yavaşça ileri doğru kaykıldım. Burnum kulağının arkasına değerken dudaklarımı da oraya değdirdim ve geri çekildim. "Teşekkür ederim."

"Korkma!" diye bir feryatla ileri doğru atılan Karan'ın bedeniyle hızla geriye doğru kaçtım ve yatağımın yaslı olduğu iki duvarın köşesine sığındım. Dizlerimi kendime çekmiştim.

Hızla kalkıp inen göğsüne elini tekrar attığında, "Korkma," diye mırıldanmıştı, az önceki bağırmasının aksine daha sakin bir ses tonuyla.

"S-sakin ol," diye söylendim oldukça sessiz bir şekilde. Yavaşça yüzünü bana çevirdi ve omzunun üzerinden gözlerime baktı. Hafifçe yutkundu. "Kâbus mu gördün?" diye sordum.

Başını salladı. "Özür dilerim, korkuttum mu seni?" Nefes nefeseydi, kan ter içinde kalmıştı.

"Sorun değil, bir anda bağırınca kendime hâkim olamadım," deyip dizlerimdeki ellerimi çözdüm ve yatakta ona doğru yaklaştım.

"Ben," deyip duraksadı. Ona müsaade etmeden ben girdim araya.

"Sen, gitmemişsin."

Yutkundu yeniden. Elini ıslanan saçlarına attı. "Gece, üstünü örttün mü diye kontrol etmeye girmiştim odana. O sırada uyuyakalmışım, kusura bakma," dedi. Gözüme bakmıyordu, sırtı dönüktü hâlâ. "Rahatsız ettim seni."

"Yok," dedim hızla. "Olmadım. Aksine sen kusura bakma, rahatından ettim seni. Bir yerin tutulmuş mu?"

"Hayır, iyiyim. Sen?" dedi. "Sen rahat uyudun mu?"

Gülümsedim minnetle, dudaklarımı birbirine bastırmıştım. "Uyudum, teşekkür ederim kitap okuduğun için."

Ayaklandığında üstünü de düzeltiyordu bir yandan. Ben de üzerimdeki pikeyi kenara atıp ayağa kalktım. Uyurken üzerime pike örtmemiştim, Karan örtmüş olmalıydı.

"Eğer rahat uyuyacaksan istediğin zaman okuyabilirim. Bir de uyurken saçlarını toplarsan, ne bileyim topuz gibi mesela, terlemezsin. Daha rahat olursun."

Ben saçlarımı topuz yapmıyordum çünkü saçlarımı topladığımda tenimdeki yaralarım görünür hâle geliyordu. Onları saklamamın tek yolu, saçlarımın açık kalmasıydı. Sağ kulağımın üstüne saplanan şarapnel parçası, orada beni canavara benzeten bir yara açmıştı. Onu görmek istemiyordum.

"Olur," diyebildim yalnızca.

"Ben gideyim," deyip odamdan çıktığında, çehresinde ufak bir gülümseme vardı fakat üstündeki gerginliği anlayamamıştım. Peşinden ilerleyip onu takip ettim ve dış kapının yanına geldiğimizde duraksadım. O da çıkmadan önce duraksamış ve bana bakmıştı. Neden böylesine durgundu? Ne görmüştü rüyasında?

"Görüşürüz o zaman," dediğim an, kapının ardından gelen gürültüyle yerimde sıçradım ve geriye doğru kaçtım. Karan da omuzlarını kendine çekmiş, sesin geldiği yere odaklanmak yerine bana dönmüştü. Bir elini sakin olmamı istercesine bana doğru kaldırdı. "Ne oluyor?" diye mırıldandım.

Karan, kapının tüm kilitlerini açtı ve zinciri indirip kapıyı araladı. Ben kapının ardına saklanmışken gördüğü manzarayla gerilen kaşları gevşedi. İçi rahatlasa da sabır diler gibi bir hâli vardı.

"Sessiz olsanıza, kardeşim," diye söylendi. Son kelimesinin üstüne basmıştı âdeta.

Onun rahatlamış olmasının verdiği güvenle elimi kapıya attım ve yüzümün yarısını dışarı çıkartıp baktığı yere baktım. İki adam vardı. Biri, Karan'ın kapısına süt istemeye gittiğim gün gördüğüm sarışın adam, diğeri ise kafede kriz geçirdiğim gün gördüğüm kıvırcık saçlı garsondu.

"Biliyorsun Korhan'ı," dedi sarışın olan. Yanındaki kıvırcığın adı Korhan'dı sanırım.

Korhan gülümsedi ve kıvırcık saçlarını karıştırdı. "Takılıyordum," dedi özür diler gibi. "Sırtına atlayayım dedim merdivenin son basamağında. Ayı Kaan, bu kadar sporu boşuna yapmış, taşıyamadı beni. Çarptı kapıya." Gözlerini Karan'dan çekip, koltuğunun altından ona bakan bana çevirdi. Elini kaldırıp selam verdi umursamazca. "Selam."

Başımı salladım zoraki bir gülümsemeyle. Gözlerimi ondan çekip Kaan diye seslendiği sarışına çevirdim. Sarışın olmasına rağmen, tip olarak da bakış olarak da Karan'a benziyordu. Cüssesi ondan da genişti. Korhan'sa ikisine göre daha cılızdı. Enerjik ve yerinde duramayan birine benziyordu.

"Kusura bakma," diye mırıldandı Karan omzunun üstünden bana baka-

rak. Bir eli kapının üstündeydi, ben de o elinin altından bakıyordum Kaan ve Korhan'a. Bakışlarımı Karan'a çevirdim, gülümsedim.

"Sorun değil," dedim.

"Ben Korhan," dedi kıvırcık olan öne doğru atılıp. Elini uzatmıştı açık olan kapının aralığından. Kaşlarımı kaldırdım, önce Karan'a baktım, sonrasında elini tutup hafifçe sıktım. "Karya," dedim yalnızca.

"Memnun oldum, daha çok görüşeceğiz gibi, ufaklık," deyip gözlerini bir benim üzerimde bir de Karan'ın üzerinde gezdirdikten sonra geri çekilmişti. Gülümsemekle yetinmiştim. Karan'ın komşusu olduğum için görüşeceğimizi ima etmiş olmalıydı.

"Kaan," dedi sarışın, mavi gözlü adam. Korhan'ın aksine elini uzatmamış, yaslandığı merdiven korkuluklarından ayrılmadan, hiç istifini bozma çabasına girmeden başıyla selam vermişti.

Başımı bir kez öne doğru ittim, dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Neyse," dedi Karan. Tanışma faslından sıkılmış olmalıydı. "Biz eve geçelim. Daha duş alacağım," deyip kapının yanındaki botlarını giydi ve dışarı çıktı. "Sonra da kafeye geçeriz, Bahar tek kalmasın."

"Olur," diye mırıldandı Kaan.

"Görüşürüz," deyip kapıyı kapatacağım sırada bir el dokundu kapıma, durdurdu beni. Bakışlarımı kaldırıp elin sahibine baktım, Korhan'dı.

"Sen de gel istersen, kuzucuk," dedi. "Gelsin, değil mi, Karan?" diyerek Karan'a döndü.

Ne çok isim takmıştı bana böyle? *Ufaklık, kuzucuk...*

"Ya," diye kısa bir şaşkınlık tepkisi dökülmüştü dudaklarımdan. Mutlu olmuştum.

"Yani," deyip duraksadı Karan ve Korhan'ın omzunun üzerinden gözlerime baktı. "Eğer kahvaltı yapmak istersen hazırlan, beraber kafede yaparız."

Dudaklarımı yaladım ve birkaç saniye düşündüm teklifini. Tek yanağım kapıya yaslıyken başımı omzuma doğru düşürdüm. "Olabilir," diye mırıldandım. "Gelirim."

"O zaman hızlı ol, duştan çıktıktan sonra seni burada hazır görmek istiyorum." Kapının önünü göstermişti. "Bir saniye bile beklemem, haberin olsun."

"Tamam, hızlı olurum ki ben," deyip güldüm.

"Pekâlâ," deyip evine yöneldiğinde, arkadaşı Kaan çoktan eve girmişti. O da peşinden girip gözden kaybolduğunda Korhan ve ben kalmıştık. Korhan eve girmek üzereyken bana döndü ve gülümseyip el salladı. Kendimi

tutamayıp nefesimi vererek gülümsedim. Çok tatlı birine benziyordu. Ben de elimi kaldırıp ona doğru salladım.

"Görüşürüz," dedim.

"Görüşürüz, ufaklık," deyip kapıyı ardından kapattı.

Hazırlanmak için odamın yolunu tuttuğumda içimde minik bir heyecan, normal insanlardan sayılmanın verdiği gurur ve mutluluk vardı. Zıplar gibi adım atıyordum mutluluktan.

Karan farklıydı, evet. O belki canavar olsam bile korkmazdı benden. Onu ürkütsem de söylemezdi bana. *Güzelsin,* der ve gülümserdi. Ama Bahar da korkmamıştı. Korhan ve Kaan da korkmamış, aksine beni kafeye davet etmişlerdi.

Sanırım artık kimse beni canavar olarak görmüyordu. Kimse benden korkmuyor, acıyarak bakmıyordu.

Ben canavar değildim.

Dolabımın karşısına geçtim ve kapağındaki aynadan kendime bakıp işaret parmağımı kaldırdım, aynadaki yansımamın yanağını okşadım. Alt dudağımı üst dudağıma baskılayarak dudaklarımı büzmüştüm. Başım, omzuma doğru düştü hafifçe.

"Başardık, güzel kızım," diye mırıldandım sevinçten dolu dolu olan ağzımın içinde boğuklaşan sesimle. "Başardık."



Karan'ın içeri girmeden açtığı ve kolunun altından geçmemi işaret ettiği kapıdan geçerek kafeye girdiğimde içim sıcacık olmuştu. Henüz kimse yoktu, *sabahın erken saatleri olduğu için olmalı,* diye düşündüm. Benim arkamdan Korhan, Kaan ve Karan da içeri girince onları bekledim ve arkalarından ilerlemeye başladım.

"Hoş geldiniz!" diye bağırdı Bahar içeriden.

Kapı açılınca çalan zilden anlamış olmalıydı. Mutfağın giriş kapısında asılı olan kırmızı perdeyi kenara çekip başını uzatınca, beni görmesiyle gözlerini fal taşı gibi açtı. "Yavru kuş!" diye sevinçle bağırıp elinde tuttuğu paspası bıraktı. Yanıma koştu ve ben kollarımı iki yana açamadan kollarını bana sardı.

"Sen daha çok hoş geldin," dedi.

Şaşkınlıkla gülümseyip, "Hoş buldum," diye karşılık verdim ve kollarımı ona sardım.

"Yavaş," diye mırıldandı Karan yanımızdan geçerken. Gözlerini devirmiş ve mutfağa doğru ilerlemişti.

"Kıskanma be," diye bağırdı arkasından Bahar. "Sen de hoş geldin, tamam."

Bahar, bedenini bedenimden ayırdı ve elimden tuttu. "Haydi gel," diyerek beni mutfağa doğru çekiştirdi. "Bu üç erkek kişisinin arasında kalmayacak olmak beni sevindirdi. İyi ki geldin."

"Deme öyle," diye fısıldadım kulağına doğru. "Çok iyiler." Mutfağa giriş yaptığımızda Korhan, Kaan ve Karan, Bahar'ın hazırlamış olduğu kahvaltı sofrasına kurulmuştu. Korhan, sadece yemekle ilgileniyorken Karan ve Kaan da memnuniyetsiz bir surat ifadesi takınmıştı. "Yani, sanırım bunu Korhan için diyebiliriz," diye ekledim.

"Bakma sen," dedi Bahar. "En fenası o." Şakayla karışık söylese de gözlerindeki kırgınlığı görmüştüm. Arkadaşı değil miydi Korhan?

"Karya'nın elinden velisi gibi tutmaya devam edecek misin?" diye mırıldandı Karan bize bakmayıp önündeki kahvesinden bir yudum alırken. "Kızı bırak da kahvaltı etsin."

"Gel yavru kuş," deyip tuttuğu elimi kaldırdı ve göğüs hizasında tutarak kahvaltı sofrasının etrafındaki taburelerden birine kuruldu. Beni de yanına çekti. "İstediğinden bol bol al, çekinme, tamam mı? Ben de sana kahve doldurayım."

"Daha süt içtiğini bile bilmiyorsun," dedi Karan hızla, bu anı kolluyormuşçasına. "Sıcak süt sever Karya."

Bahar yan tarafına döndü ve Karan'ın koluna vurdu. "Karışmasana. Ne kıskanç bir köpek çıktın sen!"

Güldüm bu hâllerine. Atışsalar da bu dörtlünün birbirlerine çok değer verdiği belliydi.

"Süt mü?" diye sordu Kaan. Sesinde, 'gerçekten mi?' dercesine bir tını vardı.

"Beğenemedin mi, paşam?" diye savunmaya geçti Korhan. Kaan'ı dinlemesine şaşırmıştım çünkü şu an ilgisini çeken tek şey yemeklermiş gibi gelmişti. Yemek yemeyi çok seviyor olmalıydı. "Sen günde sekiz tane yumurtayı götürüyorsun," deyip doğruldu masadan ve kinaye dolu bakışlarla alttan alttan Kaan'ın kol kaslarına baktı. "İşe yarasa bari."

"Gel, göstereyim!" deyip Korhan'a doğru kolunu kaldırmıştı ki, Korhan hızla önündeki su bardağını dudaklarına götürdü ve kocaman bir yudum aldı. Bardağı dudaklarından çekmeden içmesini duraklatıp: "Su içene yılan bile dokunmaz, dokunma bana," diye tembihler gibi söylendi Kaan'a. Gözlerini ona çevirmemişti.

"Korhan, bulaşma çocuğa," dedi Karan. "Sonra bana sığınıyorsun. Karışmam bu defa."

"Ben korurum Korhan'ı!" diye atıldığımda suratımda kocaman bir gülümseme vardı. Elimdeki çatalı da kaldırmıştım sanki meydan okur gibi. Çabuk adapte olmuştum sanırım.

Tüm gözler bana döndü, yargılayıcı bakışlarla baştan ayağa süzdüler bedenimi. Yüzümdeki gülümseme soldu ve hızla alt dudağımı dişledim. Utanmıştım. Kaan hafifçe gülümsedi, dalga geçmişti benimle. Karan'la kesiştiğinde gözlerimiz, dudağını ıslatmış ve gözlerini kırpıştırmıştı çocuk geçiştirir gibi.

Bahar elini omzuma attı, destek verir gibi sıktı. "Tamam canım, sen yine de yemeğini ye," dedi.

Korhan'a döndüğünde bakışlarım, dudaklarımı yana doğru kıvırmıştım. O ise gözlerini kısmış ve başını ileri doğru sallayarak gülümsemişti bana.

"Cesaretin için seni tebrik ediyorum, kuzucuk ama Kaan, ikimizi de tek lokmada harcar," deyip haşlanmış yumurtadan bir dilim attı ağzına. "Bozuk para gibi harcar hem de."

"Korhan, sus ve ye," dedi Kaan. "Ufaklığa beni yanlış tanıtıyorsun."

"Niye herkes bana takma adlar takıyor?" dedim keyifsizce. "Ufaklık, kuzucuk, yavru kuş, küçük kız... On dokuz yaşımdayım ben! On dokuz! Küçük değilim ki."

"Tabii ki büyükanne, şimdi tabağındaki simidi ye," deyip çatalına batırdığı simidi, bıçak yardımıyla tabağıma bıraktı Korhan.

"Dememizi istemiyorsan demeyiz, yavru kuşum," dedi Bahar. Sesindeki anaçlığı hissetmiştim. "Ben sevgi sözcüğü olarak kullanıyorum yoksa küçüklüğünle alakalı bir mevzu değil bu."

"Benim de," diye destek verdi Korhan. "Sevgi sözcüğü."

Gözlerim Kaan ve Karan'a çevrilince birbirlerine bakmışlardı. İkisi de kahvesinden bir yudum alıyordu.

"Bana bakmayın," dedi Kaan. Gözlerini üzerime dikti ve olanı söylermiş gibi omuzlarını kaldırdı. "Küçük yani şimdi..."

Karan'a döndüm, belki o da sevgi sözcüğü der diye.

"İyi çene çaldınız, karnınız doyduysa herkes işinin başına," deyip kahve kupasını kavradı ve ayaklandı. Sırtı bana dönükken ben hâlâ gözlerime bakmasını bekliyordum.

"Ben doymadım," deyip yemek yemeye devam etti Korhan.

"Az ye," dedi Bahar.

Bense onları baş başa bırakıp ayaklandım kahvaltı masasından ve Karan'ın yanına doğru ilerledim. Bir elinde kahvesi vardı, diğer elindeyse bir

kalem, tezgâhın üzerindeki deftere bir şeyleri not alıyordu. Yavaşça yanına sokulup tezgâha yaslandım ve öne doğru sarkıp gözlerine baktım.

"Ben?" diye mırıldandım.

Ağzındaki yudumu bekletip yuttu. "Sen?" diye sordu.

"Ben ne yapacağım?"

"Bilmem," dedi. "İçeride dinlenme odası var. İstersen orada çizim yapabilirsin. Takıl kafana göre." Elindeki kalemi kenara doğru savururken, "Ayağımın altında dolanma da," diye eklemişti sessizce.

"Yük mü oluyorum sana?" dedim. "Söz, dokunmam hiçbir şeye. Ben de garsonluk yapabilirim, gerçekten. Yıkmam hiçbir yeri, kırmam, söz."

"Yok," dedi. Umutsuzlukla kaşlarım düşmüştü göz kapaklarımın üzerine doğru. "Senin kırmandan yıkmandan korkmuyorum. Müşteriler..." Gözlerini gözlerimden aldı, önündeki kahve makinesiyle ilgilenmeye başladı. "Müşteriler nazik olmazsa kalbin kırılır, üzülürsün diye dedim. Bazen kırıcı olabiliyorlar. Kalbin kırılsın istemiyorum."

"Ya," dedim şaşkınlıkla. "Beni mi düşündün?"

"Yani. Kriz geçirmeni istemem, o yüzden."

"Peki," dedim. O tezgâha dönmüş, makineyle ilgilenirken, onu görebilmek adına yan duruyordum. "Nasıl istersen. Sana yardım ederim ben de."

"Kurabiye mi yapacaksın?"

"Öğretir misin bana?" diye sordum.

"Öğretirim tabii," dedi ve tezgâhtan ayrılıp arkasına döndü, baştan ikinci tezgâha ilerledi. "Gel."

"Geldim," deyip peşinden ilerledim. Bu sırada Korhan ve Bahar kahvaltı masasını toparlamış, üzerlerine bordo bir önlük geçirmişlerdi. Garsonluk yapacak olmalılardı. Kaan da beyaz bir önlük giymiş, başına bir bandana geçirmiş ve saçlarını arkada toplamıştı. Elleri ıslaktı, yıkamış olmalıydı.

"Sana bir önlük bulalım," deyip eğildi Karan ve tezgâhın altındaki demir raftan bir önlük çıkardı. Açıp üzerime doğru tuttu, olup olmayacağını kontrol ediyordu. "Sanki biraz büyük olacak sana ama elimdeki tek yedek önlük bu. Giyer misin?" dedi.

"Giyerim," deyip hızla başımı salladım. İçimde büyük bir heyecan vardı. İlk defa kurabiye yapacaktım.

"Gel bakalım o zaman," deyip arkama geçti ve iki eliyle göğsüme doğru dökülen saçlarımı, bedenime dokunmadan parmak uçlarıyla sırtıma çekti. "Saçlarını da şöyle alalım," diye mırıldanmıştı. Açıkta kalan kulağımla ensemin arasındaki yara izini, elimi kaldırıp hızla kapattım.

Karan'ın duraksadığını hissetmiştim bu hareketimle. Ama arkamı dönüp de gözlerine bakmaya cesaretim yoktu. Onun önlüğü giydirmesini

beklerken önlüğü bir kez çırptı ve önüme getirip ipini boynumdan geçirdi. Saçımı alıp göğsüme doğru yatırdım yeniden ve yara izimin gözüken kısmını kapattım. Ellerimi indirdiğimde Karan, önlüğün yere doğru dökülen belindeki ipleri almak içine eğilmişti.

"Belini de bağladık mı tamamdır," diye söylendiğinde başımı salladım.

"Oldu mu? Oldu mu?" diye sordum heyecanla.

"Bekle, belini bağlıyorum, Karya." Belimdeki baskıyı hissettiğimde sustum ve bağlamasını bekledim. Bir kez düğüm atıp sonrasında kurdele gibi şekil verdi ve bıraktı. "Bitti ama dönme, azıcık daha bekle."

"Tamam."

Karan eğilip dolabı karıştırmaya başladığında ayaklarımı hareket ettirmeden arkama döndüm ve ne yaptığına baktım. Bir şef şapkasına elini attığında kocaman gülümsedim, ardından hızla önüme döndüm ve ellerimi ağzıma kapattım. "Ne yapıyorsun?" diye sordum bilmezlikten gelip.

"Bekle," deyip doğruldu Karan, birkaç saniye geçmemişti ki başımdaki baskıyla şaşırmış gibi yaptım.

"Aa, bu ne?" dedim ellerim başımdaki uzun şapkaya doğru kalktığında.

"Ee, mutfakta temizlik önemli."

Hızla öne doğru adımladım ve Karan'a döndüm, kollarımı iki yana açtım. "Nasıl oldu? Yakışmış mı?" diye bağırdığımda Karan'ın elleri belindeydi, bir ayağı da hafifçe öndeydi. Gözlerini benden çekip tezgâhın öteki tarafında duran Kaan'a çevirdi ve güldü. İkisi de birbirine bakıp gülüyordu. "Yakışmış mı?" diye yineledim sorumu gülümsemelerinden cesaret alarak.

"Çok," dedi Kaan. Ardından başını iki yana sallayıp gülmeye devam ederken önüne boşalttığı unun ortasını açmaya koyuldu.

"Karan?" diye mırıldandım heyecanımın sönmesiyle. Kaan gülüyordu, beğenmemiş olmalıydı.

"Yani," dedi ve bakışlarını yere kadar uzanan önlüğün içindeki bedenime çevirdi. "Keşke ayakların gözükseydi."

Duraksayıp başımı öne eğdim ve önlükten dolayı gözükmeyen ayaklarımın gözükmesi için önlüğü hafifçe kaldırdım. Ayaklarımı öne doğru ittim. "Gözüküyor ki," diye mırıldanmamla Karan kahkaha atmış ve iki elini tezgâha yaslamıştı. "Ama gülme!" diye mızmızlandım hayal kırıklığıyla. "Gözüküyor ayaklarım, bak," deyip ayağımı uzattım önlüğün altından.

"Tamam, tamam," deyip doğruldu Karan ve gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdı. Yanıma kadar gelip beni kendine çekti ve tezgâhla arasına aldı. Kalçam tezgâha yaslıyken iki elimi de yanlarına yerleştirmiştim. "Ne oldu? Ne yapıyorsun?" dememe kalmadan Karan, iki elini ellerimin yanına koydu, yüz hizama kadar eğildi. Gülümsüyordu.

"Ne?" diye yineledim sorumu. Yüzümü geriye doğru çekmiştim, bu yüzden gıdığım çıkmıştı.

"Önlüğü katlayıp iğneleyelim." Gözlerime bakmayı sürdürdü, gülümsemesi hâlâ sürüyordu. "Maazallah, takılır düşersin. Başımıza iş almayalım, değil mi?"

Başımı salladım. "Tamam."

Karan ellerini tezgâhtan çekti ve eğilip ayaklarımın önüne çöktü. Önlüğü ucundan tutup içe doğru kıvırdı ve diz kapaklarımın biraz üstünde bitecek kadar ayarladı. İçe katladığı kısmı, eğildiği hizada bulunan dolaptan aldığı iğneyle sabitledi ve önlüğü son kez düzeltip doğruldu. "Oldu, daha güvenli," dedi.

"Teşekkür ederim," deyip geriye doğru kaçmak istercesine uzandığım tezgâhtan doğruldum ve ellerimi belime koydum. "Başlıyor muyuz?" diye sordum. Harelerimi Kaan'a çevirdiğimde az önceki unu çoktan hamur hâline getirmiş, sertçe yoğuruyordu. Kaşları çatıktı.

"Neden adam döver gibi davranıyorsun hamura?" diye sormamla duraksadı Kaan, gözlerime baktı. Benden haz etmediğini sanmıyordum, herkese böyle davranıyordu. Mizacı buydu diye düşünüyordum. Yoksa üzülebilirdim.

Öfkeli ve sevimsiz.

"Öfkesini katıyor hamura," diye mırıldandı Karan üzerine geçirdiği önlüğün iplerini bağlarken. Sıkıca beline sardığında o da eline Kaan gibi bir bandana aldı. Kare bezi üçgen olacak şekilde ikiye katlayıp başına yerleştirdi ve ensesinde bağladı. "Daha lezzetli oluyor."

Dalgaya almıştı Kaan'ı.

Kaan sırıtıp hamuru yoğurmaya devam etti, gözlerini bizden çekti. Karan'a döndüğümde tezgâhın üstünde bulunan büyük kavanozdan bir miktar un dökmüştü karıştırma kâsesine. Ortasına bir çukur açıp kenara çekildi ve "Gel bakalım, Karya," deyip beni unun önüne davet etti.

"Ne yapacağım?" diye sordum.

"Ben yumurta, yağ ve şekeri çırpıp sana vereceğim. Sen bu karışımı un ile karıştırıp yoğuracaksın. Bekle," deyip kenarda duran yumurtaları cam bir kâsenin içine kırdı, yağ ve şeker ekleyip mikserle çırptı. Çırpma işlemi tamamlandıktan sonra oluşan köpüklü karışımı açtığı un kasesinin içine döktüğünde gözlerim onun üzerindeydi. Elimi, çekinerek yumurtanın içine daldırdım ve karıştırdım.

"Böyle mi?" diye sordum karıştırırken.

"Kenardan un ala ala karıştıracaksın," deyip hafifçe arkama geçti ve sağ eliyle sağ bileğimi tutup sol kolunu omzumun üzerinden sol bileğime attı.

Sarıp sarmalamıştı. "Bak, böyle," deyip bileklerimden hareket ettirmeye başladı ellerimi, bense tamamen ona bırakmıştım kendimi. "Yavaş yavaş yapacaksın. Kıvam alacak."

"Böyle," diye mırıldandım sessizce. "Karıştırıyorum," dediğimde sağ bileğimi serbest bıraktı. Sol eli hâlâ sol bileğimdeydi. Göğsü sırtıma değiyordu, boyumun hizasına gelebilmek için eğilmişti, bacakları gerideydi. [redacted]ldandı.

[redacted]m; başım öndeydi, ona bakmıyordum.

Güzel," demesiyle dudaklarından firar eden nefesi boynuma vurdu. Köprücük kemiklerimin gıdıklanmasıyla başımı sağa doğru yatırdım. Sağ omzumun üzerinden beni yönlendirirken başımı yatırmamla yanağım yanağına sürtmüş, ikimiz de duraksayıp birbirimize bakmıştık. Konuşsa nefesi dudaklarımdan içeri sızacak kadar yakınımdaydı.

"Şey," dedim ellerimi duraklatıp. O da beni yönlendirmeyi bırakmış fakat bileklerimden çekmemişti ellerini. Yutkunup dudaklarımı ıslattım. "Omzum kaşındı, o yüzden," dememle gözleri omzuma kaydı. Bense kirpiklerini izliyordum.

"Burası mı?" diye sordu kazağımın açık kalan kısmını işaret ederek.

Başımı salladım. Burnunu yaklaştırıp burun ucuyla kaşıdığında, içimin gıdıklanmasıyla başımı salladım ve gözlerimi kapattım. Geri çekildiğinde gözlerimi kapattığımı görmemesi için hızla gözlerimi açıp gözlerine baktım. "Oldu mu?" diye sordu gülümseyerek, çok rahat bir tavırla. "Kaşınıyor mu hâlâ?"

Gözlerine bakmaya devam ettim. Bu hissettiğim şey de neydi? Ben böylesine afallamış bir şekilde bakarken gözlerine, o neden bu kadar rahat bir tavırla gülümsüyordu bana? *Sen korkak bir kız çocuğusun, Karya,* diye geçirdim içimden ve burukça yanağımı ısırdım. Böylesine tedirgin olmam dışında bir şey beklenemezdi zaten.

Yutkunup zoraki bir şekilde gülümsedim ve başımı iki yana salladım. "Geçti," diye mırıldandım.

"Ellerimiz kirli malum," deyip kaşlarını kaldırıp indirdi. Ona hak verip yeniden başımı salladım ve önüme dönüp harcı karıştırmaya devam ettim.

"Tamam," dedim aniden. "Bundan sonrasını ben yapabilirim. Sen bırak."

"Pekâlâ, yap bakalım," deyip geri çekildi Karan ve bileklerimi bırakmasıyla derin bir nefes verdim. Kenara geçmiş, tezgâha doğru yaslanarak yan bir biçimde beni izlemeye koyulmuştu. Cıvık harcı iyice yoğurmaya başladığımda birkaç dakika geçmemişti ki hamur hâline gelmişti. Yalnızca fazla yapışkandı, ellerimi içinden kurtaramıyordum.

"Karan," diye mırıldandım yardım diler gibi ve hamurdan çekmeye çalıştığım ellerimi yukarı doğru kaldırdım. Ellerimi kaldırmamla hamurun bir kısmı da elimde kalmıştı. "Bu yapışkan bir şey oldu böyle, çıkmıyor elimden. Nasıl kurabiye bu?" dedim ağlamaklı bir ses tonuyla.

Karan, yaslandığı tezgâhtan ayrıldı ve gülümseyerek yanıma geldi. "Ununu az koymuşuz demek ki," deyip hamurdan işaret parmağıyla bir parça aldı ve burnuma sürttü.

"Hey!" diye bağırdım. "Ne yapıyorsun?" Kaşlarımı çatmıştım huysuzca.

"Çok konuşma," dedi şakayla karışık. "Yeter bu kadar, gidip temizlen sen. Ben de hamuru toparlayayım," deyip göz ucuyla hamura baktı. "Zor olacak gibi ama neyse," dedi imayla.

"Karan!" Çok kötü bakıyordum şu an ona, benden korkmuş olmalıydı. "Hamurum gayet de güzel oldu bir kere. Siz sanattan ne anlarsınız?"

"Sanat?"

"Tabii, sanat. Sevgimi kattım ben o hamura, ilmek ilmek işledim."

Kahkahası doldurdu kulaklarımı. Gözlerini kısmışken zihnimde, gülünce gözlerinin nasıl bu kadar küçülebildiği sorusu yankılanıyordu. Gözlerinin kenarlarında kırışıklıklar vardı, dudaklarının kenarlarında olduğu gibi. Elimi kavanozun içindeki una attım sessizce ve hamurlu elimle bir avuç alıp Karan hâlâ gülmeye devam ederken yüzüne fırlatıp kaçtım.

"Gül, gül," deyip tezgâhın diğer tarafına geçtim ve kahkaha atmaya başladım. Karan gözüne kaçan hamurla öne doğru eğildi ve öksürdü. Elleriyle gözlerine kaçan hamurları silip doğruldu, bana baktı. Bembeyaz yüzünü görmemle kahkahamın şiddeti artmıştı. Çok komik görünüyordu!

"Palyaço gibisin!" diye bağırdım.

"Bu mutfağa çocuk almamalıydık," demesiyle gözlerimi Kaan'a çevirdim. Başını iki yana sallıyor ve hamuruna şekil verip tepsiye diziyordu. "Anasınıfına döndü kafe."

"O başlattı," dedim mızmızlanarak. "Burnuma bak!"

"Karya," diye böldü cümlemi Karan. Sabır diler gibi bir hâli vardı. Ellerini tezgâha yaslayıp öne doğru eğilmişti. "Çabuk git, temizlen. Ben gelmeden de tuvaletten çıkmış ol. Yoksa bu hamuru yemek zorunda kalacaksın," deyip hamuru kavradı, yukarı doğru kaldırmasıyla ellerinin arasından kayıp düşmesi bir oldu.

Omuz silktim. "İkiniz de çok gerginsiniz," dedim. "Ben gidiyorum. Daha fazla kalamayacağım burada."

"Ah, Karya, ah!" diye bağırdı Karan, ben mutfağın arkasındaki giyinme odasına ilerlerken.

"Ne?" dedim umursamazca ve odaya girip kapıyı kapattım. Yüzümde sersem bir gülümseme, kalbimde oradan oraya koşuşturan atlar vardı. Hamurlu elimi kaldırıp dudaklarımın üzerine koydum ve gülümsememi bitirmek istedim. Ancak Karan'ın az önceki tatlı hâllerinin gözümün önüne gelmesiyle gülümsemem daha da genişlemişti.

"Ne güzel bir hismiş," diye mırıldandım odanın ortasında durup öylece gülümserken. "Yaşamak, ne güzel bir hismiş."



"Karya, aç gözlerini, canım. Haydi, bir tanem..."

Kulaklarıma ulaşan şefkat dolu sesle gözlerimi araladım. Göz kapaklarım bir kapanıyor bir açılıyordu fakat kirpiklerimin arasından Bahar'ın yüzünü görebilmiştim. Bir eli omzumdaydı, tenimi sever gibi okşuyor ve kendime gelmemi sağlıyordu. Gözlerimi açtığımı görmüş olacak ki yavaşça gülümsedi ve dudaklarını birbirine bastırdı.

"Günaydın, yavru kuş," dedi.

"Uyumuş muyum ben?" diye mırıldandım yattığım kanepede hareketlenirken. Mayhoştu sesim. Aniden aklıma gelen şeyle yerimde sıçradım ve Bahar'ın elini omzumdan itip doğruldum. Eteğimi çekiştirip ayaklarımdan çıkarılmış olan botlarımı giydim ve kazağımı eteğimin içine soktum. "Kurabiyeler! Bahar, neden uyandırmadın beni? Kurabiyeler yandı!"

Bahar gülüyordu. "Karya, sakin ol," dedi rahat bir tavırla. "Kurabiyeler yandı maalesef."

"Ne?" dedim üzüntüyle. Omuzlarım çökmüştü. "Ama ben başlarında nöbet tutuyordum." Hayal kırıklığım sesime yansımıştı.

"Eh, tüm gün kafede oradan oraya koşuşturdun. Kurabiye yaptın, bulaşık yıkadın, Karan'ı ıslattın." Karan'ı ıslattığımın altını çizmişti özellikle. "Yorgun düşünce de kurabiyeleri izlerken uyuyakalmışsın sandalyede." Güldü aniden. "Başın tezgâha yaslıydı, ayakların kenara doğru açılmıştı. Çok tatlıydın."

Utançla başımı öne eğdim. "Ortalık yerde mi uyumuşum? Hiç huyum değildir," dedim sessiz bir şekilde. Önümde birleştirdiğim parmaklarımla oynuyordum. Zaten zar zor uyuyorken kafede yorgunluktan uyuyakalmak pek benlik bir eylem değildi.

"Utanma, yavru kuş. Niye utanıyorsun?" Ayağa kalktı ve önümde birleştirdiğim ellerimi ayırıp ayrı ayrı tuttu.

"Kim getirdi beni buraya?" dedim.

"Karan," deyince başımı sallamıştım. "Kurabiyelerin yanık kokusunu duyunca mutfağa koştu ama seni uyurken görünce kalakaldı öylece beye-

fendi." Yüzümü yerden kaldırıp gözlerine baktım. "Pek bir önem veriyor sana. Uyuduğunu gördüğündeki hâlini görmen gerekiyordu. Adım adım, sessizce yaklaştı yanına uyanma diye."

"Ya," dedim kısa ve net bir şekilde şaşırarak. Büyük ihtimalle uyuyamadığımı bildiği için uykumun üzerine düşmüş, önem vermişti. "Çok iyi bir arkadaş," deyip dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Öyledir," dedi Bahar.

"Saat de bayağı geç olmuş." Gözlerimi duvardaki saate çevirdim, dudaklarımı şişirdim. "İyi uyumuşum."

"Evet. Ben de seni o yüzden uyandırdım. İkimiz eve gideceğiz, yemek yapacağız. Beyler de kafeyi temizledikten sonra kapatıp gelecekler. Tamam mı?"

"Olur," deyip başımı salladım ve az önce giydiğim botlarımın fermuarlarını çektim. Deri kanepenin en ucunda bulunan paltomu da üzerime geçirip üstten üç düğmesini ilikledim. Bu sırada Bahar da üzerindeki önlüğü çıkarmış, yerine paltosunu geçirmişti. Çantamı çapraz bir şekilde asıp Bahar'a döndüğümde, o da hazır olmak üzereydi.

"Ne yemek yapacağız?" diye sordum. "Ben yemek yapmayı bilmiyorum ama sana yardım ederim. Yap dediğin her şeyi yapabilirim yani."

Beni işe yaramaz olarak görmesini istemiyordum. Yemek yapmasını bilmesem de bu, öğrenemeyeceğim anlamına gelmiyordu. Bu hayata karşı bir savaş açmıştım ve normal bir insan gibi olana dek durmayacaktım. Bu savaşı, bir daha kaybetmeyecektim. Kararlıydım. Bu sefer ben galip ayrılacaktım o savaş meydanından, hem de hayata karşı. Nefesim kesilecek olsa bile bunu yapacaktım.

"Aslında pırasa yapıp Korhan'ı aç bırakmak vardı ama neyse," dedi Bahar gülerek. "Çok çalıştı bugün, kıyamam."

"Siz," dedim neyi soracağımı bilemeyerek. "Yani sen ve Korhan... Sanki Karan ve Kaan'a baktığın gibi bakmıyorsun ona." Duraksadım. "Tabii bilemem, sadece daha çekişmeli bir iletişiminiz var. O yüzden diyorum," diyerek açıkladım kendimi hızla.

Yanıma geldi ve paltosunun son düğmesini de ilikleyip sırtımı sıvazladı. "Boş ver, yavru kuşum," dedi. "Uzun mesele. Haydi, biz çıkalım," deyip beni yönlendirmesiyle başımı salladım ve ellerimi çapraz astığım çantamın askılıklarına atıp odanın çıkışına ilerledim. Odadan çıkıp mutfağa girdiğimizde erkeklerin hepsinin elinde bir temizlik kovası ve paspas vardı.

"Oo, uyanmış evimizin küçük kızı," dedi Korhan beni görür görmez.

"Anasınıfı derken şaka yapmıyordum, orada da var böyle gün içi uykuları." Başını iki yana salladı Kaan.

Bakışlarımı Karan'a çevirdiğimde gülümsedi yalnızca. "Günaydın," dedi huzurlu bir ses tonuyla. Başımla selam verdim ona, 'günaydın' der gibi.

"Biz çıkıyoruz, siz de buraları toparlayıp gelirsiniz."

Bahar'ın cümlesiyle ona döndüm, sağ çaprazımdaydı. Bir adım arkamda duruyordu.

"Güzel yemek yaparsan sevinirim," dedi Korhan, Bahar yanından geçip kırmızı perdeli geçişe ilerlerken. "Ne aç kalmak istiyorum ne de zehirlenmek."

"Yemekte pırasa var," dedi Bahar ve gözlerini bir kez kapatıp açtı. Ardından Korhan'ın omzuna dokundu ve "Seversin," diye ekledi.

"Ya! Sevmiyorum diyorum, sevmiyorum. Kaç defa söyledim, ne olduğu belirsiz yemek sevmiyorum."

Dudaklarımı büzdüm. "Süt ısıtırız olmadı, Karan'ın kurabiyelerinden vardı. Onları yersin, üzülme."

Korhan, elinde tuttuğu temizlik sopasına çenesini yasladı ve gülümsedi. [redacted]m, kuzucuk," dedi iç geçirerek. "Bu sevimsizlerin arasın-[redacted]örsun."

[redacted]rimde kıkırdamamla Karan'ın bedenini arkamda hissetmem bir olmuştu. Hızla yana çekilip yüzüne baktım. "Ne oldu?" dedim.

"Taksiye binebileceksin, değil mi?" diye sordu. "Sabah gelirken iyi gibiydin ama gidemeyeceksen bekle, benimle dönersin." Kaşları inikti, öylesine güzel teklifte bulunuyordu ki her konuştuğunda içimi okşuyordu kelimeleri.

Bir insanın sesi hiç anne eli gibi olur muydu? Karan konuştukça annem başımı okşuyormuş, içim sevgiyle doluyormuş gibi hissediyordum.

Sesinin pamuksu elleri vardı; yüreğimi sarıp sarmalayan, saçımı okşayan...

"Merak etme," dedim sessizce. Korhan, Bahar ve Kaan kendi arasında konuşuyordu. "Deneyeceğim."

"Dikkatli gidin, başına bir şey gelsin istemem." Duraksadı, gözlerini birkaç saniyeliğine benden kaçırıp vişneçürüklerini ıslattı. "Yani, küçük bir kız çocuğusun, o bakımdan."

"Büyüyeceğim, görürsün!" dedim inatla. Bir gün ona büyüdüğümü göstermek istiyordum.

Güldü, gözleri kısıldı. Aramızda, ucundan kavradığı paspas vardı. Hafifçe kenara çekti, göz temasımızı sürdürdü. "Büyüyeceksin," dedi gülmekten hareleri dolu dolu gözükürken. "Ama önemli olan nasıl büyüdüğün, Karya. Eğer kalbin kararacaksa bir gün... Böyle güzelsin, hep böyle kal. Büyüme, olur mu?"

Yutkundum söylediklerimle. Bakışlarımı irislerinden kaçırıp etrafta gezdirdim, ellerim çantamın askılıklarını sıkı sıkıya tutmasına rağmen avuçlarım titrediği için kayıyordu kayışları.

"Tamam, şey... Gidelim biz. Bahar dedi. Yemek yapacakmışız. O dedi yani. O yüzden... Gidelim biz," deyip elimi kaldırdım ve ikimizin arasındaki küçük mesafede sallayıp arkamı döndüm, hızla Bahar'ın yanına koştum. Cümlelerimi hızlı kurmak göğüs kafesimi zora sokmuş, nefes alıp verişimi güçlendirmişti.

Kolumu Bahar'ın koluna atıp diğer elimle göğsümü tuttum ve yutkundum. Omzumun üzerinden yüzüne baktığımda bana bakarak güldüğünü görmek, tenimi alevler içinde bırakmıştı. Derimin altında akan kanın hızını ve sıcaklığını hisseder durumdaydım. Kızarıyordum gitgide.

"Çıkalım mı?" dedim Bahar'a. Sırtım Karan'a dönükken bana baktığını hissediyor ve gerildikçe geriliyordum.

Böyle güzelsin.

Az önceki fısıltıyla karışık sesi ve cümleleri yankılanıyordu zihnimde. Kalbimin ritmi değişiyordu.

"Çıkalım, bir tanem. Mis gibi pırasamızı yapalım biz!" deyip perdeyi çekti Bahar ve kendisi çıkarken beni de peşinden sürükledi.

"Yemin ederim kan çıkar, benden demesi!" diye bağırıyordu arkamızdan Korhan. Bense onu algılayamayacak kadar dalmıştım. Bahar'ın gülüşü bedenimi titretse de kendime gelememiştim. Zihnimin bana bir oyunu muydu bu? Neden Karan'ın her cümlesiyle kendimi düşünceler âlemine kapatıp derin bir sorgulamanın içinde boğuluyor, can çekişiyordum? Oysa o, sadece konuşuyordu. Bunlar, onun için bir saniye sonra unuttuğu birer cümleydi.

Ben neden böylesine yoruluyordum o cümleleri duymaktan?

"İyi misin, yavru kuşum?" diyen Bahar'ın sesiyle duraksadım ve gözlerimi kapattım nefes almak adına. Kolumu Bahar'ın kolundan çıkarmış, elimle kavramıştım paltosunu.

"İyiyim," deyip başımı salladım. Biraz nefes almaya ihtiyacım vardı sadece. Gözlerimi kapatırsam ondan kaçabilirim diye gözlerimi kapatmıştım ama o, göz kapaklarım kapalıyken bile gözlerimin önündeydi.

Nasıl olurdu da dünyamı kararttığımda dahi o karanlığın içinde seçebilirdi irislerim onun bedenini?

Yeşil ve bal sarıları siyaha bürünmüştü, bir kara deliğe çeker gibi çekiyordu beni gözlerinin içine. Denizler hiç siyah olur muydu? Denize bakar gibi bakıyordu. Hasretle, sevgiyle, bekleyişin verdiği umutla... Sonsuz, uçsuz bucaksız bir manzaraya bakar gibi bakıyordu.

Gözlerimi açtım hızla, hayalinden kaçmak ister gibi.

Bahar'a döndüm. "İyiyim, haydi gidelim. Bir an başım döndü sadece," dedim ve gülümsedim.

"Emin miyiz?"

"Eminiz, haydi," deyip yeniden koluna girdim ve yürümeye başladım. O da benimle beraber yürüyordu. Çantamın içindeki beremi ve atkımı çıkardım. Atkımı boynuma dolayıp beremi de saçlarımı toplamadan başıma geçirdiğimde soğuğun içime nasıl işlediğini hissetmiştim. Bahar'la biraz yürüyecek ve duraktan taksiye binecektik.

"Üşüdün, hızlı olalım," diye mırıldandı.

Başımı salladım. "Olur."

Adımlarımızı hızlandırdığımızda rüzgârın bize çarpış hızı da artmıştı. Yüzümü hissedemeyeceğim kadar soğuktu hava. Bahar, benden bir adım önde ilerlerken ben, onun koluna girmiş ve ona ayak uyduruyordum. Tam da bu sırada kulağıma ulaşan çığlıkla yerimde kalakaldım, kolum Bahar'ın kolundan çıktı. Benim ani duraksamamla Bahar, birkaç adım daha ilerlemiş, sonra da durmuştu.

"Ne oldu?" diye sordu merakla.

Gözlerimi kapattım ve kendime doğru çekildim. Yavaşça arkama baktığımda, gördüğüm boşlukla derin bir nefes verdim. Ne arkamda biri vardı ne de etrafımda halkalar çizen zebaniler gelmişti. Takip edilmiyordum. Bu, zihnimin bana oynadığı bir oyun değildi. Biri gerçekten bağırıyordu, can düğümü kesiliyormuşçasına yardım dileniyordu.

"Ne oldu, Karya?" diye yineledi sorusunu Bahar.

Elimi kaldırıp sessiz olmasını istedim. "Duymuyor musun?" dedim hâlâ devam eden haykırışlar içimi parçalarken.

Bahar pürdikkat kesildi gelen sese. Gözlerim üzerindeydi. O da benim gibi sesi işitince gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Bahar, birisi bağırıyor!" dedim korkuyla. Başımı yana çevirdim ve olduğumuz kaldırımın hemen yanı başında olan ara sokağın girişine baktım. "Ara sokaktan geliyor," dedim işaret parmağımla gösterirken. Adımlarım sokağa yöneldiğinde Bahar koluma yapıştı ve beni durdurdu.

"Karya, dur. Karan'ı arayalım, hemen gelirler. Biz girmeyelim tek başımıza, tamam mı?"

Kolumu çektim Bahar'dan. "Bahar, birisi yardım dileniyor. Çok geç olabilir," deyip ara sokağa girdim ve koşar adım etrafı gözetleyerek ilerlemeye başladım.

"Bırak beni, yalvarırım! Ben bir şey yapmadım sana, bırak!" Sesin geldiği yöne yaklaşmaya başladığımda, kulağıma gelen cümleler daha da anlaşılır

bir hâl almıştı. Son kez derin ve boğazı yırtılırcasına bir çığlık koptuğunda olduğum yerde kalakaldım, taştan evin duvarına tutundum.

"Bahar, polisi ara hemen," dedim. Sokak lambaları aydınlatıyordu ara sokağı ama buna rağmen oldukça karanlıktı.

"Karya, Karan'ı arıyorum. Daha fazla ilerleme."

"Bahar, geç olabilir diyorum sana."

Bahar kararsızlıkla ayağını yere vurdu. "Sana bir şey olacak diye korkuyorum, bir tanem."

Onu dinlemedim. Transa girmiş gibi, gözlerim tek noktaya sabit bir şekilde sesin olduğu yere doğru koşmaya başladım. Birkaç saniye geçmemişti ki on metre kadar uzağımda, bir evin bahçe girişinde didinen bir çift ayak gördüm. Sokağa ayakları taşmış, olduğu yerde çırpınıyordu kurtulmak için.

"Bırak onu!" diye bağırdım vücudumda toplanan tüm güçle. Boğazımdan yukarı, genzimi yaka yaka tırmanan soluğum, içime acı kıvılcımları atmıştı. "Bırak!" diye yeniden bağırmamla bahçe kapısının eşiğindeki ayaklar didinmeyi bıraktı. Öylece kaldı.

Hiç düşünmeden aradaki on metrelik mesafeyi de adımladım ve tamamen görüş alanlarına girdim. Gördüğüm manzara ile dudaklarım titremeye, göz pınarlarımda biriken yaşlar akmaya başlamıştı. Ama buna rağmen hissettiğim şey güçsüzlük değil, öfkeydi. Sonsuz bir öfke.

Avuçlarımı yumruk yaptım ve var olan tüm gücümle sıktım.

Yıkık dökük bir viraneydi karşımdaki ev. Bir enkazdı. Bahçe duvarları dahi içe doğru göçmüşken kapı eşiğinde, yerde bir kız yatıyordu. Üzerinde, kucağına kadar çıkmış bir adam vardı. Elinde bir bıçak ve halat vardı. Yerde yatan kız, az önce didinip ondan kurtulmaya çalışırken şimdi hareketsiz bir şekilde yerle bütünleşmişti.

"Sana, onu bırak, dedim!" diye son kez bağırmamla tüm kelimelerin üstüne basmıştım. O cani, yavaşça yüzünü döndü bana. Yerdeki kurbanının üstünden kalktı ve bahçe girişinden çıkıp sokağa girdi. Gözlerimin ta içine bakıyordu, keza ben de onun öyle. Göğsüm, aynı tiyatro sahnesinde, aynı oyunu bir kez daha oynuyormuşçasına heyecanlı ama bir yandan da tecrübeli oluşundan dolayı temkinliydi.

Kalbim, başına gelecek olanları biliyor olmalıydı. Bu yüzden, korku değil de öfke ele geçirmişti beni.

"Sen kimsin lan?" dedi cani adam. Ellerindeki halat ve bıçağa baktığımda, bıçakta gördüğüm kanla yutkundum. "Ne işin var bu saatte, bu sokakta?" Yüzüne bakmak bile midemi bulandırıyordu.

"Ne yaptın ona?" diye sormamla güldü.

"Zorluk çıkarmasaydı yaşayacaktı. Ama bunu hak etti," dedi.

Nefretle dişlerimi sıktım, kaşlarımı çattım ve yumruk yaptığım ellerimi açtım. Eğilip yerden kocaman bir taş aldım ve taşı sıkmaya başladım. O da bunu görmüştü fakat beni ciddiye almayıp kahkaha attı. O iğrenç kahkahası kulaklarımı doldurunca gözlerimi bir saniyeliğine kapatıp omzuma sürtündüm.

"Ne yapacaksın?" dedi alayla. "Dokunsam uçacaksın. Bana zarar verebileceğini mi düşünüyorsun?" Gözlerini arkaya çevirdi, ardından gülümsedi. Bıçağını bize doğru kaldırdı. "Onu harcadığım gibi sizi de harcarım, uzak durun."

Öfkeyle sıktığım taşı hiç düşünmeden, tüm gücümle o caninin kafasına fırlattım. Taş, bedenimdeki tüm öfkenin birleşmiş hızıyla sert bir şekilde adama çarpınca yerinde sendeledi adam. Alnı kanamaya başladı. İnleme sesi doldurdu sokağı, küfürler saydırdı ardı ardına. Öne doğru eğilmiş, alnını tutuyordu.

"Seni öldüreceğim," diye mırıldandım sessizce. Kendimden geçmiştim. "Seni. öldüreceğim."

İçimdeki canavar uyanıyordu.

"Karya, sakin ol, lütfen. Karan geliyor şimdi," deyip koluma dokunmaya çalıştı Bahar, hızla çektim ondan kolumu. Bu hareketimle ellerini ağzına kapattı korkuyla, geriye çekildi. "Karya!" diye bağırdı.

Bir saniye dahi düşünmeden adamın üzerine doğru ilerledim ve boşluğundan faydalanıp omuzlarından tuttum. Bacağına vurup yere yatırdım. Acıyla yerde kıvranıyor, kanayan başını tutuyordu. Kan, tüm yüzüne yayılmıştı. Bir çırpıda elinde tuttuğu halat ve bıçağı alıp uzaklaştırdım ondan. Az önce başına isabet edip yere düşen taşı yeniden avuçladım ve baş ucuna geçip yukarı kaldırdım, gözlerine baktım. Bir silahı tutar gibi tehditkâr bakışlarımla taşı tutuyordum.

"Öldürdün mü onu?" diye sordum. Sesim titriyordu. "Öldürdün mü?" diye yineledim sorumu sesimin kudretiyle.

"B-ben bakıyorum," dedi Bahar. Çok korkmuş olmalıydı, sesi soluğu çıkmıyordu.

"A-ah!" diye inledi cani.

Ona acımıyordum. Ondan korkmuyordum.

"Ne istedin ondan?" diye sordum. "Ne istedin? Hayalleri vardı onun, umutları vardı belki. Onda nasıl yaralar açtığını biliyor musun? Anlar mısın sen insanların duygularından? Acı çekmek nedir, bilir mi senin gibiler?" Yüzüne doğru kükrüyordum âdeta, tükürüklerim saçılıyordu dudaklarımdan.

"Bırak," diyebildi yalnızca. Leş gibi kokuyordu.

"Sizin gibiler yüzünden kaç gülüş soldu bu dünyada? Kaç insan gülemeden öldü? Haberin var mı?"

"Yapma!" diye bağırdı az önce bir canın umutlarını çalan adam. Başımı iki yana salladım.

"Kimseye güvenemeyecek miyiz biz?" dedim yılların birikmiş acılarını, bardağa düşen küçücük bir taş taşırmışçasına. "Rahat rahat yaşayamayacak mıyız? Senin o pislik tenin değince bize, ölmek istiyoruz biz. Hayata tutunamıyoruz. Umutlarımız sönüyor, güneşimiz batıyor bizim. Ölüyoruz. Ama ölmesi gereken sensin, gebermesi gereken sensin! Biz değil, siz ölmelisiniz!"

Yutkundum ve taşı iyice kaldırıp adamın başına geçirecektim ki arkadan Bahar tuttu elimi. Gözlerimi hızla ona çevirdim.

"Karya!" diye bağırdı. "Ne yapıyorsun, bir tanem? Sen değilsin bu! Yaşıyor kız, bak. Yaşıyor, iyileşecek," dedi.

Gözlerimi Bahar'dan çekip önüme dönmemle yerde kıvranan caninin yüzüme koca bir tokat geçirmesi bir olmuştu. Tokadıyla elimdeki taş arkama doğru düşerken, ben de tokadın etkisiyle arkaya doğru savruldum ve başımı sert bir nesneye çarptım. Tenimde yankılanan acıyla gözlerimin kardığını, bedenimin benim isteklerimden bağımsız bir şekilde hareket ettiğini anlamaya başlamıştım.

"Karya!" Bahar'ın çığlıklarıyla leş kokulu adam yerden doğruldu ve sersem hareketlerle bıçağı ile halatına ulaştı. Bahar bir ona bir bana bakıyordu. Hızla adama doğru adımladı ve bıçağı kavrayacak eline tekme attı. Adamın halatı kavrayamadan yere yığılmasıyla Bahar koşarak yanıma geldi ve diz çöküp titreyen ellerimi tuttu.

Sokakta yankılan ayak sesleriyle gözlerimi sokağın girişine çevirdim fakat artık her şey griydi, parazitliydi. Bir sokak lambasının kaldırımda en yoğun aydınlattığı yerde öylece uzanıyordum. Hareket edemiyordum. Göğsüm kalkıp iniyor, sırtım zeminden saniyelik aralıklarla ayrılıyordu.

"Karya..."

Onun sesi dâhil oldu dünyama tam da o sırada.

Bu soğuk ve karanlık sokağın en kuytu köşesinde, onun sesiyle karşılaştım ama vücudum ısınamadı, güvenle dolmadı. Yerde hareketsiz bir şekilde, ellerim başımın iki yanına konumlanmış yatarken başımı sola doğru düşürdüm ve sokağın başında öylece durup bana bakan Karan'a baktım. Elim havaya kalkacak gibi oldu, yardım istemeye çalıştım, yapamadım.

Bahar sıkıca kavradı avucumu, "İyi olacaksın," dedi bir yandan ağlarken.

"Ulan şerefsiz!" diye bağırdı Korhan. Adamın üstüne atlayıp ardı ardına yumruklamaya başladığında Karan ise adımı haykırarak yanıma koştu, bedenimin önünde dizlerinin üstüne çöktü. Bahar'la göz göze geldiler kısa bir anlığına. Bahar kendinden geçmiş bir şekilde ağlıyordu, başını iki yana salladı. Karan verilmesi hayli güç bir nefesi verir gibi soluklandı ve gözlerini çekti ondan.

Gerçek bir kara geceydi bu. Yıldızlar dahi parlamıyordu. Bu şehre gelirken hayal ettiğim şey bu değildi ama yine aynı yere, aynı noktaya geri dönmüştüm. Yine zindanıma çekilmiş, kafesimin içine girmiştim. O korkak ve ürkek kız çocuğu, kafesinin kapısını kendi kendine kapatmış ve dizlerini karnına çekerek öylece oturmuştu.

Celladını bekliyordu. Çünkü artık biliyordu ki karşı çıkmanın bir faydası olmayacaktı. Çok denemişti, hepsinde yenilmişti. Ama ilk defa bu kadar umutluydu. İlk defa bu kadar bağlıydı hayata karşı. Çünkü soğuk sesli bir prens gelmiş, kendi yaralarından önce onun yaralarını görmüş ve kan revan içindeki vücudunu temizlemek yerine, o kızın dans ettiği bahçenin güllerini sulamıştı.

O kız, benim benden artakalan yanımdı. Karan, artakalan yanımın son umuduydu. Hayal ettiğim şey bu değildi. Hayal ettiğimle yaşadığım şey arasındaki fark, ruhumu öldürüyordu.

"Karya," diye mırıldandı Karan acıyla karışık bir ses tonuyla. Beni kendime getirmek için sarsmıştı. Başımı kavradığında eline gelen sıvıyla çekti ellerini, tenindeki kana baktı. Bir küfür savurdu dudaklarının arasından. "Başını vurmuşsun," dedi. "Korkma, tamam mı? Sakın korkma. Benim de kanar bazen yaralarım, bir şey olmuyor. Tamam mı?" diye ekledi ardından hızla.

Gülümsedim. Beni gerçekten küçük bir çocuk olarak görüyordu. Ondandı bir çocuğu sakinleştirmek ister gibi deneyimlerinden bahsedişi. Sanki ameliyata girecek bir çocuğa, daha öncesinde aynı ameliyatı kendisinin de olduğunu ve hiç acımadığını, aksine ona yaşıtlarına nazaran ayrı bir özellik kattığını anlatıyordu.

Oysa biliyordum ben. Öldürmeyecekti bu yara beni. Daha ağırlarını, daha fenalarını kaldırmıştı bu beden.

"Ambulans çağırıyorum. Korkma, tamam mı, Karya?" deyip telefonunu kavradı Bahar, elleri titriyordu.

"Kız..." diyebildim tüm gücümle. Elimi kaldırıp Karan'ın tişörtüne attım parmaklarımı, çekmeye çalıştım. "Kız nasıl?"

Korhan adamdan hıncını almaya devam ederken gözlerim yerde yatan kıza ilişti. Benim gibiydi, yüzünü görebiliyordum. Dudakları, göz kenar-

ları, her yeri kan içindeydi. "O nasıl?" diye sordum dudaklarım titremeye başladığında. Ağlamak üzereydim.

"Azra," diye bir isim söyledi Kaan, yaralı kızın önünde yere çöktü. Onu tanıyor muydu? "Korhan! Bu... Azra!" diye bağırmasıyla Kaan'ın, Karan bir anlığına ona döndü, çok kısa bir süre göz göze geldiler. Korhan da adamın üzerinden çekilmişti. O kısa bakışmanın ardından hemen önüne döndü Karan ve gözlerime bakmaya devam etti. Bahar da diğer yandan elimi tutuyordu.

"Dayan, bir tanem," dedi Bahar.

"Karya, sen bana bak," deyip başımı yerden kaldırdı Karan ve yerde yatan kıza bakmamı engelledi. Başımı kucağına alıp ter içinde kalan yüzümü okşadı. "Yorma kendini."

"K-Karan," dedim zorlukla. Boğazımdaki yumru nefes almamı güçleştiriyordu. "Ben ona yardım etmek istedim."

Başını salladı Karan hızla, yüzümün kenarlarına dökülen saçları çekerek tenimi sevdi. "Biliyorum," dedi sesi titrerken. "Biliyorum, Karya. Seninle gurur duyuyorum. Sen çok cesur bir kadınsın. Kocaman bir kalbin var, biliyorum. Kocaman."

"B-büyük mü?" diye sordum yüzümde acıyla karışık bir tebessüm peyda olurken. Bir elim hâlâ Karan'ın tişörtündeydi.

"Büyük," dedi beni ikna etmek ister gibi. "Büyük."

"Ben... Onu kurtarmak istedim. Ona yardım etmek istedim," diye yineledim az önce kurduğum cümleyi. "O da benim gibi insanlardan korkmasın istedim."

"Karya, sus. Sus lütfen. Kan kaybediyorsun, yorma kendini."

Elimi kaldırdım ve susmasını sağladım çünkü söyleyeceklerim henüz bitmemişti. Artık bu acıyı tek başıma taşımak istemiyordum. Ağır geliyordu. Dudaklarımı araladığımda sokakta siren sesleri yankılanmaya başlamıştı. Polis arabasını gördüm, arkasından gelen ambulansı da. Farları gözümün en içine iliştiğinde Karan'ı göremez durumdaydım, önümde bir gölge olarak duruyordu yalnızca.

"Çünkü," dedim nefeslerim gitgide yakarken ciğerlerimi. Gücümü tüketmiştim. Başım Karan'ın kucağındayken derin bir nefes verdim ve kendimi bıraktım. Göz kapaklarım yavaşça yuvalarına kapandı, sokaktaki kargaşa ve hengâmenin arasında son kez araladım dudaklarımı: "Çünkü bana kimse yardım etmedi."

Çünkü benim çığlıklarımı kimse duymadı, yabancı.

"Bir gün sana, dünyada katlanılacak tek şeyin sevgi olduğunu öğreteceğim."

Yusuf Atılgan

BÖLÜM 1:
YAŞLI ADAM VE YORGUN KALBİ

Sar yaralarını. Her defasında yaptığın gibi yine kendin sar yaralarını. Başkasının merhametine bırakma teninin akıbetini. Sıkı sıkı sar. Sar yaralarını...

Bazı anlar vardır hayatta, her şeyden vazgeçmişsinizdir ama bir yandan da tutunmak istersiniz sıkı sıkıya. Pes etmeyi yediremezsiniz kendinize. Hayalleriniz vardır çünkü. Yıllar boyu bir evlat gibi yetiştirdiğiniz, insanların acımasızlığından koruduğunuz, alaycı gülümsemelerden sakındığınız hayalleriniz... Ne kadar yolun sonuna gelmiş gibi hissetseniz, yüreğiniz yaşlı bir adam gibi soluk soluğa kalsa da her merdiven çıkışında içinizdeki umut, size devam etmeniz gerektiğini söyler.

Hayaller yüreğimizin eseri, zihnimizin esiridir çünkü. Kalbimiz bir sanatkâr gibi tasarlar, filizlendirir tüm hayallerimizi. İnce ince işler hepsini, yetiştirir birer birer. Okşar, öper, koklar. Zihnimizse hoyrat bir aşk gibi yıkar tüm hayallerimizi. İmkânsızlıklarla boğuşup durur. Her seferinde kalbimiz yeniden toparlar hayallerimizi yerden, yeniden inşa eder sapasağlam. Bu yüzdendir ne zaman vazgeçecek gibi olsak kendimize yediremeyişimiz vazgeçişi...

Hayatımız için emek versek de hayallerimiz üzerine düşünmek belki de en büyük emek işçiliğidir. Belki de bundandır hayallerimiz yıkıldığında, hayatımız son bulmuş gibi hissetmemiz.

Ben de hep böyle hissettim. Yarım kalmış, yarım bırakılmış gibi. Ne yazık ki ben hayallerimi insanların alaycı gülümsemelerinden, acımasızlıklarından koruyamadım. Ben hayallerimi, kendimden dahi koruyamadım. Her defasında yeni baştan başladım, pes etmeden 'bu sefer başaracağım' dedim. Yine, başaramadım.

Şimdiyse en çok inandığım, biraz olsun normal hissetmeye başladığım denememin hazin sonunu yaşıyordum, hem de çok acı bir şekilde. Bu sefer öyle çok inanmıştım ki başaracağıma ve diğer insanlar gibi bir ömrüm olacağına, hiçbir denememin yıkmadığı kadar yıkmıştı bu mağlubiyet beni.

Belki de daha fazla yara almamak için denemekten vazgeçmeli ve tüm hayatımı o kafesin içinde, hayal kırıklıklarımla beraber sürdürmeliydim.

"Gözlerini açıyor!"

"Şükürler olsun!"

"Bir tanem, iyi misin? Aç gözlerini, buradayız biz."

Düşüncelerimi bölen ve kulağımın içinde yankılanan boğuk seslerle ayıldığımı anlamam uzun sürmemişti. Göz kapaklarım, canlı canlı mezara gömülen bir insanın üzerindeki ölü toprağını atmak için debelenişi gibi açılmak adına büyük bir çaba sarf ediyordu. Gözlerimin üstündeki ağırlık şimdiden yormuştu beni.

Kirpiklerim tenimi okşamaya başladığında irislerim de puslu görüntüden kurtulmuş, net bir şekilde görür hâle gelmişti. Bahar baş ucumda, bir eli başımda, diğer eli elimin üstünde, bana bakıyordu. Merhamet dolu sesi yankılanıyordu zihnimin içinde. Gülümsüyordu bana dolu dolu ve kızarık gözleriyle.

"Şükürler olsun," diye mırıldandığında kuruyan dudaklarımı araladım.

"Bahar," diye ismini sayıklayabildim tüm gücümle.

"Ben hemşireye haber vereyim," diyen Korhan odanın çıkışına ilerlediğinde gözlerimi Bahar'dan çekip bulunduğum odanın içinde gezdirdim. Hastanedeydim. Her şeyin başladığı, kâbuslarımın korkunç bir filme dönüştüğü o hastane odalarından birindeydim yine, yeniden.

"Yorma kendini," dedi Bahar. "Yorma. İyi olacaksın."

Bahar, sağ tarafımda üzerime doğru eğilmiş bir şekilde gözlerime bakarken soluma bakmayı hiç akıl edememiştim, sol elimdeki parmakları hissedene dek. Yavaşça çevirdim başımı ve Karan'ın yeşil gözleriyle karşılaştı çaresiz çehrem.

"Seni yalnız göndermemeliydim, küçük kız," dedi Karan. Gözleri önünde, parmakları elimin üstündeydi. Öylece duruyordu. "Başına bir şey gelebileceğini tahmin etmeliydim. Özür dilerim."

Yutkundum zorlukla ve kuruyan dudaklarımı dilimle ıslattım. Kendini neden suçluyordu ki? Bu titreyen ve çatallaşmış sesinin nedeni neydi? O, bana iyilikten başka ne vermişti?

Elimin üstündeki parmaklarının altından çektim elimi. Bir anlığına gözleri bana değdi, üzüntüyle kapandı. Çektiğim elimi beyaz çarşafın üzerine düşen parmaklarının üzerine örttüm, sıkıca kavradım. Kısılan ve bana ait olmayan, kısılmaktan dolayı yabancılaşmış bir ses tonuyla, "Senin bir suçun yok ki. Üzülme, lütfen," dedim.

Gözlerime baktı uzun uzun, yine denize bakar gibi. Bu sefer derin dalgalarla boğuşuyordu. "Canın çok yandı mı?" diye sordu, çenesi titriyordu.

Başımı iki yana salladım tebessüm ederek. Yanaklarımdaki kılcal damarların dahi yandığını hissediyordum. "Alışığım ben," dedim. "Küçük olabilirim ama meyzubahis acı olunca hiçbir çocuğun olmaması gerektiği kadar tecrübeliyim." Derin bir nefes verip avucumun içindeki parmaklarını okşadım. "Korkma."

"Özür dilerim, yavru kuşum," dedi Bahar aniden. "Ben, o an bana ne oldu, bilmiyorum. Tek düşündüğüm seni korumakken, zarar görmen korkusuyla onu bile başaramadım."

"K-kız..." dedim yalnızca. "Kız nasıl? Yaşıyor, değil mi?" Gözlerim titremişti. "Yaşıyor, deyin lütfen."

Bahar'ın elini kavramıştım sıkı sıkıya.

"Yaşıyor," dedi soğuk ve acı dolu bir ses. Ne Bahar'dan gelmişti bu ses ne de Karan'dan. Harelerimi, yatağımın ucundaki dolabın kenarına yaslanmış Kaan'a çevirdiğimde gözlerimiz kesişti. Bana bakıyordu üzgünce. Onu böyle görmeye alışık değildim. Ya hep kötü bakardı ya da nasıl baktığını anlayamayacağımız türden. Oysa şimdi, gözlerinden çok üzüldüğünü görebiliyordum.

"İyi mi?"

Dudaklarını yalarken başını salladı. "İyi olacak, merak etme. Sen de iyi olacaksın. İkiniz de iyi olacaksınız." Kolları arkasındaydı, sırtında bağlamış olmalıydı. Onu böyle çaresiz hissediyormuş gibi görmek kalbimi acıtmıştı. Onu tanımıyordum ama böylesine dağılacak biri değildi.

Bahar'a döndüm soran gözlerle.

"Şerefsiz adam, kıza önce saldırmış. Ellerini halatlarla bağlamak istemiş, direnince de boğmaya kalkmış." Üzüntüyle başını yana çevirdi, elini birkaç saniye dudaklarının üstünde bekletti.

"Bıçak..." dedim. "Bıçak kanlıydı, Bahar."

"B-bilek..." deyip derin bir nefes aldı Bahar. Göğüs kafesinin titrediğine şahit olmuştum. "Bileklerini kesmiş istediğini alamayınca."

Gözlerimi kapattım acıyla, göz bebeklerimin cayır cayır yandığını hissediyordum. "Neden bu kadar zor?" diye mırıldandım gözlerim kapalıyken. "İnsan gibi yaşamaya çalışmak neden bu kadar zor? Niye bu kadar kötü insan yaşıyor bu dünyada?" deyip hızla elimi kaldırdım ve yatağa vurdum.

"Şşt," dedi Karan yüzüme doğru yaklaşıp. Dudakları şakaklarıma değiyor, nefesi tenimi okşayarak kulağımda son buluyordu. "Geçti, bundan sonrası çok daha güzel olacak. Güven bana."

Bir tek sana güveniyorum, yabancı. Bir tek sana. Yine de itiraf etmeliyim ki bu bile korkutuyor beni. Özür dilerim.

Karan'ın kolu, yastığın üstünden başımın etrafını sarmıştı. Dudakları hâlâ şakağımdayken gözlerim kapalı bir şekilde ağlıyordum. Yüzü, yüzüme öylesine yakındı ki kapalı göz kapaklarımdan dışarıya süzülen yaşlar, onun dudaklarında can veriyordu. "Yapma," diye fısıldadı Karan ağlamama son vermek için.

Bu sırada odanın kapısı açıldı. Gözlerimi açtığımda içeriye uzanan koridorun başında bir hemşire ve Korhan belirdi. Korhan, olduğu yerde kalırken hemşire, Bahar'ın olduğu taraftan yanıma yaklaştı. Karan, hemşirenin gelmesiyle dudaklarını çekmiş, hafifçe uzaklaşmıştı benden. Yatağın kenarındaki komodinin hizasından gözlerime bakıyordu.

"İyi misiniz, Karya Hanım?" diye sordu hemşire göz kapaklarımı açıp içine ışıkla bakarken. Başımı sallamakla yetindim.

"Baş dönmesi, mide bulantısı, dengesizlik var mı?" dedi. Başımı iki yana sallamamla parmaklarını açıp kapatmaya başladı. Kaç parmağının açık olduğuna dair soruları da doğru yanıtladığımda, elindeki kalemi üniformasının göğüs cebine taktı. Yaklaşıp başıma dokunduğunda alnımda, başımı boylu boyunca saran bir bandaj olduğunu fark etmiştim.

"Biraz kaldırabilecek misiniz başınızı?" diye sordu hemşire elini başımın altına atarak. "Yaranızı kontrol edelim."

Gözlerim Bahar'a kaydı. "Yere düşerken başını taşa vurmuşsun, bir tanem," dedi.

Yutkunup başımı kaldırdım ve hemşirenin bakmasına izin verdim. Kontrol ettikten sonra özenle yastığa yerleştirdi başımı. "Her şey yolunda gözüküyor. Tahlilleriniz de çıktığında sorun yoksa öğleden sonra taburcu olabilirsiniz. Şimdi istirahat edin, kendinizi yormayın," dedi hemşire. Ardından odadan çıktı.

"Ben daha fazla kalmak istemiyorum burada," dedim hızla. "Tahliller umurumda değil."

"Yavru kuşum, ne olur ne olmaz, bekleyelim biz yine de. Belki görünürde olmayan bir şey vardır," dedi saçlarımı okşayarak Bahar.

"Çıkmak istiyorum," dedim sertçe. Karan'a döndüm ani bir şekilde. Bakışları bakışlarımla buluştuğunda ne demek istediğimi anlamış gibi yutkunmuştu. "Karan, lütfen," dedim. "Kalmak istemiyorum hastanede. Gerekirse bahçede bekleyelim, lütfen."

"T-tamam," dedi Karan, ardından ayaklandı ve Bahar'a baktı. "Ben çıkış işlemlerini halledeyim. Tahlil sonuçlarını sonra gelip alırım." Gözleri gözlerime ilişti. "Beklemeyelim."

Kaan odadan çıktığında yavaşça doğruldum yatakta. Korhan ve Bahar hızla yardıma koştu, kollarıma girdiler. Üzerimdeki pikeyi atıp ayaklarımı Korhan'ın tarafından aşağı sarkıttım ve botlarımı giydim. Fermuarları çekmek için eğilmiştim ki Korhan, "Bekle, hop," diyerek beni durdurdu. Eğilip bileğimden tuttu ve botlarımın fermuarlarını çekti. Minnetle gülümsedim ona.

"Teşekkür ederim."

Doğrulup elini saçıma attı, yaramdan kaynaklı olsa gerek, parmak uçlarıyla karıştırdı saçlarımı. Canımı acıtmak istememişti. "Ne demek, kuzucuk... İyi ol da, korkutma bizi bir daha."

"İyileşirsen bir daha sana çocuk muamelesi yapmayacağıma söz veriyorum," diyen Kaan'a çevirdim bakışlarımı. Duvara yaslanmıştı. Bir eli arkasındayken diğer elini kaldırmış, işaret parmağını orta parmağının arkasına saklamıştı. Söz verdiği anlamına geliyordu bu hareketi.

"Gerçekten mi?" diye sordum başımı hafifçe yana doğru yatırarak.

"Gerçekten," dedi Kaan kızarık gözleriyle çelişkili bir biçimde, tüm dişlerini gösteren bir gülümsemeyle. Onu ilk defa gülerken görüyordum belki de. Buz gibi hâlinin arkasında çok sıcakkanlı bir gülüş vardı. Gülümsedim dudaklarımı birbirine bastırarak.

Bahar elinde paltom ve çantamla yanıma gelince ayaklandım. Bir elimi Korhan'ın koluna atmıştım başımın dönmemesi için. Bahar paltomun omuzlarından tutup kolayca giymem için bana doğru açtığında sırtımı ona döndüm ve kollarımı paltonun kollarından geçirdim. İyice üzerime oturduğunda düğmelerimi iliklememe kararı almıştım. Cayır cayır yanıyor gibi hissediyordum.

"Çantanı ben alayım," deyip Bahar'ın elinden çantamı aldı Korhan. Teşekkür dolu gözlerle baktım ona. Bahar koluma girdi, eliyle elimi tuttu. Çıkmak için kapıya yöneldiğimiz sırada duraksamıştım. Onlar bana bakarken bense Kaan'a bakıyordum. Ona baktığımı görünce kaşlarını kaldırdı, ne olduğunu sorar gözlerle baktı.

"Kaan, sen o kızı tanıyor musun?" diye sordum lafı hiç çevirmeden. "Azra diye seslendin ona, yanlış mı duydum?"

Başını iki yana salladı. "Adı Azra, evet. Tanıyorum. Yetimhanede kalıyordu. Okula gidip gelirken bizim kafeye uğrardı sabahları. Bir zeytinli bir de sade poğaça alır, öyle giderdi." Dudaklarını ıslattı. "Yetimhaneden çıkmış sanırım, haberim yoktu."

"Arkadaş mısınız siz?" diye sordum başımı öne doğru eğerek. "Beni de tanıştırır mısın onunla?"

Güldü. "İyileşsin," dedi sabırsızlanır gibi. "İyileşsin, önce bir ben tanışayım. Seni de tanıştırırım, ufaklık."

Yüzündeki acı tebessümle çıktı odadan, arkasından bakakaldık. Çehresindeki kırgınlığı iliklerimde hissetmiştim, bu kırgınlık benim de kalbimi kırmıştı. O kıza çok değer veriyor olmalıydı. Bu kadar yaralanmasının başka bir açıklaması yoktu zihnimde. Kaan anlatana kadar da olmayacaktı.

Dudaklarımı birbirine bastırdığım sırada Korhan sağ koluma dokundu ve bizi odanın çıkışına doğru yönlendirdi. "Haydi bakalım," diye mırıldanmış ve önden ilerlemişti. Bahar yürümeme yardım ederken boşta kalan elimi, koluma yerleştirdiği elinin üzerine konumlandırdım. Desteğinden dolayı minnetle okşadım.

Gülümsedi bana bir abla gibi. Benim kardeşim olmamıştı hiç. Ama Bahar, tanıştığımız günden bugüne kadar bana bir abla, sığınacak bir göğüs gibi davranmıştı. Şefkatinin her zerresini hissetmiştim.

Birkaç dakika sonra hastaneden yavaş adımlarla çıkış yaptığımızda otoparkta bizi bekleyen Kaan ve Karan'la kesişmişti gözlerim. İkisi de arabanın sol tarafında bekliyor, bir şeyler konuşuyorlardı. Karan'ın eli Kaan'ın omzundaydı. Çok geçmeden yanlarına ulaştığımızda bize döndüler. Karan beni görmesiyle gülümsedi, kaşlarını kaldırıp indirdi.

"Ne oldu?" diye mırıldandım.

"Tahlillerin çıkmış," dedi. "Sapasağlamsın, merak etme."

Tısladım. "Demiştim ben, siz ne sanıyorsunuz beni?"

Karan, arabanın sol tarafındayken ben, sağ tarafına geçip ön kapıya doğru ilerledim. Bahar hâlâ kolumdaydı, bir eliyle de sırtımı sarmış, diğer koluma tutunuyordu. Karan yavaşça arabaya yaklaştı ve iki kolunu da arabanın üstüne yaslayıp hafifçe eğildi. Güneş tam gözünün içine vurduğu için gözleri kısılmış, kenarlarındaki kırışıklıkları meydana çıkmıştı.

Gün ışığı vuran vişneçürüklerinin rengi daha da açılmış ve diliyle ıslatmasıyla parlamıştı. Dikkatim onun üzerindeydi.

"Yalnız bir sorun var," diye konuya giriş yaptı.

"N-ne?" diye sordum tedirginlikle. Geçmişte aldığım tedavileri öğrenmemiş olmasını diledim.

"Birkaç gün yalnız kalmaman gerekiyor. Riskli."

"Yani?" dedim. "Teyzemi arayamam, istemiyorum." Hızla Bahar'a döndüm. "Siz de aramadınız, değil mi?" diye sordum.

Başını iki yana salladı. "Aklımıza gelmedi ki o korkuyla," dedi. Rahatlamıştım, derin bir nefes verip önüme döndüm. Teyzemin bana acıyan bakışlarıyla karşılaşmak ve günlerimi, o bakışın tesiri altında geçirmek istemiyordum.

"Kasımpatıyı birkaç gün benim pencere önümde misafir edeceğiz. Sen de benimle kalacağın için susuz kalmasın." Gözlerimiz kesişti. "İkinize de ben bakacağım."

"Ne?" diyebildim sadece.

Karan bana cevap vermeden Korhan ve Kaan'a döndü. "Siz gidin, ben de Karya'yı yerleştireyim benim eve. Yarın gelirsiniz," dedi. Ben dudaklarımı aralayıp bir şey diyemeden Korhan ve Kaan yanımızdan ayrılmıştı. Bahar arabanın ön kapısını açtığında, gözlerim onun üzerindeydi. Yavaşça koltuğa oturttu beni, bunu yaparken başımı korumuştu. Eğilip kemerimi de taktıktan sonra gözlerime baktı.

"Bahar?" diye mırıldandım. "Sen niye kalmıyorsun benimle?"

"Geleceğim yanına, yavru kuşum. Merak etme sen," deyip saçımı okşadı ve şakağıma bir öpücük kondurup doğruldu. Kapıyı kapatırken el salladı, ben de durgun bir şekilde elimi kaldırıp salladım.

Bu sırada, arabanın diğer tarafından da kapı açılınca bakışlarımın yönü değişmişti. Karan arabaya binip kapısını kapatmış, yerinde doğru pozisyonu bulmak için hareketlenmişti. Bana bakmıyordu.

"Onlar niye gelmiyor?" diye sordum.

"Benim misafirim olmak o kadar mı kötü bir şey, Karya?" diye karşılık verdi bana. "Kırılacağım."

"Ha-hayır, hayır. Ondan değil ama keşke gelselerdi," derken kucağımdaki parmaklarımı birbirine geçirmiş, oynuyordum.

"Başka bir işleri var. Onu halledecekler," dedi Karan. Arabayı çalıştırıp otoparktan çıktığımızda, dudaklarımı büzüp önüme döndüm. Karan da aynı şekilde yolla ilgileniyor, dikkatli bir şekilde arabayı sürüyordu. Bir eli direksiyondayken diğer eli bacağının üstündeydi.

"Kaç gün kalacağım sende?"

"Başındaki bandaj çıkana kadar, Karya."

"Kaç günde çıkar?"

Dudaklarını büzdü. "Bilmem. İki ay diyorlar."

"Ne?" diye bağırdım. "İki ay seninle mi kalacağım ben?"

Güldü hızla. "Bakıyorum da pek bir heveslisin," diye mırıldandı, dudaklarındaki çarpık gülüş utandırmıştı beni. "Merak etme, iyi bir ev arkadaşıyımdır."

"Dalga geçme benimle," dedim başım öne doğru eğikken. Üzgün bir surat ifadesiyle yanında otursam da içimdeki duygu, utanç ve heyecandı.

"Tamam, asma suratını," deyip elini çeneme attı. Teninin tenime değmesiyle irkildim fakat kaçmadım ondan, yüzümü kaldırmasına müsaade

ettim. İşaret parmağının ucuyla yavaşça yukarı doğru kaldırdı çenemi, gözlerime baktı birkaç saniyeliğine. "Şaka yapıyorum, dalga geçmiyorum seninle. Birkaç güne de çıkar bandajın, üzülme."

Başımı salladım parmağı hâlâ çenemdeyken. İkna olmamla çekmişti elini, önüne dönmüştü. O yolu izlerken ben ona bakıyordum. Bünyemde, onunla alakalı her şeye tepki veren bir şey vardı. Ne olduğunu bilmiyordum. İsmini duyduğunda, onu gördüğünde, sesini işittiğinde ve tenini hissettiğinde damarlarımda akan kanın ritmi değişiyordu âdeta.

Yutkundum bu fark edişle. "Karan," diye mırıldandım oldukça sessiz bir biçimde. Dikkatini üzerime çekmiştim. "İzin verirsen, sana bir şey sorabilir miyim?"

"Tabii. Sor bakalım," deyip derin bir nefes verdi.

Ona, *'Hiç âşık oldun mu?'* diye sormak istiyordum. Kalbimdeki bu sancının nedenini merak ediyordum. *'Arkadaşlık nasıl bir şey?'* diye sormak istiyordum. İçimdeki bu hissin ne olduğunun bilinmezliğine bir son vermek istiyordum. *'Sana bakınca Bahar'a bakarken hissettiklerimden farklı şeyler hissediyorum, neden?'* diye sormak istiyordum. İçten içe bana bir cevap vermesini diliyordum.

Dudaklarımı araladım. "Evinde süt var mı?" diye sordum eteğimin kumaşını sıkarken.

Başını salladı. Gülümsüyordu. "Bu muydu?" diye mırıldandı. O bile benden başka bir soru beklemiyordu anladığım kadarıyla. Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Var tabii, merak etme. Seni, bir bardak süt içirmeden uyutmayacağım."

Buruk bir şekilde gülümsedim ve başımı camdan dışarıya doğru çevirdim. Karan'ın yüzüme bakmasını engelliyordu solumdaki saçlarım. Yutkundum ve alt dudağımı üst dişlerimin arasına alıp sıkıştırdım. Beni gerçek bir çocuk olarak görüyordu ama ona kızamıyordum. Bu görüntüyü ben sunmuştum ona, böyle bakmaya mecbur bırakmıştım belki de.

O kocaman bir adamdı. Yirmi bir yaşında olmasına rağmen otuz beş yaşında gibi davranan, olgun biriydi. Hiç çocuk olmamış, hiç hata yapmamış gibiydi. Bense baştan ayağa hatalarla dolu olan, yaramaz bir çocuktum. Denk değildik. Ona bakarken içim gıdıklanıyor, derimin altındaki etim karıncalanıyordu. O ise... Bana bakarken sadece sahip çıkması gereken küçük bir kız çocuğu görüyor olmalıydı.

Neden kalbim kırılmıştı? Neden kendi düşüncelerim, kalbimin sığınağına çekilip dizlerini karnına çekerek ağlamasına sebep olmuştu?

Yabancı, sen farklısın. Tüm insanlardan, tüm canlılardan ve tanıdığım herkesten... Hatta itiraf etmem gerekirse annemden, babamdan bile farklısın. Ama bir sorun var ki ben de sana benzemiyorum.



Karan beni evime bırakmış ve kendi evine geçmişti. Bense bir kutuya, onda kaldığım süre boyunca ihtiyacım olacak olan şeyleri yerleştiriyordum. Hızlı olmamı ve çok oyalanmamamı söylemişti. Çok beklersem başıma bir şey geldiğini düşünüp kapımı kırabilirmiş. Bu düşünceyle başımı iki yana sallayıp gülümsedim. Bazen beni çok güldürüyordu.

"Hazırım sanırım," diye mırıldandım yatağımın üstündeki derin kutunun içindekilere bakarak. Her şeyin üstüne Karan'ın aldığı kasımpatıyı da yerleştirdikten sonra kutuyu kucakladım ve odadan çıkmak için kapıya yönelmiştim ki kapının yanındaki dolap aynasından yüzümü görmemle duraksadım. Yavaşça aynaya doğru yaklaştım. Bitik hâldeydim. Yüzüm gözüm yara içindeydi.

Alnımın hizasında başımı tamamen saran bir bandaj, kaşımda küçük bir yarık, dudağımın sağ köşesinde kanamaktan kuruyan bir siyahlık vardı. O caninin attığı tokat öylesine sarsmıştı ki beni, sağ yanağımda yer yer hafif morluklar ve sarılıklar vardı. Zaten vitaminsiz gibi gözüken suratım daha ne kadar çökük gözükebilirdi, bilmiyordum ama kötü gözüktüğüm aşikârdı.

"Zaten güzel değildin, üzülme," diye kendimi teselli edip omuz silktim ve odadan çıktım. Uzun koridoru aştıktan sonra kapının yanına gelip ayağımdaki terlikleri çıkardım ve ayakkabılarımı giydikten sonra evden çıktım. İki elimle kutuyu tutarken dirseğimle kapının kulpuna doğru eğildim ve kapıyı çektim. "Oldu."

Kapıyı çekmemle Karan'ın daire kapısı açılmıştı, sanki bunu bekliyormuşçasına. Gözlerimiz kesişince, "Hazırlandın mı?" diye sorup cevap vermemi beklemeden yanıma kadar ulaştı hızlı adımlarla. Kucağımdaki kutuyu tek kolunu etrafına sararak koltuk altına aldı, gülümsedi.

"Bir dakika," deyip önüme döndüm ve avucumdaki anahtarla daire kapımı üç kez kilitledim, Karan'a döndüm. "Annem kapıyı kilitlemeden çıkmazdı evden," deyip dudaklarımı birbirine bastırdım.

Tebessüm etti. "O zaman evime hoş geldin, ev arkadaşım," dedikten sonra boşta kalan eliyle kapısı sonuna kadar açık olan evinin girişini gösterdi. "Buyur."

"Teşekkür ederim," deyip avucumdaki anahtarı iki elimle kavradım ve karın hizamda tutarak evine doğru adımladım. Girişe gelir gelmez burnuma dolan yemek kokusuyla duraksadım. Karan'a baktım omzumun üzerinden, tek kaşım kalkmıştı. "Hangi ara yemek yaptın?" diye mırıldandım. "Mis gibi kokuyor."

"Eh, mükemmel bir hasta bakıcı olmak için elimden geleni yapıyorum, diyelim," deyip sıcak bir gülümseme bahşetti bana.

Bir elim kapı pervazındayken gülümsedim. "Ne güzel bir evin varmış," diye mırıldandım içeriye doğru bir adım atıp. Kapının soluna çekilmemle Karan da evine girdi ve kapıyı ardından yavaşça kapattı. Hayran bakışlarla evini incelerken arkamdan gelen kilit sesiyle, korkuyla yerimde sıçradım. Harelerimi evinden çekip arkama, kapıya yönelttim. Korkumu fark etmişti, bir eli kapı kilidindeyken duraksadı.

"Sen kendi evinde de kilitliyorsun diye kilitledim. Kendini güvende hisset diye. Yoksa ben kilitlemiyorum genelde," dedi kuşku dolu sesiyle. "Ama istersen kilitlemeyebiliriz."

Başımı iki yana salladım. "Yok," dedim yutkunurken. "Bir anda kilit sesini duyunca öyle oldu. Kilitle, lütfen."

"Pekâlâ," dedi üzgün bir ses tonuyla. Dudaklarını birbirine bastırmıştı.

Önüme dönüp evine bakmaya devam ettim. Oturma odasında siyah, L koltuk ve iki berjer vardı. Ortada kocaman bir sehpa vardı ve karşısındaki vitrin, bir kutunun içine özenle yerleştirilmiş radyo kasetleriyle doluydu. Kasetlerin yanında bir pikap, pikabın hemen yan tarafındaysa yan yana dikey bir şekilde dizilmiş plaklar yer alıyordu. Evinden çok hoş bir enerji almıştım.

Yavaşça oturma odasına doğru ilerleyip elimi vitrinin üzerinde gezdirdim. Vitrinin hemen yanında baştan ayağa tüm rafları dolu olan bir kitaplık vardı. Hepsini rengine göre dizmişti. Perdelerine baktım ardından. Benim gibi beyaz tül ve fon kullanmak yerine sadece fon kullanmayı tercih etmişti. Yatay siyah çizgileri ve dikey gri çizgileri vardı, çok hoşuma gitmişti. Mutfağına kaydığında gözlerim, duvarlara sarmaşıklar sardığını fark etmiştim. Pencerelerinin önü de bitki doluydu.

"Sevdin sanırım," diye mırıldandı Karan. Sabırla beni izliyordu, Sanırım o da evi keşfetmemi istemişti.

"Çok," diye cevapladım onu. "İlham verici bir evin var. Radyolar, kasetler, kitaplar, plaklar... Çok güzel."

"Teşekkür ederim," deyip yavaşça vitrine doğru ilerledi ve kutunun içindeki kasımpatıyı tek eliyle avuçladı. Kutudan çıkarıp siyah vitrinin tam ortasına nazikçe konumlandırdı. "Bu kadar renksiz bir evde, bu beyaz kasımpatı ilaç gibi gelecek bana." Gözlerime baktı. "En azından bir süreliğine," diye ekledi.

"Çok yakıştı."

Başını salladı. "Sana kendi odamı vereceğim, orada kalacaksın. Bir mahsuru var mı?" dediğinde duraksadım. Onun odasında kalmak istemiyor-

dum çünkü onu yerinden etme niyetinde değildim. Bu, beni rahatsız ederdi. Gözlerimi kaçırmamla bunu fark etmiş olacak ki bana doğru adımladı yavaşça. "Bir sorun mu var?" diye sordu.

"Sen nerede kalacaksın?" dedim gözlerimi, gözlerine kaydırarak.

"Ben burada, şu koltukta yatarım. Zaten genelde burada uyukluyorum odama gidemeden, sorun olmaz."

"Ben burada kalsam olur mu?" diye sordum. "Bu koltukta yani. Seni yerinden etmek istemem, lütfen."

"Olur mu öyle şey?" diye mırıldanıp gülümsediğinde nefesi tenime çarpmıştı. "Ben, sen bir odada kalırsan daha rahat edersin diye düşünmüştüm. Bir kapısı olur en azından, böyle ortalıkta kalmazsın. Hem odaya çekilip dinlenirsin, sürekli benimle vakit geçirmek zorunda da kalmazsın." Dudaklarını ıslattı ve gözlerini kaçırdı. "Yani tek yaşıyorsun sonuçta, tek başına vakit geçirmeye alışmışsındır diye söyledim. Kendini yadırgama."

İnce düşüncesi karşısında gözlerim parıldamıştı, minnet dolu gülümsemiştim ona. "Olsun," diye mırıldandım ufak harflerle. "Ben burada kalayım. Hem seninle daha çok vakit geçirmiş olurum, çekilebileceğim bir odam olmaz," dememle duraksadı, yutkundu. Daha rahat olmam adına planladığı şeyin tam aksini söylemem, onu şaşırtmış olmalıydı. Gerçi bunu hiç düşünmeden söylemiş olmam, beni de şaşırtmıştı.

Yüz kemikleri belirginleşirken başını hafifçe sağa doğru kırdı. "Nasıl istersen," dedi sessizce. "Eğer dinlenmek istersen yine de odamı kullanabilirsin."

"Teşekkür ederim," deyip gülümsedim. "Çok incesin."

"Şu eşyalarını yerleştirelim şimdi. Ondan sonra da yemek yeriz," deyip elindeki kutuyu gösterdi bana. "Ben sana yer açtım aslında ama sen de gel benimle; neyi, nereye koymak istersen koyarsın," dedi arkasını dönmüş koridorda ilerlerken. Başımla onaylayıp peşinden ilerledim, bir yandan da evini izliyordum.

İlk önce banyoya girdi, ışığını yakıp banyo dolabının önüne geçti. Kutuyu tutuyordu. Yanına yaklaşıp başımı kutuya doğru eğdim ve içinden diş fırçamla diş macunumu aldım, ikisini de ayrı ayrı ellerimde tuttum. "Nereye koyayım?" diye sormamla kutuyu tek eline alıp boşta kalan eliyle dolabı açtı, ikinci rafı gösterdi.

"Ben şuraya koyuyorum genelde, istersen sen de oraya koyabilirsin," demesiyle diş fırçam ve diş macunumu ikinci rafa yerleştirdim. Diş fırçalarının koyulduğu bardaklığın içinde iki fırça vardı şimdi. Biri Karan'a, biri bana aitti. Uzun zaman sonra tatmıştım bu çoğulluk hissini. Çok güzel hissettirmişti.

"Havlu, duş jeli ve şampuan getirmemişsin sanırım. Merak etme, bende yedek var. Duş almak istediğinde söyle, veririm sana."

"Yok," dedim. "Ben duş alacağım zaman evime geçer, alırım. Öyle yapalım."

Bir anlığına duraksasa da sonrasında başını salladı bozuntuya vermeden. "Nasıl rahat edeceksen," deyip gülümsedi ve banyodan çıktı. Onu takip ettiğimde banyonun hemen çaprazında bulunan, koridorun sonundaki odaya girdi. Burası yatak odasıydı. İçeri girer girmez burun deliklerime ve her zerreme ilişen keskin bir koku vardı. Ağır değildi fakat etkisi altına alacak kadar da yoğundu.

O, bedenini bana dönerken ben, girişin hemen önünde durmuş, odayı inceliyordum. Solumda çift kişilik bir yatak vardı, gri yatay çizgili bir nevresime sahipti. Yatağın hemen yanında küçük bir askılık vardı ve çoğu kıyafeti bu askılıkta asılıydı. Kapının direkt karşısındaki pencerenin kenarına tütsü yerleştirmişti. Etrafında garip renkte taşlar vardı. Gözümü sağa çevirdiğimde duvara monte edilmiş raflar görmüştüm. Alt altaydılar fakat merdiven basamağı gibi oldukları için boyları farklıydı.

"Senin odan sanırım burası," diye mırıldandım öyle olduğunu anladığım hâlde, daha fazla sessiz kalmamak adına. Duvara monte edilmiş rafların ilkinde üç tane kitap, ikincisinde birkaç tane incecik katlanmış tişört, üçüncü ve Karan'ın boyuyla aynı hizada olanda ise siyah bir defter ve kırmızı, cep boyutunda başka bir defter vardı. Tam olarak göremesem de ince olduklarından dolayı defter olduklarını tahmin ediyordum.

"Evet," deyip sola doğru adımladı Karan ve askılığın yanındaki küçük dolabı gösterdi. "Burada senin için yer açtım. İstersen kıyafetlerini yerleştirelim."

"Olur," deyip yanına ilerledim ve boş olan rafa kutuyu koyup içindeki pijama takımlarım ile kıyafetlerimi çıkardım. Katladığım için direkt olarak yerleştirmiştim. Tarağımı da yanlarına koydum. "Bitti sanırım."

"Evet, süt kupanı da mutfağa yerleştirirsek bitti," deyip kutudan kupayı çıkarttı ve kutuyu kucak hizasından indirdi. "Onu da unutmamışsın."

"Unutmam," dedim gülerek ve odasından çıktım. Koridorda ben önde ilerlerken o da arkamdan beni takip ediyordu. Mutfağa ulaştığımızda ben, oturma odasına bakan tarafta kalırken o, mutfağın içine giriş yapmıştı. Hâlâ yanmakta olan ocağın gözünü kapatıp çekmeceden çatal, bıçak ve kaşık çıkarttı. Bir peçeteyle servis açıp önüme supla koyduktan sonra yeniden tezgâha döndü ve altını kapattığı tencereyi açtı, bir kepçe yardımıyla karıştırdı. Sanırım çorba yapmıştı, nefis kokuyordu.

"Ne çorbası o?" diye sordum kendimi tutamayarak.

"Mercimek ama bildiğin mercimeklerden değil, içince anlayacaksın."

"Sabırsızlanıyorum," deyip yerimde hareketlendim ve ellerimi tezgâha yerleştirdim. Bu sırada Karan, çorba kâsesine bir kepçe çorba koymuş ve altında bir tabakla önüme bırakmıştı. Üstünden dumanlar çıkıyordu. Burnuma gelen kokuyla gözlerimi kapatıp iyice kokladım.

"Çok sıcak, birazcık bekle. Yanmanı istemem."

"Ellerine sağlık, uzun zamandır çorba içmemiştim. Çok güzel kokuyor."

"Sen yemek yapmayı biliyor musun?" diye sormasıyla utançla dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Maalesef," dedim.

"Öğrenene kadar yemeklerin benden o hâlde," dedi. "Kim bilir, geldiğinden beri neyle besleniyorsun? Neredeyse bir ay olacak."

"Yani," dedim kelimeyi uzatarak, başımı omzuma doğru yatırmıştım. "Sandviç, belki tost, süt... Aklıma eserse dışarıdan bir şeyler söylüyorum."

Kaşlarını kaldırıp indirdi. "Annemin özel tarifidir," dedi gözleriyle çorbayı işaret ederek. "Anne çorbası da diyebiliriz. İç bakalım."

Çorbayı karıştırıp bir kaşık aldıktan sonra çorba kâsesine doğru eğildim ve içmeden önce Karan'a baktım. "Karan çorbası," deyip bir kaşık aldım. Damağıma yayılan muhteşem lezzetle önce gözlerimi kapattım, ardından fal taşı gibi açarak Karan'ın gözlerine baktım. "Bu harika bir şey!" dedim.

Beklediği tepkiyi vermişim gibi başını sallayarak güldü. "Öyledir," dedi. "Karan çorbası..."

İrislerinin en içine bakarken ikimiz de gülümsemiştik. Bakışlarımı ondan çektim ve çorbayı içmeye devam ettim. Karan da bu sırada bir kâse çorba almış ve karşıma oturmuştu. Hava kararmaya başlayınca eve çöken karanlıkla Karan, elini tezgâhın yaslı olduğu duvardaki anahtara attı ve aşağı indirdi. İndirmesiyle mutfağın loş, turuncu ışığı yanmıştı. Işıklar, dolapların hemen altında olduğu için ortama, mum ışığındaymış gibi bir hava vermişti.

Önümdeki sudan bir yudum alıp çorba içmeye ara verdim. "Karan," diye mırıldandım dikkatini çekmek adına. "Bu kadar iyi yemek yapmayı annen mi öğretti sana?"

Başını iki yana salladı. "Annem çok güzel yemek yapardı ama bana öğretecek kadar vakti olmadı," dedi buruk bir şekilde. "Ben, o öldükten sonra," deyip yüzüne kocaman bir gülümseme kondurdu. "...onun tarif defterindeki tariflere baka baka öğrendim."

"Annen, erken mi vefat etti?" diye sordum durgun bir şekilde. Haddim olmayan bir soruyu sormuş olmanın çekimserliği vardı üzerimde. "Yani, öğretmeye vakti olmadı dedin ya, o yüzden."

"Yok," deyip suyundan bir yudum aldı, ellerini oturduğu yüksek tabureden dolayı gözüken bacaklarına yasladı. "İki yıl önce vefat etti annem. Ben on dokuz yaşımdayken. Annemin vaktinin olmayışı, onunla alakalı bir mevzu değildi," diye mırıldandı kırgın bir şekilde. Ama bu kırgınlık annesine değil de hayata karşıydı sanki.

"Başın sağ olsun," dedim dudaklarımı yalayıp.

Cevap vermek yerine başını salladı.

"Eğer seni rahatsız etmeyeceksem merakımdan soruyorum, hep sen benimle alakalı bir şeyler dinledin bugüne kadar. Nasıl bir ailede büyüdün?" dedim. Oturduğu tabureden ayaklandı ve bana arkasını dönüp iki tabağa spagetti koydu. Bu sırada bana cevap vermemiş, sorumu yanıtsız bırakmıştı. Tabakları doldurduktan sonra önüme, buram buram fesleğen kokan soslu makarnayı bıraktı ve tabureye oturdu.

Gözlerime baktı. "Sevgisiz," dedi. "Sevgisiz bir ailede büyüdüm. Ne babam annemi severdi ne annem babamı. Babam beni de sevmedi," deyip sanki komikmiş gibi güldü. "Hoş, ben de onu sevmezdim. Ama babam, annemin beni sevmesine de müsaade etmedi." Bilemez gibi omuzlarını kaldırdı, dudaklarını birbirine bastırarak büzdü. "Kötü bir adamdı, başka bir açıklama bulmak gelmiyor içimden."

O konuştukça içim burkuldu, yüreğimin köşelerinden halatlar kopup bir kırbaç gibi vurdu yüreğime. "Ya kardeşin?" diye sordum. "Kardeşin yok muydu? Tek çocuk muydun?"

Bitiremediği çorbasını karıştırırken duraksadı. Sanırım onu rahatsız ediyordum. "Yok," dedi gözleri ben hariç her yerde dolaşırken. Benden kaçıyor gibi değildi, gözleri tek bir noktada sabit kalırsa hatıralara yakalanacakmış gibiydi. "Tek çocuktum," deyip aceleyle çorbasından bir kaşık alıp yudumladı.

"Seni üzdüysem özür dilerim," dedim, ellerim önümdeydi.

"Üzülmedim, Karya. Utanmayı kesip yemeğini yemeye devam et, lütfen," deyip kaşığıyla önümdeki çorbayı ve makarnayı göstermişti. Sesi sinirli değildi, aksine oldukça normaldi. "Yerken bir yandan da aileni anlatmak ister misin?" diye sordu. "Biliyorum, bu konular seni üzüyor ama sen kapatalım dediğinde üstüne söz söylemem."

Çorbamı birkaç kaşıkta bitirip başımla onayladım onu. "Ben," deyip duraksadım ve o muhteşem yılları hatırladım. Özlemle doldu gözlerim.

"Eğer üzüleceksen susalım, lütfen," dedi Karan sıcacık gözleriyle, gözlerimin en derinini izlerken.

Başımı iki yana salladım 'iyiyim' anlamında.

"Ben sevgi dolu bir ailede büyüdüm. Annem babamı çok severdi, keza babam da annemi. Birbirlerine öyle tutkuyla bağlılardı ki öylesine muhte-

şem bir sevginin gölgesinde büyüyüp hayatımın sonuna kadar o duygudan mahrum kalacağını düşünmek bazen yaralar beni." Acıyla tebessüm ettim. "Kimseyi, annemin babamı sevdiği gibi sevebileceğimi düşünmüyorum. Çünkü annem, babam tarafından uçurumdan itilse bile yere çakılana kadar ona güvenecek bir kadındı. Yere çakılana kadar babamın ona bir ip uzatacağını bilirdi."

"Bir gün sen de birilerine güveneceksin," dedi Karan. "İnan bana."

"Belki de," dedim bilemezcesine. "Çocukluğumdan on altı yaşıma kadar her günüm sevgiyle geçti. Ne babamdan bir kötü söz duydum ne de annemden. Öfkelendiklerini bile hatırlamıyorum. Tozpembe bir evimiz vardı," deyip gözlerine baktım ve çenemin titreyişini saklayamadım. "Ama dışarısı yoktu, Karan. Sadece evimiz vardı."

Sesim çatallaşmıştı. Yan oturuyor, yan bakıyordum ona.

"Nasıl yani?" diye sordu, yaşamayanın anlamayacağı gibi o da anlamamıştı.

"Evimiz bir ormanın içinde, oldukça korumalı bir bölgedeydi. Etrafı kocaman duvarlarla çevrili, o duvarların üstü de dikenli tellerle doluydu. Bir hapishane gibiydi ama o kadar mutluydum ki... On altı yaşıma kadar annem ve babam dışında hiç kimseyi tanımadım, hiç kimseyi." Başımı iki yana salladım ve zorlukla yutkundum. "Hiç arkadaşım olmadı. Özel dersler aldım mesela, öğretmenlerimin ismini dahi bilmem yasaktı."

"Niye?" diye sordu. Kaşları çatılmıştı. Anlamakta güçlük çektiğini görebiliyordum.

Omuz silktim. "Bilmem," dedim. "Babam öyle istiyordu, ben de öyle yaşıyordum. Okula bir korumayla gider, bir korumayla geri dönerdim. Babam beni hiç okula bırakmadı. Okulda arkadaş edinmek istedim, öğretmenlerim izin vermedi. Benim için özel bir sınıf oluşturulmuştu ve kimseyle konuşmama müsaade edilmezdi. Yine de şikâyetçi değildim."

"Nasıl değildin?" dedi. "Hiç mi zor gelmedi tüm bunlar?"

"Bilmem," dedim yine. "Bana normal olan buymuş gibi gelirdi. Çünkü sonradan hayatıma dayatılmış bir durum değildi bu. Kendimi bildim bileli aynı senaryoyu yaşıyordum zaten." Derin bir nefes çektim ciğerlerime ve titreyerek geri verdim. "Çok sonradan anladım. Cam bir fanusun içinde, hayatın kıyısında, o hayata hiç dâhil olamadan geçmiş yıllarım... Babam, annem ve babamın önlemleri olmadan gerçek hayata atıldığımda karşılaştığım manzara öylesine sert bir tokat attı ki bana, bir daha kendime gelemedim."

"N-nasıl?" dedi, sesinde korku ve endişe vardı.

Sesim öylesine hüzünlü, öylesine kırıktı ki... Her konuşmamda sesimi duymamla kalbim bin parçaya ayrılıyordu. "Hani deneyler yapılır ya," de-

yip duraksadım ve önemli bir noktaymış gibi ekledim: "İnsanlık dışı deneyler." Göz göze geldik. "Bir köpeği karanlık bir odaya kapatırlar ve aç, susuz, sevgisiz bırakırlar. Köpek dışarı çıktığında ona doğru bir adım atmasan bile atmışsın gibi inim inim inleyerek kaçar senden, ağlar." Gözlerimden yaşlar akmaya başladığında dudağımı büzdüm. "Öyleydim işte. Bir köpek gibi kaçıyordum insanlardan."

Karan, öğrendiği gerçekle başını yana çevirdi ve elini yumruk yapıp burnunun önünde tuttu. Göğsünün titrediğini görmüştüm. Yeniden bana döndüğünde tezgâhın üstünden ellerini uzattı ve tabağımın hemen önünde yumruk yaptığım küçük ellerimi avucunun içine hapsetti.

"Hiç mi kızmadın babana, Karya?"

Başımı iki yana salladım. "Babam beni çok severdi. Evimiz üç katlıydı bizim, en üst katı tamamen bana aitti. O yüksek duvarları aşan tek kat da benim katımdı. Evimizin dışında bir park vardı. Çevre civardaki ailelerin çocuklarının oynadığı, birbirleriyle kaynaştığı, arkadaş oldukları çok güzel bir park... Ben, onları hep pencerenin arkasından izledim."

"Baban, seni çocukluğundan mahrum etmiş ama sen hâlâ çocuksun..." dedi merhametle. Elimi okşamıştı.

"Etmedi," dedim. "Babam beni o parka göndermedi ama evimizin bahçesine benim için park yaptırdı. Tek başıma oynadım, babamla sallanıp annemle parkımı temizledim." Gülmüştüm ama hâlime acıyordum. "Babama kızmıyorum. On altı yıl boyunca evden çıkmazken hepimiz güvendeydik. Babam işe gidip gelirken güvendeydik." Başımı yana çevirdim. "Ama bir kez çıkacak olduk..."

"Tamam," deyip ayaklandı Karan ve yanıma gelip önümde eğildi. Ellerimi tuttu yeniden. "Tamam, yeter bu kadar."

"İstanbul'a gelecektik, biliyor musun, Karan? İlk kez İstanbul'u göreceğim için değil, ilk kez önlemler olmadan evden çıkacağım için çok heyecanlıydım." Yanaklarım yaşlar içinde kalmıştı fakat kendimi tutuyordum hâlâ. "Babam kızını kırmak istemedi. On altı yıllık esareti bitirmek istedi." Gözlerimi, gözlerine çevirdim. "Keşke kırsaydı, Karan. Keşke 'hayır' deseydi bana."

"Tamam, güzelim," deyip ellerimi okşadı. "Daha fazla üzme kendini. Hepsi geçmişte kaldı."

"Annem ve babamın yaşayacağını bilsem, ömrümün sonuna kadar o zindan gibi evde geçirebilirdim ömrümü. Dışarı çıkmak istemezdim. Evet, hayatı kaçırıyordum ama benim hayatım zaten annem ve babamdan ibaretti. Dışarıdaki hayat, diğer insanların hayatıydı; benim değil. Benim dünyam başkaydı."

"Belki de özgürce parklarda oynayabilmen için bunların yaşanması gerekiyordur, Karya. Belki de... Babanın sana yaptığı haksızlığa Tanrı dayanamamıştır." Elini kaldırdı, yanağımdaki yaşları sildi. "Belki de kendi hikâyeni kendin yazman gerekiyordur."

"Ama..." Eğildiği yerden gözlerine baktım, yaşlarım yanaklarıma değmeden dökülüp onun ellerine düştü. "Ama böyle canım çok yanıyor."

Haklıydı, biliyordum. Babam beni ne kadar sevse de bir kuşun kanatlarını iple bağlamış, onu gül bahçesine hapsetmişti. Ben o kuşun ta kendisiydim. Uçmaya ihtiyacım vardı, hoş kokuya değil. O zamanlar bunu bilmiyordum ve bilmiyorken her şey daha güzeldi. Annem ve babam öldükten sonra, onca sevgiden sonra, sevgisizliğin dalgalarıyla boğuşmuş ve mağlup düşmüştüm.

İnsanlardan kaçmıştım. Aklımda hep 'babam bu insanla konuştuğumu öğrenirse çok üzülür ve kızar' düşüncesi vardı. Bu düşünce, o öldükten sonra de devam etmişti. Ben insanlardan kaçmış ve gitgide kendimi yaşamdan soyutlamıştım. Çünkü yabancıydı bana her şey, çok yabancıydı hem de. Benim dünyamla dışarıda gördüğüm insanların dünyası bir değildi. Bana öğretilenle onların yaşadıkları bambaşkaydı.

Öyle bir bocalamıştım ki felaketlerin kucağına düşmek dışında başka çarem kalmamıştı.

"Hem ne var, biliyor musun?" deyip gülümsedi Karan. Tüm yaşlarımı silmiş ve ellerimi sıkı sıkıya kavramıştı. "Ben, sevgisizliğin acı zehriyle büyürken sen, sevginin tatlı ama sinsi zehriyle büyümüşsün. Farklı yetiştirilmişiz. Bambaşka. Ama bak," deyip gözleriyle ikimizi gösterdi. "Onca farklılığa rağmen aynı kişi olmuşuz, Karya."

Yutkundum söylediklerileyle. "Nasıl yani?" dedim ağladığım için çocuksu bir hâl alan sesimle. "Nasıl aynı kişi?"

"Ben de senden farklı değilim ki, Karya. Sen bir zindandan yaka paça dışarı atılmışsın, insanlardan korka korka yaşamışsın. Bense bir sevgi kırıntısına muhtaç bir şekilde sokak sokak dolaşıp bulamadığım sevgi kırıntısıyla öfkenin çukuruna düşmüşüm. Kendime duvarlar örmüşüm." Başını iki yana salladı. "Ailelerimiz, bizi iki aynı kişi yapmış. Şimdi ikimiz de aynı çukurdan bakıyoruz hayata."

"Öyle mi?" diye sorduğumda daha sıkı kavradı ellerimi.

"Öyle." dedi.

"Senin de mi canın çok yandı, Karan? Benim gibi çok mu ağladın sen de?" deyip sağ elimi sol avucundan çektim ve dizlerimin hizasındaki yüzüne attım. Yüzünü avucuma aldım, başparmağımla tenini okşadım. Okşamamla gözlerini kapattı, uykuya dalar gibi yasladı başını avucuma. Elime, yastığına sarılır gibi sarılmıştı.

Yorgunluğuyla dudaklarını araladı yavaşça. "Çok ağladım, Karya," diye mırıldandı gözleri kapalıyken. Yanağını okşamaya devam ettiğimde elini, elimin üstüne yaslamıştı. "Annem öldüğünden beri kimse böyle okşamamıştı yanağımı," dedi. "Teşekkür ederim."

"Babam öldüğünden beri kimse bana kitap okumamıştı ama sen okudun, Karan. Bana istediğim zaman kitap okuyabileceğini söylemiştin, ben de istediğin zaman yanağını okşayabilirim." Yavaşça eğildim ve saçlarından öptüm, titriyordum. "Sen benim ilk arkadaşımsın. Senin için her şeyi yaparım. Kendim için yenemediğim korkularımı senin için yenebilirim."

Sevgi böyle bir şeymiş. Öğrendim.

Başını kaldırdı yavaşça, gözlerime baktı. "Küçükken de böyle bir kız mıydın? O kadar yalnızlığa rağmen böyle merhametli..." Yanağını yavaşça diz kapaklarıma yasladı. "Hoş, hâlâ küçüksün ama..."

"Merhametli miydim, bilmiyorum ama genel olarak sessiz bir kızdım. Annem ve babamla bile çok konuşmazdım. Öyle ki bazı zamanlar, kendi sesimi duyduğumda garipsediğim olurdu," deyip gülümsedim. "Sonra onlar gitti, ben hiçbir şey duyamaz oldum. Sağır olduğumu düşünmemek için kendi sesime muhtaç kaldım, konuşmaya başladım."

"Ben hep konuşurum seninle." Yaşları değdi pijamamın üstünden diz kapaklarıma. "Benimse kimsem yoktu konuşacak. Defterlerle konuştum hep, onlar arkadaşım oldu. Ben yazdım, onlar karşılık verdi. Neyse," deyip başını kaldırdı dizlerimden ve doğruldu. "Anlaşılan artık sırdaşız da."

Gülümsedim. "Konuşmak istediğinde beni bir defter olarak görebilirsin."

"Konuşmak istemediğinde başka bir sese ihtiyaç duyarsan bana gelebilirsin."

Elimi uzattım, anlaşma yapar gibi. Doğrulduğu için yukarıdan bakmıştı elime. Başını salladı ve gülümseyip tuttu elimden, sonra da sıktı.

"Sana yabancı demiştim ya hani," dedim, içten içe hâlâ diyor olsam da bunu bilmiyordu. "Aslında bunu söyleyebiliyor olmam bile senin yabancı olmadığının bir göstergesiydi. Çünkü ben kimseye bir cümle kurabilecek kadar yakın olmadım hiçbir zaman. İlk kez sen merak ettin nasıl olduğumu, ilk sen tuttun elimden, korkmadan."

Eli hâlâ elimdeydi. "İlk arkadaşın olduğuma sevindim, Karya. Unutma, her zaman buradayım. Küçük bir kız çocuğunu korumak artık görevim sanırım."

"Kendimi koruyabilirim," deyip elimi çektiğimde yeniden karşıma kuruldu. Suyundan bir yudum aldı. Göz pınarlarında biriken yaşları sildi. "Ayrıca küçük bir kız da değilim."

"Küçüksün," dedi inatla. "Büyüdüğünde özgür bir kuş gibi uçabilirsin ama şu an penceremin önüne konan bir kırlangıçtan farksızsın."

"Kırlangıç?" diye sordum garipseyerek.

"Bilmiyor musun o hikâyeyi?" diye yanıt verdi bana.

Başımı bilmediğime dair salladım ve öğrenmenin verdiği heyecanla masaya doğru eğilip onu dinlemeye başladım. Vişneçürüklerindeydi gözlerim. Kirli sakallarının arasında yüzüne öyle bir renk katıyordu ki hayran olmamak elde değildi. Dudaklarının ardındaki bembeyaz dişleri, o burukça gülümsedikçe onun kalbinin aksine parlıyordu. Kalbi paslıydı ama bir gün temizlenecek, gencecik olacaktı, biliyordum.

"Her kış başka ülkelere göç eden kırlangıç kuşunun yıkık dökük, virane bir pencere kenarına kurduğu ülkenin hikâyesi," diye giriş yaptı Karan. "Günlerden bir gün, kırlangıç kuşu, yaşlı bir adamın penceresinin önüne konuyor. Tıklatıyor penceresini. Yaşlı adam huysuz, tüm canlılardan nefret ediyor. "Ne istiyorsun?" diye soruyor kırlangıca. Kırlangıç, "Kış bastıracak, dışarıda ölürüm, beni içeri al. Beraber yaşayalım. Sen de yalnızsın," diyor ama nafile, yaşlı adam onu içeri almıyor."

"Kalpsiz, vicdansız," diye sızlandım yerimde.

"Kuş uçuyor, ertesi gün tekrar gelip tekrar penceresini tıklatıyor yaşlı adamın. Son kez yalvaracak ona. Yaşlı adam yeniden, "Ne istiyorsun sen?" diye soruyor. Kuş yine aynı cevabı veriyor, onu içeri almasını istiyor ama yaşlı adam insanlara, *'Bir kuşla yalnızlığını gideriyor,'* dedirtmek istemiyor. Gururuna yediremiyor. Kuşu tersliyor, kovuyor pencere kenarından."

"Ölsün, ölsün yaşlı adam. Kuşu kırdı, ölsün!" dedim mızmızlanarak.

Karan güldü. "Yazık değil mi?" dedi. "Niye öyle diyorsun?"

Omuz silktim. Kuşun kalbi çok kırılmış olmalıydı.

"Sonra ne oldu?" diye sordum tarafımı belli edercesine. "Öldü mü yaşlı adam? Huysuz şey."

Başını geriye doğru attı. "Yok, ölmedi. Pişman oldu. Kuş haklıydı, keşke onu içeri alsaydım da ömür boyu yaşasaydık, dedi."

"Ya," dedim, yumuşayarak. Başımı omzuma doğru yatırmıştım.

"Ertesi gün penceresine koşuyor, sonuna kadar açıp tüm gün kuşu bekliyor ama kuş gelmiyor. Meğer çoktan sıcak ülkelere göç etmiş. Yaşlı adam bekliyor, kış geçiyor, yaz geliyor. Hemen penceresine koşup evinin önünden geçen sürüye kuşu soruyor. İçlerinden biri çıkıp, "Onu boşuna arama, dönemez o," diyor. Yaşlı adam üzüntüyle içeri giriyor."

"Niye dönemez ya?" diyerek suratımı astım. Mutsuz sonlu hikâyeleri sevmiyordum.

"Araştırıyor, sorup soruşturuyor, öğreniyor ki kırlangıç kuşlarının ömrü altı aymış. Penceresinin önüne konan kuş çoktan ölmüş..." Derin bir nefes çekti içine ve gözlerime baktı. "Sen de o hesap," dedi. "Penceremin önüne kondun aniden. Sen bana, ben de sana muhtacım. Birbirimize yoldaş olacağız gibi duruyor."

Bu hikâyedeki kırlangıç kuşu bensem, Karan da yaşlı ve yorgun adam oluyordu. Açıkçası kendini böyle atfetmesi garip değildi. Çok olgundu. Belki de benim olgunluk diye baktığım şey, yılların yorgunluğu ve yüküydü de Karan söyleyemiyordu. Kim bilir, neler yaşamıştı? Nelerle boğuşup bir başına kalmıştı?

O da çocuktu, bir günde büyümemişti.

Onun da sırtında kemiklerini kıracak kadar ağır yükler vardı, tıpkı benim olduğu gibi. Onu anlayabiliyordum.

"Ya ben de ölürsem o kuş gibi?" diye sordum keyifsizce.

"Ölmezsin," dedi Karan, irislerini kalbimin en derinine saplayıp soluğumu kesti. "Ben seni içeriye alırım."

"Söz mü?" dedim, gözlerimde bir denizin dalgaları arasında boğulan genç bir kızın cesedi vardı.

"Söz," dedi keskin bir şekilde.

Gözlerine baktığımda içimi okşayan o bakışın aynısı almıştı yerini. Bana öyle bir bakıyordu ki kirpiklerinin ardındaki göz bebekleri birer mücevher, bir istiridyenin içindeki inci gibi gözüküyordu. Öyle büyülüyor, öyle yok ediyordu. Yutkunuşumu zorlaştırıyordu bakışları, nefes almamı kendi izni altına sokuyordu.

Sana inanıyorum, yabancı. Beni kara kışta bırakmayacağına, soğukla imtihan etmeyeceğine inanıyorum. Yalvarırım, kırma inancımı.

"Tesadüf seni önüme çıkarmasaydı, gene aynı şekilde, fakat her şeyden habersiz, yaşayıp gidecektim. Sen bana, dünyada başka bir hayatın da mevcut olduğunu, benim de bir ruhum bulunduğunu öğrettin."

Sabahattin Ali

BÖLÜM 8:
KARAN VE KARVA

Sarıl ona. *Umudunu bulmuş, inancını tazelemiş gibi sarıl.*
Ürkek yüreğine sarılır gibi incitmeden sarıl.
Sarıl ona...

Gözlerim kapalıydı ama zihnim tüm ışıklarını yakmıştı. Karan'ın oturma odasındaki L koltukta yatıyordum. Başım yastığa gömülüydü, üzerimde beyaz bir pike vardı. Aklımda dönüp duran düşünceler işkence ediyordu bedenime. Hayatımın daha ne kadar böyle süreceğini düşünüyordum saatlerdir. Ne yapacaktım ben böyle? Nasıl başa çıkacaktım bunca şeyle? Bu savunmasızlıkla nasıl koruyacaktım kendimi?

Ölebilirdim. Evet, bunu yapabilirdim. Şimdi bir hışımla ayağa kalkıp mutfaktan aldığım bir bıçakla hayatımı sonlandırabilirdim. Dışarı çıkıp kendimi bir arabanın önüne atabilirdim. Ya da hiç yorulmadan yalnızca balkona çıkardım, kendimi boşluğa bırakır ve nefesimi keserdim. Ölmek kolay olandı. Peki, ben niye ölemiyordum? Babama verdiğim söz niye bir halat gibi bağlanmıştı ayaklarıma da ölüme yürüyemiyordum?

Aslına bakarsak, bir ölüden farkım da yoktu. Eğer öldükten sonra bir daha bu dünyaya gelemeyeceksem çok şeye geç kalmıştım ben. Çok şeyi kaçırmıştım. Hiç uçurtma uçurmamış, pikniğe gitmemiş, gönlümün istediği gibi gün boyu dolaşmamış, sinema salonlarından birine girip ağlayarak çıkmamış, tiyatroya bile gitmemiş, bir bitki büyütmemiş, bir hayvan sahiplenmemiş, bir canlıya değer vermemiştim.

Bu kötü hayatın belki de en güzel yanlarından biri olan aşkı hiç tatmamıştım. Ben, hiç âşık olmadan göçüp gitmiştim bu dünyadan.

Benim hiçlerim ne çoktu böyle! Ne çok hiçim vardı da çoğum yoktu!

Bu düzene başkaldıramıyordum. Birinden yardım da beklemiyordum yeniden hayata dönmek için. Çünkü biliyordum ki insanın kurtarıcısı kendisinden başkası değildi. Burukça gülümsedim ve soyulan dudaklarımın

son emaresini de dişlerimle kazıyarak yok ettim. Tırnaklarımı yattığım kanepeye geçirdiğimde canımın acısını hissetmiştim.

Benim acım bile bu kadar görünürken insanlar, neden körebe oynuyordu benimle? Neden gözlerinin önüne bir bez bağlıyor ve geçip gidiyorlardı yanımdan? Neden kimse görmüyordu beni? Niçin kimse duymuyordu sesimi? Öylece bakıyorlardı... Fakat bakmak ve görmek çok ayrı şeylerdi. Ben, görülmeyenlerdendim.

Üzüntüyle aktı yaşlarım yastığa. Ben, babamın yerine bile yaşayamamış aciz bir kızdım, fazlası değil.

Yıllardır gördüğüm sanrılarla boğuşuyordum. Herkes bana deli muamelesi yapıyor, anne ve babamın ölümünden sonra kafayı yediğimi düşünüyorlardı. Hiçbiri bilmiyordu. Hiçbiri, yaşadığım felaketin bana bıraktığı ölüm kokusunun midemi nasıl bulandırdığını bilmiyordu. *Sanrılar görüyor, olmayanı var sanıyor,* deyip geçiyorlardı.

Oysa benim gördüğüm her şey gerçekti. Her şeyiyle gerçekti. Yaşamak ise sanrı...

Babam yaşamamı isterken bunu kastetmemişti. O, bile bile böyle bir ateşe atmazdı beni. O, her akşam eve gelince saatlerce dizlerine yatırıp saçlarını okşadığı Karya'sına bunu yapmazdı. Böyle bir acıyla boğuşacağımı bilse, beni ölümün kollarından alıp kendini feda etmezdi.

Benim yerime yaşa, kızım. Ben senin için ölürüm. Ben öldüğümde dünya senin için daha güvenli bir yer olacak. Dilediğince yaşa, canım.

Babamın ölürken kulağıma fısıldadıkları dönüp duruyordu zihnimde. Onun için yaşıyordum ben. O benim için vazgeçmişken nefesinden, onun bana emanet ettiği yıllarını hiç edemezdim. Üç yıl boyunca aklımda intihar düşüncesi hep var olmuştu fakat hiç cesaret edememiştim. Hiç yüzüm olmamıştı buna. Babama verdiğim söz, her seferinde mâni olmuştu ölmeme.

"Anneciğim," diye mırıldanıp araladım gözlerimi. Binamızın ortasında bulunan bahçedeki lambaların ışıkları sızıyordu evin içine. Beyaz tavanla bakışıyordum. "Neredesin?" dediğimde solumdan bir gölge geçer geçmez ayaklandım, üzerimdeki pikeyi attım. İrislerim büyümüş, kalbimin ritmi hızlanmıştı.

"Anne..." diye mırıldandım yeniden. "Ben sensiz çok ağlıyorum. Lütfen gel, ağlatma beni. Söz veriyorum, eğer gelirsen dişlerimi göstererek güleceğim. Her zaman istediğin gibi..."

Gözlerim evin içinde dolandı ama ne gelen vardı ne giden. Hayali bile vazgeçmişti benden. Yavaşça ayaklandım, kanepenin kenarlarına tutunarak adımladım, dış kapının önündeki boş alana geldim. Etrafımda dönüyor, kollarımı iki yana açıyordum sanki annem gelirse dokunabilecekmişim gibi. "Anne," dedim yalvarır gibi. "Lütfen."

"Kendini koru, kızım." Annemin sesi evin içinde yankılanınca nereye döneceğimi şaşırmıştım. Sesi vardı, kendisi yoktu. Etrafımda tur atıyor, ellerimi boşluğa savuruyordum. "Anne, neredesin?" diye mırıldanmamla ensemde hissettiğim nefes, yutkunmama sebep oldu. Öne doğru kaçtım, dudaklarımdan küçük bir çığlık firar etti.

"Biz yokuz artık, seni koruyamayız. Kendini koru, narçiçeğim," dedi annem. İpeksi sesi okşuyordu tenimi. "Yanımıza gelmen için çok erken, kendini koru, bir tanem."

"A-anne, b-ben kendimi nasıl koruyacağım?" dedim titreyen çenem ve dudaklarımla. "Ben bilmiyorum! Bana bunu öğretmediniz ki..." Sesim çaresizdi; hayatım, onların bana öğrettiklerinden ibaretti.

"Kimseye güvenme, güzel kızım. Kendinden başka hiç kimseye..."

"Anne, bir defa çık karşıma. N-ne olur..." Hıçkırarak ağlamaya başladığımda başım öne doğru savrulmuştu ki haykırarak yukarı doğru kaldırdım. Gözlerimi kapatmış, daha fazla annemin yokluğuyla bakışmak istememiştim. "B-ben senin yüzünü unutmak istemiyorum, anne. Lütfen."

Yanağımda hissettiğim yumuşacık elle gözlerimi araladım. Bakışlarım, annemin ışıklar içindeki yüzüyle buluştuğunda gülümsedim. Bir yandan da ağlamaya devam ediyordum, yaşlarım benden bağımsızca hareket ediyordu. "Anne," diye fısıldadım ona doğru, nefesim tenine çarptı. Yanağımı okşadı, parmakları tenimde dolaştı.

Üç yıl sonra onu hissetmek, bana cenneti yaşıyormuş hissi veriyordu.

"Toparlan, güzel kızım. Toparlanmak zorundasın. Kendini kimsenin insafına bırakmamalısın, Karya." Gündüzden bile aydınlık, geceden bile asil çehresiyle gülümsedi bana. O gülümseme için tüm ömrümü feda edebilirdim. "Ben sana bunu öğretmedim. Sen düştüğünde kendi yaralarını sarabilen bir kızsın. Kendi kaderini kendin yazmalısın."

"Anne, ben çok güçsüz hissediyorum."

Güldü, başını iki yana salladı. Üzerinde, evde her zaman giydiği o sarı elbise vardı. "Sen çok güçlü bir kızsın, Karya. Sen cehennemden sağ çıktın, yanmadan kurtuldun. Bunu unutma." Eli yanağımdan saçlarıma kaydı, tel tel ayırıp aşağı doğru takip etti hepsini. Buruk bir gülümsemeyle bakıyordu artık bana.

"Seni çok seviyorum, anne," deyip kollarımı boynuna dolamak için öne atılmıştım ki yokluğuyla sınandı kollarım. Boşluğa düşmüş, öne doğru sendelemiştim. Hızla etrafıma bakındım. O bembeyaz ışıltı kaybolmuş, yeniden karanlığa gömülmüştü evin içi. "Anne?" diye mırıldandım. "Geri gel, lütfen! Bırakma beni!"

Gelmedi.

"Anne, çık ortaya lütfen! Yapma böyle! B-ben ölüyorum!" diye bağırıp dizlerimin üstüne çöktüm ve bağıra bağıra ağlamaya başladım. Hıçkırıklarım dökülüyordu dudaklarımdan, nefessiz bırakıyordu beni. Boğazımdaki yakarış öyle bir kavuruyordu ki derimi; ciğerlerime oksijen çekmek, ölmek demekti. Ellerimi yere yasladım ve öne doğru eğildim, bandajın altından yüzüme doğru döküldü saçlarım.

"Anne!" diye bağırdım, duyan olmadı.

Başımı iki yana sallıyor, yerimde sarsılarak ağlıyordum. Elimi yere vurmaya başladığımda, daha fazla bu acıya katlanamayarak hafifçe kaldırdım başımı. Ellerimi suratıma kapattım ve tırnaklarımı tenimi acıtarak, kanımı akıtarak aşağı doğru çektim. "Anne, bırakma beni! Ben daha çok küçüğüm!" diye bağırdım canımın acısıyla çığlık çığlığa kalmışken.

Oysa yabancıyla küçük olmadığımın savaşına girmiştim.

"K-Karya..." diye bir mırıldanış ulaştı kulaklarıma kapalı kapının ardından. Ve sonra şiddetlendi o ses, haykırışa döndü. "Karya!" diye bağırdı yabancı. Odasının kapısını açtığında bir eli kapıda bir eli pervazdaydı. Göz göze gelmiştik. Orada öylece durmuş; koridorun sonundaki aydınlıkta, oturma odasıyla dış kapının arasındaki boşlukta çaresizce ağlayan bedenime baktı. Baktıkça düştü omuzları, yıkıldı sanki karşımda.

"Karya, yapma! Ne yapıyorsun?" diye bağırarak saniyeler içinde yanıma ulaştı ve dizlerinin üstüne çöküp bileklerimden tuttu. Bacaklarını iki yana açarak oturmuştu, bedenim bacaklarının arasındaydı. O, iki elimin bileklerinden tutup yüzüme bakmaya çalışırken ben, yüzümü geriye doğru sarkıtmış, sarsılarak ağlıyordum.

"Annem..." diye mırıldandım.

"Karya," deyip kanayan yüzümü avuçları arasına aldı. "Kendine gel, güzelim. Kendine gel, haydi, yapabilirsin," deyip beni kendine çekti ve ellerimi, bedeniyle bedenimin arasına sıkıştırdı. Sıkıca sarıldı. Bir eli başımdayken diğer eli sırtımda geziniyordu. Bense ona sarılamıyordum, çenem omzunda ağlıyordum. "Kendine gel, güzelim. Annen yok burada, sakin ol. Geçti... Geçti... Geçti..." diye defalarca sayıkladı.

Kaç dakika orada, öylece kaldık, bilmiyordum. Karanlık evin yalnızca sokak lambalarının ışığıyla aydınlanan kısmında, yere çökmüş harabe bir kız sarsılarak ağlıyorken kocaman bir adam, bedenini bedenine hapsetmiş, onu kendine kilitlemişti. Saçlarını okşuyor, sırtını sıvazlıyor, ağlamasını durdurmaya çalışıyordu.

O adam, ruhumun doktoruydu.

Ruhumu hayata döndürmüştü, hem de yıllar önce ölmüş olan bir cesetken.

"Ne yaptın sen kendine?" diye mırıldandı Karan, bedenimi bedeninden ayırıp gözlerime baktı. Elleri boğazımı kavramıştı, yüzümdeki çiziklere dokunup acıtmak istemez gibi. Yüzüme yalnızca başparmağı değiyordu.

Gözlerine baktım uzun uzun. Saçlarım yüzümün önündeydi. "Ruhumu bedenime yansıttım, Karan... Olmuş mu?" dedim acıyla.

Başını iki yana salladı. "Olmamış," dedi. "Sana hiç yakışmamış."

Omuz silktim, her şeyden geçmiştim. "Bana hiçbir şey yakışmıyor ki zaten..." dedim. Yüreğimin yorgunluğuyla alnımı Karan'ın omzuna yaslamıştım. Ellerim göğsündeydi, uçurumdan düşerken bulduğum son dala tutunmuş gibi tutunuyordum. Hayata sarılır gibi. "Bana eskiden de hiçbir şey yakışmazdı. Şimdi de yakışmıyor." Uykulu ve sersem bir şekilde mırıldanmıştım.

Karan'ın yutkunuşu ulaştı kulaklarıma. Âdemelmasının hemen yanındaydı gözlerim. Zorlukla yutkunmuştu. Yavaşça elini çeneme attı, narince dokundu tenime. Başımı hiç sarsmadan, sanki yörüngesini biliyormuşçasına kaldırdı yukarı doğru, gözlerine çevirdi. İrislerinin içindeki yansımamı görebiliyordum. Gözlerindeki yaşları da...

"Sana ne yakışıyor, biliyor musun?" dedi. Başımı iki yana salladım. Eğildi ve dudakları titrerken burnumun ucunu öptü. Öpmesiyle yüzüme hafif bir gülümseme yayıldı. Acı ve utanç harmanlanmıştı yüzümde. "Bu... Sana en çok gülmek yakışıyor ama sen hiç gülmüyorsun, Karya. Hep ağlıyorsun." Alnını alnıma yasladı. "Ağlayınca çok çirkinsin, küçük kız."

"Çok mu?" dedim.

"Çok," dedi.

"Sevmez misin öyle beni? Arkadaşım olmaz mısın?"

Nefesi dudaklarıma değiyordu. Başını iki yana salladı hâlâ alnı alnıma yaslıyken. Dilini damağına vurdu.

"Beni üzme, Karya. Sen ağlayınca ben çok üzülüyorum. Beni üzme. Hep gül, ne olursun..."

Yutkundum ve alnımı alnından çekip yerimde aşağı doğru kaykıldım. Başımı omzuna yaslayıp sırtımı koluna dayadım. Uyur gibi pozisyon almıştım. O da bunu anlamış olacak ki yavaşça sırtımdaki kolunu kuvvetlendirdi, ardından diğer kolunu da diz kapaklarımın altından geçirip iyice kucağına çekti bedenimi. Bacaklarının üzerinde dururken ayaklanmasıyla ellerimi boynuna sardım. Bedenimi kucaklamıştı.

Arkasına döndü ve koridorda ilerleyip banyoya girdi. Beni sarsmadan lavabonun mermerine oturttu. "Bekle," deyip dolaptan biraz pamuk ve temiz bez alıp geldi. "Yüzünü temizleyelim. Sonra da merhem sürelim, olur mu?" dediğinde gözlerim yarı açık yarı kapalıydı, baygın bir şekilde öylece

bekliyordum. Cevap gelmeyince dudaklarını birbirine bastırıp başını hafifçe salladı.

Musluğu açıp elindeki temiz bezi ıslattı ve yüzümdeki kanları narince temizledi. Öyle bir dokunuyordu ki ta en derinimde hissediyordum kıyamayışını. Özenle tüm kanları temizledikten sonra saçlarımı toplayıp yüzümü lavaboya doğru eğdi. "Gel bakalım," diye mırıldanıp avucuna aldığı suyla yüzümü yıkadı. "Canın acıyor mu?" diye sorduğunda tepkisiz kalmış, yalnızca başımı sallamıştım olumsuz anlamda.

"Pekâlâ," deyip doğrulttu bedenimi ve gözlerime baktı. "İyi misin?" diye sordu. "Başın acıyor mu?" İyice dibime sokulup bandajımın altından yaramı kontrol etti.

"Beni uyutur musun, Karan?" dedim sessizce. "Hiçbir şey umurumda değil."

Başını salladı ve az önce mermere oturttuğu bedenimi yeniden kucakladı. Banyodan çıkıp oturma odasına doğru yürüdü. Bedenimi kanepeye bırakırken onu bırakmamış, boynundan tutmuştum. Eğilmiş bir pozisyonda yüzüme bakıyordu, yutkunmuştu.

"Uyumayacak mısın?" diye mırıldandığında başımı daha da yukarı çıkararak burnumu boynuna sürttüm, kokusunu daha derinden duyuyordum böylece.

"Korkuyorum, Karan," dedim. "Uyuyana kadar seninle kalayım, yalvarırım."

Öylece kalakalmıştı. Başını salladı ve beni bırakmaktan vazgeçip tekrar kucağına aldı. Arkasına dönüp koridora yöneldi. Koridora girmemizle karanlığa gömülsek de birkaç saniye sonra oda kapısına ulaşmış, aydınlığa kavuşmuştuk.

Yavaşça yatağına adımladı ve beni kucağından bırakmadan oturdu. Kendini geriye doğru çekip sırtını yatak başlığına yasladı, bacaklarını da öne doğru uzattı. Bedenimi kolları arasında tutmayı bırakıp özenle kucağına yatırdı. Bir eli bacaklarımın üzerinde, diğer eli ensemdeki saçlarımdaydı. Sol bacağının üzerinde uykuya dalmak üzereydim.

Gözlerimi kapattım. Ellerim göğsündeydi, kalp atışını duyabilecek kadar yakınında... Derin nefeslerini hissediyordum.

"İyi uykular, yabancı," diye mırıldandım.

"İyi uykular, küçük kız," diye karşılık verdi bana göğsü titrerken.

O, ruhumun doktoru olduğu gibi bedenimin de cankurtaranıydı. Beni, acımasız dalgaların arasından çekip almıştı.

Kalbimde ritimsiz bir şarkı çalıyordu. Uyandığımdan beri onun kapalı gözlerini izliyor ve dün gece olanları düşünüyordum. Kımıldamadan, onun uyanmasına müsaade etmeden öylece duruyordum. Ara sıra nefesimi tutuyor, göğüs kafesimin kalkıp inmesini dahi engelliyordum. Sırf uyanmaması ve birazcık daha fazla uyuması için yapıyordum bunu. Ne kadar uyku problemi olan ben gibi gözüksem de çökmüş göz altları içimi acıtmıştı.

Kim bilir, söyleyemediği ne kadar derdi vardı içinde? O uyurken onu izlemek, nedensiz bir biçimde onun zihnine girip düşüncelerini okuma isteği doğurmuştu içimde. Karan'ın düşünceleri... Dudaklarım yavaşça kenara kıvrılmıştı. Ne kadar şu an diz dize, baş başa uyuyor da olsak onun hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Yaşı, ismi, okulu, arkadaşları ve ailesinin belli bir kısmı hariç hiçbir şeyi hem de. Karan'ın acıları nelerdir, bu üzgün çehresinin arkasında neyi gizler, hayal kırıklıkları var mıdır? Onun hakkında merak ettiklerim tek bir sohbete sığmazdı.

Keşke zihninin içine girebilsem, yabancı. Aslında sana bu kadar yakınken, kendini kapattığın o kapalı kutunun dışında kalmak ne kadar can yakıcı, bilemezsin. Kimsin sen? Seni, dudağının kenarındaki mimiğin oynadığında ne hissettiğini bilecek kadar yakından tanımak istiyorum. Yabancı olamayacak kadar yakından, yabancı.

Yutkundum ve kuruyan dudaklarımı ıslattım.

Gece kucağında uyurken şimdi bedenim yatağın üzerindeydi. Cenin pozisyonundaydım. Dizlerimi karnıma doğru çekmiştim ve başım, karşımda yine benim gibi cenin pozisyonunda uyuyan Karan'ın dizlerindeydi. Onun başı da benim karnıma doğru çektiğim dizlerimin üstündeydi. Yüz yüze uyuyorduk ve bulunduğumuz pozisyon nedensizce hoşuma gitmişti.

Ben onun dizlerini yastık gibi kullanırken o da benim dizlerimi yastık gibi kullanmıştı. Ben, onun yüzünü nefeslerimin vurduğu duvar olarak kullanırken o da benim yüzüme nefeslerini bahşetmişti. Ellerimiz, dizlerimizin üstünde, yüzlerimizin altındaydı. Tenimize değiyordu. Birbirine sarılmış iki ruh gibiydik, kuyruklarımız birbirine dolanmıştı sanki.

Yin ile Yang gibi.

Birbirini tamamlayan iki yarım gibi.

Biri gece kadar karanlık, diğeri gündüz kadar aydınlık iki ruh...

Karan ve Karya.

Yin Yang felsefesi der ki Yang, güneşi, erkeği ve açık renkleri temsil ederken Yin, geceyi, dişiyi ve koyu renkleri temsil eder. Yang iyiliğin sembolüdür, Yin kötülüğün. Yang, gündüz kadar aydınlıktır; Yin, geceden bile karanlık. Ve ne Yang olmadan Yin olabilir ne de Yin olmadan Yang... Biri olmadan ötekinin var olması mümkün değildir.

Elimi kaldırdım ve saçlarına atıp okşadım.

"Ne dersin, yabancı? Karya ve Karan olur muyuz biz de? Neden, bilmiyorum; hayatımın amacı sende gizliymiş gibi hissediyorum. Süveydam seninle dolacak, seninle silinecekmiş gibi bir his kaplıyor kalbimi. Süveydam, lekem sendeymiş gibi. Tıpkı, Yin Yang sembolünde Yang'ın ortasındaki Yin'in kara lekesi gibi..."

Duraksadım ve titrek nefesimi bıraktım yüzüne doğru. "Karya'nın lekesi, Karan'ın göğsünde saklı olabilir mi sence?"

Uzun uzun kapalı gözlerine, yuvalarına yerleşmiş kirpiklerine baktım. Ne kadar uzun sürdüğünü bilmiyordum fakat en sonunda başımı iki yana sallayıp kendime geldim ve "Saçmalama, Karya," diye mırıldandım. Son günlerde iyice kendimi kaptırmıştım olmayacak hayallere. Ben, Karan'dan başka bir insana güvenip de sarılamıyordum bile, nasıl yapacaktım tüm bunları?

Yavaşça başımı kaldırdım Karan'ın dizinden ve geriye doğru çekildim. Arkamdaki yastığı kavrayıp Karan'ın baş ucuna kadar getirdim ve tek elimle yastığı tutarken diğer elimle Karan'ın başını tutup dizimin yerine yastığı koydum. Karan'ı uyandırmadan dizlerimi çekebilmiş olmamla gülümsemiştim. Onu rahatsız etmek istemiyordum. Sakin bir tavırla yatağın ortasından kenara kadar sürtünerek geldim ve ayaklarımı sarkıtıp terliklerimi giydim.

Yatağın karşısındaki aynadan yüzümü görmüştüm. Başımı hafifçe yana doğru eğdim. O caninin açtığı yaralar ve şişlikler geçmemişken, bir de ben yenilerini açmıştım. Gerçekten çok kötü gözüküyordum. Buna rağmen Karan, bana gülümsemenin çok yakıştığını söylemişti. Onu dinleyip hâlâ yatakta otururken aynaya doğru gülümsedim, gülümsememe baktım uzun uzun.

"Kör galiba," diye mırıldandım Karan'ı kastederek. Ardından başımı hafifçe omzuma doğru düşürüp bir daha baktım. "Yok be, güzelim güzel. Olacak gibi. Olacak benden de bir şeyler." Güldüm ve başımı salladım. "Haydi bakalım."

"Kendimizle konuşmaya da başlamışız. Evimde kimle kalıyorum diye korkmalı mıyım?" diyen uykulu ve içten içe mırıldanan bir ses ulaşınca kulağıma, yerimde sıçradım. "Hih! Karan!" diye bağırdım ve ayağa kalkıp ona döndüm.

"Ya ben," diye onayladı beni.

"Uyanmışsın," dedim.

"Oldu öyle bir şey," derken yatakta geriniyor ve başının altındaki yastığa sarılıyordu. Yüzünün yarısı yastığa gömülüydü. "Uyandım."

"Sessiz olmuştum uyanmaman için. Özür dilerim."

"Senin sesine uyanmadım, merak etme," dedi ve doğruldu. Hâki tişörtü yana doğru kaymıştı, köprücük kemiği ve göğüs kasları gözlerimin önündeydi. Onu ilk defa pijamayla görüyordum. Cüssesine rağmen çok tatlı gözüküyordu. Nedense içimde tatlılığı, cüsseye oranla kodlamıştım. Kocaman insanlar tatlı olamazmış gibi...

"Günaydın," dedim kendime gelip. Sesim dalgındı.

Karan yataktan kalktı ve kalkar kalkmaz bedenlerimiz, yatakla dolap arasındaki boşluktan dolayı birbirine yakınlaştı. Başımı kaldırdım, ona baktım. Nefesi alnıma değiyordu. Başını bir kez öne doğru eğdi selam verir gibi. "Günaydın," dedi ve odadan çıkıp banyoya girdi. Bense arkasında, ellerim kucağımda birleşmiş bir şekilde kalakalmıştım.

"Kendine gel, Karya, kendine gel!" deyip elime çimdik attım ve odadan çıkıp mutfağa yöneldim. Mutfağa ulaştığımda Karan da banyodan çıkmıştı. "Kahvaltı hazırlayayım mı?" diye sordum. Yalandan bir soruydu, yapabileceğim en fazla sandviçti. Karan da bunu biliyormuş gibi gülümsedi.

"Hasta bakıcı olan benim, hanımefendi," deyip omuzlarımdan tuttu ve beni tabureye oturttu. "Kahvaltınız birkaç dakika içinde hazır olacaktır." Garson gibi davranmıştı, gülümsedim bu hâline.

"İnek sütü dahi eksik olmasın lütfen," dedim blöf yaparak.

"Kuş sütü?" diye sordu.

"Yok, ben inek sütü tercih ediyorum."

Güldü ve önüne dönüp başını salladı. Dolaptan malzemeleri çıkarırken diğer yandan da tek elinde, tüm kahvaltılıkların dolu olduğu tepsiyi tutuyordu. Tezgâha yerleştirip hepsinin kapağını açtı. Ardından çekmecelerin birinden iki tane servis çıkardı ve birini kendi önüne, diğerini de benim önüme yerleştirdi. Birkaç dakika sonra kahvaltı tamamen hazırdı, sütüme kadar.

Sofraya baktığımda çeşit çeşit peynir olduğunu görmüştüm. Gurme miydi acaba Karan?

"Nasıl oldu başın? Ağrın var mı?" diye sormasıyla düşüncelerime kısa bir ara verdim. Gözlerimi sofradan çekip Karan'a çevirdim.

"Yok, iyi gibiyim."

"Pansuman yapılması gerekiyor bugün. Kahvaltıdan sonra yapalım."

Başımla onayladım onu. "Olur."

"Daha önce hiç bisiklet sürdün mü?" diye sordu aniden. Sırtı bana dönüktü, ocakta bir şeylerle uğraşıyordu. Bedeninin büyüklüğünden dolayı göremiyordum.

"Dört tekerlekten iki tekerleğe geçemedim," diye hayıflandım. "Deniz mavisi renginde bir bisikletim vardı küçükken. Bahçemizde onu sürüyordum. Sonrasında bisiklet sürmenin o kadar da eğlenceli bir şey olmadığını anladım. Yalnız başına olunca ve bu ev kadar bir bahçede sürmek zorunda kalınca, hiçbir anlamı kalmamıştı."

"Ben bugün kafeye gideceğim, benimle gelmek ister misin? Eğer evde dinlenmek istersen Bahar yanına gelebilir."

"Yok, ben de seninle geleyim, lütfen. Orayı çok seviyorum."

Gülerek nefes verdi. "O belli," dedi daha önceki kafe deneyimlerime atıfta bulunarak. "O zaman bisikletle gideceğiz bugün." Elinde bir tavayla önüne döndü ve tavadaki omleti kaydırarak tabağıma bıraktı. Ardından gözlerime baktı. "Bu ev kadar bir bahçenin içinde değil, İstanbul'da süreceksin bu defa."

"Ya," dedim mutluluk dolu bir şaşırmayla. "Ama ya düşersem?"

"Düşmeyeceksin. Yani bisikleti ben süreceğim ama sen de önümde oturup yolculuğun keyfini çıkaracaksın." Kendi tabağına da bir omlet koyup tavayı lavabonun içine bıraktı ve dönüp karşıma oturdu. "Ama eğer istersen, iyileşince bisiklet sürmeyi de öğretebilirim sana. İki tekerlekli olanından."

"Gerçekten mi?" diye bağırıp öne doğru atıldım. "Çok isterim!"

"O zaman şimdi tabağını bitir, hanımefendi. Çabucak iyileşmen gerekiyor," dedi.

Kaşlarımı çattım. "Çocuk değilim, Karan. Bu tabağı bitirince iyileşmeyeceğimi biliyorum."

"Bakayım," deyip çatalına batırdığı omlet parçasını bana doğru uzattı. Bir omlete bir de ona baktım. "Bakayım iyileşiyor musun, iyileşmiyor musun? At ağzına," deyip çatalı bana uzatmaya devam edince dudaklarımı araladım ve çatalındaki omleti çiğnemeye başladım. Utançla gülümsemiştim. O da gülümsememe bakmıştı.

"Çok güzel olmuş," diye mırıldandım ağzım doluyken. Elimi ağzımın önüne kapatmıştım, lokmamı yutmaya çalışıyordum.

"İyileşiyormuşsun," dediğinde yine öyle, o bakışın aynısıyla, uzun uzun bakıyordu.

"Sen de yesene," dedim hemen öyle bakmaması için. "Dereotu mu koydun içine?"

Omletinden bir parça kesti ve ağzına attı. Çiğnerken başını sallıyordu bir yandan. "Tarifini mi konuşacağız, Karya?" dedi, yapmaya çalıştığım şeyi anlamıştı. "İstersen bir kâğıt ve kalem alıp yaz, lazım olur."

Dudağımı ısırdım ve gözlerimi kaçırdım ondan. "Sen de beni utandırma o zaman." Sessizce söylemiştim. Niyetim duyması olsa da bu epey zordu, kendi kendime söylenmiştim âdeta.

"Ne yapıyorum?" deyip keyifle güldü ve bıçağıyla çatalını tabağın kenarlarına yasladı. Dikkatini bana vermişti. Gözlerim, gözlerini bulur gibi oldu, aynı şekilde baktığını fark edince hızla kaçırdım bakışlarımı.

"Ö-öyle," dedim. "Öyle bakıyorsun."

"Hım," dedi devam etmemi istercesine. "Nasıl bakıyorum?"

"Öyle işte."

"Öyle," dedi. "Nasıl?"

Tezgâhın altında ellerimle oynuyordum. Kızardığımı hissetmeye başladığımda içerisi de daha sıcak olmaya başlamıştı. "Pencere mi açsak?" diye mırıldandım aniden ve ellerimi tezgâhın altından çıkarıp kendime doğru bir yelpaze gibi salladım. Karan'ın gülmesiyle ayaklandım ve pencereye koşup perdeleri iki yana çektim. Pencereyi sonuna kadar açıp ellerimi pencere kenarına yasladım, nefes almak için dışarıya doğru sarktım.

"Çok sarkma," diye bağırdı arkamdan Karan. "Dikkat et."

Nefes aldıktan sonra geri çekildim ve kalçamı pencere kenarına yaslayıp ona baktım. Kahvesinden bir yudum alıyordu. "Hiçbir şey yemedin," diye mırıldandı. "Sonra Bahar kafamı kırar, *'Yavru kuşuma iyi bakamadın,'* diye." Bahar'ın taklidini yapmasıyla gülmüştüm.

Omuz silktim. "Kafede, Bahar'ımın ellerinden kurabiye yemeyi tercih ederim."

Kaşlarını kaldırdı. "Bahar'ım?" diye mırıldandı. Dudaklarını birbirine bastırdı. "Benim yaptığım kurabiyelerden Bahar nasipleniyor... Öyle olsun bakalım," dedi bozulmuş gibi davranarak.

"Hayat," dedim derin bir nefes vererek.

"Hayat," diye tekrar etti beni, aramızda tonlama farkı vardı.

"Bugün hava çok güzelmiş, mis gibi güneş var." Pencere kenarından çekildim. "Ben gidip hazırlanayım, sen de kahvaltını bitir. Olur mu?" dedim.

"Rahatına bak. Bir süre mutfaktayım. Odayı da banyoyu da istediğin gibi kullanabilirsin."

"Teşekkür ederim," deyip mahcup bir şekilde gözlerine baktım ve ayaklarımı yere sürte sürte odasına doğru ilerledim. Dolabına yerleştirdiği kıyafetlerimin arasından beyaz çiçekleri olan kırmızı elbiseyi aldım ve yatağının üzerine bıraktım. Bugün hava güneşli olduğu için beyaz spor ayakkabı ve diz kapaklarımın bir karış üstünde biten yazlık bir elbise giyecektim.

Odanın kapısını kapatıp çok ses çıkmamasına özen göstererek kilitledim. Kilitlediğimi duyup yanlış anlamasını ya da üzülmesini istemiyor-

dum. Kendimi güvende hissetmek için buna mecburdum. Yatağın yanına gelip pijamalarımı çıkardım üstümden. Hızlı hareketlerle elbiseyi giydim ve aynanın karşısına geçip düzelttim. Omuzlarında fırfırları olan, göğsü kare yakalı bir elbiseydi.

Bahar gelmiş gibi gözüküyordum.

Aynanın yanındaki pencereden dışarı baktığımda da bahara pek bir şey kalmadığını anlamıştım. Havalar yavaş yavaş ısınıyordu. Etek uçlarımdan tutup etrafımda bir tur döndüm ve gülümsedim. Heyecanlanmıştım nedensizce.

"Bugün güzel bir gün olsun, lütfen," diye mırıldanıp çıkardığım pijamalarımı özenle katladım, yatağın yanındaki komodinin üzerine yerleştirdim. Ardından hızla yatağı da toplayıp derin bir nefes verdim. En azından bazı şeylerde Karan'a yardım edersem kendimi daha rahat hissederdim.

Kapının ardından küçük bir öksürük sesi geldi. "Karya, hazır mısın?" diye mırıldandı, Karan.

"Ha-hazırım, bir dakika," deyip aynanın karşısına geçtim ve saçlarımı omzuma doğru yatırdım. Dudağımı emerken kapıya döndüm ve kapının ardındaki Karan'a duyurmamaya özen göstererek anahtarı sola çevirdim. Hiçbir şey olmamış gibi kapıyı sonuna kadar açıp karşımda duran Karan'a baktım.

O da bana bakıyordu. İlk defa elbise giymiştim ve ne diyeceğini merak ediyordum.

"N-ne güzel olmuşsun," dedi şaşkın bir suratla.

"Beğendin mi gerçekten?" dedim.

Başını salladı öne doğru. "Tabii," dedi ve dudaklarını büzdü. Kirli sakallarını kaşıdı bir anlığına. Omuzlarını kaldırıp indirdi. "Güzel... Güzel yani. Elbise güzel. Yakışmış sana da."

Gülümsedim nefesimi vererek. "Teşekkür ederim," dedim.

"Eh," deyip dudaklarını ıslattı. "Ben çıkmadan pansumanını yapalım diyecektim."

Duraksayıp açık olan kapıya yaslandım. "Çok acır mı?" diye sordum.

O da kapının yanındaki duvara yaslandı. "Acımaması için elimden geleni yapacağım," dedi.

"Sana güveniyorum," deyip kapıdan ayrıldım ve odadan çıkıp banyoya girdim. O da arkamdan banyoya girip ışığı yaktı.

"Hem bu bandajı çıkarıp sadece yaranın üstünü kapatırız. Daha rahat olursun."

"Hi! Karan!" diye bağırıp ona döndüm ve gözlerine baktım. Ellerimi elbisemin eteğine attım. "Ama ben elbisemi giydim! Ya kan damlar, tentürdiyot dökülürse? Kirlenir!" dedim korkuyla.

Elini saçıma attı ve yavaşça kulağımın arkasına doğru götürdü. "Merak etme," dedi. "Sana çok yakışan bu elbiseye zarar gelmesine izin vermem."

Gülümsedim ve bir şey demeden başımı eğdim, ona sırtımı döndüm. Aynanın önündeydik. Önce dolaptan biraz pamuk, ıslak bez ve tentürdiyot çıkardı. Ardından elini başımdaki sargı bezine attı ve zımbalanan kısmını açıp çözmeye başladı. Başımın etrafında döndürüyor ve bunu oldukça yavaş yapıyordu.

"Canın acıdığı an duracağım, tamam mı? Korkma."

Sırtım ona dönük olsa da aynadan gözlerine baktım. "Korkmuyorum," dedim. Bir anlığına gülümseyecek gibi oldum fakat buna cesaret edemeyip başımı öne eğdim, gözlerimi kaçırdım gözlerinden.

Sargı bezini tamamen çözdüğünde büyük bir rahatlama gelmişti. Saçlarımı tutup iki yana ayırdı ve başımın arkasında, ensemin hemen üstündeki yarayı görünür kıldı. Hastanedeyken yaraya işlem yapabilmek için ensemdeki saçlarımı kazımışlardı ama üstten omzuma doğru dökülen saçlarımdan dolayı gözükmüyordu.

"Saçlarını topuz yapalım mı?" diye sordu. "Hem bu elbiseyle çok yakışır hem de daha rahat pansuman yaparım."

Duraksadım. Topuz yapmak istemiyordum. Kulağımın üstündeki yaram gözükürdü o zaman. Yutkunup başımı iki yana salladım.

"Yok," dedim fakat sesim içime kaçmıştı. "Açık bırakacağım. Saçlarımı toplayayım ben önde, sen de öyle pansuman yap. Olur mu?"

Aynadan göz göze geldik bir anlığına. Yutkunuşunu gördüm. "Nasıl istersen," diye mırıldanıp ıslak bezi tuttu ve enseme doğru eğildi daha yakından görebilmek için. Islak bez yarama değer değmez omuzlarımı kendime çektim, Karan duraksayıp aynadan yüzüme baktı. "İyi misin?" diye sordu, devam etmesi için başımı salladım.

Canım acıyordu ama bunu ona söylemeyecektim. Zaten oldukça narin ve hafif hareketlerle temizliyordu yaranın etrafını. İyice yaklaşmıştı enseme, nefesini tenimde hissediyordum. Ilık ılık okşuyordu saç diplerimi, oradan boynumu ve sırtımı. "Bitiyor," diye mırıldanıp birkaç saniye sonra elindeki ıslak bezi bıraktı ve pamukla yaranın üstüne bastırıp geri çekti.

"Tentürdiyot çok yakmaz mı?" diye sordum mutsuz bir ses tonuyla.

"Biraz," dedi dudaklarını birbirine bastırarak. Pamuğun üzerine tentürdiyot döküyordu bu sırada. Gözlerimi kapatıp kendimi hazırlıyorken boşta kalan elini belimin etrafını sararak öne uzattı ve göğsümden yukarı çıkardı. "Tut elimi," dedi. Elinin varlığıyla gözlerimi açtım ve göğsümün önünde bekleyen eline baktım. "Tut, canın acırsa sık."

Başımı salladım ve aynadan ona baktım. "Tamam," deyip iki elimle tek

elini tuttum, parmaklarımı iyice etrafına sardım. Tentürdiyot döktüğü pamuk tenime değer değmez küçük bir inilti kaçmıştı dudaklarımdan, hızla sıkmıştım elini. Öyle sıkı tutuyordum ki sıcaklığından dolayı ellerim ısınmış ve terlemişti.

"Yanıyor," diye sızlandım yerimde, ağlamaklı bir ses tonuyla.

Yarama doğru üflemeye başladı temizlemeye devam ederken. Nefesi yarama değdikçe ferahladım, soğuk soğuk işledi içime. "Böyle iyi mi?" diye sordu. Üflemeye devam ediyordu. Oldukça soğukkanlıydı.

"İ-iyi, iyi."

"Bitiyor," deyip son defa değdirdi tenime pamuğu ve çekti. "Şimdi bir sargı beziyle kapatalım," deyip doğrulduğunda iki elimle, eline sarılı bir şekilde duruyordum hâlâ. "Elimi çok tutmak istiyorsan kafeye giderken verebilirim ama şimdi sargı bezini düzgün kesmek için almalıyım, Karya," dedi omzumdan yüzüme doğru yakınlaşıp. Gözlerimi ona çevirdim, yakınımdaki gözlerine baktım.

"T-tamam," deyip eline sardığım parmaklarımı açtım bir anda ama ellerimi çekmedim. O, parmaklarımı açtığım boşluktan çekip aldı elini.

"Güzel," diye mırıldanıp gülümsedi ve geri çekildi. Sargı bezinden kare bir kısmı kesip aldı ve yaranın üstüne pamuk koyup onun üstüne de sargı bezini yapıştırdı.

"Bitti," deyip saçlarımı göğsümden çekti, omzuma doğru yatırdı. Dalgalı ve dolgun saçlarım vardı. Kürek kemiklerime kadar uzanıyordu. Hem de kırmızı elbisemle renkleri de uyuyordu turuncu saçlarımın.

"Teşekkür ederim," dedim utançla.

"Rica ederim," dedi. Gülümseyecek gibi oldum fakat kendimi dizginleyip banyodan çıkmak için yanından geçmeye yeltenmiştim ki elini koluma attı, yanı başında durdurdu bedenimi. Üstten gözlerime baktı, hızla kalkıp inen göğsüm ele verdi beni. Alt dudağımı içe doğru kıvırıp emdim.

"Bekle," deyip kolumu bıraktı ve banyo dolabını açıp bir merhem çıkardı. Belimden tutup beni lavaboyla arasına aldığında belime değen eliyle vücudum karıncalanmış, bacaklarım titremişti. "Yüzüne merhem sürelim, yaraların iyileşsin hemen." Merhemden işaret parmağıyla orta parmağına aldı biraz, yüzüme değdirdi. "Güzel yüzüne..." diye ekledi.

Gözlerimi kapattım ve kalçam lavabo mermerine değerken ellerimi de iki yanıma yasladım. Parmak uçlarımda duruyordum. Onu görmüyordum fakat parmakları daire çizerek yüzümde ilerliyordu. Açtığım ve açılan yaraların üzerinde dolaşıyor, merhemin soğukluğuyla rahatlatıyordu. Titreyen yanaklarımı ısırdım ve kapalı olmasına rağmen gözlerimin dolmasını engellemek istedim.

O, benim suratımda derin çukurlar, geçmeyen izler bırakmıştı. Karan, gözyaşlarımla doldurduğum o çukurların üstünü eşeliyordu şimdi. Yaşadığım ne kadar kötü hatıra varsa hepsini yenisiyle ve iyisiyle değiştiriyordu.

Açtım gözlerimi ve minnetle baktım ona. O ise özenle merhemi sürüyordu, dilini dişlerinin arasına sıkıştırmıştı. Bedenime öylesine yakındı ki göğsüm biraz daha hızlı kalkıp inse göğsüne değecekti. Dayanamayıp mermere yasladığım ellerimi çözdüm ve hiç düşünmeden beline sardım. Karan bir elinde merhem kutusunu tutarken diğer elinde merhemin kendisiyle öylece kalakalmıştı.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım ve yüzüme sürmüş olduğu merhemin tişörtüne bulaşmasını umursamadan başımı göğsüne gömdüm. Ellerim, belinde birbirine kavuşmuştu.

Başını öne doğru eğdi ve göğsüne başını gömmüş küçük kıza baktı. Sol elinde tuttuğu merhem kutusunu lavabonun üzerine bıraktı. "Karya?" diye mırıldandı soran harflerle, endişeliydi ses tonu. "Ne oldu?"

Cevap vermek yerine daha da sıkılaştırdım kollarımı. Daha sert bastırdım başımı göğsüne, nefes almam zorlaşsa da nefes almak ister gibi. Kâbuslarımdan, cellatlarımdan, peşimdeki zebanilerimden, etrafımda halkalar çizen karanlıklarımdan ve zindanımdan kaçar gibi... Ona sığınır gibi sarılmıştım.

O benim özgürlüğümdü.

"Göğsün... Bana huzur veriyor. Çiçek bahçesi gibi kokuyorsun. Kalbinde kimsenin mezarı yokmuş gibi... Sadece sevgiye yer varmış gibi..." Utançla kapattım gözlerimi. "Teşekkür ederim."

Kaldı öylece, hiçbir şey demeden bekledi. Göğsü titriyordu.

Eğildi, saçlarımdan öptü; uzun zamandır öpülmeyen, terk edilmiş bir harabeye dönen saçlarımdan. Sevgisizliği derinlerinde hisseden, terk edilmişliği bana hatırlatan saçlarımdan. Annem bedenini alevlere teslim ederken yanına uzanıp beni korumasını istediğim ama yangının gazabından kurtaramadığım saçlarımdan. İs kokan, ölüm kokan saçlarımdan...

Bir daha öptü okşarcasına.

"Sayende, küçüğüm. Sayende çiçek açtı bu göğüs. Sen gelene dek gömülmeyi bekleyen bir ölüden fazlası değildi."

Apartman kapısını büyük bir çabayla geriye doğru çekip açtığımda, gözlerimi yukarıya kaldırmamla kapıya Karan'ın destek verdiğini görmem bir olmuştu. Kendimi dışarı attım ve birkaç adım atıp Karan'a döndüm. Krem rengi bir pantolonun üzerine ekru renginde, polo yaka bir tişört

giyerek pantolonunun içine sokmuştu. Bej ayakkabıları da tamamlamıştı görünüşünü.

Güzel gözüküyordu, her zamanki gibi.

"Ee, bisiklet nerede?" diye sordum.

Karan gülümsedi ve elinde tuttuğu anahtarla dış kapının yanındaki kepenkleri kaldırdı. Gri kepenk yukarı doğru tırmandıkça görüş açıma sarı renkte bir bisiklet girmişti. Görür görmez başımı omzuma doğru yatırdım ve ellerimi birleştirip göğsüme kadar kaldırdım. Hayranlıkla baktım bisiklete. O kadar güzeldi ki...

Karan, tamamen açılmamış olan kepenklerin altından geçip bisikleti tuttu ve ayaklığını kaldırıp sürerek garajdan çıkarttı. Önümde durdu.

"O kadar güzel ki bu..." diye mırıldandım, ellerim bisikletin üstünde dolaşıyordu. Kocaman bir bisikletti. Önünde bir sepeti, arkasında kırmızı bir lambası vardı. Rengi, sarının en tatlı tonuydu, içimi açmıştı. "Senin bisikletin mi?" diye sordum hızla.

"Yok," dedi Karan ve burukça gülümsedi. "Çok değer verdiğim birine aitti, bana emanet etti. Yıllardır garajda duruyor." Gözlerime baktı. "Senin için çıkarttım."

"Çok incesin."

Karan onaylarcasına kaşlarını kaldırıp başını salladı, bisikleti hafifçe kendine doğru eğerek bir bacağını benim olduğum tarafa attı ve oturdu. Ardından bisikletin gidonunu sağ eliyle tutup sol tarafını açtı, önünü gösterdi. Boyu o kadar uzun gelmişti ki gözüme, oturduğu bisiklet koltuğundan bacakları yere kırılmadan, dümdüz uzanarak değiyordu.

"Gel bakalım," dedi bisikletin gidonu ile oturağı arasındaki demiri göstererek.

"Tamam," deyip açtığı boşluğa girdim ve eteğimi tutup yan bir şekilde demirin üstüne oturdum. Ayaklarım yerden kesildiğinde dengemi kaybeder gibi olmuştum ki öne doğru savrulmamı Karan'ın sol kolu engelledi. Gidonu tutmak için elini öne getirmişti, iki elimle kolunu tutmam sayesinde demirin üstünde kalmıştım.

Karan üzerime doğru eğildi ve göğsü sırtıma değdi. Ben de hafifçe arkaya doğru yaslanıp ona yakınlaştım ve başımı omzuna yasladım. "Hazır mısın?" diye sordu. Başımı sallamamla pedalı çevirdi ve ilerlemeye başladık. Bisikletin hareke geçmesi, yüzümde gülücükler açmasına sebep olmuştu. Kalbim çok hızlı atıyordu.

"Ellerini, ellerimin yanına koyarsan dengeni daha rahat korursun," diye fısıldadı Karan saçlarımın arasından kulağıma doğru. Başımı salladığımda ellerimi kolundan çektim ve gidonu tutan ellerinin yanına koydum. O

daha dışarıdan tutarken ben, iç taraftan tutuyordum. Sanki bisikleti beraber sürüyor gibiydik.

"Karan!" diye bağırdım sevinçle.

Cümlemin devamını getirecek olmama rağmen o da gülerek, "Efendim?" diye yanıtlamıştı beni.

"Çok güzel!"

Ilık esen bahar rüzgârı ikimizin de tenini okşuyordu. Sırtım Karan'ın göğsüne yaslıyken başım da omzundaydı. Onunsa çenesi benim omzumda; başı, başımın yanındaydı. Yana doğru dönsem, dudağım yanağına değecekti. Kirli sakalları yanağımı gıdıklıyor, bir yandan da kaşıyordu.

"Eğer korkarsan söyle," dedi. "Yavaşlarım, merak etme."

"Yok, iyi böyle," dediğimde ani bir şekilde gidonu kırıp yokuş aşağı inmesiyle gözlerimi açabildiğim kadar açtım ve bacaklarımı ileri doğru uzattım. "Vuhu!" diye bağırıp başımı iki yana salladım. Saçlarım dalgalanmıştı. Karan'ın yüzüne gelebileceği düşüncesiyle saçlarımı sol tarafımda toplayıp sağ tarafımı boş bıraktığımda çenesi sağ yanağıma değiyordu.

"Karan, çok mutluyum!"

Karan kahkaha attı. "Görüyorum," dedi. "Daha çok mutlu ol!" deyip bisikletin hızını artırdı.

On dokuz yaşımda, bir ilki gerçekleştiriyordum. Şimdiye dek bu hissi hiç tatmamıştım. Bir bisiklete binip rüzgâra karşı koymamış, güneş tenimi kavurmamıştı. İnsanların arasından özgürce, korkmadan, kimseye çarpmadan geçmemiş; onları umursamadan yürümemiştim bile. Bu his, tarif edilemez derecede mutluluk veriyordu bana.

Rüzgâr değdikçe tenime, yaşadığımı hissediyordum.

Gülüşüm genişliyordu.

Bu sırada Karan, yokuşu inmeyi bitirmiş ve caddeye karışmıştı. Kaldırımın yanındaki bisiklet yolundan ilerlemiş, arabalara kırmızı ışık yanınca yaya geçidinden karşıya geçmişti. Sahile indiğimizde burnuma gelen deniz kokusuyla derin bir nefes aldım ve "Oh!" diye bağırarak kollarımı iki yana açtım. "Ne güzelmiş yaşamak!"

İki yana açtığım kollarımı yeniden gidona koymak yerine Karan'ın boynuna çıkardım ve yüzünü okşadım. "Sen çok iyi bir insansın, yabancı," diye mırıldandım.

Yabancı deyişime gülmüştü.

"Simit yemek ister misin?" diye sormasıyla başımı iki yana salladım.

"Hayır. Sadece dakikalarca böyle dolaşmak istiyorum." Çehremi ona doğru kaldırdım, yan bir şekilde gözlerine baktım. "Çünkü ne ailem varken

ne de yokken bu kadar mutlu olmamıştım. Hayatımda hiç bu kadar mutlu ve..." deyip duraksadım. Dudaklarına kaydı gözlerim bir anlığına, utançla çekip yeniden gözlerine baktım. "Bu kadar özgür hissetmemiştim."

On dokuz yılın sonunda o zindandan kurtulmuştum.

"Artık tutsak olmak yok, Karya," dedi, nefesi denizin kokusu gibi çarpmıştı suratıma fakat Karan'ın nefesi, denizden bile ferahtı. "Artık yalnızca sen varsın. Senin hayatın var. Senin istediklerin var. Büyüyorsun," dedi yutkunarak. "Yavaş yavaş büyüyorsun."

Gülümsedim ve önüme döndüm. Ne kadar süre bisiklet sürdük, bilmiyordum. Yaşlı teyzelerin önünden geçmiş, simitçi amcadan simit alıp martılara atmış, yeniden bisiklet sürmüştük. Park hâlindeki arabaların arasından geçmiş, zikzaklar çizerek ilerlemiştik. Vapurda bisikletin başında beklemiş, inene kadar dakikaları saymıştık. Kafeye gidene kadar gülüşlerim hiç eksik olmamıştı yüzümden.

Ben bugün hem ilk kez çocuk gibi hem de ilk kez büyümüş gibi hissetmiştim. Bu, paha biçilemez bir histi.

Gece olmuştu. Karan'la beraber kafeye gitmiştik ve gün boyu orada kalmıştık. Bahar'a yardım etmiş, Korhan'la daha hızlı kurabiye yeme yarışması yapmış, Kaan'ın asık suratını çekmiş ve Karan'ın başına binbir bela açmıştım. Baştan sona güzel bir gün geçirmiştim. Karan'ın gözlerine baktıkça içimde filizlenen şeyin ne olduğunu bilmesem de onun doğuşuna şahitlik etmek, şu anlık hoşuma gidiyordu.

Şimdiyse Karan'ın evinde, kanepesinde oturmuş, kucağımda annemle babamın fotoğrafının olduğu çerçeveyi tutuyordum. Onlara günümün güzel geçtiğini ve sağlıklı bir insan gibi yaşadığımı anlatıyordum. Mutlu olduklarına emindim. Kızlarının bu hâllerini görseler eminim ki dünyanın en mutlu insanları onlar olurdu.

Her ne kadar beni bir evin dört duvarının arasına mahkûm etseler de kızlarının o şekilde yetişmesini onlar da istemezdi.

Onları seviyor ve yaptıkları hiçbir şey için suçlamıyordum.

"Karan diye biri var baba, bana çok güzel bakıyor." Babamın yüzünü okşuyordum. Kanepede bağdaş kurarak oturmuştum, yüzüm dış kapıya dönüktü. "Bana çok güzel yaklaşıyor. Ben hayatımda daha önce onun gibi bir insan görmedim, baba. Ne siz gittikten sonra teyzemin beni verdiği okuldaki erkeklere benziyor ne de okul dışındaki kişilere. O herkesten farklı. O bambaşka. O Karan."

O herkesten farklı. O bambaşka. O Karan.

Benim yediverenim.

Parmaklarım, iki yanından tuttuğum çerçevenin yine iki yanından annemle babamın yüzlerinin üstünde dolaşıyordu. İkisini de aynı anda seviyordum.

"Bana baktığında dünyadaki her şey duruyor sanki. Bilmiyorum, belki de yıllar sonra birine güvenme ihtiyacı duyduğum için karşıma çıkan ilk insana anlam yüklüyorum. Belki de bunlar aklımın bir oyunu bana ama o kadar güzel bir oyun ki babacığım... Ne seninle ne de annemle oynadıklarıma benziyor. Bu..." deyip duraksadım ve aniden gülümsedim. Nefesimi dudaklarımdan vermiştim. "Bu eşsiz bir şey."

Tıpkı sizin gibi.

Yalın Eşsiz ve Sara Eşsiz.

Soyadımız gibi, sizin gibi eşsiz.

"Anneciğim," deyip annemin fotoğraftan bana doğru bakan ve her daim gülümseyen suratını okşadım. Öyle güzel gülüyordu ki gülünce tüm suratı gülüşü oluyordu. Kocaman bir gülüşü vardı; hiç esirgemeden, hiç korkmadan, hiç çekinmeden gülüyordu benim annem. Ben onun aksine, hiçbir zaman öyle gülmemiştim. "Karan, bana çok iyi bakıyor. Gittiğin yerde, *kızım yalnız*, diye düşünüp üzme kendini, tamam mı?"

Çerçeveyi iki yanından tutup kaldırdım ve önce anneme, ardından da babama küçük öpücükler bıraktım. Ortalarında duran küçüklüğümle kesişince harelerim, duraksayıp uzaklaştırdım çerçeveyi kendimden. Üzerimde tozpembe bir elbise vardı, tüllüydü. Ayaklarımda beyaz bir ayakkabı ve bileklerimin bir karış üstünde biten beyaz çoraplar vardı. Anneme benzeyen turuncu saçlarım belime kadar uzanmıştı ve tıpkı anneminkiler gibi dalgalı, oldukça sağlıklı gözüküyordu.

"Sen de üzülme," dedim ona bakarak. "Eskisi gibi yanmıyor canın. Artık odanın penceresinden bakıp dizlerini karnına çekerek ağlamak yerine, parka gidip sallanabiliyorsun. Üstelik..." deyip gözlerimi çerçeveden çektim ve Karan'ın evinde gezdirdim gözlerimi. "Arkadaşların da var artık. Seni seven, önemseyen, benimseyen... Senin de aynı şekilde sevdiğin arkadaşların..."

Çerçeveyi kaldırıp göğsüme bastırarak sarıldığım sırada dış kapının deliğine bir anahtar sokuldu ve çok geçmeden kapı açıldı, içeri Karan girdi. Elinde iki tane market poşeti vardı, bir elini arkasında saklıyordu. Gözleri içeride beni aradı önce, ardından kapının direkt karşısındaki koltukta bulunca gülümsedi. İçeri girip kapıyı ardından kapattı.

"Uyumamışsın," diye mırıldandı. "Geç oldu, uyumuşsundur sanıyordum." Elindeki poşetleri yere bıraktı ve az önce poşetleri tuttuğu elini de diğer eli gibi arkasına sakladı, bana doğru adımladı yavaşça. Yüzünde muzip bir gülümseme, gözlerinde heyecan vardı.

"Ne saklıyorsun sen arkanda?" diye sordum.

Yanı başıma ulaştı ve arkasından kocaman bir saksı çıkarıp tek elinde tutarak gözlerimin önüne tuttu. Bir tane daha kasımpatı! Hızla ayaklanıp üzerimdeki pikeyi koltuğa bıraktım ve Karan'ın avucundan aldım kasımpatıyı. "Bir tane daha mı?" diye sordum şaşkınlıkla. "Bu sefer pembe olanından hem de."

Hayranlık doluydu sesim.

"Şefkat ve sevgi demek," dedi Karan. Göz bebeklerinin içine baktığımda gülümseyen çehremi görmem zor olmamıştı. "Bir de beyaz olanın yanına çok yakışır diye düşündüm. Evini açacaktır."

"Ya, çok teşekkür ederim, Karan!" diye bağırıp tek elimde saksıyı tutarken diğer elimi boynuna sardım. Parmak uçlarımda yükselmiştim. Geriye çekilip yüzüne baktığımda henüz ayaklarımın üzerine tam olarak inmemiştim. Yanağından öpsem kızar mıydı? Öpüp öpmemek arasında gidip gelirken, gözleri gözlerime inince utanarak geri çekildim.

"Ne demek?" dedi dudaklarını birbirine bastırıp. Kaşları yay gibi kalkmıştı. "Mutlu ol da gerisinin hiçbir önemi yok." Göz bebekleri, göz bebeklerimi sevdi, öpüp okşadı âdeta. "Hem de hiç."

"İyiliklerinin altında eziliyorum," dedim. Mahcupça dudaklarımı birbirine bastırıp az önce oturduğum koltuğun ucuna çöktüm. Kasımpatı da kucağımdaydı. "Fazla iyisin. Ben hiçbir şey yapamadım senin için."

Karan eğildi ve oturduğum koltuğun çaprazındaki kanepenin ucuna oturdu. "Yaptığım hiçbir şeyi bir karşılık beklediğim için yapmıyorum, Karya," deyip elini elime uzattı, hareket ettirmeden gözlerime baktı izin ister gibi. Gözlerimi kapatıp açınca okşadı tenimi, gülümsedi. "Sen iyi ol, istediğin gibi hayatını yaşa da başka bir şey istemem ben."

"Neden?" diye sordum hızla. "Neden günün birinde ansızın bu şehre gelip karşına çıkan hastalıklı, sorunlu..." deyip titreyen dudaklarımı birbirine bastırdım ve ekledim: "Belki deli bir kızı hayata döndürmeye çalışıyorsun ki? Üstelik onun sana verdiği, kattığı hiçbir şey yokken... Keşke elimden bir şey gelse."

Başımı öne eğdim.

"Bana hayatını güzelleştirmek için yemin ettiğim ama çok geç kaldığım birini hatırlatıyorsun, Karya," dedi sakince. "Sana bir adım atarken ona koşuyormuşum gibi hissediyorum. Bu, beni mutlu ediyor. Lütfen, alma bu hissi benden."

"Kimi?" diye sordum üzgün bir simayla.

Duraksayıp dudaklarını yaladı ve yutkundu. "Boş ver," dedi. "Sadece bil ki sen bana çok iyi geliyorsun. Gerçekten. İçimi tazeliyorsun." Elini göğsü-

ne doğru getirdi. "Seni görünce gözlerimde gökkuşakları açıyor, göğsümde bahar yeri gibi şenlikler başlıyor, Karya." Güldü aniden, kendine güler gibi. "Sen mutluluğun adısın."

"Beni iyileştiriyorsun, Karan," dedim teşekkür edercesine.

"Beraber iyileşiyoruz," diye ekledi. "Senin kurtulmak için bir kahramana ihtiyacın yoktu. Kendin de kurtulabilir, kendi kurtarıcın olabilirdin ki öylesin de. Benim hayatında olma sebebim, belki de benim kurtulmam içindir, Karya."

"Nasıl yani?" dedim çocuksu bir ses tonuyla.

"Dışarıdan bakıldığında benim sana iyi geldiğim, seni kurtardığım, senin bu ızdırap dolu şeylerden kurtulman için illa bir kurtarıcıya ihtiyacın olduğu gibi türevi saçmalıklar gözükebilir. Ama bu hikâye bundan ibaret değil. Biz, birbirimizi iyileştiriyoruz, Karya. Sen bana merhemsin, ilaçsın. Sen iyileşirken ben de iyileşiyorum. Yenileniyorum."

"Yaralı mısın ki?" dedim.

Güldü. "Küçük bir kız çocuğunu kahramanım gibi görecek kadar."

"Ben, senin kahramanın mıyım?"

"Öylesin. Beni düştüğüm çukurdan çekip aldın. Bunu fark etmeden yaptın, sana minnettarım."

Güldüm utançla. "İlk defa kendimi ise yarar hissettim. Hem de hiçbir şey yapmadan."

"Hiçbir şey yapmıyorken bile o kadar çok şey yapıyorsun ki," deyip sesli bir nefes verdi Karan. "Keşke gözlerimden görebilsen kendini... A-" deyip duraksadı ve yutkunup başını yana çevirdi. Elini ensesine atmıştı. "Neyse, kasımpatıya can suyunu ver sen, haydi," deyip beni banyoya doğru yönlendirdi. Bense öylece durmuş, ona bakıyordum; söyledikleri bir mıh gibi yüreğime saplanmıştı.

"Ne?" dedim dalmış bir şekilde.

"Kasımpatıya su ver, diyorum. Elinden ilk suyunu alsın."

"Ha," deyip kendime geldim ve başımı sallayıp ayaklandım. Koşar adım banyoya gittim. Zihnimde söyledikleri dönüp duruyordu. Gözlerinden kendimi görsem ne olurdu ki? Çok mu güzel duruyordum acaba? Yoksa çok mu çirkin diyecekti? Umutsuzlukla başımı iki yana salladım ve musluğu açıp avucuma su doldurdum, kasımpatının dibine döktüm. Yapraklarını da sulayıp saksısını avuçladım, göz hizama çıkardım.

"Sana da çok iyi bakacağım," dedim kasımpatıyla konuşarak. "Karan'ın bana baktığı gibi bakacağım hem de."

Kolumu saksının etrafına sarıp kucakladıktan sonra banyodan çıktım ve oturma odasına doğru ilerledim. Uzunca koridoru geçip koridorun biti-

şindeki oturma odasına dönmüştüm ki Karan'ın elinde annemle babamın fotoğrafının olduğu çerçeveyi gördüm. Dikkatli bir şekilde bakıyordu. Çerçevenin arkasını çıkarmış, fotoğrafı eline almıştı. Arkasındaki yazıyı okuyor olmalıydı.

"Karan?" diye mırıldandım geldiğimi anlaması için.

Gözlerini bana çevirdi, parmaklarının arasında aile fotoğrafımızı tutuyordu.

"Karya Eşsiz," diye sayıkladı ismimi, sanki daha öncesinde hafızasına kazıdığı bir isimmiş gibi. Durgundu. Gözleri, gözlerime bir ok gibi saplanmıştı. Keskinliği delip geçmişti irislerimi, kesip atmıştı tenimi. Gözlerinin karanlığında boğulmuştum yeşillerinde baharı karşılamak yerine. Zifiri bir gecede aydınlığı arıyor gibi çaresiz hissettirmişti bakışları.

Yutkundum. Kucağımdaki kasımpatıyı sehpanın üzerine bırakarak yanına gittim ve elinde tuttuğu fotoğrafı aldım, arkasını çevirdim. Yazan yazıyı bilmeme rağmen tekrar okudum, aklıma kazımak ister gibi bir hâlim vardı.

Canım annem, canım babam ve ben.

2010.

Karan hiçbir şey söylemeden yanımdan geçti ve koridora doğru yöneldi. Dudaklarımı aralayıp ona seslenecektim ki buna gerek kalmadan kendisi duraksadı. Koridorun başında durup elini duvara yasladı, omzunun üzerinden bana çevirdi bakışlarını. Banyoya gidip gelene kadarki süreçte ne olmuştu da Karan böylesine çökmüştü? Bakışları, kalbimi yara bere içinde bırakıyordu.

"Aile fotoğrafınız çok güzelmiş. Keşke böyle olmasaydı," dedi. "Keşke şu an benim soğuk evimde uyumak yerine onların sıcak koynunda uyuyor olsaydın."

Aile fotoğrafımızı görüp üzülmüş müydü? Vicdan azabıyla içim burkuldu.

"Karan..." diye mırıldandım.

"Biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var. İyi uykular, küçük kız," diye kesti sözümü, kırgınlıkla gözlerime bakmaya devam etti. Ardından çekti gözlerini ve koridora girip görüş alanımdan çıktı. Ayak seslerini duyuyordum, o da saniyeler sonra kapının kapanma sesiyle kesildi. Bir başıma koca evin ortasında kalakaldım. Ne olduğunu anlamamıştım.

"İyi geceler, koca adam," demekle kaldım arkasından, başka hiçbir cümle çıkmak için yeltenmedi boğazımdan.

"Korkma bana âşık olmaktan ya da gelip gitmekten. Çünkü kalbimdeki hiçbir cesedi sahipsiz bırakmadım ben."

Nazım Hikmet

BÖLÜM 9:
KARLAR KRALİÇESİNİN KARANLIĞI

***Sakla kalbini.** Kapat perdelerini, kimse görmesin onu. Görüp de **istemesin ezmiş** bir canavar gibi. Sakla ki kalbini, çürük dişlerin arasında aşk diye yenmesin.*

Sakla kalbini...

Bir hafta geçmişti. Karan'ın evinden ayrılmış ve kendi evime dönmüştüm. Ne kadar hâlimden memnun da olsam, kendi evimi özlemediğimi söyleyemezdim. Onun evindeyken yüreğim her an ağzımdaydı. Ya heyecanlanıyor ya endişeleniyor ya da utanıyordum. Tüm duyguları zirvede yaşıyordum onunlayken ve bu, benim gibi bir kızın alışık olmadığı bir durumdu.

Yorulmamıştım; kendi sakinliğimi, dinginliğimi özlemiştim.

Yüzümdeki yaralardan yalnızca birkaç tanesi kalmışken ensemdeki yara geçmişti, bandajı çıkarmıştık. Yavaş yavaş iyileşiyordum. Daha da iyi olacaktım, bunu umut ediyordum.

O gece, Karan beni oturma odasında bir başıma bırakıp gittikten sonra sabaha kadar düşünmüştüm. Neden öyle bir tepki verdiğini, ben banyodan oturma odasına dönene kadarki süreçte ne olduğunu, ona neyi hatırlattığımı ve hatırlattığım şeyin niçin onu bu derece üzdüğünü... Hepsini enine boyuna düşünmüş, bir cevap bulamamıştım. Aklıma gelen yalnızca aile fotoğrafımızı görünce kendi ailesini özlemiş olabileceğiydi.

O günden sonra Karan bana hiç yakın davranmamıştı. Aynı ortamda da bulunmamıştık pek. Sabahları o kafeye giderken ben evde kalmış, Bahar'la vakit geçirmiştim. Yüzüme bakmasına bakıyordu da gözleri, gözlerimi her bulduğunda acıyla kıvranıyordu âdeta. Ağlasam, o da hüngür hüngür ağlayacakmış gibi titriyordu irisleri. Dokunsam yere yığılacakmış gibi güçsüzdü bedeni.

Ona ne olduğunu ve benden neden uzaklaştığını bilmiyordum.

Bahar, Karan'ın yılın belli bir bölümünde böyle olduğunu ve birkaç güne geçeceğini söylemişti. Ben de daha fazla üstüne gitmemiştim. Kendi evime geçtiğimden beri yüzünü bile görmüyordum zaten. Bahar gelip gidiyor, hâlimi hatırımı soruyor ve benimle vakit geçiriyordu. O, bana gerçek bir abla gibi davranıyordu.

Üzerime titreyişini iliklerime kadar hissediyordum.

"Çok düşünüyorsun, düşünme," diye kendime telkinde bulunarak doğruldum ve oturduğum taburede sırtımı dikleştirdim. Ilıyan sütümü soğumadan bitirmek için koca koca yudumlar alarak kupayı yeniden tezgâha bıraktım. Başımı Karan'ın pencerelerine çevirdiğimde pencere önündeki kasımpatıları görmemle yüzüme kocaman bir gülümseme yayıldı.

Ayaklanıp yanlarına gittim ve her zaman yanlarında bulundurduğum sulama kabıyla topraklarını sulamaya başladım. Bir yandan da yapraklarını seviyordum. "Güzellerim benim, çiçeklerim benim, bir tanelerim benim," diye mırıldandım. Eğilip ikisini de kokladım ve derin bir nefes çektim ciğerlerime. "Oh!"

Sulama kabını yeniden ikisinin ortasına bırakıp arkamı dönecektim ki kapımın iki defa tıklatılmasıyla yerimde kaldım. Kim gelmiş olabilirdi ki? Karan, evime geçtiğim dört günden bu yana bir kez olsun kapımı çalmamıştı. Başımı hafifçe yana doğru kırıp dudaklarımı büktüm ve kapıya ilerledim. Bir elimi kapı kulpuna koyup diğer elimi pervaza yerleştirdim.

"Kim o?"

"Benim," dedi kapının ardındaki kişi sessizce. "Karan."

"Karan," diye mırıldandım heyecanla ve kapının üzerindeki anahtarı üç defa sağa çevirip tüm kilitleri açtım. Zinciri de indirip kapıyı sonuna kadar araladığımda günlerdir görmediğim çehresi gözlerimin önüne serilmişti. Uzamış ve ıslak saçları ortadan ikiye ayrılmış, iki ucundan alnına doğru dökülmüştü. Kirli sakalları ise hafifçe uzamıştı.

"Merhaba," dedi *gerçekten bir yabancıymış gibi.*

"Merhaba," dedim onunkinin aksine daha kırılgan bir ses tonuyla.

"İyi misin?" diye sordu fakat bu soruşu, ilk soruşundaki gibi meraklı değildi. Saniyeler aktıkça kalbim kırılıyordu. Başımı sallamakla yetindiğimde ellerini ceplerinden çıkardı ve dudaklarını birbirine bastırdı.

"Bir şey mi oldu?"

"Eh," dedi ve elini ensesine atıp kaşıdı. Başını yana çevirmiş, birkaç saniye düşünmüştü. Dilinin ucunda bir şeyler dönüp duruyor fakat bir türlü dışarı dökülmüyordu. İçini kemirdikçe kemirmeye devam ediyordu. Yutkunuşu gözlerimin önüne serildiğinde, küçük bir öksürükle gözlerini gözlerime çevirmesine sebep oldum. Harelerimiz birbirine kenetlendi sarılır gibi.

"Ben sana bir şey söylemek için gelmiştim. Kabul eder misin, bilmiyorum ama senin için en iyisi olacağını düşünüyorum." Elini öne doğru açtı ve bedenimi gösterdi. "Yine de karar senin."

"Ne?" dedim kekeleyerek. "Nedir?"

Elini cebine attı ve bir kartvizit çıkardı. İşaret parmağı ve orta parmağının arasına sıkıştırıp bana doğru uzattı. Elleri titriyordu. Gözlerine bakarken elim kartvizite gitti ve şüphe dolu bakışlarla aldım. "Bu ne?" diye mırıldandığımda kaşlarıyla kartviziti okumamı işaret etmişti. Başımı salladım ve dudaklarımı ıslatıp ondan çektiğim gözlerimi beyaz kartvizite indirdim.

Uzman Klinik Psikolog Özgün Açıkel.

Yazıyı okur okumaz kalbimin derinlerinde bir şeylerin yerin dibine battığını ve battıkça sanki dünyamın merkezine iniyormuş gibi yeni zelzeleler meydana getirdiğini hissetmiştim. Kalbimdeki kıymıklar battıkça kanatmıştı yüreğimi, kanattıkça ölüme sürüklemişti. Önce ellerim titredi, sonra gözlerim. Kalbim çoktan afetten afete sürükleniyordu.

Zihnimde dönen tek soru, *'Yine mi?'* olmuştu ve bu da beni kırıp dök-

Yine mi yaşayacaktım aynı şeyleri?

Yine mi biri daha çıkıp benimle uğraşmaktan yorulmuş ve beni başından savmak için iyiliğimi düşünüp psikologlardan randevular almıştı?

"Ne bu?" diye sordum oldukça sert bir ses tonuyla. Gözlerimi hızla Karan'a kaldırdım ve hiç acımadan tüm öfkemi onunla buluşturdum. Kartviziti ona doğru sallamış ve bedenine çarptırmıştım. "Ne bu?" diye yineledim sorumu, ne olduğu gayet açık bir şekilde ortadayken.

"B-ben biriyle konuşur, destek alırsan iyi gelir diye düşündüm. Yani en azından için rahatlar, zamanla iyileşirsin belki diye..."

"İyileşirim," diye tekrar ettim ona inanamazcasına. "Sen de herkes gibi yalancısın." Alttan alttan yüzüne doğru tıslamıştım âdeta. Dişlerimi sıkmıştım. "Sen de herkes gibisin."

Bana, *hasta değilsin ki iyileşesin,* demişti. O, gerçek bir yalancıydı.

"Karya," dedi kendini açıklamak ister gibi. "Onu kastetmedim. Ben üzülüyorum. Hayatını yoluna koymaya, bir şeyleri düzeltmeye çabalıyorum. Yapma böyle. Kötü bir niyetim olmadığını biliyorsun." Duraksadı ve gözlerime baktı derin derin. "Biliyorsun, değil mi?"

Bir elim kapıdayken diğer elim kapı pervazındaydı ve ikisi de oldukça güçsüzdü. Karan karşımda olmasa kendimi yere bırakıp ağlamaya başlayacaktım ama yapamıyordum. Kirpiklerim yuvalarına yerleşip ayrıldığında

göz pınarlarımda biriken yaşları okşuyordu. Birazdan hepsi teker teker dökülecekti, uçurumdan düşer gibi.

"Bilmiyorum," dedim, başımı iki yana salladım. "Ben hiçbir şey bilmiyorum, Karan. Sağ ol, çok iyi düşünmüşsün beni bir psikoloğa götürmeyi akıl ederek." Dudaklarımı yaladım ve titreyen yanaklarımı ısırdım daha fazla titrememesi için. "Çünkü ben bunca sene hiç psikoloğa gitmeyi akıl edememiştim, teşekkür ederim. Çünkü ben bunca sene hiç psikolog psikolog dolaşıp her seferinde tekrar, başa döner gibi acıyla boğuşmamışımdır." Uzun konuşmamın sonunda duyulur cinsten bir nefes verdim. "Teşekkür ederim," diye ekledim.

"Karya," dedi, yalnızca. İsmimi sayıkladı öylece. "Niyetimin kötü olmadığını bildiğini söyle, yalvarırım. Buna ihtiyacım var." Bir eli kapının üzerindeydi yüzüne kapatmamam için.

Titreyen çenemi dikleştirdim ve yüzümden aşağı süzülen yaşlarımı umursamadan akmalarına müsaade ettim. "Benim de benimle konuşmana ihtiyacım vardı yüzüme bakmaman yerine. Özür dilerim," dedim. "Keşke beni böylesine yaralamasaydın."

"Karya, babamın arkadaşı bu psikolog. Alanında çok iyi. Sana yardımcı olabilir, gördüğün sanrılardan kurtarabilir seni. Neden anlamıyorsun?"

Güldüm. Onu alaya almıştım. "Babanın arkadaşı mı?" dedim dudaklarımı bükerek. "Gittiğim beşinci psikolog da teyzemin komşusunun kocasıydı, biliyor musun?" Omuzlarımı kaldırıp indirdim. "Ne tesadüf, o da alanında çok iyiydi. Ama son olmadı." Gözlerine baktım ve artık ne titreyen çenemi ne de titreyen dudaklarımı sakladım. Tükürüklerim karıştı cümlelerime. "Ben altıncıya da gittim, yedinciye de gittim, sekizinciye de gittim!" diye bağırdım hepsinin üstüne basa basa.

Yutkundu karşımda.

"Ben..." dedi, elimle susturdum onu.

Çaresizlikle gülümsedim ve kabullenişin hüznüyle başımı salladım. "Sen bana acıyorsun, Karan. Sen, geçmişte mutlu edemediğin her kimse onu mutlu etmek istiyorsun, beni değil. Ama ben senin oyuncağın değilim, Karan." Derin bir nefes çektim ciğerlerime. "Ben senin kendi iç huzurunu sağlaman için kullanabileceğin bir yaralı değilim."

"Karya, beni yanlış anlıyorsun."

"Anlamıyorum," dedim. "Lütfen, şimdi git. O mutlu edemediğin insanın vicdan azabını benimle söndürmeye çalışıp da beni daha fazla üzme." Yutkundum ve gözlerimi kaçırdım. Elimdeki kartviziti sıkıca tuttum ve eğilip bir elini avucuma aldım, kartviziti bıraktım. Ardından parmaklarını üstüne kapadım. "Ha eğer çok istiyorsan, geçmişte mutlu edemediğin insanın yerine beni koymanı psikoloğunla görüşebilirsin."

Geriye çekildim ve bir daha gözlerine bakmadan yüzüne kapattım kapıyı. Anahtarı yeniden üç kez sola çevirdim, zinciri yerine taktım. Bunu yapar yapmaz yüzüm düşmüş ve alnımı kapıya yaslamıştım. Ona böyle davranmak beni çok yormuştu fakat kalbimi ne kadar kırdığının farkında değildi.

Kapının ardından gelen, "Özür dilerim," sesine aldırış etmeden kapıdan ayırdım bedenimi ve odama ilerledim. Odaya girip kapattığım kapıya sırtımı yasladım ve yavaşça çöktüm yere. Başımı diz kapaklarıma yaslayıp hüngür hüngür ağlamaya başladığımda vücudum da sarsılıyordu.

Ellerimi bacaklarıma geçirdim, etimi sıktım ve acıyla çığlık attım.

"Neden?" diye mırıldandım sesim ağlamaktan anlaşılmazken. "Neden her seferinde aynısı olmak zorunda? Neden her seferinde sonum bir psikolog odasında bitmek zorunda?"

Bugüne kadar o kadar fazla psikoloğa gitmiştim ki canımın ne kadar yandığını hatırlamıyordum bile. Teyzem en sonunda dayanamayıp hastaneye yatırmayı bile düşünmüştü beni. Ben o psikologlara o kadar fazla gitmiştim ki artık gittiğimde soracakları soruları ezbere biliyordum.

En çok da Karan'ın son çare olarak umutsuzca kapıma gelip bir psikolog önermesi yakmıştı canımı. Benden ümidini kesmişti. Benden tüm inancını çekmişti. Bu, hiçbir acıyla denk değildi.

Yabancı, bana ilk defa acısını tattırmıştı. Ve ben bunu hiç sevmemiştim.



İşte, her şey şimdi başlıyordu.

Ayaklarım, bu şehre gelme sebebim olan okulumun giriş kapısının hemen önündeydi. Gözlerim, bahçesindeki kurumuş ağaçların dallarında geziniyor, eski binasının bana vereceği ilhamı arıyordu. Meraklı bakışlarımı saklama gereği duymamıştım, aksine içimdeki heyecanı da bakışlarıma yansıtmıştım. Hayranlıkla etrafa bakınıyordum.

Artık normal insanlar gibi bir üniversite okuyacağım, diye geçirdim içimden. Sabahları evimden alelacele çıkacak, otobüse yetişmeye çalışacaktım. Okuldan yorgun argın dönerken markete uğrayacak, bir ekmek alıp eve gelince kendime yemek hazırlayacaktım. Artık kendime ait bir hayatım olacaktı, Karan'ın hazırda olan hayatına dâhil olmayacaktım.

"Bahar, çok heyecanlıyım."

"İlk günün, tabii ki heyecanlı olacaksın!" deyip elini koluma attı Bahar ve durup fakülteyi incelediğimiz giriş kapısından içeri soktu beni. Uzunca bahçede ilerledik. Her yer cıvıl cıvıldı, insanlar birbirleriyle sohbet ediyor, gülüyor, eğleniyor ve beraber derslere giriyordu. Bir gün, ben de böyle olabilecek miydim acaba?

"Ne güzel," dedim şaşkın bir ses tonuyla.

"İyisin, değil mi? Korkmuyorsun?" diye sordu Bahar.

Başımı iki yana salladım ve kolumdaki elini okşadım. "Sen varsın, korkmuyorum."

"Oy, yavru kuşum benim," deyip yüzünü buruşturdu ve gülümsedi.

"Bugün ne yapacağım?" diye sordum.

"Sana önce bir okulu gezdireyim. Sonra ilk hafta yapılan konferanslar var, onlara katılırsın. Yeni öğrencilere, alanında uzman çeşitli kişiler seminerler veriyor. Onları dinlersin." Gözlerini gözlerime çevirdi. "Güzel bir deneyim olur senin için de."

"Olur," dedim. "Sen nerede olacaksın? Yalnız mı olacağım?"

"Benim dersim var, yavru kuşum ama telefonunu ver bakalım sen," dediğinde elim çapraz bir şekilde omzuma attığım çantama gitti. İçinden telefonumu çıkarıp Bahar'a uzattım. Kilit şifresi yoktu zaten, gerek duymuyordum. "Bak, şimdi numaramı kaydedeceğim buraya. Korhan ve Karan'ın numaralarını da kaydediyorum. Zor durumda kalırsan önce beni sonra da onları ara. Kaan'ı kaydetmedim, o biraz soğuk nevale. Çekiniyorsundur muhtemelen."

Öyleydi. Kaan'dan çekinsem de şu durumda Karan'dan daha iyi bir seçenekti.

"Karan'la aramız limoni," diye mırıldandım numarasını hızla kaydedip telefonumu elime verdiğinde. Telefonumu içine atıp çantamın kilidini kapattım ve ona döndüm. Soran bakışları üzerimdeydi. "Uzun mesele," diye ekledim. "Neden böyle oldu, bilmiyorum ama bir süre uzak kalsak daha iyi olacak sanırım."

Benden sıkıldığını düşünüyordum.

"Neden?" diye sordu. "Karan sana çok değer veriyor, kuzum benim."

"Ya," dedim inanamazcasına. "Beni psikoloğa götürmeyi bile akıl etmiş."

"Kuzum," deyip durdurdu beni Bahar. Okulun giriş kapısının önündeki beş altı basamaklık merdivenin önündeydik. Kollarımı tutuyordu. "Nasıl desem, bilmiyorum ama Karan'ı yanlış anlama. O, senin iyi olman için çabalıyor. Tek gayesi bu, inan bana. Biliyorum, yani tahmin edebiliyorum, birçok psikoloğa gitmişsindir bu zamana kadar." Diliyle dudaklarını ıslattı. "Ama ya bu seferki farklı olursa? Ya gerçekten kurtarırsa seni o eziyetlerden?"

Durup düşününce söyledikleri kulağa güzel geliyordu. Belki de bu sefer farklı olurdu sonuç, bilmiyordum. Ama bunu denemek bile beni çok yorardı. Yeniden yorulup başarısız olmak istemiyordum.

"Bilmiyorum, Bahar." Bakışlarımı kaçırdım ondan. "Karan, beni bir başkasının yerine koyup öyle yapıyor tüm bu iyilikleri."

"Nasıl yani?" diye sordu.

Omuz silkip dudaklarımı büktüm. "Beni birine benzetiyormuş, kim olduğunu söylemedi. Ona karşı duyduğu vicdan azabını benimle geçiremez ki."

Bahar duraksadı ve buruk bir şekilde tebessüm edecek gibi oldu. Elini kaldırıp saçımı okşadı ve tarar gibi yukarıdan aşağıya indirdi parmaklarını. "Karan seni çok seviyor, Karya," dedi dediklerimin üstüne. "Emin ol, seni birinin yerine koyduğu için değil, sen olduğun için sana yardım etmek istiyor."

"Nereden biliyorsun?" dedim. "Yoksa tanıyor musun beni benzettiği kişiyi?"

"Karan'ı tanıyorum." Saçımı okşamaya devam ediyordu. "Ona ne kadar iyi geldiğini görüyorum."

"O da bana iyi geliyor," dedim. "O benim ilk arkadaşım, Bahar. İnsan hiç arkadaşını kaybetmek ister mi?" diye sızlandım yerimde. "Ama önce bana garip davrandı, yüzüme bakmadı, uzak kaldı. Sonra kapıma dayanıp, *psikoloğa git*, dedi. Sen ne yapardın?" Başımı öne eğdim. "Kalbim çok kırıldı."

Gülümsedi Bahar. "Çıkışta konuşalım bunları, olur mu? Şimdi sana okulu gezdireyim, sonra da konferansa gir. Aklın takılmasın bunlara," dediğinde başımı salladım ve beraber merdivenlerden çıktık. Ne kadar aklına takılmasın dese de günlerdir aklımda olan tek şey buydu. Onun neden benden uzaklaştığını ve kapıma gelip psikoloğa gitmemi söylediğini merak ediyordum.

Kapıdan içeriye girdiğimizde kulaklarıma ulaşan uğultuyla kendime geldim. İnsan sesleri, yüksek tavanı olan binanın içerisinde taştan duvarlara çarpıyor ve kocaman bir uğultuya dönüşüyordu. Vızırtı gibiydi, sinek vızırtısı. Gözlerim etrafta merakla dolaşırken bedenim Bahar'ın komutasında, o nereye götürürse oraya gidiyordu.

"Bak, kafeterya giriş katta, kapıdan girince hemen solda. Konferans salonları da bu katın sağ tarafında, en uç köşede. Her katta tuvalet var. Dersliklerin henüz belli olmamıştır ama gün sonunda panodan ders programını alabilirsin. Ona göre de dersliklere girersin. Tamam mı, kuzum?"

Başımı salladığımda sağa doğru döndük ve binanın en ucuna ilerlemeye başladık. Bu sırada pantolonumun cebinden kablosuz kulaklığımı çıkarmış ve okuldaki vızıltıyı engellemesi adına tek kulağıma takmıştım. Diğer kulağım Bahar'daydı, dikkatle söylediklerini dinliyor ve okul hakkında verdiği bilgileri hafızama kazıyordum.

"Ben şimdi derse gireceğim. Sen de konferans salonlarına git, bir köşede oturup dinle." Elini burnuma attı ve canımı yakmadan bir makas aldı. "Canın sıkılırsa bana mesaj atabilirsin," deyip gülümsedi.

Ben de gülümsedim onunla birlikte. "Teşekkür ederim," dedim. "Ben yapabileceğime inanıyorum. Ya sen?"

"Tabii ki inanıyorum!" diye bağırıp omzumdaki ellerini, bedenimi kendine çekmek için kullandı ve kocaman sarıldı. Sımsıkı sarmıştı bedenimi. Sarılırken bir yandan da vücudumu sağa sola sallıyordu. "Sen aklına koyduğun her şeyi başarırsın! Çünkü senin inanılmaz bir gücün var. Ve sevgin de var!"

Bahar'ın söylediği sözle kahkaha attım ve başımı geriye doğru yatırıp güldüm. Bu sırada saçlarım omzuma doğru sarkmıştı. Bahar geri çekilip gülmeye devam etti ve ellerini ellerime attı. "Moraller tazelendiğine göre şimdi dersime gidebilirim."

"Neyim var, neyim var?" diye ısrarla tekrar etmesini istediğimde ellerimi bıraktı ve geriye doğru adımlayıp arkasındaki merdivenlerin ikinci basamağına kadar çıktı.

Elini yumruk yaptı, öne doğru sallayıp dişlerini sıkarak, "İnanılmaz bir gücün var. Ve sevgin de var," dedi sondaki kelimenin son harfine vurgu yaparak. Elimi karnıma atmıştım, gülerken öne doğru eğiliyordum.

Kahkahama, işaret parmağını dudaklarının önüne getirip sessiz olmamı söyleyerek karşılık verdiğinde el sallayıp arkasını döndü ve koşar adım merdivenlerden çıktı, beni orada bir başıma bıraktı. Yalnız kalmama rağmen az önceki kahkahamın izleri yüzümdeki yerini koruyordu. Başımı iki yana salladım. "Deli kız," diye mırıldanıp konferans salonuna doğru ilerledim.

"Hanımefendi!"

Arkamdan tok ve oldukça kalın bir ses gelince duraksadım. Dönmeli miydim? Tenimde dolaşan gerginlik tohumlarıyla dilimi ıslatıp elimi geniş ve bedenimden hayli büyük olan pantolonumun kumaşına atıp sıktım. Yavaşça dönüp gelen sesin olduğu yöne doğru baktım. Başım hafifçe öne doğru eğikti.

Koca cüsseli bir adam bana doğru koşuyordu. Bir anlığına dönüp arkama baktım acaba başkasına doğru mu koşuyor diye fakat arkamda kapı vardı. Konferans salonunun kapısıydı. Yutkunup adamın yanıma kadar gelmesini bekledim. "Hanımefendi," diye mırıldandı son kez, bağırmakla seslenmek arasında.

"B-bana mı seslendiniz?" diye sordum koşar adımları yanıma yaklaşırken temposunu düşürünce.

"Evet," dedi. "Az önce kulaklığınızın tekini düşürdünüz de. Sizi arıyordum."

Görüş alanıma doğru avucunu açtı ve kablosuz kulaklığımın tekini gösterdi. Elimi hızla kulağıma attım, az önce kulağıma taktığım tekinin kulağımda olduğunu görünce pantolonumu yokladım. Diğer eşi pantolonumda olması gerekirken karşımda duran adamın avucundaydı. Yüzüne bakmıyordum. Yavaş bir şekilde kulaklığı tuttum parmak uçlarımla ve tenimizin birbirine değmemesine özen göstererek aldım.

Alır almaz iki adım geriye çekilmiş ve aramızdaki mesafeyi açmıştım.

Aptal Karya.

"Neden yüzüme bakmıyorsunuz?" diye sormasıyla başımı kaldıracak gibi olmuştum ki hiçbir şey dememeye karar vererek konferans salonunun kapısını ittirdim ve içeriye girdim. İçeri girer girmez yoğun bir sıcaklık ve sessizlik karşılamıştı beni. Herkes aralarda mesafeler bırakarak önlere doğru oturmuş ve pürdikkat sahnedeki kadını dinliyordu. Amfi salonundaydık.

Daha fazla ayakta kalıp dikkat çekmemek adına, amfinin kapıdan yukarıda kalan kısmına doğru ilerlemeye başladım ve kendime en uçta, herkesten uzak bir köşe bulup kuruldum. Çantamı kucağıma alıp bacaklarımı kapattığımda, kulağımdaki kulaklığa atmıştım ki elimi, tutamayıp saçlarımın arasına karıştırdım. Saçlarımdan almaya çalışırken kulaklık yere düştü.

"Of, düşmesen şaşarım!" diye hayıflanıp eğildim, adamdan aldığım kulaklığı tuttuğum elime aldım. Çantamın kilidini açıp içine attım ve yeniden kilitledim. Bu karmaşaya bir son verdiğimde başarmanın verdiği rahatlıkla saçlarımı geriye doğru savurmuştum ki yan tarafımda oturan bedenle irkildim.

Sola doğru eğildim hafifçe sağımdaki bedeni tam olarak görebilmek için. Kulaklığımı veren adamdı.

"Başka yer mi yoktu koskoca salonda?" diye sordum hiç çekinmeden. Gözlerim üzerindeydi. Adam diye hitap etmeme rağmen benden üç dört yaş büyük, genç biriydi aslında. Uzun sakalları ve uzun saçları vardı, saçlarını bir toka yardımıyla geriye doğru bağlamıştı. Oldukça sıkı bağlamıştı hem de. Benim gibiydi saçları. Turuncuydu fakat daha açık, sarıya kaçan tonlardaydı.

Hiç hareket etmeden başını omzuna doğru düşürdü. "Teşekkür etmediniz," dedi.

"Ne için?" diye sordum sinirle, ukalalığına karşın.

"Kulaklık için," dedi oldukça rahat bir tavırla.

Öksürüp çenemi dikleştirdim ve az önce onu görmemle sola doğru yaklaştırdığım bedenimi geri çektim. Dümdüz, sahneye doğru oturdum.

"Teşekkür ederim," dedim düz bir ses tonuyla. "Oldu mu?"

Sorumu hiç umursamadı ve gülümsedi. "Ne demek?" diye karşılık verdi. Utançla gözlerimi kaçırdığımda ellerim, kucağımdaki çantamın üzerindeydi. Tırnaklarımla oynuyordum. Daha fazla tanımadığım bir insanla oturmaya katlanamayarak ayaklandım ve onun önünden geçmek yerine oturduğum sıranın en soluna doğru ilerlemeye başladım. Bomboş sırada en sola ilerleyip aşağı döndüm ve kapıya doğru ilerledim.

Yolu uzattığım için tüm gözler üzerimdeymiş gibi hissediyordum. Koşar adım amfinin merdivenlerinden en aşağı indim. Daha fazla bu kadar gözün bana bakmasını sineye çekemeyeceğim için en sonunda tamamen koştum ve kapıdan çıkıp kendimi koridora attım. Nefes nefese kalmıştım. O an, tüm gözler üzerimdeyken sanki sahneye çıkan ve konuşan kadın benmişim gibi hissetmiştim.

"Sakin ol, Karya," diye mırıldandım sırtım duvara yaslıyken başımı göğsüme doğru eğip. Tek elim kalbimin üzerindeydi. "Kimse seni hatırlamayacak bile, sakin ol."

Yavaşça doğrulup duvara tutuna tutuna ilerlerken okulda kalmak istemediğime karar vermiştim. Sanırım eve gitsem her şey daha iyi olacaktı. Bahar, benim yerime alırdı ders programımı.

Yavaş adımlarla okulun devasa kapısından dışarı çıktım ve altı basamaklık merdivenleri inip çıkışa doğru uzanan yolda yürümeye başladım. Ellerimi ceplerime soktuğumda omuzlarım da düşmüştü. "Nereden çıktı ki o sevimsiz?" diye mırıldandım kendi kendime. "O gelmeseydi her şey daha iyi olacaktı."

Belki gün sonuna kadar okulda bile kalabilirdim.

"Hey! Dur! Sana diyorum, bekle!"

Arkamdan gelen tanıdık sesle duraksadım ve arkamı döndüm. Az önceki uzun saçlı çocuktu. Suratımı asıp yanıma kadar gelmesini bekledim. Çok geçmemişti ki karşıma dikilmiş, gözlerime bakmıştı. Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme, yüzünde muzip bir surat ifadesi vardı. Neden böyle davranıyordu? Neden bir türlü peşimden ayrılmamıştı?

"Siz kimsiniz?" diye sordum hızla. "Neden rahat bırakmıyorsunuz beni?"

"Rahatsız ettiysem özür dilerim," dedi, elleri iki yana açıktı ve bir elinde, üç parmağıyla kavradığı kitapları vardı. "Amacım bu değildi."

Verdiği sakin ve iyimser cevabıyla yumuşamıştım. "Biraz öyle oldu ama sorun değil," dedim daha fazla üzerine gitmemek adına.

"Aslında ben bilerek öyle davrandım. Beni tanıyacağını düşünmüştüm ama yanılmışım." Güldü ve heyecanla nefesini verdi. Karşımda duran uzun boylu adamı tanımam mı gerekiyordu? "Seni okulda görünce ne yapacağımı

bilemedim. Elim ayağıma karıştı ama bekleyişim sonuç verdi." Dediklerinden hiçbir şey anlamıyordum. "Dünya gerçekten küçükmüş, Karya Eşsiz."

O, adımı ve soyadımı nereden biliyordu?

"Siz," diye mırıldandım sessizce ve gözlerimi gözlerine kaldırdım. Kahverengi gözleri vardı. İrislerine baktıkça gözümün önünde bir yüz canlanıyor gibi olsa da kim olduğunu çıkaramamıştım bir türlü. Zaten on dokuz yıllık hayatımda tanıdığım insan sayısı iki elimin parmaklarını geçmeyecekken, onu tanımanın beni bu kadar zorlamasına anlam verememiştim.

"Armin," dedi aniden. "Armin ben. Dört yıl önce, çizim kursunda yan tarafında oturuyordum."

Zihnimde canlanan dört yıl öncesiyle göz bebeklerimin önüne gelen sima ve karşımda duran simayı karşılaştırdım. O yüzün nasıl bu yüze dönüştüğünü düşünsem de gerçekten oydu ve karşımda duruyordu! "Armin," diye sayıkladım ismini, hatırladığımı belli edercesine. Hatırlamamla yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı, sıcacıktı.

"Büyümüşüm, değişmişim, değil mi?" diye sordu düşüncelerimi okuyarak. "Herkes öyle diyor. Hâliyle, dört yıl geçti son görüşmemizin üzerinden ama," deyip duraksadı ve gözlerime baktı. Duraksamasıyla ben de gözlerine bakmıştım uzunca. "Sen hep aynısın. Dört yıl önceki o kız duruyor sanki karşımda."

Haklıydı. Ben hep aynıydım. Dört yıl önce on beş yaşında olan bedenim, on dokuz yaşındayken de aynıydı.

Bedenim yerine acılarım büyümüştü. Onlar nasiplenmişti zamandan.

"Öyle oldu," diye hak verdim ona.

"Yanlış anlama, kötü anlamda söylemedim. Hâlâ çok masum, çok çocuksu ve güzel gözüküyorsun." Yutkundu ve diliyle dudaklarını ıslattı. "Ay gibi."

Söylediği şeyle hızla ona baktım.

Ay gibi.

Dört yıl önce bana bu cümleyi söylediğinde babamın korumaları, onun başka bir sınıfa geçirilmesini istemişti. Gülümsedim acıyla, hatırladığım şeyin ağırlığıyla üzülürken.

"Ay gibi," diye tekrar ettim onu.

"Çizim kursunun son gününde, ilk defa yanına yaklaşabilmiştim. Gerçi onda da cezamızı aldık," dedi. "Sonraki sene seni çok aradı gözlerim ama yoktun. Aileni kaybetmişsin. Teyzenin yanına, Bursa'ya yerleştiğini söylediler." Üzüntüyle dudaklarını birbirine bastırdı. Elinde tuttuğu kitaplarını iki eliyle kavramış ve bel hizasına siper etmişti. "Başın sağ olsun."

"Teşekkürler," dedim.

Meğer insanlar neler yaşadığımın farkındaymış da farkında değilmiş gibi davranmak kolaylarına gelmiş. *Meğer herkes nelerle boğuştuğumu görüyormuş,* diye geçirdim içimden. O zamanlar kimse gelmemişti yanıma ama herkes neler yaşadığımı ağızdan ağıza konuşmuş. Gülümsemem yüzüme yayılacağı sırada kendimi durdurdum ve *şimdi değil,* dedim kendime.

"Çok garip hissettiriyor," dedi. Başımı ona doğru kaldırıp soran gözlerle baktığımda biraz düşünür gibi yaptı, doğru kelimeyi bulmak ister gibiydi. "Seninle hiçbir yasak ve kural olmadan konuşuyor olmak... Ayrıca çok da güzelmiş."

Bir şey demeden kalakalmıştım öylece. Aklıma, gizlice bana yazıp çantama koyduğu notlar gelmişti. Benimle konuşamadığı için kâğıda notlar yazar ve eve gidince okumamı isterdi. Bense hiçbirine cevap verememiştim babamın korkusundan. Bu konuda oldukça katıydı, dışarıdan hiçbir insanla tanışmamı ve görüşmemi istemiyordu.

Cevapsız kalınca yeniden atıldı konuşmak için.

"Sana verdiğim sözleri hatırlıyor musun?" diye sordu Armin.

Duraksayıp gözlerimi etrafta gezdirdim. "H-hayır," dedim. "Ne sözü?"

"Seninle aynı üniversiteyi kazanacağıma ve bir gün hiçbir kural olmadan gözlerine bakıp konuşacağıma dair söz vermiştim." Yerinde sallandı ve güldü. "Sözümü tuttum, Karya. Karşındayım."

Armin, benden üç yaş büyüktü. Ben, on beş yaşımdayken o, on sekiz yaşındaydı ve o dönemlerde üniversite sınavı vardı. Sırf benimle aynı yıl üniversiteye girebilmek için bir yıl mezuna kalacak, bir yıl dil eğitimi alacak ve bir yıl da hazırlık okuyacaktı. Ta o zamanlardan planlarının bu yönde olduğunu yazmıştı bana.

Karşımda olduğuna göre hepsini gerçekleştirmişti.

"S-sen," diye mırıldandım endişeyle.

Ne diyeceğimi tahmin etmiş olmalı ki hızla başını öne doğru salladı bir kez. "Evet," dedi. "Aklından geçenleri yaptım. Söz verdiğim gibi. Bir yıl mezuna kaldım, bir yıl dil eğitimi aldım ve hazırlık okudum. Şimdi seninle birlikte birinci sınıfım."

Derince gözlerime süzüldü gözleri. Karşısında bir şey diyemeden kalmıştım. Ne denirdi ki böyle bir şeye? Bunları sırf benim için yapmıştı ve bu delilikti! Üstelik ben ona hiçbir zaman yanıt vermemiş, hiçbir şekilde bir cümle dahi kurmamıştım. Buna rağmen o, her zaman hâlinden memnun gibiydi.

"A-Armin," dedim. "Bu, çok..."

"Delilik," diye kesti sözümü. "Ve ben de deliyim."

"Neden yaptın?" diye sordum. "Ben seninle hiç konuşmadım ki."

"Olsun," dedi omuzlarını kaldırıp indirerek. "Bir gün yaptığım çizime baktığında hayranlıkla gülümsemiştin. Eğer korumaların olmasaydı benimle konuşacağına emindim. O yetti."

"B-ben ne diyeceğimi bilemiyorum," dedim.

"Bir şey deme," dedi. "Dört yıl önce tanışamamıştık, elini sıktığımı hatırlamıyorum. İzin verirsen tanışmak isterim," deyip gülümsedi ve elini uzattı bana doğru. Bir eline baktım bir de gözlerine. Gözlerinin içi dahi gülümsüyordu bana bakarken, parıl parıldı.

Boyunun uzunluğundan dolayı yüzüne bakarken zorlanmıştım. Uzun ve turuncu saçları güneşte parlamış, sarıya çalmıştı. Keza sakalları da öyleydi. Gözlerinde yuvarlak, ince çerçeveli bir gözlük vardı. Uzattığı elini tutmadan ona bakmaya devam ettiğimde içine bir gömlek, üzerine de krem rengi bir süveter giydiğini görmüştüm.

Çok tatlı gözüküyordu.

"Armin," dedi hâlâ havada olan elini hatırlatmak ister gibi.

Tedirginlikle terleyen elimi pantolonuma sildim ve ne kadar gerilsem de kaldırıp uzattığı elini tuttum. Parmaklarını sıkıca elime doladı ve sıktı, hafifçe salladı. "Karya," dedim zoraki bir gülümsemeyle.

"Memnun oldum, Karya," dedi. İsmimi telaffuz etmesi çok nazikti. R harfini oldukça ince bir şekilde söylemişti.

"Vazgeçmemişsin," diye mırıldandım garipser bir şaşkınlıkla. Karşımda duran bedenine baktıkça da bu şaşkınlığım artıyordu. "Yani yıllar önce bana yazdığın notlarda söylediklerinden vazgeçmemişsin. *Seninle aynı üniversiteye geleceğim,* dedin ve şimdi karşımdasın. Ne diyeceğim bilemiyorum."

"Vazgeçmediğim tek şey, bu okula gelme düşüncesi değil, Karya," dediğinde hızla gözlerimi gözlerine kaldırdım. Bakışları öyle bir süzülüyordu ki içime doğru, sanki hatırlamam gereken şeyleri bir bir zihnime kodluyordu. Yutkundum ve fark etmemesi adına yavaşça geriye doğru adımladım.

Dudaklarını araladı. "Değişmeyen tek şey de sen değilsin." Gözleri dolmuştu hafiften. "Bazı şeyler hep aynı, hâlâ aynı. Bıraktığın gibi. Sana yazdığım son nottaki gibi. Ne eksik ne fazla, Karya."

Yutkundum ve yutkunuşum yankılandı aramızda. Sanki kuşlar uçmayı bırakmış, rüzgâr esmemiş, ağaçların dalları birbirine vurmamıştı. Tüm sesi soluğu kesilmişti dünyanın. Yalnızca o gözlerime bakıyor ve ben de gözlerimi kaçırıyordum. Tam da bu sırada, binbir düşünceyle boğuşan zihnimde bir köşe açıldı ve o köşeye Armin'in yazdığı son not oturdu, yerini sağlamlaştırdı.

Ellerim arkama giderken ondan kaçmak ister gibi hiçbir şey demeden önüme döndüm ve onu arkamda bırakarak fakültenin çıkışına ilerledim. Adımlarım hızlı olmasına karşın sersemdi de. Gözlerim yerdeydi, fal taşı gibi açılmıştı. Kirpiklerim hızla yuvalarına yerleşiyor ve yeniden kalkıyordu. Bu kadar heyecanlanmam ve korkmamın sebebi neydi?

Geçmişimden biri karşımdaydı işte; kanlı canlı, hep arzuladığım şekilde.

"Seni seviyorum, Karya Eşsiz. Bir gün karşına çıkacağım ve o gün ne korumaların olacak yanında ne de yasakların. Yine de bilmeni isterim ki ben, seni tüm korumalarına ve tüm yasaklarına rağmen hep severim."

Armin.

Okuldan eve geldiğimden beri yalnızca oturuyor ve duvarı izliyordum. Kanepede bacaklarımı karnıma çekmiş, kollarımı da etrafına sarmıştım. Olur ya, bazı anlar vardır ve sen enine boyuna düşünüp yine de bir sonuca varamazsın. O anlardan birinde, zaman kavramının boşluğunda, oradan oraya savrulup duruyordum. Yer çekimsiz bir ortamda savrulan düşüncelerimi bir araya toplamak kadar zordu her şey benim için.

Armin dört yıldır beni seviyordu ve ben bu sevgi karşısında ne yapacağımı bilemiyordum. Dört yıl önce bana yazdıklarını okuyunca da ne diyeceğimi bilememiştim çünkü yazdıklarına karşın düşündüğüm tek şey, arkadaşça bir sevgiydi. Oysa bugün karşıma dikilen adam, aşkla bakmıştı bana. Hem de hiç bilmediğim, tatmadığım, bana ne hissettireceğini tahmin dahi edemediğim bir aşkla.

Elim ayağım birbirine dolanmış, kalbim yuvasına çekilmişti.

Geçmişte onunla hiç konuşmamıştım. Yalnızca bana hangi üniversiteyi istediğimi sormuştu. Bense korumalarımın boş anını yakaladığım bir zaman dilimi olacaktı ki boş bulunup söylemiştim. Babam duysaydı çok kızabilirdi fakat ona bundan hiç bahsetmemiştim. Armin ise aklına koyduğunu yapmış ve dört yıl boyunca beni beklemişti.

İnanılmazdı.

Üstelik bunu yapması için hiçbir sebep yoktu. Bunu yapması için ona hiçbir şey vadetmemiştim. Çizim kursundayken mühendislik istediğini yazmıştı bana. Çok karizmatik bir meslek olduğunu söylüyordu. Oysa şimdi bir hiç uğruna resim bölümüne gelmişti.

Neden yapmıştı bunu?

İlgi gördüğü için utanan ve bunu garipseyerek umursayamayan kişilerden değildim. Aksine korkmuştum. Bu ilgi beni korkutmuş ve tedirgin etmişti. İnsan bedeninden korkan şu bedenim, tanıdık biri olunca kork-

maktan vazgeçmemişti. Ona hiçbir şey söyleyemeden oradan ayrılmış ve koşarak gözden kaybolmuştum.

Eve nasıl geldiğimi hatırlamıyordum bile.

"Ne yapacağım ben?" diye hayıflandım ve yanağımı diz kapaklarıma yaslamaya bir son verip doğruldum. Sıkıntıyla oflayıp ayaklandım ve elimi, kanepenin yanındaki sehpaya bıraktığım telefonuma attım. Ekranın üstündeki nokta yanıp sönüyordu. Telefonun kilit tuşuna bastığımda karşıma çıkan mesajla dudağımı ısırdım.

Bahar'dandı. Ona haber vermeyi unutmuştum.

Kimden: Bahar

"Yavru kuş, okulda yoksun, neredesin?"

"Endişelendirme beni, haber ver bana mutlaka."

"Bekliyorum."

Dudaklarımı büzerek yaptığım bencilliğe sinirlendim. Bunu yapmaya hakkım yoktu. İnsanlar benim için endişelenirken onları habersiz bırakamazdım. Mesaj yazma kısmına tıklayarak parmaklarımı klavyede kaydırdım.

Kime: Bahar

"Bahar, çok çok özür dilerim ama okulda daha fazla kalamayacaktım. Acil çıkmam gerekti, şu an evdeyim. Seni habersiz bıraktığım için kusura bakma, düşünemedim."

Mesajı yazdıktan sonra ekranı kilitledim ve mutfağa doğru ilerledim. Karnım kazınıyordu, bir şeyler yesem iyi olacaktı. Ayağa kalktığımda açlıktan gözlerim kararmıştı. Karan'da kaldığım sürede midem sıcak yemeğe doysa da evime dönünce yeniden eski düzenime dönmüştüm. Yediklerim sınırlı sayıdaydı.

Kendime sandviç yapacaktım. Bunun için gerekli olan malzemeleri buzdolabından çıkarıp iki tane yiyebileceğime kanaat getirerek ekmeklikten de iki tane sandviç ekmeği çıkardım. Hazırladığım sandviçleri peçeteye sararak bir tabağa aldım ve yanına da su koyup tezgâha oturdum.

Gözlerim pencerelerimde dolaşırken yağmur yağmaya başlamıştı. Pencereme damlayan damlalar, Karan'ın evine bakmamı zorlaştırsa da yağmur yağdığında onu görmeme gerek yoktu onu hatırlamak için. Artık benim için yağmur, Karan demekti. Buruk bir şekilde gülümsedim ve elimdeki sandviçi keyifsiz bir şekilde tabağa bıraktım.

Kalbini çok mu kırmıştım acaba?

Elimi yanağıma yasladım ve penceresine bakmaya devam ettim. Perdeleri açıktı. İçeride, mutfaktan oturma odasına doğru ilerleyen bir beden

görmemle tabureden aşağı atladım ve tezgâhın üzerindeki telefonumu avuçladım. Mesaj kısmına girip Karan'ın telefon numarasına tıkladım. Yazmalı mıydım yoksa yazmamalı mıydım, bilmiyordum. Ne yazacaktım ki? Yüzsüzlük mü olurdu acaba?

Belki de bir adım atmalıydım.

Kime: Karan

"Karan, selam. Ben Karya."

"Evde misin?"

Kendimi tanıtma gereği duymuştum çünkü onda numaramın olduğunu düşünmüyordum. Bahar, bana onun numarasını vermişti ama benim numaramı ona vermiş miydi, hiçbir fikrim yoktu.

Yaklaşık bir buçuk aydır İstanbul'da olmama rağmen Karan ile bir kez olsun telefonlaşma ihtiyacı duymamıştık. Neden, bilmiyordum ama şu anlık saçma gelmişti bu durum. Omuz silkip sandviçimden bir ısırık aldım ayaktayken. Belimi tezgâha yaslamıştım, pencerenin bir metre ardından Karan'ın penceresine bakıyordum. Büyükçe kopardığım parçayı öğütmeye çalışırken telefonumdan bildirim sesi gelince, "Bu kadar hızlı mı?" diye mırıldandım, sandviçi hızla tabağa bıraktım ve telefonu kavradım.

Gözlerim Bahar'ın mesajı ile kesişince suratımı astım. Fakat anlık bir şekilde Bahar'ın mesajına surat asmam, kendimi kötü hissettirmişti. Çünkü Bahar benim için gerçekten çok değerli biriydi, keza bana verdiği ve gösterdiği değer, de ortadayken anlık bir his ile surat asmam, vicdan azabı uyandırmıştı içimde.

Oflayarak başımı geriye attım. Bu kadar düşünceli ve kuruntulu olmamalıydım belki de.

Kimden: Bahar

"Tamam, yavru kuşum. Beni habersiz bırakma bir daha, çok korktum."

Sanki görüyormuşçasına olumlu anlamda başımı salladım ve telefonu kenara bıraktım. Sandviçimden art arda iki ısırık alarak ağzımın içini doldurdum, yanaklarım patlamak üzereydi. Masaya doğru dönüp kollarımı yasladım ve ellerimle yanaklarımı kavrayarak, "Of," diye bağırdım evin içinde kendi kendime.

Ne zaman yanıt verecekti acaba?

Tam bu sırada telefon ekranım yeniden aydınlanınca hızla kavradım ve gözlerimin önüne serilen isimle gülümsedim: Karan.

Kimden: Karan

"Numaran kayıtlıydı."

"Evdeyim. Hayırdır, ne oldu?"

"Hayırdır mı?" diye mırıldandım. Yüzümü buruşturmuştum. "Sanırım kalbini çok kırdım, beni Korhan olarak görüyor olabilir."

Aklıma Korhan'ın gelmesiyle anlık bir şekilde gülümsemiştim. Çok tatlı biriydi, bana mutluluk veriyordu.

Başımı iki yana salladım ve kendime gelip yazı imlecine tıkladım, klavye çıktı önüme. Ne yazmalıydım, bilmiyordum. Sıkıntıyla dudaklarımı kavradım ve dişlerimle soymaya başladım. Ne diyecektim ben şimdi Karan'a? *Canım sıkıldı ve sana yazdım,* diyemezdim. Bu gerçekten yüzsüzlük olurdu. *Seni görmek istedim,* diyemezdim. Utanırdım.

"Aptal Karya!" diye bağırdım evin içinde ve ayağımı yere vurdum. Birkaç saniye kendime sinirlenip kızsam da derin nefesler alıp vererek sakinleşmeye çalıştım. "Tamam, sakinim," deyip gözlerimi kapatarak dudaklarımın arasından derin bir nefes verdim. Fakat anlık duygu değişimiyle gözlerimi açtım ve yüzümü ağlamaklı bir ifadeye soktum. "Hayır, değilim," dedim.

Hiç düşünmeden mesaj yazmaya başladım.

Kime: Karan

"Balkona mı çıksak? Yağmur yağıyor. Yani sohbet ederiz, ondan."

"İşin yoksa tabii."

"Var mı?"

"Uyuyorsan rahatsız olma."

"Belki benim gibi boş boş oturuyorsundur diye dedim."

"Boş boş oturuyor musun?"

"Çıkacak mısın?"

Gönderdiğim mesajları bir kez daha okumamla telefonu elimden fırlattım ve ayağa kalkıp mutfaktan çıktım. Koridorda koşarken, "Allah seni kahretsin, Karya!" diye bağırıp odama kaçtım ve kapıyı kapattım. Ne yapmıştım ben? Mesaj yağmuruna tutmuştum adamı! Hızlanan göğsüme ellerimi yerleştirip, ağzımdan alıp verdiğim nefeslerimi düzene sokmaya çalıştım. Odaya boş boş bakışlar attım ve ani bir duraksamayla her şeyin farkına vardım.

"Telefonu neden fırlattım ki ben?"

Evde sanki biri varmış gibi odamın kapısını utanarak açtım ve ellerimi arkamda birleştirerek koridorda yürümeye başladım. Pencerelere doğru bakıp birinin bana bakıp bakmadığından emin olmak istedim. Birine yakalanmak istemezcesine gösterdiğim davranışların sonucunda yerde duran telefona doğru eğildim, kavrayıp doğruldum. Ekranına bakıp hiçbir hasar almadığını görünce rahatladım. Yanıp sönen yeşil ışıkla ekranını aydınlatıp gelen mesajlara baktım.

Kimden: Karan

"Sıkı giyin."

Fark etmeden kendimi gülümserken bulmuştum. Telefonu tezgâhın üzerine bıraktım ve gidip kapının yanındaki vestiyerden hırkamı giyindim. Ardından balkona doğru adımlayacaktım ki ahşap kapının yatay şeritlerinin arasından yüzünü gördüm. İki kapılı balkonun tek kapısını açmış, ardından çıkıp kapısını kapatmıştı. Bana sıkı giyinmemi söylemesine rağmen kendisi siyah bir tişörtleydi.

Derin bir nefes çektim ciğerlerime ve balkona çıkıp onun gibi kapıyı ardımdan kapattım, içeriye soğuk girmemesi adına. Yerdeki armut mindere oturup kendimi balkonun korkuluklarının arkasına sakladım. En son yaptığımız konuşmadan dolayı ondan utanıyordum. Üstüne fazla gitmiş ve belki de kalbini gereğinden fazla kırmıştım.

"Küs müyüz?" diye seslendi. "Yüzünü göremeyecek miyim?"

Oturduğum yerde yükseldim ve başımı sürpriz yumurtaymış gibi korkuluğun arkasından çıkarıp çenemi soğuk demirin üstüne yasladım.

"Küs müyüz?" diye sordum onun gibi. "Benimle bir daha konuşmayacak mısın?"

Güldü. Yüzündeki kırgınlık, gülüşüne de sirayet etmişti ama yine de gözlerime özlemle bakıyordu. "Yetişkinler, çocuklara küsemez," dedi, ilk tanıştığımızda ona söylediğim cümleyle vurmuştu beni. "Sen küsmediysen küsmemişizdir."

"Küsmedim," dedim aceleyle. Sanki bir an geç kalsam onu kaybedecekmişim gibi hissetmiştim.

"İlk günün nasıldı okulda?" diye sordu. Sağ omzunu balkon kapısının yanındaki duvara yaslamıştı. Kollarını birbirine bağlamış, göğsünde kavuşturmuştu.

"Güzeldi. Zorlandım ama güzeldi," dedim ve kısa kestim. Okul hakkında konuşmak istemiyordum, o da bunu anlamış olacak ki daha fazla soru sormayıp dudaklarını birbirine bastırdı. Gözlerini yağmura çevirdi ve gökyüzüne baktı, bense onu izliyordum. Gülümseyişi tüm yüzüne hâkim olunca ister istemez ben de gülümsemiştim.

"Yağmur yağınca dışarı çıkma işini alışkanlık hâline getireceğiz anlaşılan," diye mırıldandı.

"Öyle gözüküyor."

"Şikâyetçi misin?"

"Asla."

Seninle yaptığım hiçbir şeyden usanmam, yabancı. Seninle hiçbir şey konuşmadan karşılıklı otursak bile anlaşırız biz. Ben, seninle sessizliğe bile varım.

Aniden ayağa kalkmış ve tırabzanlara yaslanmıştım. Elimi yağmura uzattığımda aramızda kısa bir sessizlik oluşmuştu. O beni izliyordu, hissediyordum. Bense binamızın ortasındaki bahçeyi izliyordum ona bakmamak adına. Yine de içimi kemiren şeyler, ona baksam bile onu düşünmeme sebep oluyordu.

"Karan," diye mırıldandım dikkatini bana vermesi için. Bakışlarımı ona çevirdiğimde başı öne doğru eğilmiş olsa da gözleri üzerimde olduğu için alnında üç tane çizgi oluşmuştu.

Muzzamdı.

Tırabzanlara yaslanıp aşağıya doğru eğildiği için boynundaki kolyesi de sarkmıştı. Karan kolye mi takıyordu? İlk defa görmüştüm ya da daha önce hiç dikkat etmemiştim, bilmiyordum. Kolyesinin ucunda bir sembol vardı ama aramızdaki mesafeden dolayı ne olduğunu görmem pek de mümkün değildi.

"Karya?" diye mırıldanmasıyla kendime geldim.

"Hani, radyo programında demiştin ya, "İnsan, hayattaki amacını bulunca lekesi silinip gidermiş," diye..." Cümleye giriş yapmamla pürdikkat beni dinlemeye başlamıştı. Öyle ki gözlerinin sihri, kıvılcımlar hâlinde süzülerek bana doğru yol almaya ve etrafımı sarmaya başlamıştı.

"Evet," diyerek devam etmemi istedi.

"Ya hayatımızın bir amacı yoksa... O zaman, o lekeyle yaşamaya mahkûm muyuz?"

Baktı öylece. Ilık ılık boğazımdan akan dumanı hissettim, yanıyordu sanki benliğim. Tenime işleyen yağmur damlalarıyla sönecekti ateşim, kavuşacaktı ruhum aydınlığa. Peki, benim aydınlığım da koca bir sanrıdan mı ibaretti? Aydınlığa sahip olduğumu mu sanıyordum? Ya o bile yanlışsa? Ya aydınlığım bile yoksa? O zaman hangi karanlıklarda kuracaktım şehrimi, ülkemi?

Hangi *karan*lık eşlik edecekti *Karlar Kraliçesi* olma yolumda bana?

Yağan yağmura göz attı, elini benim gibi dışarı doğru uzatarak avucuna damlaların düşmesine izin verdi.

"Eğer yıllar sürecek şu hayatta, amacına rastlamazsan birini bul ve onun süveydasından kurtulmasına yardımcı ol," deyip duraksadı. Eli hâlâ yağmur damlalarına yeryüzü görevi görüyordu.

Baktı... Ama ben böyle bakan birini hiç görmedim.

"Çünkü şu hayatta, mutlaka birilerinin hayattaki amacısındır. Belki de hayatının amacı, başka birinin süveydasında gizlidir."

Söyledikleriyle yüz kaslarım gevşemeye başlamıştı. Çaresiz bakışlarımı yeniden onun mahzun harelerine çevirdiğimde titrediğini gördüm. Boy-

nından aşağı sarkan kolyesini avuçlarının arasına aldı ve yumruk yaptı. Gözlerini benden ayırmıyor, bana baktıkça kolyesine daha da sarılıyordu.

Kirpiklerim ıslanmaya başlayınca yağmurdan olmadığını anladım, ağlıyordum. Hiçbir sebebi yokken ağlıyordum. Karşımdaki balkonda durup bana bakan adama baka baka ağlıyordum sessizce.

"Sevdim, dedin ya hani, Karan." Kurduğum cümleyle gülümsedi, buruk ve acı bir gülümsemeydi bu. "Neden geçmiş zaman kullanıyorsun? Yani... Ne yaşadın, bilmiyorum ama birini sevmek nasıl bir şey, hiç tatmadım. Ben hiç âşık olmadım. O gün, geçmişte yaşadığın bir sevgiden bahsederken sesin titriyordu, nefeslerinin güçlüğüne kadar hissetmiştim." Bu sefer ben uzun uzun baktım gözlerine. "Âşık olmak, böyle bir şey mi?"

Dalgalı denizinde boğuluyordum. Yeşilleri bir okyanusa dönüşmüş, hapsetmişti içine benliğimi.

Yere çöktü ve sırtını duvara verip bacaklarını sağa doğru uzattı. Yüzünü balkonun aralıklı demirliklerinden görebiliyordum. Ben onun aksine sağa doğru oturup sol tarafa uzattım bacaklarımı. Demirlerin ardından baktım ona. Başını duvara yaslamışken bana doğru çevirdi, yutkundu.

"Âşık mı olmak istiyorsun, küçük?" dedi.

Bana her defasında *küçük* diyen adamın ne kadar küçük, korkak ve savunmasız bir kalbinin olduğunun farkındaydım. Görebiliyordum nasıl pır pır ettiğini yüreğinin, nasıl ürktüğünü yaşamaktan. Hissediyordum içinde kopan fırtınaların hangi günlerin sessizliğinden çığ gibi büyüdüğünü. Anlayabiliyordum zihninde dönüp duran hengâmelerin nasıl yollardan geçip bir durağa varamayışını. Çünkü insan ancak yaşadığını anlayabilirdi. Ben yaşamıştım. Ben yaşanmayacak ne varsa yaşamıştım da yaşamanın nasıl bir şey olduğunu anlayamadan kapatmıştım gözlerimi.

Gülümsedim ona doğru, tüm dişlerimi görebiliyordu. Âşık olmak... İnsanlardan korkarken aşkı yine bir insanda aramak... Komik ve oldukça zordu.

Kime sığınabilirdim ki? Acılarımı kime açıp beni sarmalamasını isteyebilirdim? Bir insanın eli kendisine yöneldiği an korkudan sıçrayan bu kız, kime saçlarını okşatabilirdi? Kim vardı şu hayatta ürkmeden yanına yanaşabildiğim? Ya da kim vardı gözlerimin şüpheyle değil de sevgiyle baktığı? Karan'a dahi sığınırken derimin altında nöbet tutan o cani tarafımı nasıl bastırdığımı yalnızca ben biliyordum.

Hem... Kim isterdi ki böylesine yara bere içinde, kan revan hâlde, sürekli ağlayan ve hiç gülmeyen bir kızı sevmeyi? Kim isterdi hayatını zindana çevirmeyi? Kim cesaret edebilirdi benimle birlikte o parmaklıkların ardına girmeye? *Kimse.*

"Âşık olamam ki ben," dedim çocuksu bir tepkiyle. Aşktan bihaber olan bir çocuğun ilk defa duyduğu kelimeye verdiği tepkiyle eş değerdi tepkim. "Kimseye güvenmeyen biri nasıl âşık olabilir ki?"

Verdiğim cevapla ani bir şekilde önüne dönüp güldü ve başını salladı.

"Âşık olmam deme, olursun. Öyle bir olursun ki ne gitmek bir seçimdir senin için ne de kalmak artık." Gözleri gözlerimi buldu, hava kararıyordu yavaşça. "Kimseye güvenmem deme, güvenirsin. Öyle bir güvenirsin ki kalbini bir avucun içine koyar, bir gün sıkıp seni öldürmesine göz yuma yuma ölümünü beklersin."

Şaşkınlıkla araladım dudaklarımı. "Annemin babama duyduğu hisler hiç anlattıklarına benzemiyor, Karan," dedim. "Ben bir gün birini seversem, annemin babamı sevdiği gibi sevmek isterim. O... Sevdikçe yeniden doğuyordu sanki. Sil baştan. Çocuk gibi."

Sağ bacağını kırıp doğrulttu ve dirseğini koydu, sol bacağını ise uzatmıştı.

"Âşık olduğunda iki kişisindir artık. Kendinle beraber düşündüğün başka bir beden, sevmen gereken başka bir ruh vardır. Uyurken bile yarın ona uyanacağını bilerek uyursun. Onunla varsındır, onunla tamsındır. O gittiğinde eksik hissedersin, bir yapbozun son parçası kaybolmuş da hiç bulamamışsın gibi bir anlamın kalmaz artık. Yarım kalmışsındır," dediği an sesi titremiş ve catallaşmıştı. Yüzünü benden çekip evine doğru çevirdi, birkaç saniye öylece bekledi.

[redacted] kalktım, tırabzanlara yaslandım. Yağmur damlaları yü[redacted]e gözlerimi kapattım, her şeyin geçmesini diledim Tanrı'dan. Gözlerimi açtığımda o da ayağa kalkmıştı. Gözleri kızarıktı. Yeşil ve bal rengi gözlerinin etrafını kırmızılar basmıştı. Benimkilerini ise pus... Göremiyordum ağlamaktan. Öyle sessiz ağlıyordum ki fark edilmeyecek derecedeydi. Yüzümdeki ıslaklık, yağmur damlalarının ardında kayboluyordu.

"Sen de mi yarım kaldın, Karan?" dedim şefkat dolu sesimle. Gözlerime baktı ve daldığını gördüm. Hareleri açıktı, kirpiklerini indirmeden bana bakıyordu.

İçimden üçe kadar saydım, geçmesini diledim. Geçmedi. Karan hâlâ acıyla bakıyordu.

İçimden altıya kadar saydım, geçmesini diledim. Geçmedi. Karan, karşımda yağmur damlalarının arkasına sığınarak ağlıyordu.

İçimden dokuza kadar saydım, geçmesini diledim. Karan nefessiz kaldı, ciğerlerine dünyayı çekermişçesine derin bir nefes çekti.

On, dedim. Sona gelmiştim. Karan dudaklarını araladı ve dalgalı gözleriyle gözlerimi boğdu.

"Yarım kaldım," dedi ve öylece gözlerime bakarak ağladı.

Hiçbir tepki vermeden ona bakarken Tanrı'dan acısını alıp bana vermesini istedim, olmadı. Geriye doğru adımladı ve hiç beklemeden kapıyı açıp içeri girdi, sırtını kapıya yasladı. Bense orada, öylece kalmış ve gözlerimi bir an olsun sırtından çekmemiştim.

Soğuk Sesli Prens, yaralıydı. Yarım kalmıştı ve onun için tamamlanmak ihtimal bile değildi artık. Geriye kalan yarısını da yok edip lekesinden kurtulmalıydı.

Süveydası... Ona ağırdı.

"Üzülme kelebeğim, bugünü atlatırsak yarın diye bir şey yok."

Ali Muhsin Ünlü

BÖLÜM 10:
SARI LALE KOKUSU

Sayıkla. Yaralarına merhem sürenin ismini sayıkla. Toprağa göm, toprağını öp, toprağına su ver. Toprağa ismini fısılda, büyüsün günahıyla.

Sayıkla...

İzlerim vardı hâlâ bedenimde bir yük gibi taşıdığım, o izlerden kurtulamayacağımı fark etmiş olmamın acı gerçekliği vardı zihnimin içinde. Alışacaktım, buna mecburdum. Hayat beni buna mecbur bırakmıştı bir seçim hakkı dahi sunmadan. *Yaşayacaksın,* denmişti ve ben yaşamıştım. Şimdi ise *alışacaksın,* deniyordu ve ben alışacaktım. Hayat her zaman adil olmayabiliyordu ve ben bunu çok erken yaşta kavramıştım. Hafızama keskin bıçaklarla kazıdığım bu gerçeklikten kaçma şansım da niyetim de yoktu.

Hayat her zaman adil değildi ve dünya kötülerin mesken tutacağı bir cehennemden farksızdı.

Ben kötü değildim. En azından bunu seçmemiştim. Bu yüzden de bu dünyaya mesken tutmayacaktım, gidecektim, göçecektim. Kurtulmak için ne gerekiyorsa yapacaktım. Yeniden doğacak, yeniden yaşayacak ve belki de yeniden ölecektim. Biliyordum ki benim başka bir hayatım daha vardı. Her şeyi düşünen ve adaleti sağlayan bir tanrı varsa eğer, bana bir hayat daha bahsedecekti. Buna tüm kalbimle inanıyordum. Diğer insanlar gibi gülebildiğim ve gerçekten nefes alabildiğim bir yaşam daha sunacaktı bana. Çünkü benim tanrım haksızlık yapmazdı.

Düşüncelerimde boğulmaya bir son verip aynanın karşısına geçtim ve bedenime baktım. İstanbul'a geldiğim ilk gün giydiğim kahverengi, ekoseli eteği giymiştim. Altına yine aynı çizgili çorapları geçirmiş, diz kapaklarımın hemen altına kadar çekmiştim. Bu sefer bot giymeyecek, siyah rugan kunduralarımı giyecektim. Tatlı duracağını düşünüyordum. Eteğimin üstüne kare yakalı ve kolları hafifçe kabarık, beyaz bir bluz giymiştim.

Boynumdaysa annemden kalan kolyem vardı. Uzun zaman sonra takmaya cesaret edebilmiştim.

Ellerimi saçlarıma götürdüm ve kabarması için arkaya doğru elimin tersiyle birkaç defa savurdum. Ardından omzuma doğru yatırdım ve aynada kendime gülümsedim. Aynaya iyice yaklaşıp işaret parmağımın tersi, başparmağımın ucuyla yansımamın yanağını sevdim. "Bugün tüm kötülüklerinden arınacak ve bembeyaz kalacaksın," diye mırıldandım.

Bugün gideceğim yere daha önce hiç gitmemiştim ama gördüğüm günden beri aklıma mıh gibi saplamıştım. İsmini kazımıştım belleğimin en önemli yerine.

Yatağımın üzerinden askılı çantamı aldım ve omzuma geçirdim, ardından odamdan çıkarak koridora giriş yaptım. Dış kapının hemen yan tarafındaki ayakkabılıktan kundurularımı çıkararak yere koydum, ayaklarıma geçirdim. Kapının tüm kilitlerini teker teker açıp kendimi dışarı attım ve kapımı kapatarak yeniden kilitlemeye başladım. Üç kere kilitlemiştim her zamanki gibi. Anahtarı çıkartıp çantama atacağım sırada karşı kapı açıldı ve gözlerim Kaan, Korhan ve arkalarındaki Karan'ın bedenleriyle karşılaştı.

Beni gördükleri an sohbetlerini yarım bırakmış ve gülüşmeleri yarıda kesilmişti.

Korhan sevinçle bana baktı ve el salladı.

"Kuzucuk!" diye bağırıp yanıma geldi ve iki elini yanaklarıma atıp sıktı, iyice sündürdü.

Güldüm bu hareketiyle. "Korhan!" diye mızmızlandım yerimde.

"Çok şıksın, yoksa bu kombinin, *'Korhan'la kafede ortalığı birbirine katmaya, su savaşı yapmaya gidiyorum,'* kombini mi?" Gözlerini gözlerime indirdi ve dudaklarını büzdü. "Lütfen olsun."

"Sırtına atlayıp kafede oradan oraya koşmayı ve atçılık oynamayı çok isterdim ama maalesef," dedim, üzüntüyle kaşlarımı eğdim. "Bugün başka bir işim var."

"Hayırdır?" diye sordu ciddileşerek. Bir ağabey gibi hesap soruyordu, gülmüştüm.

"Korhan, canım benim," deyip Korhan'ın kolundan tuttu Kaan. "Gel, biz önden gidelim, sana önemli bir şey anlatacağım."

Korhan, Kaan'a baktı. "Ya," dedi şaşırarak. "Mesela ne anlatacaksın?" Sesi yumuşamıştı, Kaan'la flört eder gibiydi. Gülmüştüm bu hâline. Kaan, Korhan'ın kolundan tutarak merdivenlerden inmeye zorladığında birkaç basamak geçmemişti ki Korhan'ın, Kaan'ın sırtına atladığını görmemle kahkaha atmaya başlamıştım.

Gözden kaybolduklarında bakışlarımı merdivenlerden aldım ve karşımda durmuş, beni izleyen Karan'a çevirdim. Kapının pervazına yaslanmış ve ellerini ceplerine sokmuştu. Sol ayağını hafifçe sağ ayağının önüne doğru

getirmişti. O da baharın gelişiyle mavi kot pantolon giymiş, üstüne de beyaz bir gömlek geçirmişti. Gömleği kısa kolluydu ve bir düğmesi açıktı. Çok şık gözüküyordu.

"Selam," dedim onu incelemeyi keserek.

"Selam," deyip kapı pervazıyla olan temasını kesti ve yanıma kadar ilerledi. "Nereye gidiyordun böyle?" diye sordu.

"Özgün Açıkel diye bir psikolog ile randevum var," dedim gözlerine bakarak. "Dün gece aldım."

Gözleri açıldı, mutluluktan kaşları yay gibi kalktı. "Ya!" dedi. "Sana eşlik edebilir miyim peki?" diye sordu.

Bu sırada yan yana merdivenlerden inmeye başlamıştık. Benim iki elim de omzuma asıp kucağıma doğru tuttuğum çantamdayken o ise ellerini ceplerine sokmuştu. "Yani," dedim bilemez gibi. "İstersen gel tabii ama Korhan ve Kaan'la bir yere gidiyordunuz sanki. Benim için planını bozmanı istemem."

"Planımı bozmuyorum, seni dâhil ediyorum. Önce randevuna gideriz, sonra da kafeye geçeriz." Gözlerime baktı. "Seversin sen."

Güldüm. "Harika bir gün olacak!" diye mırıldanmamla en alt kata inmiştik. Karan, ağır demir kapıyı açtı ve dışarı çıkmam için yol verdi. Dışarı çıkar çıkmaz güneş karşılamıştı beni, göz bebeklerimin en içine vurmuş ve birkaç saniye etrafı beyaz görmeme sebep olmuştu. Arkamı dönüp Karan'ı kontrol edeceğim sırada Karan yanımda belirdi.

"Siz gidin, benim Karya'yla bir işim var," dedi Korhan ve Kaan'a bakarak. Korhan'ın kolu Kaan'ın omzundayken, Kaan surat asıyordu. Korhan ise onun aksine oldukça rahattı, tabiri caizse gevşek bir şekilde gülüyordu. Başımı öne eğdim ve Karan ile Kaan konuşurken, Korhan'la birbirimize bakıp güldük.

"Tamam, kardeşim," diye yanıtladı Kaan, Karan'ı.

Korhan bu sırada bana öpücük attı dudaklarını büzerek. Utançla iki elimi de dudağımın üzerine kapadım ve kıkırdadım. Aramızda küçük bir oyun oynuyor gibiydik. Korhan'a doğru elimi kaldırıp bir kez öne doğru savurdum ve güldüm. Korhan da Kaan onu çekiştirirken arkasına dönmüş ve başını bana doğru sallamıştı.

"Bekliyorum," diye mırıldandı ve ayaklarıyla at gibi adımladı.

"Geleceğim," deyip Karan'a döndüğümde Karan, anlamsız bir surat ifadesiyle bir Korhan'a bir de bana bakıyordu. Utançla gözlerimi kaçırdım ve eteğimin ucunu tutup yerimde sağa sola sallandım. Başımı omzuma doğru yatırdım.

"Ne yaşıyorsunuz siz?" diye sordu.

"Bu seni hiç ilgilendirmez," dedim öz güven depolamış bir hâlde.

Karan dudaklarını yay gibi aşağı doğru büktü. "Karya Hanım'a bak sen," dedi. "Senin dilin iyice uzadı. Tutana aşk olsun."

Yerimde kıkırdadım ve dudaklarımı yaladım. "Öyle, yapacak bir şey yok. Bu kız açtı artık gözlerini!" deyip işaret parmağımı gözlerimin önüne tuttum. Karan güldü ve beni kendine çekip saçlarımı karıştırdı sevecen bir tavırla. Derin bir nefes vermişti başını iki yana sallarken. "Ya dursana!" diye bağırdım ve kendimi ondan kurtarıp saçlarımı yeniden düzelttim. "Saçımı bozuyorsun."

"Allah Allah," dedi, beni alaya alıyordu.

"Haydi, gidelim hemen. Randevu saatime çok az kaldı, geç kalamam," dememle Karan duraksadı ve kolumdan tutup beni sokağın girişiyle çıkışı olan tarafına değil, çıkmaz olan tarafına doğru çekti. Binamızın hemen yanındaki yüksek duvarın yanına getirdiğinde meraklı gözlerle ona bakıyordum.

"Otobüslerde sürünmeyelim şimdi," deyip üstü naylon bir örtüyle kapatılmış arabayı gösterdi. Üzerindeki naylonu çektiğinde gözlerimin önüne minicik bir *Vosvos* serilmişti. Gözlerim şaşkınlık ve mutlulukla açılırken dudaklarım da gözlerime eşlik etmişti.

Hayranlıkla, "Karan..." diye mırıldandım ve mavi Vosvos'a dokundum, ellerimi arabanın üstünde gezdirdim. "Bu çok güzel bir şey! Senin mi?" diye sormamla başını salladı ve dudaklarını birbirine bastırdı. Arabası olduğunu bilmiyordum, bugüne kadar hiç kullanmamıştı üstelik. Çok güzel bakılmış, yepyeni duran bir arabaydı.

"İsmi var mı?" diye sordum hemen.

Duraksadı. "Hayır," dedi. Zaten niye arabasına isim koysun ki?

"Haydi, bin de gidelim," demesiyle başımı salladım ve hızla arabanın diğer tarafına geçtim. Elindeki anahtarla arabanının kilidini açar açmaz kapı kulpundan tutmuş ve açıp kendimi içine bırakmıştım. İçi güneşten dolayı oldukça sıcaklasa da çok ferah bir kokusu vardı. Öyle ki göğüs kafesimin tazelendiğini hissetmiştim.

"Ay, minicik ya!" dedim arabaya karşı anaç hisler besleyerek.

Karan güldü. "Arabaya bebekmiş gibi davranmayı keser misin, Karya?" dedi, bir yandan da kemerini bağlıyordu. Ben de ondan görüp kemerimi bağladım hemen ve önüme dönüp ellerimi dizlerime koydum. Bu yolculuk için oldukça hazırdım. Nedensizce çok daha güvenli bir yolculuk yapacağım hissiyatına kapılmıştım. Karan yanımdayken arabaya binmek bile daha kolaydı.

Karan arabayı çalıştırdı ve yola koyulduk.

"Şarkı açabilir miyim?" diye sordum hemen.

Başını salladı. "Tabii," demesiyle elimi radyoya attım ve şarkı kanallarını gezmeye başladım. Kulağıma hoş gelen enerjik bir parçaya denk gelince bıraktım ve çalmasına müsaade ettim. Bu sırada binamızın olduğu sokaktan çıkmış, ana yola girmiştik. Camı açtığımda içeriye temiz hava dolmaya başlamıştı. Kolumu camdan dışarı çıkarıp rüzgârı hissetmek istedim.

"Çok uzak mı?" diye sordum Karan'a dönüp. "Özgün Hanım'ın yeri çok uzak mı?" diye düzelttim sorumu.

"Yok," dedi. "On dakikalık yolumuz var."

"Ya," dedim üzüntüyle. "Keşke uzak olsaydı. Biraz daha fazla gezerdik," dememle güldü.

"İstersen randevundan sonra gezeriz," dedi ve bana bakarak dudaklarını birbirine bastırdı. Ben de teşekkür eden gözlerle gözlerine bakıp yeniden sağa döndüm, camdan dışarıya bakmaya başladım. Cama iyice yaklaşmıştım, rüzgâr saçlarıma da tesir ediyordu artık.

İkinci defa özgür olduğumu hissediyordum ama bu hisse alışmak istemiyordum. Çünkü insan alışınca hislerin bir önemi kalmıyor, olağanlaşıyordu ve bu korkutucu bir şeydi.

Ben, tüm güzel hisleri ilk defa yaşıyormuş gibi tekrar ve tekrar ilk günkü heyecanımla karşılamak istiyordum. Çünkü hepsine çok geç kavuşmuştum. Erken kaybetmek değildi niyetim.

"Karya," diye mırıldandı Karan aniden. Kolumu çekip içeri girdim ve ona baktım.

"Efendim?" dedim.

"İyileşeceksin. Sana inanıyorum, biliyorsun, değil mi?" deyip elini vitese attı. Yutkunuşu yansımıştı gözlerime. Başımı salladım ve gülümseyerek baktım ona. Ardından elimi eline götürdüm, vitesteki elinin üzerine kapattım elimi. Okşadım yavaşça. Gözlerimiz kesişmişti bu sayede.

"Biliyorum," dedim tebessümle.

Önüne döndü ve yola baktı, çene kemiği belirginleşmişti. "Bir gün iyileşeceksin, çok mutlu olacaksın, çok güzel bir hayatın olacak. Güneş alan bir evin, tatlı bir mutfağın, birkaç kedin ve sevgiyle yetiştirdiğin çiçeklerin olacak." İnanç sardı sesini. "Bir gün insanlardan korkmayacak, üzerlerine yürüyeceksin. Ama sakın sana bunları yaşatanları affetme, olur mu?" dedi.

Ne dediğini anlamamıştım. Sırtım koltuğa yaslıyken hafifçe ayırdım sırtımı ve kapıya doğru yasladım onu daha iyi görebilmek için. Dudaklarını yaladı ve gözlerini soluna çevirdi, sahile doğru baktı. Çenesi titremişti.

"Gerçi ben senin yerine bile affedemiyorum, sen nasıl affedeceksin!" diye mırıldanıp acıyla tebessüm etti. Dudaklarının kenarındaki kırışıklıklar, göz bebeklerimin içinde yer edinmişti kendine. Yutkunup dilimi alt dudağımda gezdirdim ve derin bir nefes verdim. Yanaklarım kızarmaya başlamıştı.

"Ben, kin tutabilen biri değilim, Karan," dedim. Gözleri gözlerimi buldu, gülümsedim. "Ben affederim ama sen affetme, olur mu? Çünkü bu dünyada kötülerin de acı çekmesi gerekiyor. Onların da yanması gerekiyor, onların da ağlaması gerekiyor. Ki iyiler rahatça gülebilsin, çiçeklerin kokusuna doyabilsin."

Kötüler çiçekleri sevmezler. Hepsini koparır, bir günlük zevke bir ömrü heba ederler.

Başını salladı ve elini vitesten çekip elimi avucuna aldı, parmaklarını üzerine kapatıp okşadı.

"Affetmeyeceğim," dedi. "Söz."

Elim avucunun içinde bir kuş gibi titrerken araba yavaşlamaya başlamıştı. Çok geçmeden durduğunda gözlerimi dışarı çevirdim ve geldiğimiz yere baktım. Kocaman, taş bir binaydı. Eskimiş gibi gözükse de restore edilmiş olmalıydı. Yeni olmadığı ve tarihi eser olduğu kesindi. Balkonlarından sarmaşıklar sarkıyordu, taşları yosun tutmuş gibi yeşillenmişti.

"Burası mı?" diye sordum.

Başını sallayıp burası olduğuna dair mırıltılar çıkardı.

Çantamı omzuma taktım ve arabanın kapısını açıp dışarı çıktım, kapıyı kapattım. Bu sırada Karan da arabadan inmiş ve kilitlemişti. Ben arabadan uzakta, gözüme güneş alırken kliniğe bakıyordum. O ise bir eli arabanın üstünde, beni izliyordu.

Gözlerim kliniğin girişindeki tabelada dolaştı.

Yaralı Ruhlar Kliniği.

Gülümsedim.

Ben yaralıydım. Ruhum yaralıydı. Dipten başa, baştan ayağa, her yerimden yaralıydım.

"Girelim mi?" diye sordu. Gözlerimi ona çevirip elimi önüme siper ettim. "Olur," diye mırıldanmamla arabanın arkasından dolanıp yanıma geldi ve duraksadı. Gözlerime baktı. Bir gözüm kısılmıştı güneşten dolayı, o da aynı şekilde gözlerini kıstı ve gülümsedi. Dudaklarının rengi gülünce daha da güzelleşiyordu.

Vişneçürüğü.

Elini önüme doğru açtı, bir prensesi dansa kaldırır gibi.

"Elimi tutmak ister misin?"

Eline baktım. İçimdeki heyecanı baskılayıp gülümsedim ve elimi kaldırdım. Parmaklarım titrerken avucuna yerleştirdim elimi, parmaklarını üstüne kapatıp okşadı. Ardından elim elinin arasındayken yavaşça indirdi ve parmaklarımın arasından parmaklarını geçirdi, gözlerime baktı.

"Önden," deyip yolu gösterdiğinde ilerlemeye başladım. Onu çekiştiriyor gibi bir hâlim vardı. Dışarıdan gören biri buna gülebilirdi fakat aslında olan şey, onun bana güç vermesiydi. Elleri ellerimdeyken dünyanın en güvenli bölgesinde hissediyordum. Elleri ellerimdeyken dünyanın en güvensiz bölgesinde kaplanlarla dahi savaşabilirdim.

Belki ölürdüm.

Ama Karan'ın elleri ellerimdeyken kesin ölürdüm.

Kapıyı ittirip içeri girdiğimizde danışmaya doğru ilerledik. İçerisi beyaz ve grinin açık tonlarındaki renklerle döşenmişti. Tek canlılık, uzun uzadıya her yere koyulan yeşil bitkilerdi. Sakinleştirici bir etkisi vardı. Danışmanın hemen sağ tarafında, dört metre kadar uzağında büyük, kocaman bir kapı vardı. İki tarafa açılıyordu. Büyük ihtimalle Özgün Hanım'ın odası orasıydı.

Yutkunup gözlerimi oradan çektim ve danışmadaki kadına çevirdim. Adımlarım kendinden emin olsa da içimdeki ürkek kız sahnede dans ediyordu. Uzun zamandır konuşmamıştım onunla, beni özlemiş olmalıydı. Zindanından çıkmıyor, sessizce bir köşede oturup akıbetini bekliyordu. Tıpkı asılacağı günü bekleyen idam mahkûmu gibi...

Ben o sonucu değiştirecek, onu o zindandan kurtaracaktım.

"Merhaba," dedim danışmada bekleyen güler yüzlü kadına bakarak. "Benim randevum vardı."

"Hoş geldiniz," dedi cıvıl cıvıl bir sesle. İçim açılmıştı. Yüzündeki gülümseme, gülümsememe sebep olmuştu. "İsminiz neydi acaba? Kontrol edeyim hemen."

"Karya Eşsiz," dedim. Gözlerim Karan'la kesişti, gururla bakıyordu bana. Parmaklarım hâlâ parmaklarına kenetliydi. Hâlimden şikâyetçi değildim, hem de hiç. Gülümseyip önüme döndüm ve randevumu kontrol eden kadının işini bitirmesini bekledim.

"Ah, buldum," dedi kadın ve gözlerini bilgisayar ekranından çekip benimle buluşturdu. "Randevu saatiniz gelmiş, Karya Hanım. Özgün Hanım, içeride sizi bekliyor. Buyurun," deyip eliyle sağ taraftaki kapıyı işaret etti. Tahmin ettiğim gibi o devasa kapı, Özgün Hanım'ın odasına açılıyordu.

Karan'a dönüp gülümsedim ve dudaklarımı birbirine bastırdım. Odaya doğru adımlamaya başlayacaktım ki Karan, elimi çekerek beni durdurdu.

Saçlarım öne doğru savrulmuştu bu duraklamayla. Başparmağı, başparmağımın üstünü seviyordu, sakinleşmemi istiyor gibiydi. Ona belli etmesem de kalbim öyle bir atıyordu ki böyle giderse göğüs kafesimde bir ağrı başlayacaktı.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Ne zaman kriz geçirir ve kendini o zindana kapatırsan senin yanında olacağımı bil, tamam mı? Ben seninle o zindana da girerim." Gözleri gözlerimi öptü âdeta, öyle güzel baktı ki... İrisleri, kirpiklerinin ardındaki bir elmastı. "Ağlayınca çok çirkin oluyorsun, küçük kız ama ben seni öyle de severim. Korkma."

"İyileşeceğim," dedim umutla.

"İyileşeceksin," diye tekrar etti beni ve inanç aşıladı yüreğime.

"İnanıyorum."

"İnanıyorum," deyip başını öne doğru salladı ve elimi bırakıp gitmeme izin verdi. Ona minnetle bakıp önüme döndüm ve o kapıya doğru ilerlemeye başladım. Kapının önüne geldiğimde elimi yuvarlak kulpa attım, biraz bekleyip içimdeki cesareti topladıktan sonra kendime doğru çektim ve içeri girdim. İçeri girer girmez, yumuşacık bir koku sarmıştı bünyemi.

İşte, başlıyorduk.

Bu odadan çıkarken ağlıyor olacaktım, çünkü geçmişim kanlı canlı karşımdaydı.

Annem bu odadaydı, yanmış bedeni de.

Babam bu odadaydı, parçalara ayrılıp önüme düşen bedeni de.

Küçüklüğüm bu odadaydı, is kokan yüreği de.

Ve o... O da buradaydı. Tüm acımasızlığı ve kalpsizliğiyle bu odanın herhangi bir köşesinde, sıranın ona da gelmesini bekliyordu. Ama ben, ona bu zevki hiç yaşatmamıştım. Bugüne kadar hiç kimseye bahsetmemiştim ondan. İsmini anmamış, acısını taşımamış, hikâyesini anlatmamıştım.

Bu dünyada ona dair ne varsa bir tek ben biliyordum.

"Karya, hoş geldin," dedi ayaklanıp beni karşılayan kadın. Karşımda onu görmemle düşüncelerimden sıyrıldım ve gülümsedim. Ellerim eteklerimin ucundaydı. Utanarak ona doğru ilerledim ve masasının yanı başına gittim. Adımlarım o kadar küçüktü ki sonunu bildiğim bir filme tekrar giderken hissedilen isteksizlik bakiydi bünyemde.

"Hoş buldum," diye mırıldandım geç olsa da karşılık vererek.

Bu sırada gözlerim odanın içinde geziniyordu ve bunu hiç saklamadan yapıyordum. Özgün Hanım da bunu fark etmiş olacak ki odayı gözlememem için bana zaman tanımıştı.

Danışmanın bulunduğu alan gibi beyaz renklerden oluşturulmuş bir odaydı. Yeşil eşlik ediyordu ara sıra beyaza. Giriş kapısının hemen karşısında Özgün Hanım'ın masası ve masasının önüne konumlandırılmış iki koltuk vardı. Masanın yan tarafına doğru odanın başka bir bölümü uzanıyordu, kapıdan giren bir kişi orayı direkt olarak göremezdi. Orada ise karşılıklı duran iki kanepe, bir de sehpa vardı. Salon gibiydi.

Duvardaki tablolar sürrealist çalışılmış eserlerdi. Hepsinin bir anlamı olmalıydı mutlaka fakat bilemiyordum. *Özgün Hanım, bir psikolog olarak anlamlarına dikkat edip almış olmalıydı,* diye geçirdim içimden. Ellerim kucağımdayken tırnaklarımla oynuyordum heyecandan; bakışlarım da yerinde durmuyor, odada cirit atıyordu.

"Yeteri kadar incelediysen ve rahat olabileceğine kanaat getirdiysen başlayalım mı, Karyacığım?" diye sordu Özgün Hanım.

Bakışlarım onu bulduğunda hiç çekinmeden onu da incelemeye başladım. Otuzlu yaşlarının sonunda, zayıf ve uzun boylu bir kadındı. Saçları kısacıktı, erkek saçından hafifçe uzun olsa da boynuna kadar dökülmüyordu. Yana doğru taramışken alnına paralel uzanan bir de perçemi vardı. Saçları griydi fakat bu grilik doğal mıydı yoksa boya mıydı, anlayamamıştım.

Yüzünde, olgunluğuna rağmen pek kırışıklık yoktu. Bembeyaz bir teni ve sıcak bir gülümsemesi vardı. Üzerinde buz mavisi bir bluz, altında beyaz bir pantolon ve ayaklarında ise bej, topuklu ayakkabı vardı. Girişte dikkat etmiştim. Şu an karşımda oturmuş, ellerini masaya yaslamıştı.

Onu incelememle gülümsedi. "Her şey yolunda mı?" diye sordu. Oldukça nazik biriydi. Belki de mesleğinin gerektirdiği gibi iletişim kurmaya çalışıyordu, bilmiyordum.

Başımı salladım. "Yolunda," dedim.

"Sevindim," deyip oturduğu koltukta yerini sağlamlaştırdı. "Bana biraz kendinden bahsetmek ister misin?"

"Karya adım," dedim zorlukla. "Soyadım Eşsiz."

Özgün Hanım, adım ve soyadımı duyar duymaz kaşlarını çatmıştı. Ne olduğuna dair başımı yana kıracaktım ki aniden toparladı kendini ve yeniden az önceki tepkisiz surat ifadesine büründü. Duraksayıp önüme döndüm ve başımı öne eğdim, kucağımdaki parmaklarımla oynamaya devam ettim. Yüzüne bakmadan konuşuyordum.

"On dokuz yaşımdayım. On altı yaşıma kadar İzmir'de ailemle yaşıyordum. Sonra bir trafik kazasında kaybettim onları." Derin bir nefes çektim ciğerlerime, bedenim titriyordu. "On altımdan on dokuzuma kadar Bursa'da yaşadım, teyzemin yanında. İstanbul'a geleli iki aya yakın oluyor, biraz daha az işte." Omuzlarımı kaldırıp indirdim, *bu kadar,* dercesine.

Bakışlarımı Özgün Hanım'a kaldırdığımda dudaklarını ıslatmış ve gözlerini, gözlerime sabitlemişti. Öksürüp koltuğunun iki yanındaki kolçakları tuttu ve yerinde hareketlendi. Yeniden rahat bir pozisyona ulaştığında devam etmemi istercesine başını salladı.

"Şu an neler yapıyorsun?" diye sordu. Yüzünde anlamlandıramadığım bir şey vardı. Gittiğim diğer psikologların aksine sahte bir gülümsemeyle karşılamıyordu beni. Aksine donuktu surat ifadesi, kaskatıydı. Buna karşın beden dili rahatsızdı. O benim hakkımda çıkarım yapıyor muydu, bilmiyordum ama ben, sanki psikolog olan benmişim de hasta olan oymuş gibi çıkarım yapıyordum.

"Üniversiteyi kazandım. Dün ilk günümdü. Okuyorum yani anlayacağınız. Sonra Karan var," deyip Karan'ı tanımadığını hatırlattım kendime ve duraksadım. "Komşum yani," dedim. Düzgün cümleler kuramıyordum. Çoğu, yarım yamalak ve zorla dudaklarımdan dökülen kelimelerdi. "Onunla vakit geçiriyorum. Kafesi var, oraya gidiyorum." Sesli bir şekilde nefes verdim. "Öyle işte."

"Rahat ol lütfen, Karyacığım," dedi. "Bu odada konuşulan her şey ikimiz arasında kalacak, merak etme. Burası, senin en güvenli alanın."

Başımı salladım. "Teşekkür ederim," dedim, zoraki bir şekilde gülümsedim. "Ben aslında çok fazla psikoloğa gittim ama ne anlatacağımı bilmiyorum."

"İstediğin ne varsa," dedi. "Kimseyle paylaşamadığın ama paylaşmak istediğin, seni zorlayan, üzen, istersen mutlu eden... Her şeyi anlatabilirsin bana."

Dudaklarımı içe doğru gömdüm ve susup öylece bekledim. Gözlerimi kapatmış, başımı öne doğru eğmiştim, saçlarım yüzüme doğru dökülmüştü. Nasıl anlatılırdı ki bunca şey? Kaç dakikaya, kaç saate sığardı bir ömür? Hem anlatsam ne diyecekti bana? Ben, söyleyeceği tüm cümleleri ezberlemiştim zaten.

Onlarca defa baştan sona anlatmıştım hikâyemi, sayamadığım kadar psikoloğa. Artık anlatırken yüreğimde bir soğukluk donduruyordu kalbimin ritmini. Olanlara yabancılaşmış, bir başkası yaşamış gibi hissetmeye başlamıştım. Bir başkası çekmiş onca çileyi, bir başkası yanmış sanki defalarca kez en baştan. Oysa bir bendim bir de minicik kalan ellerim.

"Sorun ne, Karya?" dedi. Sesinin tınısı, şu anki suskunluğuma karşı ortaya çıkan sorunu değil de genel hayatımın sorununu merak ediyor gibiydi. "Neden geldin buraya?"

Gözlerimi açtım ve saçlarımın arasından harelerine baktım.

"İnsanlardan korkuyorum. Düz yolda tek başıma yürüyemeyecek, nefes alırken zorlanacak kadar çok korkuyorum." Saçlarımı yavaşça çektim

yüzümden ve kulağımın arkasına tutuşturdum. Sol yanımı görüyorken sağ tarafımdan saçlarım hâlâ değiyordu çehreme. "Bir markete girip istediğim çikolatayı bile alamıyorum."

"Buna neyin sebep olduğunu biliyor musun, Karya?" diye sordu tekdüze bir ses tonuyla. "Ne zaman başladı tüm bunlar?"

Biliyordum. O da biliyordu. Önünde duran raporda hastalığımın yazdığına emindim, mahsus soruyordu bu soruyu.

Ellerini birbirine kenetlemiş, iyice masasına yaklaşmıştı. Önünde açık bir defter ve ortasında bir kalem vardı. Açık sayfalara kaydı gözlerim, hiçbir şey yazmamıştı. Bomboştu. Benim için mi açmıştı o sayfayı? Ne zaman yazacaktı? *Kim bilir, ne yazacaktı,* diye değiştirdim sorumu. Umutsuzlukla dudaklarımı büktüm ve gözlerimi defterden çektim.

"Her şey üç yıl önce başladı," dedim. "O kazadan sonra bir daha kendime gelemedim. Kafatasıma bir şarapnel parçası saplandı," der demez çenem titremiş, dudaklarım da çeneme eşlik etmişti. Burnumun içi sızlıyordu. "Bana ne olduğunu bilmiyorum. Kaç kez ameliyata girdim, kaç kez kan verip MR çektirdim, bilmiyorum. Kaç kez psikiyatr kliniğine sevk edildim, kaç kez sayısını bilmediğim kadar ilaç içtim, bilmiyorum." Omuzlarımı kaldırıp indirdim. "Sonuç hüsran."

"Her şey o kazadan sonra başladı, diyorsun." Yutkundu ve dudaklarını ıslattı Özgün Hanım. Bakışlarını bakışlarıma sabitledi. "O kazadan önce nasıl bir hayatın vardı? O kazadan önce nasıl bir Karya'ydın? Nasıl bir çocuktun? Biraz bahseder misin?"

Tebessüm ettim. Aklımda babamla yaptığımız okuma saatleri, annemle boyadığımız boyama kitapları, sallandığımız anlar yuvalarından çıkmış ve en hatırlatıcı kısma yerleşmişti. Yüzümde belli belirsiz bir umursama duygusu, gözlerimde hasretin en acı veren hâli peyda olmuştu. Parmaklarım yavaşça doğruldu ve üşüyüp titreyen bir kedi yavrusuna benzeyen yüreğimin üzerine kapandı.

"Ben," dedim sessizce. Hatırlamak ister gibi uzaklara dalmıştım. "Çok sessiz, içine kapanık bir çocuktum. Ne annemle ne de babamla doğru düzgün konuşmazdım. Yanlış anlamayın, onları kendimden bile çok severdim. Keza onlarla çok da mutluydum. Bu sessizliğim, bana öğretilmiş bir oyun gibiydi. Babam bana, *evin dışında tek kelime etmek yasak,* demişti. Ben onu üzmemek için hepten susmuştum."

"Baban neden susmanı istedi, Karya?" diye sordu Özgün Hanım. Dilinden dökülenler öyle hissizdi ki bu hissizlik karşısında bedenim kara kışa yakalanmış gibi üşümüştü. Üzerime fırtına çökmüştü.

"Babamın anlamlandıramadığım ama karşı da gelmediğim yasakları vardı. Evden mecbur kalmadıkça çıkmıyordum. Çıktığımdaysa koruma-

larım olurdu yanımda, kimseyle iletişime geçmeme izin verilmezdi. Gerçi ben de evden çıkma meraklısı değildim," deyip gözlerimi Özgün Hanım'a kaldırdım ve acıyla güldüm. "O ev, benim dünyamın sınırlarıydı."

"Evden çıkmamak sana nasıl hissettiriyordu, Karya? Hatırlıyor musun?"

Omuzlarımı kaldırdım, kendime doğru çektim.

"On altı yaşıma kadar hiç düşünmedim bunu. Etrafımda gördüğüm insanların hayatları benimki gibi değildi. Okula kendileri geliyor, istedikleriyle konuşuyor, dışarıda vakit geçirebiliyorlardı. Ama ben zaten bu düzenin içine doğmuştum. Bu yasaklar sonradan hayatıma dayatılmadı. O yüzden normal olan benmişim gibi geliyordu," deyip normal olmamanın verdiği acıyla sustum.

"Ya sonra?" dedi ve devam etmemi istedi Özgün Hanım. Araya girmemeye çalışıyor ve yalnızca benim konuşmam için alan yaratmaya çaba sarf ediyordu. Biliyordum. Bunu kaçıncı kez yaşadığımı saymamıştım.

"Sonra, günü geldi ve ben dışarıda süren hayatın acımasızlığıyla tanıştım. Normal olmayanın kendim olduğunu anladım. İşte, o an sorgulamaya başladım. Belki de ilk defa kızmıştım babama, anneme. Beni neden böyle yetiştirdiklerini bir türlü anlayamadım. Bir türlü onlara hak veremedim ama onlardan nefret de edemedim." Göz bebeklerim titredi. "Çünkü ne annem kalmıştı ne de babam."

"Baban sana katlanılmaz yasaklar koymuş ve anladığıma göre sen hiç kızmamışsın babana, öyle mi, Karya?" diye sordu Özgün Hanım. "O evde tutsak kalmayı özgürlüğe tercih etmişsin, doğru mu?"

Benim bulduğum özgürlük, burada karşıma çıkan özgürlük gibi değildi ki... Çok acımasızdı. Çok hoyrattı. Hiddetliydi. Eğer karşılaştığım özgürlük Karan'ın kolları arasındaki gibi olsaydı, hiç ister miydim o zindana geri dönmeyi?

"Doğru," dedim. "Ama bilmiyorsunuz. Başıma ne geldiyse o evden çıktıktan sonra geldi. O evden ilk çıkışımda annemle babam gitti, bir daha dönmedi. Sonra..." deyip duraksadım ve boğazıma dizilen acılarımla karşılaştım. Yutkunsam boğazım yırtılacak, kanlar içinde kalacaktım. Yutkunamadım, acılarımı kendime yediremedim.

"Sonra?" dedi.

"Sonra o evi yaktım. Karşısına geçtim, izledim. Sabaha kadar, kül olana kadar izledim."

"Neden?" dedi, ilk defa şaşırmıştı. "O evi yakarken ne düşünüyordun?"

"Sandım ki o evi yakarsam diner acılarım. Evsiz barksız kalırsam babam döner ve beni korumak ister yeniden. Sandım ki annem gelir ve üşüyen bedenimi ısıtmak için yakar tüm ormanı." Çaresizlik ve savunmasızlıkla

başımı iki yana salladım ve titreyerek ağlamaya başladım. "Gelmediler," dedim boğuk bir sesle. "Gelmediler... Ben, o ormanda, bir başıma evimizin yanışını seyrettim."

Özgün Hanım, yüzüme baktı öylece ben ağlarken. İfadesiz tutmaya çalıştığı suratı sararmış, kaşları aşağı doğru dökülmüştü. Ne hissettiğini bilmiyordum ama göz bebeklerinde gördüğüm yansımamın hâli içler acısıydı.

Uzanıp sehpanın üzerinden bir mendil aldım ve yaşlarımı sildim.

"Hayat biraz böyledir, Karyacığım," dedi, sesi yumuşacıktı. "Kendimize tutunacak bir dal, inanacak ihtimaller ararız. İnsanoğlu... İnanmaya, inanca muhtacız. Sanki bir şeye inanmazsak boşlukta savrulacakmışız gibi hissederiz. Senin de böyle hissedip zihninin içinde kurduğun ihtimallerle anne ve babanı geri getirebileceğini düşünmen çok doğal."

"Hayallerim de yandı," dedim. "Ben hayallerimi de yaktım o evle birlikte."

Gülümsedi anaç bir şekilde. "Hayallerin mi vardı?" diye sordu.

Bir yandan ağlarken diğer yandan güldüm ve elimi salladım. "Çok hayalim vardı benim," dedim yutkunup. "Sonra hepsi yok oldu. Babamın istediği gibi bir sergi açacak ve insanlar çizdiklerimi incelerken onlara şarkılar söyleyecektim. Annemin babama yaptığı gibi ben de âşık olduğum insana konserler verecektim."

"Âşık mı olmak istiyordun?" diye sordu. Sesi öylesine üzgündü ki biraz sonra benimle beraber ağlayacaktı sanki.

"Büyüleyici bir aşkın gölgesinde büyüdüm. Nereden bilebilirdim ki insanların en büyük korkum olacağını?"

"Hâlâ olabilirsin, Karyacığım. Bunun için buradasın." Gülümsedi ve şefkatle baktı gözlerime. "Bir gün, bu odanın kapısından küçüklüğünün elinden tutup çıkacaksın. Ölen tarafların burada kalacak, sana ulaşamayacak. Dilediğince yaşayacaksın; zor değil, inan bana."

Güldüm. "Sizden bir şey rica edebilir miyim?" diye sordum. Ellerimi birbirine dolamış, tırnaklarıma işkence ediyordum. Başımı omzuma doğru yatırmıştım. Sesim ağlamaktan çatallaşsa da hâlâ çocuksuydu. Özgün Hanım gözlerime baktı ve gülümseyerek başını salladı. Gözlerimi, gözlerinden hiç çekmeden dudaklarımı araladım: "Annemle babamın ölülerini de siler misiniz zihnimden?" diye sordum.

Kalbim paramparça oldu.

Biri etimi kavramış da koparırcasına sıkarak döndürüyordu âdeta.

"Ben dayanamıyorum." Mırıldanışımla gözlerini kaçırdı Özgün Hanım, masasının yanındaki beyaz ahşap pencereden dışarıya baktı. "Her

acıya katlanırım, her zorluğa göğüs gererim, gerekirse insanlarla bile başa çıkabilirim ama ben onları son kez görüşümle başa çıkamıyorum. O yük, mıh gibi saplandı yüreğime. Biri ucundan tutup her saniye döndürüyor sanki canımı almak ister gibi."

Özgün Hanım ayaklandı ve masasının etrafından dolaşıp yanı başıma geldi. Elini uzattı bana tutmam için. Önce eline ardından gözlerine baktım. "Gel," dedi sevecen bir tavırla. Gözleri dolu doluydu. Diğer psikologlarda olmayan bir şey vardı onda. Kime anlatsam, karşımda öylece oturmuş ve dakikalar boyu mimiklerini hiç oynatmadan dinlemişti beni.

Özgün Hanım'sa göz pınarlarına dokunsam yaşları yanaklarına dökülecek kadar duygulanmıştı.

Elimi kaldırdım ve avucuna bıraktım. Elimden tutup beni odanın diğer tarafına doğru götürdü. Kanepelerden birinin önüne geldiğimizde beni yavaşça oturttu ve elimi bıraktı. Gözlerime bakıyordu.

"Uzan lütfen, Karya," dedi. "Merak etme, yanında olacağım."

Ona güvenip başımla onayladım ve bedenimi bıraktığı kanepede kendimi geriye doğru çekip sırtımı kenarına yasladım. Bacaklarımı ileri doğru uzatıp iyice uzandım, eteğimin uçlarını tutup avuçlarımı yumruk hâline getirdim. Surat ifadem gergindi. Bu sırada Özgün Hanım bir sandalye almış ve baş ucuma gelmişti. Başımı yasladığım yastığın hemen karşısına sandalyeyi koymuş ve oturmuştu.

"İyi misin?" diye sordu.

Başımı sallayıp, "İyiyim," dedim.

"Karya," diye ismimi sayıkladı ve derin bir nefes verdi. "Bana o geceyi anlatır mısın? Annenle babanı kaybettiğin, hayatının dönüm noktası olarak tanımladığın o geceyi senden dinlemek istiyorum." Gözlerimi gözleriyle buluşturdum. Bacak bacak üstüne atmıştı, kendine yakın olan bacağına bir defteri yaslamış, eline bir kalem almıştı. "Zorlandığın an seni durduracağım."

O gece...

O karanlık cehennemin en kuytusunda, sesimi meleklere duyurmaya çalıştığım gece...

"Elimi tutabilir misiniz?" diye sordum. "Ben o geceyi hatırladıkça çok korkuyorum," deyip elimi ona doğru açtığımda hiç düşünmeden uzandı ve sol elini, elimin üzerine koydu. Parmaklarını etrafına sardı. "Eğer çok ağlarsam beni durdurun, olur mu? Çirkin oluyormuşum."

Gülümsedi. "Olur," dedi, başparmağıyla elimin üzerini okşadı. "Unutma, bu sefer oraya tek başına gitmeyeceksin, Karya. Yanında ben olacağım. Korktuğun an yanıma dön ve bana sarıl; orada, senin yanındayım, geçmişini seninle beraber izliyor olacağım."

Başımı salladım ve teşekkür eden gözlerle ona baktım. Ardından bakışlarımı tavana yönelttim. Bir elim Özgün Hanım'ın elindeyken diğer elim karnımın üzerindeydi ve tüm vücudumun karıncalandığını, midemin kasıldığını hissediyordum.

Kuruyan dudaklarımda dilimi gezdirdim, cayır cayır yanan kalbimin ateşine kulak verdim.

Annemin çığlıkları, babamın haykırışları, kayan araba lastiği, yanan metalin çıkardığı kulak delici o ses, yola devrilen ağaç kütüklerinin harladığı ateşin sesi ve ruhu beşerimde yankılanan o acı feryat... Hepsi bir anda can buldu kulağımda art arda.

"Her şey çok güzeldi," diye söze başladım donuk bir sesle. "İlk defa evimizden dışarı ailecek çıkacak ve şehir değiştirecektik. İzmir'den Bursa'ya arabayla gidecek, Bursa'dan feribotla İstanbul'a geçecektik. İçimdeki coşku ve heyecanı dün gibi hatırlıyorum. Babam, bir yandan anneme takılıyor, diğer yandan da gönlünü almaya çalışıyordu. Mutlu ve normal bir aile gibiydik." Duraksadım ve tavandaki gözlerimi tek bir noktaya sabitledim. "Ta ki bir kamyon gelip üzerimizden geçene ve çocukluğumun üzerine koca bir çizik atana dek."

Temmuz 2018 | İzmir

"Karya, hazır mısın, anneciğim?"

Annemin kulaklarıma ulaşan sesiyle gülümsedim ve tüm ihtiyaçlarımı koyduğum valizimin fermuarını çektim. Ayağa kalkıp aynanın karşısına geçtim ve penceremden içeri giren güneş ışığının gözüme vurmasıyla elimi gözlerimin önüne siper ettim. Yazın en sıcak günlerini yaşıyorduk. Odamın çatı katında olması daha da sıcaklaştırıyordu içeriyi.

"Hazırım, anneciğim!" diye bağırdım odamın kapısına doğru. "Giyinip geliyorum hemen."

Önüme döndüm ve pijamalarımı bir çırpıda üzerimden çıkarıp dolabıma doğru fırlattım. Akşamdan hazırlayıp astığım kıyafetlerimi elime alıp üzerime geçirdim. Siyah bir pantolon ve beyaz bir tişört giyecektim. Beyaz spor ayakkabımla da yaza oldukça uygundum. Saçlarım belime kadar uzanıyordu. Bu sıcakta beni bunaltmaması için hızla topladım ve kocaman bir topuz yaptım, çalışma masamın üzerinden elime gelen ilk kalemle tutturdum.

Ardından sırt çantamı sırtıma alıp valizimi de yerden kaldırdım ve çekerek odamdan çıktım. Merdivenlerin başına geldiğimde valizi tek başıma indirmeye cesaret edememiştim. "Baba, gelebilir misin?" diye bağırdım merdivenlerden aşağı doğru. Babam ikinci katta olduğundan dolayı çok geçmeden merdivenlerde belirdi ve gözlerime baktı. "Valizimi alabilir misin?" dedim şirince.

"Cimcimeye bak sen, evi taşıyor yanında," diye homurdanıp valizimi aldı ve burnumu sıkıp hızla ahşap merdivenlerden aşağıya inmeye başladı. Arkasından dilimi çıkarmış ve gülümsemiştim. Ardından ben de onu takip edip aşağı inmeye başladım lakin o hızlı inerken ben daha yavaş ve uyuşuk davranıyordum.

"Karya, güneş kremini aldın mı?" diye sordu annem kapının eşiğinde beni beklerken. Babam çoktan dışarı çıkmış, valizleri arabaya yerleştiriyordu. Annemin yanına ilerledim ve başımı salladım. Annem evin kapısını kapattı ve üç defa kilitledi. Ardından gülümseyip bana döndü ve elini omzuma atıp okşadı.

"Heyecanlı mısın?"

Başımı salladım hızla. "Çok," dedim. "İlk defa... Biliyorsun," dediğim an burukça tebessüm etmiş ve ilerlemem için belime dokunmuştu. Beraber evimizin bahçesinin ortasındaki taş yoldan ilerleyip yüksek duvarların dışına çıktık. Demirden kapıyı ardımızdan kapattığımızda evin önünde, arabamızın arkasındaydık.

Babam valizleri yerleştirmeyi bitirmiş, bagajın kapısını kapatmıştı.

"Hazır mıyız bakalım?" diye mırıldandı bir eli arabaya yaslıyken.

"Ben hazırım," dedim hemen.

Babam baştan ayağa annemi süzdü ve ufak bir ıslık çaldı. Gülümseyişi tüm yüzüne yayılmıştı. "Hayatım," deyip elini annemin beline attı ve bir öpücük bıraktı yanağına. "Ama sen böyle güzel gözükürsen ben nasıl seni değil de yolu izleyeyim? Muhteşem gözüküyorsun."

Başımı omzuma doğru yatırdım hayranlıkla. Annem boydan, bembeyaz bir elbise giymişti. Yazlıktı. Altına da sandaletlerini giymişti. İpeksi saçlarını açık bırakmış ve her zamanki gibi özenle tarayarak bir tarafını göğsünden aşağıya, bir tarafını da sırtına doğru yatırmıştı. Suratından hiç eksik etmediği o gülümsemesiyle karşıladı babamı ve yanağına bir öpücük bıraktı.

"Karya var, bir tanem," dedi uyarırcasına.

Babam, mızmız çocuklar gibi geri çekildi ve bana baktı. "Ne var ya? Aşkla, sevgiyle büyüyor kızımız! Daha güzel ne var bu dünyada?" dedi.

Haklıydı. Onların aşkına büyük bir hayranlık besliyordum.

"Haydi," dedi annem, babamı geçiştirerek. "Geç kalacağız. Herkes arabaya."

Annemi dinleyip hızla onun tarafından arabaya bindim ve ikisinin tam ortasına denk gelecek şekilde arka koltuğa kuruldum. Sırt çantamı yan tarafıma alıp çizim defterimi çıkardım, kucağıma koydum. Kalemlerimi de çıkarmıştım. Annemle babam da arabaya binip kemerlerini bağladıktan sonra babam dikiz aynasından bana baktı ve gülümseyip göz kırptı.

"Sara Eşsiz, Karya Eşsiz," diye ismimizi söyledi takdim eder gibi. "Şoförünüz Yalın Eşsiz olarak size eşsiz bir yolculuk yaşatacağını söylemek isterim. İyi yolculuklar," deyip güldü babam. "Bir daha böylesini bulamazsınız, haberiniz olsun."

"Yalın!" diye sitemle söylendi annem. "Haydi, sür şu arabayı."

Babam, annemi yatıştırmak ister gibi elini uzattı ve elini tutup parmaklarına öpücükler kondurdu.

"Kızma, sultanım. Gidiyoruz," dedi ve arabayı çalıştırıp yola koyuldu. Babam çok hayat dolu bir insandı. Otuz sekiz yaşında olmasına rağmen genç gözüküyordu. Hâlâ simsiyah saçları vardı, gürdü. Vücuduna çok özen gösterir, kendine iyi bakardı. Annemle birbirlerine çok yakıştıklarını düşünürdüm her zaman.

Annem, eğilip radyoyu açtı ve yeniden yerine kuruldu.

Sezen Aksu'dan Seni Yerler çalıyordu.

"Sen bizim mahalleye geldin geleli canım,

Bizde ne akıl kaldı ne de fikir, bittik.

O endam, eda nedir öyle, hey yavrum!"

Annem şarkı sözlerine eşlik ederek oynuyor, bir sağa bir sola doğru kollarını sallıyordu. Ara sıra babama doğru eğiliyor, saçlarını savuruyor ve uzanıp yanağına ufak öpücükler konduruyordu. Babam da direksiyonu tuttuğu elleriyle direksiyonun üzerinde ona alkış tutuyor, ritmini yakalıyordu.

Onları izlemek en zevk aldığım aktivitem olabilirdi. Bana umut vadediyorlardı.

"Hey seni yerler, yerler!

Seni ham yapar bu zilliler.

Yaylanmadan yürü,

Yoksa günah bizden gider!"

Annem şarkının nakaratını babama bakarak söylediğinde babam da ona eşlik etmişti. Bağıra bağıra söylüyorlardı. Bense onlara başımla eşlik ediyor ve hâllerine gülüyordum. Gerçekten çok tatlılardı. O an, Tanrı'dan hep böyle mutlu ve genç kalmalarını istedim. Anne ve babamın yaşlandığını düşünmek ve bunu gözlerimin önüne getirmek, beni nedensizce bir buhranın kucağına atıyordu.

Başımı yana çevirdim ve arabanın penceresinden yanından geçtiğimiz ayçiçeği tarlalarına baktım. Güneşe dönmüşlerdi yüzlerini. Çok güzellerdi. Meğer dışarısı ne güzelmiş, okul dışında bir yeri görmek ne paha biçilemez bir hismiş, diye geçirdim içimden. Yutkundum ve önüme döndüm, bundan sonra hayatımın çok güzel olacağını kendime hatırlatıp böyle duygusallıklara girmemem gerektiğini tembih ettim.

Ne kadar süre eğlenceli şarkılar ve dans etmelerle geçti yolculuğumuz, bilmiyordum. İzmir'den çıkmıştık çoktan. Hava kararıyordu hafiften, güneş batmak üzereydi. Annem, oynamaktan yorgun düşmüş ve gözlerini dinlendirmek adına başını koltuğa yaslayarak uyuyakalmıştı. Babamsa hafifçe öne doğru eğilerek, oldukça dikkatli bir şekilde sürüyordu arabayı.

Geçen saatler içerisinde onları çizmiştim ben de. Yirmi yıl sonraki hâllerini. Yüzlerinde kırışıklıklar vardı ama gülmekten asla çekinmiyorlardı. Hâlâ hayat dolulardı ve hâlâ birbirlerine aşkla bakıyorlardı. Ben de ortalarında durmuş, bir silüetle birlikte onlara bakıyordum. İleride âşık olacağım adamdı, karanlık gölge şeklinde çizmiştim.

Yirmi yıl sonra da böyle karşılarına geçecek ve onlara sevgiyle bakacaktım. Biz yine kocaman bir aile olarak beraber vakit geçirecektik. Üstelik geride kalan on altı yılım gibi değil, kuşlar gibi özgür geçecekti o yıllar...

Kucağımdaki defterimi kenara bıraktım ve koltukta öne doğru kayıp ellerimi annemle babamın koltuklarına yasladım. "Baba," diye mırıldandım dikkatini bana vermesi için.

"Efendim, can içim?" dedi.

"Böyle, korumasız bir yerlere gitmek çok güzel bir hismiş, biliyor musun?" dedim. "Sen, ben, annem... Ben sizin yanınızdayken kendimi, o korumalarla olduğumdan daha güvende hissediyorum." Özür diler gibi baktı gözlerime dikiz aynasından. "Beni kırmadığın ve bizi İstanbul'a götürdüğün için teşekkür ederim," dedim.

Direksiyondaki bir elini çekip arkasına dönmeden yanağıma attı, avucuyla kapladı tüm yüzümü.

"Varlığım benim, tek tanem... Bundan sonra her şey daha güzel olacak, söz sana."

Gözlerimi kapatıp açtım ve gülümsedim.

Birkaç dakika sonra arabanın içinde yine Sezen Aksu'nun Son Bakış şarkısı çalmaya başlamıştı. Annem büyük bir Sezen Aksu hayranıydı, gün içinde evde de çok kez dinler ve söylerdi. En hüzünlü şarkısından en coşkulu şarkısına kadar hepsini ezbere bildiğine emindim. Arabanın içinde yayılan o tanıdık sesle gözlerini araladı ve gülümsedi.

"Günaydın," dedim.

Uykulu bir sesle, "Günaydın, narçiçeğim," diye yanıtladı beni.

"En sevdiğin şarkı," dedim kaşlarımla radyoyu işaret ederek.

Doğruldu ve koltukta dikleştirdi kendini. "O hâlde beraber söylüyor muyuz?" diye sordu. Ben çekimser bir şekilde surat astım. "Haydi ama Karya!" diye isyan etti annem. "Bu şarkı senin sesine çok yakışıyor, eşlik et bana, lütfen."

Annemi kırmamak adına başımı sallayıp gülümsedim ve ikimiz de birbirimizin gözlerinin içine bakarken birlikte söylemeye başladık.

"Bir söz bitişi gibi son buldu sevişler.

Bir yaz güneşi gibi eritir hep bu terk edilişler.

Bir yaz güneşi gibi eritir hep bu terkedilişler."

Annemin sesi, bu dünyada duyup duyabileceğim en büyülü sesti. Öyle güzeldi ki her zihnimde yankılanışı, beni evrenin bir ucuna götürüyor ve orada, hiç yaşam olmayan yerde bile bir ömrün hayalini kurduruyordu. Ömrüm, ona benzemek için çabalarken geçecekti. Dolu dolu yanakları, kocaman bir gülümsemesi vardı ve şarkının sözlerini her mırıldanışında duygusallaşmış olmalı ki yanakları titremeye başlamıştı.

Beraber, birbirimizin gözlerine bakarak söylüyorduk şarkıyı ve her cümlede sanki sözleri doğru söylediğimiz için birbirimizi onaylıyormuş gibi başımızı sallıyorduk.

Babam, elini annemin bacağına attı ve bana bakıp gülümsedi.

"Bir an duruşu gibi, ömrün gidişi gibi...

Veda ederken aşk ateşi gibi söner iç çekişler.

Veda ederken aşk ateşi gibi söner iç çekişler."

Annem gülümseyecek gibi oldu ve gözlerini benden alıp önüne döndü, yolu izlemeye koyuldu. Bir yandan da oldukça sakin bir şekilde şarkıyı söylemeye devam ediyordu. Hava kararmıştı, babam arabanın farlarını yakmıştı. Kocaman otobanda tek tük araba geçiyordu. Üç şerit bizim ilerlediğimiz yolda, üç şerit de ters yönde olmak üzere toplam altı şeritli, geniş bir yoldu.

Biz yolu izlemeye koyulurken nakarata geçmişti Sezen Aksu. Tam bu sırada anneme dönüp söylemesi için omzunu sarsacaktım ki gözlerim, bizim ilerlediğimiz yöne yan şeritten girmeye çalışan kamyonla kesişti. Işıklarını yakmış bize doğru ilerleyen kamyonu görmemle olduğum yerde kalakaldım ve hızla babama döndüm. Korkulu gözlerim babamın üzerindeyken direksiyonun üstündeki elleri sıkılaşmıştı. Yüreğimin sancısı gitgide artıyordu.

"Baba!" diye bağırdım endişeyle. "Baba, kamyon var yolda!" diye tekrar ettim, babam başını iki yana sallıyordu. Direksiyonu bir sağa bir sola doğru kırıyor, arabaya zikzaklar çizdiriyordu. Annemin çığlıklarıyla benim çığlıklarım bir bütün olmuş, arabanın içinden taşıp gökyüzüne yayılmıştı. Tüm evren bu feryatlara şahit oluyordu.

"Yalın! Durdur arabayı, Yalın!"

"Durmuyor, Sara! Durmuyor!" diye bağırdı babam. Alnından şakaklarına doğru terler akıyordu boncuk boncuk.

"Anne!" diye bağırdım ve gözlerine baktım. "Çok korkuyorum, anne!"

"Karya, sakin ol, kızım. Sakin ol, bir tanem. Yerine otur ve keme-,"

Annem cümlesini bitiremeden uzun yolun dört yola bağlandığı, döner kavşağın olduğu kısımdan bir araba daha bize doğru ilerlemeye başlayınca artık her şey için çok geç olduğunu anlamıştım. Çığlık çığlığa ellerimi yüzüme kapattım ve karşıdan bize doğru gelen arabaya baktım. Durmuyor, hızlandıkça hızlanıyordu fakat o da bizim gibi zikzaklar çiziyordu.

Kulaklarıma ulaşan asfaltta kayan tekerlek sesiyle olduğum yere çömeldim. Ardından kocaman bir patlama oldu, tüm organlarımın yer değiştirdiğini, vücudumdan dışarı çıkmak ister gibi ayaklandığını hissettim. Art arda gelen ürkütücü ve son derece şiddetli patlamalarla en son bedenimin arabanın içinde takla attığını ve arabayla beraber savrulduğunu hatırlıyordum.

Sezen Aksu susmuştu.

Mutlu aile tablomuz kana bulanmıştı.

Keşke Sezen Aksu susmasaydı.

Orada, o sıcak ve cehennem toprağı gibi yanan asfaltta kaç dakika boyunca cansız biri gibi kaldım, bilmiyordum. Bir film sahnesinin en acıklı anını yaşıyordum âdeta. Ekran kararmıştı. Derin bir sessizlik hâkimdi yeryüzüne ve gökyüzüne. Ne insanlardan bir ses çıkıyordu ne de kuşlardan. Tüm canlılar, ölüme şahitlik edercesine susmuştu. Birazdan ekran aydınlanacak ve arabadan dışarı yarı yarıya sarkmış bedenim gözler önüne serilecekti.

Sezen Aksu'nun sesi kesik kesik gelmeye başladı. Cızırtılıydı.

Keşke Sezen Aksu susmasaydı.

Kirpiklerim birer kuş kapanı misali yerinden kalktığında göz bebeklerime yansıyan tek görüntü, arabamızın üstünden çıkan dumanlardı. Başımı hareket ettiremiyordum. Bedenim, arabanın açılan ve aşağıya doğru yamulan kapısının hemen altındaydı. Ayaklarım arabanın içinde, diz kapaklarımdan yukarısı ise sıcacık asfaltın üzerindeydi.

"A-anne..." diye mırıldanmak istedim ama bu o kadar zordu ki harfleri bir araya zor toparlamıştım. Boğazıma sarılan bir cellat, tüm parmaklarını acımadan bastırıyordu tenime. Derimin altını dahi kesip attığını hissediyordum.

"B-baba!" diye bağırdım acıyla. Birinin beni duymasını diliyordum çünkü ben ne kimseyi duyuyor ne de görüyordum. Bedenim aşağıya doğru sarktığı için annemle babamın bedenlerini görmem oldukça güçtü. Yüreğimdeki yaşlanmışlık hissi ta şimdiden tesir etmişti bünyeme. Ölüyordum.

Acıyla başımı geriye yatırdığımda tersten gördüğüm görüntü ile cehennemin kendisinde olduğumu anlamıştım. Kamyon yola devrilmiş, arkasındaki kütükler yola doğru yuvarlanmıştı. Her yer kapanmıştı. Altı şeritlik yol, bir mahşer yerine dönmüş; ölüm kokmuştu.

Kamyonun hemen yanı başında bir araba daha vardı. Simsiyahtı ve yan aynalarında balonlar asılıydı. Ters dönmüş, takla atmıştı. Arabanın ön kapısından dışarı benim gibi bir kadın sarkmıştı. Bembeyaz elbisesinin her santimi kanlıydı, ellerinden bir metre kadar uzakta bir çiçek buketi duruyordu.

Gözlerimi gökyüzüne çevirdiğimde simsiyah gecenin dumanların arasından gözükmediğini, atmosferin griye boyandığını fark etmiştim. Elimi kaldırıp gözlerimi ovuşturmak ve tüm bunların bir kâbus olduğuna kendimi inandırmak için tenimi sıkmak istedim, başaramadım. Kalbimin ritmi gitgide yavaşlıyordu.

Her şey gerçekti.

Kulaklarıma ulaşan radyodan gelen cızırtılı sesle başımı yeniden kaldırmayı denedim ve annemi görmek için tüm gücümü kullandım. Kollarımı sıcak asfalta dayayıp yavaşça doğrulduğumda başımda keskin bir sızı vardı. Harelerim annemi aradı, koltuğunun kolçağında başını gördüm.

"Annem," dedim iç çeke çeke. Sesimi duymuş olmalıydı ki başını geriye doğru yatırdı ve can çekişir bir hâlde gözlerimin içine baktı tersten.

"Aman aman, yandım aman.

Kurşun gibi izler...

Son bakıştaki o gözler kaldı aklımızda,"

Alev alev yanan irislerimin içine yansıyan, annemin nefessiz kalışının görüntüsüydü. Bana elini uzatıyordu.

"Kızım," diye mırıldanışıyla gözleri fal taşı gibi açıldı, nefessiz kaldı ve sustu.

Keşke Sezen Aksu susmasaydı.

"Anne!" diye bağırdım hıçkırarak ağlarken.

Babamın hareket eden bedenini görmemle hızla gözlerim ona kaydı. Kendine geliyordu yavaş yavaş. "Baba! Baba, kendine gel!" Bağırışım canımı yakmışken öksürüp yeniden yere yığıldım. Babam küçük iniltilerle başını okşadı, yanındaki anneme kaydı gözleri. Onu görür görmez hareketleri hızlanmış ve olduğu yerde doğrulup annemin üzerine doğru kapanmıştı.

"Sara," diye mırıldandı donmuş bir sesle. "Sara, iyi misin, güzelim?"

"Ya-Yalın..." Annem, elini babamın kanlı yüzüne attı, sakallarını okşadı başını iki yana sallayarak. Sanki üç saniye içinde birbirlerinin gözlerine bakarak devasa cümleler kurmuş ve uzun uzadıya anlaşmışlardı. İkisi de aynı şeyi düşünüyor olmalıydı. "Karya'yı çıkar buradan, Yalın," dedi annem.

Babam, adımı duyar duymaz öndeki iki koltuğun arasından, sol çaprazında yere yığılmış bedenime bakmıştı. Gözlerimiz kesiştiği an ağlamaya başladım, sırtım asfalttan ayrılıp yeniden buluştu defalarca kez. "Baba," diye mırıl-

damlamla yüzüm buruştu, titreyen dudaklarım ve çenemin hareketleri arttı. Başımı yana çevirdim ve asfaltı izleyerek ağlamaya devam ettim.

Babam koltuğunun kapısını açmaya çalıştı fakat sıkışmış olmalı ki açılmadı. Tüm gücüyle kapıyı tekmelemesiyle kapı geriye doğru savruldu, babam hızla kendini dışarı atıp saniyeler içinde yanı başıma çöktü. Suratımı avuçlarının içine aldı. "Karya... Karya'm," dedi şaşkınlıkla. Bakışları bakışlarımı bulduğunda, gözlerindeki damlalar yüzüme düşmüştü.

Elimi göğsüne attım. "Baba, yardım et, lütfen," dedim. Babam hızla başını salladı ve gözlerindeki yaşları sildi, yüzündeki kanlarla karıştırdı. Kaşından, saçlarının arasından, kulağının altından kanlar süzülüyordu. Alnının yarısı kan içindeydi. Yutkunup bedenimi kucakladığında, koca bir inlemeyle yere çöktü yeniden.

"Baba," dedim acıyla.

"Korkma, güzel kızım benim. Korkma," dedi, eğilip kucağındaki saçlarıma ardı ardına öpücükler kondurdu. "Baban seni kurtaracak. Baban sana zarar gelmesine izin vermez. Baban senin gözyaşına kıyamaz," dedi ve başını gökyüzüne doğru kaldırıp hıçkırarak ağladı. Son bir gayretle vücudumu kucakladığında öne doğru sendelese de ayaklanmıştı.

Gözleri, arabanın arkasından asfalta damlayan benzine kayınca, "Allah kahretsin," diye sert bir şekilde mırıldandı. Gözlerimi korkuyla açtığımda bir ona bir de yere damlayan benzin damlalarına bakıyordum.

"Haydi, güzel kızım, dayan benim bir tanem," dediğinde elimi babamın omzuna çıkardım.

"Baba, annem..." diye sayıkladım geride kalan arabaya doğru bakarak.

"Seni bırakayım, hemen onu da alacağım, bir tanem," dedi. "Merak etme, kurtulacağız bu cehennemden."

"Baba, annem..." dedim tekrar ve göğsüne gömülüp ağlamaya başladım. Topuz yaptığım saçlarım açılmış ve kanla ıslanmıştı. Yağmur yağmaya başladığında sıcaklığıyla tenimi kavuruyordu. Yaz ayında akşam yağmuruna denk gelmiştik, bir cehennemin tam orta yerinde, alevlerin arasındaydık.

Babam, bedenimi arabadan oldukça uzak bir yere kadar taşıyıp yere eğildi ve kucağından asfalta bıraktı. Dişlerinin arasından inlemeler çıkıyordu. Giydiği gömleği yırtılmış, kanlar içinde kalmıştı. O da iyi durumda değildi fakat hiçbir şeyi umursamadan annem ve benim için kendini feda ediyordu.

"Baba, annemi kurtar, lütfen!" diye bağırdım.

Babam, bir dizi asfalta paralelken bir ayağının üzerinde durmuş, iki eliyle yüzümü kavramıştı. "Karya, beni dinle," dedi ben ağlarken. Ağlamaktan onu net bir şekilde göremiyordum. İrislerimin önünü pus basmıştı. "Anneni kurtarmaya gideceğim, eğer olur da dönemezsem... Benim yerime yaşa, kızım."

Eğildi ve alnımdan öptü. "Ben senin için ölürüm. Ben öldüğümde dünya senin için daha güvenli bir yer olacak. Dilediğince yaşa, canım."

"Baba, baba, baba!" dedim yalvarırcasına. Yüzümü tutan ellerine atmıştım parmaklarımı. "Deme öyle, baba. Lütfen deme!"

"Burada bekle, prensesim," deyip gözlerime baktı ve son kez yanaklarımdan öpüp acıyla gözlerime bakarken ayaklandı. Arabamıza koştu. Yanımdan arabaya koştuğu süre zarfında gözlerimin önünde canlanan, onların olmadığı bir dünyaydı ve bu nasıl olurdu, bilmiyordum. Ben onlarsız bir gün bile geçirmemiştim.

Ben onlarsız yaşayamazdım.

"Sara! Sara, aç gözlerini güzelim, haydi bir tanem!" Babam, anneme doğru bağırmış ve onun tarafından arabanın içine girmişti. Annemi sıkıştığı yerden çıkarmaya çalışıyordu. "Sara, yalvarırım kapatma gözlerini, bak bana! Yalvarırım, gitme! Beni ve kızımızı yokluğunla baş başa bırakma!"

"Yalın, git!" diye hiddetle bağırdı annem. Canının acısı, sesine yansımıştı. "Git, Yalın! Kızımızın yanına git, onun kimsesi yok bu dünyada. Yalnız bırakma prensesimi; yalvarırım, git. Bırak beni!"

Babam, annemi sıkıştığı yerden çıkarmaya çalışırken annem, babamı ittiriyor ve gitmesini söylüyordu. Başımı iki yana salladım ve "Hayır, hayır, hayır," diye sayıklamaya başladım art arda. Nefessiz kalıyor, ciğerlerim patlayacak kadar gözyaşımla doluyordu. "Anne, yalvarırım yapma bunu... Yalvarırım," dedim ve sulanan gözlerimi elimin tersiyle sildim.

Tam bu sırada, kulak zarımı patlatacak kadar korkutucu bir patlama yaşanmasıyla kollarımı başıma siper ettim ve gözlerimi kıstım. Birkaç saniye sonra başımı yavaşça kaldırmamla kamyonun patladığını ve parçalarının etrafa savrulduğunu görmüştüm. Yola doğru dökülen ağaç kavukları yanmaya, alevler arabamıza yaklaşmaya başlamıştı.

"Baba, hızlı!" diye bağırdım ve yattığım yerden doğrulup inlemeler eşliğinde ayağa kalktım. Bir bacağım düz dururken diğeri eğik duruyordu ve elim bacağımın üstündeydi. Yavaş adımlarla arabaya doğru ilerlerken kamyonun altında kalan siyah arabanın da patlamasıyla hafifçe eğildim ve çığlık attım.

"Elif!"

Kulaklarıma ulaşan feryatla gözlerimi kaldırdığımda akan yaşlarım, o arabanın içindekiler için de aktı. Başımı iki yana sallıyor ve bizi bekleyen gerçeği kabullenemiyordum.

"Sara, bekle!" diye mırıldandı babam ve arabanın içinden çıkıp şoför koltuğunun olduğu tarafa yöneldi. Arabanın dışına savrulan bir demir parçasını yerden aldı. Sendeleyerek annemin tarafına doğru ilerledi. Eline aldığı demir parçasını asfaltta sürüklüyor ve sürükledikçe çıkan o ses kulaklarımı tırmalıyordu.

"Yalın, gelme!"

Annem, acıyla haykırışlarını gökyüzüne bahşetti, çığlıkları boğazını yaktı.

"Sara, sensiz yaşam olsa karşımda, bir adım atmam."

Babamın son cümlesi buydu. Bir adım daha atamamıştı.

Alevlerin acımasızlığı arabamıza dokunduğunda, yere damlayan benzinle araba alev aldı, koca bir patlama yaşandı. Ellerimi kaldırıp dudaklarımın önüne siper ettiğimde çığlıklarım yeri göğü inletiyordu. Saçlarımı çekiyor, tırnaklarımı yüzüme geçiriyor ve nefessiz kalışımın acısıyla parmaklarımı boğazıma sarıyordum. Ciğerlerim patlamak üzereydi bu acının karşısında.

"Baba!" diye bağırmamdan saniyeler sonra ağır bir beden, gökyüzünden önüme düştü. Alevler içinde yanan ve parçalara ayrılan, yanarken sesi bile çıkmayan o beden, benim babamdı.

Beni gözünden sakınan, saçımın teline kıyamayan babam, metrelerce yüksekten parçalara ayrılarak önüme düşmüştü.

Çığlık dahi atamadım.

Keşke Sezen Aksu susmasaydı.

Yere çöktüm, dizlerimin üstünde öylece yanan bedenine baktım. "B-b-b," diyebildim, baba bile diyemedim. "Su," dedim çaresizlikle. Etrafıma bakındım. "Su, su, su, su..." Nefeslerim sıklaşmış, göğüs kafesim hızla kalkıp iner hâle gelmişti. "Su verin!" diye çığlık attım. "Tanrı'm, yalvarırım daha fazla su ver bana! Daha fazla yağdır yağmurunu! Su!" diye bağırdım gökyüzüne bakarak.

Yanıyordu, benim babam yanıyordu! Alevlerin hâkimiyet kurduğu bedenine dokunmak istiyordum fakat dokunamıyordum. Gözlerim bedeninde yer alırken, kollarının birbirinden ayrıldığını gördüm. Bacaklarına baktığımda tek bacağının... Acıyla kapattım gözlerimi. Daha fazla dayanamayarak yana döndüm ve kusmaya başladım. Kusarken dudaklarımın arasından kanımı da akıtıyordum.

Babam, iki metre ötemde can veriyordu sessizce.

Bakışlarımı ondan çekip ağlayarak anneme çevirdiğimde sesim soluğum kesilmişti. Öyle ki ağlamaktan boğulacak gibi oluyordum. Yanan arabamızın içinde annemin eşsiz bedeni, sapsarı saçları, bir daha hiç göremeyeceğim gülüşü vardı.

"Annem," diye mırıldandım son harfini uzatarak. Ellerim cayır cayır yanan asfalttaydı, bitap bir hâlde yanan arabamıza bakıyordum öylece. Kabullenemeyerek başımı iki yana salladım ve göğsümü delip geçen bir feryatla ayaklandım, koşa koşa arabamızın yanına ilerledim. Şimdi, bir tarafımda annemin yangını, bir tarafımda babamın yangını vardı.

Ben, hangi birine yetecektim?

Bir anneme baktım, bir babama. Bir gökyüzüne çevirdim bakışlarımı, bir yere eğdim. Neresiydi burası? Ben ne yaşıyordum böyle? Kim reva görmüştü bu acıyı bana? Kim yaşatmıştı bu cehennem günümü? Kim yakmıştı annemin sarı lale kokulu saçlarını, babamın bedenime sardığı kollarını?

Çaresizlikle başımı gökyüzüne kaldırdım ve sonu olmayan bir çığlık bahşettim kuşlara. "Aaaahhh!" dedim.

Ah.

Bir sağ tarafa bir sol tarafa ilerliyor, bu cehennemden çıkış yolu bulmaya çalışıyordum.

Ama buranın çıkışı yoktu, zebanilerin eline düşmüştüm ve bedenim gibi benliğimi de yakalamışlardı.

Annemin çığlıkları susmuştu, yalnızca harlanan alevin mırıltısı vardı. Tıpkı bana ninni söyleyen annem gibi.

Arabanın hemen önünde durdum.

Ellerim havaya kalktı, ne yapacağımı şaşırmıştım. Karşımda alevler vardı ve yüzüme yansıyordu. Kapkaranlık gece aydınlanmış, sabaha bürünmüştü sanki. O alevlerin içerisinde ise annem vardı. Bir babama baktım bir de arabanın içindeki anneme. "Anneee!" diye bağırıp ellerimi yüzüme kapattım, bıçak kesiği gibi kestim yüzümü.

Yanmıştım.

Ben zaten yanmıştım.

Annemin ellerini son kez tutabilmek adına bir kez daha yanardım.

"Gidemezsiniz," diye mırıldandım çaresizlikle. Hiç düşünmeden arabaya doğru ilerledim ve kendimi alevlerin arasına atarak annemin ellerini aradım. Tenimin değdiği sıcak tenle gülümsedim. Yanıyordum fakat acımıyordu canım. Onlarlaydım artık. Eğer gideceksek beraber gidecektik, ayrı değil. Annemin ellerini sıkı sıkıya kavradım ve alevler içerisinde kalan ellerini öptüm. Alevler saniyeler sonra benim de bedenime esaret kurmaya başlayınca, az önce öptüğüm dudaklarımdan çığlıklarım yükselmeye başladı.

Cayır cayır yanıyordum; saçlarım, sırtım, göğsüm, bacaklarım ve tüm bedenim. Artık ölebilirdim.

Çığlıklarım ve feryat figanlarım gökyüzüne yükseldikçe bedenim daha da ısınıyordu. Etrafta yankılanan siren seslerini duydukça daha da alevlerin içerisine süründüm ve başımı, annemin alevlerin içindeki başının hemen yanına koydum. O sağ tarafa doğru yatmışken, ben sola doğru yatmıştım. Ellerini tutmuş, alnımı alnına yaslamıştım.

Ben ölüyordum.

Belki de çoktan ölmüştüm.

On altı yaşımda veda ettiğim şu hayatta, duyduğum son ses siren sesleriydi. Duyduğum son koku ise, annemin alevlerle bezenmiş altın sarısı saçlarından akan sarı lale kokusuydu.

Ben Karya Eşsiz, küllerimle savrulacaktım yeryüzüne.

Ama keşke...

Keşke Sezen Aksu susmasaydı.



Günümüz...

Şubat 2021 | İstanbul

Gözlerimi açar açmaz ıslak yanaklarımı kuruladım ve doğrulup, "Anne," diye mırıldandım. Etrafımı yokladığımda ne annem vardı ne de hayali. Yapayalnızdım. Onun boşluğuyla koca bir uçurumdan aşağı düşerken Özgün Hanım ellerimden tuttu ve gözlerine bakmam için âdeta zorladı beni. Gözlerine bakmamla ayaklarımı kanepeden aşağı sarkıttım. Başımı iki yana sallıyordum.

Adım seslerini duyuyordum. Ve duyduğum adım sesleri, hayatımı bir mahzene çeviren zebanilere aitti. Geliyorlardı. Korkuyla ellerimi saçlarıma götürdüm ve sıkıca tuttum. Harelerim etrafta geziniyor, saklanacak bir yer arıyordu. Birazdan beni yakalayacak ve kollarımdan tutarak o kafese zorla sokacaklardı.

"Geliyorlar," diye mırıldandım Özgün Hanım'ın gözleri hariç her yere bakarken. İki duvarın birleşimi olan köşeye yaslı berjeri görmemle ayaklandım ve koşarak arkasına girdim, dizlerimin üzerine çöktüm. "Geliyorlar, geliyorlar, geliyorlar," diye mırıldandım. Kollarımı bacaklarımın etrafına sarmıştım.

"Karya," dedi Özgün Hanım ağlamaklı bir sesle. Berjerin kenarından başımı duvara yasladım ve küçük aralıktan tek gözümle baktım. Özgün Hanım, hüngür hüngür ağlıyordu. Defteri bir kenara bırakmıştı. Psikoloğum olarak değil de başka biri gibi duruyordu karşımda. Yaklaştıkça yaklaştı bana ve berjerin yanına çöküp tek gözümle baktığım aralıktan bana baktı. "Kimse gelmiyor," dedi.

Başımı reddedercesine iki yana salladım. "Hayır," dedim onu ikna etmek için. "Sen duymuyorsun, ben duyuyorum. Yola çıktılar. Dünyanın bir ucundan beni almak için geliyorlar. Adım sesleri yankılanıyor etrafta. Kurt uğuldamaları... Çalılıklar... Çakıl taşları... Hepsini duyuyorum." Sesim bir fısıltı gibiydi, her konuşmamda o küçük aralıktan nefesim yüzüne çarpıyordu. "Ellerinde zincirler var, beni bağlayacaklar."

"Karya," dedi Özgün Hanım ama öyle bir seslenmişti ki *'Yapma,'* der gibi yalvarıyordu. "Bu odada sen ve benden başka kimse yok. İnan bana. Kimse seni alamaz bu odadan."

"Siz..." dedim. "Siz diğer psikologlara benzemiyorsunuz. Onlar hiç ağlamaz. Siz neden ağlıyorsunuz?"

Küçük aralıktan elini soktu ve bacağımı saran kolumu tutup beni yavaşça kaldırdı. Karanlıktan gün yüzüne çıkmanın verdiği ürkeklikle omuzlarımı kendime doğru kaldırmıştım. Berjeri kenara itti bacağıyla, beni narince kendine çekti ve kocaman sarıldı. Başımı göğsüne bastırdı, kalp atışını dahi duydum.

Ben, hiçbir psikoloğun kalp atışını duyacak kadar yaklaşmamıştım onlara. O, neden böyle davranıyordu?

"Geçti," dedi, alışık olduğum bu kelimeyi yüz binlerce kez duymuştum. "Geçti, Karya. Tüm yaralarını saracağız, güzel kız. Tüm yaralarına tek tek merhem süreceğiz."

"Geçmedi!" diye bağırdım ve ittirdim onu, kendime alan yaratmak için sehpanın olduğu tarafa geçtim. Karşılıklı iki kanepenin yanlarında duruyorduk, aramıza bir sehpa sığacak kadar mesafe koymuştum. "Geçmedi!" diye hecelerine ayırarak söylemiş ve ayağımı yere vurmuştum. "Herkes, *geçti*, deyip durmasın!" İşaret parmağımı kaldırdım ve şakaklarıma vurdum. "Babamın cesedi hâlâ burada! Geçmedi!"

Geçse, burnum niye her gün yanık kokusu alıyor olsun ki?

Özgün Hanım dudaklarını içe doğru kıvırdı ve tek elini siper etti önüne.

"B-ben," dedim ve gözlerimi gözlerine bir ok gibi sapladım acımadan. Sanki öfkemi kusmam gereken kişi oymuş gibi davranıyordum, oysa o sıradan bir psikologdu. "Ben geçmeyen neymiş, göstereyim mi size?" diye sordum. Cevap vermesine kalmadan ellerimi saçlarıma attım ve yanlarından toplayıp yukarı doğru kaldırdım topuz yapar gibi ama topuz yapmamış, yalnızca öylece tutmuştum. Soluma döndüm ve ona sağ kulağımın üstünde, saçlarımın altındaki derin çukuru gösterdim.

İki elini de dudaklarının önüne kapatmıştı. Başını iki yana sallıyordu.

"Bakın!" diye bağırdım. "Bakın, geçmeyen bu işte!" diye mırıldandım hüngür hüngür ağlarken. Hıçkırıklarım tüm odayı salmış, haykırışlarım kalbimin odacıklarını pare pare ayırmıştı. Saçlarımı bıraktım ve güçsüzce sayıklamaya devam ettim. "Geçmeyen şeyleri göstereyim ben size," deyip üzerimdeki beyaz bluzu tek çırpıda çıkardım, sırtımı döndüm ona. İç çamaşırımla kalmıştım. "Bakın!" diye bağırdım.

"Karya, yapma!" diyerek bana yaklaşmaya kalktığında, elimle durdurdum onu ve sırtıma bakmaya zorladım.

Sırtımda yanık izleri, çizikler ve saplanan şarapnel parçalarının açtığı çukurlar vardı. Hiçbiri geçmemişti.

Önüme döndüm ve elimi, göbek deliğimin sağ alt çaprazında bulunan yara izine vurdum iki defa. "Buna bakın!" diye bağırdım. "Bu nasıl oldu, biliyor musunuz?" dedim, dudaklarımda depremler oluyordu. Öyle bir titriyordum ki çok yorulmuştum, bacaklarımda derman kalmadığını hissediyordum. "Annem cayır cayır yanarken hiç düşünmeden yanan arabanın içine atladığımda karnıma saplanan demir parçasını hissetmemişim bile. Onun izi bu."

"Karya, sakin ol lütfen," deyip ellerini bana uzatmıştı, ellerimle gelmemesini işaret ettim.

"Yüzüme baktınız mı hiç?" diye sordum, alayla. "Pürüzsüzlüğünü görüyor musunuz?" Yüzüm pürüzsüz değildi. Aksine, yara bere içinde, dikiş izleri olan bir yüzüm vardı. "Ben her sabah bu yüze uyanıyorum! Her sabah bu yarayı görüyorum! Her duş aldığımda sırtım acıyor benim! Saçlarımı bir kez olsun topuz yapamıyorum..."

Güçsüz düşmüştüm, omuzlarım aşağı doğru yıkılmıştı. Dayanamayarak dizlerimin üzerine çöktüm ve bağıra bağıra ağlamaya başladım. "Ben bunları on altı yaşımda yaşadım," diye sayıkladım ağlamaktan kesilen nefesim ve boğuklaşan sesimi odaya mühürlerken. "Ben on altı yaşımda ölümü tattım. Kolaysa, siz iyileşin."

Feryatlarım, haykırışlarım, bağırışlarım ve acı sesim tüm odaya yayılmıştı. Özgün Hanım çaresizce yanı başıma çöktü, çekimser elleriyle iki omzuma dokunup sardı beni. Kendine çekti, okşadı tenimi. Tüm çıplaklığımla gözlerinin önündeydim ve şu an utanmak, yapabileceğim son şeydi. Yanaklarım yağmurda ıslanmış gibi nemliydi, ağlamaktan gözlerim kızarmıştı.

"Karya!"

Karan ismimi sayıklayarak odaya daldığında, beraberinde danışmadaki kadın da onunla birlikte girmiş ve ona engel olmaya çalışmıştı. Çok geçmeden birkaç adımda odanın ortasına ilerledi ve odanın gözükmeyen kısmında, yerde oturan bedenimi gördü.

Sesi yumuşadı, kaşları gevşedi, dudakları titredi.

"Karya," diye sayıkladı ismimi.

Bir binanın en tepesinden düşerken yolun yarısında gözlerine rastlamışım da intiharın pişmanlığı yüreğime çökmüş gibi bakıyordum irislerinin içine. O ise binanın en tepesinden yardım edememenin burukluğu ve geç kalmışlığın hüznüyle süzülüyordu ruhumun derinliklerine.

Bluzum önümdeydi, göğsümü kapatıyordum ama sırtımdaki yaralarım onunla aynı sahnedeydi şimdi. Baktıkça baktı, gördükçe yutkundu.

Başımı iki yana salladım özür diler gibi; *yine başaramadım,* der gibi.

"Ne yapıyorsun sen?" diye bağırdı Özgün Hanım ve önüme geçip Karan'ın beni görmesini engelledi. Sesi oldukça öfkeliydi.

Özgün Hanım önüme geçer geçmez kendimi toparlamış ve bluzumu üstüme geçirmiştim. Ayağa kalktım yavaşça, Özgün Hanım'ın omzuna dokundum. Gözleri gözlerime değdiğinde, "Benimle ağladığınız için teşekkür ederim," diye mırıldandım. "Yine geleceğim," deyip arkasından çıktım ve Karan'ın yanına ilerledim.

Yanına ulaştığımda sırtım Özgün Hanım'a dönükken Karan, onunla göz gözeydi. Bir süre öylece kaldı. Sonra gözlerini bana indirdi, indirdiği an yumuşattı. "İyi misin?" diye mırıldandı. Başımı sallamakla yetindim ve masanın yanındaki koltuğun üstünden çantamı alıp odanın çıkışına ilerledim.

İyi değilim, yabancı.

Klinikten çıktığımda kendimi ılık ılık akan rüzgârın kollarına teslim etmiştim ki bedenimi isteyen bir başkası vardı: Karan. Beni kolumdan yakalamış, hızla kendine çevirerek sarıp sarmalamış, bedenimi hâkimiyeti altına almıştı. Ben ne olduğunu algılayamadan kollarının birini belime, diğerini ise başıma atıp beni göğsüne bastırmıştı. Öylece kalakalmıştım.

"Karan," diye mırıldandım ne olduğunu sormak istercesine. Kollarım, göğsüyle bedenim arasına sıkışmıştı.

"Karya," diye fısıldadı kulağıma doğru, titriyordu. "Sadece sana sarılmama izin ver."

Ellerimi, aramızdan çıkarıp sırtına attım ve kürek kemiklerinin altına kadar çıkardım. Tüm parmaklarımı bir pergel gibi açmış ve tüm sırtına tek seferde dokunmak istemiştim. Giydiği beyaz gömleğin kokusu burnuma dolmuş, duyduğum o kokuyla kendimi güvende hissetmiştim. Dakikalar boyu kokladığım is kokusunun yanında bana cenneti bahşetmişti.

Eşsiz bir kokuydu.

Okyanus gibi kokuyordu, ferahtı.

Ona sarılmak; bir çiçeği sulamak, bir kedinin tüylerini okşamak, bir köpeğin başını sevmek, bir çocuğun yüzünü gülümsetmek, bomboş araziye bir fidan dikmek, ölü toprağına papatyalar götürmek, gökyüzüne bakıp gülümsemek, uçsuz bucaksız ufukta geleceği hayal etmek ve dahası, bu kötü dünyada hâlâ yaşıyor olmak kadar umut vericiydi.

O, umudun ta kendisiydi.

O, özgürlüğümün rehberiydi.

Gözlerimi kapattım ve başımı yana doğru çevirip göğsünü bir yastıkmış gibi gördüm, doğru yeri ararcasına gezdirdim tenimi teninde. Kulağım, kal-

binin tam üstüne gelince duraksadım. İşte, benim yuvam burasıydı. Ben, burası için yaşamıştım bunca yılı.

Dudaklarının arasından zorlukla çıkan nefesleri duyabiliyordum, canı yanıyordu. Canı çok yanıyordu ama neden? Neden kolları arasındayken geçmişten bir parçaymış gibi hissediyordum? Niçin on dokuz yıllık yaşamımın tüm günlerini, şu an bu kollar arasında olabilmek için yaşamışım gibi geliyordu? Nasıl olur da şu an emanetmiş gibi durduğum kollarının arası, bir yapbozun parçasıymışım gibi ona sarıldığımda sihirli bir şekilde tamamlanıyor, birbirine kavuşuyordu?

Zihnimin bulanıklığı, sıkı sıkıya sarıldığım kollardan daha da güçlüydü. Kulağıma ulaşan yutkunma sesi, kalbinin atışlarından etkisiz, oldukça düşüktü. Kalbi atıyordu... Atıyordu fakat hızlı değildi. Yavaşlamıştı sanki. Öyle bir monotonluk vardı ki göğüs kafesine çarpan ritimde, canını yakan şeylerin hayatına son verebileceğini düşündüm. İşte, o an canım öylesine yandı ki kollarımı daha sıkı sardım. Onu hayatta tutmak ister gibi tutundum vücuduna.

"Karan," diye mırıldandım sessiz ve usulca.

"Sadece bir dakika... Bir dakika daha, lütfen," dedi ve dudaklarıma kilit vurdu. Konuşamazdım. Başımı göğsüne yasladım iyice.

Göz bebeklerimin içinden kanları aktı, bembeyaz tuvalimde cinayetim ile karıştı. Renksizleşen cinayetime bir kor misali akıp sıcaklığıyla süsledi, ateşe verdi. Kanı böylesine temiz olabilir miydi bir insanın? Ben öncesinde çok kez kan görmüştüm. Hiçbiri, başımı yasladığım göğüsteki gibi tertemiz değildi. Öyle ki ilk kurbanımın kanı, benim yüreğimi bile lekelemişti.

Kimsin sen, Karan?

Sana sarılınca diğer yarısını bulmuş gibi tamamlanan yüreğimin bir anlamı olmalıydı. O anlam, senden başkasında değildi.

Göğüs kafesim parçalanıyordu sanki.

Kemikleri tek tek geçiyordu birbirine.

Bedenlerimizi ayırdığımızda yavaşça geriye adımladım ve başımı yana çevirdim gözlerinden kaçmak ister gibi.

Çenem titrerken sarsılan dudaklarımı ısırdım, dişlerimle kanattım ruhumu. Yutkunup göğsümün üzerinde kendine şehir kuran yumruyu yok ettim. Sesim titrek, nefeslerim korkak ve kelimelerim çaresizdi. "K-kim," deyip duraksadım. Başımı öne eğip birkaç saniye bekledim ve anlık bir cesaretle önünü arkasını düşünmeden gözlerimi gözlerine kilitledim. "Kimin acısını dindirdin benim bedenimde?" diye sordum ve sustum.

Öyle bir sustum ki bu suskunluk, göğüs kafesimdeki çiçeklerin sevgisizlikten intihar etmesine sebep oldu.

Öyle bir sustum ki hiçbir sessizlik bu kadar çığlık çığlığa, feryat figan olamazdı.

Sustum, bağırdım.

Sustum ama tek bir kelimesine susadım.

Bal gözlerini, ürkek gözlerime mıhladı. "Yüreğimin ortası kor ateş sanki," dedi. Sesindeki sıcaklık tenime ulaştı, yakıp kavurdu. "Çok özlemişim, teşekkür ederim," dedi ona bir şey lütfetmişim gibi. Acıyla eğdim başımı, omuz silktim. Ben, onun gibi acımı dindirememiştim çünkü benim acım tam da bu bedenlerin sırtında gizliydi.

"Sen?" diye sordu aniden. Dudaklarından akan kelimelerin boyaları bir bir döküldü yüreğime, gökkuşağımı siyaha boyadı. "Sen kimin acısını dindirdin o küçücük ellerinin sarmaya yetmediği sırtımda?"

Gözyaşım yavaş yavaş yol alırken rüzgârımda, tebessüm ettim. Tebessümüm parçaladı içimde gülümseyen tüm çocukların dudaklarını. Acıttı canımı.

"Ben yaramı kanattım, Karan," dedim ve elimi uzatıp sevmek istediğim yanağındaki yaşın süzülüşünü seyrettim. "Küçük çocuklar böyle yapar çünkü. Henüz büyümedim."

Büyüyemedim, yabancı.

"İstemeye hakkım var mı, bilmem ama seni derinden ilgilendiren şeyleri, başkalarına anlatmaktan kaçınacağın şeyleri duymak isterdim. Anlat bana..."

Tomris Uyar

BÖLÜM 11:
VUVASIZ KIRLANGIÇ KUŞU

Dokun. Titreyen yüreğine dokun. Onu sev. Onu gör. Üzerine titre, vicdanına değ. Ona aşkı vadet, gözyaşını sil öp. Ona adaleti sağla, iyiliği bahşet. O senin yetim

Dokun...

Altın kural, insanlar [redacted] gilendikleri, onlar gibi olup olmadığında [redacted] çerler. Eğer onlar gibi değilsen [redacted] göründüğünden çok daha fazla [redacted] bağırmak istersin ama onlar senin [redacted] kadar *sorunlu* olduğuna bakar.

İnsanlar acımasızdır doğru. [redacted] aynı çığlığı atar, aynı nitelikte [redacted] siz bebeklerden duygusuz yetişkinler [redacted]

Ben sorunluydum, tamam. Ama insanlar neden benim gözlerimin içe çökük oluşunun korkutuculuğu ile ilgilenirken bu çöküklüğün nedenini niçin merak etmiyordu? Bacaklarım çelimsiz, yara bere içinde ve hasarlıydı belki, onu görüyorlardı. Ürkütücü ve çirkin buluyorlardı. Peki, neden kimse nasıl bu hâle geldikleriyle ilgilenmiyordu?

Korkak ve titreyen bakışlarımın rahatsız edici olduğunu biliyordum. Etrafıma yayılan enerjimin gerici olduğunun farkındaydım. Onlar neden benim görüntümle ilgilenmek yerine, içimdeki hasarları tamir etmeye çalışmıyordu? Neden beni kendilerinden soyutluyor ve bir çöpmüşüm gibi kenara fırlatıyorlardı?

Ben çöp değildim.

Yaralıydım, korkmuştum, sinmiştim, zarar görmüştüm, eskimiştim ama çöp değildim.

Oflayarak başımı iki yana salladım ve bileklerimi yasladığım şakaklarımdan çektim, doğruldum. Az önce masaya doğru yatmıştım. Karan'la

klinikten sonra kafeye gelmiş ve hiç konuşmamayı tercih etmiştik son konuşmamızdan sonra. O mutfak tarafına geçmiş, bense kafenin iç tarafında kalıp her zaman oturduğum masaya oturmuştum.

Dışarıyı seyrederken gözlerimi kasaya doğru çevirmemle Korhan'ın bana baktığını fark etmem bir oldu. Ufak bir tebessümle karşıladım bakışını, elini kaldırıp bana doğru salladı. Ben de ona doğru salladığımda kasanın dikey uzantısının üstünde bulunan bardağı ve tabağı kapıp yanıma kadar geldi.

Önüme bıraktı.

Bir bardak süt ve iki tane poğaça vardı.

"İyi bir akşam yemeği değil ama seveceğini düşünüyorum," deyip geri çekildi ve karşımdaki sandalyeye kuruldu. Gözlerimi poğaça ve sütün üzerinde gezdirip ona çevirdiğimde çenesini avucuna yaslamış, yüzümü seyrediyordu. "Yemeyecek misin?" diye sordu.

"Teşekkür ederim," deyip parmaklarımla poğaçayı kavradım ve küçük bir ısırık aldım. "İyi bir akşam yemeği," diye ekledim parmaklarımın arasındaki poğaçayı göstererek.

Güldü. Yüzünü hiç hareket ettirmeden kaşlarıyla sütü gösterdi, üzerinde kaymak oluşmuştu. "Sıcak bu arada," dedi. "Öyle seviyormuşsun."

"Kim söyledi?"

"Karan."

"Bu çocuk hep beni mi anlatıyor size?" dedim sitemkâr bir ses tonuyla. Beni maskara etmişti arkadaşlarına. Gülüp eğleniyordu belki de.

"Evet," dedi ve gözlerime baktı. "Hep seni anlatıyor."

"Ayıp," diye mırıldandım ve sütümden bir yudum aldım. "Annem duysa Karan'a çok kızardı ama o bilmiyor tabii." Omuz silktim, ağzımdaki lokmayı çeviriyordum. Süt kupası dudaklarımın önündeydi.

"Bugün psikoloğa gitmişsiniz," deyip gülümsedi Korhan. "Kendine bir şans tanımana çok mutlu oldum, kuzucuk. Bunu hak ediyorsun." Ciddi bir şekilde konuşmaya başlamasıyla duraksadım ve yutkunup süt kupasını dudaklarımın hizasından indirdim, masaya koydum. "Ne yaşadın, bilmiyoruz. Kim bilir, nelerle savaşıp da sağ kurtularak geldin bu şehre? Bilmiyoruz. Ama bize istediğin zaman içini açabileceğini bil, olur mu?"

Bir ağabey edasıyla konuşuyordu. O konuştukça Kaf Dağı'nın ardındaki kuşun kanatlarının arasında olduğumu ve kanatlarıyla beni saklayıp koruduğunu hissediyordum. Sesi öylesine sevecendi ki Korhan'la konuşup da mutsuz kalmak imkânsızdı. O etrafına neşe saçıyordu. Çok güzel bir kalbi vardı.

Gülümsedim ve parmak uçlarımda tuttuğum poğaçayı tabağıma bıraktım. "Teşekkür ederim," dedim.

"Kaan biraz zordur. Ona bir şey anlatmak, söylemek insanı yorar. Ama dinler seni, yanında olur." Gülümsedi hemen, bu kadar ciddileşmesi yeterliymiş gibi. "Bana istediğini anlatabilirsin, ben gerçek bir sırdaşımdır. Bahar..." Gözleri kafenin içinde Bahar'ı aradı, bulamayınca nefesini vererek önüne döndü. "Bahar iyidir, Bahar güzeldir. Ona da anlatabilirsin."

"Bahar beni çok seviyor," dediğimde gözleri benimle buluştu ve dudaklarını birbirine bastırarak güldü. Başını salladı onaylar gibi.

"Hatta suratsız, meymenetsiz, sevimsiz ve şişme balon Kaan'a bile anlatabilirsin, biliyor musun?" dediğinde konuyu değiştirmeye çalışması dikkatimi çekmişti. Bahar hakkında konuşmak istemiyordu, oysa Bahar'ı gördüğünde de laf atmaktan geri durmuyordu. O, belli etmese de çok içli bir adamdı.

"Öyle mi?" diye sordum aklım Bahar'da kalmışken.

"Öyle tabii," dedi. "Bakma, Kaan soğuk durur ama seni sevmese yüzüne bile bakmazdı. En azından yüzüne bakıyor." Parmağını bana doğru uzatıp kaşlarını kaldırdı. "Hatta ismini bile biliyor, bu da bir artı. Kaan, hazzetmediği insana hayalet olur, gözükmez."

"O kız," dedim Kaan'dan konu açılmışken. O gün sokak arasında kurtardığım kızdan söz ediyordum. "Kaan, onun adından da fazlasını biliyor. Hatta bana ondan bahsederken yüzündeki mimikler bile oynadı." Gözlerimi kocaman açmış ve şaşkın bir surat ifadesi takınmıştım. "O duvar gibi suratın, önümde oyun hamuru gibi şekilden şekle girdiğini gördüm!"

Güldü Korhan. "Azra..." Başını üzülerek iki yana sallamıştı. "O, çok iyi kalpli bir kızdır. Kaan onu bu sene tanıdı. Sabahları kahvaltı için anlaştığımız bir yetimhane var. Poğaça götürüyoruz. Orada görmüştü ilk defa Azra'yı, son da olmadı. Azra, sabahları okula gitmeden önce buraya gelmeye başladı. Kaan onu çok iyi tanıyor ama Azra'nın Kaan'dan haberi yok henüz."

"Ya," dedim. Kaan bana, *'Önce bir ben tanışayım. Seni de tanıştırırım, ufaklık,'* demişti. Demek ki bu yüzdendi. "Aslında çok duygusal bir yönü var, yani Kaan'ın."

"Öyle."

"Peki, Azra? Tedavisi bitmedi mi?" diye sordum üzüntüyle.

"Yoğun bakımdan çıktı, odaya aldılar," dedi gülümseyerek. Haberi alır almaz kocaman bir gülümseme yayılmıştı dudaklarıma. Ellerimi iki yana açmış ve Korhan'a doğru uzatmıştım tutması için. Küçük bir sevinç çığlığı attığımda Korhan da ellerimi tuttu ve iki yana doğru salladı. "Çok iyi bir haber bu!" diye bağırdım.

"Öyle. Hatta güzel bir haber daha vereyim, Azra için ev bakıyor Kaan. Yetimhaneden çıkış yapmış Azra, hastaneden taburcu olduğunda kalacak yeri yokmuş. Her şeyiyle Kaan ilgileniyor."

Başımı yana doğru eğdim, omzuma yatırdım. "Benim bir odam boş," dedim hemen aklıma gelen şeyle. İnsanlarla aynı ortamda durmak bile vücudumu yüksek gerilim hattına dönüştürüyordu fakat o kız benim aynımdı. Benim belki de aydınlık tarafım, kana bulanmayan temiz hâlimdi. O kız bendim. Azra, benimle aynı duyguları paylaşıyor, aynı hislere ev sahipliği yapıyordu.

"Anlamadım?" dedi Korhan. O da şaşırmıştı.

"Benim bir odam bomboş, mobilya bile yok. Öylece duruyor." Derin bir nefes verdim ve içimi mutlulukla doldurdum. "Azra eğer isterse benimle kalabilir, çok mutlu olurum inan ki."

"Nasıl yani? Korkmaz mısın?" diye sordu. Sesindeki hevesi hissetmiştim.

Başımı iki yana salladım. "Hayır, Korhan," dedim. "O kızı kurtarmak için korkularımın üstüne yürüdüm ben. Ondan korkmam."

"Kız!" diye bağırdı ve ellerini bir pergel gibi açarak masayı kapladı. Yavaşça ayaklandı ve elleri masanın üzerinde kayarken masanın diğer tarafından yanıma kadar geldi. Ellerini kaldırıp başımı iki yandan kavradı, alnıma kocaman bir öpücük kondurdu. "Kız, sen ne diyorsun?" diye bağırdı. "Senin saçını başını, bal yanaklarını, gözlerini yemez miyim ben?"

"Korhan!" dedim kıkırdayarak. Ellerimi bileğine atmış ve tutmuştum. Korhan ise bir alnıma bir yanaklarıma bir de saçımın üstüne öpücükler konduruyordu. Öpücük kondurdukça dudaklarının arasından, "Oh!" diye kısa bir nefes veriş çıksa da ardından saçlarımı koklayarak yeniden dolduruyordu ciğerlerini. "Oh, Allah'ım! Oh! Çiçek bu kız, çiçek!"

"Korhan," diye mırıldandım yeniden ve öpüşünden dolayı gıdıklanarak kıkırdadım. "Ay kaşındım, dur be!"

Korhan gözlerini gözlerimin hizasına indirdi ve elleri hâlâ başımı bir top gibi kavramışken iki yana sallandı. "Duramam," dedi, beni de sallamaya başladı. Ben sandalyede otururken doğrulup başımı kucağına yasladı ve kollarını etrafıma sardı, kendisi sallanırken benim bedenimi de sallamaya başladı. "Duramam!" deyip harfleri uzatmıştı.

"Kaan'a söylerim seni!"

Korhan beni dinlemiyordu.

"Ama saçı bile güzel, gözü bile güzel! Kaymak! Bal!" diye bağırıyor ve kucağına yasladığı başımı kollarıyla sarmalıyordu. Eğilip saçlarımı kokladı. "Kaymak! Bal!" diye bağırdı yeniden.

En sonunda onu tüm gücümle ittirdim ve elektriklenen, etrafa doğru açılan saçlarımla derin bir nefes aldım.

"Ay!" diye bağırdım. "Nefessiz kaldım! Ölüyordum!"

"Kalk, kalk," deyip ellerimden tuttu ve sandalyeden kaldırdı. Sandalyeyi yerine ittirdiğinde beni nereye götürdüğünü soran gözlerle ona bakıyordum. "Atla sırtıma," deyip önümde eğildiğinde gözlerimi sevinçle açtım ve ellerimi birbirine vurdum. "Atla, atla! Kaan'a haber vermeye gidelim de azıcık ağlatalım onu," dediğinde güldüm ve kollarımı omzuna koyup sırtına atladım.

Atlar atlamaz beni öne doğru ittirmiş ve tamamen sırtına çıkarmıştı.

"Atçılık!" diye bağırdım.

"Ya, atçılık! Sırtımda poşet taşıyorum sanki."

"Sus be, sür," deyip omzuna vurdum iki defa. Korhan, sırtında bedenim varken ellerini iki yandan bacaklarıma attı ve diz kapaklarımın altından kavrayıp kafenin içinde at gibi koşturmaya başladı. Dudaklarının arasından da at kişnemesi çıkıyor, beni kahkahalara boğuyordu. Onu tanıdığım, ona güvendiğim ve ondan korkmadığım için kendimi çok şanslı hissediyordum.

"Deh, deh!" diye bağırıp omzuna vurdum ve kıvırcık, uzun saçlarına artım ellerimi. Saçları kıvırcık olmasına rağmen kabarık değildi. Bukle bukle alnına, başının arkasına ve sağ ile sol tarafına dökülüyordu.

Korhan kişnemeye devam ederken mutfağın giriş kapısı olan kırmızı perdeyi kenara çekip içeri girdi. Tüm gözler üzerimize döndüğünde Korhan iki bacağını iyice ayırmış, dizlerini kırmış ve geriye doğru sarkarak bir defa daha kişnemişti. Bense o geriye doğru sarkarken şaha kalkmış gibi havalanıp tek elimi yukarı kaldırmıştım.

Karan öylece baktı, dudakları aralıktı. Bir şey demeden önüne döndü.

Kaan'ın hiç dikkatini çekmemiştik, istifini bozmadan hamurunu yoğurmaya devam ediyordu.

Bahar'ın kaşları havaya kalktı, şaşkınlık ve kahkahayla aralanan dudaklarının önüne ellerini kapattı. "Ne yapıyorsunuz siz?" diye mırıldandı ve gülerek yanımıza kadar geldi. Bu sırada Korhan, dizlerinin üstüne çökmüş ve beni güvenli bir şekilde yere indirmişti. Sırtından indiğimde eteğimi düzelttim ve uçlarını çekiştirdim. "Sana gerçekten diyecek bir şey bulamıyorum, Korhan!"

"Kıskandın mı?" diye sordu Korhan alayla. Dudaklarını büzmüş, yanaklarını çekerek gözlerine doğru çıkarmıştı.

Bahar kahkaha attı. Ardından yüzü kaskatı kesildi ve gözlerini kısarak Korhan'ın önünden geçti, yanıma gelip kolunu omzuma attı. Beni kendine çekti.

"Yavru kuşumun kılına zarar verme de ne yapıyorsan yap."

"O gerçek bir savaşçı!" diye bağırdı Korhan, elini yumruk yapmış ve öne doğru uzatmıştı. "Yavru kuş muş olmuyor şimdi, bize ters. Asi kaplan olabilir ama," deyip Bahar'a bir öneri gibi sunduğunda Bahar yüzünü ekşitmişti.

"Başım şişti," dedi Kaan konuşmalarını bölerek. Onlara hiç bakmamış, hamurunu yoğururken söylemişti bunu. Yüzü asıktı.

"Birdi, iki oldular," diye ekledi Karan, Kaan'la kısa bir göz temasıyla anlaştıktan sonra.

Korhan bir adım bana doğru yaklaştı, Bahar'dan tiksinircesine bakıp ona hiç dokunmadan kolunu boynuma doladı ve hızla kendine çekti. Bu savede Bahar'dan ayrılmıştı bedenim fakat asıl niyeti beni Bahar'dan ayırmak değil. Kaan ve Karan'a birlik olduğumuzu göstermekti.

"Siz," dedi ve ikisinin dikkatinin bize dönmesini sağladı. Karan da Kaan da karşılıklı hamur yoğururken bir anda duraksamış ve Korhan ile bana bakmıştı. Korhan dudaklarını araladı: "Siz, bizi hak etmiyorsunuz. Bizim prenses kişiliğimiz size çok geliyor," dedi.

Başım omzundayken yavaşça yüzüne doğru kaldırdım. "Çok da şey yapmasan mı?" diye sordum sessizce. Eliyle dürttü beni susmam adına.

"Ya sabır," deyip önüne döndü Kaan.

Karan ise hamuru daha sert yoğurmakla cevaplamıştı onu.

"Size de yaranılmıyor," diye mırıldandı Korhan ima dolu bir ses tonuyla, gülümsetmişti beni. "Oysaki biz Karya kuzucuğumla buraya, Kaan'a müjdeli bir haber vermek için gelmiştik." Kaşlarımı kaldırdım onu onaylamak istercesine. Kaan hızla bize döndü ve merakla tek kaşını kaldırdı.

"Kaan, bir öpücük verirsen söylerim," dedi Korhan, tüm ciddiyetimin bozuluşuyla kıkırdamaya başladım.

"Korhan," dedi Kaan sabır diler gibi. "Biraz daha uzatırsan kafanı şu tezgâha gömerim."

Korhan'a doğru kaldırdım başımı. "Gömer," diye tekrarladım Kaan'ın cümlesini.

"Karya, evinde bir boş oda olduğunu ve Azra'nın o odayı kullanabileceğini. Azra'yla ev arkadaşı olabileceğini söyledi," dedi tek nefeste. Çok hızlı bir şekilde ardı ardına sıralamıştı kelimeleri. Bir anlığına Karan'a döndüğünde ben de bakışlarımı ona çevirmiştim, meraklı gözlerle bakıyordu. "Azra'dan korkmayacağını söyledi."

"Evet, söyledim," diye onayladım onu.

Kaan duraksadı ve elini hamur yoğurduğu metal kaptan çıkardı. Elinde hamur parçaları kalmış, yüzünde tebessüm kırıntıları doğmuştu. Dilini du-

dudaklarının üstünde gezdirdi ve inanamazcasına kaşlarını bir yay gibi gerdi, alnında çizgiler oluşturdu. Kolunu alnına attı ve ellerinin kirli olmasından dolayı alnına dökülen sarı saçlarını, kolunun yardımıyla geriye attı.

"Karya," diye mırıldandı, belki de adımı ilk defa söylemişti. "Sen ciddi misin?" Duraksadı ve kekeledi. "Y-yani, emin misin?"

Başımı salladım hızla.

"Eminim. Azra şu an çok korkak, çok savunmasız ve çaresiz hissediyordur. Onu dışarıda hazır bekleyen bir hayatı yok. Hastaneden çıktığında her şeyi sil baştan yapması gerekecek." Duraksadım ve acıyla dudaklarımı birbirine bastırdım. "Bu onu zorlayacaktır... Eğer benimle kalırsa ona destek olurum, yanında olurum. O da bana arkadaş olur diye düşündüm."

Çünkü bana kimse destek olmamıştı. Ben yapayalnız kalmış ve hayatımı sil baştan kurmanın zorluğuyla yüz yüze gelmiştim. Bunun zorluğunu tatmıştım. Ne demek olduğunu en iyi ben biliyordum. O kızı, Azra'yı bekleyen kâbus dolu gecelerin, sabaha kavuşmayan akşamların, güneşi bir türlü doğmayan sabahların hepsiyle yüz göz olmuştum.

Kaan yutkundu ve gülümsemek istedi ama o kadar zorlandı ki bunu yaparken. Şaşkınlıktan mimiklerini hareket ettiremiyor olmalıydı. Nefes verir gibi oldu, ardı adına 'hıh' gibi mırıltılar döküldü dudaklarından. Göğsü hızla kalkıp indi. Ellerinin hamurlu olmasını umursamadan yanıma kadar ilerledi ve minnetle gözlerime baktı.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı. "Teşekkür ederim, ufaklık," deyip kollarını boynuma sardı, beni hızla kendine çekti. Bir daha yineledi cümlesini: "Teşekkür ederim."

Elimi kaldırdım ve boynumu saran kolunun pazılarına attım. Okşadım destek olmak ister gibi. "Hiç önemi yok."

Ayrıldı ve gözlerime baktı. "Var," dedi. "Çok önemi var."

Azra'nın çok önemi var, dercesine söylemişti.

"Sanırım ağlayacağım," dedi Korhan ortamdaki duygusallığı dağıtmak için. Güldüm ve gözlerimin önünde biriken yaşları işaret parmağımın ucuyla sildim.

"Bir ortamı da bozma be," diye atıldı Bahar, Korhan'a karşı.

"O zaman ben çıkayım," dedi Kaan. "Gideyim, Azra'ya haber vereyim. *Sana ev buldum, arkadaş da buldum,* diyeyim. *Artık bizi çok göreceksin,* diyeyim." Kaan'ın heyecanı ve duygusallaşan ses tonu içimi parçalamıştı. Kim bilir, bu duvar gibi kaskatı duran suratının arkasında, nasıl bir bahçe yetiştiriyordu? "Çok sevinecek. Zaten seninle de tanışmak istiyordu. Çok sevinecek!"

"Git, haydi," dedim anaç bir tavırla. "Ev arkadaşının, onu sabırsızlıkla beklediğini söyle."

"Ben ellerimi yıkayayım," deyip ellerini gösterdi ve gülümseyerek arka taraftaki odaya doğru ilerledi. Birkaç saniye sonra mutfaktan çıkmıştı.

Gözlerimi Karan'a çevirdiğimde düşünceli bir şekilde bana bakıyordu. Konuşmaya hiç dâhil olmamıştı fakat konuşmasını da istemiyordum. Son konuşmamızda canımı oldukça yakmıştı. Kliniğin önünden ayrıldığımızdan beri hiç yan yana gelmemiş ve hiçbir kelime sarf etmemiştik birbirimize karşı. Öylece baktı gözlerime, öylece baktım gözlerine.

Fazlası yoktu.

"Ben de servise çıkayım öyleyse. Korhan, sen de hazırlanıp gelirsen sevinirim," dedi Bahar ve mutfak perdesinin yanındaki askılıktan bir önlük alıp üstüne geçirdi, iplerini bağladı. "Yavru kuşum," deyip tek elini yanağıma attı. "Çok iyi düşünmüşsün," dedi gurur dolu bakışlarla. Gözlerimi kapatıp açarak cevapladım onu.

"Hayırdır?" dedi Korhan. "Bensiz duramıyor musun?"

Yüzünde çarpık bir gülümseme vardı.

"Hı," dedi Bahar tekdüze bir sesle. Duraksayıp Korhan'ın gülen yüzüne baktı ve tek gözünü kıstı. "Sevimsiz," diye ekledi ve mutfaktan çıktı. Korhan, beni sardığı kolunun üstünden Bahar'ın çıkışını izlemiş ve birkaç saniye öylece kalmıştı. Önüne döndüğünde hafifçe sırıtıyordu, bana doğru eğildi.

Nefesi kulağıma çarptı. "*Çok sevimlisin,* demek istiyor," dedi.

"Hiç öyle durmuyordu." Garipsemiş bir ses tonu hâkimdi kelimelerime.

"Öğreneceksin," deyip kolunun altından çıkardı bedenimi ve yanımdan geçti. "Öğreneceksin, kuzucuk."

Askılığa doğru uzanmış ve bir önlük alıp üstüne geçirmişti. İplerini bağladıktan sonra bana doğru baktı ve gülümseyip mutfaktan çıktı, beni Karan ın suskun bedeniyle bir başıma bıraktı. Arkasından uzunca bir süre baktıktan sonra önüme döndüğümde Karan'ın gözleri hâlâ üzerimdeydi fakat konuşmak ister gibi bir hâli yoktu.

Önüne döndü, yoğurduğu hamura yoğunlaştı.

"Siz neden hamuru döver gibi yoğuruyorsunuz?" diye sordum merakla. Siz derken Kaan'la ikisinden bahsetmiştim. Böylece Karan'a şahsi bir soru sormamış olacak ve sohbet ortamı yaratmaya çalışıyor gibi gözükmeyecektim. Aklımla bin yaşasaydım keşke.

"Hislerimizi yansıtıyoruz, diyelim."

"Öfkeli misiniz?" dedim oyunumu sürdürerek.

"Öfkeliyiz, üzgünüz, kırgınız..." Gözlerime baktı, oyunumu anlamış gibiydi. "Biz, her şeyiz."

"Anladım," deyip konuyu kapatmaya çalıştım. "Ben içeri geçsem iyi olacak." Elimi tezgâhtan çektim ve arkamı döndüm, perdeye doğru ilerledim.

Elimi perdeye attığımda arkama dönecektim ki onun sesi yeniden doldu kulaklarıma, arkaya dönmek için bir bahane sundu bana. Gülümsedim.

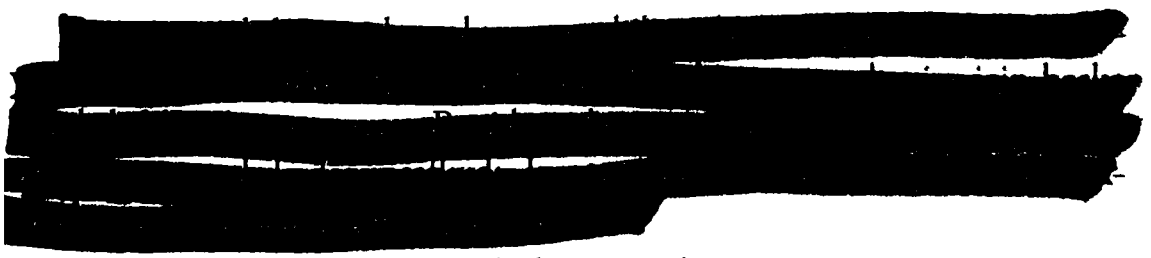
"Karya," dedi.

"Efendim?" diyerek döndüm ona.

Yanıma kadar yaklaştı, dibime sokuldu sinsice. "İyi misin?" dedi ve ellerini omuzlarıma koydu yavaşça. Teni tenime değdiği an, kendimi korumaya almışçasına titremiştim. Hissetmiş olacak ki parmaklarının baskısını azalttı. Eğilmemişti fakat boynunu bükmüş, gözlerimle bir noktada kesişmeye çalışıyormuşçasına irislerimi arıyordu. Bense gözlerimi kaçırıyor, gerekiyorsa kapatıyor ve bu çarpışmaya engel olmaya çalışıyordum.

Dudaklarımı ısırdım ve utançla başımı salladım. Ne demem gerektiğini bilmiyordum, sadece ve sadece burnuma dolan kurabiye kokusunu içime çekme niyetindeydim. Karan'ın belli bir kokusu yoktu, sadece her zaman sıcacıktı. Sıcacık kurabiye kokuyordu, uçucu bir rüzgâr gibiydi. Anne kurabiyesi gibiydi hatta. Kurabiyeler fırından yeni çıkmış, annen sana bağırıyor ve sen mutfağa girdiğin an, o kokuyla gülümsüyorsun... İşte! Karan o gülümsemenin sebebi gibiydi.

Fakat o an fark ettim ki ben, bir daha o mutluluğu tadamayacaktım.



"Gel," diyerek beni yönlendirdi ve tezgâhın yanında duran yüksek tabureye oturttu. Onu dinlemiştim yalnızca. Başım yerde, saçlarım yüzümün önündeydi.

"Gözlerime bakmayacak mısın, Karya?" dediğinde irkildim ve yutkunuşumla beraber başımı da yavaşça kaldırdım. O ayakta durduğu için alttan bakıyordum ona. Gözleriyle buluştuğunda gözlerim, bal sarıları ve yeşillerinin titrediğini gördüm. Yeşilleri okyanus gibi dalgalanıyorken sert kıyılar çevresinde, bal sarıları yanardağ gibi patlayıp damlıyordu lavlarıyla beraber denizine.

Anlamsız bakışlar değildi kesinlikle. Anlamları vardı fakat o anlamları çıkartacak dil, benim lügatimde yoktu.

"Ben çıkıyorum!" diye mutfağa giren Kaan'ın, üzerine ceketini geçirip hızlı adımlarla mutfaktan çıkması bir olmuştu. Yalnızca beş saniye süren bu eylemin sonunda Karan ve ben yeniden baş başa kalmıştık. Neyse ki Kaan'a bakarak gözlerimi Karan'dan çekmek için bir sebebim olmuştu. Çünkü onun gözlerine bakmak, son zamanlarda bir hayli zorlaşmıştı.

Onun gözlerine bakmak, dalgalı bir denizde yüzmeye çalışmak demekti.

"Konuşmak ister misin? Bana yaşadıklarını anlatmak ister misin?" dediğinde hızla başımı sağa sola salladım. O an, saçlarım da savrulmuş ve benimle birlikte hareket etmişti. Yaşadıklarımı anlatamazdım. Ne diyebilirdim ki insanlara? Ne annemle babamın ölüm şeklini anlatabilirdim ne de onlar öldükten sonra yaşadıklarımın ne denli yaraladığını... Bunları kimse bilmemeliydi.

Yaşadıklarım gözlerimin önünde canlanırken en sonunda bedenime değen eller geldi, çekti aldı beni geçmişimin çukurundan. Hızla irkildim ve irkilmemle Karan'ın ellerinin omzumda olduğunu anladım. "S-sakin ol, tamam. Konuşmayalım. Birazdan sahneye çıkacağım, içeri gidelim mi?" diye sordu, göz seviyeme eğilmişti.

Ben hiç konuşmadan ona bir şeylerin cevabını veriyordum ve o da bunları anlıyor, beni hiç yormuyordu.

Yutkunamamakla nefes almak için çabalamak arasında gidip gelmekteyken dudaklarımı araladım, bir nebze olsun rahatlamayı umdum. Başımı sallayıp tabureden aşağı indim ve eteğimi düzelttim. Karan, elini hafifçe sırtıma değdirip bana yön gösterdi. Dokunmakla dokunmamak arasındaydı sırtıma değen, esintisini bırakan parmakları. Bana böyle narin yaklaşmasını seviyordum.

Hızla ona döndüm ve dudaklarımı araladım.

"Hamur!" dedim. Gözlerim Karan'ın arkasında yoğrulmuş bir şekilde metal kabın içinde duran hamura kaydı.

"Poğaça hamuru o, mayalanması gerek zaten," deyip üzerine nemli bir bez örttü ve yanıma geldi yeniden. Gülümsedi.

Başımı salladım anladığıma dair ve yeniden önüme dönüp kafenin iç tarafına doğru ilerledim. Perdeyi kaldırıp içeri girdiğimde yavaş yavaş kalabalığın toplandığını ve kendi aralarında sohbet ettiklerini görmüştüm. Bahar beni görünce elini kaldırdı ve salladı, ben de ona karşılık verdim.

"Benimle gel," dedi Karan ve birkaç parmağıyla koluma dokunup onu takip etmemi söyledi. Fakat o benim bir adım arkamda, sanki bir taşıtmışım gibi sürüyordu bedenimi. "Buraya otur." Sahnenin önündeki ilk sıranın en ucunda, diğer masalardan uzak ve ışığın az vurduğu bir masaydı. İki kişilik, yuvarlaktı.

"Olur," deyip eteğimi düzelterek oturdum ve bacaklarımı yana doğru kırdım.

"Ben ellerimi yıkayıp geliyorum."

Karan gitti, ben onun gidişiyle etrafımı izlemeye koyuldum. Sahneyi, sahneye vuran mor ve pembe ışıkların loşluğunu, insanları, beden dillerini, gülüşlerini ve ne içtiklerine kadar her şeyi inceledim. Onlar gibi olacaktım

bir gün, bunların hiçbiri yabancı kalmayacaktı bana, biliyordum. Bu düşüncelerle yoğruldum uzunca bir süre.

Tam arkama dönecek ve Karan'ın gelip gelmediğine bakacaktım ki bedeninin rüzgârı yanımdan geçip gitti. Okşadı tenimi. Sahneye çıktı, hiç kimseye bakmadan gitarını eline aldı ve taburesine oturdu, bir bacağını öne uzatıp diğer bacağını yana doğru açtı. Gitarının tellerine dokundu birkaç kez, parmak uçlarındaydı gözlerim.

Nefesi mikrofona çarptığında içimde yetişen heyecanın çocuğuyla yerimde kıpırdadım ve dudaklarımı ıslattım.

Karan gözlerini kapattı.

Dudaklarını ıslattı ve parmaklarını gitarın tellerinin üzerinde oynatmaya başladı. Kulağıma ulaşan seslerle başımı hafifçe yana doğru düşürmüş, ellerimi göğsüme kaldırarak kalp ritmimi hissetmeye başlamıştım. Öyle ki onun notalarıyla benim kalp ritmim birleşince ortaya muazzam bir birliktelik, uyum kelimesini bilmesem bile adına uyum diyeceğim bir tını çıkıyordu.

Karan Kerimoğlu beni efsunlamıştı.

"Bugün sonum, durup soluklanıp

Rüyalarım, savaşlarım durulmadı.

Tükenmedim, bak ölmedim.

Peşindeyim, pes etmedim..."

Çağan Şengül'ün Kırlangıç şarkısını söylüyordu. Şarkının ismini aklıma getirir getirmez gülümsemiştim çünkü onun dünyasında kırlangıç, Karya demekti. Onun dünyasında benim bir anlamım, bir adım vardı.

Yaşlı adam... Sen benim dünyamda kaç yaşındasın? Yorgun mu yüreğin? Hiç mi taşıyamaz beni? Hiç mi umut yok bizden yana? Açmayacak mısın pencereni?

Karan, beni dışarıda bırakmayacağına söz vermişti. O beni içeri alacak kadar koca bir yüreğe sahipti. Beni kışın ortasında üşütmezdi.

Dudaklarına tırmanan kelimeler, zihnimde yankılanmaya başladığında onun sesi, benim düşüncelerimden üstün gelmişti; ona odaklanmıştım yeniden. Sesinin kalıbına öyle bir oturmuştu ki bu şarkı, onun mırıltılarını duymak bile sözleriyle duygulanmak kadar eş değer duygular yaşatıyordu benliğime. Sözlerini söyleyip yalnızca gitarın telleriyle dans ettiği aralıklarda mikrofona yaklaşıyor ve dudaklarının arasından küçük mırıltılar, hayran olunası melodiler çıkarıyordu.

Sesi güzeldi ama yüreğimi avuçlarının arasına alıp, yanağını yaslayarak uykuya dalacak kadar güçlü olduğunu bilmiyordum.

"Bugün sağım solum sarılmış oysaki;

İçimden geçen yanımda olsa...

Bir sen yeter, içimi bilsen yeter.

Sesini duyduktan sonra ölsem değer."

Karan gözlerini araladı ve o ipeksi, kıvrımlı kirpiklerinin arasından kafenin içini süzdü. Boş bakıyordu, şarkı söylerken dudakları hareket etse de mimikleri donuk ve oldukça ruhsuzdu. Başını önüne eğdiğinde gözlerim, onun gözlerini bulmanın telaşesi içindeydi. Az önce mutfakta gözlerine bakmamak için direnen hislerim, şimdi gözlerinin gözlerime değmesi için küçük bir çocuk gibi diretiyordu. Mızmızdı.

Karan, gözlerini gitarından kaldırdı ve sağına çevirdi; karanlıkta, ışığın giderek azaldığı ve masanın üzerine düşen küçücük bir loş ışığın bulunduğu yerde oturan bedenime mıhladı. Bana bakıyordu fakat bakışları değişmemişti. Omzu sallanıyor, gitarını çalmaya devam ediyordu.

Bakışlarını hiç çekmeden sözleri mırıldanmaya devam etti.

Göz gözeydik.

"Seni ararken kayboldum.

Söyle, neredesin? Şimdi neredesin?

Seni ararken kayboldum.

Neredesin? Şimdi neredesin? Söyle..."

Kahverengi gözlerimin içine baka baka okuduğu şarkının sözlerini sanki elinde bir cam parçasıyla kalbimin zeminine kazıyordu. Gözlerinin yeşilleri bir boya gibi o oyuklara dökülüyor, ardından sarılarıyla buluşuyordu. Bana bakarken gözlerinin rengi, kalbimin rengini değiştiriyordu. Bana bakarken kalbimde bir okyanus yaratıyor, o okyanusa volkanının patlamalarını akıtıyordu.

Onun bana bakması, benim minik yüreğimde afetler kadar sarsıcı bir etki yaratıyordu. Ben, bunun sebebini bilemeyecek kadar bilgisizdim. Bu yüzden bana hiç söz edilmemişti.

"Bazı şarkılar sonmuş gibi.

Bazı şarkılar oymuş gibi.

Bir denizcinin evine dönmesi, kırlangıçların umurunda olmaz.

Şimdi kuş vuran bir sapan kadar merhametsiz sensizlik...

Ait olmadığım bir denizin tam ortasındayım.

Yüzeceğim; sana varana kadar kulaçlarım."

Şarkının şiir kısmını da o eşsiz sesiyle dile getirdiğinde, bir anda kafedeki her şey kararmış sanki. İkimiz kaldık, baş başa... Yalnızca ikimiz aydın-

landık. Yalnızca ikimize vurdu gecenin güneşi, gündüzün parıltısı. [redacted] O, sahnenin tam ortasında gözlerime bakarak son cümleyi de söylerken ben, sahnenin tam karşısında ayakta kalmış, ona bakıyordum.

Gitarını kenara bıraktı, ayağa kalktı. Başından aşağı vuran ışık, o bana adımladıkça onu takip etti. Etraf karanlıktı ama ben, karanlık olmasaydı da bir tek ona bakardım.

Yaklaştı, yaklaştı ve bedeninin yarısı benim bedenimin sol tarafını kaplarken duraksadı. İkimizin de bedeninin sağı boşluktayken solumuz birbirimize denkti. Nefesi, dağılmış ve alnına doğru dökülmüş saçlarını dalgalandırarak göz kapaklarıma çarptı. Eğildikçe eğildi ve dudaklarının her bir çizgisi tenimle dolacak kadar yakınımdayken daha fazla yaklaşmadı.

"Kulaçlarım sana varamayacak ama ben yüzmekten hiç vazgeçmeyeceğim."

Nefesi, tenimde emarelerini bırakıp gittikten sonra bir anda açtım gözlerimi ve gerçekliğe döndüm. Kafede alkışlar koptu, yüksek gürültüyle yerimde aşağı doğru sindim. Yutkunuşum boğazımı paramparça etmiş gibi koskocaman bir sancı vardı boğazımda. Ellerim, diğer insanlar gibi havaya kalktı ve alkış tuttu.

Karan bana baktı, ellerime baktı. Onun bakışıyla durağanlaştı ellerim, durağanlaştı hayat. Dudaklarımı içe doğru kıvırıp içimdeki hisleri görebiliyormuş gibi bir çekingenlikle sandalyeden kalktım. Karan'a hiç bakmadan kafenin arkasına doğru ilerledim, burada durdukça nefesim daralıyordu.

"Karya!"

Arkamdan seslenen kişi Bahar'dı. Ona döndüm.

"Nereye gidiyorsun, yavru kuş?" diye sormasıyla gözlerim, omuzlarının üstünden Karan'ı buldu. Başka bir şarkıya hazırlanıyordu.

"Tuvalete," dedim. "Çok sıcak oldu içerisi. Yüzümü ıslatayım."

Bahar, elindeki tepside siparişleri taşırken başını salladı. Siparişleri götürürken beni görmüş olmalıydı. "Sen siparişleri götür," dedim kolumu kaldırıp güçsüz bir şekilde tepsiyi göstererek. "Ben kendime gelip dönerim."

"Geleceğim, bekle," dedi ve arkasını dönüp hızla siparişin verildiği masaya ilerledi. Ben de arka taraftaki tuvaletlere ilerleyip içeri doğru açılan kapıyı ittirdim. Kapıyı bırakmamla bir içeri bir dışarı sallanmıştı. Ellerimi lavabo mermerine yaslayıp eğildiğimde gözlerimin içine bakmak, bana kendimi hatırlatmıştı.

Sen katilsin. Katiller sevemez.

Suyu açtım, yüzümü ve boynumu ıslattım. Kalbimin çevresinde çıkan yangın, sakladığım sırlarıma ulaşmak üzereydi. Kalbim yanarsa sırlarım açığa çıkardı.

Bu neydi? Ne yaşıyordum ben? Titreyen göğsümün üzerindeki elim, kalbimin içindeki iç savaşı bitirmek istiyordu. O savaş niye çıkmıştı? Titreyen tek şey, göğsüm de değildi.

Kalbim titriyordu. Kalbim yanıyordu. Kalbim yanarken üşüyordu.

Bu his, bana tüm imkânsızlıkları yaşatmıştı.

"Kuzum!" diye seslenerek tuvalete giren Bahar'a bedenimi çevirmemle kollarını boynuma sardı, beni kendine çekti. Bir eli saçımda, bir eli sırtımdaydı. "Ne oldu sana?" diye mırıldandı üzgün bir sesle. "Niye üzgünsün böyle?"

Ne olmuştu bana? Bu soruya ne yanıt verebilirdim ki? Bana ne olduğunu ben bile bilmiyordum. Bu hissin ne olduğunu bilmiyordum. Bir anlığına kalbim sıkışmıştı sadece. *Kendini kandırma, Karya,* diye fısıldadı iç sesim. Daha önce hiç kalbim sıkışmamıştı, bu kadar önemsiz olamazdı.

Duraksadım ve Bahar'ın omzuna yanağımı yasladım. Ona ne olduğunu söylemeliydim belki de. O, ne olduğunu söylerdi bana ve yol gösterirdi bir abla gibi. Her zaman bunu yapmıştı zaten. Şimdi de yapardı, değil mi? Umutsuzca dudaklarımı büktüm ve omzundan kaldırdım yanağımı, geri çekildim.

"Ne oldu, bir tanem? Söyle bana." Yanağımı okşuyordu bu sırada. Benim elimse onun kolundaydı.

Omuzlarımı kendime doğru kaldırdım ve yaşlanan gözlerimle Bahar'ın gözlerine baktım. "Kalbim sıkıştı, Bahar. Kalbim, hiç tanımadığı bir hisle tanıştı."

Bahar öylece baktı, baktı, baktı... Tek kelime dahi etmedi. Yüzünde mimik oynayacak oldu, nefesleriyle böldü onları ve beni kendine çekerek sarıldı.

Sanırım yakalandığım bu hissin tedavisi yoktu.

"Eve gitmek ister misin, yavru kuşum? Yoruldun bugün sen, dinlenirsin. Olur mu?"

"Geçecek mi, Bahar?" diye sordum. "Ben bu hissi tanımıyorum, geçecek mi?"

Bahar iki eliyle avuçladı yüzümü. Okşadı. Bakışları anneminki gibi şefkat doluydu. O gülümseyince gözleri de gülümsüyor, parıl parıl oluyordu. Şimdi de öyleydi. Dudaklarında yarım bir gülüş, irislerinde parıldamalar vardı.

"Canım," diye mırıldandı içten bir şekilde. Sanki eğilip ellerimi öptü sesiyle. Öylece baktı gözlerime, benim de gözlerim onun gözlerindeydi. Gerçekten bir cevap bekliyordum, bunu o da biliyordu. Yutkundu ve başını omzuma doğru yatırdı, göz altlarımı sevdi. "İyi olacaksın, merak etme. Kalbinin ağrısı hastalıktan değil."



Yandığım sokakların her metrekaresini, onun ayaklarının yanında küçücük kalan ayaklarımla adımlamış, bir kez daha ateşe yürümüştüm. O zamanlar korkaktım. Başım önde, bakışlarım yerde, yüreğim ağacın en hasarlı dalındaydı. Onun adımlarını takip eder, her şeyin en doğrusunu yapmaya çalışırdım. Kalbim tir tir titrerdi.

Şimdi tek başıma eve dönüyordum. Hiç korkmadan, ürkmeden, usulca... Sokak lambaları üzerime vuruyor, kapkaranlık sokakta yüzümü aydınlatıyordu. Yokuşun başına kadar taksiyle gelmiş, biraz yürümek için inmiştim. Karan, gece yarısına kadar kafede olacağını söylemişti. Beni yalnız göndermek istemese de artık bir şeyleri başarmam gerektiğinin o da farkındaydı.

Sokağın sonuna geldiğimde demir kapıyı büyük bir güçle ittim ve içeri girdim. Kendimde olsam da yorgunluktan dolayı sersem bir şekilde aylak aylak adım atıyordum. Merdivenleri uzun bir sürenin sonunda hiç acele etmeden çıktım ve çantamdan anahtarımı çıkarttım. Kapıyı açıp içeri girdiğimde balkon kapısından içeri sert bir rüzgâr girdi.

"Ay!" diye yerimde sıçradım korkuyla. Dış kapı açık olduğu için cereyan yapmıştı. Yavaşça kapıyı kapattım ve anahtarları elime alıp balkon kapısına ilerledim. "Bu kapıyı kapatmamış mıydım ya ben?" diye mırıldanıp ahşap kapıyı yerine oturttum sertçe ve kulpunu yana çevirdim. Tül perdeyi de yerine çektiğimde avuçlarımda tuttuğum anahtarın varlığıyla kapıyı kilitlemediğimi fark etmiştim.

"Karya..." diye hayıflandım kendi kendime ve ayaklarımı yere sürte sürte kapıya ilerledim. Üç defa kilitleyip zinciri yerine taktım ve omzumdaki çantamı, kapının yanındaki ayaklı askılığa astım. Tam odama yönelecektim ki ayağımın çarptığı kâğıt parçasının ileriye doğru kaymasıyla duraksadım. Gözlerim yerdeki zarfın üzerinde dolanıyordu. Bu neydi şimdi?

"Teyzem mektup mu gönderdi?" dedim kendimle dalga geçerek. Teyzem en fazla arardı beni ki bu çağda olması gereken de oydu. Ama zahmet edip onu bile yapmıyordu. Bundan şikâyetçi değildim gerçi.

Yavaş adımlarla ileriye doğru kayan zarfın yanına ilerledim, eğilip aldım. Önce iki yüzünü de kontrol ettim fakat üstünde ne bir isim ne de adres yazıyordu. Belli ki postaneden gelmemişti.

Bu düşünceyle vücudumun her yerine yayılan tedirginlik duygusu sardı saç diplerime kadar. Bakışlarım, parmaklarımın arasında tuttuğum zarftan kalkıp evimin içinde gezindi. Neyi aradığını, kimi aradığını bilmeden öylece gezindi. Yalnızca karanlıktı. Binanın bahçesindeki lambaların ışıkları yansıyordu. Bedenim korkuyla yüz göz olmaya başladığında sağ elimi aydınlatma anahtarına attım.

"K-kimden bu şimdi?" diye mırıldandım.

Zarfı açtım ve içine katlanmadan koyulmuş olan beyaz kâğıdı gördüm. Zarf kadardı. İşaret parmağım ve orta parmağımın yardımıyla özenle yukarı doğru çektim kâğıdı. İçimdeki ürkek ceylanın, aslanın ininden sağ kurtulduğu günleri hatırlıyordum kâğıdı bir santim daha yukarı çektiğim her seferde. Ama içimdeki o ses, kâğıt gün yüzüne çıkarken her defasında, o hikâyenin sonunun aynı olduğunu hatırlatıyordu bana.

Ceylan ölürdü.

İrislerimin önüne serilen yazıyı okumamla zarfı elimden düşürdüm, yerimde sendeleyip duvara tutundum. El yazısıyla değil, gazete haberlerinin manşetlerinden kesilen harflerle yazılmıştı.

"Senin ailen benim."

Mey.

Bir anda tüm dünya tuz buz oldu sanki. Yıkıldı da ben altında kaldım, kemiklerim ezildi. Saç diplerimde yangınlar çıktı, birer cehenneme dönüştü. Cennetim bile yandı, cennetim bile küle döndü. O yazı, o cümle, o harfler... Benim ruhumu delik deşik etti. Öyle ki o delikleri ne bir yama kapatabilirdi ne de bir ip yerine tutturabilirdi.

Yüreğim yanmaya başlamıştı.

Elimi attığım duvar sanki pamuk olmuştu da eziliyordu avuçlarımın arasında. Başımı yasladığım köşesi alnımın keskinliğiyle törpülendi, tümseğe dönüştü adeta. Vücudumdan yayılan elektrik, beni ruhsuz bir canavara çevirdi saniyeler içinde. Boş bakışlarla zemini izler oldum, hareket dahi edemedim.

Bu, büyü gibi bir şeydi.

"O..." dedim sessizce.

Toparlan, Karya. Toparlan, güzel kızım. Sen o mahşer yerinden bir kez sağ kurtuldun, yine kurtulursun. Yanmayacaksın, korkma. Toparlan, güzel kızım.

Hızla arkamı dönüp evin içini kolaçan ettim. "Kimse var mı?" diye bağırdım korkak, çatallaşmış bir sesle. Yüzüm gerginlikten geriye doğru çekilmişken gözlerim sanki daha fazla açılabilirmiş gibi sınırlarını zorlamak-

taydı. Yutkundum ve sırtımı duvardan ayırıp evin içinde mutfağa doğru adımlamaya başladım. "K-kimse var mı?" diye mırıldandım yeniden. Bu sırada oturma odasındaki dış kapıya sırtımı çevirmiş, iki berjerin arasında duran sehpanın üzerinden cam vazoyu almıştım elime.

"B-benim ailem öldü!" diye bağırdım elimde tuttuğum vazo dahi zangır zangır titrerken. "Benim ailem öldü, sen kimsin? Sen kimsin, Mey?"

Mey.

İçki, şarap.

Sarhoş edebilecek güzellikte olan. Aklını başından alan...

Göz bebeklerimin önünde bir film sahnesi gibi canlanan o gecenin görüntüleriyle gözlerimi kapattım ve içe doğru yumabildiğim kadar yumdum. Başımı iki yana sallıyordum bu sırada. "Hayır, hayır, hayır," diye fısıldadım göğsüme doğru. "Hayır, ben öldürdüm onu. Yok ettim. Hiç ettim. Katlettim. B-ben, ben katil oldum. Öldü o. Öldü."

O... İsmini dahi zikretmeye korktuğum, ismi bile soluğumu kesen, o.

Ben, gözümün önünde can verişini izlemiş ve ölene kadar başından ayrılmamıştım. Ben, can çekişinin seyrini uzun uzadıya sürmüş ve ona bir an bile olsun yardım etmeyi aklımın ucundan geçirmemiştim.

O olamazdı.

O ölmüştü.

Benim kurbanım, beni kurban seçemezdi.

O zaman cinayetime tanık olan bir başkası mı vardı? Benim ruhumun göğün yedinci katına çıkarıldığı, bedeniminse yeryüzünde tutsak edildiği gece yaşadıklarımı, can çekişlerimi, haykırışlarımı ve feryatlarımı duyan, gören; benimle birlikte o simsiyah gecenin altında yürüyen, kanlı ellerimle gözyaşlarımı silmemi izleyen biri mi vardı?

Başımı kabul etmek istemezcesine iki yana salladım.

Damarlarımda akan kanda her zerremi gezen endişeyle beraber evin tüm odalarını gezmiş, kimseyi bulamamıştım. Ellerim titriyor, dudaklarım titriyor, yüzümün her santimi sarsılıyordu. Bacaklarımın tutmayışı yorgunluktan değildi. Geçmişin sır perdesinin aralanmasıyla gün yüzüne çıkmış acıları taşıyamamanın vücuduma sirayet etmesinin sonucuydu.

Ümitsizlik ve çaresizlikle oturma odasının girişindeki kanepenin yanına çöktüm. Ay ışığı, evimin penceresinden içeri sızıp yüzüme vurmuştu. Dizlerimi karnıma çekip yorulmuş olan zihnimi dinlendirmek amacıyla başımı diz kapaklarıma yasladım. Yutkunuşum bir süpürge çalısı gibi boğazımı süpürmüş, çizikler içinde bırakmıştı.

"Ben bunu hak edecek ne yaptım?" diye mırıldandım acıyla. "Ben bunu hak edecek ne günah işledim, Tanrı'm?" Başımı dizlerimden kaldırdım ve

yüzüme yansıyan ay ışığının geldiği yere, kapkaranlık gecenin asıldığı gökyüzüne baktım.

Gözlerimden birer birer damlalar düşüyordu yanaklarıma.

Çaresiz surat ifademi Tanrı görüyor olmalıydı. Yarattığı dahi görse bu yüzü, acıyacakken bana, o neden acımıyordu? Neden reva görüyordu tüm bunları? Yetmedi mi akıttığım gözyaşları? Yetmedi mi kendi kanımda boğulmalarım? Daha devam edecek mi bu ızdırap yoksa alacak mı canımı artık?

Ben yoruldum. Ben, böyle yaşamaya çalışmaktan yoruldum.

Dudaklarımı birbirine bastırıp ağlamamı durdurmaya çalıştım ama olmuyordu. İçimdeki her şey öylesine birikmişti ki yüreğimin ortasında bir sızı vardı, geçmiyordu. Göğüs kafesimin altındaki ölü ruhların mezarlığı isler içindeydi, duman kokuyordu. Duman kokuyordum. Ağlamam gitgide arttı, birer çığlığa dönüştü. Haykırışlarım ve hıçkırıklarım evin içinde yankılanıyor, duvarlara çarpıp yeniden bana ulaşıyordu.

Yavaşça sırtımı ayırdım kanepeden ve yere yattım, ay ışığının altına. Pencerenin hemen önündeydim. Cenin pozisyonunu alıp ellerimi yastık gibi kullandım. "Baba... Ben kötüyüm, baba. Çok kötüyüm," diye mırıldandım gözyaşlarım yan yattığımdan dolayı burnumun kenarından aşağı süzülürken.

"B-böyle saklasam kendimi yine, bulup sarmalar mısın beni, baba? Canım yanıyor... Senin de yanıyor mudur şimdi? Hissediyor musundur yaşadıklarımı? Kızını..." deyip başımı kaldırdım ve gökyüzüne baktım. Babamla beraber yıldızları topladığımız gökyüzüne... "Kızını kanattılar, baba. Senden sonra... Çok yaktılar canımı."

Dediğin gibi olmadı, babacığım. Sen öldükten sonra dünya benim için güvenilir bir yer olmadı. Ben, senden sonra bir gecede bambaşka bir Karya oldum.

Eşsiz Karya'n, bir katile dönüştü.

Eline bir silah, bir bıçak aldı.

Tetiği çekti, bıçağı sapladı.

Bir kez değil, defalarca. Tıpkı bir canavar gibi. Senin o savunmasız kızın, bir gecede kandan korkmaz oldu.

"Bunu ben istemedim ki," diyerek omuzlarımı çektim kendimi düşüncelerime karşı savunarak. Hâkim de bendim, savcı da. Suçlu da bendim, kurban da. Bu mahkeme, benim kendime karşı kurduğum bir tuzaktan başka bir şey değildi. Bu durumda polis de bendim, kaçak da. Ben, o gece Karya Eşsiz olmaktan çok uzaklaşmış; diğer tüm isimlere çok yakınlaşmıştım.

Gözlerimi kapattım ve çaresizlikle son defa fısıldadım:



"Kendimi bir balkondan aşağı daha rahat [redacted]kabilirim, bir insana bırakmaktansa. Öyle çok korkuyorum insandan."

Sabahattin Ali

BÖLÜM 12:
SANCILAR VE SANRILAR

Öp. Sevgi bulaşıcıdır, öp ki dudak çizgilerinde sakladığın zehir bulaşsın dudaklarına. Aşk bir hastalıksa, bulaşsın ona da.

Öp...

Tüm perdelerim kapalıydı. Evimi yine ve yeniden karanlığa gömmüş, fonlarımı üç gündür açmamıştım. Dış kapının kilidine üç gündür dokunmuyor, bir saniyeliğine dahi olsa açmıyordum. Üç gündür ne güneş görmüş ne de gece ile gündüzün ayrımını yapabilmiştim. O kadar korkuyordum ki içimdeki korku yaptırıyordu tüm bunları bana. Eğer bir saniye dahi perdemi kenara çekecek olsam, peşimdeki her kimse gelip beni bulacaktı.

Evimin tüm ışıkları açıktı perdelerimin aksine. Girmediğim, kullanmadığım odalarımın bile ışıklarını açmış, kapılarını sonuna kadar aralamıştım.

Yemek yemiyor, kendime süt dahi ısıtmıyordum. Güçsüz düşmüştüm ama bunu düşünecek durumda değildim. Kendimi sona gelmiş, iki yıl öncesine dönmüş gibi hissediyordum. Annem ve babamı kaybettiğim günden beş ay sonra başlayan ve aylarca devam eden o lanetli günler... İki yıl öncesi... *Benim kıyametim.*

"Karya," diye mırıldandı Karan dış kapımın ardından. Kapının karşısındaki oturma odasında oturmuş, dizlerimi kendime çekmiş ve bacaklarıma sarılmıştım. İki defa tıklattı kapıya. "Karya, iyi misin? Dışarı çıkmamanı anlıyorum, tamam. Ama bana ses ver..." Sesi o kadar tükenmiş durumdaydı ki çenemin titremesine engel olamamıştım.

"İyiyim," dedim yalnızca, aklının bende kalmaması için.

"Çıkmayacak mısın dışarı? Üç gündür evine güneş girmiyor, sen dışarı çıkmıyorsun. Ne hâldesin, bilmiyorum." Başını kapıya yaslamış olacaktı ki tok bir ses kulaklarıma ulaşmıştı. [redacted]

"Yalnız kalmak istiyorum, Karan. L-lütfen," dedim titreyen sesimle. Ağlıyordum. "Beni merak etmeyin, iyiyim."

"İyi değilsin, çirkinsin, biliyorum," dedi Karan. "Gülmüyorsun, yine ağlıyorsun, biliyorum." Cümleleri daha çok ağlamama sebep oluyordu, ona da bunu yaşatmak istemiyordum. "Beni de al içeri, beraber ağlayalım, olmaz mı?"

Elimin tersiyle yanaklarımdaki yaşları sildim ve derin nefeslerimi dudaklarımdan bırakıp ayaklarımı kanepeden aşağı sarkıttım. Yine kanepeden güç alarak ayaklandığımda kapıya gidecek gücü kendimde bulamamıştım. Gözlerim kararmış, birkaç saniye önümü görememiştim. Kendime gelişimle beraber kapıya adımladım ve bir elimi sanki Karan'a dokunuyormuş gibi kapının üstüne konumladım.

"Sen ağlama," diye mırıldandım şefkatle.

"Sen ağlarken senden uzakta olamam," dedi Karan. Nefesinin titreyişini hissetmiştim kapının ardından. "Ama eğer gitmemi istersen... Giderim," diye tamamladığında cümlesini, elim benden habersizce kapının üzerindeki anahtara gitti, üç defa sola çevirdi. Yalnızca zincir kalmıştı. Zinciri açmadan kapıyı araladım ve o küçücük aralıktan Karan'ın gözlerine baktım.

Ne ben konuştum ne de o. Sustuk öylece.

Gözlerimin kızarıklığıyla buluşunca gözleri, 'neden' dercesine başını omzuna doğru düşürmüştü. Utançla eğdim başımı, iki yana salladım. Karan'ın eli kapının küçük aralığından içeri girdiğinde korkuyla yerimde sıçramış ve gözlerine çevirmiştim gözlerimi. O ise benim aksime oldukça sakindi. Avucunu yanağıma yasladı, yaşları yok etti.

Bir elim kapı kulpundayken diğer elim zincirin bağlı olduğu kapı pervazındaydı. Sakince zinciri kilidinden çıkardım ve serbest bıraktım. Kapı geriye doğru açılmaya başladığında Karan'la karşı karşıya kalmıştık. Eli hâlâ yanağımdaydı. Bakışlarımı, bakışlarına kaldırdım ve yardım dilenir gibi baktım ona.

"Gitme," dedim.

Bedenimi bir yangından çekip kurtarırcasına kendine doğru çekti, sarıp sarmaladı.

"Gitmem," dedi göğsüne bastırdığı başımı okşarken.

Çenesini başıma yaslayıp ince ve yumuşak parmaklarıyla sırtımı okşadı. Öyle bir okşadı ki sanki tüm izler, tüm yanıklar geçmişti. Ellerimi tutsa, bileklerimden öpse, yine böyle geçer miydi? Bileklerimdeki izler nasıl geçecekti? Nasıl o kızarıklıklar çiçek açacaktı? Bir poşeti bile taşırken acıyan bileklerime soluğunun izlerini kazıyan o caninin nefesleri de silinir miydi Karan'ın öpücüğüyle?

Kokusu burnuma ulaştıkça gözlerimi kapattım ve kendimi ona teslim ettim. Gözlerimi kapattığım anda çenem titremeye başladı, en sonunda

kendimi tutamayarak hıçkırıklarla ağlamaya başladım. Bağıra bağıra ağlarken kulaklarıma, "Şşş," sesleri gelmeye başlamıştı. Bedenimin acısını dindirmek ister gibi dokunuyordu tenime. İçimi açmıştım ona. Artık ağlayabilecek bir omuz, başımı yaslayabilecek bir göğüs vardı yanımda.

Bunun verdiği mutlulukla daha çok ağladım lakin hüznüm öne geçmeyi başarmıştı her zamanki gibi. Mutluluk haramdı sanki bana, boğazımdan geçmiyordu bir türlü. Sağımı solumu kapkara bir orman sarmıştı ve benim sığınabileceğim tek kişi Karan'dı.

"Neden, Karan?" diyebildim hıçkırıklarımın arasından. Sarsılıyordu bedenim. "Neden ben, Karan? Niye bunca şeyi bana yükledi Tanrı?"

Karan duraksadı ve başımı göğsünden ayırıp ellerimi tuttu. Yutkundu ve dudaklarını ıslattı. Başparmağıyla elimin üzerini okşuyordu, bunu çok seviyordum. Bunu her yapışında, sırat köprüsünden cehenneme düşerken Karan cehennemi benim için kuş tüyünden bir döşeğe çevirmiş gibi hissediyordum. Yavaşça eğildi ve gözlerimin hizasında durdu, dalgalanan irisleriyle gülümsedi.

"Ben varım, Karya," dediğinde nefesi yüzüme çarptı. "Tüm acını bana ver, ellerini bana ver. Aksın, bana geçsin. Sende bir şey kalmasın. Tüm öfken, acın, üzüntün, mutsuzluğun... Seni üzen her şey beni üzsün, sen gül."

Başımı iki yana salladım. "Kaldıramazsın ki," dedim, ona acımdan söz edemezdim. Bunca acısı varken bir de benimkini mi sırtlanacaktı? Bu bencillik değil de neydi?

İki elimden tutarken birini serbest bıraktı, diğerini sıkı sıkıya kavradı ve içeri girip kapıyı ardından kapattı. Açık olan ışıkları gördüğünde gözleri gözlerimi bulsa da ondan kaçmıştım. Benimle birlikte yavaşça perdelere adımladı, teker teker hepsini kenara çekti. Evin içine gün ışığının hücum etmesiyle gözlerimi kısmıştım, beni zorluyordu. Karan, bu sırada elimi bırakmış ve evdeki ışıkları kapatmıştı.

"Gel bakalım," diyerek beni tezgâha oturttu ve sürahiden bardağa su koyup bana uzattı. "Önce bir bardak su içelim, sakinleşelim."

Suyu aldım, tek seferde hepsini içtim.

Karan, tezgâhın karşısına kurulmak yerine benim yanıma oturmuştu. Diz kapaklarımız birbirine değiyordu, ikimizin de kolları tezgâha yaslıydı.

"Ne olduğunu soracak mısın?" diye mırıldandım.

"Anlatmak istemiyorsan hayır, sormayacağım. Yalnızca bilmeni isterim ki dinlemek için buradayım."

"Hiç mutluluğuma tanık olmadın. Kim bilir, aklında nasıl yer edindim?"

Dudaklarımı bükmüş ve üzüntüyle kendimi alaya almıştım.

"Ben senin mutsuzluklarının hiçbirini hatırlamıyorum, Karya. Seni hatırlamak istediğim anlar, gülümsediğin anlardan oluşuyor." Gözlerime baktı öylece. Dudağım kenara kıvrılacak gibi olmuştu ki kendimi kontrol ettim. "Aklımda edindiğin yeri soruyorsan da tarif edemem. Öyle bir yere kuruldun ki oraya ben de rastlamadım daha önce. Seninle keşfediyorum."

"İyileşmek için çok çabalıyorum, Karan. Bana inanıyorsun, değil mi?" Kaşlarımı kaldırmıştım ve ondan gelecek cevabı merakla beklemiştim. Başını sallayınca içim rahatlamıştı. "Ama her seferinde yeni bir darbe daha iniyor sırtıma. Öne doğru sendeliyorum, yere kapaklanıyorum." Yutkundum ve acıyla başımı iki yana salladım. "Artık ağlamak istemiyorum."

Elini saçıma attı ve yavaşça kulağımın arkasına doğru ittirdi. Bunu yaparken öyle bir bakıyordu ki tüm acımı unutturuyordu bana. Keşke o hep baksaydı da ben hiç acı çekmeseydim.

"Seni mutlu edecek bir haberim var," dedi Karan. Aniden gözlerim, gözleriyle kesişti ve şüpheyle baktı. "Azra burada. İyileşti. Ve seninle tanışmayı bekliyor."

"Burada mı?" diye tekrar ettim ve heyecanla yerimde kıpırdadım.

"Evet, benim evimde şu an. Sen tanışmak istersen gelecek. Eğer kendini iyi hissetmiyorsan başka bir gün tanışabilirsiniz."

Başımı iki yana salladım reddederek. Belki de şu an bana iyi gelebilecek şeylerin en başındaydı Azra'yla tanışmak. Daha tanımadan ona çok değer vermiştim.

"Hayır," dedim. "Lütfen gelsin." Gözlerimi evin içinde gezdirdim. "Artık bu evde tek başıma yaşamaya katlanamıyorum."

"Sana iyi gelecekse," deyip yanağımı okşamasıyla gülümsemiştim. Cebinden telefonunu çıkardı ve bir arama yapıp kulağına götürdü. Bekleyişin sonunda açılmış olacak ki gülümsedi Karan. "Kaan, haydi gelin. Bekliyoruz," dedi. Kaan'ın cevabıyla yeniden güldü ve telefonu kapattı. "Geliyorlar," diye mırıldanmasıyla tabureden aşağı atladım ve kapının yanına koştum.

Sonuna kadar açıp Karan'ın daire kapısına baktım. Karan da arkama geçmişti. Omzumun üzerinden ona baktığımda kaşlarıyla kapısını işaret etti, önüme döndüm. Kapı açıldığında sırtında bir çanta, çantasının üstünden omzuna tutunan beyaz bir kediyle beraber küçük bir kız çıktı karşıma. Saçlarını iki yana ayırmış ve örmüştü. Kısa saçları vardı, örülmüş hâli kulaklarının hemen altında bitiyordu.

Gözleri beni buldu, duraksadı kapının önünde. Onun da hemen sağ arkasında Kaan vardı, bir eli sırtında gibiydi fakat dokunmuyordu da. Azra

olduğunu tahmin ettiğim kız, beni görür görmez elini yüzüne götürdü ve gözlerinin önünde biriken yaşları sildi. Birkaç adımda Karan'ın evinden çıkıp benim kapımın önüne geldi. Aramızda bir metre ya vardı ya da yoktu.

"Sensin." Kelimeleri o geceyi hatırlarmış gibi yaralıydı. "O kızsın." Yutkundu ve önünde birleştirdiği ellerini serbest bıraktı. "Beni o karanlığın içinden çekip alan kızsın."

Başımı salladım ve hiç düşünmeden ellerimi ona doğru kaldırdım sarılmak istercesine. "Hoş geldin," diye mırıldandım, çenem titriyordu. Ona baktıkça iki yıl önceki Karya'yı görüyordum ve bu bana hiç iyi hissettirmese de bir yandan Azra gibi birine yardım etmiş olmak, ediyor olmak, kalbimin yaralarını sarıyordu. "Hoş geldin evime."

İki yana açtığım ellerime, kollarını boynuma sararak cevap vermişti. Ben de onun vücudunu sarmalayacağım sırada omzundaki yavru kediyi görmemle tek elimi sarmış, diğer elimi gülümseyerek kedinin başına atmıştım. Miyavlıyordu ve oldukça küçüktü. "Sen de hoş geldin," dedim.

Azra benden ayrıldı, çantasını sırtından çıkarıp yere bıraktı. Omzundaki kedisini de kucağına alıp evin içine bıraktığında kedi, koşarak uzaklaşmış ve oturma odasına doğru ilerlemişti.

"Teşekkür ederim." Azra'nın mırıldanışıyla gözlerimi kediden çekmiş ve ona dönmüştüm. "Beni kurtardın. Kendini tehlikeye attın. Yetmedi, evine aldın. Bu borç nasıl ödenir?"

Gülümsedim ve gözlerine baktım.

"Mutlu olarak," dedim. "Asıl ben sana teşekkür ederim. Savaştın ve başardın. o adama yenilmedin. Bedenine dokunabilse de ruhuna dokunmasına izin vermedin." Elimi yüzüne attım ve yaralarının üstüne dokundum. "Bunların hepsi de geçecek, güven bana." Ona güven ve teminat verir gibi baktım. "Geçiyor."

"Memnun oldum, Karya," dedi Azra. "Seni, Kaan'a o kadar çok sordum ki... Anlattığından daha iyi biriymişsin."

Gözlerim Kaan'la buluştuğunda dudaklarını birbirine bastırdı utançla. Güldüm ve çektim ondan gözlerimi.

"Haydi, içeri geçelim o hâlde," dedi Kaan ve Azra'yı yönlendirdi. Ben de kapının önünden çekilip geçmeleri için yer açtığımda sırtım Karan'ın göğsüne çarpmış, sendelemiştim ki Karan'ın eli belime sarıldı. Başımı kaldırıp çenesinin altından ona baktığımda diğer eliyle kolumu sarmış ve tenimi okşamıştı. Yine başparmağıyla...

Kaan'ın öksürmesiyle başımı eğdim ve Karan'dan uzaklaştım.

"Karan, kardeşim," diye seslendi Kaan. "Haydi, kapıyı kapatın da içeri yel girmesin. Üşürsünüz." İma dolu sesi beni utandırmıştı.

"Ben bir banyoya gideyim, yüzümü yıkayayım," dedim Karan'ın yüzüne bakamayıp. "Ağladım ya ondan."

Cümlemi bitirir bitirmez Karan'ın solundan dolanmış ve koridorun sonuna ilerleyip banyoya girmiştim. Ardımdan kapıyı kilitledim ve sırtımı kapıya yasladım. Kapının hemen yanında olan lavabonun üstündeki dolaplı aynadan kendime baktım, kendimi sıkıyordum. Azra bana her üzgün baktığında bunu yaşayacak mıydım?

Seri hareketlerle suyu açtım ve yüzümü yıkadım. Kendime gelmek zorundaydım. Toparlanmaya başlamışken yeniden o hâllerime dönemezdim. Her şeyin daha kötü olduğu günlere hapsolamazdım. Bunu yüreğim kaldıramazdı.

"Kendine gel, Karya. Şimdi içeri gideceksin ve kimseye bir şey belli etmeden Azra ile ilgileneceksin. Haydi, yapabilirsin," diye aynada kendimle konuştum ve doğrulup şakaklarımı ovuşturdum. Yüzüme sahte olduğu belli olan bir gülümseme yerleştirip kendimi gazladım. "Evet."

Kilidi açtım ve kendimi koridora attım. Oturma odasına ilerleyecektim ki banyo kapısının çaprazında omzunu duvara yaslamış, sağ ayağını kaldırıp sol ayağının yanına dik bir şekilde yerleştirmiş olan Karan'la karşılaştım. Kollarını göğsünde kavuşturmuştu.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Asıl sana ne oldu?" deyip duvardan ayrıldı, iki adım atıp önümde durdu. Gözlerime bakmaya çalışsa da gözlerimi kaçırıyordum. Ellerimi sırtımda, bel boşluğumda birbirine bağlamıştım. Parmaklarımla oynuyordum. "Heyecanlandığında ya da bir şey sakladığında parmaklarınla oynarsın," dediği anda gözlerimi ona çevirdim ve ellerimi serbest bıraktım. "Ve şu an parmaklarınla oynuyorsun, görüyorum."

"Oynamıyorum," dedim aceleyle. "Haydi, içeri geçelim, bizi bekliyorlar." Yanından geçmek için davranmıştım ki kolunu duvara yasladı ve geçmeme müsaade etmedi. Sorarcasına gözlerime baktı, inatçıydı. Fakat o ne kadar inatçıysa ben de o kadar dirayetliydim. Ona bir şey söylemeyecektim.

"Karya," dediği an kulaklarımıza ulaşan miyavlama sesiyle ikimiz de bakışlarımızı Karan'ın paçalarına yönelttik. Azra'nın kedisi, Karan'ın pantolonuna tutunarak bacağına tırmanmaya çalışıyordu fakat o kadar küçüktü ki –muhtemelen doğalı bir ay bile olmamıştı- bunu başaramıyordu.

"Ya, çok tatlı!" diye mırıldanarak eğildim ve Karan'ın paçalarından kediyi avuçlarıma aldım. Yeniden doğrulduğumda Karan gülümsemiyor, bana bakıyordu. Bu kadar nahif ve iyi niyetli bir insanın, hayvanları sevmediğini sanmıyordum. Büyük ihtimalle benden bir cevap alamadığı için sinirleri bozulmuş ve kedinin tatlılığıyla ilgilenmemişti. "Öyle değil mi?"

diye sordum yine de şansımı deneyerek. Kedinin ufacık suratını yanağıma yaslamıştım.

"Öyle," dedi ve gülümsedi. Elini kedinin başına attı, yavaşça okşadı.

"Haydi, geçelim artık. Ayıp olacak kıza," deyip Karan'ı hiç beklemeden avucumdaki kediyle beraber yanından geçtim ve koridora ilerledim. "Geçelim bakalım," diye mırıldandı Karan arkamdan. "Kurtulduğunu sanma, konuşacağız."

Başımı salladım ve kedinin tüylerine yanağımı sürttüm. Bu sırada ikimiz de oturma odasına girmiş, yerlerimize kurulmuştuk. Ben Azra'nın yanına, üçlü kanepeye otururken Karan ve Kaan berjerlere yerleşmişlerdi. Bize bakıyorlardı. Kediyi birbirine yasladığım bacaklarımın üzerine koymuş, patileriyle tenime masaj yapmasına izin vermiştim.

"Adı ne?" diye sordum hızla yan tarafımdaki Azra'ya dönerek. "Alıştı sanırım evine."

Azra kedisine öyle bir baktı ki o an, bir insanın bir kediye nasıl âşık olabileceğini görmüştüm sanki. Bu bakışı tanıyordum. Azra'nın kedisinden başka hiç kimsesi yoktu muhtemelen ve dünyadaki tek varlığı, tek hazinesiydi. Öyle bir bakıyordu ki ona, en değerli mücevheriymiş gibi koruyordu âdeta bakışlarıyla.

Tıpkı benim Karan'a baktığım gibi.

Kırk yılda bir bulduğum ve bir daha kaybetmek istemeyeceğim bir insandı.

"Mavi," dedi Azra. Bana doğru eğildi ve parmak uçlarıyla kedisinin patilerini okşadı. Gülümsedi. Buruk bir gülümsemeydi bu. "Simsiyah hayatıma renk kattı. Mavi'm."

Mavi'nin gözlerine baktığımda adını gözlerinden aldığını anlamıştım. Bembeyaz kabarık tüyleri varken gözleri masmaviydi, boncuk gibiydi. Henüz çok küçüktü, avuçlarıma sığıyordu. O da benimle beraber, Azra'yla beraber, bizimle beraber büyüyecekti. Sırtını okşayıp kucağımdan yere bıraktım, "Hoş geldin, ufaklık," diye mırıldandım.

Ufaklık deyince garip hissetmiştim. Genelde bana denirdi.

Mavi'yi yere bırakır bırakmaz küçük ama hızlı adımlarla karşısındaki Karan'ın paçalarına koştu ve yeniden tutundu. Karan bu hareketiyle güldü dişlerini göstererek ve eğilip Mavi'yi avuçlarına aldı. Benim avucumu dolduran bedeni, Karan'ın avuçlarında kaybolmuştu. Karan, onu gözlerinin hizasına kadar kaldırmış ve burnunu, burnuna sürtmüştü. Mavi ise patileriyle Karan'ın yüzünü okşuyordu.

"Çok sevdi seni," diye mırıldandım Karan'a doğru.

Karan duraksayıp gözlerime baktı, gülüşü hafif bir tebessüme dönüşmüştü.

"Öyle," dedi. "Kediler sever beni."

Başımı sallayıp Azra'ya dönecektim ki gözlerimin Kaan'a takılmasıyla kaldım öylece. Azra'ya bakıyordu hayranlıkla, dalmıştı. Yutkundu fakat bu yutkunuş dahi onu kendine getiremedi. Onun, o etten kemikten oluşturduğu duvarlarının arkasında çok yumuşak, çok hassas bir kalp yattığını tahmin ediyordum. Ben ona bakmaya devam ederken gözlerini Azra'dan aldı. Tam önüne dönecekti ki gözlerimiz kesişti, suçundan kaçmak ister gibi kaçırdı bakışlarını.

"Karan," diye mırıldandı hafifçe yana doğru eğilerek. "Biz eve geçelim mi? Azra ile Karya konuşsunlar, tanışsınlar."

Karan, avucunda Mavi varken Kaan'a döndü, başını salladı. "Olur, kardeşim," diye mırıldanıp Mavi'yi yere bıraktı ve birlikte ayaklandılar. Mavi, büyük bir hüsran içerisinde olmalıydı ki miyavlamasını artırmıştı. Karan'ın ayaklarının etrafında dolanıyor, yeniden kucağına alması için zorluyordu.

"Biz Karan'ın evindeyiz, Azra," dedi Kaan. Elleri arka cebinde olmalıydı. "Eğer bir şeye ihtiyacın olursa diye... Gitmeden önce de uğrarım ben."

Birkaç saniye öylece Azra'nın gözlerine baktı. Azra, cevap vermek yerine dudaklarını birbirine bastırıp başını öne eğdi. Kaan daha fazla onun gözlerine bakmak istememiş olacak ki başını sallayarak arkasına döndü ve Karan'la beraber evden çıktı. Karan, çıkmadan önce kısa bir süreliğine gözlerime bakmıştı fakat gidişine benden daha fazla üzülen biri vardı: Mavi.

Kapının önünde dolanıyor ve onu arıyordu.

"Bir şeyler içmek ister misin?" diye sordum, Azra'ya dönmüştüm.

"Bilmem," dedi Azra.

"Utanma, lütfen. Misafir değilsin ki..." Ellerine uzandım, sıkıca kavrayıp Karan'ın benim ellerimi okşarken yaptığı gibi başparmağımla okşadım. "Artık bu ev ikimizin... Rahat ol."

Minnetle gülümsedi Azra. Cevap vermeyince onu sırtından destekleyerek benimle gelmesini sağladım ve mutfağa geçtik. O, oturma odasına bakan tarafa otururken ben, mutfağın içine girmiştim. İkimize de birer kupada sütlü kahve hazırlayıp tabureye yerleştim, sıcaklığından dolayı üzerinden dumanlar çıkan kupayı önüne bıraktım.

"İçin ısınır," dedim.

"Teşekkür ederim. Bu kadar iyi olmayı nasıl başarıyorsun, bilmiyorum. Ne diyeceğimi de bilemiyorum, kimse kimseye yapmaz bu kadarını."

"Ne demek, öyle şey mi olur?" deyip ellerine uzandım ve Bahar'ın bana ilk zamanlar yaptığı gibi avuçlarını sıktım. "Benim için de iyi oldu. Ev çok büyük ve yalnız kalmamam gerekiyor. Birbirimizi en iyi biz anlarız. Aynı şeyleri yaşadık," diye mırıldandım ve gülümsedim. Gözleri, gözlerimi bulunca dudaklarımı ıslattım. "Yani ailelerimiz hayatta değiller maalesef ki."

"Keşke o şekilde tanışmasaydık," dedi Azra. Bakışlarını önüne eğmişti. Parmaklarıyla kupanın etrafında halkalar çiziyordu.

"Keşke," diye destekledim onu. "Biliyorum, anlatması zor. Sana anlat da demeyeceğim. Herkesten saklamak istersin her şeyi, hem de her zaman. Dilinin bağlanmasını istersin. Ama susmak istemediğinde, konuşmak istediğinde seni dinleyeceğimi bil, olur mu?" Gülümsemek için zorladım kendimi ve gözleriyle temas kurmaya gayret ettim. "Anlatmak ister misin?"

Güldü Azra. "Ben pek de yumuşak kalpli biri değilim. Zor şeyler yaşadım ama hepsi geride kaldı. On sekiz yıldır bir dram romanıymış gibi anlatırım hayatımı herkese." Omuzlarını kendine doğru çekti ve birkaç saniye tutup bıraktı. "Sanırım acıya karşı bağışıklık kazandım, etkilenmiyorum artık."

[redacted]. Ben, acılarından kopamayan bir dram fıçısıyken o, [redacted]şıyordu. Belki de en iyisiydi.

"Annem benim doğumumda ölmüş. Babam da bakmak istememiş olmalı ki bir aylıkken bir fırının önündeki un çuvallarının arasına bırakmış beni, kaçıp gitmiş. Sorsan, *'Kızıyor musun ona?'* diye, kızmıyorum. İnsan, yüklenemeyeceği günahın altına girmezmiş, o benim günahımın altına girebilmeyi göze aldıysa bana diyecek pek de bir şey düşmüyor," dediğinde pürdikkat onu dinliyordum. O anlattıkça yüreğim burkuluyordu. "Ben kelimelere de takılmam öyle. Baba... Baba işte, öyle bir kelime benim için. Ha var, ha yok."

Cümleleri kırılmaz, taştan olsa da sesi bir cam gibi titriyor, her an yok olmaya hazırmış gibi sallanıyordu. Boğazından dökülen nefesler, onu da zorluyordu. [redacted]

"On sekiz yaşıma gelene kadar annemin ismini de bilmiyordum. Yetimhanede böyle bilgiler saklanırdı bizden. Ayrılacağım zaman müdürümüz annemle babamın ismini öğrenebileceğimi söylemişti ama ben sadece annemi istedim. İsmini yani," diye düzeltince yüreğimdeki ağırlığın gitgide arttığını hissettim. "Annemin adı Manolya'ymış. Ne güzel isim, değil mi? Yaşasaydı, ne olursa olsun beni bırakmazmış gibi bir isim..."

Sesinde hüznün en koyusu vardı, öyle ki her harfinde boğazımda bir yumru birikiyor ve yutamıyordum.

"On sekiz yaşıma kadar yetimhanede kaldım. Üniversiteyi bu dönemin başında kazandım ama on yedi yaşımı doldurmadığım için yetimhanede kalabiliyordum. Ta ki doğum günüme kadar... Sandım ki kendime bir hayat kurarsam her şey daha güzel olur. Kendi kendime yetebilirim... Ama olmadı."

Son cümlesinde sesi kısılmış ve gözlerini acıyla kapatmıştı. Gözleri kapalıyken dahi gözyaşları akıyor, yanaklarını ıslatıyordu. Onu dinlemekten başka bir şey yapamıyordum. Çünkü biliyordum ki ne ellerini tutmam ne de sesimi duyurmam acısını dindirecekti. Yalnız kalacaktı. Acısıyla baş başa kalacak ve acısından başka seslerin de olduğunu kendisi fark edecekti.

"N-ne oldu?" diye sordum korka korka.

Başını kaldırdı ve ellerini yüzünden çekti. "Birkaç ay çalışır, bir ev tutarım diye düşünüyordum. Hiç olmadı, yine yurda giderdim diye planlar yapıyordum kendi kendime. Yetimhaneden çıkışımın dördüncü günüydü. Dört gündür iş arıyordum. Geceleri ya kapısı açık bir apartmanın içinde ya da bir cami avlusunda uyuyor, sabahları da aşevlerine gidip karnımı doyuruyordum. Bir sabah yine aşevine gittim, yemeğimi yiyordum ki bir adam geldi yanıma," deyip duraksadı. Çenesi titriyordu. "O," diye ekledi ve gözlerini kapattı, kapatır kapatmaz da kirpiklerinin arasından yaşlar aktı yanaklarına.

Elini kaldırıp parmakları titrerken burnunun önüne siper etti. Bense izlediğim bir filmi başkasından dinliyormuş gibi acı içinde bakıyordum ona. Azra, göğsü titreyerek ağlamaya başladığında tezgâhın üzerinden eğildim ve yüzüne kapattığı ellerini çekip avucumun içine hapsettim. Tir tir titriyordu korkudan.

"Korkma," dedim sanki kendime seslenir gibi. "Güvendesin. O gelemez buraya, güvendesin."

Korkma, Karya. Güvendesin.

Azra, ağlamaya devam ederken dudaklarını araladı ve boğuklaşan sesiyle konuşmaya devam etti:

"Annesinin hasta olduğunu, bakıma muhtaç olduğunu söylemişti. O, işlerinden dolayı sık sık şehir dışına çıkıyormuş, bakamıyormuş. Bakana iyi bir maaş ve kalacak yer sağlayacağını söylediğinde, içten içe inanmamıştım. Onun da bir evsizden farkı yoktu. Ama işte..." Dudaklarının arasından derin bir nefes verdi. "İnanmaktan başka çarem yoktu ki..."

İnanmaktan başka çarem yoktu, cümlesi kadar hiçbir cümle yaralamamış, yakmamıştı canımı. İnsan, inanmadığı bir şeyi sırf çaresizliğinden dolayı kabullenebilir miydi? Sırf başka şansı yok diye, bile bile ölüme gidebilir miydi?

Gidiyordu.

Azra, birkaç dakika boyunca ağladı ve içini boşalttı. Hiç dokunmadım ona. O, hüngür hüngür ağlarken ben, içime içime akıtıyordum yaşlarımı. Kabuk bağlayan yaramı kanatmak, bana yaralanma hissini değil de iyileşme hissini tattırıyordu sanki. Her geçen saniye bir merhemmiş gibi her yerime yayılıyordu kanım. İyileşiyordum böylece.

Mavi, Azra'nın ağladığını görmüş olmalı ki tezgâhın altında miyavlamaya başladı. Yavru bir kedi olduğu için tezgâha çıkamıyordu. Azra eğildi ve gözyaşlarını silip onu kucağına aldı. Mavi göğsüne doğru sokuldu. "Her zaman böyle yapıyorsun ama Mavi," dedi çocuksu bir sitemle. "Ne zaman ağlasam, ağlamama müsaade etmeyip onunla ilgilenmemi istiyor."

"Hissediyor," dediğimde başını salladı. Mavi'nin başına bir öpücük kondurdu.

"Kabul etmiştim, biliyor musun?" diyerek gözlerini bana çevirdi Azra. Bir yandan Mavi'nin sırtını okşamaya devam ediyordu fakat elleri de sesi de titriyordu. Az önce belki de Mavi'nin gelişiyle kapanan konuyu tekrar açmıştı çünkü o da ben de biliyorduk ki konuşmak istediğinde konuşmazsan gerçekler bir bıçak olup, kesip atıyordu dilini. "O caddeye girerken içimde kötü bir his vardı ama en sonuna kadar inanmak istedim, yaşlı bir kadına bakıp para kazanacağıma ve kalacak yerimin olacağına inanmak istedim."

"Bu senin suçunmuş gibi konuşma lütfen," dedim, benim de onun gibi sesim dalgalanıyordu. "Hepimizin zayıflıkları var. Bu zayıflıklar utanılacak [redacted] vurmadığı sürece acıtan şeyler de değil. Güçlü yanlarımızı [redacted]an şeyler." Ellerimi, etrafına sardığım kahve kupasından bir anlığına kaldırıp yeniden indirdim. "Ben, 'inanman gerekiyormuş' hissini çok iyi anlıyorum, Azra."

"Sen de mi yaşadın o hissi?"

Sesindeki korku, yüreğimi üşüttü.

Saçlarıma saniyesinde karlar yağdı, aklandım.

"Kim yaşamadı ki? Çaresizliklerimizden vurdular bizi, sonra da adına intihar dediler. Oysa katliamdı. Ölen yalnızca bedenlerimiz değil; hayallerimiz, ümitlerimiz, sevincimizdi... Her şeyimizdi."

"O, ona direndiğim için halatı boğazıma sarıp beni öldürmeye çalıştığında yalnızca soluğumun değil, insanlığa karşı ümidimin de kesildiğini hissettim. Dedim ki[redacted] ama ölemedim," deyip zorlukla hıçkırdı ve parmaklarını boğazındaki fulara atıp aşağı indirdi. Boğazındaki kesikler hâlâ iyileşmemişti.

O kesikler, somut veya soyut, bir gün karşısına bir cani çıkan tüm mazlumların bedeninde, ruhunda vardı. Kadın, çocuk, hayvan ayırt etmeksizin vardı.

"Sır tutabilir misin?" diye mırıldandım ve yanağımı ısırdım zorlukla.

Başını salladı. Bir yandan da elinin tersiyle yaşlarını siliyordu. Gözlerim tek bir noktaya dalmışken dudaklarımı araladım.

[redacted]

Bir hafta geçmişti. Azra benimle kalmaya başlayalı bir hafta oluyordu ve birbirimize şimdiden çok alışmıştık. Bu bir hafta boyunca sabahlara kadar oturmuş; yeri gelmiş üzülmüş, yeri gelmiş kahkahalara boğulmuş, nice şeyi paylaşmıştık. Gitgide birbirimize olan yabancı tutumumuz da ortadan kayboluyordu. Yakınlaşıyorduk. Hâlâ utangaç bir kızdı fakat üzerine gitmiyordum. Sonuçta hiçbir acı, 'ha' denilince geçmiyordu.

Ona o gece verdiğim sırdan sonra bana hiç soru sormamıştı. Birbirimizi anlıyorduk. Birbirimizi yaralarımızla seviyor ve onların zamanla geçeceğine inanıyorduk. İyi bir ikili olmuştuk bu anlamda. Bahar da bizi hiç yalnız bırakmıyor, ikimize de bir abla gibi davranıyordu. Üzerimize titriyordu.

Bugün okul vardı ve hazırlığımı tamamlamıştım. Havalar artık iyice ısındığı için diz kapaklarımın bir karış üstünde biten mavi, kot etek giymiş; üzerime de bembeyaz bir tişört geçirmiştim. Tişört, beden ölçülerimden daha büyük olduğu için salaş duruyordu. Askılı, buz mavisi çantamı da çapraz bir şekilde boynumdan geçirdiğimde aynada kendime baktım. Saçlarımı ortadan ikiye ayırmış ve o ayırdığım iki tutamdan da birer tutam ayırarak gergin bir şekilde başımın arkasına sabitlemiştim. Böylece önden arkaya doğru uzandıkları için yara izim de gözükmeyecekti.

Ellerimle saçlarımı göğsüme doğru yatırdım ve gülümsedim.

Ayaklarıma bağcıklı, düz tabanlı, lacivert ayakkabılarımı geçirip nefesimi seslice verdim. Zor giymiştim. Sendelemeye başlayacakken dengemi sağlayıp, "Azra! Haydi, geç kalacağız!" diye bağırıp dış kapının hemen yanında onu beklemeye başladım. Birkaç saniye sonra benim odamın hemen çaprazındaki odasından çıkmış, ayakkabılarını ayağına geçirmeye çalışırken bir yandan da koşarak yanıma gelmeye çalışıyordu. "G-geldim, geldim!"

"Tamam, o kadar acele etmene gerek yok," dedim gülerek. "Ben abarttım sadece."

Ayakkabılarını tamamen giyip doğrulduğunda baştan ayağa süzdüm onu. Benim eteğimin renginde bol bir pantolon giymiş, üzerine de yine benim gibi beyaz bir tişört geçirmişti. Sırtında küçük bir sırt çantası vardı. Saçları küt kesilmişti ve oldukça dolgun, dalgalıydı. Bukleli bir şekilde köprücük kemiklerinin üzerine düşüyordu. Simsiyah saçları vardı, dipsiz kuyu gibiydi.

"Çok güzelsin," dedim büyülenmişçesine.

"Ya," dedi saf saf. *'Öyle mi?'* dercesine bir tepkiydi bu. Utanmıştı hafiften. "Sen de."

"Haydi," deyip kapıyı açtım ve kendimi dışarı attım. Azra da çıktığında kapıyı kapattım, üç defa kilitledim, anahtarımı çantama attım. Azra merdivenlerden inmeye başlamıştı çoktan. Bense merdivenlere yönelmeden bir anlığına duraksadım ve ciğerlerimi kocaman bir nefesle doldurdum. Apartmanda Karan'ın kokusu yoktu, henüz evden çıkmamış olmalıydı. Gülümseyip merdivenlerden ikişer üçer inmeye başladım ve Azra'ya yetiştim.

Tüm katları teker teker inip dışarı çıktığımızda yüzümüze vuran güneşle gözlerimiz kısılmıştı. Azra yüzümdeki gülümsemeyi fark etmiş olacak ki binadan çok uzaklaşmadan duraksadı. "Neye gülüyorsun sen öyle?" diye sordu.

"Ben mi?"

"Sen."

"Gülmüyorum." Omuz silktim. "Hiç alakası yok. Ne alakası var? Hiç alakası bile olamaz," diye kendimi savundum ve dudaklarımı büktüm bilemez gibi yaparak. Ardından arkama döndüm ve dönmemle saçlarım yüzüme doğru savruldu. Arkamda kalan Azra'nın rahatlığıyla parmaklarımı dudaklarıma çıkardım, gülümseyişimi saklamak istedim. Bu sırada bakışlarım da üçüncü katta, Karan'ın dairesindeydi.

"Nereye bakıyorsun sen öyle?" diye sordu az önceki sorusuyla aynı kalıbı kullanarak. "Karan'a mı bakıyorsun?"

Sorusuyla hızla başımı yere indirdim ve bir sağa bir sola gittim kararsızlıkla. Yönümü şaşırmıştım. Olduğum yerde duraksayıp etrafıma bakındım. "Hı?" dedim, duymamış gibi yapmaya karar vermiştim. "Ne dedin? Duymadım."

"Karan'a mı bakıyorsun?" diye yineledi sorusunu.

"Ne? Niye bakacağım ona ben? Bakmam. Hiç. Şeye baktım ben... Açık pencere bırakmış mıyız diye baktım. Mavi evde malum," deyip kulağımı çekiştirdim ve dişime vurdum işaret parmağımın eklem yerini. "Biz önlemimizi alalım. Şeyimizi... Ee... Eşeğimizi sağlam kazığa bağlayalım."

"Karya," dedi Azra gülümseyerek. "Bizim dairemiz arka bahçeye bakıyor."

"Aa, öyle mi?" Sesimdeki şaşkınlık belirtisi beni dahi hayran bırakmıştı. İyi bir oyuncuydum. "Hiç farkında değilim." Gözlerimi yeniden binaya doğru çevirdim ve üçüncü kata baktım. Ellerimi de güneşten dolayı önüme siper etmiştim. "Tüh, vallahi öyle... Öyle olmuş. Yazık olmuş."

Azra daha fazla üstelemeyeceğini belli eden bir gülümsemeyle yanıtladı beni. Ben de derin bir nefes verip ona doğru ilerleyecektim ki çantamın içinde öten telefonumla duraksadım. Çantamdan telefonumu aldım ve ekranını aydınlattım. Bildirimi okur okumaz içim heyecanla dolmuştu.

2 yeni mesaj aldınız.

"Kim?"

"Karan," dedim. "Mesaj atmış."

Kimden: Karan

"Bekle."

"Geliyorum."

Mesajı okuduktan sonra başımı yukarı kaldırdım ve onun dairesine baktım. Tam önüme dönecekken arkamdaki demir kapı açıldı ve dışarı sırasıyla Karan, Kaan ve Korhan çıktı. Bu gece Karan'da kalmış olmalıydılar. Karan'la gözlerimiz kesişir kesişmez Azra'ya döndüm, bana bakıyordu gülümseyerek.

"Günaydın," diye mırıldandı Karan yanıma gelip sessizce. Uykulu bir hâli vardı. "Günaydın," diye karşılık verdim ona.

Ardından Kaan ve Korhan'a doğru eğildim. "Size de günaydın," dedim. Azra sessizliğini koruyordu.

Korhan, "Günaydın, kuzucuk," diye karşılık verirken Kaan, "Günaydın," deyip gülümsemekle yetinmişti.

"Biz de Azra'yla okula gidiyorduk. Siz?" dedim. Gözlerim Karan'ın üzerindeydi. Ekru bir tişört giymiş; altına da bol, bej renginde bir pantolon geçirmişti. Ayakkabıları beyazdı. Her zamanki gibi oldukça hoş gözüküyordu.

"Biz de," dedi. "Azra, Tıp Fakültesindeydin, değil mi?"

Azra başını salladı. "Evet."

"Kaan da öyle, biliyorsundur belki," dediğinde Azra'nın gözleri bir anlığına Kaan'a kaymıştı. Göz göze geldiklerinde Kaan gülümsedi, Azra önüne döndü. Başını iki yana salladı bilmediğine dair. "Beraber gidin isterseniz. Ben de Karya'yı bırakırım."

Azra'nın gözleri, gözlerimi bulduğunda Kaan'a güvenebileceğine dair bir kez kırptım. Her ne kadar Kaan, Azra'yı çok önceden tanıyor olsa da Azra, Kaan'ı o geceye kadar tanımıyordu. Hele ki yaşadıklarından sonra kimseye güvenememesini çok iyi anlıyordum. Ona güven veren bakışlar attığımda içinin bir nebze olsun rahatladığını hissetmiştim.

"Ben?" diye sordu Korhan heyecanla. "Beni hanginiz bırakacak?"

Kaan güldü. "Tabanvay devanı," dedi, yürüyerek gideceğini kastetmişti.

Korhan'ın düşen yüzüyle bir anlık gaflete düşüp gülecektim ki onun benim ortağım olduğunu hatırlayıp kendimi durdurdum.

Korhan, yüzünü ekşitip bir Kaan'a bir de Karan'a baktı.

"Allah belanızı versin." Kınar gibi baktı yüzlerine. "Sizler hiçbir şeyi hak etmiyorsunuz."

Kendimi tutamayıp kahkahalara boğulurken Azra da içten içe kıkırdıyordu. Karan, keyifli bir yüz ifadesiyle Korhan'a yaklaşıp elini omzuna attı. "Senin kendi araban yok mu, kardeşim? Niye böyle dramalar yaratıyorsun? He canım, he gülüm?" deyip kolunun altına aldı onu.

"Gülün müyüm gerçekten?" dedi Korhan, Karan'a.

"İşi o onun, başka ne yapsın?" diye yanıtladı Kaan, Karan'ı.

"Sus be, terbiyesiz!" diye bağırdı Korhan, Kaan'a doğru.

Kaan onu umursamadı ve Azra'ya döndü. Yüzündeki gülüşü yavaşça en aza indirgedi ve hafif bir tebessümle beraber Azra'yla göz teması kurmaya çabaladı. "Biz gidelim istersen," diye mırıldandı. "Geç kalmayalım."

Azra başını salladı. "Olur," deyip Kaan'ın gösterdiği yöne ilerlemeye başladığında bana dönmüş ve el sallamıştı. Ben de ona el salladığımda küçük bir öpücükle taçlandırdım selamımı. İçimden gününün çok güzel geçmesini ve hiçbir korkuya kapılmadan eve dönmesini diliyordum. Onun mutluluğa çok ihtiyacı vardı, hele ki şu zamanlarda.

Derin bir nefesle önüme döndüğümde Korhan hâlâ Karan'ın kolunun altındaydı.

"Biz de gidelim öyleyse," diye mırıldandı Karan bana doğru. Başımı sallayıp onu onayladığımda Korhan içli bir nefes bıraktı. Karan'ın kolunun altından çıktı.

"Ben de kafeye gideyim de Bahar'ı yalnız bırakmayayım. Özlemiştir."

"Benim yerime öp diyeceğim ama sonrasında Bahar, başını klozete sokar gibi... O yüzden demiyorum," deyip çantamın askılığından tutarak Karan'ın yanına ilerledim. O da arabaya doğru ilerliyordu. Şoför tarafına geçtiğinde ben de sağ kapının yanında yerimi almıştım.

"Sen bakma ona, seviyor beni. Naz yapıyor ama halledeceğim, bekle ve gör."

"Sıkı takipçisiyim," deyip güldüm ve kapıyı açıp koltuğuma oturdum. Karan da bindiğinde Korhan yola koyulmuş, gözden yavaşça kaybolmuştu. Kemerimi bağladıktan sonra yerimi sağlamlaştırdım, derin bir nefes verdim. Karan da aynı işlemleri uyguladıktan sonra arabayı çalıştırmış ve yola koyulmuştu.

Aramız kötü olmamasına rağmen arabanın içinde dakikalardır bir sessizlik ve gerginlik söz konusuydu. Karan'ın dilinin ucunda bir şey vardı da

söyleyemiyordu sanki. Bu durum beni bir hayli endişelendirmiş ve rahatımı bozmuştu.

Öksürdüm ve sessizliği bozmak istedim.

"İyi misin?" diye sormamla gözlerini bana çevirdi.

"Karya," diye mırıldandı aniden, sorumu es geçmişti. "Bir şey soracağım sana ama bana karşı dürüst olmanı istiyorum."

Kuşkuyla bir yay gibi gerildi bedenim. "N-nedir?"

"Biri seni rahatsız mı ediyor?" Gözlerimi kaçırdım ve camdan dışarıya baktım. "Eğer öyleyse söyle bana, tek başına halletmek zorunda değilsin hiçbir şeyi."

"Sen..." diye mırıldanmıştım ki onu onayladığımı anlamamla güldü acıyla ve başını iki yana salladı. Sözümü kesti. "Ben, geçen gün evine geldiğimde mutfaktaki çöpte gördüm o notu. Üzerinde, *'senin ailen benim'* yazıyordu." O cümleyi duymamla omzumu kaldırmış ve kulağımı omzuma sürtmüştüm, başım Karan'dan tarafa dönmüyordu. "Senin söylemeni bekledim ama söylemedin."

"Ben," dedim korkarak. Sesim korkudan titriyordu fakat Karan'dan değil, ondan korkuyordum. Her kimse, *Mey'den...*

Karan, öfkeli bir şekilde nefes verdi ve gözlerini bedenimden çekip önüne yöneltti. Direksiyonu öylesine sıkıyordu ki teninin üzerinden damarlarını görebiliyordum. Ten rengi hafiften kızarmıştı. Sanki dilinin ucunda söyleyecekleri birikmişti de kendini zor tutuyordu.

"N-neden susuyorsun?" diye sordum, sessizliği beni her geçen saniye daha da endişelendiriyor ve geriyordu. Bir şey biliyor olabilme ihtimali, tüylerimi diken diken etmişti.

"Kalbini kırmak istemiyorum. Susalım."

Nefesleri titrek olmasına rağmen sesi oldukça keskindi. Seslice yutkundu.

"Ben," dedim yine ve yeniden. Her defasında cümleye giriyor ama devamını getirmiyordum çünkü ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Ne söyleyebilirdim ki zaten? Kime bahsedebilirdim bundan? Ne diye bahsedebilirdim? Başımı iki yana salladım, umutsuzlukla gözlerimi kucağıma indirdim ve kucağımda oynadığım parmaklarıma sabitledim.

"Biri seni taciz ediyor ve sen ne bana söylüyorsun ne de polise gidiyorsun," dedi Karan, hazmedemiyormuş gibiydi. Nefesleri sıktı. "Perdelerini kapatıp evinde oturuyorsun. Ben..." Dilini dudaklarında gezdirdi, kaşları çatılmıştı. Omuzlarını kendine doğru çekmişti. "Ben anlamıyorum, Karya. Söylemeni bekledim ama sen yokmuş gibi davrandın."

"Öyle çünkü," dedim. "Yok bir şey. Karışma sen."

Güldü inanamazcasına. "Karışma mı?" Başını iki yana salladı. "Ne dediğinin farkında mısın sen? Ailenin seni on altı yıl boyunca bir sır gibi sak[redacted]ek, bu not alelade bir şey gibi mi duruyor? Peşinde birileri [redacted]ireksiyona vurdu. Vurmasıyla yerimde sıçradım ve ondan uzaklaştım, kollarımı önüme siper ettim.

"Yapma," dedim yutkunarak. "Sakin ol."

Karan gözlerini kapattı ve öne doğru eğilip derin bir nefes verdi. Birkaç saniye öylece kaldı, boş yolda ilerlediğiniz için önüne bakmıyordu. Başını kaldırdığında dudaklarını ıslatıp, "Özür dilerim," dedi. "Özür dilerim, kendime hâkim olamadım. Seni korkutacağını düşünmeliydim, özür dilerim."

"Dileme," dedim ve kollarımı indirdim. "Bu, ailemle alakalı bir mesele değil. Peşimde kimse yok." Kalbini kıracağını bile bile gözlerimi ona çevirdim ve bana bakmasını sağladım. "Seni ilgilendiren bir şey de yok," diyerek cümlelerimi tamamladım, zehirli bir ok gibi dilimin ucundan çıkıp kalbine saplanmıştı kelimelerim.

Çenem titremişti çünkü bu, öylesine bir konu değildi. O bile koruyamazdı beni. O bile. Her şeyden öte, herkesten öte, benden öte, kalbimi avuçlarının arasına bırakacak kadar çok güvendiğim adam bile koruyamazdı beni karanlıklarımdan.

Gözleri dalgalandı, bulutlarından kar yağdı ruhuma.

Sesi sıcaktı ama yokluğuyla terbiye edercesine üşüttü.

"Neden?" Sesinin tınısı göğsüme bir yarık açmış ve o yarıktan kanlar fışkırtmıştı. "Neden yardım etmeme izin vermiyorsun? Neden sana attığım her adımda önüme bir taş koyuyorsun? Neden elimi uzattığımda hep bir boşlukla karşılaşıyorum ben?" Aniden duraksadı ve sesini inceltti. "Ya anlamıyorum," dedi inanamazcasına.

Gözlerinin titrediğini yandan görüyordum fakat uzanıp yaşlarını silemedim. İçime kapandım.

"Anlamıyorum. Bana ördüğün duvarların hiçbirini anlamıyorum. Yüksünmüyorum, teker teker tırmanıyorum o duvara yasladığın çürük merdivene. Ama sona yaklaştığım her an sen bir kat daha çıkıyorsun, bir adım daha uzaklaşıyorsun benden." Yutkundu ve kendine yediremezcesine mırıldandı. "Neden?"

"Ö-öyle olması gerekiyor."

Ağlamamak için çenemi sıkıyordum, ona yapacak bir açıklamam yoktu çünkü.

"Gerekmiyor," diye mırıldandı ve tek eliyle kavradığı direksiyonu sıyazladı. "Gerekmiyor," diye yineledi. "Sen zarar görmeye alışmışsın, Karya. Kurtulmayı bir seçenek olarak görmüyorsun, buna inanmıyorsun bile."

Sustum, cevap vermek istemiyordum. Çünkü bir kez konuşursam bin kez susmam gerekecekti. Çünkü bir kez konuşursam bir daha hiç susmayacaktım. İşte, bu iki çelişkinin arasında sıkışıp kalmıştım. Konuşmak da konuşmamak da azaptan başka bir şey değildi.

"İnanmıyorsun bana, değil mi?" diye sordu aniden. "İnanmıyorsun seni koruyabileceğime. Sana zarar gelmesine izin vermeyeceğime inanmıyorsun."

Duraksadım. Onu bu meseleden uzak tutmak için canını yakmaya mecburdum. Başka türlü vazgeçmeyecek, beni kurtarmak için her zaman olduğu gibi kendini yok sayacaktı. Aynaya baktığında dahi beni kendisinden önce görecek, ilk önce benim yaralarımı saracaktı. Ondan böyle bir fedakârlık beklemiyordum artık.

"İnanmıyorum," dedim keskin bir şekilde. Ne sesim titremiş ne de dudaklarım tereddüt etmişti. "Ama sana değil, artık iyi bir geleceğin beni beklediğine. Yoruldum artık, Karan. Bıraktım ben. Hem de her şeyi... Nasıl akıyorsa su, öyle aksın. Sen de bırak. [redacted] Anla bunu, lütfen," diye söylendim, sona doğru güçsüzleşmişti sesim.

Parmaklarımla oynuyordum. Karan'ın gözü parmaklarıma kayınca sağ gözümden bir yaş aktı, tek hamlede yok ettim ve başımı dışarıya çevirdim.

"Özür dilerim." Sesi eskisi gibiydi hatta daha masumane ve şefkat doluydu. Başımı ona çevirip gözlerimi aradım fakat benden başka her yere bakıyordu. "Sesimi yükselttim, korkuttum seni."

"Korkmadım," dedim, sesimdeki hüznü ne kadar saklamaya çalışsam da kendimi ele veriyordum. "Ben senden değil, kendimden korkuyorum, Karan." Derin bir nefes bıraktım arabanın içine. "Boş ver."

"Her neyden korkuyorsan şu hayatta, bütün korkularının yerini gülüşlerin alacak. Söz veriyorum. Çünkü..."

"Çünkü ağlayınca çok çirkin oluyorum, biliyorum," diye kestim sözünü.

"Çünkü sen gülünce güzel dünya, Karya Eşsiz," diye düzeltti cümlemi. Soyadıma baskı yapmıştı.

Sana zarar gelmesinden korkuyorum, yabancı. Bu korku, nasıl gülüşüme yenik düşecek?

Acıyla tebessüm ettim ve sustum. İçimden geçen tek şey; Karan'ın, ben karanlıklarla boğuşmadan önce karşıma çıkmış olmasını dilemekti. Belki de en büyük 'keşke'm bu olacaktı hayat boyu. Eğer ben pisliğe bulanmadan

önce çıksaydı karşıma, belki o zaman gözlerimin içi bile gülerken bakabilirdim ona. [redacted].

Birkaç dakika sonra benim fakültemin önünde arabayı durdurdu. Karan'a bakıp inmek ile direkt inmek arasında gidip geliyordum. En sonunda başımı hafifçe ona çevirdim, gözlerimiz birleşti.

"Görüşürüz."

"Dersin bittiğinde ara, alırım seni."

Başımı sallayıp indim arabadan, kapıyı kapatıp duraksadım. Gözlerimi kapatıp elimi göğsüme koyduğumda, korkumun hiçbir zaman geçmeyeceğini anladım. Hâlâ arkamdaydı, gitmemişti benim gibi. Ben de adım atamıyordum; neden, bilmiyordum ama olduğum yere mıhlanmıştım sanki. Gözlerim kapalıyken dudaklarımı araladım ve nefesimi verdim seslice.

Yavaşça adımlamaya başladığım an, ismim yankılandı kulaklarımda. [redacted] düğümde gözlerim yine Karan'la kesişmişti fakat ismimi onun dudakları, zihnimde yankılanan ses onun sesi değildi. Başımı sola çevirmiştim ki bana doğru ilerleyen Armin'i görmemle yerimde kalakaldım. "Karya!" diye ismimi yinelemişti yeniden. Bense, "Armin," diye mırıldanmış ve yanıma gelene kadar elimi güneşe siper etmiştim. O gelince güneşin önünü kesmiş, elimi indirmiştim.

Bakışlarım üzerinde dolanıyordu. Siyah, yüksek belli kumaş bir pantolon giymiş; üzerine de polo yaka, siyah tişört geçirerek pantolonunun içine sokmuştu. Ayağında beyaz ayakkabıları ve paçalarından gözüken beyaz çorapları vardı. Uzun, turuncumsu, ışık vurunca sarıya dönen saçlarını sıkıca bağlamış ve arkada küçük bir topuz yapmıştı. Sakallarını, onu ilk gördüğüm güne göre kısaltmış olmalıydı.

"Bu sefer yakaladım seni," dedi sevinçle, bakışlarımı bedeninden çekip gözlerine kaldırdım. Yuvarlak, ince çerçeveli gözlükleri gözündeydi. "O günden sonra seni bir daha göremeyeceğim diye çok korkmuştum. Nasılsın?"

"İyiyim, sen?" dedikten sonra bakışlarımı ondan çekmiş ve Karan'ı aramıştım fakat bulamamanın üzüntüsüyle önüme dönmek zorunda kalmıştım. Gitmiş olmalıydı.

"İyiyim," diye yanıtladı Armin sorumu. Dikkatimi ona verdim. Yürümeye başlamıştık okula doğru. "Dersin hemen başlıyor mu yoksa bir kahve için vaktin var mı? Ah, gerçi sen sıcak süt severdin her zaman," diye sordu sıcakkanlılıkla.

Saatime baktım, dersim birazdan başlayacaktı. "Daha sonra içelim mi?" diye sordum. "Dersim başlayacak."

"Tabii, olur," dedi Armin. "Sınıfına kadar eşlik edeyim öyleyse."

"Olur."

"Karya, geçen gün sana söylediklerim... Eğer seni korkuttuysa özür dilerim," diye mırıldandı merdivenlerden çıkıp okula giriş yaparken. "Niyetim seni rahatsız etmek değil ama farkındayım, biraz ettim. Özür dilerim. Bilirsin, hislerini saklayabilen bir insan değilim sadece. Daha dikkatli olacağım."

"Sorun değil," dedim bilemez bir şekilde. Sorun muydu, değil miydi, ben bile bilmiyordum. "Üzerine düşünmedim."

"Pekâlâ," dedi gülerek. "Sevindim."

"Sadri Hoca'yı tanıyor musun?" diye sordum aniden. İlk defa onunla dersim vardı ve nasıl biri olduğunu merak ediyordum. "İlk dersim onunla bugün, ilk defa gireceğim dersine."

Armin kaşlarını kaldırdı. "Aksi bir adamdır. Dersine geç kalanları hiç sevmez. Unutmaz da. Kincidir."

"Ne?" diye bağırdım. Hızla kolumdaki saati gözlerimin hizasına kaldırdım. "Derse üç dakika kalmış! Üç dakikada üçüncü kata çıkmam gerekiyor!"

Armin kahkaha attı tepkimle. "Sakin ol, şimdi koşmaya başlarsan yetişirsin."

Başımı sallayıp yutkundum. "Görüşürüz, kaçtım ben!"

"Bir dahaki sefere eşlik ederim artık sınıfına kadar!" diye bağırdı arkamdan Armin. Ona karşı ne çok iyi ne de çok kötüydüm. Geçmişimden biri olması beni mutlu mu etmeli yoksa germeli mi, henüz karar vermemiştim. Benimle yakınlık kurmaya çabalaması aklımda yer edinmiyor, bunun üzerine düşünmüyordum.

"Yettim," diye mırıldanıp son bir güçle koşmaya başladığımda insanlar bana, üniversiteye ilkokul üçüncü sınıf çocuğu bırakılmışçasına bakıyorlardı. "Yettim, hocam." Üç katı da çıkıp sınıf kapısının önüne geldim ve kapıdaki dikdörtgen camdan içeriye baktım. Hoca yeni girmiş, kürsüye ilerliyordu. Hızla kapıyı tıklattım, içeri girip hiçbir şey demeden amfinin merdivenlerini çıkmaya başladım. Ortalarda kendime bir yer bulup kurulduğumda hoca hâlâ daha kürsüye ilerliyordu. Ağırkanlıydı. Ve sanırım sınıfa girdiğimi fark etmemiş olmalıydı yoksa burnumdan getirirdi.

Yanımda oturan kız bana doğru eğilip, "Güzel performans," deyip sırıttı. "Sadri Hoca geç kaldığını fark etseydi ya kovar ya da rezil ederek kabul ederdi."

"Tövbe, Allah korusun!" dedim. Öyle bir duruma düşmek yerine yetmiş metre yüksekten aşağıya düşmeyi tercih ederdim. Kız gülümseyip doğruldu ve önüne döndü. Sadri Hoca kürsüye gelip iyice kurulduğunda gözlükleri-

nin üstünden sınıfa baktı. Amfi olduğu hâlde çok büyük bir sınıf değildi. Fakat yine de o gözlük camlarının ardından bizi görebildiğinden pek emin değildim.

Bu düşünceyle sırıtıp arkama yaslandım ve kollarımı göğsümde bağlayarak dikkatimi hocaya verdim. Masanın üzerindeki telefonumun ışığı yanıp sönmeye başladığında ekranı ters çevirdim, bildirim gelmiş olmalıydı. Karan'dan olmasını dileyerek kalemimi çıkardım ve dirseğimi yasladığım elime çenemi konumlandırarak derse döndüm.

Zihnimin Karan'sız hava sahasına ihtiyacı vardı.

Gün sonunda girdiğim altı dersten de çıkmış, derin bir nefes vermiştim. İçimden hâlâ Sadri Hoca'nın kurallarını sıralıyor ve ezberlemeye çalışıyordum. Üç saat boyunca aynı şeyleri sayıklamış ve bunları aklımıza kazımamızı istemişti. Onu dinlemek ayrı bir eziyetken şu an zihnimde döndürdüğüm cümlelerinin, kulaklarıma sesini iliştiriyor olması ayrı bir eziyetti.

Oflayarak ellerimi eteğimin ceplerine soktum ve kampüsten çıktım, caddede insanların arasına karıştım. Biraz hava alıp sonrasında Karan'ı arasam daha iyi olacaktı sanırım. En azından bunu deneyebilirdim. İnsanlardan kaçmadan onlara alışmayı deneyebilirdim. Başım yerde değil, öndeydi. Gözlerim kaldırım taşlarını ezberlemiyor, etraftaki hediyelik eşya dükkânlarının vitrinlerinde geziniyordu.

Kampüsün beş dakika kadar uzağındaki çarşıdaydım. Yan yana dizilmiş aynı konseptteki dükkânların kaldırıma doğru açılan tezgâhlarını geziyor ve dikkatle inceliyordum. Yaklaşık yirmi dakika kadar gümüş ev eşyalarını inceledikten sonra yan tezgâha kaymış ve kolyelere, bileklikliere bakmaya başlamıştım.

Bunu ilk defa yapıyordum, bu yüzden oldukça meraklı ve normal bir insanın dikkat etmeyeceği kadar dikkatliydim.

"Buna ne dersin, güzel kızım?"

Satıcının sesiyle diz kapaklarımın hizasında olan tezgâha doğru eğilmiş bedenimi doğrulttum ve avucunda tuttuğu kolyeye baktım. Aramızda bir metre kadar kısa bir mesafe vardı fakat korkmuş değildim. Kolyeye daha iyi bakabilmek için bir adım yaklaştım. Kolyenin demiri avucundayken ortası sallanıyordu. Sembolü avuçladım, parmak uçlarımla tuttum.

Bu, Yin Yang sembolüydü.

Karya ile Karan'ın sembolü.

Karan'ın evinde birbirimizin dizlerine başımızı koyup uyuduğumuzda, ikimizi bu sembole benzetmiştim. Her anlamda... Fiziksel olarak da ruhsal

olarak da bizi temsil ediyordu, artık buna inanıyordum. Bir zamanlar sadece fiziksel olarak aklıma gelse de şimdi emindim ki bizim ruhlarımız da birbiri için yaratılmıştı.

"Çok güzelmiş," diye mırıldandım. "Alabilir miyim?"

Dükkân sahibi olduğunu tahmin ettiğim amca güldü. "Elbette alabilirsin hatta şimdi tak istersen."

Gülümseyerek kaşlarımı kaldırdım ve ellerimi çırptım sevinçle. Kolyelerin olduğu tezgâhta yazan ücreti çantamdan çıkarıp karşımda bana bakarak gülümseyen amcaya uzattım. "Teşekkür ederim," dedim sessizce ve kolyeyi avuçladım.

Saçlarımı sağıma doğru yatırıp kolyeyi takmak için kancasını ayırmıştım ki birkaç tezgâh ötede -son tezgâh olmasından dolayı duvarın dibindeydi- omzu duvara yaslı bedeni görmemle duraksadım. Şapkasının altından bana bakıyordu. Gözlerim kaçamak bir şekilde bir onunla buluşuyor bir de ona baktığımı anlamaması adına zeminde geziniyordu.

Kolyeyi takmamı bekleyen amcaya dönüp kolyeyi boynumdan geçirdim ve kancasını sabitledim. Kolyenin soğukluğu göğsüme değince parmaklarım sembolün üzerinde gezinmişti. Saçlarımı sağa yatırmamdan dolayı gözlerim direkt olarak onu görebiliyordu. Hâlâ oradaydı.

"Başka bir isteğin var mı, güzel kızım?" diye sordu yaşlı amca.

Zoraki bir gülümsemeyle başımı iki yana salladım.

"Kolay gelsin," dedim ruhsuz bir surat ifadesiyle ve gerisin geri adımlayarak tezgâhların arasından çıktım. Sağa doğru hızlı adımlarla ilerlemeye başladım. Yokuş aşağı ilerlediğim için adımlarım koşuyormuşum hissiyatı veriyordu. Korku dolu gözlerim etrafta gezinirken başımı omzuma doğru yatırıp göz ucuyla arkama baktım, orada olmamasını diliyordum.

Dileklerim boşaydı. Peşimden gelen bir karanlık vardı.

Başında kasket, üzerinde pespaye bir hırka, bacaklarında yırtık pırtık bir pantolon vardı.

Tedirginlikle adımlarımı daha da hızlandırdım ve nihayetinde koşmaya başladım. Yüreğim ağzımda atarken kim olduğuna veya olabileceğine dair en ufak bir fikrim yoktu. Hızla köşebaşına gelmemle bir anlığına duraksayıp elimi duvara attım ve kolumun üzerinden bana doğru koşan adama baktım. Yüzü gözükmüyordu fakat artık tam anlamıyla benim peşimde olduğuna emindim.

Gözleri, gözlerimdeydi.

"Kimsin sen?" diye söylendim ve yutkunuşum boğazımı parçalayacak gibi olsa da zorla yutkunarak ara sokaklara giriş yaptım. Bir elimle çan-

tamı tutuyor diğer elimle de askılığını kavrıyordum. Adımlarım oldukça hızlıydı, neyse ki babam beni atletizm konusunda da iyi yetiştirmişti. Yine de işin içine korku girince bacaklarım sanki iğne iplikmiş gibi birbirine dolanıyordu.

"Kahretsin, kahretsin, kahretsin!" Nefes nefese kalmıştım. Sürekli olarak sokak değiştiriyor, gördüğüm her köşebaşında farklı bir yöne giriyordum. Nereye ilerlediğim hakkında hiçbir fikrim yoktu, tek istediğim bu izbe ve harabe yerden sağ salim çıkabilmekti. Elimdeki çantamın kilidini açtım, saniyeler içerisinde telefonumu bulup çıkardım.

"Karan, Karan, Karan..." diye mırıldanarak iki elimle kavradığım telefonumda Karan'ın numarasını buldum, dokunup kulağıma götürdüm. Hâlâ koşmaya devam ediyordum fakat arkamdan gelen kimse yoktu. Onu atlatmış mıydım?

"Lütfen aç, lütfen aç," diye sayıkladım ciğerlerim yarılmak üzereyken. Bir anlığına duraksamış ve köşebaşındaki harabeye dönmüş evin duvarına elimi yaslayarak öne doğru eğilmiştim. Nefeslerim zemini titretecek kadar şiddetliydi. Göğsümde zelzeleler meydana geliyordu. "Karan, lütfen," diye inledim acıyla.

Sonra onun sesi doldu kulaklarıma.

Acım dinmedi ama korkum hafifledi.

"Karya, çıktın mı dersten? Kampüsün önündeyim, seni bekliyorum."

"Karan, yardım et! Yalvarırım, yardım et! Biri beni takip ediyor, sanırım onu atlat-," dediğim an elli metre kadar ötemde, yokuş aşağı geldiğim istikametin en başında bir beden gördüm. Simsiyah giyinmiş, başında fötr şapka olan bir beden... Dimdik duruyor ve bir şahin gibi gözlerini benden ayırmıyordu. Yüzünü göremiyordum ama sanki birazdan bir yayda ok gibi gerilecek ve tam on ikiden bana isabet edecekti.

"Karya!"

Karan'ın haykırışları kulağıma ulaştığında kendime geldim ve sokağın başındaki bedenden aldım gözlerimi.

"Karya, orada mısın?" diye bağırdı Karan.

"Karan, kampüsün yanındaki çarşıdan ara sokaklara girdim. B-burası neresi, bilmiyorum." Yaşlı gözlerimle etrafa baktım, sesimin dalgalanışı boğazımı sular içinde bıraktı. "Yıkık dökük evler var, her yer harabeye dönmüş. Yardım et."

"Bekle, geliyorum, tamam mı? Telefonu kapatma, koşabildiğin kadar koş. Ben geliyorum." Sık nefesleri kulağımı deldi geçti. "Sana bir şey olmasına müsaade etmem."

Başımı iki yana salladım ve elimi yasladığım duvardan çekrim. Toz içinde kalmıştı. Gözlerimi sokağın başına çevirdiğimde o bedenin gitgide bana yaklaştığını görmemle adımlarımı hızlandırdım, koşmaya devam ettim. "Koşuyorum Karan, koşuyorum," dedim endişe ve sona gelmişliğin verdiği tükenmişliği barındıran sesimle. İçimde dans eden kızın ayaklarına kanlar misafir olmuştu.

"Benim için koş." Nefesleri tükenir gibi titriyordu. "Geliyorum."

Bir sokağı geçtim, bir sokağı daha geçtim, sonra başka bir sokağa girdim ve sonra başka bir sokağa daha girdim... Sokaklar bitmiyordu. Issız, tek bir insanın dahi geçmediği virane yerlerdi. Öyle ki göğsümün titreyişi ve nefeslerimin sesi yankılanıyor, yeniden bana isabet ediyordu. Bu korkunun bir sonu yok muydu? Her saniye nasıl olurdu da giderek artabilirdi?

En sonunda kaçışın bir kurtuluş olamayacağını kabullenerek duraksadım ve etrafıma bakındım. Saçlarım koşmaktan birbirine girmiş ve rüzgârın etkisiyle yüzüme doğru dağılmıştı. Parmak uçlarımla saçlarımı geriye doğru yatırdım, gözlerimle girebileceğim bir kuytu aradım. Düşünecek vaktimin olmayışı gerçeğiyle kendimi duvarları yıkılmamış olan bir evin bahçesine attım.

"Karan," diye mırıldandım ağlamaklı bir sesle. Beni duysun istiyordum. Gözyaşlarımın beni boğmasına izin vermesin istiyordum.

"Geliyorum, güzelim, ağlama sakın. Geliyorum," dedi ve yeniden beni kesik soluklarıyla baş başa bıraktı.

Bahçenin içinden geçip evin dışarıdan ikinci katına çıkan merdiveninin altına girdim, iyice dibe doğru sokuldum. Ayaklarımın üzerine çökmüş, göğsümü bacaklarıma yaslamıştım. Kollarımla dizlerimi sardıktan sonra telefonu yeniden kulağıma götürdüm. Az önce buraya girdiğim sokağı, bahçe kapısının demirlerinin arasından görebiliyordum. Beni görmemesini dileyerek başımı geriye sarkıttım, duvara yasladım.

Bir elimde telefon varken diğer elimi, nefeslerimi duymaması adına dudaklarıma ve burnuma kapatmıştım.

Yaşlı yanaklarıma yapışan saçlar tenimi gıdıklıyordu.

"Kaçamazsın."

Bir kelime, on harf ve robotik bir ses.

Gözlerim, beyazlarındaki kılcal damarları belli edercesine büyürken dudaklarımın üzerindeki parmaklarımı daha da baskıladım tenime. Yerimde titremekten vücudum kan ter içinde kalmış, cehennem ateşinde yanar duruma gelmiştim.

Göz kapaklarımı bir saniyeliğine yuvalarına oturtacağım sırada bir kez daha duydum o sesi.

"Ben geldim."

İki kelime, dokuz harf ve yine robotik bir ses.

Duyduğum şey, bir insan sesi gibi değildi. Oldukça hırıltılı ve değiştirilmiş bir ses tonuydu. Onu duymak, onu anlamaktan daha zordu. Sesi öylesine korkunç ve olağan dışıydı ki yutkunuşumun zorlaşmasını sağlıyor ve bu, beni boğulmaya itiyordu. Sanki yutkunsam, bu sessiz cehennemde bir şimşek gibi çakacaktı.

Bakışlarımı önümden aldım ve bahçe kapısına çevirdim. Bakır renkte, boyum kadar bir kapıydı. Üzerinde taştan bir duvar vardı. Bir geçit gibiydi âdeta. Sonuna kadar açıktı ve ben, açık olduğu kısmın çapraz oluşundan faydalanarak sokağı görebiliyordum. Tıpkı az önceki robotik sesi gibi adım sesleri ulaşmaya başladığında kulaklarıma, daha fazla küçülebilirmişim gibi iyice sarıldım bacaklarıma.

"Küçüğüm..." Başımı dizlerime gömdüm. "Neredesin?"

Dizlerimin arasından baktım sokağa, tıpkı evimizi adamlar bastığında dolabımın içine saklanıp o küçük, incecik bir çizgi kadar olan aralıktan onları izlediğimde yaptığım gibi.

Bahçe kapısından gördüğüm bedenle tüm damarlarım kaskatı kesildi. Öyle bir sessizlik oluştu ki dünyamda; tenimin altında dolaşan her canlıyı, her sinir hücresini hissettim. Sanki çırılçıplaktım ve bu çıplaklığa derim de dâhildi. Kırmızı etimle meydandaydım. Gördüğüm bu beden, tezgâhların arasında gördüğüm bedenle aynı beden değildi.

Onu atlatmıştım.

Peki öyleyse, bu kâbuslarımdan çıkagelen adam da kimdi?

Başımı iyice gömdüm dizlerime. Beni bulmamasını umarak o merdiven altında öylece hareketsiz bir şekilde kaç dakika geçirdim, bilmiyordum. Karan telefonda konuşuyor, bir şeyler söylüyordu fakat ben tek kelime etsem yakalanacak olmamdan dolayı sesimi çıkaramıyordum. Yalnızca ağlıyor, içimden bunları hak edecek ne yaptığımı sorguluyordum.

Hareketsizlik ve yorgunluğun verdiği ağırlıkla gözlerim kapanıyordu ki öne doğru savrulmamla kendime geldim. Hızla telefonumu kavradım, aramanın kaçıncı dakikasında olduğuma baktım. Otuz sekizinci dakika... Etrafıma baktığımda hiçbir ses ve görüntü yoktu. Her şey, terk edilmiş bir evde olması gerektiği gibiydi. Yavaşça ayaklandım ve merdiven altından çıktım.

"Karan..." diye fısıldadım.

"Oh..." Karan'ın nefes verişi ulaştı kulaklarıma. "K-Karya, neredesin? Neredesin söyle bana, her sokağa bakıyorum. Her taşın altında seni arıyorum, neredesin?"

Cevap vermeden dudaklarımı ıslattım. Bahçedeki otlara basarken ses çıkmaması adına oldukça yavaş hareket ediyordum. Bahçe kapısına geldiğimde elimi duvara yasladım ve eğilip geçitten geçtim, sokağa çıktım. Önce soluma baktım, kimse yoktu. Sağıma döndüğümde duvara yaslanmış bir şekilde bana bakan o karanlığı görmemle geriye sendeledim. Hızla duvara tutundum.

On metre kadar uzağımda, taştan duvara sırtını yaslamış, sağ ayağını sol ayağının yanına dik bir şekilde konumlandırmış hâlde bekleyen beden, her zerremi ateşe veriyordu. Üzerinde, ayak bileklerine kadar uzanan deri, siyah bir trençkot vardı. Başında fötr bir şapkayla yüzünü örtüp gölgeliyordu. Ellerindeyse siyah eldivenler vardı.

Trençkotunun altında siyah boğazlı bir kazak ve siyah kumaş pantolon vardı. Postallarından dışarı sarkıyordu. Bu sıcak havada gerçekten cehennemden çıkıp gelmiş gibi duruyordu.

"Günaydın, küçüğüm." O robotik ses yeniden nüfuz etmişti zihnime. "Ben de uykundan uyanmanı bekliyordum."

"Karan," dedim nefes nefese geriye doğru koşarken. Yüzüne dahi bakmamış, hızla arkamı dönerek koşmaya başlamıştım. Bulduğum ilk aradan aşağı saptığımda karşımda, beş altı evin arasından gözüken deniz vardı. Caddeye çıkmalıydım.

Telefonu kulağıma götürdüm. "K-Karan," dediğim nefeslerim boğazımda takılı kalırken. Yaşlarım aktıkça akıyor, şelaleye dönüşüyordu âdeta. Tam cümle kurmak için dudaklarımı aralamıştım ki ani bir şekilde ağlamam şiddetlendi, hüngür hüngür ağlamaya başladım. "Yardım et!" diye bağırdım feryat figan, çığlıklarım bir ruh gibi yayıldı tüm duvarların arasına.

"Delireceğim, neredesin? Neredesin? Kahretsin! Neredesin?"

Karan'ın çaresiz sesi bir mızrak gibi saplandı kalbime.

Yokuş aşağı koşarken arkamı dönüp ona baktım gelip gelmediğini kontrol etmek adına. Yokuşun başında, hızlı adımlarla bana doğru ilerliyordu. "Hayır," diye mırıldandım yalvarır gibi ve koşmaya devam ettim.

Bacaklarım o kadar yorulmuştu ki yokuş aşağı koşarken yamuk taşların boşluklarına takılıyor ve öne doğru yalpalıyordum. "Kimse yok mu?" diye çığlık attım.

Dakikalarca koşup yeniden bir ara sokağa saptığımda bedenim bir göğse çarptı ve çarptığım göğsün kolları bedenime sarıldı, hızla kilitledi beni kendine. Çığlık atmaya başladığımda boğazımın yırtıldığını hissediyordum. Ellerim araya sıkışmışken bedenimin esareti altına girdiği beden, bir eliyle başımı göğsüne bastırdı. Bense o bedeni ittirip kaçmaya çalışıyor, ellerimle kendimi savunuyordum.

"Şşş," dedi titreyen nefesleriyle o bedenin sahibi. "Benim."

Tanıdık sesle çığlıklarımı susturmuştum fakat o sesin kime ait olduğunu algılayamayacak kadar yorgundum. Kendimi güvenli kollarda olmanın verdiği hisle iyice bıraktım, beni sarıp sarmalamasına izin verdim. Başım göğsündeydi, gözlerim kapalıydı fakat o karanlığın beni bir yerden izlediğini biliyordum.

Bedenimi teslim ettiğim kişinin ellerinin sırtımda gezinmeye başladığını hissettiğimde, tek hissettiğim şeyin bu olmadığını anladım.

İki çift göz üzerimdeydi.

Biri öfke, biri hayal kırıklığı doluydu.

İki çift göz... İki kişi.

Kirpiklerimle tenimi okşadım ve son defa kapattım gözlerimi, kuruyan dudaklarımı araladım. Yüreğim, tek kişinin adını haykırıyordu bağıra çağıra; oysa ben fısıltıyla kazımıştım onun adını dudaklarıma: "Karan."

Yabancı, gel ve bana huzuru bahşet. Yeniden.





BÖLÜM 13:
VAĞMURLU GECE VE KURU DUDAKLAR

Saat gece yarısını çoktan geçmişti. Bir civarlarında olduğunu tahmin ediyordum. Gözlerimi Armin'in evinde açmış, bu saate kadar onun yanında kalmıştım. Odasındaki yatakta yatarken zihnimde dönen tek şey vardı: Karan neredeydi? Telefonu kapatmış, bir mesaj dahi atmamıştı. Merak etmemiş miydi beni? Çığlıklarımı duymamış mıydı?

Ona, *korkuyorum,* demiştim. Bunun hiçbir önemi yok muydu?

O sokakta rastlayıp kollarımı sardığım beden, Armin'in bedeniydi. Beni tezgâhların arasında görüp yanıma gelmek istemiş fakat yetişememişti. Dakikalar boyu o ara sokaklarda beni aramış, en sonundaysa sıkı sıkıya sarmıştı. Beni koruması için yalvardığım beden ona aitti ama Karan neredeydi?

Kalbim öylesine kırıktı ki gözlerimden yaş dahi akmıyordu o kırıklara dolar da çiçekler yeşerir belki diye.

Uyanır uyanmaz onu aramıştım etrafımda. Ama Armin vardı. Karan yoktu. Telefonuma uzanmıştım, bir mesajını görmeyi dilemiştim. Ama kendisi olmadığı gibi ondan bir iz de yoktu. Bunun ağırlığı altında eziliyordum. Bu kadar mı bıkmıştı benden? Oysa... O karanlıktan kaçarken telefonun ucundan kulaklarımı delip geçen nefesleri, yüreğimi dahi üşütmüştü.

Karan neredeydi?

"Karya, geldik."

Armin'in sesiyle başımı arabanın penceresinden ayırdım ve ona döndüm. Bir taksiyle beni evime getirmişti Armin. Onun yanında kalmak istememiştim. Karan merak etmese de beni merak edecek bir ev arkadaşım vardı.

Minnetle gülümsedim Armin'e.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım bir elim kapının kulpundayken. Gözleri gözlerimden bir saniye olsun ayrılmıyordu. "Bugün bana çok büyük bir iyilik yaptın."

"Önemi yok," dedi. "Her kriz geçirdiğinde bana rastlayacak kadar şanslı olursun umarım."

Ona kriz geçirdiğimi ve beni birinin takip etmediğini söylemiştim. O karanlıktan kimseye bahsedemezdim. Polise gidemezdim. Yıllar önce onu öldürmeye kalktığımda da gidememiştim. Oysa katil olan oydu. O öldürmüştü benim filizlenen yanlarımı. Bana bugüne kadar bir katil olduğumu zannettirmişti. Ölmemiş olmasının şokunu atlatamadığımdan bunun ağırlığı altında ezilmeye vakit bulamıyordum.

"Umarım," dedim buruk bir şekilde ve başımla selam verdim. "İyi geceler."

"Sana da, Karya," dedi Armin. Şoförün arkasındaki koltukta, benim yanımda oturuyordu. Kapımı açtım ve aşağı indim. Taksi hareketlenip geri geri sokaktan çıkmaya başladığında hızlı adımlarla apartmana ilerledim. Demir kapıyı güçsüzleşen kollarımla ittim ve içeri girdim, elimi duvara yasladım.

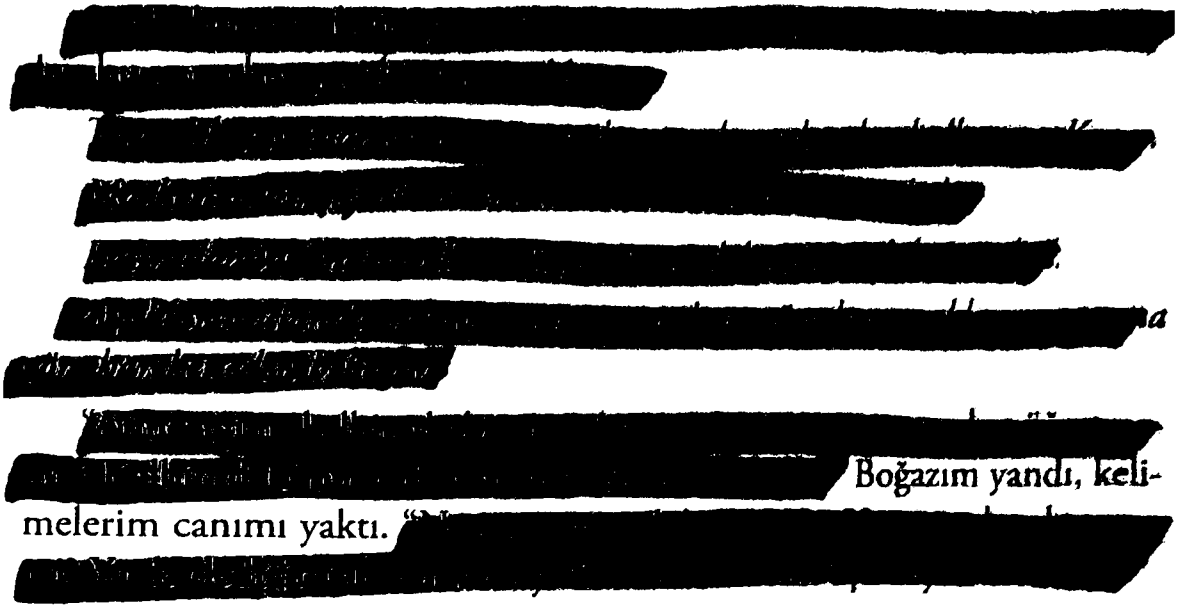
Onun kokusu karşıladı yüreğimi.

Sersem adımlarla bizim katımıza çıkana kadar zihnimde bir ton ihtimali değerlendirmiştim. Her ihtimalde ağlıyordum. Dönemeçli merdivenlerin sonuna geldiğimde zemine basmadan yavaşça eğildim ve son basamağa oturdum. Sırtımı soğuk duvara yaslamıştım. Ardımda benim, karşımdaysa Karan'ın dairesi vardı. Çapraz bir şekilde oturmuş ve ellerimi beton zemine yerleştirmiştim.

Kapısına baktıkça göz bebeklerim titredi. Kendime hâkim olamadım. "Hiç mi merak etmedin beni?" diye sordum sanki onunla konuşuyormuş gibi. Bana yanıt versin istedim ama karşımda duran şey bir tahta yığınıydı. Ahşap bir kapıdan fazlası değildi. Kesik kesik dudaklarımdan firar eden nefeslerimle ofladım.

"Ne olursa olsun, artık bir kurtarıcı meleğim var sanıyordum. Sendin..." Çenemde bir deprem yaşandı, titreyen yüzümle beraber gözyaşlarım teker teker, usulca yanaklarıma döküldü. "Sen benim kurtarıcı meleğimdin, Karan. Neden beni başka meleklere teslim ettin?"

Hıçkırıklarım sardı tüm apartmanı. Dizlerimi karnıma doğru çekip bedenime sarıldım. Daireler çizen merdivenlerden aşağıya bakarken başım dönüyordu. Göz kapaklarımı yuvalarına oturtup buna bir son vermeyi yeğledim. Çünkü annemin öğütleri arasında bu da vardı.



Boğazım yandı, kelimelerim canımı yaktı.

Geçmeyeceğini kendime hatırlatırcasına başımı iki yana salladım. O acı hep orada kalacaktı, daha öncekilerde olduğu gibi. Buna alışmıştım ve dahası bunu yadırgamıyordum. Umutsuzluk dolu yüreğime tutunarak ayağa kalktım, çantamdan anahtarımı çıkardım. Anahtarı kapı deliğine oturttuğumda başım istemsizce onun kapısına dönmüştü.

Çıksın istedim dışarıya. O küçük delikten beni izliyor olsun istedim. Beni yalnızlıktan çekip alan o koca adamın... Arkadaşımın... Beni bu yalnızlığa hapsetmemesini diledim.

Ardından önüme döndüm ve anahtarı kapı deliğine soktum, kilidi açtım. Tam bu sırada başka bir kilit sesi yankılandı kulaklarımda, daha sonra onun bedeni yeşerdi gözlerimin önünde. "Karan," diye mırıldandım umutla, anahtarı bırakıp ona döndüm tamamen.

"Karya." Sesi endişeliydi fakat beni görür görmez bir anda durağanlaştı. Bir eli kapısının üzerindeyken diğeri pervazındaydı. Yavaşça kaydı parmakları, kapıyı serbest bırakıp benim gibi koridora çıktı. Aramızda bir buçuk metreye yakın mesafe vardı. Adımlasam, tükenmesi saniyeler almazdı fakat bakışları bana kilometreleri aşmam gerektiğini hissettiriyordu.

"İyi misin?"

Başımı salladım sessizce, dudaklarımı ıslatıp ona baktım. "İyiyim, teşekkür ederim," dediğimde başını öne doğru eğip dudaklarını birbirine bastırdı.

"Sevindim, iyi akşamlar."

Buz kesti yüzüm.

Nefesi öyle sert çarpmıştı tenime.

"Neden?" dedim aniden, vücuduma depolanan cesaret ve hayal kırıklığının verdiği, kaybedecek bir şeyimin kalmaması hissiyle. Vücudu durağanlaştı, sırtıyla bakışıyordum. Omzunun üzerinden gözleri gözlerime değdi,

deldi geçti sanki. "Neden aramadın hiç? Yani..." Avuçlarımı eteğime gömdüm, başımı öne eğdim. "Aramak zorunda değilsin ama..."

"Aramak zorunda değilim," diyerek sözümü kesti ve beni onayladı. "... ve aramadım. İyi akşamlar."

Bu kadar acımasız olmak zorunda mıydı? Ben onun hep merhametli tarafına denk gelmiştim. Bu tarafı çok can yakıcıydı.

Evine doğru adımladı, içeriye girip az önceki gibi bir kapıdan bir de pervazından tuttu. Tam kapatacaktı ki titreyen sesimi saklama gereği duymadan konuştum, durdurdum onu.

"Niye böyle davranıyorsun? Ne yaptım ben sana? B-ben gelirsin sanmıştım. Seni ararsam beni, o sokaklardan çekip alırsın sanmıştım. İlk... İlk sana koşmuştu parmaklarım. İlk seni aramıştı gözlerim telefonda. Neden?

[redacted]"

Gözlerini yumup sinirle başını yana çevirdi. Ardından tuttuğu kapı kolunu serbest bıraktı, benim gibi koridora çıktı ve aramızdaki mesafeyi en aza indirdi.

"Başıma bir şey gelip gelmediğini hiç mi umursamadın? Ya gelmeseydim... Hiç sormayacak mıydın o zaman?" Yutkundum ve önümdeki parmaklarımla oynadım, ondan kaçmak için tek seçeneğim buydu. "Peki ya şimdi?" deyip başımı kaldırdım ve gözlerine mıhladım gözlerimi. "Şimdi neden kapıdasın? Endişeyle ismimi söyledikten sonra neden bir yabancıymışım gibi davranıyorsun?"

Sesimin tınısı öyle kırıktı ki küçük bir kız çocuğu gibi sorguluyordum onu. Ben sorguladıkça o sustu, sustu ve öylece baktı.

"Koruyucu meleğim sanıyordum seni," dedim gülümseyerek. "Korurdun sanmıştım," diye devam ettirdim sözlerimi. Cevap vermeyeceğini anlayınca başımı iki yana salladım ve geriye doğru adımlayarak arkamı döndüm.

"Armin," dedi, durdurdu beni. "Armin'in kolları arasındayken, korkmuş bedeninin bana ihtiyacın olmaz sanmıştım."

Korkmuş bedenimin en çok sana ihtiyacı vardı. Eğer o kollar senin kolların olsaydı, şu an hâlâ korkuyor olmazdım.

Ona döndüm tekrar, yüzüne baktım. Çenesi kasılmıştı. Gözleri tek bir noktaya sabitliydi. "Neyse," dedi aniden ve o takılı kaldığı noktadan çekti gözlerini. "Bir önemi yok. İyi olmana sevindim," deyip içeri girdi hiç beklemeden. Ağzımı açmama dahi müsaade etmemişti.

Kapı çarpması, kilit sesi ve rüzgâr uğultusu...

Ayaklarım yere basmakta güçlük çekiyordu. Sağ ayağımın ucu yavaşça havalandı, topuğumun üzerinde dururken yeniden bütünleşti yerle. Parmaklarımla eteğimin uçlarını kavradım, haksızlığa uğradığım için yerimde dakikaları saydım.

"Sen sanmıştım..." dedim. "Sen sanmasaydım, kollarım umudunu bulmuşçasına sarmalamazdı o bedeni."



Sabaha karşı uyandım. Üzerimi değiştirme gereği duymadan pijamalarımın üstüne bir hırka geçirdim ve odamdan çıktım. Azra'yı uyandırmamaya özen gösteriyordum. Güneş henüz doğmamıştı. Karanlık hâkimdi hâlâ yeryüzüne. Uzun koridorda parmak uçlarımda yürüyerek kapının yanına kadar geldim, botlarımı ayaklarıma geçirip pijamalarımın bollaşan uçlarını da içine soktum.

Anahtarlarımı elime alacağım sırada paçalarımda hissettiğim baskı ve duyduğum miyavlama sesiyle duraksamıştım. "Mavi," diye mırıldandım anaç bir sesle. O da yeni uyanmış olmalıydı. Gözleri kısık, dili dışarıdaydı ve etrafımda dolanıyordu. "Anneciğim, ne yapıyorsun sen bu saatte?"

Fısıltıyla karışık söylenerek avuçladım küçücük bedenini ve balkon kapısının önündeki uyku yastığına götürdüm. Özenle yerleştirip başını okşadığımda mayışmıştı yeniden. Hafifçe gülümsemiştim bu hareketiyle. Gülümseyişim bile buruktu çünkü bakışlarım, pencerenin ardından Karan'ın evine kaymıştı.

"Biliyor musun, Mavi?" diye mırıldandım, onunla dertleşmek bana iyi gelebilirdi. Beni yargılamayacak ve dinleyecek tek kişi oydu belki de. "İlk defa kalbimin tam ortasında bir sızı var." Harflerim sessizdi. Sanki bu söylediklerimi ikimizden başkasının bilmemesi gerekiyormuş gibi davranıyordum. Öyle de olabilirdi gerçi. "İlk defa ailem ve kendi sorunlarım dışında bir şeyle hançerleniyor kalbim. Ve ben, bu hançeri hiç tanımıyorum."

Derime bir bıçağın saplandığını ve o bıçağı tutan zalimin, elini hiç acımadan aşağı doğru çektiğini hissediyordum. Kanlar süzülüyordu yarıktan, her yer kana doyuyordu.

"Benim kalbim hiç bu denli sızlamamıştı."

Elim, Mavi'nin tüylerinde gezinse de bakışlarım, Karan'ın penceresindeydi. Onunla küs olmak kalbimi yaralıyor, bir o kadar da evimde huzursuz hissetmeme sebep oluyordu. Bu ev, onunla anlamlıydı. Balkonlarımızda birbirimize bakarken, yanı başımda sevgisini hissederken anlamlıydı. [redacted]. Buna daha fazla dayanamayacaktım.

Hızla ayaklandım ve kapıya doğru koşup kendimi dışarı attım. Merdivenleri teker teker inip apartmandan çıktığımda tenimi ılık bir rüzgâr karşılamıştı. Saçlarımın akıma kapılmasıyla gözlerimi kapattım bir anlığına ve özgürlük hissini yeniden tatmak istedim. Karan'ın önünde oturup sahilde bisikletle gezerken yüreğimde filizlenen o özgürlük hissi...

Onu özlemiştim. Belki onu. Belki Karan'ı.

Gözlerimi araladım ve sağıma dönüp sokak boyunca ilerlemeye başladım. Saçlarım omuzlarımdan aşağı dökülürken hepsini tek bir hamlede topladım ve topuz yaptım. Bu, saçlarımı topuz yaparak dışarı çıktığım ilk gündü. Bir ilki daha gerçekleştirmiş ve yaralarımdan utanmayarak adımlamıştım kaldırım taşlarını. Kulağımın üstündeki o yara gözler önündeydi, iyileşmemiş ve hiçbir zaman da iyileşmeyecekti. Fakat saklanmayacaktım artık.

Korkmuyordum.

Çok fazla korkmuştum.

Gece henüz bitmemiş, güneş yeryüzüne inmemiş, sokaklar beni sevmeyen insanlarla doluyken dahi korkmuyordum. Mey buradaydı, biliyordum. Ama durmadım. Adımladıkça adımladım, koştukça daha da hızlandım. Bir köşebaşını geçtim, ardından bir sokağı, üç evi, iki sokak lambasını... Hepsini teker teker geçtim ve sayamadığım birçok kaldırım taşını aştım.

Etrafımda dolaşan gölgelerden, peşimde koşuşturan çığlıklardan ve göz kapaklarımı kapattığımda dahi beni rahat bırakmayan zebanilerden sıkılmıştım. Hepsini göz ardı etmiş; yamuk kaldırım taşları olan, evlerin iki üç katı geçmediği, bu taştan ve soğuk sokakta yürüyordum. "Buradasın," dedim sessizce. Kendimi de inandırmak istiyordum buna, artık kabuğumda saklanmak yoktu. "Biliyorum."

Gözlerimi kapatıp bana hâkimiyet kurmaya çalışan korkuyu yendim. Şimdi olmazdı. "Beni adım adım takip ettiğini biliyorum," deyip sustum ve gözlerimi açtım, cümlemi tamamladım: "Mey."

Köşebaşına yaklaştıkça adımlarım yavaşladı. Şimdi etrafıma baka baka yürüyor ve her adımımı sorguluyordum. Arkamdan bir rüzgâr uğultusu geçince hızla arkama döndüm ve kendi etrafımda dönmeye başladım. Onu arıyordum.

"Eğer beni öldürmek için..." deyip duraksadım ve doğru kelimeyi aradım. O ölmüştü, ne diyecektim? "...döndüysen," dedim, kuru dudaklarımı ıslattım. "Eğer sen oysan, eğer gerçekten hâlâ yaşıyorsan... Senden korkmuyorum. Bunu bil." Etrafımda dönmeye bir son verdim. "Sen beni zaten öldürdün."

"Ben her yerdeyim," dedi o robotik ses bir sokak arasından. Hızla sesin geldiği araya doğru döndüm, karanlıktı. Burada olduğunu biliyordum. O, nefes aldığım her yerdeydi. "Benden kaçamazsın."

"Senden kaçmıyorum!" diye bağırdım tüm gücümle, hüngür hüngür ağlamaya başlamıştım fakat bu, güçsüzlükten değildi. "Lanet olsun ki senden kaçamıyorum! Ölünle, dirinle bir lanet gibi peşimdesin, yakamdasın! Bırakmıyorsun!"

Konuştukça ağladım, ağladıkça nefesim kesildi. Böyle yaşamaya daha fazla dayanamıyordum.

Ona yenilmemek için sokağa çıkış amacımı hatırladım ve gideceğim yere doğru yürümeye başladım. İster karşıma çıksın ister yolu önümden söküp alsın, hayatımı onun korkularıyla şekillendirmeyecektim. O, onu yok ettiğim günde kalmalıydı.

"Senin ailen benim," dedi bir fısıltı gibi. Sesin nereden geldiğini bir türlü algılayamıyordum ama sokakları adımladıkça benimle beraber ilerliyordu. Peşimdeydi. "Sana yaşama iznini veren de benim. Günü geldiğinde alacağım gibi..."

Sokak lambasının altında dururken önüme, üstten geçen bir gölge düşünce çığlık atıp sırtımı soğuk, taştan duvara yasladım. Ellerimi yüzüme kapatıp titreyen dudaklarımı ve ağlayan gözlerimi saklamak istedim. Çığlıklarım tüm sokağı kaplamıştı. Ve sanki onun nefesleri, vücudumu sarıp sarmalayacak kadar yakınımdaydı.

"Benim ailem sen değilsin!" Ağlamamın arasından boğuk bir sesle bağırmıştım. "Benim ailem öldü."

Onaylamazcasına dilini damağına vurdu. Çok yakınımdaydı fakat ellerimi yüzümden indirip ona bakacak cesaretim yoktu.

"Senin ailen benim, Agape'm." Başımı iki yana salladım fakat çare değildi. O, buradaydı. Onun gerçekliğini reddedemiyordum. "Bense," dedi ve duraksadı bir anlığına. "Evet, Narkissos'un. Senin Narkissos'un."

"Git," dedim titrerken. Gözlerimi öyle bir yummuştum ki çukura döneceklerdi. "Git, yalvarırım, git." Kaç dakika boyunca aynı kelimeyi sayıkladım, bilmiyordum fakat sonunda ne nefesini ne de varlığını hissetmeye başlamıştım. Güçsüzlükle yaslandığım duvarda aşağı doğru kayarak yere çömeldim, ellerimi yüzümden çektim. Yoktu. Hiç var olmamış gibi kaybolmuştu.

Niye dönmüştü? Ne istiyordu hâlâ benden? Neyin savaşını vermemi istiyordu? Yetmemiş miydi bir kez öldürdüğü? Yine mi öldürecekti?

Bir insan iki kez ölemezdi.

"Karya!"

Karan'ın sesiyle çöktüğüm yerde irkildim ve burnum bileklerime temas ederken sağıma döndüm. Hafif eğimli, yokuş aşağı yolda, onu en dipte görmemle bana doğru koşmaya başlamıştı. İlk başta gür çıkan sesi bir anda yumuşamış, nefesiyle karışarak bir güz esintisine dönüşmüştü âdeta. "Karya..."

Yanıma kadar geldi, dizlerinin üstüne kapaklanıp başımın önünde tuttuğum bileklerimden kavradı. Kocaman avuçlarında kaybolmuştu zayıf bileklerim. Bir ölüyü sarsıyormuşçasına sarsıyordu beni. Bense öylece duruyordum. Onu görüyordum. Onu duyuyordum. Buna rağmen hiçbir mimiğim oynamıyor, hiçbir uzvum harekete geçmiyordu.

"Karya, buradayım, canım. Buradayım!" diye baskıladı.

"Karan," diye fısıldadım gözlerimi gözlerine kilitleyip.

Bileğimdeki ellerini bedenime yöneltti ve bir eliyle belimden diğer eliyle elimden tutarak beni ayağa kaldırdı. Sert bir hamleyle beni kendine çekmiş ve yumuşak bedenine hapsetmişti bedenimi. Parmak uçları tenime değdikçe bir merhem gibi kaplıyordu yaralarımın üstünü. Sarıp sarmalıyordu.

O, şifacıydı.

Ellerimi kaldırıp kollarının altından geçirdim ve kulağım, kalbinin tam üstüne yaslıyken avuçlarımı kürek kemiklerinin çıkık yerleriyle doldurdum.

[redacted]

Kalbinin atışları, benim göğsüme sirayet ediyordu. Öyle hızlıydı ki... Nefesleri öyle kesik, öyle can çekişir gibiydi ki yaşaran gözlerime kırmızılıkları eklendi. Yanıyordum sanki. Alevler içindeydim.

[redacted]

"Karya," diye mırıldandı, burnumu göğsüne sürtmemle susturdum onu. Hiç konuşmadan kalmak istedim kollarının arasında bir ömür boyu.

Elleri... O güzel elleri... Yumuşacık, bembeyaz teninin varoluşuna tapabileceğim elleri dolaştı vücudumda. Sırtımda var oldular, kürek kemiklerimde yaşadılar, boynumdan saçlarıma birer yol çizerek yok oldular. Şimdi saçlarımın arasındaydı mezarları. Uzun parmakları, dakikalarca okşadı benliğimi. Dakikalarca sevdi sırtımdaki yara izlerini. Hepsini tek tek iyileştirdi. Hepsini tek tek öptü.

Kolları... Sardı beni. Sarmaladı yavru bir kedi gibi ürken bedenimi. Sardı, öptü, kokladı... Bunların hepsini kolları yaptı. Öptü titreyen yüreğimden ve dindi ateşim. Kokladı saçlarımdan ve cenneti bahşetti. Yalnızca bir sarılmaydı bizimkisi. Kollarının arasındaki o çukurda bekleyen başım, saçlarımdan aşağı süzülen ırmaklardan su içer gibi kanayan dudaklarım, ilk defa onunla birlikte dindirdi yorgunluğunu, gülümsedi... O, kollarının sıcaklığıyla ısıtmıştı beni. Gülümsetmişti yıllar önce kanlar süzülen dudaklarımı.

Gece şahit olsun, bizim ruhlarımız tanıştı. Karan, benim ruhuma ulaştı.

"Karan," diye mırıldandım dakikalar sonra.

"Ne oldu sana? O... O mu geldi?" dedi saçlarımın arasından sessizce.

Başımı iki yana salladım gözlerimi açmadan. "Gelmedi," deyip ayrıldım ondan. Sırtım, arkamdaki duvarla birleşmişti. O ise bir adım uzağımda, karşımda duruyor; eğilmiş, gözlerime bakıyordu. "Kriz geçirdim yine. Önemli bir şey değil," diyerek geçiştirmek istedim. Onu tanıyordum fakat bunu kimse bilmeyecekti. Bu düşünceyle yaşaran gözlerimi sildim ve Karan'a bir şey çaktırmamak için çaba sarf ederek duvar ile arasından çekildim.

Hemen karşımda duran evime baktım. Hava hâlâ aydınlanmamıştı. Karan'ın bir adım önünde, sol tarafında duruyordum. Başımı yavaşça ona çevirip gülümsedim. "Karan," dedim gözyaşlarımın arasından. Yanaklarım ıslak ıslaktı. "Benimle sallanır mısın?"

Parka gelmiştim. On altı yıl boyunca uzaktan uzağa izlediğim, üç yıldır evim bellediğim parklardan herhangi birine.

Cevap vermedi. Elime sarıldı ve beni ardından çekiştirmeye başladı. Aniden yüzüme yayılan gülümsemeyle parka girdiğimizde koşturmaya başlamıştık. Az önce ağlamıyormuş gibi kahkahalar atıyordum. Yanaklarım kızarmış, gözlerim yaşlı yaşlıydı fakat böyleyken kahkaha atmanın hazzı hiçbir şeyde yoktu.

Bol hırkamın kollarını çekiştirip Karan'ın elini bıraktım. Onun tersi yönde koşmaya başladım. "Yakala beni!" diye bağırdım. Bacak boylarımızın farkını düşünecek olursak düz yolda beni yakalaması an meselesiydi. Bu yüzden hızla yukarılara doğru tırmandım. Buraya çıkacak olsa bile iki büklüm olacaktı.

"Pekâlâ," diye mırıldandı. "Nasıl mutlu olacaksan..."

Şu an ne Mey'i ne de krizlerimi düşünecektim. Onu geride bırakmak için her şeyi yapacaktım. Karşıma çıktığındaysa, geçmişte olduğu gibi yine ezerdim. Masum olabilirdim ama güçsüz değildim. Bir katille savaşabilecek kadar sıkı sıkıya bağlıydım hayata. Pes etmeyecektim. Bunun için yemin içmiştim.

"Ne oldu, durdun?" dedi Karan.

"Yoo," dedim uzatarak. "Durmadım. Senin beni yakalamanı bekliyorum."

"Geliyorum, bekle sen."

Merdivenlerin başında takıldığını görmemle güldüm. "O boyla zor çıkarsın buraya!" dedim. Ardından hiç beklemeden en tepedeki kaydıraktan aşağı bıraktım kendimi. Tabii, Karan bu sırada merdivenlerden aşağı inmiş

ve karşıma dikilmişti. Ben kaydıraktan doğrulamadan üzerime doğru eğilmiş, ellerini kaydırağın iki yanına yaslayarak beni kapana sıkıştırmıştı.

"Selam," dedim elimi kaldırıp selam vererek.

"Selam," dedi başını yana doğru bir defa kırarak. Ardından gözlerini bol pijamalarıma indirdi ve güldü. Baldırıma kocaman bir şaplak atıp uzaklaşmaya başladı bedenimden. Acıyla yerimde inledim. "Sıra sende, ebe sensin!" dedi Karan.

[redacted]

"Peki madem, operasyon başlasın," deyip ayağa kalktım ve onu takip etmeye başladım. Fakat öyle hızlı koşuyordu ki ben, onu takip ederken o, bir tur atıp arkamda beliriveriyordu. "Sen beni fazla hafife aldın, göstereceğim gününü sana!" deyip parkın diğer tarafından ona meydan okudum, işaret parmağımla tehditler savuruyordum.

Otuz iki diş gülerken kaydırakların altından geçip yanına varınca, aramızda iki adımlık mesafe kalmıştı. Öne doğru atıldım. "Gel buraya, adilik yapma!" diye bağırıp üzerine doğru atlayacağım sırada çekildi, koşmaya başladı. Ellerim bomboş kaldı. Bu tekerlemeyle kendi kendime gülümseyip mutlu olmuştum. Bazen deli gibi davranıyordum.

"Oyunun kurallarını bozuyorsun ama!"

"Öyle mi? Neymiş bu kurallar?"

"Karya hazretleri daima kovalanır, asla yakalanmaz. Düşman ve köle tarafın kaçış hakkı yoktur, yakalanır."

Bir kararnameyi okurmuşçasına ciddiyetle sıraladığım cümleler, onu güldürmüştü. Fakat ciddiye almayıp omuz silkti. Kaşlarımı çatarak kollarımı birbirine kavuşturdum ve başımı gönül koyarcasına yana çevirdim. Olduğum yere çöktüm.

"Oynamıyorum."

"Haydi ama!" diye bağırdığında bu sefer ben omuz silktim. Ayağa kalkıp salıncaklara ilerledim ve sinirle oturup sallanmaya başladım. Ona hiç bakmıyordum.

"Seninle oynamak isteyen yok! Ben sallanırım!" deyip daha da ileriye gitmek için kendimi öne attım. Hızlandıkça hızlanıyorken arkamda belirdi, muzip bir ifadeyle bana bakıyordu. Başımı salladım ne olduğunu sorarcasına. Aynı şekilde bana karşılık verince, hiç teklif etmediği fakat teklif etmiş de benim gönülsüz olduğum bir konuymuş gibi, "İyi, tamam, izin veriyorum. Beni sallayabilirsin," dedim.

Karan'ın dudakları arasından çıkan ima dolu inilti kulaklarıma ulaştıktan sonra parmakları sırtımda yer edindi. Ben ona geldikçe o itti, o ittik-

çe ben ona geri döndüm. Ondan uzaklaştığım her seferde, ona daha hızlı vardım. Salladıkça göğe yaklaşıyordum. Ve özellikle geceleri buraya gelme sebebimi gerçekleştirmek adına ellerimi göğe doğru uzattım, zincirlere tutunmadım.

Karan hızla, "Tutsana şu demirleri! Düşeceksin!" dedi sertçe.

"Yıldızları topluyorum, Karan!" dedim gülerek. "Bir şey olmaz! Hem bir şey olacak olsa babam yaptırır mıydı bunu bana?" dedim arkama dönüp ona bakarak. Ardından yeniden önüme döndüm ve o beni ittikçe gökyüzündeki yıldızları topladım. Tıpkı, sekiz yaşımdayken babamla yaptığım gibi. On iki, on dört, on beş, on altı yaşımda yaptığım gibi. Babamla yaptığım gibi... Bu sefer, tek başımaydım.

"Yıldızları mı topluyoruz yani? Bu mudur olayımız?"

"Evet, babacığım. Işıklarla donatacağım evimizi."

"Pekâlâ." Arkamdan çekildi ve yanımdaki salıncağa kuruldu. "Yıldızları mı topluyoruz yani?" dedi gülümseyerek. Ona baktım fakat hızlı ilerlediğim için bir öne bir arkaya gidiyordum. Başımı salladım gözlerim yaşarırken. Bu seferki mutluluktandı. Babam gibi konuşmuştu çünkü. Ve ekledi: "Bu mudur olayımız?" Onu onayladım yaşlı gözlerimle. Yüzümde heyecan dolu bir gülümseme peyda olmuştu.

"Evet... Işıklarla donatacağım bu parkı!" diye bağırdım yıllar önceki gibi. Ve Karan'ın gerisinde kalmamak adına hızlanmaya başladım. Hızlandıkça hızlandım, beraber göğe yükseldik.

[redacted] diye bağırdı o da aynı ritimde.

[redacted]

Gözleri, gözlerimi buldu bir pusula gibi. Aynı hizada sallanırken gülümsedi hafifçe. Vişneçürükleri parladı harelerimin önünde. Yutkunup başımı salladım, yüreğimin ısınmasına müsaade ettim.

[redacted]' dedim.

Gözlerine bakarken hızlanmayı unutup yavaşlamıştım. "Geride kaldın, minik. Geçtim seni," deyince sinirlenip daha da asıldım demirlere. Onu geçmeliydim, kimse beni sallanırken geride bırakamazdı. Küçüklükten beri bir hırs hâline getirmiştim bu olayı. "Yakaladım seni, yakaladım!" diye bağırdıktan sonra kahkahalar atmış ve göğe bırakmıştım tüm sevincimi.

Hayatım sanki bir filmmiş de ben o filmin ağır çekimdeki sahnesini izliyormuşum gibi hissediyordum. Rüzgârda uçuşan saçlarım tel tel gözümün önüne geliyor, dudaklarımın kıvrılışını en yakından görüyor, yanaklarımda beliren kırışıklıkları fark ediyordum sanki o film sayesinde. Çok mutluydum, bu mutluluk, mutsuzluğun üzerine gelince değerlenmişti.

Karan, yenilgiyi kabullenip salıncağını durdurdu ve yere bastı. Beni izliyordu.

"Bak, şimdi uçacağım," diyerek hızlandım.

"Ne? Ne yapacaksın?" deyip tek kaşını kaldırdı, yapmamam için tek elini bana doğru uzatmıştı.

"Atlayacağım, Karan, çekil!" Bağırmamla son defa arkaya doğru gitmiştim ve bu gidişimle beraber kollarımı demirlerden çözmüş, iki yana doğru açmıştım. Gözlerimi kapatıp kendimi akışa teslim edeceğim sırada Karan'ın, "Karya, hayır! Dikkatli ol!" bağırışıyla gözlerimi açtım.

Kalçam salıncaktan ayrıldığı an önüme doğru geçen Karan'la gözlerime korku doluştu. "Karan!" diye bağırdım fakat nafile, önümden çekilmesi için çok geçti.

Birkaç saniye dahi sürmemişti ki bedenim sert bedenine çarptı, sırtımda elleri yer aldı. Bacaklarımı korkuyla beline sararken kucağında olduğumu fark etmem uzun sürmemişti. Kucağındaki bedenimin ağırlığıyla derin bir nefes vermişti. Saniyelik gerçekleşen bu olaydan sonra Karan'ın adımları geriye doğru sendeledi. Düşeceğimizi anladığım an, "Karan!" diye çığlık attım.

Onun elleri belimi bir yastıkmışçasına sarmalamışken ben, ellerimi kafasına siper ettim ve düştüğünde yere çarpmasına engel olmak istedim.

Bacaklarımı belinden çektiğim an, yere düşen Karan'ın üzerine kapaklandım. Başındaki elimi daha da sıkılaştırmış ve yere çarpmasına müsaade etmemiştim. Yere boylu boyunca serilmiş bir şekilde yatarken bir bacağı tamamen uzanmış, diğeri ise hafifçe bükülmüştü. Bacaklarının tam arasında bacaklarım, karnında ise gövdem duruyordu.

"Karan," dedim nefes nefese kalmış şekilde. "Bunu neden yaptın?"

Saçlarım açılmış, yanaklarımdan aşağıya doğru dökülmüştü. Onun yüzünü gıdıklıyor olmalıydı fakat Karan sessizce uzanıyordu. Gözleri kapalıydı. "Karan?" diye mırıldandım şüpheyle. Üzerindeyken yere düştüğümüz için canı çok mu acımıştı? Ne oluyordu? "Karan," diye yeniden mırıldanarak doğruldum ve üzerinden kalkıp baş ucuna geçtim.

"Karan," diye sayıkladım yine ve yanaklarına dokundum. "Uyansana."

Uyanmıyordu, gözleri kapalıydı. Göğsü hareket dahi etmiyordu. "K-Karan... Karan! Karan, açsana gözlerini! B-bir şey olmadı. Olmadı ki,"

dedim titrerken. Tek elimi başıma götürüp saçlarımın ucunu kaşıdım. Yardım dilenmek adına etrafıma bakındım. "N-niye böyle oldu ki? D-düştü... Düştü sadece. K-Karan, Karan... Aç gözlerini, haydi," deyip avucuma aldığım başını sarstım.

Lütfen.

Yutkunmam gitgide zorlaşıyordu. Sadece düşmüştü, kafasını bile vurmamıştı. Gözlerini açmaması beni korkutuyordu. Elimi hızla kalbinin üzerine koyduğumda, olması gerekenden daha hızlı attığını hissettim. Kalbinden çekip bileğine koyduğumda nabzının attığını hissetmiştim. Gözlerimi kırpıştırdım ve saçlarımı arkamda toplayarak burnuna doğru eğildim. Nefesi yüzüme çarptığı an gözlerimi kapattım.

Saniyeler sonra yanaklarımda ufak bir baskı hissedince hızla ayağa kalktım ve yanaklarımı tuttum.

"Karan!" diye bağırdım şaşkınlıkla.

Yerde, kendine gelmiş bir şekilde kahkahalar atıyor ve iki yanına dönüyordu.

"Çocuk musun sen?" dedim şoktan çıkamamışken. "Çok korktum, Karan! Ne yaptığını sanıyorsun sen?" diye hiddetle çıkıştım ona ve ellerimi yanaklarımdan indirdim. Cevap vermesine fırsat dahi vermeden parktan koşar adım çıktım, geldiğim yöne doğru ilerlemeye başladım. Bunu bana yaşatmaya hakkı yoktu. Çok korkmuştum, ona bir şey olduğu düşüncesiyle delirecektim o an.

"Karya!" diye bağırdı arkamdan gelirken. Ciddileşmişti.

"Gelme!"

Birkaç saniye sonra eli kolumda belirdi, beni kendine çekti. "Küçücük bir şakaydı," dedi sakince. Sesi oldukça yumuşaktı. Eğilip yüzüme baktı, hafifçe gülümsedi. "Sakin ol. Bak, iyiyim."

"Bana şaka yapma!" diye bağırıp önüme döndüm ve yürümeye devam ettim. Çok sinirliydim çünkü beni korkutmaya hakkı yoktu. Ödüm kopmuştu ona bir şey olacak diye.

"Abartmıyor musun biraz?" dediği an duraksadım, ona dönmeden gözlerimi kapattım ve yutkundum. Abarttığımı düşünüyor olması, az önceki şakasından daha çok yakmıştı canımı. Bu konunun benim için ne kadar hassas bir konu olduğunu tahmin etmesi gerekiyordu.

Yanıma geldiği an yüzüne bakıp sinirle araladım dudaklarımı.

"Abartıyor muyum? Ne kadar korktum, haberin var mı senin? Gözlerini açmadığında ne hissettim, biliyor musun? B-bir," deyip duraksadım ve başımı sokağın girişine çevirerek kelimelerimi toparlamaya gayret ettim.

"Bir kez daha birini kaybetmeyi kaldıramam ben. Bir ölümü daha kabullenemem içimde," dedim gelişigüzel, sessiz fakat sakin olmayan bir ses tonuyla. Göğsüm durulmuyor, oldukça hızlı hareket ediyordu. "Birinin canının yanmasına bile tahammülüm yok."

"Tamam, sakin," dedi derin bir nefes vererek. Bana yaklaşmaya çalışmıştı beni yatıştırmak adına fakat itmiştim onu. Kendime hâkim olamıyordum.

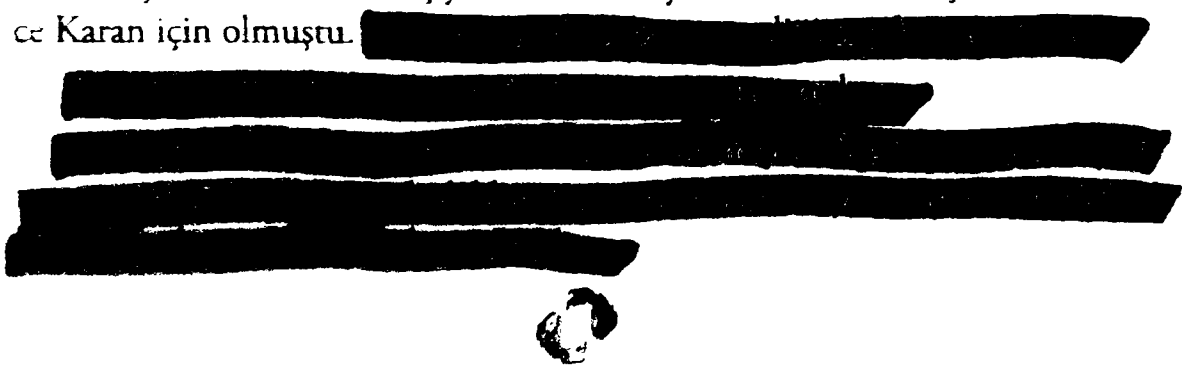
"Olamam, sakin falan olamam! O sokakta, Armin'i sen sanıp korkumu dindirmeye çalışırken nasıl sarıldıysam, şimdi de öyle hissediyorum çünkü. Hatta daha fazla korkuyorum. Kendi ölümümden, zarar görmemden daha fazla... Yapma bunu bir daha," deyip yüzüne baktım son kez ve cevap vermesini beklemeden yürümeye başladım.

Henüz aramızdaki mesafe iki metreyi bulmamışken seslendi:

"Ben... Ben mi sandın?"

Ona döndüm sakince, omuzlarım düşmüştü. Başımı sallayıp dudaklarımı birbirine bastırdım. Omuzlarımı kendime çekip nefesimi dudaklarımdan sokağa bahşettim.

"Sen sanmıştım," dedim burukça. Ardından arkamı döndüm ve evin yolunu tuttum. Yalnız kalmak ve sakinleşmek, benim için en iyisi olacaktı. Birini kaybetme korkum, üç yılın ardından yeniden nüksetmiş ve bu, sadece Karan için olmuştu.



Karan'ı o sokak ortasında, ruhumu sancılar içinde bırakalı kaç saat olmuştu, bilmiyordum. Hiç acele etmeden, dağılmış adımlarla sokak lambalarının altında evime yürümüştüm. Karan'sa bir sokak gerimden gelmişti hep. Ben sokağın sonuna geldiğimde o başında beliriyor, benim adımladığım yerlerin üzerinden geçiyordu. Yüreğimin yanık kokusunu hissetmiş miydi? Bırakmış mıydım ardımda duman kokusunu?

Ona dair neden böyle hisler besliyordum, bilmiyordum. Bu hissin temelini ne oluşturuyordu, bilmiyordum. Bilmediğim o kadar fazla şey vardı ki zihnimdeki soru işaretlerini uç uca birleştirsem, gökyüzünde kendime bir salıncak kurabilirdim. Karan, bir yabancı olarak hayatıma girmiş ve hayatımın tümünü kaplamıştı. Bu normal miydi? Onu her saniye düşünmem, sabah kalktığımda dahi adını sayıklamam normal miydi?

Başımı tavana kaldırdım ve geriye doğru sarkıtıp yatağıma yasladım. Yerde, yatağımın yanı başında oturuyordum. Dizlerimi kendime doğru çekmiş ve her zaman olduğu gibi bacaklarıma sarılmıştım. Yatağımın hemen karşısındaki pencereden gökyüzünü izliyordum. Gökyüzünde ne çok kuş vardı bu sabah... Aralarında kırlangıç kuşu da var mıydı acaba?

Henüz kış yeni bitiyordu. Göç ettikleri yerden dönmeye ömürleri yetecek miydi?

"Karya, müsait misin?"

Bahar'ın sesiyle başımı sağa çevirdim ve tıklatılan kapıma baktım. Kapının üst tarafındaki buzlu camdan Bahar'ın gölgesini görüyordum. "Gel," dedim sessizce ve olduğum yerde hareketlenip bacaklarımı indirdim. Zemine otururken bacaklarımı kırarak arkaya doğru uzatmıştım.

Bahar yavaşça kapımı araladı, önce başını sokup içeriye bakındı. Ardından hafif bir gülümsemeyle gözlerimi buldu gözleri. Tamamen içeri girip kapıyı kapattığında bakışları odamın içinde geziniyordu. "İyi misin?" diye sordu kendini tutamayarak. Komodinimin yanında duran tuvalime, çizdiğim resme ve yere dağılan kalemlerime bakmıştı.

"İyiyim. Sabaha kadar resim çizdim. Ortalık biraz dağıldı, kusura bakma." Ardı ardına sıralamıştım cümlelerimi. "Sen ne zaman geldin? Karşılayamadım seni," deyip kalkmaya yeltenmiştim ki Bahar eliyle durdurdu beni. Yatağıma tutunarak karşıma çöktü, benim gibi oturdu. İkimizin de omuzları yatağıma yaslıydı.

"Şimdi geldim, yavru kuşum." Sesi oldukça durgundu. Sakin bir denizi anımsatmıştı bana. Elini yanağıma attı, solgun yüzümü avuçlayıp başparmağıyla okşadı. "Sen uyumadın mı? Bu gözlerinin hâli ne? Neyi dert edindin yine kendine? Ah..." dedi anaç bir tavırla. Yüzündeki kederi iliklerime kadar hissetmiştim.

Dudaklarımı büktüm. Cevap vermek yerine susmayı tercih ettiğim vakit, gözleri tuvalin üzerindeki resme kaymıştı. Cayır cayır yanan bir ev, karşısında oturup o yangını izleyen bir kız çizmiştim. *Kendimi.* Evimizi yaktığımda bu sahnenin aynısını yaşamış ve seyretmiştim, şimdi o kadar da yakmıyordu canımı.

"Anlatmak ister misin?" diye sordu Bahar gözlerini resimden alıp bana çevirirken. "Anlatmasan da seni anlayacağımı bilerek anlatmak ister misin?" diye düzeltti cümlesini.

"Bahar," dedim sessizce. Yardım dilenir gibi mırıldanmıştım adını. Kucağımdaki parmaklarımla oynuyordum.

"Söyle, yavru kuşum." Merhametiyle öptü yanaklarımdan sanki. Saçlarımı sevdi, annemin yaptığı gibi parmak uçlarıyla taradı. O her saçıma

dokunup elini aşağı doğru kaydırdığında gözlerimde biriken yaşların sayısı artıyordu. "Söyle, güzel kızım benim."

"Benim ailem öldü, değil mi?" dediğim an gözlerimi kapattım ve göz pınarlarımda biriken yaşları teker teker akıttım yanaklarıma. Mey'in söylediklerini kabullenmek istemiyordum.

"Karya..." Yutkunuşuyla yaralandım. "İnsanın bu hayatta bir tane ailesi olmaz ki. Bak, ben seninleyim. Ben senin ailenim, sen benim ailemsin. Her zaman buradayım," deyip kucağımda eziyet ettiğim parmaklarımı kavradı, sıkıca hapsetti avuçlarına. "Her zaman bir adım ötende olacağım."

Bakışlarımı kucağımdan kaldırdım, harelerimi harelerine odakladım. Onun da göz bebekleri titriyordu. Gözlerinin yaşlarla dolduğunun farkındaydım lakin ağlayacak gibi değildi.

Onu da sarsan bir şeyler vardı, bunu en başından beri görüyordum. Ellerini sıktım, yüzüme kocaman bir gülümseme kondurdum. "Teşekkür ederim," dedim sessizce. Sesim gitgide kısılmıştı. Boğazımın içerisinde bir karınca yuvası vardı sanki ve her deştiğimde daha da artıyor, daha da kalabalıklaşıyordu bu sızı.

"Belki de" dedim aniden söze girerek. "Belki de onların sözünden [illegible] Bahar. Ondan bu kadar yara aldım. Annemle babamı [illegible]." Burnumu çektim ve titreyen nefeslerimi dudaklarımdan dışarıya, odanın içine bıraktım. "Ben çok mu güçsüz biriyim, Bahar? Ne bileyim," dediğim an sesim titremişti, başımı omzuma yatırmıştım. "Sürekli ağlıyorum ya hani..."

"Sen sapasağlam, demir gibi bir kızsın, Karya." Artık o da ağlıyordu fakat benim gibi bir çeşme misali gözyaşlarının belirsizliği arasında değil, tek tük damlalar eşliğinde ağlıyordu. Her damlasının seyrettiği yolu görüyordum. Ona bu acıyı yaşatmaya, onu acılarımla boğmaya hakkım var mıydı?

"Öyle miyim?" dedim çocuksu bir savunmasızlıkla.

"Öylesin. Ağlamak, yıkılmak, yere düşmek, güçsüzlük demek değildir ki. Eğer ağladığında gözünün yaşını silemezsen, yıkıldığında toparlanamaz, yere düştüğünde kalkamazsan güçsüz olursun. Ama sen her ağladığında yeniden gülmeyi başardın. Yıkıldığında toparlandın, daha sağlam inşa ettin kendini. Yere düştüğünde dizlerin kanasa bile kalktın." Gözlerime baktı, en derinine. "Değil mi?"

Başımı salladım. "Kalktım ama her seferinde daha kötü yaralandım. Artık çöpe atılsam yeridir."

"En kıymetli eşyanı çöpe atar mısın?" diye sordu. Hafif bir gülümseme vardı yüzünde. "İnsanız biz, Karya. [illegible]

tersiyle yanağımı ıslatan yaşları sildi. [redacted]

[redacted] dedi, benden gerçekleri gizlemek gibi bir niyeti yoktu.

Bedenimi omuzlarımdan tuttu ve kendine doğru çekti. Başım göğsüne düştüğünde yüreği yüreğimdeydi. Kalp atışlarını duyabiliyordum. Beni severken içi titriyordu, hissedebiliyordum. Onda, dediği gibi ailemin artakalan yanını buluyordum.

[redacted], bir tanem."

Hafifçe sallanıyor, beni kucağında uyutuyordu sanki. Çenesi başıma yaslıydı, elleri saçlarımın üzerindeydi. Ben titriyordum, tamam. Peki, o niye böylesine titriyordu? Ona da mı Karan'a hatırlattığım gibi birini hatırlatıyordum? Ona da mı acı veriyordu bedenim? Ona da mı iyi gelmiyordum birazcık bile olsa?

"İyileşeceğim," dedim Bahar'ın göğsünde kendimi kozasına sarılmış bir kelebek gibi hissederken. [redacted]

Her şeye rağmen kendimi toparlamalıydım. Karan'a rağmen, Mey'e rağmen, geçmişime rağmen, yaralarıma ve sancılarıma rağmen ve dahası hayaletlerime, cellatlarıma ve zindanlarıma rağmen... İyileşmeliydim. Ben iyi olmalıydım ki benim için canından vazgeçenler iyi olsun. Babam, yattığı yerde huzur bulsun.

"Bahar," dedim huzur dolu bir sesle. Ağlamamdan dolayı sesim biraz kalınlaşmış ve çatallaşmıştı.

"Efendim?"

"Sana anlatsam her şeyi, unutur musun sonra? Söz verir misin bana acıyarak bakmayacağına?" Yutkundum ve gözlerimi çenesinin altından gözlerine kaldırdım. "Beni acımdan ibaret görmeyeceğine söz verir misin?"

Tebessüm etti acıyla karışık. "Ben seni senden ibaret görüyorum, yavru kuşum. Yaratılıştan önceki gün, ruhumun tanıştırıldığı kız kardeşimsin sen benim. Ben seni acınla, hüznünle, mutluluğunla ve sevincinle bir bütün olarak görürüm." Yavaşça kalktım göğsünden, öylece baktım titreyen çenemle. "Sen kıymetlimsin benim."

"Öyle miyim?" diye sordum yeniden.

Başını öne doğru bir kez salladı. "Öylesin," dedi kesin ve net bir tavırla.

Ayaklandığımda gözleri üzerimdeydi. Ne yapacağımı izliyordu. Hiçbir şey demeden sessiz adımlarla dolabıma ilerledim, önünde çöküp en alt rafın

en gerisine ittiğim sandığa uzandım. Tek elimle sandığı öne doğru çektim ve üzerine örttüğüm örtüyü tek hamlede kenara attım. Kucağıma sığacak büyüklükte bir sandıktı.

Avuçlayıp yeniden Bahar'ın yanına döndüm ve karşısına oturdum. Dizlerinin üstündeydim. Bahar'ın gözleri sandığın üzerinde dolaşırken neler düşündüğünü tahmin edebiliyordum. "Bu," dedim sessizce ve dudaklarımı yalayıp yüzüme dökülen saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. Kendimi, birazdan anlatacaklarıma hazırlıyordum. "Bu sandık, benim dünyamın sınırları."

Bahar bana baktı. İkimizin de eli sandığın üzerindeydi.

"Her şey bunun içerisinde. Bu dünyada neyim var neyim yok... Hepsi bu kadar işte."

"Bakabilir miyim?" dedi.

Başımı salladım. Sandığın anahtarını tutup kilidini açtım ve kapağını Bahar'ın dizlerine doğru yatırdım. Açar açmaz küçüklüğümden kalan bebeğimi görmüş ve nefesimi vererek gülümsemiştim. Ürkek ellerimle bebeğimi kavradım, yumuşacıktı. Kaldırıp Bahar'a çevirdim, dikkatini bebeğime vermesini sağladım.

"On altı yaşıma kadar yanımdan ayırmazdım. Küçüklüğümden beri yanımdaydı. O zamanlar boyumdan büyüktü tabii ama peşimden çeke çeke götürürdüm her yere," dedim dudaklarımda geçmişi yâd eden buruk bir gülümsemeyle. Yine de hatırlamak beni mutlu etmişti.

Bebeği burnumun hizasına kadar kaldırdığım an burnuma doluşan kokusuyla parmaklarım sıkılaştı, sıktıkça sıktı. "Koklasana," diyerek Bahar'a uzattım. "İs kokuyor."

Bahar kokladığında daha fazla ona bunu yaşatmamak için bebeği hızla çektim burnunun önünden ve kenara koydum. Yeniden sandığa yöneldiğimde annemin hâlâ saç tellerinin olduğu tarağı, babamın altıncı yaş günümde aldığı pastel boyaları, annemin şiir defterini, mutlu aile fotoğrafımızı görmüştüm. Hepsini teker teker sandıktan çıkardım ve en alttaki gazetelere ulaştım.

Gazeteleri gördüğümde sanki üç yıl öncesine dönmüşüm gibi ışıklar yanmıştı zihnimde. Acıyla kapattım gözlerimi ve o sızının geçmesini bekledim.

Bahar elini koluma koydu. "Bir tanem, iyi değilsen sonra anlatırsın. Zorlama kendini."

Başımı iki yana sallayıp gözlerimi araladım. "Anlatacağım ve bitecek bu eziyet," dedim, omuzlarımı kendime doğru çekmiştim. "Artık birilerinin bilmesine ihtiyacım var."

Omzumu okşamaya devam etti. "Sen nasıl istersen." Uzanıp şakağıma minik bir öpücük kondurdu, geri çekildi. "İstersen akşama kadar burada böylece otururuz. Saatlerce. Ne zaman anlatmak istersen, o zaman konuşuruz." Gülümsedi ve avucuyla çenemi kavrayıp kuş tüyü gibi kaydırdı elini kenara doğru. "Kendini zorlama."

Gözlerimi kırpıştırdım, başımı önüme eğdikten sonra birkaç saniye bekledim. Üst üste dizdiğim gazeteleri iki elimle kavramış ve dizlerimin üstüne, kucağıma çıkarmıştım. Yanağımdan damlayan yaşlar üzerlerine düşüyordu. Onları bu zamana kadar bu sandıktan hiç çıkarmamıştım. Hepsi çok tozlanmıştı fakat hiçbirinin tozu, geçmişimi gölgede bırakmıyordu.

Yirmiye yakın gazete vardı avuçlarımda. Hepsini geçmişte teker teker okumuş ve tüm cümleleri hafızama kazımıştım. Ezberleyecek kadar çok okumuştum. Ezberleyecek kadar çok ağlamıştım. Çoğu yıpranmış, kenarları bükülmüş ve hatta yırtılmıştı. Günde kaç defa okuduğumu hatırlamıyordum o zamanlar. Tek hatırladığım, irislerim harfleri seçerken kaderin beni seçmesi kadar acımasız değildi.

"Babam ünlü bir iş insanıydı. O gece, o asfaltta yaşadıklarımın hepsi, diğer gün tüm televizyon kanallarında, sosyal medya hesaplarında, gazetelerde çarşaf çarşaf insanların önüne serilmişti. Annem ve babamın ölümü..." deyip başımı geriye doğru yatırdım ve derin bir nefes verdim. Ardından öne eğdim başımı, gazete sayfalarının üstünü okşadım. "Annem ve babamın ölümü, ülke gündemine oturmuştu."

Bahar, elini elimin üzerine attı. Bu, tensel bir temastan çok daha ötesiydi. Ruhumu kucaklamıştı.

"Ben yoğun bakımda yaşam mücadelesi verirken, vücudum boydan boya yandığı için sargılarla kaplıyken tüm gazeteler, annem ve babamın 'yürek burkan' vefatını yazıyordu." Gazetelerin manşetlerindeki 'yürek burkan' ifadesine baskı yapmış, kaşlarımı kaldırmıştım. "Hatta," dediğim an sesim depremde sallanan bir bina gibi sallandı. "Tanınmayacak hâlde olduklarını, babamın tek parça olarak bulunamadığını bile... Yazmışlardı."

Acıyla yumdum gözlerimi ve çığlık çığlığa bağırdım içimden. Gözyaşlarım içime içime akıyordu, boğuluyordum her akışında âdeta. Bu, benim için çok fazlaydı, çok acımasızdı.

"Şşt," dedi Bahar. Karşımda benimle beraber ağlasa da sanki kendisi hiç ağlamıyormuş gibi benim yaşlarımı silmeye çalışıyordu. İki eliyle yüzümü kavramış ve başımı düşürmeme müsaade etmiyordu. "Canım benim, canım, canım, canım," diye mırıldandı birçok kez ve koluyla sardı başımı, omzuna yatırdı. Bense onu reddedercesine kalktım omzundan, yeniden karşısına kuruldum.

Başlamışken her detayıyla anlatmak istiyordum. Ortası veya sonu, başından daha fazla acı vermeyecekti.

Bahar, uzanıp dizlerimin üstünde duran gazeteleri aldı ellerine, kendine çevirdi ve gözlerini gezdirdi. Titrek nefeslerim ikimizin arasında dönüp duruyordu.

"Tüm... Tüm gazeteleri ezberleyene kadar okudum. Her gece, her sabah; her dakika, her saniye... Onlarla yatıp onlarla kalktım. Belki yüz, belki iki yüz... Belki de binlerce defa kazıdım aklıma. Hepsini kelimesi kelimesine hatırlıyor dilim," dediğim an Bahar okumaya başlamıştı. Ben de onunla beraber okumaya başlamıştım fakat onun gibi gazeteden değil, zihnimden. Ezbere.

"Ünlü iş insanı Yalın Eşsiz, eşi ve kızıyla beraber dün akşam kaza geçirdi. Üç aracın karıştığı kazada altı ölü, üç yaralı var. Olayın gerçekleştiği İzmir-İstanbul O5 kara yolu, kan gölüne döndü. Kaza, üç ayrı yönden gelen aracın kavşakta çarpışmasıyla meydana gelirken iki otomobil, korkunç bir şekilde kamyonun altında kaldı. Ağaç kovukları taşıyan kamyonun alev alması, art arda patlamaları beraberinde getirdi; kaza yeri cehennem alanına döndü."

Ben okudukça Bahar'ın göz bebekleri titredi. Fakat bu öyle bir titremeydi ki zihninin dahi sallandığını hissediyordum. Başını iki yana sallıyordu inanamazcasına, bir elini dudaklarının üzerine kapatmıştı. "Kazada Yalın Eşsiz ve eşi Sara Eşsiz olay yerinde can verirken kızları K.E hastaneye kaldırıldı. Yoğun bakımda tedavi gören K.E'nin durumunun ağır olduğu belirtildi."

O okudukça ben tercüman oldum, okumaya devam ettim. Gözlerimi tavana kaldırdığımda her şeyin geçmesini diliyordum fakat geçen hiçbir şey yoktu. Ben o haberleri ezbere biliyordum. Her kelimesini mıh gibi saplamıştım beynime. Çıkması mümkün değildi.

"Kamyonun altında kalan diğer araçta iki ölü, iki yaralı bulunmakta. Alınan bilgilere göre Bursa'da evlenen yeni çift, balayı için İzmir'e doğru yola çıkmışken bu kaza gerçekleşti. Kaza sırasında arabada bulunan dört kişiden damat K.K. sağ kurtulurken gelinin kız kardeşi B.A. da hafif sıyrıklarla atlattı. Gelin E.K., olay yerinde can verirken damadın kız kardeşi N.K., kaldırıldığı hastanede vefat etti. Kazaya sebep olan kamyondaki iki kişinin de olay yerinde öldüğü bildirildi."

Bahar'a baktığımda, gazeteyi parmaklarının arasından çoktan bırakmıştı. Ellerini dudaklarına kapatmış; gözleri, yuvalarından çıkacak derecede büyümüştü. Öyle bir ağlıyordu ki yüzü gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Ellerini dudaklarına kapattığı için boğulacak gibi nefes alıp veriyordu. İçimden binlerce kez özür diledim onu bu acıyla sınadığım için.

"Gelen bilgiler arasında Yalın Eşsiz ve eşi Sara Eşsiz'in bir suikasta kurban gitmiş olabileceği yer edindi."

Yıkılmıştım, artık bir ölüden farksızdım. Gözlerimi tek bir noktaya sabitlemiş, öylece bakıyordum.

Bahar ne kadar süre ağladı, ben onu teselli edemeden kaç dakika öylece bekledim, bilmiyordum.

"Özür dilerim," diye mırıldandım bitik bir hâlde. "Canını acıtmak istemezdim, özür dilerim."

Bahar ağlamasını durdurdu dakikalar sonra ve doğruldu, yüzüme baktı. Yüzü yaşlar içinde kalmış; kızıl, kırmızıya yakın saçları tenine yapışmıştı. Titreyen ellerini kaldırdı ve yanağıma attı; sevdikçe sevdi, okşadıkça içimi bir beşiğe yatırıp annelik yaptı. Tenime dokunmaya dahi korkuyor gibiydi. "Karya." İsmim döküldü dudaklarından ama feryat gibiydi.

"B-ben... Özür dilerim. Bu kadar etkileyeceğini düşünememiştim."

Gözlerini yumdu. Hıçkıra hıçkıra ağlamaya devam etti.

Ani bir şekilde kollarını boynuma doladı ve kemiklerimi kıracak şekilde sardı bedenimi. "Sen..." Sustu. *Sen,* dedi ve dakikalarca sustu. Elleri sırtımda gezindi, ardından saçlarıma kaydı, beni kendinden asla ayırmadı ve omuzumda sarsıla sarsıla ağladı. Ben ise sessizce akıtıyordum yaşlarımı.

"Niye bekledin üç yıl?" diye sordu. "Niye bu kadar geç geldin, bu kadar sabrettin? Meğer ne çok ihtiyacım varmış kız kardeşim olmana, diğer yarımı tamamlamana..." Başını omzumdan kaldırıp yakın mesafeden gözlerime baktı. "Ne çok ihtiyacım varmış sana."

"Bahar."

"S-söyle... Söyle, canım benim."

"Ben onları çok özledim. Benimle Bursa'ya gelir misin? Mezarlarına gitmek istiyorum. Uzun zaman oldu."

Bahar duraksadı fakat eli yanağımı okşamaya devam etti. "Gelirim," dedi fısıltı gibi bir sesle. Minnetle gözlerine bakıp gülümsedim. O gerçekten çok iyi bir insandı. Beni her şeyimle, acılarım ve mutluluklarımla beraber seviyordu. Kollarımı boynuna dolayıp başımı omzuna yatırdığımda o da beni sarmış, elleriyle kilitlemişti bedenimi.

Saçları kırmızıya yakın bir kızıl olmasına rağmen o, güneş saçlı kadındı. Üşüyen bedenimi ısıtmıştı varlığıyla.

Bir hafta sonra | İstanbul

Bir hafta sonra evimde olmanın huzuru ile gözlerimi açtım ve elimdeki çantayı yere bırakıp terliklerimi geçirdim ayaklarıma. Mavi ve Azra uyuyor olmalıydı. Saat henüz 06:56'ydı. Hava yeni yeni aydınlanıyorken gökyü-

züne mavi ile siyahın karışımı hâkimdi. Bahar ile geçirdiğimiz bir haftada kendimi yeniden hayata bağlamış ve öyle dönmüştüm İstanbul'a. Her şeyi ardımda bırakmıştım. Bahar, bana yeniden yaşamanın ne denli güzel olduğunu göstermişti ilk defa. Zor olmadığını, yapabileceğimi göstermişti. Tıpkı annem gibi aşılamıştı her şeyi.

Bu bir haftada bana karşı olan tavrındaki inceliği her düşündüğümde gözlerim doluyordu. Her zaman öyleydi fakat yaşadıklarımı öğrendikten sonra annem gibi, kanımdan birisiymiş gibi davranıyordu. Belki de öyle görüyordu gerçekten beni. Ona gönderilmiş bir emanetmişim gibi koruyor, kolluyor ve seviyordu. Keza benim de Bahar'a bakışım pek farklı değildi. Yıllar sonra tutunacak bir dal uzatmıştı bana ve o dala öyle hassas, öyle narin sarılıyordum ki onu kırmamak için yere çakılmayı yeğlerdim.

Adımlarım mutfağı bulduğunda kendime bir bardak su doldurdum ve tek seferde içtim. Yavaşça ilerleyip perdeleri kaldırdım, ardından balkonun ahşap kapılarını iki yana doğru açıp kendimi ılık ılık esen rüzgârın kollarına bıraktım. Saçlarım hafifçe dalgalanırken gözlerimi kapatıp içimdeki huzurun sükûnetini korumak istedim. Temizlenip gelmiştim âdeta. İyiydim, fazla iyiydim.

Gözlerimi açar açmaz karşı balkonun kapılarının aralandığını fark ettim. Balkondaki armut mindere kurulup bekledim ve bakış açıma siyah pijamalarıyla Karan girdi. Elinde bir kupa vardı, gözleri dışarı çıktığı ilk an benim balkonuma kaydı. Kapıları açık görünce hızla pencerelere döndü, beni arıyor olmalıydı. Yerimde kıpırdandığım an yeşil hareleri benimle buluştu. Dudaklarında minik bir tebessüm oluştu, ardından tüm yüzüne yayıldı.

"Selam," diye mırıldandığımda demir parmaklıkların ardından bakıyordum ona. O ise ayaktaydı, tırabzanlara doğru eğilmişti.

"Hoş geldin," dedi sessizce. Yeni yeni sabah olduğu için öten birkaç kuşun haricinde hiçbir ses yoktu henüz. Sabahın ılık rüzgârı nefeslerimizi ulaştırıyordu birbirine. Yalnızca bizim seslerimiz yankı yapıyordu apartmanın bahçesinde. Bahar geldiği için bahçedeki ağaçlar hafiften çiçeklenmeye başlamışu.

"Hoş buldum."

"Özlettin kendini," dediğinde kupasının içindeki, kahve olduğunu düşündüğüm sıvıdan bir yudum aldı.

"Kendimi toparladım, diyelim."

"Burada da toparlardık."

Sen bozuyorsun dengemi, yabancı. Bu pek de mümkün olan bir şey değil.

"Annemle babamın mezarını ziyaret etmiyordum uzun zamandır, ihtiyacım vardı. Kendime geldim. Yeni kararlar aldım, biraz da sarstım ken-

dimi... Ruhumu... Arındım tüm prangalarımdan, daha emin ve özgür adımlar atıyorum artık."

Kaşlarını kaldırıp dudaklarını birbirine bastırdı şaşkınlıkla. "Sevindim," deyip duraksadı. "Seni böyle görmek iyi hissettirdi. Bir haftada üç yaş almış gibisin." Güldü. Ben de gülüp ona karşılık verdim ve ayağa kalkıp onun gibi tırabzanlara yaslandım. Sağ ayağımı kırıp, sol ayağımın yanına dik bir şekilde yerleştirdim.

"Öyle oldu."

İkimiz de sustuk ve gökyüzüne kaldırdık bakışlarımızı. Güz meltemi bedenlerimizi sardı, saçlarımızın arasında dans etti. İstanbul'a geleli neredeyse üç ay olacaktı ve o üç ayın sonunda değişimi hissetmek, değişimi yaşamak muazzam bir duyguydu. Sabahın bu saatlerinde Karan'la balkonda kalbimin seslerine mukayyet olarak rüzgârın tadını çıkarmak da bu değişimin bir parçasıydı.

"Karan."

"Karya."

Adlarımızı aynı anda söyleyip bakışlarımızı gökyüzünden birbirimize indirmemizle güldük. Dudaklarımı birbirine bastırıp elimle saçlarımın diplerini kaşıdım. "İlk sen söylemek ister misin?" diye mırıldanmamla yutkundu ve dudaklarında dilini gezdirdi. Bu hareketi, heyecanlı oluşundan kaynaklanıyor olmalıydı.

"Balkonları kaldırsak mı aradan, aşsak mı mesafeleri artık?" Sarıldım göz bebeklerine cümleleriyle, korudum onları tüm gözyaşlarından. Gülümsedi. "Kollarım, sana buradan sarılmak için yeterince uzun değil. Ve dahası, kokunu özlemediğimi de söyleyemem."

Dudaklarımı yalayıp geri geri adımlamaya başladım ve tek kelime etmeden kendimi içeriye attım. Gözleri hâlâ bendeyken balkonun iki kapısını tuttum, gülümseyerek kapattım. Sırtımı kapılara yasladığımda göz kapaklarımı yuvalarına oturttum mutlulukla. Bu hissettiklerim her neyse, beni mutlu ediyordu artık. Acı vermiyordu, kanatmıyordu. Hiç tatmadığım bu hissin bana iyi geldiğini anladığımda hızla kapıya doğru ilerledim.

Tüm kilitleri, zincirlerimi kırarcasına açtıktan sonra kapıyı araladım, dairemden çıktım.

Çıkar çıkmaz karşımda gördüğüm açık kapı ve Karan'la karşılaşınca dudaklarım kulaklarıma vardı. Kapıyı kapatıp ona doğru adımladım. Sonuna kadar açtığı kapıdan içeriye girdiğimde tek eliyle kapıyı ittirdi ve kapı, biz birbirimize bakarken yavaş bir şekilde yerine oturdu. İki elim arkamda buluşmuşken ben yerimde duramıyor, ayak uçlarımı kaldırıp indiriyordum. Utançla başımı öne eğdiğimde Karan'ın gülümseme sesi ulaştı kulaklarıma.

Hızla üç adım atıp aramızdaki mesafeyi kapattım ve kollarımı beline sarıp başımı göğsüne gömdüm. Göğsüne saklandığım an elleri havada kalmıştı ki ani bir şekilde o da beni sardı; bir eli sırtımda, diğeri saçlarımda yerini aldı.

"Karya," diye mırıldandı sessizce. Sesi kırk yıllık özlem depolamıştı sanki bünyesinde. Parmakları saçlarımın arasında dolaştıkça tenimdeki karınca yuvaları deşildi. Deşildiği her an çoğaldı sızım... Fakat bu sızı, bu defa can verdi bana.

"Karan," diye ismini fısıldadım göğsüne doğru, unutmaktan korkar gibi. Onun ismi tüm vücuduma nüfuz etsin, her zerremi doldursun istedim. O, düştüğüm uçurumun dibindeki kayalık sandığım kuş tüyünden bir döşekti. Ben ölümü arzularken bana yaşamı vadetmişti.

[redacted]

"Yaşlı adamın kırlangıca yaşattığını asla sana yaşatmayacağım. Bir uçurumdan atlaman gerekse bile ellerini bırakmayacağım."

"Söz mü?" dedim kırılgan bir ses tonuyla.

"Söz," dedi baskılayarak.

"Bana çok iyi geliyorsun, Karan Kerimoğlu." Başımı utanırcasına iki yana salladım hâlâ kollarının arasındayken. "Bana ne yaptın, bilmiyorum ama her ne yaptıysan o şey, bana çok iyi geliyor. Beni büyülüyor, beni kör ediyor, beni sağırlaştırıyor. Bir seni düşünüyorum, bir seni görüyorum, bir seni duyuyorum." Alnımı kalbinin üstüne yasladım. "Ne bu?"

Cümlemi bitirir bitirmez göğüslerini şişirerek derin bir nefes çekmişti dudaklarından ciğerlerine. Başımı yasladığım yastığın, göğsünün bir kuş kafesi gibi rüzgârda sallandığını hissetmiştim. Sıkı sıkıya sardı bedenimi; çenesini, göğsünde kaybolan başıma yasladı. Hafif bir öpücük kondurdu saçlarıma. Saçlarım birer sarmaşık oldu, etrafımızı sardı sanki.

Bu şehre geldiğimde insan bedeninden korkan küçük bir kızdım. Şimdi bir adam, saçlarımdan öper gibi yapıp onun aşkıyla yerinde tökezleyen yüreğimin ta kendisiyle sevişmişti.

"Eşsizim," diye fısıldadı saçlarımın arasından kulağıma doğru. Nefesi içimi söküp atmış, beni kırmızı etimle çırılçıplak bırakmıştı. Yakut, misk, amber... Onun nefesi, dünya üzerindeki en güzel nefes, en güzel kokuydu. "Eşsizim..."

Eşsiziydim.

"Karan," deyip göğsünden kaldırdım başımı ve çenesinden yüzünü göremezken ademelmasına bakarak elimi boynuna doğru yükselttim. Başım geriye doğru sarkıktı, elleri belimdeydi, bedenimi bedenine hapsediyordu.

Yavaşça eğdi başını, gözlerini gözlerime kilitledi. Öyle ki bu kilit hiç açılmasın, anahtarı hiç bulunmasın istedim. Öylece kalalım istedim.

"Hmm."

"Buzdolabında sütün var mı?"

Önce kalbimi ışığıyla aydınlatırcasına güldü.

Sonra uzanıp şakaklarımdan öptü.

"Senin için her zaman var."



Bir gün sonra | İstanbul

Elimdeki boş süt şişesine baktım ve sırıtmam tüm yüzümü kapladı. Onun kapısına gidişimin, sarılışımızın, beraber süt içişimizin, fotoğraf albümlerine bakışımızın üzerinden yirmi dört saat geçmişti. Onun göğsünde uyuyakalmış, uyurken dahi kalp ritmini hissetmiştim. Onun kokusu hâlâ tenimdeydi, sıcacıktı, tazeydi. Her şeyin ilkini Karan'la yaşamak çok güzel bir histi. Fazla güzel. Karan, başlı başına güzel hisler bütünüydü.

Elimdeki şişeyi yavaşça tezgâha bırakıp odama koştum. Boy aynamın önüne geçerek hafifçe aynaya doğru eğildim ve iki yana ayırdığım saçlarımı göğsüme doğru yatırdım. İki ucundan tutmuş ve düzleştirmiştim. Karan, saçlarımın çok güzel koktuğunu söylediği için onlara bundan sonra daha da iyi bakacaktım. Benim için bir anlamı vardı artık.

"Her şey güzel olacak, bir tanem," deyip her zaman yaptığım gibi yansımamdan yanaklarımı sevdim. Odamdan çıkıp mutfağa ilerledim, tezgâha bıraktığım şişeyi yeniden kavradım. Üzerimde, kırmızı-beyaz çizgileri olan bol pijama takımım vardı. İçimdeyse bir türlü aşamadığım heyecanım...

Kapımın tüm kilitlerini oldukça sessiz olmaya özen göstererek açtım. Azra ve Mavi'yi uyandırmak istemiyordum. Henüz saat çok erkendi. Kapı aralığından kendimi dışarı attım ve Karan'ın dairesiyle aramda olan on adımlık mesafeyi hızla tükettim.

Süt şişesini göğsüme yaslamışken zili çaldım, bir adım geri çekildim.

Zil çaldı, açan olmadı. Bir daha denedim, bir daha çaldım, o zile son bir kez daha dokundum. Kaç defa çaldığımı ve o kapının önünde kaç dakika beklediğimi bilmiyordum. Karan uyanmamış olmalıydı. Uykusu çok ağırdı sanırım. Onu nasıl uyandıracağımı bilemezken kapıya yanaştım ve bir kez tıklattım. "Karan," diye seslendim içeriye doğru.

İçeriden ne bir cevap geldi ne de bir ses. Son kez kapıyı tıklattığım an rüzgâr akımının etkisiyle kapı aralandı. Hızla geri çekilip korkuyla gözlerimi açtım, yerimde sıçradım. Kapı, rüzgârla beraber gıcırdayarak

açılmaya başladı. Açıldı, açıldı ve sonuna kadar gözlerimin önüne serdi [illegible] odasını

[illegible] girdiğimde korku ve endişe dolu gözlerle etrafı süzüyor, kalbimin [illegible]arını, göğsüme sakladığım şişeyle gizlemeye çalışıyordum.

"Karan, içeride misin?" dedim hafifçe bağırarak. Tek bir ses dahi gelmedi kulaklarıma. Birer birer odaları gezdim. Banyoya girdim, sıcaklığı yoktu. Mutfağa baktım, kokusu yoktu. Yatak odasına geldiğimde gözlerim hiçbir insan bedeniyle kesişmemişti. Yatağı hiç bozulmamıştı. Odasında açıkta duran bir kıyafeti yoktu, pijamalarını göremiyordum.

Anlam veremediğim bakışlarım etrafta gezinmeye devam ederken şüpheyle odadan çıktım ve adımlarımı her saniye düşünerek atıp oturma odasına kadar geldim. Sehpanın üzerinde üç tane kupa vardı, yaklaşıp baktığımda üçünün de dibinde kahve kalıntıları olduğunu gördüm. Üçünü de kendisi içmişe benziyordu, aynı yerde yan yana duruyorlardı. Dudaklarımı ıslatıp gözlerimi kırpıştırdım ve sesim çatallaşırken yeniden denedim şansımı.

"Yine şaka mı yapıyorsun? Kızmayacağım, söz veriyorum ama çık ortaya, haydi," dedim sessizce.

Ses çıkmadı.

"Bir yere gitse mutlaka haber ederdi bana. Geleceğimi bilirdi," diye mırıldandım kendi kendime. "Karan, neredesin?" diye bağırdım evin içinde son defa. dudaklarım titremeye başlamıştı. Göğsümün önünde tuttuğum şişeyi kavrayan parmaklarım güçsüzleşmiş, boş şişeyi taşıyamayacak hâle gelmişti.

İçimde bir şeylerin koptuğunu hissettim.

Son defa evin içine göz attığımda onun yokluğuyla bir kez daha karşılaşmış ve bu acı yıkımla omuzlarımı düşürmüştüm. Perdeler kapalı, balkon kapısı kilitli, mutfak oldukça düzenliydi. Vestiyerde paltoları asılıydı, kapının yanındaki duvara monte edilmiş anahtarlıkta hâlâ anahtarları duruyordu.

Bakışlarımı yeniden salona çevirdiğimde kahve kupalarının yanı başında duran kâğıt ve kaleme takılı kaldı gözlerim. Üzerinde gelişigüzel bir şekilde yazılmış bir kelime vardı. Kucağımdaki şişeyi bırakmadan eğildim ve kâğıdı çekip aldım. Kalem yavaş yavaş yuvarlandı masanın üzerinde ve yere boyladı. Bir kere sekti, ikinciye yeltendi fakat hareket edemeyip halıyla karşılaştı.

Tek elimde süt şişesi, tek elimde kâğıt varken üzerindeki yazıya baktım.

Karya'ya...

Sessizce yutkundum ve çenemi kasmayı bırakıp açtım ikiye katlanmış kâğıdı. Gözlerim yarım sayfa yazıyla karşılaşınca titremeye başlamıştı vü-

cudum. Tahmin ettiğim şey olmamasını dileyerek bir anlığına yumdum gözlerimi acıyla, ısırdım dudaklarımı.

Her şey üzerime üzerime geliyordu sanki. Duvarlar tek tek yıkılıyorken ben bir yıkımın ortasında ayakta duruyor ve kâğıdı okuyordum.

"Karya, benim küçük sevgilim...

Ne kadar oldu ben gideli ve sen ne kadar süredir var olmayışımla savaşıyorsun, bilmiyorum. Bildiğim tek şey, yanında kalamayacağımdı. Eğer gidişimi anlatabilmenin bir yolu olsaydı, inan ki denerdim bunu. Seni bir bilinmezliğin ortasına çekmezdim. Fakat tek bilmen gereken şey, gitmem gerektiği. Kalbim, yanında can çekişircesine kıvranırken kalamazdım daha fazla. Kalıp da bana âşık olmana izin veremez, bu yıkımı izleyemezdim.

Senden beni affetmeni beklemiyorum, affedemezsin de zaten. Ama ömrüm boyunca bunu isteyeceğim.

Sadece gülümse arada, nefes alayım istiyorum. Bir gün döner miyim? Bilmiyorum. Döndüğümde sen bıraktığım gibi olur musun? Sanmıyorum, küçüğüm. Büyüyeceksin. Hayat seni büyütecek ve öyle çıkaracak karşıma. Çocuksun henüz, güzelim. Bunun kıymetini bil ve kapatma kapılarını hayata. Dilediğince yaşa, özgürce savur saçlarını rüzgârda. Bunu bilmeye ihtiyacım var.

Her gece seni izlerdim perdenin ardından. Geceleri uyurken üzerini açıyorsun. Uyanıp ört üstünü, sıkıca sarıl yorgana. Yokluğumda üşümeni istemiyorum.

Gidişimi sorgulama. Veda etmek değil amacım. Öyle olsaydı gözlerinin içine baka baka yapardım bunu. Niyetim aklından çıkmamak değil. Öyle bir sil ki beni, hiç var olmamışım gibi yaşa hayatını.

Sabah, büyük ihtimalle süt istemeye geleceksin. Sen yokken buzdolabına baktım, sütün kalmamıştı. Buzdolabına senin için süt bıraktım.

Isıtmadan içme.

Sevmezsin zaten."

Kâğıt, parmaklarımın arasında dururken boş şişe, göğsümden aşağı kayıp yerle bir bütün oldu ve parçaları ayaklarımı kesti. Her yer kan olmuştu. Zemine yayılan kana aldırmadan basa basa ilerledim mutfağa. Canımın acısını göz ardı etmiştim, kalbimin yarası daha derindi.

Buzdolabını açtım. Gözlerimin önüne serilen iki şişe sütle yaşlarım akmaya başladı.

"[redacted]diye mırıldandım. Gözlerimi kapatıp geçmesini diledim her şeyin. Fakat geçmeyen tek şey, ayaklarımdaki acıydı. Kana bulanmış parmaklarım ve kesikler içinde kalan tenimdi.

[redacted]

[redacted]

Sabahattin Ali

BÖLÜM 14:
ÖLÜ KADIN VE DİRİ VEMİNİ

[redacted]

Karan'ın gidişinden 32 gün sonra | 3 Nisan 2021

[redacted]

Karan...

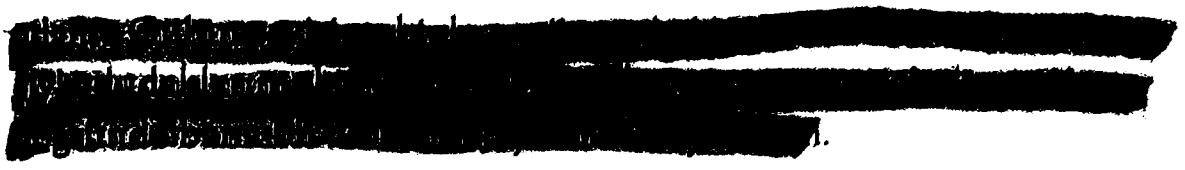
[redacted]

Karan...

[redacted]

Karan... Yabancı...

[redacted]

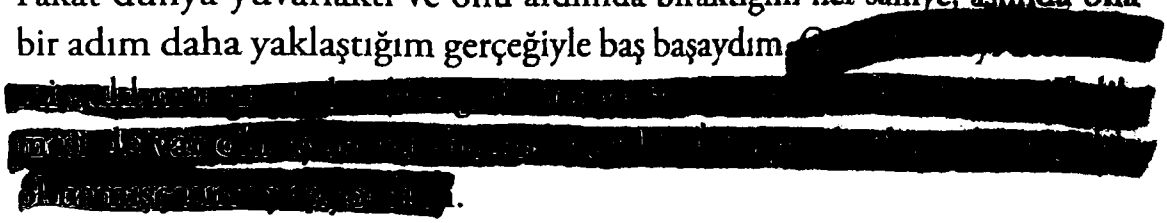


Karan...

Karan... Beni büyüten adam.

Karan gideli otuz iki gün oluyordu. Beni dipsiz bir çukura atalı, toprağa diri diri gömeli, yakarışlarıma kulaklarını kapatalı otuz iki gün oluyordu. Beni ölüm ve yaşam arasında, sonu gelmeyen bir yolun tam ortasına yerleştirip koca bir dilemmayla baş başa bırakalı otuz iki gün oluyordu. Gözlerimi yuvalarından çıkarmış, kör etmişti. Sağır olmuş, dilsiz kalmıştım, bacaklarım tutmaz olmuştu o gitti gideli.

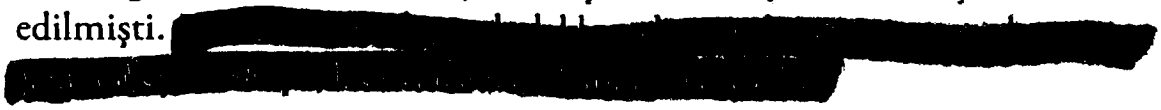
Onun istediği gibi yapmıştım. Hayata kapılarımı kapatmamış, etrafa gülücükler saçmıştım. Onu ardımda bırakmış, yaşamıma devam etmiştim. Fakat dünya yuvarlaktı ve onu ardımda bıraktığım her saniye, aslında ona bir adım daha yaklaştığım gerçeğiyle baş başaydım.



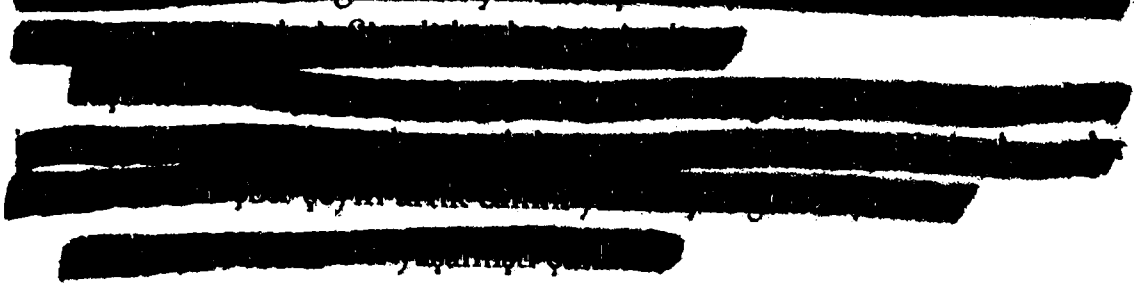
Karan hiç olmamış gibi, kalbim onu hiç sevmemiş gibi devam ediyordum yaşamıma.

Geceleri kalkıp üstümü örtüyor ve yorgana sıkı sıkıya sarılıyordum. Onun istediği gibi gitmeyen tek şey vardı. Artık sütümü ısıtmıyor, soğuk içiyordum. Kursağımdan bir damla sıcak süt geçmemişti yokluğunda, dilimin ucundan ismi dökülmediği gibi...

İçimdeki sızıyı tarif edecek gücüm yoktu. Zaten hiç de denememiştim bunu. Ne birisi nasıl olduğumu sormuş ne de ben sordurmuştum. Bu konu Karan gittiğinden beri bir çekmeceye kaldırılmış ve tozlanmaya mahkûm edilmişti.



Karan beni bırakmıştı. Karan beni yapayalnız koymuştu şu koca İstanbul'da.



[redacted]

Otuz iki gündür, hiç savaşmadığım kadar savaşıyordum her şeyle. En başında o cani: Mey... Her sokağa çıkışımda takip edildiğimi bilerek adımlamıştım kaldırımları. Sessizce ve göz göze gelmemek adına başımı yana çevirmiş, gölgesinin ürkütücülüğüyle yüz göz olmuştum. Kaçmış, ağlamış, yalvarmıştım Tanrı'ya henüz çok erken diye. Otuz iki gündür boğuşmuştum tüm katillerle, ölmemiştim.

Karan, o katillerden biriydi. Benim umudumu ve inancımı söküp almıştı.

Başımı yasladığım avucum uyuşmaya başlayınca yerimde kıpırdandım. Kafedeydim. Kasanın yanında duruyor ve müşterilerin sipariş vermesini bekliyordum. Karan gittiğinden beri tek uğraşım buydu. Diğerleriyle beraber kafeyi işletiyor, kenetlenmeye çalışıyorduk. Karan'ın hiçbir şey demeden gidişi sadece beni etkilememişti. Yıllardır yanlarında olan dostları gidince onlar da yalpalamış ve bir süre kendilerine gelememişlerdi. [redacted]

Belki de bana çaktırmamak için öyle yapıyorlardı, bilmiyorum. Çünkü Karan bir beni terk etmişti. Onları terk etmemişti ki... Bir bana mektup yazmış, bir beni ardında bırakmak istemişti. En çok canımı yakan da buydu. Belki diğerleri gibi habersiz olsaydım her şeyden, okumasaydım o acı cümleleri, böyle kıvranmazdı kalbim göğsümün altında.

Uzunca bir nefes bıraktım kafenin içine doğru. Kasanın yanında duruyordum. Kolumu yüksek tezgâha yaslayarak kafenin karşısındaki denize bakıyordum. Gözlerim, denizdeki martıların üzerinde dolandıkça buğulanıyordu. Hafifçe gülümsedim zihnimde dönüp duran sahnelerle. İstanbul'un her yerinde Karan vardı sanki. Aklıma İstanbul'a geldiğim ilk gün, bu kafenin önünde el ele tutuşup karşıya geçişimiz ve sahilde delice koşuşumuz gelmişti.

Yüzümdeki tebessüm acıdan olsa gerekti, sabahları ağlamamaya yemin etmemiş olsaydım buna ağlayabilirdim çünkü. Hem de saatlerce. Ama Karan gitti gideli kimseye gözyaşımı göstermemiştim.

Yutkunup arkaya döneceğim sırada mutfağın perdesi aralandı ve Bahar elinde bir tepsiyle çıkageldi. "Yavru kuşum, masa on iki," deyip tepsiyi bana uzattığında özenle kavradım. "Tamamdır, hallediyorum." Bahar'ın içeri girmesiyle önüme döndüm ve masa on ikiye ilerledim. Masaların aralarından zikzaklar çizerek ilerlemiştim, o kadar iyiydim bu garsonluk işinde.

"Türk kahveleriniz." Masaya doğru eğildim ve iki genç kızın önüne kahvelerini bıraktım. "Orta şekerli ve damla sakızlı, afiyet olsun." Ardından

tepsiye yönelip ağırlığını koruyan tabağı bırakacaktım ki gözlerim damla çikolatalı un kurabiyeleriyle kesişti. Bir anlığına duraksasam da hızla kendimi toparladım, müşterilere gülümsedim. Tabağı ortalarına bırakıp geri çekildim. "İkramımız," dedim.

Kafe bu saatlerde çok yoğun olmuyordu neyse ki. Bu yüzden tek başıma idare edebiliyordum. Karan'ın yokluğunda Bahar mutfağa geçmişti, Kaan'a yardım ediyor ve beraber ürünleri çıkarıyorlardı. Azra benimle birlikte servise çıkıyordu. O günden sonra kendimi bırakmak yerine ayağa kaldırmayı seçmiş ve kesilen ayak parmaklarımı kendim sarmıştım. Kafamı dağıtmam için çalışmam gerekiyordu, bunun için buradaydım.

Mutfağa doğru ilerlerken içeri yeni giren kişileri görmemle duraksadım. Yerlerine yerleşmelerini bekledikten sonra elimde üç menüyle beraber yanlarına adımladım. Dudaklarımda minik bir tebessümle önlerine menüyü bıraktım, bir adım geri çekildim. "Hoş geldiniz." Önlüğümün cebinden sipariş defteri ile bir kalem çıkardım. "Ne alırdınız?"

Bu sırada üç genç de yerlerine kurulmuş ve menüyü incelemeye başlamışlardı. Çok geçmeden hepsi siparişini söyleyince sipariş defterine tek tek not aldım, kalemi önlüğün cebine sıkıştırdım. "On dakika içinde sıcacık kahvelerinizi yudumluyor olacaksınız," diye mırıldanıp geri çekildim ve mutfağa ilerlemeye başladım.

Mutfak perdesine yaklaştıkça içeriden gelen hararetli konuşma adımlarımı yavaşlatmıştı. Kavga mı ediyorlardı? Oldukça sessiz olmaya özen göstererek perdeye iyice yaklaştım ve başımı yan çevirip konuşulanları dinlemeye başladım. Bahar ve Kaan tartışıyor gibiydi. Bahar, oldukça öfkeli şekilde bir şeylere itiraz ederken Kaan, çok daha net ve sakindi.

"Saçmalıyorsun!" diye inledi Bahar, dişlerini sıkıyor olmalıydı. Onu karşımda görsem bu ses tonundan korkardım. "Bunu nasıl saklayabiliriz ondan? Hiç mi acımıyor için, hiç mi sızlamıyor vicdanın?" Sesini yumuşatmıştı, onu ikna etmeye çalışıyor gibiydi. "Aklımı yitireceğim. Ben gerçekten bunu yapamam. Bunu Karya'dan saklayamam."

Son cümlesiyle gözlerimdeki kılcal damarların gerginleştiğini hissettim. Benden neyi saklıyorlardı? Elimi göğsüme doğru çıkardım, parmak uçlarımla tenimi sıvazladım.

"Olmaz, Bahar. Susacaksın dediysem susacaksın." Kaan, tezgâha sertçe bir şey çarptı ve bu ses kafenin içinde bile yankılandı. Müşterilere dönüp mahcubiyetle gülümsedim ve yeniden perdeye doğru döndüm.

Kaan cümlesini bitirdikten sonra Bahar'ı dinlemeden konuyu kapatmaya çalışmış olmalıydı ki, "Bekle," diye hışımla çıkıştı Bahar. "Ne demek olmaz? Görmüyor musun kızın hâlini? Görmüyor musun Karan'ın acısından kendini nasıl boş verdiğini? Bu kız insanlardan korkuyordu! Bazen bizden

bile!" Sesini alçaltıp bir fısıltıya dönüştürdü. "Şimdiyse içeride, günde yüzlerce insanın siparişlerini getirip götürüyor."

Cümleleri canımı acıtmasa da dışarıdan böyle gözüktüğümü bilmiyordum.

"Yani?" dedi Kaan, umursamamıştı.

"Karan'ın nerede olduğunu bile bile nasıl susarız?"

Sitemle fısıldayışı bir çığlığa dönüşüp kalbimin pencerelerini yere indirdi. İsmini duymam, göğsümdeki elimin altında atan kalbimin soluğunu değiştirmişti. Onun ismini duyunca hâlâ tepki veriyordu. Parmak uçlarımı tek bir noktada birleştirip hafifçe kalbimin üzerine vurmaya başladım. Bunu yapmamalıydı. Bunu bana da gururuma da yapmamalıydı.

"Bahar, susmalıyız. Karan susmamızı istiyorsa bir bildiği vardır. Bu kadar."

"Ya ben anlamıyorum! Gerçekten anlamıyorum, Kaan. Hiçbir şey söylemeden öylece gidiyor; yaşıyor mu yaşamıyor mu, nerede, ne yapıyor, bilmiyoruz. Bir ay sonra ankesörlü telefondan arayıp, 'İyiyim,' diyor!" Bahar oldukça sinirliydi, kelimelere baskı yapıyordu. "Ona ulaşmamıza dahi izin vermiyor. Bir ay sonra yeniden arayacağını söyleyip kapatıyor." Duraksadı. "Neyiz biz, Kaan?"

Duyduklarım karşısında ne diyeceğimi bilemiyordum. Ağlamak istiyor muydum? Hayır. İçimde bir şeyler kopmuş muydu? Kesinlikle evet. Benden kaçmıştı, bunu anlayabiliyordum. Ama arkadaşlarından saklanışını anlayamıyordum. Eğer benden bu kadar rahatsız olduysa bana söylemeliydi. Giderdim. Burası onun eviydi, benim değil. Bu kişiler onun arkadaşlarıydı, benim değil.

[redacted]

"Keşke," diye mırıldandı Bahar, Kaan cevap vermemişti. "Keşke şu çeşmeyi kapalı tutsaydım." Elini masaya vurduktan sonra kulaklarıma ulaşan adım sesleriyle yerimde kıpırdandım, ne yapacağımı bilemeyerek öne atıldım ve perdeyi kenara çektim. Mutfağa giriyor gibi yapmak en mantıklısıydı sanırım. Onları dinlerken yakalanmak istemiyordum.

İçeri girmemle ikisinin de gözleri üzerime kaymıştı. Ardımda serbest bıraktığım perde sallanırken Kaan bir bana baktı bir de Bahar'a. Avucunda tuttuğu siyah el havlusunu sertçe tezgâha bırakıp Bahar'ın gözlerine baka baka arka odaya ilerledi. Bahar'ın hareleri üzerimde dolanırken daha fazla kaşında takılı kalmayarak dudaklarımı büktüm, tezgâha doğru ilerledim.

"Ne oluyor?" Rolümü çoktan giyinmiştim. Hiçbir şey bilmiyormuş gibi davranmak en iyisiydi. Çünkü bazen bir şeyler bilsen bile hiçbir şey bil-

miyormuşçasına yaşamak daha az acı verir. "Neyi var Kaan'ın? Azra'yla mı tartışmışlar?" diye sordum tezgâha çıkıp otururken.

Kaan ve Azra çok tatlı bir ikiliydi. Kaan, Azra'ya çok kibar ve nahif davranıyor, üzerine düşüyordu. Azra'yla beraber okula gidiyorlar, her gün onu evin önünden alıyordu. Ondan hoşlanıyor olmalıydı fakat Azra'ya sorduğumda, 'iyi birisi' demekten öteye geçememişti. Korkuları hâlâ varlığını sürdürüyordu.

"Bilmiyorum ki," dedi Bahar omuzlarını kaldırıp indirerek. "Her zamanki Kaan işte, meymenetsiz... Boş ver." Elindeki bardakları dolaba yerleştirip kaşlarıyla kucağımda tuttuğum sipariş defterini işaret edince kendime geldim ve kaşlarımı kaldırdım. "Ha," diye mırıldanıp derin bir nefes verdim. "Üç kahve. İkisi sade, biri sütlü ve kremalı."

Tezgâhta otururken ellerimi iki yanıma yaslayıp geriye doğru eğildim hafifçe ve boşlukta duran ayaklarımı sallandırdım.

"Sen iyi misin?" diye sordum Bahar'a doğru yöneltip bakışlarımı. Az önceki konuşmadan dolayı dalgın gözüküyordu. Ondan tek isteğim beni o konuşmadan haberdar etmesi ve bir şeyler saklamamasıydı. Karan'dan sonra bir kez daha güvenimin kırılmasını istemiyordum. Bana söylese bile bir şeyler değişmeyecekti fakat saklaması her şeyden beterdi.

"İyiyim, yavru kuş," dedi gayet düz bir sesle. Ardından görüş alanımdan çıktı ve siparişlerle ilgilenmek için kahve makinelerinin olduğu arka tezgâha doğru ilerledi. Oturduğum yerden aşağı atlayıp onu takip ettim. Yüzüme hiç bakmıyordu. Makinenin tuşuna basıp çalıştırdı ve kahveleri hazırlamaya başladı.

"Korhan'dan haberin var mı?"

"Okulda."

"Gelecek miymiş?"

"Bilmiyorum, haber vermedi."

"Peki," deyip o kahve makinesiyle uğraşırken tezgâha doğru eğildim. Benim eğilmemle Bahar çığlık çığlığa geri kaçtı. Bir elini, diğer eline sarmış ve yerde iki büklüm olmuş bir şekilde kıvranıyordu. Hızla doğruldum, "Bahar!" diye bağırıp eline davrandım. Yere akan kahveyi görmemle makineyi durdurduktan sonra tamamen Bahar'a dönüp iki elimle ellerinden tuttum.

"Gel, gel," deyip onu tezgâhın ucundaki lavaboya doğru çektim ve musluğu açtım. "Soğuk suya tutalım." Soğuk su tenine nüfuz ederken Bahar, gözlerini kapatıyor ve dişlerini sıkıyordu. Dudaklarını yemişti, acısından mı yoksa sıkıntısından mı kaynaklı olduğunu bilmiyordum. "Sen tut, ben yanık kremi alıp geliyorum."

Elini bıraktım ve hızla mutfağın giriş perdesinin yanındaki acil durum rafından bir yanık kremi aldım. Aceleci adımlarla Bahar'ın yanına döndüm ve musluğu kapatıp bir tabure çektim, kollarından tutarak oturttum. Dizlerinin önüne çöküp elini tuttum ve merhemden sürmeye başladım nazikçe. İnliyordu hafiften.

"Çok yanıyor mu?" dediğim an Bahar'ın ağladığını fark etmemle yüzümü astım, elimi yanağına attım. Diğer elimle yanık kremini sürmeye devam ediyordum. "Bahar," diye mırıldandım ismini uzatarak. "Ağlama lütfen. Geçecek hemen, söz veriyorum."

Bahar duraksayıp gözlerime baktı. "Karya," deyip başını bir anlığına geriye yatırdı, söylemekte zorlanır gibiydi bir şeyleri. Ardından gözlerime baktı. "Sana bir şey söyleyeceğim. İçim çok huzursuz ve bilmen gerektiğini düşünüyorum." Elini kaldırıp indirdi. "Canımın acısına ağlamıyorum."

"Ne oldu?"

"Biliyorum, konuşmak istemiyorsun," dedikten sonra duraksadı, birkaç saniye bekledi. "Karan," dediği an elini sıktım ve durdurdum onu. İsmini duyunca gözlerimi kapatmış ve derin bir nefes vermiştim.

"Bilmek istemiyorum, Bahar. Böyle iyiyim, gerçekten." Gözlerimi araladım, ona kızmadığıma dair bakışlarla simasına baktım. "Hiçbir şey bilmek istemiyorum çünkü bazen bilmemek daha az yaralayıcı oluyor," dedim ve gülümsedikten sonra ayağa kalktım, kahve makinelerinin olduğu tezgâha ilerledim. Kahveleri hazırlarken ellerim titrediğini fark etmiştim.

Yaramın üzerine karlar yağdı benim, üzerinde kimseyi oynatacak değilim.

Ellerime hâkimiyet kurup çoktan hazır olan kahveleri fincanlara boşalttım ve birinin üzerine krema sıktım. Tepsiye teker teker dizip tezgâhtan ayrılacağım sırada Bahar'ın parmakları yer aldı omzumda. Arkamdaydı. Bunu yapmasına gerek yoktu. Bana hastaymışım gibi davranmasına gerek yoktu çünkü ben artık eski Karya değildim.

Hasta olsam da bunu kimseye göstermeyecek, onlarla yaralarım üzerinden bir iletişim kurmayacaktım.

Tıpkı Karan'la yaptığım gibi.

"Karya, benden hislerini gizleme. Görüyorum ben. Nasıl yaralandığını, nasıl canının yandığını görüyorum. Gözlerinden okuyorum bir daha kimseye güvenemeyeceğini sıralayan cümleleri."

Tepsiyi sıkıca kavradım ve Bahar'a doğru döndüm. Dönmemle Bahar geriye doğru çekilmişti. Zoraki bir gülümsemeyle irislerimi, irislerine sabitledim.

"Müşteriler çok bekledi, götüreyim ben bunları," deyip hiç beklemeden mutfağın çıkışına doğru ilerledim. Bahar arkamdan bakakalırken tek elimle

kırmızı perdeyi kenara çektim ve iç tarafa geçiş yaptım. Perde arkamdan kapanırken titreyen göğsüm ve ellerime hâkim olmayı diledim. Seri adımlarla siparişlerin ait olduğu masaya ilerledim, gecikmeden dolayı özür dileyerek kahveleri bıraktım.

Geri çekildiğimde gözlerim boşalan masaları temizleyen Azra ile kesişmişti. Yanına ilerledim, masaların arasından geçip karşısına dikildim. "Azra," diye ismini mırıldanmamla dikkatini, yerine yerleştirdiği sandalyelerden almış ve bana vermişti. "Beni biraz idare edebilir misin? Sahile kadar gideceğim."

"Tabii," dedi. "Şimdi mi çıkıyorsun?" Onu onayladım. "Dur bekle, sana bir posta gelmiş. Onu vereyim."

"Ne postası? Kimden?" diye sordum garipseyerek. Bana kimse posta göndermezdi. Gönderecek tek kişi vardı, o da teyzemdi fakat gönderecek olsa önceden mutlaka beni haberdar edip kontrol etmemi söylerdi. Zaten kafenin adresini de bilmiyordu. İstanbul'daki hayatıma dair ona hiçbir şeyden söz etmemiştim ve bu, beni mutlu ediyordu.

Ona karşı anlayışsız ve kaba olmak benim suçum değildi.

"Bilmiyorum," diye yanıtladı beni Azra düşüncelerimin arasında. O kasaya doğru ilerlerken ben de peşinden gidiyordum. "Üzerinde gönderen bilgisi yazmıyor. Sadece senin adın var."

Masanın üzerinden eğildi ve eline toprak renginde, dolgun bir paket alıp doğruldu. Bana uzattığında almayıp bir pakete bir de Azra'ya baktım. Almadığımı görünce direterek bana doğru ikinci defa uzattı paketi. "Bu sana gelmiş," diye mırıldandı. Şüpheli bakışlarımla paketi kavradım, başımı salladım.

"Teşekkür ederim."

Azra, gözlerini kırpıştırıp omzumu sıvazladıktan sonra işinin başına dönerek beni yalnız bırakmıştı. Kasanın yanında bir başıma kaldığımda omzumu yüksek tezgâha yasladım, paketin dışını inceledim. Hiçbir şey yoktu adımdan başka. O da el yazısıyla yazılmamış, bilgisayar çıktısı alındıktan sonra paketin üzerine yapıştırılmıştı.

Başımı iki yana salladıktan sonra paketi tek hamlede açtım ve elimi içine daldırıp dolgunluğun nedeni olan şeyi çıkardım. Elim yünlü bir şeye değmişti. Bakışlarımı pakete indirir indirmez gördüğüm beyaz atkıyla kala kaldım öylece. Elim paketin içinde, bakışlarım paketin üstünde, vücudum tezgâha yaslı bir şekilde...

Bu, benim yıllar önceki atkımdı.

Parmaklarım paketin içinde bir kâğıda değince kendime geldim ve korkuma mâni olmaya çalışarak kâğıdı çıkarttım.

"Kış bitti ama sen hensiz üşürsün. Bu atkı sana çok yakışıyor."

Narkissos'un.

O gece, onu katlettiğim evde kana bulanmış bir şekilde ardımda bırakmıştım bu atkıyı. Bembeyaz atkım onun kanına bulanmış, kirlenmişti.

Hızla kendime geldim ve parmaklarımın arasından kayıp yerle buluşmak üzere olan atkıyı kavradım. Pakete soktum gelişigüzel bir şekilde. Karnıma yasladığım paketle aceleci adımlar eşliğinde mutfağa girdim, kurabiye hamuru yoğuran Bahar'ın beni görmesine müsaade etmeyecek bir hızda arka odaya geçtim. Odaya girer girmez gözlerim sandalyede oturmuş, bacaklarını da önündeki masanın kenarına doğru uzatmış Kaan'la kesişti. Televizyon seyrediyordu.

"O ne?" diye sordu kahvesinden bir yudum alırken.

"Teyzem atkı göndermiş, onun postası."

Kaan kaşlarını kaldırıp indirdi. "Kış bitti ve atkı mı göndermiş.?" Garipsemişti haklı olarak.

"Bu atkımı çok severim de ondan," diyerek zoraki bir şekilde dudaklarımı birbirine basturdım. Ardından sırtımı kapıdan ayırıp dolabımın önüne gittim. Üzerimdeki önlüğü çıkarıp bej rengi tişörtümle kaldığımda dolaptan aldığım kahverengi, fitilli, kadife ceketimi giydim. Paketi sırt çantama sokup sırt çantamı da omuzladığımda hazırdım. Önlüğümü gelişigüzel bir şekilde dolaba fırlattım, dolabı kapattım ve kilitledim.

"İyi seyirler," diye mırıldandıktan sonra Kaan'a bakmadan çıktım odadan.

Mutfaktaki varlığımı fark eden Bahar bana döndü. "Nereye, kuzum?" diye sordu. Yüzüne bakmadan çıkışa doğru ilerledim. "Başım ağrıyor, eve geçeceğim, akşam görüşürüz," diye hızlı bir açıklama yaptıktan sonra cevap vermesini beklemeden mutfaktan çıktım, kafenin iç tarafına geçiş yaptım.

"Sakin ol, Karya. Sakin ol." Başımı eğmiş, göğsüme doğru seslenmiştim. Sıcak nefesim tenimde dolanmıştı. "Sakin ol, kimsenin hayatını mahvetmesine izin vermeyeceksin. Sakin ol."

Hiç beklemeden seri adımlarla ayrıldım kafeden. Ilık ılık esen rüzgârla buluşan tenim bir anlığına irkilmişti. Saçlarım rüzgârda savrulmaya başladığında ben de rüzgârın tersine doğru yürümeye başladım. Ani bir kararla kaldırımdan indim ve kaldırım kenarına park edilmiş araçların arasından geçip boş yola atıldım. Karşıya geçecek ve biraz sahilde yürüdükten sonra vapura binecektim.

Karan yokken bu bana acı verebilirdi ama eğer bunlara anlam yükleyecek olsaydım nefes alışıma dahi Karan'ın anlamını yüklemem gerekir, yaşayamazdım.

Acelecİ adımlarla ilk iki şeritlik yolu geçip diğer iki şeritlik yolla aralarında olan kaldırımda bekledim. Arabalara yeşil ışık yanmış olmalı ki harekete geçmişlerdi fakat uzaktaydılar. Deli cesareti dedikleri bu olsa gerek, bir anlık kararla yola atıldım, koşarak karşıya geçmeye başladım. Tam sona gelmiştim ki sağımdan duyduğum ürkütücü korna sesiyle yerimde kalakaldım.

İrislerim büyürken sağıma dönüp bedenime doğru son sürat yaklaşan arabayla buluşacaktı ki gözlerim, kocaman bir el sıkı sıkıya sarıldı bileğime. Çekip aldı beni yolun ortasından. Bedenim başka bir beden tarafından kaldırıma sürüklenirken nefeslerim oldukça hızlıydı, öne doğru eğilmiştim.

"İyi misin?"

Tanıdık sesi duymamla nefes nefese doğruldum ve suratına baktım. Uzun, altın sarısı saçları; kirli sakalları ve yuvarlak gözlükleriyle Armin'den başkası değildi bu. Benimse hatıralarımda Karan'ın ismimi haykırışı, elimden sıkıca tutup arabaları durdurarak karşıya geçirişi ve o güven verici ses tonu canlanıyordu.

"Karya," diye ismimi mırıldandı Armin. Ben sanki Karan'ı duydum. "İyi misin?"

Başımı salladım. "Karşıya geçecektim, bir anda oldu." Sesim donuktu, şoku atlatamamıştım hâlâ. "İyiyim."

"Yolun ortasında kaldın öylece, çok korktum."

Minnet ve mahcubiyet dolu surat ifademle dudaklarımı birbirine bastırdıktan sonra çantamın askılıklarına attım elimi ve yürümeye başladım. Armin de yanımda yürüyordu. "Gelmeseydin şu an asfaltta can çekişiyor olabilirdim." Bunun için teşekkür etmeli miydim, bilmiyordum fakat yine de nezaket gereği ettim. "Teşekkür ederim."

"Ne demek. Kafeye geliyordum ben de. Sonra çıktığını görünce yetişmeye çalıştım ama aniden yola atladın. Gerisi..." deyip omuzlarını kaldırdı ve indirdi. Gerisini ikimiz de çok iyi biliyorduk. Anladığıma dair başımı salladım. Derin bir nefes verdiğimde önünden geçtiğimiz bankın boş olduğunu fark etmemle en ucuna kuruldum. Armin de diğer köşesine kuruldu.

Bana bakmıyordu. İkimiz de denizi ve dalgaların arasında boğuşan gemileri seyrediyorduk. Rüzgârlı bir gündü.

Öksürdü hafifçe. "İyi görünmüyorsun."

"Bilmem." Omuz silktim. "Öyle mi?"

İçimden çığlık çığlığa bağırasım gelse de susuyordum. Başımı iki yana salladım oldukça sessiz ve sakin bir şekilde. Bir şeyleri sürekli reddetsem de dudaklarımın titreyişi beni ele veriyordu. Başımı sola doğru çevirdim ve sol gözümden akan bir damla yaşı elimin tersiyle yok ettim.

"Üzerine gelmek değil niyetim," dedi Armin. "Eğer konuşmak istersen dive buradayım." Ardından ceketinin iç cebinden orta boylarda bir defter çıkardı, bana uzattı. "Bu senin." Bakışlarım deftere indiğinde kaybettiğimi sandığım defterim olduğunu görmüştüm. Ellerinden aldım ve kucağıma yerleştirdim. "Geçen gün alelacele dersten çıkarken yere düşürdün. Sen fark etmeyince ben aldım."

"Teşekkürler," dedim defterime bakarken. "Benim için önemli bir defterdi." Başparmağımla defterin ön kapağını okşadım. "Çok incesin."

"Kapağını hiç aralamadım. Bir sayfasına bile bakmadım. Yemin ederim."

Tebessüm ettim kendini açıklama girişimine. Hiçbir şey demeden defterin ilk sayfasını açtığımda ikimizin de gözlerinin önüne çizgiler serilmişti. Çok dikkatli bir şekilde olmasa da göz ucuyla inceliyordu Armin. Yanaklarımı ısırdığımda içimde küçük bir çocuğun hayal kırıklığıyla ağladığını hissediyordum.

"Bu çizgiler ne?" İşaret parmağı ile defterin ilk sayfasındaki küçük çizgileri göstermişti.

Ona bakmadan cevapladım sorusunu. "Çentik," dedim. "Gün sayıyorum."

"Ne zamandan beri?"

"Karan gittiğinden beri."

Duraksadı. Ben defteri izlerken o bana bakıyordu.

"Ne için?" diye sordu.

Bakışlarımı defterden kaldırdım, ona baktım. "D-dönmesi için," diye mırıldandım.

Nefesimi dudaklarımın arasından titreyerek ve zorlukla verdim. Ardından çantama yöneldim ve en dış gözünden bir kalem çıkarttım. Deftere bir çentik daha attığımda kendime hâkim olamadım, gözlerimi kapattım. İçin için ağlarken yüreğim, tek bir damla yaş bırakmıştım tenime.

Armin, hiçbir şey demedi. Yalnızca elleri havalandı ve tenimi mesken tuttu kendine. İki eli de omuzlarıma yerleşirken bana doğru yaklaştı, tüm bedenimi sardı. Omzumu her sıvazladığında ağlamam kuvvetleniyordu. Tamamen sarılıp başımı omzuna bıraktım ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım.

Zalim bir adamın aşkı, beni başka adamların omzunda ağlatmıştı. Bunu ölsem unutamazdım.

Benim çocuk yüreğim, Karan'ın ihtiyar yüreğini sevmişti. Kanmıştı ona. Bundan pişman değildim ama beni yaşamaya inandırışını hatırladıkça

hançerler saplanıyordu kalbime. Bir insana yapılabilecek en büyük kötülüktü bu. Beni yaşamın var olduğuna inandırıp nasıl yaşayacağımı göstermeden gitmişti.

"İnsan, varlığına alıştığının yokluğuna da alışıyor, Karya. Sana unutacaksın, demiyorum. Unutamazsın. Unutma da... Unutmak acı verir, hatırlatır yeniden ve hapseder seni zindanına. En büyük ceza sıradanlaşmaktır insanoğlu için. Korkutur, üzer, savsaklatır... Onu öyle bir sıradanlaştır ki senden uzağa adımladığı her güne lanet etsin," dedi, derin nefesleri göğsünü titretmişti.

Burnumu çekip gözyaşlarımı durdurdum ve dudaklarımı araladım, nefesim karıştı havaya.

"İçindeki yoksunluğun farkındayım ama bunun, seni sonu olmayan bir belirsizliğin içine hapsetmesine izin verme. Fermanını kendin yaz, hükmünü kendin ver."

Dizlerimin arasındaki ellerimi sıktım, birbirine kenetledim. Söyledikleri zihnimin içinde çalkalanıyordu. Büyük ihtimalle uzun bir süre de öyle olacaktı.

"Ben çok iyi bir insan değilim. Ama hayal kırıklığını iyi bilirim, Karya. Hayallerinin gökyüzünden yerin yedi kat dibine nasıl geçtiğini çok iyi bilirim." Ciğerlerini oksijenle doldurdu, sözlerine devam etti: "Ve Karya, yerin yedi kat dibindeysen yeryüzünü dileme. Sekizinci katını dile. İmkânsız olan arzuya açık, talebe aşikârdır. Battıysan çıkmayı isteme, sana layık görülen o bataklıkta güller yetiştir."

"Ya sonra?" dedim merakla, burnum akıyordu.

"Sonra, seni o bataklığa itenler kapına gelecek ve yetiştirdiğin gülleri koparmak isteyecek." Gözlerim gözlerindeyken bakışlarını bana çevirdi ve öğüt verir gibi başını salladı. "İzin vermeyeceksin. O bataklıkta, o çamura sen bulandın, o güller de senin hakkın."

"İzin vermeyeceğim," diye tekrar etmemle ellerini sıkılaştırmıştı bedenimde. Kadife ceketimin üzerinden tenimi okşuyordu. Ben de ellerimi dizlerimin arasından çektim ve beline sardım. Oturduğumuz için tam olarak sarılamıyordum fakat bu his beni mutlu etmişti. O, on beş yaşımdan beri tanıdığım bir arkadaşımdı, ne kadar arkadaşlık edememiş olsak da.

Ona sarılmam ona güvendiğim anlamına da gelmiyordu. Ben bundan sonra kimseye güvenemezdim. Ben bundan sonra kimseye korkarak da olsa ellerimi emanet edemezdim. Ben Karan yüzünden kimseye güvenemeyecektim. Ben Karan yüzünden ömrümün sonuna kadar yalnız yaşayacaktım. Kalbim ona yenik düşse bile gururum ve yaşama karşı olan umudum, bunu hiç unutmayacaktı.

Onu, bunun için hiç affetmeyecektim.

Şu an bana hiç olmadığı kadar yakın olmasına müsaade ettiğim beden, Armin, iyi bir insandı ama bu mevzunun onunla bir alakası yoktu. Benden bu his büsbütün çalınmıştı. Etrafıma gülücükler de saçsam, arkadaşlar da edinsem, kalabalıklara karışıp korkmadan kaldırımları da adımlasam, güvensizlik hep buradaydı. Benimleydi. Bir sorgu meleği gibi başımda dikiliyordu.

Güvensizlik hep diriydi. Ben kimsenin gözlerine, Karan'ınkilere baktığım gibi bakamayacaktım bundan sonra.

Beni hislerin en acımasızına teslim edip öyle gittin, yabancı. Bu, bana attığın en büyük kazıktı.

Kucağımda Mavi'yle beraber tekli koltuğun üzerine oturmuş, bacaklarımı da kendime doğru çekmiştim. Tüm vücudumu sığdırmıştım koltuğa. Tek elim koltuğun yanına, yüzüm de yumruk yaptığım elime yaslıyken diğer elim Mavi'nin tüyleri üzerinde dolaşıyordu. Uyuyordu ve uyurken minik hırıltılar çıkarmayı çok seviyordu. Karan gittiğinden beri her gün onunla dertleşmiş, onunla beraber uyumuştum.

Bana çok iyi geliyor, beni dinginleştiriyordu.

Saat gece yarısını çoktan geçmişti. Sabah dörde geliyor olmalıydı. Her gece üç ile dört arasında uyanır, bir süre pencerenin önünden Karan'ın evini seyreder, pencerelerinde hayalini arar, ardından kimseye çaktırmadan evine geçerek kapısıyla konuşurdum. Odasına girmiyordum, kapısını kilitlemiş ve anahtarını bir saksıya gömmüştüm. O yüzden kapısının önüne boylu boyunca çöker, onunla sohbet eder gibi dakikalar boyu konuşurdum.

Çünkü onun sohbetini arıyordum. O, bu dünya üzerinde beni canavar olarak görmeyip sohbet etmek isteyen tek insandı.

Kendimi canavar olarak görmemem adına buna ihtiyacım vardı.

"Bir gün bu acı da dinecek, değil mi, Mavi?" diye mırıldandım. Gözlerim Karan'ın pencerelerinde dolanıyordu. Ahşap penceremden içeriye ay ışığı sızmış ve yüzümü aydınlatmıştı. Penceremin önünü bir sürü papatya saksısıyla doldurmuştum Karan'ın yokluğunda. Ay ışığının altında papatyalar inci gibi gözüküyordu. İki saksı da kasımpatım vardı, Karan'ın aldığı.

Söz verdiğim gibi onlara gözüm gibi bakıyordum. Ama yenilerini almaya yetecek yüreğim yoktu. Ben en çok kasımpatıları severdim lakin Karan'ın yokluğunda papatyalara alışmıştım. Ne yazık ki artık bana kasımpatı alacak biri yoktu. Buna mecburdum.

"Mektubunda bana 'sevgilim' demiş, biliyor musun?" Histerik bir gülümseme kapladı çehremi. "Hiç duymamıştım ağzından. Kim bilir, o güzel sesine nasıl yakışırdı bu kelime? Kim bilir, nefesi kulaklarıma değse bu kelimeyle, kaç zindan yok olurdu bir emriyle?" Başımı iki yana salladım. "O da bilmiyor, Mavi. O da bilmiyor. Bilseydi gitmezdi. Bilseydi, benden öteye bir adım atamazdı."

Başımı yumruk yaptığım elimden kaldırdım ve geriye doğru yasladım. Gökyüzünü izlemeye koyuldum. Ne çok yıldız vardı ve ne çok yıldız bana, babamla da topladığım hâlde Karan'ı hatırlatıyordu. Bizim yıldızımız neredeydi, kim bilir? O da bölünmüş müydü iki parçaya? Biz bölünmüştük. Ben bölünmüştüm. Diğer yarımın günden güne kaybolduğunu hissediyordum.

"Beni neden bıraktın, Karan?" diye mırıldandım yıldızları izlerken. *Kalıp da bana âşık olmana izin veremez, bu yıkımı izleyemezdim,* demişti mektubunda. Bunu hatırlamamla sağ gözümden bir damla yaş süzüldü, çenemde kayboldu. "Seni sevmemden neden korktun? Benim kalbim hasarlıydı, tamam. Ama sana zarar vermezdi ki..." Sona doğru sesim kısılmış, titreyerek son bulmuştu. "Sana kıyamazdı kalbim."

Elimin tersiyle yaşlarımı sildim. Kucağımda huzursuzlanan Mavi'yi avuçladım ve hafifçe öne eğilip koltuğun yanı başındaki uyku pusetine yerleştirdim. Başını okşadıktan sonra ayaklanmış ve pencere kenarındaki kasımpatılarımın yapraklarını sevmiş, her birine teker teker öpücükler kondurmuştum. Onun aldığı günden bu yana çiçekleri filizlenmiş ve sayıları artmıştı.

Onlar bana emanetti ve ben onları terk etmeyecektim.

Yutkunup doğruldum, Karan'ın dairesine doğru baktım. Düşünceler zihnimi ele geçirmeye başladığında vaktin geldiğini anlamıştım. Hiç ses çıkarmadan kapıya adımladım. Bahar bugün bizde kalıyordu. Azra'yla ikisi çoktan uyumuşlardı. Onları uyandırmamaya özen göstererek tüm kilitleri açtım, zinciri indirip kendimi apartmanın soğuk sahasına attım. Ayaklarım beni onun kapısına götürdü. Avucumdaki anahtarla kapıyı açıp içeri girdim.

Onun kokusu karşıladı beni. İçim titrese de kendimi kaybetmedim, odasına doğru ilerledim.

Her şey bıraktığı gibiydi. Masanın üzerinde bıraktığı üç kahve kupasından, mektubu alırken yere yuvarlanıp halıya düşen kaleme kadar. Kimse dokunmamıştı evine, ben de izin vermemiştim buna. Çünkü eğer bir gün geri dönerse aynı bulacağı tek şeyin evi olacağını görmesini istiyordum.

Kapının yanına gelmemle sırtımı pervazına yasladım, yere doğru çöktüm. Dizlerimi karnıma çekip kollarımı etrafına sardım. Başım kapıya yas-

liydı. "Ben geldim, Karan," diye mırıldandım. "Ben geldim. Sen bugün de gelmedin ama ben geldim. Otuz iki gündür gelmediğin gibi ve ben de otuz iki gündür geldiğim gibi geldim." Gülümsedim acıyla. "İkimiz de hayli istikrarlıyız."

Bir gün vazgeçecektim bundan. Bir gün tamamıyla silecektim onu hayatımdan, her şeyiyle.

"Gittiğin yerde mutlu musun, Karan? Ben gülemiyorum. Sen gülüyor musun? Yanlış anlama, gülmeni istemediğimden değil. Ben gülmüyorum diye gülmeyeceksin de değil. Bu bir kıyas değil, bir savaş değil. Sadece bilmek istiyorum. Kalbinin benim için ne kadar yandığını bilmek istiyorum. Belki o zaman, kalbimin küle dönüşünü göz ardı edebilirim. Yandığın yerlerden bağlanabilirim hayata."

Gözlerimi kapattım ve tırnaklarımı avuçlarıma batırdım. Canım acıyana dek, acıdan başka hiçbir şeyi hissetmeyene dek sürdürdüm bunu. "Sana ulaşmamı istemeyecek, ayda bir ankesörlü telefonla arayacak kadar mı uzaksın bana? Sana ulaşmak için bir ömür daha beklemem mi gerek? Bu otuz iki gün, bir ömürden farksızdı, Karan." Kalbime batan kıymıklar sanki o an daha fazla zorladı beni, nefesim kesildi. "Sensiz geçen bir ömür, her gün soğuk süt içmişim gibi keyifsizdi."

Otuz iki gündür soğuk süt içmeme rağmen alışamamıştım bir türlü. Sanki bir şeyler beni alışmamam için zorluyordu. *Karan gelecek, alışma,* diye fısıldıyordu kulağıma. Soğuk sütü hiç sevmezdim. Benim için o günün hiç yaşanmamış olmasını dilemekle aynı şeydi. Ve ben Karan gittiğinden beri her gün, güneşin hiç doğmamış olmasını diliyordum.

Karan'ın beni terk etmesini aklıma mıh gibi saplamama rağmen yaşanmamış olmasını temenni ediyordum.

"Sana, *birini daha kaybetmeyi kaldıramam,* demiştim. *Bir ölümü daha kabullenemem,* demiştim. Beni dinlemedin, Karan. Sen bana bir ölüm daha yaşattın. Sen bana, aynı hissi üçüncü defa tattırdın." Nefes alışım zorlaşınca başımı tavana kaldırdım. Gözyaşlarım şakaklarıma doğru aktı. "Ve ben bu ölümü de kabullenmek zorunda kaldım."

Yavaşça ayaklanıp alnımı kapıya yasladım, bir elimi de başımın yanına konumlandırdım. Kilometrelerce uzaktaydı benden. Kim bilir, hangi şehirde, hangi gökyüzünü benimsemişti yuva diye? Bilmiyordum. Ama sanki bir adım ötemdeymiş gibi konuştum. Konuştum, susmadım bu sefer. Acımı hissetsin istedim.

"Sana kaldıramam, demiştim ama sen bile bile yükledin bu yükü omuzlarıma." Başım kapıya yaslıyken onaylamazcasına iki yana salladım. "Taşıyamadım, Karan. Bu yük çok ağır... Kemiklerim öyle bir ezildi ki senin gidişinden sonra kalbimi ayakta tutamadım."

Hırpaladığım vücudum daha fazla dayanamayarak titremeye başladı. Ayrıldım kapıdan, birkaç adım geriye çekildim. Onun gözlerine bakar gibi baktım kapıya. "Öldün sen," dedim, acımadım. O da bana acımamıştı. Ben en azından bir mektupla terk etmiyordum onu. "Öldün sen, Karan."

Başımı öne eğdim, parmaklarımla oynadım.

"Ben öldürdüm. Bu, ikinci cinayetimdi."

"Mor çiçekli dal gibiyken bahar vaktinde kırıldım."
Sabahattin Ali

BÖLÜM 15:
NERGİS ÇİÇEĞİ VE KASIMPATILAR

Yaşa. Çok az vaktin kaldı. Son kez bin o vapura. Son kez sür o bisikleti. Son kez yap sıcacık kurabiyeni. Yaşa, kimse acımayacak sana.

Yaşa...

Karan'ın gidişinden 45 gün sonra | 16 Nisan 2021

Olmam gereken yerdeydim şimdi: Yaralı Ruhlar Kliniği'nde.

Özgün Hanım'ın yanına gelmiştim. Zaman zaman ona ihtiyacım olduğunu hatırlıyordum. Ara sıra yanına uğruyor, konuşuyor ve gidiyordum. İçimi dökü yordum çünkü Karan gittikten sonra konuşacak kimsem kalmamıştı. Hayatımdaki tüm insanlar Karan'ı tanıyordu ve ben, onlara bu acının beni tükettiğini göstermek istemiyordum. Özgün Hanım gerçek bir yabancıydı, Karan'ın olduğu gibi olmayanından.

"Neden gitti, bilmiyorum. Suçu kendimde arıyorum. Ona bir şey yaptım, korktu ve gitti. Ama ne yaptım, bilmiyorum... Kendimi o kadar çok suçluyorum ki bazen Karan'ın sevgisi, kendimden nefret etmemi sağlıyor. Onun içimde yeşerttiği filizler öyle kuvvetli ki beni toprağımdan ediyor." Çaresizce salladım başımı, omuzlarımı içe doğru çektim. "Ben nerede hata yaptım?"

"Karya." İsmimi mırıldandı Özgün Hanım ve masasına yaklaşıp derin bir nefes verdi. "Karan'ın neden gittiğini ne sen bilebilirsin ne de ben. Yalnızca o bilebilir bunu ve doğru cevabı yalnızca o verebilir sana. O yüzden kendine eziyet etmeyi bırakmalısın." Kaşlarını kaldırdı, ikna etmek ister gibi gözlerime baktı. "Eğer sen bir şey yapmış olsaydın Karan seni terk etmez, senin gitmeni isterdi."

"Neden?" dedim sessizce ağlarken. Artık ağlamama o da alışmıştı. Bu odaya her girişimde ağlayarak çıkıyordum fakat bu, o kadar olağan bir şekilde ilerliyordu ki nefes almak kadar normalleşmişti benim için.

"Burası onun evi, Karya. Bir işi, bir okulu, evi, arkadaşları var. Şu an yaşadığın hayat bile aslında onun." Son cümlesiyle acı gerçek yüzüme tokat gibi

çarpmıştı. Duraksamıştım fakat haklıydı. Hayatımdaki insanlar bile Karan'ın arkadaşlarıydı, benim değil. "Eğer sen suçlu olsaydın bu hayatı senin yanına bırakmaz, elinden söküp alırdı. Yanlış anlamanı istemem, Karan'a 'suçlu' demiyorum." İrislerini, irislerime sabitledi. "Sana suçsuzsun, diyorum."

"Ben ne düşüneceğimi bilmiyorum."

"Biz, bizim bilebileceklerimize odaklanmalıyız, Karyacığım." Yuvarlak gözlüklerini çıkarttı ve kenarlarını yavaş hareketlerle kapatıp masanın üzerine yerleştirdi. Onu en son gördüğümden bu yana bir hayli değişmişti. Kısacık olan saçlarını daha da kısa kestirmiş ve siyaha boyatmıştı. Tek eliyle kaşlarına paralel bir şekilde alnına dökülen perçemi kenara ittirdi, derin bir nefes verdi. "Karan'ın gidişinin nedeninden çok, bu gidişin sana ne hissettirdiğini konuşmalıyız."

"Çok açık değil mi?"

"Bir daha birine güvenemeyecekmiş gibi hissediyorsun, öyle değil mi?" diye sormasıyla alaya aldım onu ve gülerek başımı iki yana salladım. Gözlerimizi birleştirdiğimde Özgün Hanım ciddiyetini sürdürürken ben gülmeye devam ediyordum.

"Hissetmiyorum," dedim kesin ve net bir dille. Gülümseyişimi sildim, çehremden. İşaret parmağımı şakaklarıma bastırdım. "Bir daha birine güvenmemem gerektiğini, ucu keskin bir çakıyla tenimi çize çize kazıdım buraya." Histerik bir şekilde güldüm yeniden. "Bundan sonra birine güvenmek mi?" Başımı iki yana salladım. "Gerekirse güvenen o kalbi söküp alırım yerinden, yine de kendimi o duruma düşürmem."

"Karya." Derin bir nefesle konuşmaya giriş yaptı Özgün Hanım. "Bu hissin bir gün son bulacağını biliyorsun, değil mi? Hisler, mum gibidir. Dibine ışık vermez. Sen etrafa bakınırsın, gözünün gördüğünü bürün yüreğin sanırsın. Oysa yüreğin karası, demi, mumun dibindedir. Yandığı müddetçe dibine doğru akan lekeler birer gözyaşı gibi birikir, kaskatı kesilir. Tıpkı hislerimiz gibi. Kalbimizin kuytu köşesine ittiğimiz hislerimiz gibi."

"Ben ona karşı hâlâ bir şeyler hissediyor olmayı gururuma yediremiyorum, Özgün Hanım," dedim çaresizce. Omuzlarımı yüzüme doğru kaldırmış, başımı yana yatırmıştım. Ellerim dizlerimin arasındaydı. "Karan, bana bir ruhum olduğunu hatırlattı. Bunu nasıl unutabilirim?"

"Karan'ı hayatında nereye koyduğunu anlatabilir misin bana, Karya? Onu ne olarak görüyorsun?"

"Eğer, Tanrı'nın ölümcül olduğuna inansaydım Karan'a tapabilirdim. Çünkü Karan beni baştan yarattı. Onun sayesinde yaşamak zorunda olduğumu fark ettim. Onun sayesinde mutlu olmam gerektiğini fark ettim. O benim kurtarıcımdı. Koruyucu meleğimdi. Düşsem ona sarıldı parmakla-

[illegible] kalksam ona koştu ayaklarım. Ağlasam ona sığındım, sevinsem onu [illegible]"

Özgün Hanım, önündeki not defterine bir şeyleri not ediyordu ben konuştukça. Merak etmemiştim. Hakkımda ne yazılabilecekse hepsini görmüştüm zaten. Duraksadığımı fark edince başını kaldırdı Özgün Hanım. Gözlerine baktım.

"Tanrı da böyle değil midir, Özgün Hanım? Her korktuğumuzda, çaresiz hissettiğimizde ona koşmaz mıyız?"

Özgün Hanım, gözlerime bakarken parmaklarının arasındaki kalemi masaya bıraktı. Parmaklarını birbirine kenetledi ve omuzlarını dikleştirdi. "Sen çok zeki bir kızsın, Karya," diye mırıldandı. "Zihnin bulanık bir su birikintisi ama gerçeği çok net görüyorsun." Uzunca bir nefes bıraktı aramıza. "Senden kendine merhametli olmanı istiyorum, insanlara olduğun kadar."

"Yapmayın, Özgün Hanım," diye kestim sözünü. Çünkü artık böyle cümlelerle kaybedecek vaktim yoktu. Avutulmak istemiyordum. Acınmak istemiyordum. Kandırılmak istemiyordum. "Çok güçlüyüm, çok zekiyim, çok dirayetli ve çok... Çok olan her şeyim işte herkese göre. Ama artık lütfen, lütfen kandırmayın beni. Zeki olduğumu söyleyerek başladığınız cümlelerinizi, her şeyin geçeceğini söyleyerek devam ettirirken zekâmla alay etmeyin."

Gözlerimi kapattım acıyla ve dilimi üst dişlerime yasladım. Dudaklarımın arasından hafif bir tıslama sızdı odaya, tek ses de buydu zaten. Zorlukla titreyen göğsümün üzerine koydum ellerimi ve dudaklarım titrerken ürkekçe verdim nefeslerimi.

"Bu dünyaya bir kez geldim ve ben artık kriz geçirmediğim için sevinecek hâldeyim. Bu düzen hiç adil değil, Özgün Hanım. Hiç adil değil," dedim kelimelerimin üzerine bastıra bastıra. "En başa dönmedim, artık en dipteyim. Bu yaşadıklarımdan daha acı ne yaşayabilirim, bilmiyorum."

"Karya," dedi sertçe ve dikkatimi ona vermemi istedi tavrıyla. "Bana bakar mısın? Gözlerimin içine." Dediği gibi yaptım. Önümdeki sehpaya sabitlediğim gözlerimi, gözlerine çevirdim. Ürkektim. "İyileşmek istiyor musun? Bana bunu söylemelisin. İnan bana, yapabiliriz."

"İyileştirebileceğiniz tek şey," dedim ve tebessümle doldurdum yüzümü. Bu tebessüm, acının tatlı tebessümü değil; umut eksikliğinin zehirli okuydu. Belirginleşen elmacık kemiklerimle bir çöküntü gibi kalan gözlerimi işaret ettim. "Gözlerimdeki kızarıklıklar ve tenimdeki izler. Sizi temin ediyorum, Özgün Hanım; içimdeki yıkımın bir tedavisi yok."

Özgün Hanım, sandalyesini geriye doğru iterek ayaklandı ve masasının etrafından dolaşıp karşımdaki beyaz koltuğa oturdu. Sağ bacağını sol bacağının üstüne atmış, koltukta hafifçe öne kaymıştı. Birbirine kenetlediği ellerini, kolunu bacağına yaslayarak sabitlemişti.

Dudaklarındaki gülümseme samimi olsa da her saniye bana toy olduğumu söylüyordu sanki.

"Hiç parka gittin mi?" diye sordu. Sorusuna karşılık veremeden kalakaldım öylece. Aklıma çocukluğumda, pencerenin ardından izlediğim park değil; Karan'la beraber yıldızları topladığımız park gelmişti. Ne kadar aralarında yıllar olsa da ikisi de aynı tecrübeyi yaşatmıştı bana: Hayal kırıklığı.

Gözlerim buğulanmaya başlarken başımı salladım.

"Salıncağa binmişsindir," diyerek bir ihtimali dile getirdiğinde gözlerimi yummuş ve koltuğun derisine tırnaklarımı geçirmiştim. O, koltuğun ucunda rahat bir biçimde bacak bacak üstüne atmış otururken ben, düz bir şekilde oturmuş, ellerimi iki yana yaslamış ve omuzlarımı kendime çekmiştim.

"Bindim," diye mırıldandım pişmanlıktan yoksun bir sesle. Kapattığım göz kapaklarımın altında Karan'la olan anılarımız soluk bulmuştu.

"Kaydıraktan kaymışsındır ve hatta birçok kez yere düşmüşsündür," diye bir başka ihtimali de söylediğinde ister istemez dudaklarım yana kıvrılmış ve ısırdığım yanaklarım çukurlaşmıştı. Bu, bir gülümseme değil, bir ağlayışın merhabasıydı.

Ağlamamı saklamadım, titreyen göğsümden utanmadım. Derin bir nefes alıp koltuğa geçirdiğim tırnaklarımı gevşettim. "Çok," diye karşılık verdim.

"Canın yandı, ellerin soyuldu, diz kapakların kanadı, belki çakıl taşları battı. Çok korktun ama o korku, senin o kaydıraktan bir daha kaymana engel olmadı. Aksine, her seferinde katlanarak artı kalp atışların. Öyle değil mi?"

O konuştukça acılar içinde kıvranıyordum âdeta.

"Sonuca gelebilir miyiz? Lütfen," diye yalvardım. Parkla ilgili söylediği her şey, yaramın üzerine örttüğüm toprağı bir bıçakla eşeliyordu sanki.

"Hiç vazgeçtin mi o parka gitmekten? Yeminler içtin mi bir daha oynamayacağına dair?" Sözleri, irislerimin içine bir mıh gibi saplandığı gözlerinden daha etkiliydi. Başını hafifçe öne eğdi, ben kaçtıkça göz kontağı kurmak istedi. "Etmedin, öyle değil mi? Çünkü çocuktun, Karya. Bu, senin en temel ihtiyacındı. Şimdiyse çocuktan öte insansın ve birine güvenmek, birini sevmek en doğal ihtiyacın."

Sehpanın üzerinden uzanıp dizlerimin arasına sıkıştırdığım ellerimi avuçladı. Başparmağıyla tenimi okşadı.

"Yeminler içme boşuna, o parka gitmekten hiç vazgeçmeyeceksin."

Bunu yargılar gibi değil de vazgeçmemem gerekiyormuş gibi söylemişti. Kısa bir süre gözlerinin içine baksam da hızla çektim ellerimi ellerinin arasından ve ayağa fırladım. Koltuktan çantamı alıp omzuma astıktan sonra kapıya yönelmiştim ki Özgün Hanım'ın seslenmesiyle duraksadım. Ona döndüğümde konuşmasına fırsat vermeden ben araladım dudaklarımı.

"Sizin o gitmekten vazgeçmeyeceğimi iddia ettiğiniz parkta, ben sevdiğim adamın yokluğuyla oynadım. İnanın, bu hissi tahmin bile edemezsiniz."

Elimin tersiyle sağ yanağımdan süzülen tek damla yaşı yok ettim. Gözlerine son kez bakıp konuşmasına müsaade etmeden kapıyı açtım, kendimi koridora attım. Ardımdan kapanan kapıya sırtımı yaslayıp yavaşça yere çöktüğümde, içimde o tanıdık sızının var olusunu hissetmiştim. Beni hiç yalnız bırakmıyordu. Bu acının sadık müşterisiydim.

"Parkı yerle bir ettiler, altında kaldım. Gitmekten başka çarem yoktu ki," diye mırıldanmamla hıçkırıklarım yankılanmaya başlamıştı boş koridorda. Yalnızca danışanların girebildiği bekleme salonu gibi bir salondaydım. Gözyaşlarım şakaklarımdan aşağı süzülürken gözlerimi tavana dikmiştim. "Umudumu o enkazın altında bırakamazdım."

Yaralı da olsa umut, benim umudumdu.

Yavaşça ayaklandım, sersem adımlarla koridordan çıkıp danışmaya açılan kapıya doğru ilerledim. İki yana açılan otomatik kapıyı geçip bir iki adım attığımda, karşımda beni bekleyen biriyle karşılaştım: Korhan. Gözleri gözlerimde gezinirken ağladığımı fark etmiş olmalı ki başını yana yatırdı. Ben de onun gibi başımı omzuma doğru düşürdüm.

Bir fark vardı ki o, benim gibi çaresiz değildi.

Kollarını iki yana açmasıyla hızla koşup göğsüne sığındım, ellerimle belini sardım. "İyi misin?" diye fısıldadı bir eli başımda, bir eli sırtımda gezinirken. Cevap vermeyince başıma yaslı olan çenesinin temasını kesti, başıma doğru eğildi. "Gidelim mi buradan?" diye sordu.

Başımı sallamamla omzum ve göğsü arasına sıkışan elimi kavradı, sıkıca tuttu. Beni ardından çekmeye başladı fakat bu çekiş ne zoraki bir çekişti ne de canımı acıtıyordu. Çok narin ve nahifti. Öylesine güçsüzdüm ki şu an bedenimi onun yönlendirmesine ihtiyacım vardı.

Klinikten çıkığımızda karşımızda duran araba Korhan'ın kendi arabası değil, Kaan'ın arabasıydı. Bu arabaya ilk binişimi hatırlıyordum. Bir elim telefondaydı, polisi aramak için an kolluyordum. Böylesine her detay beni

üzerken Korhan, arabanın kapısını açtı ve beni koltuğa oturttu. Eğilip kemerimi bağladı, ardından kapımı kapatıp kendi tarafına geçti, yerleşip arabayı çalıştırdı.

Bu hareketlerin hepsini oldukça seri bir şekilde yapmıştı. Beni beklet mek istemediğini anlayabiliyordum.

Kliniğin bahçesinden çıkarken gözleri gözlerimi buldu. "Nereye gitmek istersin? Eve mi bırakayım seni? Yoksa benimle kafeye mi gelmek istersin?"

"Yanında kalsam olur mu, Korhan?"

"Olur, tabii," diyerek başını öne doğru bir kez eğdi, ardından arabayı kafeye doğru sürmek için ani bir 'U' dönüşü yaptı. Gülümseyerek başımı camdan dışarıya çevirdim. Denizi izlemeye koyuldum. Yol boyunca gözlerim birkaç kez Korhan'a takılmıştı. Karan'ın gidişinden en çok etkilenen oydu belki de, tam anlamıyla çökmüştü. O dörtlü içerisinde en hassas, en duygusal, en içli olan kişi Korhan'dı ve Karan'a çok değer veriyordu.

Karan'ın gidişinden sonra bu konu hakkında hiç konuşmamış olsa da üzüntüsü bedenine yansımıştı. Onu ilk gördüğümde de sıska biriydi, Karan ve Kaan'ın aksine oldukça zayıftı. Fakat şimdi vücudu sağlıksız duruyordu. Tişörtünün altından köprücük kemiklerini görebiliyordum. Kıvırcık saçları gözlerinin önüne doğru dökülse de gözlerindeki hüznü fark edebiliyordum.

Bu kırk beş gün içinde, Korhan bana o kadar çok yardımcı olmuştu ki bu minnet duygusunun altında ezilmemek imkânsızdı. Karan'ın üstlendiği ne varsa ona kalmıştı sanki. Sarıp sarmalıyor, koruyor, yaralarımı görüyor, mutluluğumu çok önemsiyordu. Kafeye gelmese de her gün arıyor ve ses tonumdan nasıl olduğumu çözmeye çalışıyordu.

Bana gerçekten küçük kız kardeşiymişim gibi davranıyordu. Bir gün önüne oturtup saçlarımı örmüş, ardından kuzuya benzediğimi söyleyerek dalga geçmişti.

Gözümün önüne gelen anıyla beraber dudaklarım kenara doğru kıvrıldı. Onu çok seviyordum. Bu yüzden susması, hiç konuşmaması beni günden güne endişelendiriyordu.

"Korhan," diye mırıldandım ve sırtımı hafifçe kapıya verdim. Korhan bana döndüğünde dudaklarımla dilimi ıslattım. "Ona kızgın mısın?" diye sormamla vücudumda endişe ve korku zerreleri dolanmaya başlamıştı. Ne tepki vereceğini kestiremiyordum. Gözlerini yoldan hiç ayırmadı, tek eliyle kavradığı direksiyondaki parmaklarını oynatıp yutkundu. Arabanın içinde anlamsız bir sessizlik hüküm sürüyordu.

"Ne hissettiğimin bir önemi yok," diye mırıldandı dudaklarının arasından gelişigüzel bir şekilde. Geçiştirmişti. "Bu şekilde gitmemeliydi."

"Siz daha iyi tanıyorsunuz onu. Belki içinizde onu affedebilecek bir sebep bile bulmuşsunuzdur. Onu anlayabiliyorsunuzdur. Ama ben onu tanımıyormuşum, Korhan." Bu acı gerçek, suratıma ardı ardına kapanan mutluluk kapıları kadar can yakıcıydı. Ortada çırılçıplak kalakalmıştım sanki. "Gidişine bir anlam yükleyemiyorum, boşluğuyla savaşıyorum."

Korhan'ın gözleri dalgalandı fakat bu konu açıldığından beri olduğu gibi hiç yüzüme bakmadı. Yolu seyrediyordu.

"İnan bana, kuzucuk; insanın canı bir sebep bulunca daha çok yanıyor. Gidecek misin? Tamam, git. Git ama ardında kalanlara sarılabilecekleri bir veda bırak." Başını iki yana sallayıp dudaklarını birbirine bastırdı. Yutkunuşuyla çene hatları belirginleşmişti, kendini sıkıyor olmalıydı. Elimi uzatıp kolunu tuttum, sıvazladım. "Karan bize, sekiz yıllık ailesine bile çok gördü bunu."

"Üzülme, tamam mı?" deyip ona doğru uzandım ve başımı omzuna koydum. "Karan beni terk etti, sizi değil. Belki bir gün ben gidersem, o size geri döner. Yeniden aile olursunuz."

Başım omzundayken gözlerimi ona doğru kaldırdım. Bakışlarını yoldan ayırmadan yanağını başıma yasladı, saçlarıma sürttü.

"Nereye gittiyse orada kalsın be Karya," dedi sertçe. Saniyeler içinde sesini yumuşattı, kedi gibi mırıltılar çıkardı. "Sen ondan daha tatlısın."

Bu sırada kafenin önüne gelmemizle Korhan arabayı park etti. Kemerimi çözüp kaldırım tarafından indiğimde Korhan da dikkatle yol tarafından [illegible] ve kapısını kapatmıştı. Arabayı kilitledikten sonra yanıma geldi, kolunu omzuma attı ve parmaklarını koluma bastırdı. Çenemi kaldırıp gülümseyerek baktım ona, minnetle bakıyordum.

"Şşş," dedi azarlar gibi. Ardından gülümsedi. "Bozar mı sandın acılar?" demesiyle ani bir nefes vererek güldüm. O da gülerken kafenin kapısını açtı ve geçmem için yolu gösterdi. İçeri girmemizle beraber Bahar'ın bizi görmesi eş zamanlı gerçekleşmişti. "Yavru kuş!" diye bağırarak yanıma kadar koştu, kollarını boynuma sarıp çenesini boyun girintime oturttu.

Sarılmasına karşılık verdikten sonra ayrıldığımızda Bahar'ın gözleri bir adım arkamda bekleyen Korhan'a kaymıştı. Yanında benim olduğumu kendine hatırlatmış olacak ki hızla kendine gelip bakışlarını bana çevirdi.

"Hoş geldin."

"Hoş buldum," deyip sırt çantamdaki ellerimi hareketlendirdim. Sıkıca kavradım, saniyelik aralarla bir Bahar'a bir de Korhan'a baktım. "Ben mutfağa geçeyim o hâlde," diye mırıldandım. İkisi de bana gülümseyip geçmem

için aralarını açtıklarında yavaş adımlarla ilerledim. Tam mutfağa girecektim ki kulağıma ulaşan sesler ile duraksadım, onlara baktım.

Her zamanki hâllerinin aksine çok daha durağanlardı. Ne Korhan, Bahar'ı sinir ediyor ne de Bahar, Korhan'a tiksinir gibi bakıyordu.

"İyi misin?" diye sordu Bahar. Birkaç masa önlerinde elimi sandalyeye yaslamış, sırtım onlara dönükken omzumun üzerinden onları izliyordum. Korhan başını salladı, ellerini pantolonunun ceplerine soktu. Dudaklarını birbirine bastırarak derin bir nefes vermişti. Yerinde sallanıyordu.

"İyiyim," diye mırıldandı fakat mırıldanışı iyi olmadığının en büyük deliliydi. "Sen? Gelemedim kafeye. Göremedim seni." Yutkunup Bahar'ın gözlerine bakmaya devam etti. Başını hafifçe yana çevirmişti. "Sen iyi misin?"

Bahar buruk bir şekilde tebessüm etti.

"İyiyim. Bir daha böyle yapma," deyip elini Korhan'ın koluna attı. "O zaman daha iyi olurum."

Onları izlemeye bir son vermem gerektiği aklımda çalkalanınca başımı iki yana salladım ve mutfağa doğru ilerlemeye başladım. Azra ve Kaan ortalıkta gözükmediklerine göre mutfakta olmalılardı. Mutfak perdesinin önüne gelince elimi perdeye attım, yavaşça kenara çektim.

Gözlerimin önüne serilen Kaan ve Azra'nın mutlu hâlleri, beraber kurabiye hamuru yoğuruyor oluşları, Azra'nın gülüşleri, Kaan'ın onunla bunu yapmaktan zevk alan hâli ve tavrı, beni dipsiz kuyulara atmıştı. Onlara mutluluğu çok gördüğümden veya kıskandığımdan değildi bu. Çok mutlu olsunlar isterdim. Ama bu mutfaktaki her detay, bana Karan'la yaptığımız kurabiyeleri hatırlatıyordu.

Benim, başında nöbet tutarken sandalyede uyuyakaldığım ve yaktığım kurabiyeleri...

"Karya." Azra'nın sesi kulaklarıma ulaşınca irkildim, perdeyi tamamen kenara çekerek mutfağa girdim. "Ne zaman geldin? Fark etmemişiz. Hoş geldin."

"Şimdi," dedim. "Çok tatlı gözüküyordunuz, bölmek istemedim."

"Ya," dedi Azra utanarak. Ardından önüne döndü ve avucunda şekillendirdiği kurabiyeyi tezgâhın diğer tarafında duran Kaan'a doğru uzattı. "Biz de kurabiye yapıyorduk Kaan'la. Olmuş mu, Kaan? Şekli güzel mi?"

Azra'nın, cümleleri ardı ardına sıralaması Kaan'ı gülümsetmişti. Tezgâhın diğer tarafında olmasından dolayı Azra'nın eline doğru uzandı yavaşça, avucunu iki elinin parmaklarıyla tuttu. Ardından tek eliyle sabitledi, diğer eliyle de kurabiye hamurunu almadan şekline son hâlini vermeye başladı.

"Şimdi oldu," deyip doğrulduğunda Azra da gülmek ve gülmemek arasında kalmış, mimiklerini seçememişti.

Onu daha fazla utandırmamak adına elimi kaldırdım ve kolunu sıvazladım. Bakışları bana döndü.

"Ben içeri geçiyorum. Hazırlanıp servise çıkarım."

"Ben de ellerimi yıkayayım, hemen gelirim." Kaan'a baktı. "Bitti zaten kurabiyeler, gerisini Kaan halleder."

Başımı salladıktan sonra elimi tezgâhtan kaydırarak arka odaya yöneldim. Kapıyı ardımdan kapatıp sırt çantamı kapının yanındaki deri koltuğa bıraktım. Üzgün değildim fakat omuzlarım çöküktü, bu çöküklük yorgunluğumun delaletiydi. Yorgundum. Her şeyden, yaşanılanlardan, yaşanılamayanlardan yorulmuştum.

Karan'ın yokluğuyla başa çıkmaktan yorulmuştum.

Yavaş adımlarla dolabıma ilerledim, kilidini açıp üzerimdekileri askılığa astım. Önlüğümü giydiğimde aklıma, bu önlüğü ilk giyişimde iplerini Karan'ın bağladığı gelmişti. Şimdiyse saniyeler içerisinde kendim bağlayacak hatta arkada kurdele yapacak kadar profesyonelleşmiştim. Acıyla önlüğün iplerini öyle bir sıktım ki belimdeki varlığını hissetmemek imkânsızdı.

"Bitecek," dedim kendi kendime. Önlükle bedenim arasına sıkışan saçlarımı sırtıma doğru yatırdım. Çantamdan bir bandana alıp alnım ve başımı kapatacak şekilde bağlarken, "Bir gün bu hisler de bitecek. Dayan, Karya," diye mırıldanmıştım. Buna inanmak ve bunu yaşamak istiyordum.

Dolabımı kapattığımda bir anlığına sırtımı dolaba yaslayıp tavana bakacak olsam da kendimi ani bir refleksle toparladım. Odanın içindeki tuvalete girip elimi yüzümü yıkadım ve rahatlamak adına boynumu ıslattım. Tuvaletten her düşünceyi geride bırakarak çıktığımda seri adımlarla kapıya ilerlemiştim ki mutfaktan gelen tartışma sesleriyle duraksadım.

Yine Bahar ve Kaan'dı. Şu sıralar pek de iyi anlaştıkları söylenemezdi. Sürekli fikir ayrılığına düşüyor ve geriliyorlardı.

Elimi kapı kulpuna atıp sessizce aşağı indirdim, kapıyı birkaç santim araladım. Başım kapının pervazına yaslıydı.

"Seni dinliyorum," diye hesap sorarcasına çıkıştı Bahar. "Onunla ne konuştunuz? Nerede?"

"Anlatacak bir şey yok."

"Var ve ben seni dinliyorum, Kaan. Seni bir kez daha uyarmayacağım. Ne halt yiyorsanız bunu bizim de bilmemiz gerekiyor." Birkaç saniye duraksadı, kapının aralığından onu görebiliyordum. Yüzüne acır gibi bir surat

ifadesi hâkimdi. "En azından kendimizi sizin acımasızlığınızdan koruyabilmemiz için..."

"Ne?" diye ani ve oldukça sesli bir tınıyla bağırdı Kaan. Bir eli tezgâhtayken Bahar'a doğru eğilmişti. Sesinin yüksek çıktığını anlamış olmalı ki gözlerini etrafta gezdirdi. Beni görmemesi için arkaya kaçtığımda sesini yumuşatarak konuşmaya devam etti: "Acımasızlık mı? Karan da ben de senin dostunuz. Bunu nasıl söyleyebilirsin?"

Bahar kollarını göğsünde bağladı, yüzünü dikleştirip hiç istifini bozmadan Kaan'a bakmaya devam etti.

"Karya sizin neyiniz, Kaan?" Kaşlarını kaldırdı cevap vermesini beklerken. "Karya, Karan'ın neyi? Ona yaşattığı bunca şeyden sonra ona veya sana güvenmemi mi bekliyorsun?" Histerik bir şekilde güldü, başını iki yana salladı. "Sizin bu yaptığınıza zalimlik derler, kime veya neye karşı olursa olsun."

Kaan güldü. "Tek zalim olan biz miyiz?" diye alaya aldı Bahar'ı. Bahar, Kaan'ın söylediklerini duyar duymaz gözlerini kaçırmış ve göğsünde birleştirdiği kollarını çözmüştü. Kaşları çatıldı, yüzü buz kesti. Kaan'a ilk defa nefretle baktığını gördüm. "Sen geçmişi çok çabuk unutmuşsun, Bahar Hanım."

Tam o an, Kaan cümlesini tamamlayamadan, dudaklarını birbirine kapatamadan kocaman bir tokat sesi yankılandı mutfakta. Kaan'ın yüzü yana düşerken Bahar, karşısında zerre pişmanlık duymadan dimdik duruyordu. Tokadın sesiyle sırtımı kapının olduğu duvara yasladım, ellerimi dudaklarıma kapattım.

Onlar, bir aileden de öteydi. Şimdi bu hâlde olmalarının sebebi neydi?

"Mevzubahis geçmişse..." diye nefretle soludu Bahar. Onu ilk defa böylesine kızgın görüyordum. Sesindeki fısıltı ve titreşim, tüylerimi diken diken etmişti. "Kimse alnının akıyla çıkamaz bu konuşmadan. Kendine gel."

Bahar bir hışımla mutfaktan çıkmış olmalıydı, perdenin takılı olduğu demirin sesi ulaşmıştı kulaklarıma. Kaan mutfakta öylece kalırken elimi kapıya attım ve kapattım. Ne hissedeceğimi ve ne düşüneceğimi bilemiyordum. Onun yokluğunda bir tek ben paramparça olmamıştım, onlar da bin parçaya ayrılmış, dağılmışlardı. Birbirlerine nefretle bakıyor, ne söyleyeceklerse nefretle söylüyorlardı.

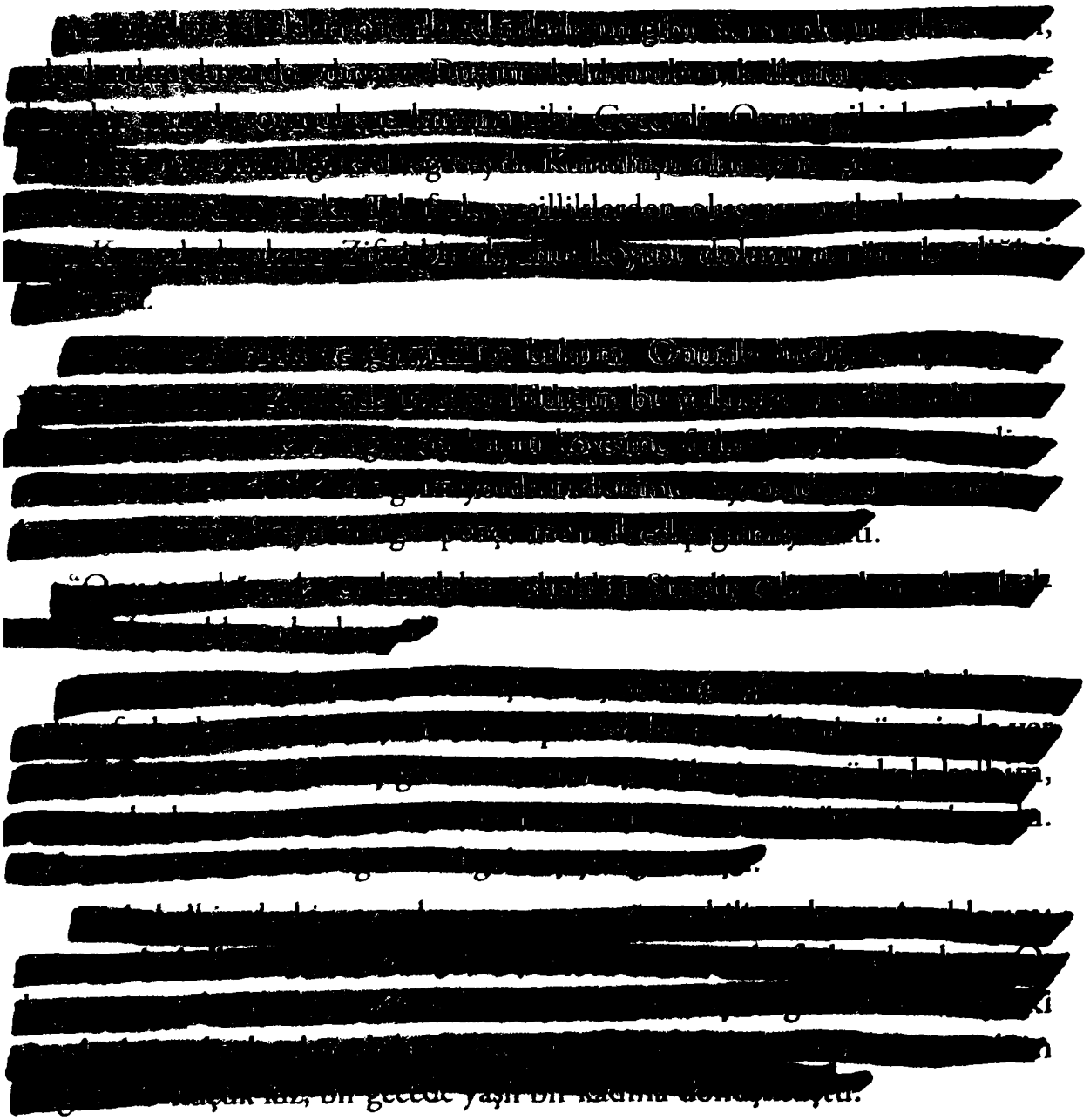
Bu, bende derin yaralar açıyordu. Eğer ben bu şehre hiç gelmemiş olsaydım, Karan karşıma hiç çıkmamış olsaydı, kalbim onun aşkıyla hayata dönen bir kırlangıç gibi çırpınmasaydı, ismini duyunca zihnimde çakmasaydı şimşekler; bunların hiçbiri olmayacaktı. Karan, ben olmasaydım onları asla

bırakmazdı. Şimdiyse ona âşık olmamam için beni de ailesini de bırakıp gitmişti.

Bu kadar aciz miydim gözünde, yabancı? Sana âşık olmamam için gitmenin yeterli olacağını düşündürecek kadar zavallı mıydım senin için? Öyleyse, katran karası kalbinde adım sayıklanmasın hiç. Sesim yankılanmasın odacıklarında.

Beni, acizlikle suçlayıp zalimliğinle baş başa bıraktın, yabancı. Bunu, son nefesimi verirken dahi unutmayacağım.





Ellerim, bu suçun failine hesap sormak için hareketlendi, çantamdaki telefonumu buldu ve çıkardı. Rehbere girip onun numarasını bulduğumda birkaç saniye ismiyle bakıştım: Karan. Üzerine tıkladım, yaşlarım silikleş-

tirdi ekranı. Kulaklarım onun sesini duymayı beklerken telefon çaldı, çaldı, çaldı... Meşgule düştü.

Sonra o, her zamanki tanıdık ses yankılandı boşlukta, ben yokuştan kurtulup apartmanımızın olduğu sokağa geçiş yaparken.

"Aradığınız kişiye ulaşılamıyor. Lütfen daha sonra tekrar deneyiniz. Sinyal sesinden sonra sesli mesaj bırakabilirsiniz."

Birkaç saniye sinyal sesini bekledim. Kulaklarıma ulaşana dek ona ne diyeceğimi düşünmüş, bunun üzerine zihnimde belki yüzlerce paragraf yazmış, parmaklarımı kalem gibi kalbimin üzerinde oynatıp yazıya dökmüş, gözlerimdeki yaşlarla üstünü süslemiştim ama o sinyal sesi geldiğinden beri dudaklarım mühürlenmişti. Konuşamamıştım. Nefes sesimin yorgunluğu ona yetsin istedim.

Başımı geriye doğru yatırıp boynumu açığa çıkardım, derin bir nefes alıp ciğerlerimi doldurdum. Titreyerek gökyüzünün karanlığına bakarken, "Karan," diye mırıldandım tüm kırılganlığımla. İsmini, aylar sonra telaffuz etmek bana çok garip hissettirmişti. Yüzüne söylerken, ona seslenirken, o tatlı tınıda duyarken kulağıma hiç bu kadar can yakıcı gelmezdi.

Bakışlarımı çektim gökyüzünden, önüme eğerek yürümeye devam ettim.

"Bunu nasıl yapabildin bana? Nasıl kıyabildin, bir katile dönüşebildin? Canımın nasıl yandığını kendime bile söyleyemiyorum. Utanıyorum çünkü." Başımı iki yana salladım ve bir elimle telefonu tutarken diğer elimin tersiyle göz pınarlarımdaki yaşları sildim. "Senin aşkından çok utanıyorum, Karan. Senin aşkın için ağlıyor olmaktan çok utanıyorum. Keşke... Keşke beni öldürseydin."

Kocaman bir hıçkırıkla öne doğru savruldu başım. O hıçkırık sanki bir barajın kapaklarıydı da tonlarca yükü taşıyordu. O fırar edince, ardındaki tüm yaşlar beraberinde gelmişti. Sarsılarak ağlıyor, tutunacak bir dal arıyordum biçare şekilde. Yoktu. Belki duvarlar vardı, belki sokak lambaları yardımıma koşardı, belki bir köpeğe sarılabilirdim ama hiçbiri ruhumu ayakta tutamazdı.

"Sen gitmekle kalmadın, beni terk ettin. Bana bir mektubu hak gördün, çektin gittin. Belki gitmenle savaşabilirdim ama beni terk etmenle savaşamadım." Bir veba gibi yayıldı vücuduma tüm zehrim, o zehir yok etti beni. Kelimelerimin yakıcılığı, kalbimi de küle döndürmüştü.

Telefon kulağımda öylece yürümeye devam ettim. Ta ki karşımda, gri bir muşamba ile örtülmüş olan Karan'ın arabasını görene dek. O gittiğinden beri oradaydı. Apartmanın yanındaki yüksek duvarın dibinde sahibinin gelmesini bekliyordu. Dudaklarım titredi, çenem dudaklarıma eşlik etti, yüzüm bir zelzeleye kurban gitmiş gibi o titreyişte can verdi.

[redacted]

Kaydı sonlandırmadan telefonu kulak hizamdan indirdim. Hızlı adımlarla arabanın yanına ilerleyip tek hamlede üzerindeki muşambayı çekip aldım. Ellerim, yerini ezberlemişçesine çantama sarıldı ve içinden araba anahtarını çıkarttı. Kilidini açtım, hiç düşünmeden içine girip kapıyı kapattım. Ardından kilitledim. Parmaklarım onun dokunduğu direksiyona değerken alnımı da direksiyona yaslamamla derin bir nefes verdim.

Huzura kavuşmuştum âdeta. Bu şehirde kendimi güvende hissetmek için Karan'ın kokusuna mı ihtiyacım vardı? Onun evi, onun kafesi, onun [illegible], onun arabası... Ben başka hiçbir yerde güvende hissetmiyordum.

Alnım hâlâ direksiyona yaslıyken elimi radyoya attım, çalıştırdım. *Sezen Aksu – El Gibi* çalmaya başladı. O sesi yeniden duyar duymaz beynimdeki çakralar hareket etmeye başlamıştı. Dönüyor, birbirlerine kenetleniyor ve sonrasında bana o anıları hatırlatan kapıları açıyorlardı. O acı dolu, feryat dolu, kan dolu anıları hatırlatan kapıları...

O asfaltta kayan araba lastiğinin sesi yeniden can buluyordu kulaklarımda. O karanlık yeniden kaplıyordu gözlerimin önünü. O sis bulutu yeniden bulandırıyordu zihnimi. Annem yeniden ağlıyor, babam yeniden acıyla kavruluyor, ailemiz bir kez daha dağılıyordu. Onlar toprağın altına giriyor, ben toprağın üstünde kalıyordum.

Ama ben bu sefer, şarkı söylemeyeceğime yemin etmiyordum. Annem ve babam için kilit vurduğum sesime özgürlüğü bahşetme zamanı gelmişti.

O kazadan sonra hiç şarkı söylememiş, annemin beğenerek dinlediği sesimi son defa ondan başkası duymuş olmasın diye ölesiye susmuştum. Şimdi acımı akıtabileceğim bir başka yol yoktu. Annemin acısıyla kafeslenen sesim, Karan'ın acısıyla kanatlanmıştı.

Sezen Aksu şarkıya girdiğinde dudaklarım titreye titreye ona eşlik ettim.

"Ne bir ses ne de haber gelmiyor artık senden.

Öylece kalakaldım da deli hasretinle ben.

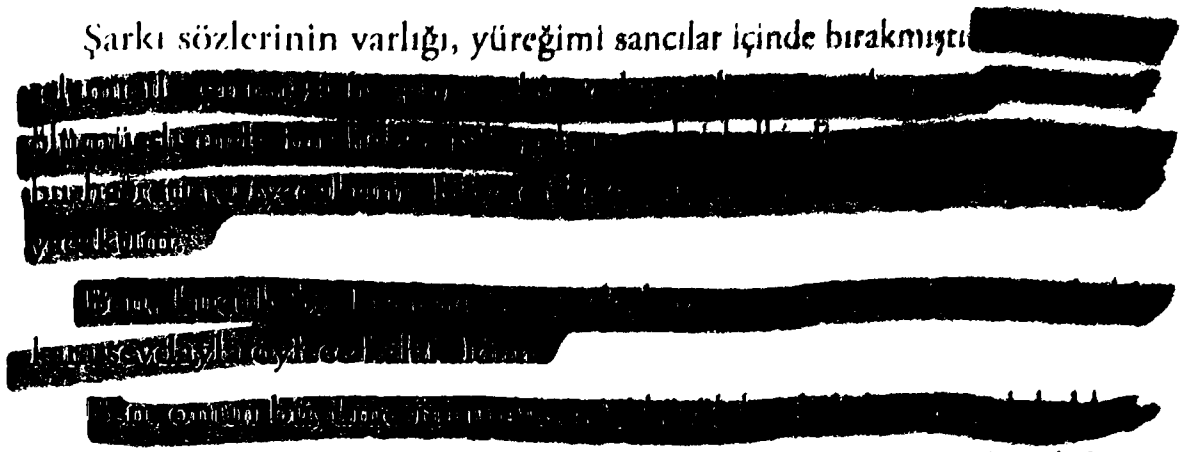
Bir yabancı selamın ile hüzünlere daldım.

Kendi ellerimle ben beni kederlere saldım.

Sonunda bir oyuncak kara sevda aldım senden.

Yani değişmedim hâlâ öyle biraz çocuk kaldım."

Şarkı sözlerinin varlığı, yüreğimi sancılar içinde bırakmıştı



Kaç dakika boyunca aynı şarkıyı dönerek yeni baştan söyledim, bilmiyordum. O direksiyona alnım yaslı ne kadar durdum, bilmiyordum. Gece, ben acımla boğuşurken kaç kez değiştirdi örtüsünü, bilmiyordum. Zamanı, mekânı, kişileri umursamadan; hayatı umursamadan, uyumayı diledim. O şarkı bana onun hayalini de getirecek olsa onunla beraber uyumak istedim.

Ama Sezen Aksu susmuştu.

Keşke Sezen Aksu susmasaydı.

Saat ilerledi. Ormanlar; uğultular, çakıl taşları, çalılık sesleriyle taştı. Bir arabada bir aile ölüme yürüdü. Diğer aile mutluluğunu kutladı. Bir vapur kalktı, iki sevgili güneşin doğumunu seyretti. Martılara simit atıp, birbirine sarıldı. Ay gökyüzünden yerin yedi kat dibine geçercesine saklandı, güneş yeryüzüyle selamlaştı. Ben uyurken dünya uyumadı, günahlar ve sevaplar işlenmeye baki kaldı.

Uyandığımda arabanın ön camına yansıyan sıcak ışık kirpiklerimi yakmıştı. Hafifçe yerimde kıpırdandım ve üzerine uzandığım direksiyondan doğrulup gözlerimi ovuşturdum. Gözlerime her dokunduğumda keskin bir acı yerini belli ediyordu. Omuzlarımı dikleştirip dikiz aynasından kendime bakmak için başımı kaldırdığımda sırtıma bırakılan şalla duraksadım.

"Karan," diye mırıldandım sevinç ve şaşkınlık dolu sesimle. Saniye dahi sürmeden şalı üzerimden çekip aldım ve kucağımda yumak yaptım. Kahverengi çizgileri olan gri bir şaldı. Ben uyurken üzerimde yoktu. Biri gece gelip üzerime mi örtmüştü? Üstelik arabayı kilitlemişken... Bunu Karan'dan başka kim yapabilirdi? Dudaklarım ümitle kenara kıvrılmak üzereyken kendimi toparladım.

Öne doğru eğilip arabanın ön penceresinden Karan'ın dairesine baktım. Perdeleri hâlâ kapalıydı, bıraktığı gibiydi. Arabada ise ne kokusu vardı ne de kendisi. Başımı iki yana sallayıp arkama yaslanacağım sırada yan koltuğumda gördüğüm çiçekle yerimde sıçradım. Sırtım arabanın kapısıyla buluşurken bir elim de göğsümü kaplamıştı tamamen. Kuşkuyla yerimde derin nefesler aldım.

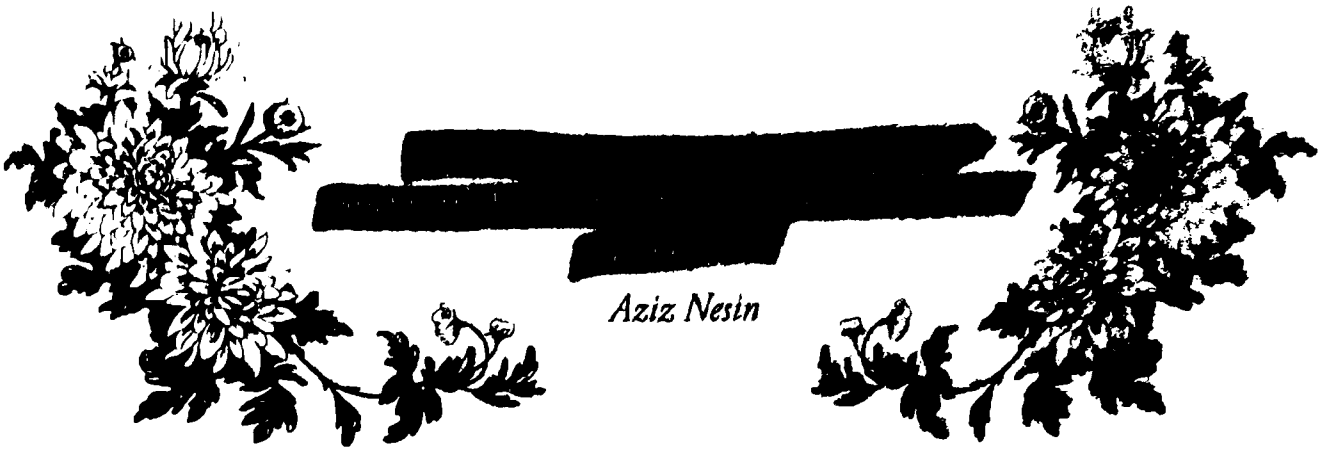
Nergis çiçeği.

İçimdeki korkunun dizginlerini elime alıp ehlileştirdikten sonra çiçeklerin bulunduğu koltuğa doğru eğildim. Bir gazete kâğıdına sarılmış bir avuç nergis çiçeğiydi. Bembeyazlardı. Avuçladım gazete kâğıdını ve kucağıma aldım çiçekleri. Karan değildi bu, Karan olsaydı kasımpatı getirirdi.

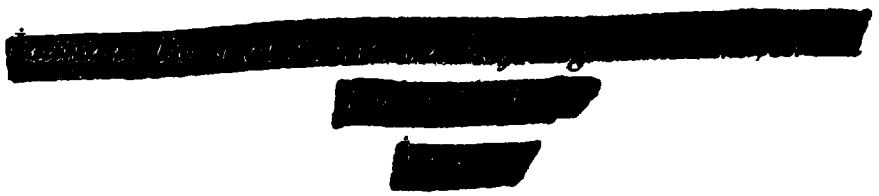
Çiçeklerin üzerine yerleştirilmiş not kâğıdıyla kesişince gözlerim, titreyen vücudum kaskatı kesilmişti. Hissiz bir şekilde alelacele notu kavradım ve okumaya başladım. Oydu; peşimi bir türlü bırakmayan, bana geçmişimdeki canavarlığımdan başka hiçbir şey hatırlatmayan; önce katil oluşumun vicdan azabını, sonrasında bir cana kıymamış olmanın hafifliğini yaşatan kişiydi.

Mey.

"Seni almaya geleceğim, Agapem. Valizini hazırla. Çok uzun bir tatile çıkacağız."



BÖLÜM 16:
AYVAŞ ADAM VE UYKULU YAŞAM



Karan'ın gidişinden 50 gün sonra | 21 Nisan 2021

Bursa

Karan Kerimoğlu

Aşk nasıl bir büyüdür diye sorsalar onun adını verirdim. Karya, derdim. Beni öyle bir efsunlamıştı ki adımlarım birbirini şaşırmış, önünü arkasını karıştırmış, sırasını bilememişti. Vücuduma doladığı kollarıyla tılsımlı bir aşkın acımasızlığına hapsetmişti beni. O küçücük bedenin, vücudumu sarmaya yetmeyen kolların, göğsümde kaybolan başın ve dahası kalbime denk gelmek için bile kırk yıl daha büyümesi gereken o kalbin, bu denli kudretli olabileceğini hesaba katmamıştım.

Onu bıraktığım sabah her şey daha kolay olur sanmıştım. O bana henüz âşık olmamış, bense ona yaralarımı açmamışken gidersem beni atlatır sanmıştım. Belki de öyle oldu, Karya beni çoktan atlattı. O güçlü bir kız çünkü. Ne kadar yanımdayken bedeni kucağıma sığacak kadar küçük olsa da onun kalbi, benim yaşlı ve hasta kalbimden daha dirayetliydi. O, beni atlatmışsa da ben, onu bir türlü atlatamamıştım.

Ne minik ellerini ne de parıldayan gözlerini...

Başımı onaylamazcasına iki yana salladım. Bunları düşünmeye hakkım yoktu. Ben her şeyi geride bırakıp gideli çok olmuştu. Artık Karya'nın ismini anmaya bile hakkım yoktu. Ona, acıdan başka hiçbir şey bırakamamıştım. Sanki hiç acısı yokmuş, kalbi ağrımıyormuş, geceleri ağlamıyormuş gibi... Ama şunu biliyordum ki bu acıyı ona reva gören ben değildim. Bu acıyı bize reva gören hayatın ta kendisiydi.

Ondan gittim gideli bambaşka bir adam olmuştum. O gece, parmaklarım titreye titreye o mektubu yazdıktan sonra kalkıp saçlarımı kesmiştim.

Daha sonra yıkanmış ve kokusundan arınmıştım. En son onun ellerinin değdiği saçlarla ondan pek de uzağa gidemezdim. Onun kokusunun sindiği tenimle ondan uzağa gidersem, mutlaka geri dönerdim.

Yapamadım. Ben onun haberdar dahi olmadığı bir intikamın peşine düştüm onda yeni yaralar açtım.

Şimdiyse yalpalıyordum sokaklarda öylece, önümü arkamı göremeden. Ne yapacağımı bilemiyordum. Karmakarışıktım. İçimdeki hiçbir duyguyu okuyamıyor, hecelerini birbirine katıyordum. Dizlerimin bağı çözülmüştü. Düşsem, o bana elini uzatmadıkça bir daha kalkamayacaktım. Şu saatten sonra o da elini uzatmazdı sanırım.

Gülümsedim ve elimde tuttuğum şişeyi kaldırıp diktim dudaklarıma. Bu yaşıma kadar ne sigara ne de alkol tüketmiştim. Sözüm vardı Kaan'a. Biz bu illetleri ağzımıza bile sürmezdik eskiden. Şimdi kendimi bir sıvıya dahi muhtaç hissediyordum. Acizliğimin bir üst noktası yoktu. En üstteydim, en dipte olduğum kadar.

Adımlarım sağa gitti, sola gitti, dar sokaklarda duvarlara çarptım, başımı yasladım, kalktım, yeniden yürüdüm ama hiçbir zaman bir yere varamadım. Bir yolda da değildim aslında. Öylece yürüyordum işte. Bu sokaklarda en son yürüdüğümde yanımda dostlarım da vardı ailem de. Ne kimse ölmüş ne kimse benden nefret etmişti. O zamanlar bu kadar kirli de değildim üstelik.

Bugün Karya'dan kaçışımın ellinci günüydü. Elli gündür görmüyordum güneşi, elli gündür ısınmıyordu tenim ateşiyle. Hiç doymadan, aç kalktım onun ziyafetinden. Ve asla doyamayarak veda edecektim ona, tam [illegible] gün sonra. Bitecekti her şey ve yok olacaktım, bunu hak etmiştim. [illegible] ama içimdeki özlemi atamıyordum bir türlü. Onu öyle çok özlemiştim ki saçlarım uzadıkça saçlarımın dibinde yeniden var oluyordu. Saçlarım uzadıkça özlemi de büyüyordu. Kessem, ertesi gün biraz daha filizleniyordu. Gözyaşlarımı akıtsam yanaklarıma, silinen kirin ardından onun ışığı beliriyordu.

Ona katlanamıyordum. Onun bu bencilliğine dayanamıyordum. Kalbi de sevgisi de beni rahat bırakmalıydı artık. Bitmeliydi, gitmeliydi. Ondan kurtulmanın bir yolu olmalıydı bu dünyada. Onu başımdan da kalbimden de atmalıydım ki kalbim kaskatı kesilebilsin. Kalbim kapkara olsun. O kalbimin içindeyken yüreğim bahar yeri, bir katliam için fazla renkli. O gitsin ki ölüm gelsin. O gitsin ki savaş başlasın, kanım aksın.

Karya hâlâ içimdeyken ben değişemiyordum.

Boşta olan elimi yumruk yapıp üç düğmesi açık olan salaş gömleğimin arasından göğsüme vurdum. Sersem adımlarım gideceği yeri bulmuşçasına

yönünü değiştirdi. Lise yıllarından kalma apartmanın merdivenlerine ilerledim. Beş dakika boyunca sekiz katı tırmanmaya çalıştım aylak adımlarla ve en sonunda başardım. O tanıdık manzarayı görmemle gülümsedim, çatı katına girişin hemen yanında omzumu duvara yaslayıp duraksadım.

"Çatı dağıldı," diye mırıldandım üzüntüyle. "Çatı mahvoldu."

Çatı, bizim lise yıllarımızda oluşturduğumuz bir metafordu. Hatta kafenin ismini de bu yüzden Çatı koymuştuk. Hepimiz ya annemizden ya da babamızdan sevgi görmemiş, yaralı çocuklardık. İnsan, anne ve babasından sevgi görmediğinde o akşam çatısız bir evde uyumuş gibi üşürdü. Biz her akşam çatısız bir evde uyumuşuz gibi üşüyen çocuklardık. Bir araya geldik, birbirimize anne-baba olduk. Çatısız evlerde büyüyen çocuklar, birbirlerine çatısı olmayan ama çatısı olan evlerden daha sıcak bir yuva kurdu.

Burası sekiz katlı bir binanın damıydı. Oldukça büyüktü fakat biz bir köşesini kullanıyorduk sadece. Parklardan bankları çalmış, üç kanepe hâline getirmiş; ortaya paletlerden kocaman bir masa yapmış, evden getirdiğimiz halıları yere sermiştik. Korhan elektrik işlerinden iyi anlıyordu, bir buzdolabımız bile vardı en kenarda. Belediyenin hurdaya çıkardığı siyah, boyumuz kadar olan sokak lambalarını da tamir ettikten sonra dört köşeye yerleştirmiş ve aralarına led ışıklar çekmiştik.

Burası, bizim yuvamızdı işte. Şimdi dağılmış da olsak biz, bir yuvadan çok bir aileyi yoktan var etmiştik.

Yavaş adımlarla yaslandığım yerden ayrılarak adımlamaya başladım. Kendimde olmadığımdan sert bir şekilde duvara çarparak durduğumda gözlerim, sekiz katlık yükseklikle epey korkmuştu. Elimdeki şişeyi yüksek duvarın üzerine bırakıp kendimi zar zor duvarın üstüne çektim ve bacaklarımı dışarı doğru sallandırarak oturdum. Ellerim iki yanıma yaslıydı, omuzlarım çöküktü.

Hava öylesine karanlıktı ki bu zalimliğim karşısında ay bile nefret etmişti benden.

"Böyle olmayabilirdi," diye mırıldandım hayal kırıklığıyla. Sesim oldukça güçsüzdü. "Biz seninle şans eseri yolda yürürken çarpışarak karşılaşabilirdik. Kitapların yere düşerdi, eğilip toplamak isterdin. Ben izin vermeyince alınlarımız birbirine değerdi, göz göze gelirdik." Gülümsedim histerik bir şekilde. "Ben eminim, o saniye âşık olurdum sana. Sen yüz vermesen de peşinden koşardım."

Alayla kaldırdım kaşlarımı. Hayallerimle yaşananlar arasındaki fark bir küfür gibiydi.

"Belki o an âşık olmazdın sen bana ama bir sokakta illaki denk gelirdik yine. İşte o sefer, elimden geleni yapıp tavlardım seni. Belki bir yemeğe çıkar,

bir film izler, beraber bir yolculuğa atılırdık. Tanışırdık, telefonlaşırdık hatta heyecandan uyuyamazdık geceleri. Her şey bu kadar normal olabilirdi."

Sağ gözümden süzülen damlayı elimin tersiyle yok edip derin bir nefes verdim. Yan tarafımda duran şişeyi dudaklarıma dikip boğulurcasına kocaman bir yudum aldım. Hüngür hüngür ağlayasım vardı bu haksızlığa karşı. Biz bunu hiç hak etmemiştik. Bu hikâye, çok daha fazlasını hak etmişti. Çok daha iyisini, çok daha güzelini...

"Sonra ellerini tutardım, gözlerine bakardım, evlilik teklifi ederdim sana. Sen çok mutlu olurdun! Çok! Öyle çok mutlu olurdun ki etrafında defalarca kez döner, şaşkınlıkla yerinde zıplardın." Sarhoştum ve kelimeler dudaklarımdan döküldükçe o anın hayali gözlerimin önüne geliyormuşçasına gülümsüyordum. "Ama olmadı," dedim ani bir şekilde sesimi sertleştirerek. "Olmadı! Bu hayat, bunu bize çok gördü!"

Ellerimi yumruk yapıp oturduğum soğuk betona geçirdim. Çığlıklarım yumruklarıma eşlik ederken sarhoşluğum elimin acısını perdeleyemez duruma gelmişti, parmaklarımdan damlayan kanla duraksadım. Yana doğru eğildim hıçkırıklarla, kollarımın arasına kapandım. Az önce istediğim gibi hüngür hüngür ağlıyordum.

Bu, onun ağlamalarının yanında hiçbir şeydi.

"Sonsuza dek mutlu yaşatamadım seni. Tutamadım sözümü. Hayatta en çok korktuğum şeyi yaptırdılar bana. Kırdım seni, parçaladım." Karya karşımdaymış gibi konuşuyordum, oysa sırtımı okşayan yalnızlığın rüzgârıydı. "Özür dilerim, kırlangıcım. Seni içeri almak istedim, başaramadım. Özür dilerim."

Sinirle doğruldum yerimden ve yanı başımda duran şişeyi kavradığım gibi koca bir haykırışla sekizinci kattan aşağı fırlattım. Binanın önündeki harabeye dönmüş bahçeye, çalılıkların arasına düştü şişe. Benim gibi bin parçaya dağıldı belki, bilmiyordum. Omuz silktim umursamazlıkla ve yerimde kıpırdandım. Başımı kaldırıp kapkara geceye baktım. Başım dönüyordu. Biraz daha burada otururşam dengemi sağlayamayacak ve aşağı düşecektim.

Ölmeyi yeğlerdim bu durumdayken. Ama henüz yapacaklarım bitmemişti. Karya'ya düşmanlarının olmadığı bir gelecek bırakabilmek için yaşamalıydım. Bensiz de olsa yaşayabileceği bir gelecek verebilmek adına vazgeçmıştım ondan. Henüz ölemezdim.

Geriye çekildim ve duvardan aşağı inip üstümü silkeledim. Bu sırada merdivenlerden adım sesleri ulaşınca kulağıma, kapıya doğru döndüm. Kimin geleceğini biliyordum o karanlığın ardından, bir sürpriz olmayacaktı.

"Karan!" diye fısıldadı o aşina olduğum ses. "Neredesin?"

Etraf karanlıktı. "Gel, buradayım," diye mırıldanmamla Kaan'ın kapıda belirmesi bir oldu. Gözleri, gözlerimi bulduğunda duygulandığını anlamıştım. Daha fazla dayanamayarak bana doğru koştu, kollarını boynuma sarıp başımı omzuna gömdü. Bir yandan ağlarken sıkı sıkı sardı beni. Ben de kollarımı ona sardığımda içinin dahi titrediğini hissetmiştim.

"Çok özledim seni."

"Ben de kardeşim, ben de çok özledim."

Onlarla hiçbir zaman bu kadar ayrı kalmamıştık. Lisedeyken yaz tatillerinde bile babamın işkencelerinden vakit buldukça yanlarına kaçar, o evden kurtulmanın birkaç saatlik huzurunu yaşardım.

Kaan hafifçe geri çekildi. Omuzlarımdan tuttu, gerisin geriye uzunca baktı vücuduma. Baştan ayağa süzdü beni. Yaşları yanaklarından aşağı akarken derin bir nefes çekip dudaklarının arasından verdi seslice.

"Çok zayıflamışsın, yemek yemiyor musun?" Yaklaşıp kokladı beni. Kokladığı gibi yüzünü buruşturdu, hayal kırıklığıyla geri çekildi. Elleri omuzlarımdan düştü, yüzüme bakmaya devam etti. "İçmişsin." dedi, başka hiçbir şey söylemedi. O, gözlerime bakmaya devam ederken ben, gözlerinin önünde ona verdiğim sözü tutamamanın ağırlığı altında ezildim.

"Her zaman içmiyorum, merak etme. Şimdi takılma buna. Planlarımı harekete geçirmeden önce kendimi öldürmemek için iç sesimi susturmaya ihtiyacım vardı. Bir anlamı yok."

"Bu şekilde olmak zorunda mıydı?" diye sordu Kaan.

Cevap veremedim. Başımı iki yana sallayarak yanından geçtim ve gidip duvarın üstüne oturdum. Ona baktığımda omuzları düşük, kırgın bir şekilde bana doğru ilerledi. Duvara çıkması için elimi uzattım, sıkıca kavrayıp kendini duvarın üstüne çekti, tıpkı lise yıllarında yaptığımız gibi. Yanıma oturduğunda omuzlarımız birbirine değiyordu, başımı yana eğip omzuna koysam, saniyesinde uykuya dalacaktım.

Ceketimin sağ iç cebinden bitmek üzere olan sigara paketini çıkarıp bir dal aldım, dudaklarımın arasına yerleştirdim ve yaktım. Kaan yüzüme bakarken eğilip yan tarafıma koymuş olduğum pakete uzanacaktı ki boştaki kalan elimle geriye ittim onu. Sert davranmıştım. "Senin yeminin hala geçerli," diye mırıldandım. "İçemezsin."

Öylece baktı, hiçbir şey demeden gözlerimin içine akıttı öfkesini de kırgınlığını da. Ona kıyamıyordum. Beni tutup bu çatıdan aşağı da atsa ona kızamazdım, hakkı vardı. Kaan'ın babası alkolik bir adamdı ve annesini dövmekten öldürmüştü. O günden sonra Korhan, Kaan ve ben, ağzımıza hiç sigara [illegible]

de alkol sürmeyeceğimize yemin içmiştik. Şimdi ben yeminimi bozmuşken Kaan, bana ağlayarak bakıyordu.

"Bakma kardeşim öyle," diye mırıldandım sesim çatallaşırken. Ardından küçük bir küfür savurdum boşluğa doğru, parmaklarımın arasında tuttuğum sigarayı betonda söndürdüm ve geriye attım, çatıya düştü. Kaan'a baktığımda üzgün çehresini görmemle kolumu boynuna doladım, bedenini kendime doğru çekip başını göğsüme yasladım. Saçlarına minik bir öpücük kondurdum. "Bırakacağım, söz veriyorum. On bir gün kaldı, dayan."

Kaan, elini bacağıma attı ve iki kere vurdu destek vermek amacıyla.

"Bana ihanet ettin, Karan. Sana bir ihanet borcum var, unutma."

Başımı salladığımda doğruldu, az önceki pozisyonuna döndü. İkimiz de öylece gökyüzünü seyrediyorduk.

"Kaçta döneceksin?" diye sordum.

"Sabah beş gibi yola çıkarım. Onlar anlamadan kafeyi açmış olurum."

Anladığıma dair başımı salladım. Ellerimi iki yanıma yaslayıp bakışlarımı öne eğdim ve bacaklarımı hareketlendirdim. Kaan, sanki neyi dert ettiğimi anlamış gibi derin bir nefes verdi. Benim gibi bacaklarını sallandırdı. Öksürük sesi kulaklarıma ulaşınca hiç istifimi bozmayarak başımı yana çevirdim, gözlerine baktım.

"Sormayacak mısın?" diye sordu, yanaklarını şişirip serbest bıraktı. Neyi kastettiğini ikimiz de öyle iyi biliyorduk ki... Aramızda çıt çıkmıyordu, gizli ve yasaklı bir konuydu sanki.

"Sormayacağım," deyip önüme döndüm, hafifçe doğrulup ellerimi çırptım. Gökyüzüne bakmaya devam ettim. "Sen de söyleme hiçbir şey. Bilmemek daha iyi, kardeşim."

"Beni hayal kırıklığına uğratmayacaksın, öyle değil mi?" Kaan'ın sorusuyla gözlerim gözlerini buldu. Korku ve endişe doluydu. Bense sorusuyla afallamıştım. Şimdiye kadar böyle bir beklenti içinde olduğunu bilmiyordum. "Çocukluğumuzdan bu yana sana hep güvendim. Karan yapıyorsa bir bildiği vardır, dedim. Koşulsuz, şartsız yanında oldum. Ben sana inandım, kardeşim." Gözlerini bir mızrak gibi sapladı gözlerime. "En çok sana, hep sana."

Minnetle karşıladım onu, onaylar gibi salladım başımı. Haklıydı. Kaan, diğerlerinin aksine her koşulda beni desteklemiş ve hatalı da olsam yanımda olmuştu.

"Ama şimdi... Şimdi yolunda gitmeyen bir şeyler var gibi, Karan. Bunu sen de görüyorsun ama görmezlikten geliyorsun. Yapma, kardeşim. Beni, sana güvendiğim için vicdanımla baş başa bırakma." Elini sırtıma attı, sıvazladı. İyice sokulmuştu dibime. "Hâlini görmüyor musun? Kaç

kilo verdin? Saçların nerede, sakalların nerede? Gözlerindeki yaşama sevincine ne oldu?"

Acı bir tebessümle büzdüm dudaklarımı. O konuştukça söylediği her cümleyi kendi içimde tartmış ve o terazinin altında can vermiştim. Ağırdı.

"İyi olacaksın, Kaan," diye mırıldandım derin bir nefesle beraber. "İyi olacaksın, merak etme."

"Sikeyim, kendim için mi konuşuyorum burada?" diye hayıflandı Kaan ve benden uzaklaştı. Aramıza mesafe koyup göz kontağı kurmak için çabaladı. Ellerini iki yana açmıştı. "Sana güvenirken senden bir neden isteмedim, Karan. Sadece kendine sahip çıkmanı istedim ama görüyorum ki bunu bile yapmıyorsun."

"Kaan, zorlaştırma işleri."

"Sen zorlaştırıyorsun!" diye bağırdı. Âdeta kükremişti üzerime doğru, dişlerini görmüştüm. Gerçekten öfkeliydi.

Kaan, grubumuzun en sert ve sabırsız kişisiydi zaten. Annesinin ölümünden sonra sinir krizleri geçirmiş, öfke problemi yaşamış ve sessizliğe gömülmüştü. Her zaman bizi en çok düşünen ama en az konuşan o olmuştu. Yaşadıkları kolay değildi. Kendini toparlaması bile bir mucizeydi o günden sonra. Bir gün babasını öldürmek için hayata tutunmuş, tüm ömrünü bunun üzerine kurgulamıştı.

İntikam uğruna nefes alıyordu, tıpkı benim gibi.

"Sen zorlaştırıyorsun, Karan! Ben intikamını alman için yanında oldum, kardeşimi kaybetmek için değil! Ben, her gün bu görüntü için mi alıyorum Bahar'ı karşıma? Bunun için mi savaşıyorum herkesle? Sana bir şey olmayacak diye avutuyorum kendimi, başka kimse umurumda değil!"

"Bana bir şey olacak, Kaan," dedim sertçe. Derin nefesler almış ve kelimelerimin üzerine basa basa konuşmuştum. Sesim uyarı tınısı taşıyordu. "Buna kendini alıştırsan iyi edersin. Daha fazla yorma beni de kendini de. Bir yola girdik ve geri dönüşü yok. Bu hayatta ikimizin de tek bir amacı var: Bizi var eden kadınları yok edenlerden, nefes aldıkları her gün için intikam almak. Yapacağız. Söz veriyorum, beraber yapacağız."

Kaan başını salladı ve gözlerini kapattı. Derin bir nefes verdiğinde kabullendiğini anlamıştım. Önüme döndüğüm an başını omzuma yaslamasıyla hafifçe yana kaydı bakışlarım. Omzuma yaslanmış bedenini görmemle gülümsedim. Lisede de böyle yapardı. Ne zaman yorulsa soluğu benim yanımda alır, omzumda dinlenirdi.

Ben de başımı başına doğru düşürdüm ve yanağımı saçlarına sürttüm.

"Korkuyorum, Karan. Çok korkuyorum."

"Biliyorum," diye mırıldandım. "Ama senden başka kimsem yok, anla beni. Bahar'dan mı yardım isteyeyim? Etmez. Korhan'a mı gideyim, Kaan? Anlamaz. Bir tek seninle denk yaralarımız, bir tek sen anlarsın beni. Anlıyorsun sen. Onlar kalkamaz bu yükün altından."

"Güçlü Kaan," diyerek gülümsedi acıyla. Dudaklarının arasından nefes vermişti. "Kaan her zaman güçlüdür." Küçük bir öksürükle boğazını temizledi ve başını omzumdan kaldırıp omuzlarını dikleştirdi. Kendisine biçilen kaftanı giyinmek için hazırlanıyordu sanki. Her zaman güçlüymüş gibi davranmak zorunda olması canımı acıtsa da o buna alışmıştı. "Seni dinliyorum, kardeşim," diye mırıldandı kendine gelmesiyle.

"İstanbul'da durumlar nasıl?"

"Herkes her şeyin farkında ama kimse bir şey olmamış, hiçbir şey yaşanmamış gibi yapmaya devam ediyor. Korhan rol yapmıyor sadece, fazla bitkin ama toparlıyor gibi son günlerde. Bahar, onunla ilgileniyor. Sana çok sinirli. Azra iyice alıştı bize, bana da. Beraberiz genelde. Öyle işte," deyip sustu. Azra'dan bahsedince sesine bir bahar esintisi, şenlik havası gelmişti.

Anladım dercesine başımı sallayıp sessiz kaldım. Yutkunduğum an gözlerimiz kesişti, ne demek istediğimi her zaman olduğu gibi saniyesinde anladı. Dudaklarımı araladım, "O," diye mırıldandım sessizce.

"O... O kötü be Karan."

"Krizler geçiriyor mu hâlâ?"

"İyileşiyor. Hâlâ çok güçsüz ama insanlara güçlü olduğunu göstermek için kendini yırtıyor âdeta."

Gülümsedim. "Öyledir," diye mırıldandım. "Öyledir o."

"Dediğin gibi ona iyi davranmıyorum, kendimi ondan uzak tutuyorum ama kalbim acımıyor değil, Karan. Üzülüyorum." Gözlerimi gözlerine çevirdim, zifiri karanlığın arasından mavi gözlerini buldum. "Biz kötü insanlar mıyız, kardeşim?" diye sordu.

"Karya'ya iyi bir gelecek borçluyum ve o gelecekte ben yokum. Eğer ona iyi davranırsan sende beni görme ihtimali çok yüksek, Kaan. Karya, öyle bir kız ki tutunacak bir dal ver ona, yıllarca o dala tutunarak nasıl yaşanır, sana göstersin.

"Seni affetmesini mi umuyorsun?"

"Ummuyorum," dedim, başımı iki yana sallayarak reddettim. Ellerimi kısacık saçlarımdan geçirdiğimde tenime batmıştı uçları. "Aksine sende gördüğü Karan modelini affedemesin diye ona kötü davranmanı söylüyo-

rum. Benden öyle nefret etmeli ki günün birinde adımı bile hatırlamamalı. Beni silmeli, yok etmeli, hayatına bakmalı."

"Onu hayata döndüren sendin, Kaan. Hepimiz şahit olduk Karya'nın gelişimine. İstanbul'a geldiğinde ne hâlde olduğunu hatırlıyor musun?" demesiyle gözlerimin önüne, paltosuna sarılmış bir şekilde yerde yatan bedeni geldi. O küçücük kızın, tüm hayatım olacağını bilemezdim. "Onu bir hayatın varlığından haberdar eden adamı hiç unutmayacaktır."

"Yapma, Kaan, yapma," dedim nefesim sıkışırken. Elimi kaldırıp göğsüme yerleştirdim, kalbimin üzerini sıvazladım daire çizen el hareketleriyle. "Kendimi kandırmama mâni olma bari. Ben on sekiz yaşıma kadar zulüm içinde büyüdüm. O zulümden kaçmak için başka zulümlere sessiz kaldım. Şimdi bunun bedelini ödüyorum, o bedeli daha da ağırlaştırma."

"Karya'nın intikama değil, mutluluğa ihtiyacı var."

"Düşmanları hayattayken bu mümkün değil, Kaan. O haberdar değil belki ama bir yerlerde hayatı için kararlar alınıyor." Göğsüm titreye titreye derin bir nefes verdim dudaklarımın arasından. Gökyüzüne baktım. "Mahvettiğim her şeyi toparlamak zorundayım. Ona bunu borçluyum."

Kaan aniden çekti beni kendine ve sardı kollarını tüm vücuduma. Sarıldı dakikalarca. Nefesi enseme çarpıyordu. Korkuyordu, hissedebiliyordum. Ben de korkuyordum olacaklar için ama korkunun bir faydası yoktu, bunun da farkındaydım. Artık sona gelmiştik. Ne korkup sinecek kadar küçüktük ne de bir şeyleri erteleyecek kadar vaktimiz vardı.

Kollarımı Kaan'a daha sıkı sardım, birazdan gideceğini hatırlamıştım. Ona, içimde bir kez daha ihanet ediyordum. Babasından beraber intikam alacağımıza söz vermiştim ama bu, şimdilik mümkün gözükmüyordu. İntikamımdan sağ kurtulabilir miydim, bilmiyordum. Hiçbir şeyi gözüme kestiremiyordum.

"Artık bir korkak gibi yaşamak istemiyorum, kardeşim." diye fısıldadım nefesim boynuna çarparken. "On bir gün sonra her şeyi bitireceğim."

Kapüşonumu başıma geçirip fermuarımı çektim ve ellerimi ceplerime soktum. Sokak lambaları ilerlediğim yolu tam tepemden aydınlatırken içimdeki binbir türlü karanlığın kollarında yaşam savaşı veriyordum. Bu yaptığımın bir izahatı yoktu, ben büsbütün yalana ve günaha batmıştım. Yine de bir yerlerde affedilebileceğime olan inancım dürtüyordu iki niyetli bir şeytan gibi.

İki yanında kavak ağaçları olan tek şeritli bir taşıt yolunun kenarında ilerliyordum. Saatlerdir yanımdan ne bir araba ne de bir canlı geçmemişti

Bomboş volda vaşam hakkındaki tek delil bendim sanki. Tabii, benim de çürümeye yüz tutmuş ruhumun sığdırıldığı vücudum delil sayılırsa.

Adımlarımın saatlerdir ulaşmak için debelendiği yere varınca duraksadım ve etraftaki ağaçlara, rüzgârın savurduğu yapraklara, kurumuş topraklara bakındım. İç bunalımını dışarı yansıtan bir nefesle beraber üç basamaklı merdiveni çıktım, mezarlıktan içeri girdim. Kalbim yerinden çıktı çıkacakken gözlerimin de kenarları ovuluyor, acısına acı katılıyordu.

"Ben geldim," diye mırıldandım boş mezarlığa doğru. Yüksek toprak birikintilerinin arasında, kendi canımın yarısını bıraktığım toprak birikintisine doğru ilerliyordum. Bu mezarlık benden üç kadını almış, beni kara kışta çırılçıplak fırtınanın ortasına atmıştı. Ben onlarsız bir hayat bilmezken bir bilinmezliğin ortasında, hayatın acımasızlığıyla oradan oraya savrulmuştum.

Avlak adımlarım aşina olduğum ama telaffuz etmeye bir türlü dilimin varmadığı isimlerin yazdığı mermerlerin karşısında durunca gözlerimde biriken yaşlar, teker teker döküldü yanaklarımdan aşağıya. Ruhumun sancısı dizlerimde ağırlık yapmış, omuzlarımı çökertmişti. Daha fazla bu yüke dayanamayarak en solda bulunan mezarın yanı başına eğildim, elimi soğuk betonda gezdirdim.

Züleyha Kerimoğlu.

Annem.

"Züleyha m," dedim titreyen parmaklarım isminin üzerinde dolanırken. Çocuksu bir şekilde dökülmüştü harfler dudaklarımdan. Onun o son anları hâlâ gözlerimin önündeydi. Bir türlü gitmiyordu. Nisan'ı kaybetmemizin üzerinden bir yıl dahi geçmemişti ki annemin intiharıyla sarsılmıştı benliğim. Onun yokluğuyla sınanmıştı ruhum. Buna nasıl katlanılırdı, bilmiyordum o zamanlar ama annem öldüğünde bir yanımın da onunla beraber gittiğini hissetmiştim.

Babamın eziyetlerinden koruyamamıştı belki beni ama çok güçlü ve özel bir kadındı annem. O, kendisini de koruyamamıştı o adamdan. Elimde olsaydı ben kurtarırdım onu, on sekiz yaşıma gelince yaptığım gibi. Zengin bir adamın zindanından özgürlüğe kanat çırptığımızda fakirliğin avucuna düşmüştük. Ben çalışıyor, garsonluk yapıyor ve anneme bakıyordum. Gecelere kadar evde olmasam da birkaç saatliğine dinlenmek için döndüğüm o evde annemin huzurlu olduğunu bilmek, cennetten bir parçaymış gibi hissettiriyordu.

Ta ki bir gece işten eve döndüğümde, annemin beyazlar içindeki bedeninin bir dolap kapağına asılı olduğunu görene dek.

Melekler gibi asil ve görkemli vücudunun, bir dolap kapağına hafif gelişine hâlâ inanamıyordum. O benim annemdi ve annelerin ölümü bu şekilde olmazdı. Olmamalıydı. O gece evde anneme seslenirken sesimi, evin boş duvarlarında yankı yapıyordu. Odasının kapısını içimdeki korkuyla beraber araladığımda irislerimin önüne serilen şey, boğazından damlayan kanların kirlettiği beyaz geceliğiydi.

Ruhumun nasıl çekildiğini ve kansız bir organizmaya dönüştüğümü hatırlıyorum. Annem, o adamın zindanında dahi bizim için ayakta dururken nasıl olurdu da benim güvenli kalemde canına kıyardı, aklım almıyordu. Onun canına kıyışına hiçbir zaman inanmamıştım. Öyle olsaydı bile bu onun suçu değildi. Böyle zalim bir hayata katlanamaması onun suçu değildi. Her şeyin sorumlusu o adamdı, babamdı.

"Anne, gücüne ihtiyacım var. Bana güç ver. Yalvarırım sana, tut ellerimden, yatır göğsüne. Bu dünya çok soğuk, çok zalim, çok karanlık. Bir sen meleksin, bir sen sıcaksın." Ellerim, kurumuş toprağının üzerinde dolanıyor ve eskimiş yaprakları kenara atıyordu. Bakımsızlıktan kötü bir hâle dönmüştü. Kendime kızıyordum. "Oğlun, senin ay yüzlü oğlun, çok kötü şeyler yapacak anne. Yalvarırım, ondan sevgini çekme."

Toprağından bir avuç aldım, burun hizama kadar çıkarıp uzunca kokladıktan sonra parmaklarımın arasından dökülmesine müsaade ettim. Kalp ağrısı çekince insan, toprak kokusu dahi rahatlatmıyormuş bedenini. Sevdiklerimiz var diye güzel kokan toprak, zehroluyormuş meğer. Bugüne kadar bilmiyordum. Ciğerlerim onun kokusuyla değil, toprağın acılığıyla iki büklüm olmuştu.

Göğüs kafesim vicdan azabıyla sarsılırken elimi cebime atıp telefonumu çıkardım. O numaranın üstüne gelip birkaç saniye bekledim. Harelerim tek tek üç mezarın üstünde dolandı, isimlerinde can çekişti, topraklarına sarılıp uyudu. Her birinden defalarca kez özür dileyerek arama sembolüne tıkladım, telefonu kulağıma götürdüm.

Bir elim kulağımdaki telefondayken diğer elimle annemin mezarından güç alıyordum.

"Efendim?" diyerek oldukça esaslı bir ses karşıladı aramamı telefonun diğer ucundan. Babamın sesiydi bu, Kenan Kerimoğlu'nun. Sesi kulaklarımdan içeri girip tüm uzuvlarıma yayılırken içim gıdıklanmış, midem bulanmıştı. "Kimsiniz?" diye kendini hatırlatınca telefonun öteki tarafındaki ses, kendime geldim ve omuzlarımı dikleştirdim.

"Karan," diye mırıldandım, soğuktan üşüyen burnumun ucunu sildim. Babam sesimi duyar duymaz keyiflenmiş, göğsünü kabartmış olmalıydı. Onunla yıllar sonra iletişime geçiyor olmak, benim vurdumu dahi acılar içinde kıvrandırırken ona büyük bir zevk veriyordu. Dudaklarımı araladım,

istemeyerek onun istediği şekilde hatırlattım kendimi. "Oğlun," deyince hafif bir gülüş sesi ulaştı kulaklarıma.

Nefret ve öfkeyle kapattım gözlerimi, kıracak derecede büyük bir güçle sıktım dişlerimi.

"Karan, benim aslan oğlum! Biliyordum! Yıllar sonra da olsa beni arayacağını, bana ulaşacağını biliyordum!"

Onun bu hayattan keyif aldığı her saniye, zihnim buhar odalarında işkence çekiyordu. Sıcaklığıyla eriyordum sanki. Onu da cehennem ateşinde cayır cayır yakmak, küle dönene kadar bunu izlemek ve bundan canice zevk almak istiyordum. O, acıların en beterini hak eden bir adamdı. Hele ki ölümüne sebep olduğu üç kadın şu an yanı başımda sıra sıra dizilmiş, uyurken onun yeryüzünde olması büyük haksızlıktı. Yerin altında, nerede olduğu belli bile olmamalıydı.

"Görüşmemiz lazım," dedim direkt konuya girerek. Onun sesini birkaç dakika da olsa duymaya tahammülüm yoktu. Onu bu dünya üzerinden silmek için bile olsa buna katlanamıyordum. "En acilinden. O çok önemli işlerinden vakit ayırabilecek misin?" Dalgaya alıyordum onu, yıllar önce tüm işlerini geride bırakarak yurt dışına kaçmıştı. Şimdi kim bilir nerede, ne haldeydi? Bilmiyordum.

"Türkiye'de değilim, oğlum, işlerim var." Tahmin ettiğim gibi olmasıyla histerik bir gülümseme bıraktım geceye. Dudaklarımdan çıkan nefesim bir sis gibi yayıldı etrafa. "Seni çok özledim. Yıllar oldu görüşmeyeli. Beni tanımak için mi aradın?" Gözlerimi kapattım sinirle. "Karan, beni dinle, oğlum."

"Oğlum deme bana daha fazla," diye kestim sözünü. Sesimdeki sabır dilenme tonu onun da kulaklarına ulaşmış olmalıydı ki öksürdü hafifçe. Sinirle mermere geçirmiştim parmaklarımı, sıktıkça sıkıyordum. Şimdi karşımda olsa bir saniye düşünmeden alırdım canını. "Ben senin oğlun değilim. Kanından olduğum için iğreniyorum kendimden."

"Karan, her şey geçmişte kaldı." Gerçekten böyle mi düşünüyordu? Her şey bu kadar kolay mıydı onun gözünde? Annemi ve Nisan'ı, bu kadar basit bir cümleye sığdırabilmiş miydi? Kalpsiz bir adamın kalbini içinden söküp almak, onu acılar içinde ölüme terk etmek istiyordum. "Belki yeniden baba-oğul olabiliriz, oğlum. Denesen olmaz mı? Her şeyi unutmak olmaz mı?"

Ani bir şekilde kahkaha atmaya başladım ve bunu da ondan saklamadım. Öne doğru eğildim, kahkahalarımı özgürce savurdum etrafa. O kadar çok güldüm ki göz pınarlarımda yaşlar birikti, yüz kaslarım yoruldu. Bu kahkaha içimdeki nefreti de bir ateşi harlar gibi harlamış, yangınımı körüklemişti.

"Her şeyi unutmak ve yeniden baba-oğul olmak mı?" diye sordum *yeniden* kelimesine baskı yaparak. Biz onunla hiçbir zaman baba-oğul olmamıştık. O, bana işkenceler eden bir zalimken ben, onun utandığı yüz karası oğluydum. Ötesi hiç olmamıştı. "Güldürme beni. Seninle görüşmek istiyorum ama bunun bir ateşkes olmadığını bil, konuşacaklarımız var."

"Tamam, oğlum," dedi kabullenerek fakat bana her 'oğlum' deyişinde kulağımı yerinden söküp atmak istiyordum. Ondan iğreniyordum. "Bir ay sonra Türkiye'ye döneceğim. Döner dönmez yanında olacağım, söz veriyorum."

"On gün sonra," diyerek reddettim. "On gün sonra Bursa'da ol, Kenan Kerimoğlu. Bir ay bekleyecek vaktim yok." Gözlerimi kapattım ve içten içe bunu istemesem de onu buraya getirtmek için bu kozu kullanmak zorunda olduğumu kendime hatırlattım. "Eğer seni affetmemin bir ihtimali dahi olmasını istiyorsan, on gün sonra burada ol."

"Tamam, oğlum. Senin için orada olacağım," deyip derin bir nefes verdiğinde vedalaşmak için hazırlandığını anlamamla telefonu kulağımdan çektim, aramayı sonlandırdım. Ardından telefonu cebime atıp annemin mezarına döndüm. Buruk bir şekilde izlerken ismini, yüreğimi rahatsız eden kurdun yerine elimi bastırdım. Ardı ardına birkaç defa vurdum.

"Özür dilerim, annem, ben kötü bir adam olacağım. İyi olarak doğmadım ama senin istediğin gibi iyi olarak da ölmeyeceğim." Yavaşça eğildim mezar taşına doğru ve baş ucundan öpüp geri çekildim. Aramızda birkaç santim varken sanki yüzünü görüyormuşçasına gülümsedim. Onun ışıklar içinde bembeyaz bir yüzü vardı. "Anlıyorsun beni, değil mi, meleğim?"

Alnımı birkaç saniyeliğine mezar taşına yasladıktan sonra ayaklandım, uzaktan uzağa yanındaki iki mezara da bakındım. Annemin mezarına bakmak ne kadar acı verse de bunu yapabiliyordum. Ama o iki mezarın sahibine ne diyecek bir sözüm ne de gösterecek yüzüm kalmıştı. Onlara karşı duyduğum suçluluk, pişmanlık ve dahası sözümü tutamamış olmanın verdiği utanç hissiyle daha fazla yaşayamıyordum.

Elimi kaldırdım, parmaklarımı avucuma doğru kapatıp açtım. Buruk bir şekilde dudaklarımı ısırdıktan sonra gerisin geri adımlamaya başladım. Onlardan uzaklaştıkça dudaklarım titriyor, çenem de dudaklarıma eşlik ediyordu. Çenemle dudaklarımın arasındaki ince çukurda iki çizgi oluşmuştu.

"Huzurla uyuyun. Ben uyuyamıyorum."

Son sözümü de söyledikten sonra bir hıçkırıkla veda ettim onlara, arkamı dönüp koşarak çıktım mezarlıktan. Kendimi kavak ağaçlarıyla bezeli asfalt yola attığımda kaç dakika boyunca koştum, bilmiyordum. Ciğerlerim patlamak üzereydi. Sanki onlardan kaçabilirsem, geçmişimden de acılarım-

dan da kaçabilirim sanmıştım. Ama içten içe biliyordum ki bu mümkün değildi.

Dur, dedim kendime aniden. Ayaklarım bu emre riayet ederek yavaşlarken rüzgâr ılık ılık tenimi okşamaya başlamıştı. Gecenin uğultusu, fısıltılar şeklinde kulağımı teğet geçiyordu. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağıya dökülüyordu. Elimin tersiyle tüm yaşlarımı yok ettikten sonra derin bir nefes aldım ve telefonumu açıp rehberimde aradığım numarayı buldum.

Birkaç saniye nefeslerimin düzene girmesini bekledim, ardından arama sembolüne tıkladım. Telefonu kulağıma götürdüm. Yavaş adımlarla yürümeye devam ediyordum. Yağmur çiselemeye, omuzlarımı ıslatmaya başlamıştı.

"Karan, sen misin?" Uykulu bir ses ulaşmıştı kulaklarıma. Gecenin dördünde olduğumuzu düşünürsek çok da şaşılası değildi.

"Benim," diye karşıladım onu. Sesim oldukça ciddiydi, sonuç odaklı hareket ediyordum. "Nasıl gidiyor?"

"Kötü," dedi yalnızca. Sabırla yumdum gözlerimi, derin derin nefesler aldım. "Daha ne kadar devam edecek böyle? Ben ne yapacağımı bilmiyorum."

"Niye?" Hafif bir tebessüm kondurmuştum dudaklarıma, alay tınısı hâkimdi kelimelerime. "Kurbanının ağzından ona yaptıklarını dinlemek çok zor olmasa gerek. Zaten her şeyi biliyorsun, nesi zor geliyor?" Avucumda tuttuğum telefonu tek sıkımda un ufak etmek istemiştim. Vücudumda depolanan öfke ve nefret, gün geçtikçe bana zarar veriyordu.

"Karan, artık buna devam etmek istemiyorum. Uykularım kaçıyor. Söyle, ne istiyorsan yapayım, sonra rahat bırak beni." Telefonun öte tarafında ağlamaya başladı çaresizce. Bense ona acımıyordum. Daha çok ağlayacaktı. Bu, yaptıklarının yanında hiçbir şeydi. "Ben böyle yaşayamıyorum."

"Ağlamayı kes," dedim sert ve emir veren bir ses tonuyla. "Başlıyoruz. Üç gün sonra sevgilin olacak iti ara ve onu çok özlediğini, yeniden bir arada olmak istediğini söyle. On gün sonra Bursa'daki evinde görüşme ayarla. İkiniz de orada olacaksınız, duydun mu beni? İkinizi de kanlı canlı karşımda istiyorum." Nefretle soludum. "Yaptığınız ne varsa tek tek hesabını vereceksiniz."

Cevap vermesini beklemeden aramayı sonlandırıp telefonu cebime attım ve ilerlemeye devam ettim. İçimde vicdanımı eşeleyen bir kurt vardı, her saniye bir caniye, ardından bir canavara dönüşüyordu. Karya'nın hayatını güzelleştirmek için buna mecburdum. Onun yanında kalıp 'şimdi'sini güzelleştirebilirdim, bu doğru. Fakat onun yanında kaldığım ve düşmanlarının yaşamasına müsaade ettiğim her saniye, geleceğinden çalınanlarla ileride bir enkazın altında kalırdı.

İşte, buna müsaade edemedim ben [redacted]

Ben Karya'nın yalnızca mutluluğunu diliyorum. Benimle veya benimle, bunun bir öneminin olmadığı, safi mutluluğunu diliyorum.

O benim ruhumu iyileştiren kadındı. Bense ona bir hayat borçlu, korkak bir adamım.

Borcumu ödemeden bu dünyadan gitmeyeceğim.



1 Mayıs 2021 – 23:46 | İstanbul

Karya Eşsiz

Yorgunluktan ölecek gibi hissediyordum. Gecenin sonuna gelmiş [redacted] yavaş yavaş boşalıyordu mekân. Sandalyelerden birini çekip kendimi bıraktığımda bacaklarımı ileriye doğru uzatmış, kollarımı da iki yana açmıştım. Terlemiştim ve saçlarım ıslanmıştı. Bebek tüylerim tenime yapışıyordu. Nefes nefese bir şekilde karşımdaki Korhan ve Bahar'a bakıyordum.

"Ben öldüm," diye mırıldandım yüzüm ekşimiş bir şekilde nefeslerimi düzene sokmaya çalışırken. "Kimse dokunmasın bana, hiç iyi değilim."

Şu an tek isteğim evime ışınlanmak ve sıcacık bir duş aldıktan sonra deliksiz bir uyku çekmekti. Süt bile iyi gelmezdi bu hâlime.

"Dedim sana, mutfakta oturabilirdin," dedi Bahar. Karşımdaki sandalyeye kurulmuş, dirseklerini masaya yaslayarak öne doğru eğilmişti. O da çok yorgun gözüküyordu. "Abla sözü dinlemiyorsun ki... Anca bildiğini oku."

"Olmaz öyle," dedim kaşlarımı kaldırıp indirerek. "Yoruluyorum ama değiyor." Sesimi küçülttüm, mırıltı hâlinde konuştum. "En azından kendimi işe yarar hissediyorum."

İleri doğru uzattığım ayaklarım, karşı masanın yan tarafında duran sandalyesine kurularak ayaklarını öne uzatan Korhan'ın ayaklarına değince bir yarışa girmiş ve ayaklarımızı birbirine çarpıtarak bu işi bir güç gösterisine çevirmiştik. İkimiz de bacaklarımızı kırmadan öne doğru uzatıyor ve uçlarıyla birbirini itekliyorduk. Ayakkabılarımız aynı modeldi fakat benimki maviyken Korhan'ın ayakkabıları kırmızıydı.

"Korhan!" diye sızlandım yerimde. "Beni mi yeneceksin?"

"Muhteşem Yüzyıl'da Hürrem'in değiştiği bölümlerdeyim, kuzucuk. Şu sıralar psikolojim hiç iyi durumda değil, inan ki," dedi ve daha fazla güç uygulayıp bacağımı diz kapağımdan kırmama sebep oldu. "Kim olursa olsun ezer geçerim." Aniden duraksadı ve gözlerini kısarak gözlerime baktı,

ensesini bir sultan gibi dikleştirdi. "Önüme attığınız kargaları bir doğan gibi parçalar, leşlerini önünüze atarım." Sesini inceltmiş ve aksan katmıştı, dizideki karakter gibi konuşuyordu. "Zira benim tabiatım bu!"

Korhan başını geriye yatırıp ensesini sandalye başlığına yerleştirdikten sonra kollarını iki yana açarak ağlamaya başlamışken Bahar, Azra ve ben gülerek onu izliyorduk. Korhan'ın hiç bitmeyen enerjisiyle bizi güldürmesine bayılıyordum. Tüm gün boyunca kafede elinde telefonuyla dolaşıyor ve dizisini izliyor, bize dizideki repliklerle cevap veriyordu. O gerçek bir fandı.

"Hurrem Sultan mezarında ters döndü," dedi Bahar, Korhan'ın sesini inceltip aksan katmasına atıfta bulunarak. "Sultan Süleyman yaşasaydı bu taklit karşısında sevdiği kadından soğur, kelleni alırdı."

"Ivv," dedi Korhan yüzünü buruşturarak. "Hürrem'i Süleyman'dan daha çok sevdiğime yemin edebilirim, kanıtlarım da." İç geçirdi derince, başını iki yana salladı. "Gönlümün kızıl yanı benim."

"Ya bırak, sen ne anlarsın aşktan, sevgiden?" Bahar alaya alsa da düşüncelerinde ciddi olduğu hissedilir nitelikteydi. "Senin anladığın iki şey var," deyip iki parmağını açtı, diğerlerini kapattı. "Bir, elektrik kabloları... İki, o elinden düşürmediğin rubik küp. Onu da ezberledin, yoksa beynin çözmez."

"Haydı oradan!" diye bağırarak yayıldığı sandalyeden doğruldu Korhan. Bacakları uzun olduğu için bir örümcek gibi etrafa yayılmıştı âdeta. Kendini toparladı. "Kadın, kadın! Rubik küpüme laf ettirmem! Bir şeyi de söyleyeyim ben, iliğimi kuruttun. İliğimi!" Korhan yüzünü buruşturmuş ve Bahar'a doğru eğilerek tişörtünü silkmişti.

"Bağırma be kulağımın dibinde," deyip Korhan'ın üzerine doğru eğilmiş bedenini dirseğiyle ittirdi Bahar. Kenara çekildi oturduğu sandalyesiyle beraber. "On iki saatin sonunda da hiç çekilmiyorsun."

Korhan bana döndü. Rahat bir tavırla yeniden yerine kuruldu ve kollarını iki yana açıp iki yanında duran sandalyelerin başlık kısımlarına yasladı. Kaşlarını kaldırıp indirdi. "On iki saat sesimize katlanamayanlarla bir ömür geçirme hayalleri kuruyoruz biz de, kuzucuk. Görüyor musun? Nasıl yazıklarım olduğunu görüyor musun?"

Korhan'ın itirafı karşısında dudaklarımı aralayıp sevinçle ellerimi önlerinde siper ederken Bahar yüzünü buruşturmuş ve geçiştirmişti. Korhan'ın sözlerine Bahar'da hiçbir hükmü yokmuş sanırım. Neden böyle davrandığını anlayamamıştım. Soran gözlerimi ona yönelttiğimde omuz silkti ve sırtını Korhan'a döndü.

"Bu laflara karnımız tok bizim."

Korhan ayaklandı, çok da umursamışa benzemiyordu. Üzerindeki önlüğü çıkarıp masanın üzerine bıraktı. Bana doğru eğilip iki eliyle yanakla-

rımı kavradı, sıkabildiği kadar sıkıp eğildiği yüz hizamdan gözlerime baktı. Sevgiyle yüzümü şekilden şekle sokmuştu. "Korhan!" diye acıyla yerinmde sızlanırken yanaklarımı bıraktı, saçlarımı karıştırdı.

"Ben gidiyorum, kendimi eve atıp uyuyacağım. Sabah görüşürüz, canımın içi."

"Görüşürüz," dediğimde doğruldu ve benim önümden, Bahar'ın yanından geçip çıkışa ilerledi.

"Görüşürüz, Bahar kadın," deyip işaret parmağı ve orta parmağını birleştirdi, parmak uçlarına bir öpücük kondurup Bahar'a doğru savurdu. "İyi geceler."

Bahar elini önüne siper eder gibi yapıp Korhan'ın ona gönderdiği öpücüğe kalkan oluşturdu. "Tamam, cıvıma. Haydi, git. İyi geceler," deyip başından savuşturduğunda, Korhan kafeden çıkmıştı. Gözlerim Korhan'ın gidişiyle Bahar'a döndü. O da bana baktığında sorgulayan bakışlarımı fark etmiş olmalı ki başını yana kırdı, iki yana salladı.

"Neden öyle davrandın?" diye sordum direkt konuya girerek. "Sana karşı adım atmaya çalışıyor gibi sanki."

Bahar inanmazcasına dudaklarını büzdü. Omuzlarını kaldırıp indirdi ve başını bir kez geriye doğru attı.

"Yok be, klasik Korhan işte. Yılışık yılışık davranır, insanı umutlandırır, sonra da kendini geri çeker," deyip derin bir nefes alarak ayaklandı. Küçük harflerle mırıldanmıştı. Kalktığı sandalyesini ters çevirip masanın üzerine yerleştirdi, aynı şekilde Korhan'ın kalktığı sandalyeyi de ters çevirip masanın üzerine yerleştirdikten sonra bana döndü. Ellerini ceplerine sokru. "Boş ver."

Bahar ve Korhan'ın arasında geçmişte ne yaşanmıştı, bilmiyordum ama bu arkadaş grubunda yalnızca arkadaş olmadıkları çok belliydi. Onların arasında hem sarsılmaz bir sevgi bağı hem de sürekli olarak bir çekişme durumu söz konusuydu. Dışarıdan bir göz olarak bunu çok net hissedebiliyordum. Bahar, Korhan'a kızgın ve kırgın; Korhan'sa Bahar'a karşı mahcup ve bir o kadar da mesafeli davranıyordu.

"Nasıl istersen," dedim ve ayaklanıp oturduğum sandalyeyi Bahar gibi ters çevirip masanın üzerine yerleştirdim. Kollarımı Bahar'ın boynuna doladığımda bedenini ters çevirdi, göğsüm sırtına denk geldi. Ben omzunda ona sarılı bir şekildeyken mutfağa doğru ilerlemeye başladı, beni de peşinden sürükledi. "Ben hep yanındayım, biliyorsun," diye ekledim burnumu saçlarına sürterken.

Boynuna dolayıp göğsüne doğru uzattığım elimin üzerine elini koydu. okşadı.

"Biliyorum, bir tanem. Sen düşünme bunları, ben hallederim."

Mutfağa gidiğimizde kimse yoktu, bomboştu. Boş bakışlar eşliğinde arka odaya ilerledik. İçeri girer girmez Azra'nın varlığıyla karşılaştık. Çıkmak için hazırlanıyordu. Bahar ve ben de önlüklerimizi çıkarıp yerine astıktan sonra toplu saçlarımızı açıp ceketlerimizi üzerimize geçirdik. Ardından dolaplarımızı kilitledik.

"Kaan nerede?" diye sordum Azra'ya doğru eğilerek. O çoktan hazırlanmış, Bahar ve benim hazırlanmamı beklemişti. "Çıktı mı?"

"Bilmem," dedi Azra omuz silkerek. "İçeride olmalı, çıkmamıştır."

"Sevimsiz," deyip ceketiyle sırtı arasına sıkışan saçlarını açığa çıkardı Bahar ve omzuna doğru yatırdı. Yüzünü buruşturmuştu.

"Haydi, çıkalım."

"Olur."

Bahar ve Azra önüme geçip yürümeye başladıklarında, ben de arkalarından onlara eşlik ediyordum. Arka odadan sırayla çıkıp mutfağa geçiş yaptığımızda kafenin iç tarafından sesler kulağımıza ulaşmıştı. Bahar duraksayıp arkasına dönmeden bakışlarını çevirdi yalnızca, gözlerimize baktı ne olduğunu sorarcasına. Aynı kuşku dolu bakışlarla ona cevap verdiğimizde hızla mutfaktan çıktık ve kafenin iç tarafına geçtik.

Bakışlarım, kasanın yanında kızarmış, dolu gözlerle telefonda görüştüğü insana bağıran Kaan'la kesiştiğinde kaşlarım çatılmıştı. Ne oluyordu? Kaan'ı bu kadar sinirlendiren, öfkelendiren ve hatta üzen şey neydi? Kaan, bizi görür görmez güçsüzlükle kendini yere bırakmış ve telefonu soğuk betona savurmuştu. Elleri iki yanına düştüğü an, Azra bir çığlıkla beraber yanına koştu.

"Kaan! Kaan, ne oldu? İyi misin?" diye sorup yüzünü yakalamaya ve göz teması kurmaya çalışırken Kaan, nefessiz kalmışçasına etrafa saldırıyordu. Hızla ayağa kalktı ve çıkışa koştu. Azra da peşinden koşarken Bahar ve ben olduğumuz yerde, ne olduğunu anlamamış bir hâlde kalakalmıştık.

"Ne oluyor?" diyerek ellerimi iki yanıma açtığımda, Kaan'ın yere savurduğu telefondan bir kadın sesi yükselmeye başladı. "Kaan Bey, orada mısınız? Kaan Bey!" diye bağıran kadını duyunca gözlerim Bahar'la kesişti. Bahar, hızla bizden üç beş adım uzaktaki telefonu kavradı, hoparlörde olduğu için mikrofon kısmını dudaklarına yakın bir şekilde tuttu.

"Alo, merhaba! Siz kimsiniz acaba?"

Bahar bir eliyle telefonu tutarken diğer eliyle de saçlarını kulağının arkasına sabitlemişti. Nefes nefese bir hâlde harflerini tüketmiş, endişe dolu sesiyle telefonun öteki tarafındaki kadına seslenmişti.

"Merhaba, hanımefendi. Siz Karan Kerimoğlu'nun neyi oluyorsunuz?"

Kadının sorusuyla Bahar'ın şüphe dolu bakışları irislerimi buldu. Adını duyar duymaz tüm tüylerim diken diken olmuş, kalbimin ritmi hızlanmıştı. Onun adını duymak bile beni dünyanın tüm denizlerinde dalgalarla boğuşmuş, tüm rüzgârlarıyla savaşmış, tüm afetlerine göğüs germiş gibi hissettiriyordu. Yutkunuşum kafedeki tek ses hâline gelmişken ister istemez ilgiyle yaklaştım Bahar'a. Daha iyi duymak için sokuldum iyice.

"Arkadaşıyım, buyurun," dedi Bahar.

Telefonu tutan elleri titrerken bir elimi, eline atıp telefona destek verdim.

"Arkadaşınız Karan Kerimoğlu, bu akşam İzmir-İstanbul 05 kara yolunda gerçekleşen bir kazada vefat etmiştir. Başınız sağ olsun. Cenazeye sahip çıkacak mısınız?"

Kulaklarımın işittiği cümlelerle gerisin geriye sendelerken titreyen ellerim havalandı, çaresizce sarsılan dudaklarımın üzerine kapandı, gücünü hissettirmek ister gibi baskıladıkça baskıladı. Adımlarım sersem bir şekilde yerini ararken sırtım duvarla bütünleşti, tüm kemiklerimin ezilip un ufak olduğunu hissettim. Sanki değdiğim her şey dağılıyor ve dünya yok oluyor gibiydi.

İçim onun adıyla depremden depreme koşuyormuşçasına sallanıyor, kıyametin ön provasını yaşıyordu sanki. *Karan,* diye bağırmak ve ismini hafızama kazımak ister gibi yüz binlerce defa tekrar etmek istiyordum lakin dilim öyle bir yanmış, yüreğim öyle bir kora dönmüştü ki adını anabilecek kadar güçlü değildim.

Zira onun adını anmak meşakkatli bir işti, her yürek üstesinden gelemezdi. Benim yüreğim bunun için fazla yaralı, fazla küçük, fazla ölüydü.

Kendimi dünyaya kapatmıştım, bu saatten sonra dünyanın dönüp dönmediği, güneşin doğup doğmadığı, çiçeklerin güzelliği, rüzgârın esintisi ve dahası, kasımpatıların kokusu dahi önemli değildi. Hiçbir şeyi görmüyor, hiçbir şeyi algılayamıyordum. Az önce beynim, bir cümlenin etkisiyle kendini öyle bir kapatmıştı ki düşüncelerimin arasında boğazıma kadar batmış bir şekilde ölümden ölüme, azaptan azaba koşuyordum.

"Karan!" diye çığlık atmaya başladım en sonunda. Sırtım çarptığı duvarla bedenimi yerle yeksan ederken dizlerimin üstüne çöktüm, kendimi soğuk betona bıraktım. Adını anmak meşakkatli bir işken ben bu güçsüzlükle adını onlarca defa andım ve bu işin ağırlığı altında can veriircesine tükendim. "Karan! Karan! Hayır, hayır, hayır, Karan!"

Başımı iki yana sallıyor, gerçekleri duyduğum hâlde reddetmek ve bir yalana hapsolmak istiyordum. Parmaklarımı bir perde gibi gererek açmış, ellerimi yüzümün önüne siper etmiştim. Gözlerimde biriken yaşlar ovalesine

fazlaydı ki göz pınarlarımdan dolup taştığını ve tenimde sellerin yaşandığını hissediyordum. En son onun öpüp okşadığı saçlarım, onun için akan yaşlara sıkı sıkıya sarılmak ister gibi ıslak tenime yapışmıştı.

Karan Kerimoğlu, bu akşam İzmir-İstanbul 05 kara yolunda gerçekleşen bir kazada vefat etmiştir.

Bu cümle, zihnimi bir süngер gibi avucunun içine almış ve zalim parmaklarını hiç acımadan o süngere geçirerek suyunu sıkıp canını çıkarır gibi sıkmaya başlamıştı. Bu yol, benden daha fazla kaç canı alacaktı? Annemi ve babamı bir ölü olarak kucağıma veren bu yolda, ben daha kaç canımı yitirecektim? *İzmir-İstanbul 05 kara yolu...* Benden daha neyimi istiyordu?

"Hayır, bu doğru değil! Hayır! Hayır! Karan ölmedi ve dönecek! O, bir gün dönecek ve beni büyümüş olarak görecek. Biliyorum ben! Karan ölmedi, dönecek!"

İçimde bir yerlerde her zaman onun döneceğine dair olan inancı diri tutmuştum. Bunu kimseye hatta kendime bile itiraf edemesem de ben, onun dönüşünü her gün bekledim. Her gün o kapıyı gözledim. Belki döner de sadece arkadaşlarını görmek ister diye bu kafeden bir saniye olsun ayrılmak istemedim. Bir gün döneceğine olan inancım, onun yokluğunda beni ayakta tutan tek şeydi.

Ben onun sesinin, beni sıkı sıkıya saran kollarının, beni ısıtan gözlerinin, ateşime ıslak mendil basan varlığının gelmesini beklerken ölüm haberi gelmiş, kapımı çalmıştı. Bunu kabullenemiyordum. Bu acı, benim kalbimi yerinden canlı canlı söküp alıyordu.

Bahar... diye yalvarırcasına mırıldandım yerimde. Başımı duvara vururken Bahar hızla yanıma geldi, dizlerinin üstüne çöktü. Ağlıyordu. Ellerini ıslak yanaklarıma yaslayıp parmaklarını, kafatasımı sararcasına başıma sardı. Gözlerini başkıladı, başımı duvara vurmama bir son verdi.

"Şşt..." diye fısıldadı kulağıma doğru. Bedenim olduğu yerde sarsıntıdan sarsıntıya koşarken hızla çekti beni kendine, kolunu boynuma dolayıp başımı kolunun arasına hapsetti. Yanağı saçlarıma yaslıyken bir yandan da öpücükler konduruyordu. "Yapma, yapma, güzelim," dedi başımı duvara vurmamı kastederek.

"Karan ölmedi, değil mi? Ölmedi de, Bahar! Yalvarırım sana, ölmedi de!" Çığlıklarım doldurdu aramızı, koca bir uçurumu doldururcasına kapladı tüm boşlukları. İnsanlarıma engel olmak ister gibi büyümüştü tüm mırıltılarım boğazımda. "Bahar, bir şey söyle! Duyduklarım yalan de, Karan yaşıyor de! Yalvarırım sana... Yalvarırım."

Bahar cevap veremedi. Başım omzunda, elleri saçlarımda, şefkatiyle beni sakinleştirmeye çalışırken ağladı öylece. Sessiz ve usulca akıttı tüm

yaşlarımı bir yenilgiyi kabullenmişçesine. Kaç dakika boyunca Bahar'ın varlığının hâkimiyeti altında Karan'ın ölüm haberine ağladım, kaç dakika boyunca onun ölemeyeceğine kendimi inandırmak istedim, kaç dakika boyunca içten içe ona ölümsüzlüğü bahşettiğimi yüzüme tokat gibi çarptım, bilmiyordum.

[redacted]

Kollarım güçsüzce iki yanıma düşerken Bahar'ın kolunu sardığı boynum yana devrildi. Başım, Bahar'ın gücünü ezercesine geriye doğru sarkarken bedenimin kendinden geçtiğini ve damarlarımda akan kanın duraksadığını hissediyordum. Zihnim düşünmeyi bırakmış, kalbim ritimlerini en aza indirgemişti.

Onun yokluğuyla sınanan kalbim, onun ölüm haberiyle sessizliğe gömülmüştü.

"Bahar, izi var," diye mırıldandım gözlerim kapanırken. Yorulmuş ve çığlıklarımdan dolayı güçsüz düşmüştüm.

"Karya, bırakma kendini, bir tanem. Bırakma. Karya!"

Yüreğimde çıkan yangınlar hayallerimin yakasına yapışıyor, [redacted] bir çocuk gibi bir türlü bırakmak bilmiyordu. Hayallerimin kırılmasına izin dahi vermeden yakıp kavuruyor, küle çeviriyordu. Ben, en başta onun dönüşüyle ilgili hayallerimin kurbanı olmuştum; onunla geçirmek istediğim bir ömürden ziyade.

Vücudumda dolaşan canın gitgide soluklaştığını hissettiğimde gözlerimi kapattım ve dudaklarımı son kez araladım.

"Bahar, kalbimde hâlâ parmak izi var. Karan ölemez."

2 Mayıs 2021 – 00:13 | Bursa

Karan Kerimoğlu

1 Mayıs...

Karan Kerimoğlu'nun, Karya Eşsiz'in dünyasındaki ölüm günü. Karan Kerimoğlu'nun, Karya Eşsiz'in dünyasında kalbinin toprağa gömüldüğü son gün. 1 Mayıs... Karya Eşsiz'in ölüm sandığı bu yıkımın, ona yeni ve kahkahalarla dolu bir hayatı getireceğini bilmediği günlerin miladı olan gün. Kiminin ölüm sandığı, kimininse doğum gibi kutsal bir olayla taçlandırdığı o gün.

Kalbimden Karya'yı söküp atamadığım gecelerin, kalbimi söküp atmamla sonuçlanan sabahlara çıkışının sonu, kıyameti.

Ona, bensiz de olsa güzel bir hayat bahşedeceğim ömrün ilk günü.

2 Mayıs.

Karva'nın nefes almaya başlayacağı, kendine yeni bir hayat kuracağı, tüm felaketleri ardında bırakıp belki bir sahil kasabasına yerleşeceği, belki İstanbul'un göbeğinde bambaşka hayatlara atılacağı ama ne olursa olsun yazacağı hikâyenin mutlulukla son bulacağı günlerin başlangıcı.

Karva'nın hayata devam edebilmesi için benim her gün soluk soluğa uyanıp özlemiyle kavrulacağım günlerin baştan yazılması.

Bugün, Karva'nın fiilen olmasa da ruhen doğum günü.

"İyi ki doğdun, küçüğüm."

Gözlerimi araladım ve yalnızca on dakika önce ölüm haberimi alan Karva'nın acısını en derinlerimde hissettim. Bakışlarım, bu karanlık gecenin altında dahi görebildiğim her yere onun yüzünü resmedebiliyordu. Ona bunu nasıl yapabilmiştim? Bu acıyı ona reva görmemden çok, geleceğine buruk bir aşk ve yara bırakmıştım. Bunu hiçbir zaman atlatamayacağını bilsem de nefes alışımdan alacağı yaraları düşününce, hafif atlatmıştı bile diyebilirdim.

İçimden defalarca kez özür diledim, bundan sonra onu göremeyeceğim için gözlerimi hiç açmak istemedim. İrislerim karşımda duran iki katlı evin pencerelerinde dolanırken avucumda sıktığım çakının tenimde açtığı yaralardan damlayan kanım, arasına saklandığım çalılıkların dibine damladı. Acımı hissetmiyordum. Ruhum öylesine hasta olmuştu ki bedenimde açılan hiçbir yaranın esamesi okunmuyordu.

Yavaşça saklandığım çalıların arasından çıktım ve evin önündeki siyah, demir kapıyı yana ittirerek geniş bahçesine giriş yaptım. Ayak seslerim, ilerlediğim çakıl taşlarının üzerinde oldukça duyulur nitelikteydi. Bu yüzden hareketlerimi oldukça yavaşlatmıştım, bir adım atarken birkaç saniye bekliyor ve evi gözetliyordum. Çakıl taşlı yolun ortasındaki havuzun etrafından dolanarak villanın kapısına kadar geldim. Sırtımı kolonlardan birine yaslayıp bekledim.

Bu evin içerisinde ölümü en çok hak eden iki insan duruyordu. Bense onları öldürmek için buradaydım. Biri bu gece ölmeyecek olsa da yıllar önce başka insanların hayatlarını mahvettikleri gibi onun da hayatı mahvolacak ve bir daha düzelmeyecekti. Ben bu gece anneme verdiğim sözü bozarak körü bir insan olacaktım; ellerim kanla yıkanacak, yüreğime zifiri karanlıklar misafir olacaktı.

Beni, buna hayat mecbur bırakmıştı. On dokuz yaşıma kadar kaybettiğim üç kadının yanına bir yenisi daha eklenmesin diye, o üç mezar başlığının yanı başına bir mezar taşı daha dikilmesin diye, çalınan üç gülüşün en

güzellerinden olan Karya'nın gülüşü yüzünden hiç silinmesin diye, yirmi bir yaşında katil olacaktım.

Baba katili.

O adamın kanını taşımak, her gece uykularımı kaçırıyordu. Ve daha çok ona benzemek en büyük korkumdu, ben Karya için ona benzeyecektim bu gece.

Kolumdaki saate baktığımda 00:15'ti. Vaktin geldiğini görmemle yaslandığım kolondan ayırdım bedenimi ve bir adım öne adımlayarak ikinci kattaki yatak odasının penceresine baktım. *Işığı tam bu dakika yanmalıydı*, diye düşünürken gözlerim pencereden dışarı sızan ışığın yansımasıyla kısıldı. İçimde uykusundan uyanan canavarın etkisiyle gülümsedim.

Babam, sevgilisinin yanında güzel bir gece geçireceğini düşünüyordu. Oldukça savunmasızdı. Yıllardır görmediği kadının yanına gelmesinden dolayı korumalarını yanına almamış, tuzağıma düşmüştü. Bu gecenin sonunda, sabah uyanıp sevgili oğlunun yanına gitme planlarını da yapmış olmalıydı. Ne yazık ki ben erken davranarak onu bulmuştum. Hayatının sürprizini yaşayacaktı birazdan.

"Başlayalım bakalım," diyerek hareketlendim ve kan damlayan avucumda bulunan çakıyı cebime attım. Ceketimin iç cebinden çıkardığım eldivenleri parmaklarıma geçirdikten sonra sevgilisi olacak o kadının verdiği anahtarla büyük, beyaz kapıyı açtım, içeri girdim. Adımlarım oldukça sessizken kapıyı kapatmamla sırtımı da kapıya yaslamış, derin bir nefes vermiştim.

Belimde namlusu hazır bir şekilde bekleyen silah, her saniye varlığını hatırlatırcasına sıcaklığıyla kavuruyordu tenimi.

İçeriden yükselen kahkaha sesleri, kıkırdamalar ve iğrenç fantezi cümleleriyle yüzümü ekşittim. Bir elim duvardayken merdivenlerden çıkmaya başladım. Sürekli olarak kenardan ilerliyordum. Evin tüm ışıkları kapalıydı, yalnızca yatak odasının ışığı ikinci kattaki koridora vuruyor ve loş bir görüntü oluşturuyordu.

Yaklaştıkça yaklaştım odaya doğru. Kapısı sonuna kadar açıktı. Sırtımı kapının olduğu duvara yaslayıp birkaç saniye bekledim.

"Kenan!" diye bağırdı kadın. Sesi yardım dilenir gibiydi. Onun da babamdan hazzetmediğini biliyordum. Fakat geçmişten pişman olup her şeyi geride bırakarak kendine yeni ve babamdan uzak bir yaşam kurmuş olması, işlediği günahları unutturmuyordu. Hele ki cezasız kalmış o günahlar, bir urgan gibi boynuna dolanmalı ve canını almalıydı.

O ikisi, Karya'ya yaşattıklarının hesabını vermemişti bile. Oysa Karya, her gece bu hesaplaşmadan ölü olarak ayrılıyordu.

"Çok özledim seni, burnumda tütün! Görüşmek istediğini söyledin ya dünyalar benim oldu." Güldü babam olacak adam, yanında bulunan kadını koklar gibi derin bir nefes çekti içine. Bu, soluduğu son nefeslerdendi. "Çağa atladığım gibi geldim, sadece senin için."

Yalanıyla acı bir şekilde güldüm. Dünyanın tüm iğrençlikleri bu adamda toplanmıştı ve o, bir saniye dahi yaşamayı hak etmiyordu.

Daha fazla beklemenin manasızlığıyla sarstım kendimi. Elimi belimdeki silaha atıp çıkarttım ve sürgüsünü çekerek hazır hâle getirdim. Bunu yapar yapmaz sırtımı duvardan ayırarak açık kapıdan içeri girdim, uzunca koridoru aşarak odanın iç tarafına geçiş yaptım. Namlunun ucu, yataktaki iki bedeni bulduğunda onların da gözleri, adım seslerim ve dilimi damağıma vurmamla oluşan onaylamaz sesin etkisiyle bana döndü. Hızla ayaklandılar.

"Karan, oğlum! Ne işin var senin burada?" Silahı fark etti, gözleri büyüdü. "Ne yapıyorsun?" Bir anlığına çift kişilik yatağın diğer tarafında geceliğiyle ayakta duran kadına döndü. "Ne oluyor burada lan?" diye bağırarak öfkelendi. Bense onun öfkesinden zevk alan bir psikopat gibi gülüyordum.

"Ecelin geldi, Kenan Kerimoğlu," deyip namluyu tam alnına nişanladım.

"Sen..." diyerek gözlerini kıstı Kenan, öfkeyle doldurdu sesini de bakışlarını da. "Her şey bir oyundu, ha? Aklınca beni oyuna getirdiniz, ha?" Elini kaldırıp tehditkâr bir şekilde savurdu ve "Öyle mi?" diye bağırdı. Bir aslan gibi kükrüyordu âdeta, küçük dilinden tükürüklerine kadar her şeyi görmüştüm.

"Sevgilin." deyip duraksadım ve silahı yana doğru düşürüp başımı da omzuma yasladım. Düşünür gibi yaptım. "Adın neydi senin?" diye mırıldandım karşımda korkuyla tir tir titreyen kadına çevirirken bakışlarımı. Ellerini geceliğinin eteklerine sarmış, endişe dolu gözlerle beni izliyordu. Oynadığım oyuna bir son vererek dudaklarımı birbirine bastırdım ve adını zikrettim.

"Uzman psikolog Özgün Açıkel," dedim tüm kelimeleri tek tek telaffuz ederek. İma dolu sesim onu daha da diken üstünde tutar hâle getirmişti. "Sevgili babacığımın suç ortağı."

"Karan," diye yerinde inledi Özgün. Gözyaşları akıyordu. "Ben çok pişmanım, yemin ederim ki çok pişmanım! Yıllardır babanın yüzünü görmüyor, sesini duymuyordum! Kendime yeni bir hayat kurdum, yalvarırım bırak beni. Yalvarırım, gideyim."

Ardı ardına, araya girmeme hiç izin vermeden sıralamıştı cümlelerini. Bense tüm ciddiyetimle onu dinlemiş, en sonunda gülümsemekle yetinmiştim.

"O gece olanlara yardım ve yataklıktan kazandığın parayla mı kendine yeni bir hayat kurdun?" diye sordum tekdüze bir ses tonuyla. Odaya girdiğimden beri hislerimi o kapının ardında bırakmış bir şekilde, robot gibi konuşuyordum. Gözümü kararttmış, kalbimi taşa çevirmiştim. Karya'ya acımayan hiç kimseye acımayacaktım.

"Karan, ben çok pişmanım. Yapmasaydım Kenan beni öldürürdü."

"Kahpe kadın!" diye bağırarak yatağın üzerinden Özgün'ün üzerine atlamaya kalktı Kenan. Silahımı ona doğrultmamla durdurdum onu. Onaylamazcasına başımı iki yana salladım, dilimi damağıma vurarak cıkladım. Kaşlarımı kaldırıp indirmemle düğmeleri açık gömleğiyle yerinde kalakalmıştı.

"Buraya gel." Özgün'ü yanıma çağırmamla yatak ve duvar arasındaki küçük boşluktan çıktı, Kenan'dan korka korka yanıma kadar geldi. Kenan birkaç adım ötemizde, yatağın hemen yanındaki komodinin önünde duruyordu. Özgün gözlerini gözlerime kaldırdı, yalvarırcasına baktı.

"Karan, bırak beni. Acı bana. Gideyim," dedi, omuzlarını yukarı kaldırmıştı.

"Hayatını mahvettiğin kızın ağzından yaptıklarının sonucunu dinlemek nasıldı? Karya'nın yaşadıklarını dinlerken üzüldün mü hiç? Acıdın mı ona? Kaçtı mı uykuların?"

"Kaçtı. Yemin ederim sana, kaçtı. Karya'nın karşımda ağladığı her saniye, varlığımdan nefret ettim."

"Etmelisin," diyerek kestim sözünü. "Etmelisin, Özgün. Çünkü sen bir katilsin."

"Bunu bana neden yapıyorsun?"

"Karya'nın, Yalın Eşsiz'in kızı olduğunu öğrendikten sonra özellikle getirdim onu sana. *Her şeyi ardımda bırakıp kendime yeni bir hayat kurdum* diyorsun ya hani, ardında bıraktıklarının neler yaşadığını bil istedim. Her şey öyle 'bıraktım' deyince ardında kalıyor muymuş, gör istedim. Pişman olmak için çok geç, Özgün. Karya'nın akıttığı yaşlarda boğulmalısın."

"Ben..."

Cümlesini tamamlamasına izin vermeden ceketimin iç cebinden şırıngayı çıkardım ve içindeki sıvıyı hiç düşünmeden boynuna enjekte ettim. Özgün hafif bir çığlıkla yerinde irkilirken sıvının vücuduna yayılmasıyla sessizleşti, gözleri kapandı ve yere serildi. Şırıngayı yeniden cebime koyduğumda Kenan'ın bakışları korkuyla dolmuştu, Özgün'ü izliyordu.

"Bak," dedim öfke dolu sesimin kıvılcımları, boğazımı kasıp kavuran bir ateşle dudaklarıma doğru yükselirken. "Bak. Hayatını mahvettiğin bir kadın daha... Sırf bunun için bile gebermelisin."

Gözlerim delici bir ok gibi Kenan'ın üzerinde dolanırken eğildim ve eldivenle tuttuğum silaha Özgün'ün parmak izlerini bıraktım. Ölü gibi dökülen elini silaha doladım, bu cinayeti o işleyecekti. Polis geldiğinde ölü sevgilisinin başında bayılmış bir kadın, dahası bir katil görmeliydi. Yaralı bir katil.

İşimi bitirdiğimde silahı kavrayarak doğruldum, yeniden Kenan'a doğrultturum namluyu.

"O kazadan haberdardın! Her şeyi biliyordun! En az benim kadar sen de suçlusun! Bile bile sustun, göz yumdun! Ne sanıyorsun, masum olduğunu mu?"

Sözleri içimdeki volkanları taşırmış, lavlarımı yeryüzüne salmıştı. Bir anlığına kapattığım gözlerim açıldığında irislerimin ortasındaki benekten bir alev topu gibi fışkırıyordu öfkem ve nefretim. Birkaç adımda aramızdaki mesafeyi tamamlayıp tek elimde silah varken diğer elimle boğazını sardım, nefesini kesercesine sıktım.

"Yıllarca işkence ettin bana! Altı yaşımdan on sekiz yaşıma kadar çekmediğim eziyet kalmadı!" Acır gibi ekşittim suratımı, geçmişi hatırlamak istemezcesine kaçırdım gözlerimi. "Bir gece uyandım, kaynar sular döktün üzerime. Başka bir gece, sırtımda yankılanan kemerin sesiyle uyandım. Vücudumda savamadığım kadar kırık kemik, ruhumda iyileşmeyen yaralar bıraktın."

Nefessiz kalışıyla elleri elime sarıldı. Kıpkırmızı olmuştu, bir şeytandan farksızdı suratı. Ayakları yerden kesilmişti; yerinde çırpınıyor, nefes almak için debeleniyordu. Bense bundan hiç vicdan azabı çekmiyordum. O beni bir canavara dönüştürmüştü.

"Daha on yaşımdaydım," dediğim an sesim kısılmış, içine hayal kırıklıklarım ve yaşayamadığım çocukluğumun buruk üzüntüsü karışmıştı. Gözlerim dolu doluydu. "Senin yüzünden paranoyak bir çocuk oldum. Senin yüzünden benim kalbim hastalandı. Kalp hastası, ilaçlara mahkûm bir çocuğa dönüştüm. Sen... Yetmedi, ilaçlarımı da çok gördün bana. Ölmem için çabaladın, bana kanlı canlı ölümü yaşattın."

"Oğlum..."

"Kes sesini!" deyip gevşettim parmaklarımı. Boğularak ölmeyecekti. Ona eziyetlerin en beterini yaşatacaktım. "Ben senden kurtulmak için sustum. O kazayı biliyordum, evet. Ama on sekiz yaşıma kadar yandığım cehennemden kurtulmak için susmak zorunda olan bir çocuktum ben! Senin işkencelerinden kurtulayım da kime ne oluyorsa olsun, dedim... Dünya başıma yıkıldı.

Sesimdeki uzüntü, her geçen saniye kalbimi delik deşik ediyor, zaten hasta olan organıma zor dakikalar yaşatıyordu. Nefes alıp verişim gitgide güçleniyordu.

Boğazına sardığım parmaklarımı tamamen çektim iğrenç tenimden ve geriye adımlayarak silahı kaldırdım, namluyu alnına hedef aldım yeniden. Gözlerimden damlayan yaşları anında yok etmiş, duygularımın beni esir almasına müsaade etmemiştim. Ne kırgın çocukluğum ne yarım kalmış aşkım ne de bir türlü dinmek bilmeyen acılarım, bu gece onu benim elimden alamazdı.

"Sen, o gece benden kardeşimi ve gelinliğiyle karımı aldın! Sen, o gece benden yaşam sevincimi çaldın!"

"Bilmiyordum, Karan!" diye bağırdı acıyla, ağlıyordu. "Ben o kazaya sizin de karışacağınızı bilmiyordum! Nisan benim kızım, canım! Ben bile bile ona kıyar mıydım?"

Kardeşimin adını duymamla gözlerimi kapattım ve başımı birkaç saniyeliğine tavana kaldırarak indirdim. Nisan, benim zayıf noktamdı ve yıllardır adını dahi anmıyordum sırf yaşamaya devam edebilmek için. Onun ölümü, beni bir uçurumdan aşağı itmiş ama bir türlü yere çakılmama izin vermemişti. Boşlukta süzülüyordum gittiğinden beri.

Koca bir çığlık attım, haykırışlarım doldurdu odayı.

"Ne fark eder lan, ne fark eder?" Ellerimi saçlarımdan geçirdim, öne doğru eğilip doğruldum. "Ben senden kurtulduğumu sandığım gece, sana katlanmama dayanak olan kadını kaybettim! Elif kollarımda can çekişti. Son nefesini veremedi, dakikalarca çırpındı kucağımda! Ben, beyazlar içinde hayatıma aldığım kadını, kana bulanmış gelinliğiyle ölümün kollarına bıraktım."

"Oğlum, ben çok üzgünüm. Yemin ederim sana, böyle olsun istemedim. Kahretsin ki istemedim."

"Ardına bile bakmadan kaçtın sen. Beni, kardeşim ve üç saat önce evlendiğim kadının cesediyle öylece bıraktın, kaçtın. Sen kendi kızının ölüsüne bile sarılmadın! Ne pişmanlığından bahsediyorsun? Ölmesi gereken sendin, Kenan! Sendin."

Acıyla yalvarırken yere çöktü Kenan, dizlerinin üstüne düştü. Elleri zeminle bütünleştiğinde sarsılarak ağlıyor ve aciz bir pislik gibi inkâr ediyordu. Ayaklarıma doğru kapanmak istedi, hızla arkaya adımlayıp kanlı ellerinin bedenime değmesine engel oldum. Onun her zerresinden iğreniyordum, kanımda dolaşan genlerinden dolayı kendimden dahi iğreniyordum.

"Ben çok pişmanım," diye mırıldandı ağlarken. Ne dediği zor anlaşılıyordu. "Sizin de o gece, o yoldan geçeceğinizi bilemedim. Benim rek derdim, Yalın ve Sara'ydı. İkisi de ölsün istedim."

Karya'nın anne ve babasının ismini duymamla yaşlı akan gözlerimi kapattım. Her detay canımı yakıyor, bir çöle çeviriyordu boğazımı. Kav-

tuluyordum âdeta. Okyanuslara atılsam, boğulsam derin sularda yine de sönmezdi bu ateş. Yine de yanardı.

Arabada on altı yaşındaki kızları vardı lan! On altı yaşında, annesiyle babasının ölümünü yaşadı. Ne hâlde öldüklerine dair bir fikrin var mı? Kızlarının onları son kez ne şekilde gördüğünü biliyor musun?" diye bağırdım ve kaşıklanın bedenine doğru eğilmiş bir şekilde bağırırken. Tükürüklerim dudaklarımdan fırlat etmiş, boğazımı da nefessiz bırakmıştı.

Boğulurcasına öksürerek doğruldum, kolumu dudaklarımın önüne siper edip titrememe engel olmak istedim. Ne kadar çabalasam da yanaklarım yaşlar içinde kalmış, gözlerim kızarmıştı. Bu hesaplaşma, beni terler içinde bırakmıştı. Cehennem meydanında yanıyordum sanki. Tüm vücudum bir savaştan mağlup ayrılmışçasına yara bere içindeydi.

Bilmiyorum, bilmiyorum, bilmiyorum, Karan!" diye bağırdı. Başını dizlerine doğru gömmüş, sallanarak ağlıyordu. Gerçeklerden kaçabileceğini sanıyordu. Oysa gerçekler tam karşısındaydı; dimdik karşısına dikilmiş, yakasına yapışmıştı.

O gece, Elif'le on sekizimde evlenmiştim. Tüm hayatımın huzur ve mutluluk içinde geçeceğini sanıyordum. Çünkü ne babam ne de işkenceleri kalmıştı. Elif yanımdaydı. Kardeşim yaşıyordu, annem evde bizi bekliyordu. Her şey öylesine güzeldi ki babamın suikastını bile bile susmanın, Tanrı tarafından böylesine cezalandırılacağını bilemezdim. Ben, zindanından kurtulmuş bir kuş gibi sonsuzluğa uçtuğumu sanıyordum.

O gece Karya ailesini kaybederken ben de kardeşim ve karımı kaybetmiş, Bahar'la yaşam mücadelesi vermiştim. O yolda Karya'nın çığlıklarını duymuş, Elif in çığlıklarıyla birleşmesini, kulaklarım sağır olurcasına bir acıyla dinlemiştim. O cehennemde ben de Karya'yla beraber canımın yarısını kaybetmiştim.

Ve tüm bunların sebebi benim babam olacak o canavardı. Karya'nın hayatını mahveden adamdı.

Bitti," diye mırıldandım ve yaşlarımı silip burnumu çektim. Kenan, karşımda doğrulurken gözlerime baktı, başını iki yana salladı. Yapmamamı diyordu fakat artık oyunun sonuna gelmiştik. Buradan geri dönüş yoktu, çıkmaz sokaktaydık. "Bitti, Kenan Kerimoğlu. Dilerim ki Tanrı, gittiğin yerde annemle kardeşimin sesini dahi duyurmaz sana. Senin pisliğinle kirlenmesin cennetleri."

Karan, yapma! Oğlum, yapma!"

Daha fazla yalvarmasına müsaade etmeden silahı doğrulttum ve arka arkaya üç defa sıktım. Önce kardeşimin yalvarışlarını duydum, ardından Elif'in dudaklarından süzülen kanı takip ettim, sonra annemin boynunu kesen halatla boğazıma düğümler atarak can verdim.

Kurşunlar karnıma isabet ederken odada yankılanan silah sesi, üçten fazlaydı. Karşımda kana bulanmış bedeniyle yere serilen Kenan'ın vücuduna saplanan kurşunlardan fazlası, benim sırtımda yer edinmişti kendine. Alın kurşun sesi, kulaklarımı parçalarcasına doluşmuştu dört duvar arasına.

Üç defa sırtımın parçalandığını, yandığını hissettim. Acıyla elimdeki silah düşerken ben de dizlerimin üstüne çöktüm ve yüzüstü bir şekilde babam olacak adamın önüne doğru serildim.

Sırtımdan vücuduma doğru yayılan acı, tüm uzuvlarımı etkisizleştiriyor gibiydi. Dudaklarımdan yırtıcı bir öksürükle beraber boşalan kanların eşliğinde, dişlerimi göstere göstere gülümsedim. Başarmıştım. Sonunda ben de ölüyor olsam bile, babam olacak adama, hayatımdan çaldığı üç kadının niyetine üç kurşun sıkmıştım.

Üç diyet ödemişti. Buna rağmen hâlâ borçluydu bana.

Gözlerimi kapatırken arkamdan bir beden ilerledi odanın ortasına doğru. Ayaklarını gördüm. Kenan'ın önünde eğildi, nabzını yokladı. O bedenin kim olduğunu bilemezken gözlerimi kapattım. Bu gece ölsem dahi, başarmıştım. Karya'yı babamın azabından, onun hakkında kurduğu planlardan ve dahası bu pisliğe bulanmış dünyadan kurtarmıştım.

Karya... Benim yaralı kanatları, kanlı tüyleri, bana sıcacık yuva olan kırlangıcım... Bugün yeniden doğdun.

"Doğum günün kutlu olsun, eşsizim."



BÖLÜM 11:
VÂD ELLER MEZARLIĞI

Dayan. Sona geliyorsun. Önce saç diplerin acımaya başlayacak, sonrâ tırnak uçların. Onun izinin kaldığı neresi varsa, oradan yanacaksın.

Sona geliyorsun.

Dayan...

2 Mayıs 2021 – 07:22 | İstanbul

Karya Eşsiz

Kasımpatıları severim. Onun ölüm kokan bedenindense kasımpatıları hiç koklamamayı yeğlerim.

Yağmurları severim. Onsuz yağmurda ıslanmaktansa çöllere düşüp kavrulmayı seçerim.

Parkları severim. Lakin onsuz parkta oynamaktansa yıldızları toplamamayı tercih ederim.

Özgürlüğü severim. Onun kalbinde müebbet yemiş mahkûm rolüne razı gelirim.

Ben renkleri onunla severdim. Oysa şimdi siyah-beyaz bir fotoğraf karesine sığdırılmıştı aşkımız.

Onun benden gidişini öğreneli yedi saat oluyordu. Gülüşünü öyle çok özlemiştim ki bir daha göremeyecek olmak vicdanımda kara bir çukur açıyor, aşkımı o çukura atıp üzerini toprakla kapatıyordu. Yalnızca iki ay öncesine kadar yanımdaydı, buradaydı. Karşımdaki balkonda elinde bir kahve kupasıyla belirir, sıcacık gülümserdi bana.

Kirpikleri bir mızrak gibi saplanırdı kalbimin zeminine, aşkımdan vururdu beni. [redacted]

Bu acı hiç geçmeyecek miydi? İlelebet bir ölüm feryadı gibi adını mı haykıracaktı kalbim?

"Karan... Sevgilim," diye mırıldandım ve saatlerdir kıpırdamadan oturduğum pencere kenarında, başımı yasladığım soğuk betonun üzerinde duran kasımpatıların yapraklarını okşadım. Kokularıyla doldurdum ciğerlerimi. "Kasımpatılar bile özledi seni. Neredesin şimdi? Öldün mü sahiden?"

Hıçkırdım ve sessizce ağlamaya devam ettim. Parmak uçlarım kasımpatı yapraklarının üzerinde dolanıyordu. Karan'ın tenine dokunur gibi özlem ve sevgiyle narince dokunuyordum. Ondan bana kalan iki kasımpatı ve virane bir aşk yarasıydı. Ben onlara çok iyi bakacaktım.

Telefonun diğer ucundaki kadının sesini işittiğimde ve zihnim söylediklerini algıladığında yüreğim, bunların hiçbirine inanmak istememişti. Kuvvetle reddetmiş, ihtimal dahi vermemiştim. Karan ölemezdi bana göre. Ama ilerleyen saatlerde ruhuma bir ağırlık çökmüş, bir dinginlik peyda olmuştu kalbimin sokaklarında. Sanki ilahi bir güç, yorgunluğumu gün yüzüne çıkararak bana durmamı emretmişti.

Kabullenemesem de idrak etmiştim. Karan'ın bana geri dönemeyeceğini acı bir şekilde idrak etmiştim. Bunu idrak etmekse ölümden beterdi.

[redacted]

Yaşlarımdan dolayı ıslanan dudaklarımı emdim ve derin bir nefes çektim içime. [redacted]

"Sen beni yapayalnız, kimsesiz bıraktın ama ben seni bırakmayacağım, yabancı." Yutkundum, kasımpatıların toprağını öptüm. "Ben seni ölürken bile bırakmayacağım [redacted] toprağına sahip çıkacak kadar çok yuva olmak istemiştim bütün acılarına."

Yavaşça ayaklandım. Ayaklanmamla beraber kararan gözlerimle bir elimi pencerenin pervazına, diğerini pencerenin hemen yanında bulunan berjerin başlığına attım. Öne doğru sendelemiş ve alnımdan içeriye doğru giren acıyla gözlerimi kısmıştım. Acının farkındalığıyla aydınlanan zihnim, kaşlarımı hareketlendirmiş ve bir yay gibi yukarı doğru kıvırmıştı.

Görüş açım yerine geldiğinde, sersem bir hâlde odama doğru ilerledim. İçerisi oldukça dağınıktı. Komodinimin üzerindeki abajuru yere yıkmış, yatağımın karşısındaki tekli koltuğu devirmiş, yatak örtülerimi etrafa saçmıştım.

Bu ölümü içimde hazmetmem oldukça zordu. Ölüm konusunda dayanıklı biriydim aslında. Annem ve babamdan sonra bir gün bunun başıma geleceğini biliyordum. Ama bu kadar erken kaybetmek, üstelik anne ve babamdan sonra hayatıma girmiş olan ilk insanı kaybetmek, ruhumda çıkmaz sokaklar yaratmıştı.

[redacted]

Odama vuran güneş ışığıyla gözlerim kısılırken üzerimdekileri tek çırpıda çıkarttım. Eskiden perdelerim sonuna kadar kapalıyken dahi çıplak kaldığımda bir sokak ortasındaymışım gibi hisseder, korkuyla odanın içinde saklanmak isterdim. Şimdiyse her şeyden geçmişçesine pencereye doğru ilerledim, perdeyi aşağı indirdim. Sanırım zaman bir tek Karan'ı almamıştı benden. Yavaş yavaş içimdeki çocuk ve onun korkuları da ölüyordu.

Omuzlarım çökük bir şekilde dolabıma ilerledim. Kapağını aralayıp gözlerimi kıyafetlerimde gezdirdim. Ardından siyah bir etek, siyah bir bluz ve siyah hırkamı giydim.

Yatağın üzerinden telefonumu alıp odamdan çıktığımda başımda yoğun bir ağrı ve gözlerimde sızı belirdi. Bu ağrıyla beraber kapının önüne geldim ve ayakkabılarımı giydim. Telefonumun ekranını aydınlattım. Bahar ve Korhan'dan sayamadığım kadar arama vardı. Mesaj bölümüne girdim, üzerine çok fazla düşünmeden parmaklarımı klavyede kaydırdım.

Kime: Korhan

"Karan'a sahip çıkmaya, Bursa'ya gidiyorum."

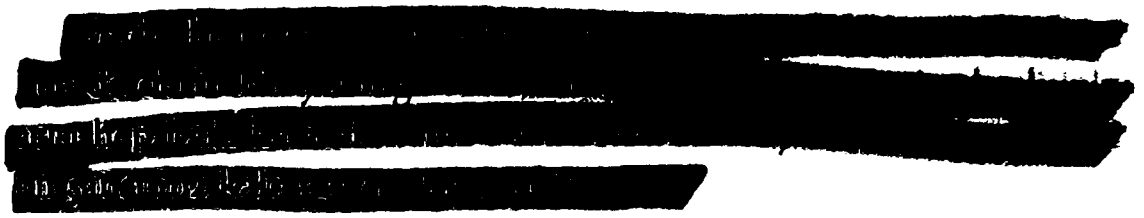
3 Mayıs 2021 – 18:56 | Bursa

İnsan en çok konuşmak istediği insanı kaybedince büyük bir sessizliğe gömülüyordu. Konuşmak istemiyor, diline kilit vuruyordu. Öyle ki şu hayatta saatler boyu sıkılmadan sabahları ederek konuşabileceğim insanın artık toprağın altında oluşu, beni derin sularla boğuşmak ve o sulara mağlup düşmek durumunda bırakıyordu. İçimdeki sessizlik gitgide bir çığlığa dönüşüyor fakat dudaklarımın arasından tek bir harf bile dökülmüyordu.

Karan benden gideli çok oluyordu. Ama bir yerlerde yaşıyor olduğunu bilmek, nefes aldığından haberdar olmak, aç mı tok mu diye hâlâ endişeye kapılabilmek, bir gün güneş doğacak ve o doğan güneşle beraber o kapıdan

içeri girecek diye ümit besleyebilmek; terk edilişimin üzerine kara toprakları serpiyor ve onu gölgede bırakıyordu.

Benim sorunum Karan'ın yokluğuyla değildi; benim sorunum, Karan'ın yok oluşuyladı. O hep var olmalıydı bir yerlerde, benden uzak da olsa var olmalıydı.



Acıyla tebessüm ettim ve dünden beri hareket ettirmediğim dudaklarımı hareket ettirerek tüm yüzüme yaydım gülümsememi.

Önümde duran uzunca yolda omuzlarım düşük, gözlerim yaşlı, yüreğim buruk bir şekilde öylece yürüdüm. Arkamda Korhan, Bahar, Azra ve Kaan vardı. Bahar'ın her an tetikte olduğunu, ellerinin üzerimde olduğunu biliyordum. Beni korumak ve kendime getirmek için kendi acısını dahi yaşayamamıştı. Bunun için suçluluk duymalı mıydım, bilmiyordum.

En sonunda ölmem gereken yere gelmiştim. Son nefesimi şuracıkta versem gözüm, arkada bıraktığım hayallerimde kalmazdı. Çünkü benim tüm hayallerim önümde duruyordu şu an. Önümde, birkaç metre ötemde duran yeni ıslanmış toprağın üzerine kazılı tahta parçasında. Karan'ın mezar başlığında...

Karan Kerimoğlu.

Gördüğüm isim ve tarih yazılı başlıkla iki adım sendeledim ve başımı kapattığım siyah şal omuzlarıma düşerken öne doğru savruldum. Ellerim ıslak toprağına sarılıp dudaklarımdan, "Karan!" diye feryatlar dökülürken Korhan'ın elleri vücudumda dolandı. Sarıp sarmaladı. Bakışlarım hızla başımın üzerinde olan başına kalktı. Yalvarırcasına gözlerine baktım.

"Gerçek değil bu! K-Korhan, yalvarırım, uyandır beni bu kâbustan. Yalvarırım." Ellerim siyah gömleğinin yakalarına yapıştı, düşrüğüm açurumda bulduğum bir ağaç kovuğu gibi sarıldı parmaklarım fakat o kadar dirayetsizdim ki bir gömlek yakasını kavramayı bile beceremiyordum. "Karan çok genç, Korhan... Ölmek için çok genç," dediğim an cümlem yarım kaldı ve çığlıklar atmaya başladım hıçkırıklarım boğazıma dizilirken.

Korhan hiçbir şey demeden başımı sardı, koluyla göğsü arasına sıkıştırdı ve ıslanan saçlarıma acı dolu bir öpücük bıraktı. O da sarsılarak ağlıyor fakat kendini güçlü tutmaya çalışıyordu. Azra da bir yandan omuzumdan tutuyordu. Ortadaki yüksek toprak birikintisinin diğer tarafındaki Bahar, Karan'ın toprağını okşuyordu.

"Yalnız bıraktık onu, Korhan. Yalnız kaldı. Gömülürken bile bir başınaydı, kimsesiz gibi veda etti."

Korhan'ın parmakları tenime baskı yaptı ve beni kendine daha fazla çekti.

Bu, yaşadığım ilk ölüm değildi. Anne ve babamın ölümünü de en acı şekilde yaşamıştım fakat böylesi bir acıyla ilk kez karşı karşıyaydım. Annem ve babam öldüğünde aylarca yoğun bakımda kalmış, yaşam mücadelesi vermiştim. Uyandığımda her şey için çok geçti, annem ve babam toprağa karışalı aylar olmuştu.

Ben bir insan ölünce ne hissedilir, ne yapılır, bilmiyordum. Hele ki ölen sevdiğin insansa, aşkla tanıştığın insansa; aşka küsmeli mi, küsmemeli mi, onu bile bilmiyordum. Aşk, Karan'la ortak bir tanıdığımızdı. O gidince hiçbir anlamı kalmadı.

Öylece ortada kalakaldım elimde can kırıklarımla...

"Karya, bana bak," diye anaç bir sesle emir verdi Korhan. İşaret parmağıyla çenemi yüzüne doğru kaldırdı. "Böyle yaparsan çok daha fazla üzeceksin onu. Ağlarsan, Karan gittiği yerde hiçbir zaman rahat edemeyecek. Yapma."

Gözlerim, Korhan'ın yaşlı gözlerinde gezindi. Ardından bedenim kucağında dururken hâlâ, bakışlarımı Karan'ın mezarına çevirdim. *Karan'ın mezarı* demek dahi çok garip geliyordu.

"Tamam," dedim sesim çatallaşırken. Başımı bir kez öne doğru eğmiş ve dudaklarımı birbirine bastırmıştım. "Tamam, o öldü, kabul. O öldü ve kurtuldu. Ya ben, Korhan? Ya ben nasıl yaşayacağım şimdi? Karan'ın kalıntılarıyla nasıl başa çıkacağım?"

Yavaşça Korhan'ın kucağında doğruldum ve önümdeki ıslak toprağa doğru uzandım. Yüzümü toprağına yasladım, avuçlarımı onunla doldurdum.

Toprak kokusu genzini yakar mıydı insanın? Benim ciğerlerim duman içinde kalmıştı.

"Karan," dedim yalvarırcasına ağlarken. Sanki yüzü yüzümün önündeydi de ben ona sesleniyordum. Adını fısıldıyordum kulağına doğru yattığı yerden kalkması için. "Karan, kalk, yalvarırım. Beni büyüt ama bu acıyla sınama. Omuzlarıma bu yükü yükleme. Benim kemiklerim hassastır, ezilirim bu yükün altında. Yapma." Sesim titriyordu. "Kalk, yalvarırım, kalk! Kalk, Karan!"

Sona doğru sesim şiddetlenmiş ve haykırışa dönmüştü. Toprağını avuçlamaya başladığımda Korhan ellerime sarıldı ve beni uzaklaştırdı. Ellerimi tutmuş, göğsüyle bedenim arasına sıkıştırarak vücudumu sarmalamıştı.

"Karya, yapma... Böyle yapma," dediği an güçsizlikle kendimi bırakmıştım ki Bahar'ın endişe dolu çığlığı tamamlanamadan Korhan, ellerini bacaklarıma ve sırtıma sardı. Beni kucaklayıp ayaklandı, başımı omzuna yaslayıp mezarın aksi yönüne doğru ilerlemeye başladı.

"Gitmeyelim, Korhan; bırakmayalım onu."

Korhan cevap vermedi bana. Mezarlığın çıkışına doğru ilerledi. Uykusuzluk ve açlıktan bitap düşen bedenim, onun kollarında olmanın verdiği güvenle kendini bıraktı. Gözlerimin önünü pus basmıştı, etrafı net göremiyordum.

Acımdan kör olacaktım ama içimde bir yerlerde yaptığımın bencillik olduğunu fısıldayan bir şeyler vardı ki bu şeyler beni rahatsız ediyordu. Belki Karan'ın hayatlarındaki yeri, bendeki yerinden katbekat fazlaydı. Belki benim düştüğüm uçurumdan yüzlerce defa düşmüşlerdi fakat onlar bir tek bana yoğunlaşmışlardı. Bir tek benim acımı benimsemişlerdi.

Onlara yük olmak bencillik değil de neydi?

Korhan'ın yanağından tek damla yaş süzülürken boynuna doladığım ellerimi çözdüm ve başparmağımla yanağını sildim. Ardından göğsüne küçücük bir öpücük kondurdum ve yeniden yasladım başımı omzuna. Bir elim boynunda, diğer elim göğsünün üzerindeydi. Bu mezarlıktan ayaklarımın üzerinde çıkıp gitmeye mecalim yoktu. Cesaretim yoktu.

Onu burada bırakıp bana yaptığı gibi duygusuz ve sertçe, hiçbir açıklama olmaksızın ardıma bakmadan terk edemezdim.

Korhan'ın nefesleri saçlarımı yalayıp geçerken dudaklarını araladı.

"Karan benim kardeşimdi, Karya. Aynı rahimde yetişmemiş olmamız bunu değiştiremezdi. O benim canımdı." Cümleleri kesik kesik ve titrekti. Zorlanıyordu doğru kelimeleri seçmek için. "Her zaman buna inandım. Biz doğmadan önce karşılaştırılmış, daha sonra ayrı düşürülmüş ve günü gelince yeniden bir araya getirilmiş kişilerdik."

Dudaklarını kemirdi. Yutkunuşu boğazını zorlamıştı.

"Genelde sessizimdir ama saklamam da hislerimi." Derin bir nefes çekti içine, titreye titreye geri verdi. "Kaç kilosun, bilmiyorum ama şu an öyle ağır geliyorsun ki kollarıma..."

Hüngür hüngür ağlamaya başladı Korhan. Yutkunabildim sadece. İnmek istedim kucağından ama elleri daha da sıkılaştı, beni kendine hapsetti. Dudaklarını birbirine bastırıp ağlamasını durdurmak istedi. Ardından kendini toparladı ve bakışlarını gökyüzüne kaldırdı. Saçları, esen rüzgârla birlikte dalgalanmıştı.

"Bunları duymak sana acı verebilir ama Karan'ın hayatında bizlerden sonra sahip olduğu tek şey sendin. Seni anlatırken gözleri dolardı," devip bilemez gibi dudaklarını büktü ve ekledi: "Ağlardı belki. Hiç göstermedi

bunları sana. Hep sustu karşında. Ama ben şahidim, çok sevdi seni. Bunu unutma, bunu hiç unutma, kuzucuk."

Gözlerimden akan yaşlar, siyah gömleğini ıslattı.

Korhan gözlerime bakmıyor, yolu izliyordu.

"Demem o ki kardeşimden bana kalan son şeysin. Ömrüm boyunca yanında olacağım." Eğilip saçlarıma değdirdi dudaklarını. Nefesi okşadı tenimi. "O yıktı seni belki ama ben toparlayacağım." Buna inanırcasına salladı başını. "Söz veriyorum sana, kuzucuk. Karan'ın tutamadığı ne kadar sözü varsa ben tutacağım."

10 Mayıs 2021 | İstanbul

Yolun kenarındaki İstanbul tabelasını görünce gözlerimi Korhan'a çevirdim. Kaan, Azra ve Bahar dün gece dönmüşlerdi İstanbul'a. Bense Korhan'la gelmeyi tercih etmiştim. Son bir haftadır bana her zaman olduğu gibi çok iyi geliyor, acımı sarmalayıp yaralarımı sarıyordu. Onun bana gösterdiği şefkat, yaşadığım kayıplarla hırçınlaşan ruhumu, dingin bir denize çeviriyordu.

Onu, o şehirde bir başına bırakıp İstanbul'a dönmek canımı çok yakıyordu. O beni böylesine kolay bir şekilde, saatlere sığdırarak terk edebilirken ben onu neden günlere sığdırarak bile olsa terk edemiyordum, hiçbir fikrim yoktu. Üşüyor muydu acaba? Ölüler soğuğu hisseder miydi? O yeşil gözleri, bir daha güneşi kucaklayıp sarımtırak halkalarıyla bal rengine kavuşamayacak mıydı?

Her şeye rağmen ölümünü kabullenmiştim. Zor olmuştu ama bunu başarmıştım. İnsanlar doğardı, yaşardı ve bir gün bize imkânsız gibi gelse de mutlaka ölürdü. Karan da benim hayatıma giren ve sihirli parmaklarıyla yaşamımı ufak ama etkisi büyük dokunuşlarla süsleyen mucizelerden biriydi. En güzeliydi.

Karan, benim hikâyemde mucizenin ta kendisiydi.

Bana süveydadan bahsetmişti, her insanın hayatta bir amacı olduğundan. Belki de onun süveydası, bu dünyadaki amacı, yüreğinin ortasında tüm sırlarını sakladığı siyah noktası; bu hayatla hiç tanışmamış olan küçük bir kızı büyütmek, hayatla tanıştırmak, yaşamayı öğretmek ve ona sevgiden bahsetmekti. Amacını yerine getirmiş ve bu dünyayı terk etmişti.

Peki ya benim süveydam neredeydi? Ben, Karan bu dünyadan silinip gitmişken niye hâlâ buradaydım? Benim hayatımın amacı onda gizli değil miydi?

Öyle ki yanında yüreğim parçalanırcasına göğüs kafesim ortadan ikiye yarılıp, o yarıktan dışarıya kelebekler uçuşurken hayatımın amacı hep onda gizli sanırdım.

Yanılmış mıydım? Bilmiyorum...

Başımı koltuğun başlığına yaslayarak gözlerimi araba camından aldım. Korhan'a çevirdim. Dikkatle arabayı sürüyordu fakat uykusuz olduğu her hâlinden belliydi. Bir haftadır bir yandan acısıyla başa çıkmaya, diğer yandan da benim acımı üzerimden almaya çalışıyordu. Elimi uzatıp yanağına attım ve başparmağımla tenini okşadım.

Yüzünü çevirmeden bakışları beni bulunca ikimiz de aynı anda buruk bir gülümseme hediye ettik birbirimize. Dışarıdan korkunç gözüktüğüme emindim. Tenim solmuştu, yüzüm bembeyazdı. Ne kadar ruhen bu acıyı kabullendiğimi söylesem de bedenim iyice çökmüştü. Gözlerim öylesine acıyordu ki tam olarak açamıyor, göz kapaklarım düşük bir şekilde bakıyordum. Göz damlaları ve ilaçlarla biraz olsun toparlayabilmiştim.

"Seni çok yordum bu bir haftada, özür dilerim." Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Kendimi toparlayacağım, sana bunu borçluyum."

Korhan yanağındaki elimi öpünce tebessüm ederek çektim elimi ve kucağıma indirdim.

"Duralım mı biraz kenarda? Temiz hava alırsın."

Başımı iki yana salladım. "Yok, bir an önce varmak istiyorum. Eğer sen yorulduysan duralım. Yorgun gözüküyorsun."

Korhan, yorgun olup olmadığını bilemezcesine dudaklarını büktü. O da kendinin farkında değildi. Vücuduna sirayet eden acı, zihnine ulaşamamış olmalıydı.

Uzanıp radyodan bir şarkı açtı, ardından sesini kıstı. Arabada yankılanmaya başlayan şarkının melodisiyle yüzümde belli belirsiz bir tebessüm oluşmuştu fakat bu tebessüm mutluluktan yoksun, anıların verdiği acıdan doygundu. *Sezen Aksu – El Gibi* çalıyordu. Onun yokluğuyla mücadele edemediğim gün dinlediğim ve söylediğim şarkıydı bu.

Şimdi onun yokluğu bir yana, var olmayışıyla mücadele ediyordum.

Sezen Aksu'yla beraber dudaklarımı araladığımda bir şarkıyı söyler gibi değil de uyku mahmuru bir ses tonuyla konuşur gibi mırıldanıyordum. Korhan, kısacık bir zaman zarfında gözlerini bana çevirmişti. Sesimin güzel olduğunu bilmiyordu ve beni daha önce şarkı söylerken de görmemişti. Şaşırmış olmalıydı. Bunu umursamadım, artık kimseden gizlenemeyecektim. En başta korkularımdan...

"Ne bir ses ne de haber gelmiyor artık senden.

Öylece kalakaldım da deli hasretinle ben.

Bir yabancı selamın ile hüzünlere daldım.

Kendi ellerimle ben beni kederlere saldım.

Sonunda bir oyuncak kara sevda aldım senden.

Yani değişmedim hâlâ öyle biraz çocuk kaldım."

Ardından sustum, nakaratı Sezen Aksu söylemeye başladı.

Bense her zaman olduğu gibi Sezen Aksu hiç susmasın, sonsuza dek şarkı söylesin istedim.

O susunca felaketler yaşanıyordu benim dünyamda. O susunca ben önce annemi, sonra babamı, en sonundaysa aşkımı kaybediyordum.

"Sesinin bu kadar güzel olduğunu bilmiyordum. Neden daha önce hiç söylemedin?" diye sordu Korhan, tek eliyle direksiyonu tutuyor ve tuttuğu omzunun üzerinden gözlerime bakıyordu.

"Kendime sözüm vardı," dedim kucağımdaki ellerimle oynarken. "Ben şarkı söyleyince felaketler yaşanırdı benim dünyamda. O yüzden hep sustum." Göğsümü şişirerek derin bir nefes çektim ciğerlerime. "Ama artık anladım ki ben susunca da Sezen Aksu söyleyince de bir şey değişmiyor. Benim dünyam felaketlerle dolu."

Elini ellerime attı, sıkıca kavrayıp başparmağıyla tenimi okşadı. Bu hareketi harelerimin önüne Karan'ın okşayışını getirmişti. O da böyle yapardı. Önce tüm parmaklarıyla tenime hâkimiyet kurar, ardından yalnızca başparmağıyla o hâkimiyeti merhametiyle süsleyerek kral öfkesinden anne şefkatine çevirirdi.

"Senin dünyan şenliklerle, baharlarla dolu, kuzucuk. Şarkı söylemeyi hiç bırakma, olur mu?" Yavaşça başımı araba koltuğundan kaydırarak Korhan'ın omzuna doğru düşürdüm, koluna sarıldım. "Sesin, sana dünyanın ne kadar güzel bir yer olduğunu hatırlatacak."

"Bazı şeyler merhem olmayı bırakınca yara olmaktan ileriye gidemiyor, Korhan. Hatırlamamak için unutuyor insan, unutmak için hatırlamıyor."

Ben şarkı söylemeyi zorla, şakaklarıma vura vura unutturmuştum kendime.

Arabanın içinde dakikalar süren derin bir sessizlik oluştu. Korhan daha fazla beni üzmek ve yormak istememiş olmalı ki susmuştu. Aklıma gelen şeylerle başımı Korhan'ın omzunda hareketlendirdim. "Korhan," diye adını seslenerek dikkatini bana vermesini sağladım. Yüzümde varla yok arasında bir gülümseme oluşmuştu. "Bana Karan'ın lise yıllarından bahseder misin? Ben onu tanıyabilecek kadar yanında kalamadım, siz her şeyini biliyorsunuz."

Dudaklarımı yaladım ve derin konulara gireceğimiz için üzerime çöken ağırlığı bir çırpıda attım üzerimden. Dudaklarımın arasından titrek nefeslerimi bıraktım.

"Hep böyle miydi? Böyle sessiz ama fırtınalı... Gözleri kırgın ama güçlü mü bakardı? Sanki bin parçaya ayrıldıktan sonra parçaları yapıştırıcıyla birleştirilmiş bir vazo gibi... Dokunsan yerle yeksan olacak gibi." Gözlerindeki kırgınlık gelince anılarıma, hayal kırıklıklarıyla dolup taştı zihnim. "Hayalleri neydi mesela? Bu hayattan en çok neyi istedi?"

"Gözleri hep öyle bakardı," dedi Korhan bakışlarını camdan dışarıya çevirmiş, yol kenarında boylu boyunca serpilen denizi izlerken. "Huysuz, aksi bir amca gibi davranırdı bazen. Çok konuşmaz, içten içe yaşardı çoğu şeyi. O kadar tahammül doluydu ki her şeye, bazen biz delirirdik onun yerine. O susardı sadece."

"Neden?"

"Karan'ı anlamak zor iş, Karya. Kapalı kutu olduğundan değil, onun yaşadıklarını yaşayıp da ayakta kalabilmek zor olduğundan." Yutkunup kaşlarını kaldırdı, başını hafifçe sallıyordu. "Bakma, o öyle sarsılmaz bir duvar gibi durur. Yıkılmaz sanırsın. Ama o duvarın ardı, delik deşik etten bir beden. Hâlâ çocuk olan bir beden."

"Ne yaşadı Karan?" diye sordum korkarak.

Korhan direksiyonu tuttuğu elini bir saniyeliğine kaldırdı, ardından iç çekerek yerine indirdi ve direksiyonu sıvazladı.

"Aşamadığı şeyler var gibi gelirdi hep. O önüne set çektiği boyundan büyük duvarlar gibi." Başımı gözlerine doğru kaldırınca göz pınarlarında yaşlar biriktiğini görmüştüm. "Çok şey istemiyordu hayattan. Sessiz, sakin, şiddet olmadan, zarar görmeden yaşamak istiyordu sadece. Ama düşündüğü gibi olmadı hiçbir şey. Teker teker sevdiklerini kaybedince hayata dair tüm umutlarını da yitirmişti. Tıbben ölü olmasa da ölü gibi yaşayan bir bedene dönüşmüştü."

Korhan başını öne eğdi, gözlerini gözlerimle birleştirdi. Dudaklarında hafif bir gülümseme vardı fakat o gülümsemenin ardındaki yaralayıcı kesikleri görebiliyordum.

"Ta ki sen gelene kadar," diye mırıldandı, sözleri bir mızrak gibi kalbime saplandı.

"*Teker teker sevdiklerini kaybedince*, dedin. Ben sadece annesini kaybettiğini biliyordum."

"Karan saklar, söylemez ama bir kız kardeşi vardı," dediğinde başımı hızla Korhan'ın omzundan kaldırdım ve doğruldum. Oturduğum koltukta ona doğru döndüğümde göz bebeklerim titriyordu. "Annesinden bir yıl önce kaybetti. Seninle yaşıttı."

"Karan, bana her zaman özlemle bakardı. Sanki yıllar öncesinde beni tanıyormuş da yıllar sonra karşısına çıkmışım gibi." Hayal meyal hatırlar

gibi başımı iki yana salladım. "Ya da geçmişinde kalmışım da hayaline sığınmışım, elini uzatsa kaybolacakmışım gibi. Bu yüzden miydi?"

"Kardeşi değil, annesine benzetiyordu seni. Haksız da sayılmazdı. Ben bile seni ilk gördüğümde Züleyha teyzeyi görmüş gibi afallamıştım. O da senin gibi bembeyaz tenli, ay suratlı, turuncu saçlı bir kadındı. Karan, sana her baktığında annesini hatırladı." Anımsar gibi çaresizce bir surat ifadesi takındı. "Onu mutlu edemedi, seni etmek istedi."

Ağlamamak için kendimi çok zorladım çünkü ağlarsam gözlerim yeniden hassaslaşacak ve acıyacaktı. Önüme dönüp bir suçlu gibi başımı öne eğdim ve kucağımda ellerimle oynamaya başladım.

"Acı çekiyor muydu?" diye sordum sessizce, sanki buna hakkım yokmuş gibi. "Bana bakarken acı çekiyor muydu? Annesini anımsayıp ağlıyordur belki..."

"Sen ona iyi geliyordun, Karya. Annesine çok bağlıydı Karan. Zaten ne olduysa annesinin ölümünden sonra oldu, bir daha gülmedi yüzü. Seni görmek, annesine sığınmak gibiydi onun için." Duraksadı birkaç saniye, bir anlığına gözlerime kaydı gözleri. "Belki bilmek istersin," deyip yine duraksayınca iyice meraklanmıştım. Köprücük kemiklerimin ortasındaki boşlukta bir korku peyda olmuştu.

Korhan elini direksiyondan kaldırmadan hafifçe yana doğru açtı ve artık bir önemi yokmuşçasına bir surat ifadesiyle dudaklarını ısırdı.

"Karan'ın bazı rahatsızlıkları vardı," deyip başını soluna çevirdi, camdan dışarıya baktı.

"Ne gibi?" diye sordum, alacağım cevabın canımı yakmasından çok Karan'ın daha fazla acı çekmiş olabileceği ihtimalinden korkuyordum.

"Kronik kalp rahatsızlığı: Aritmi. Kalbinde ritim bozukluğu vardı." Kelimelerini seçmekte oldukça zorlanıyordu. Dirseğini araba kapısına yaslamışken eli de çenesindeydi. Dudaklarını ıslattı. "Stres ve kaygı bozukluğu, beraberinde gelen kalp sıkışmaları..." Yutkundu. "Öyle işte."

"Ama," diyerek aniden çıkıştım ve bu duruma inanmak istemezcesine itiraz ettim. "Ama hiç görmedim ben bir sorun olduğunu! Çok sakindi. Çok sağlıklı görünüyordu."

Kalbinde ufacık bir yer edinmeye çalıştığım sevgilim, kalbinin ritmini düzene sokamadığı için mi yer açmamıştı bana içeride? Ben onun hasta kalbinde bir aşk mı filizlendirmeye çalışmıştım, onun nefes almaya bile mecali yokken?

Ben, alelade bir aşkın peşine düşmüşken o, kalbinde kocaman bir hastalığın pençesine döşek kurmuş meğer. Başımın kendine mesken tuttuğu

göğsüne yaslıyken alnım, hiç mi duymamıştım bir et parçasının ardında atan kalbinin feryatlarını? Nasıl fark etmezdim kalbindeki acıyı?

"Her şeyi sakladığı gibi bunu da saklıyordu. Kalbinde yaşadığı sorunları kalbinden dışarıya çıkarmıyor, hapsediyordu. Her gün ilaçlarını aldığı için yıllardır nüksetmemişti şiddetli bir şekilde. Ara sıra yokluyordu tabii ama Karan iyi bir oyuncudur. Bunu fark ettiği an bulunduğu ortamdan uzaklaşır, kendine gelmeyi bekler."

"Nasıl fark edemedim, nasıl?" diye kendi kendime mırıldanıyordum, işaret parmağım ve orta parmağım dudaklarımın önündeydi. Gözlerim tek bir noktaya sabitliydi.

"Çok normal fark etmemen ama eğer fark etmemene bir neden arıyorsan ben söyleyeyim." Bakışlarım ona döndü, hissiyattan uzak bir çehreyle bakıyordum. "Bir gece Karan'ın evinde oturuyorduk. Karan ilaçlarını almıştı ama sürekli olarak elleri titriyordu. Kan ter içinde kalmıştı. Sen ona öyle iyi geliyordun ki balkona koştu, senin evine baktı. Sen pencere kenarına oturmuş, kitap okuyordun. Dakikalarca seni izledi. İnanır mısın, seni görünce güldü ve kesildi titremesi."

"Ya," dedim kısa bir şaşkınlık belirtisi olarak fakat o belirti öyle çabuk hüzne bırakmıştı ki yerini, zihnimde bir daha o anı yaşayamayacağımız çalkalanmıştı.

"Yani demem o ki senin yanında kalbi, en huzurlu uykusundaymışçasına atıyordu. Sessiz, sakin, acıtmadan... Senin adını haykırsa bile fark etmemen çok doğal."

"Gidişini fark etmediğim gibi," deyip önüme döndüm ve histerik bir şekilde dudaklarımdan nefes verdim. Kaşlarımı kaldırıp indirmiştim.

Bu sırada Korhan arabayı kafenin önüne park edince gözlerimi ona çevirdim. Ne ara geldiğimizi fark etmemiştim bile. Özellikle kafeye gelmiştik çünkü eve geçmeden önce Bahar ve Azra'yı görmek istemiştim. Kendi acımdan etrafımdaki herkesi boş vermiş, onları görememiştim. Onların bana destek olduğu gibi ben de onlara olmalıydım.

Arabadan inip beraber kafeye girdiğimizde içeride kimse yoktu. Kapıda da 'kapalı' tabelası asılıydı. Şaşkın bakışlarım içeride dolanırken Korhan, sırtıma dokunup tuvalete doğru ilerledi. Elini yüzünü yıkayıp kendine gelecek olmalıydı. Uykusuzluğun üzerine saatlerce araba kullanmak onu fazlasıyla yormuştu.

Yorgun adımlarla mutfağa ilerlediğimde içeriden gelen seslerle bizimkilerin mutfakta olduğunu anlamıştım. Perdeyi kenara çekip içeri girdiğimde Bahar ve Kaan hararetli bir tartışmanın ortasındaydı. İkisi de birbirine dönmüşken ben, tam ortalarında onları izliyordum, beni fark etmemişlerdi.

Azra'nın sırtı bana dönüktü ve onların arasına girmeye çalışıyor gibiydi, ne kadar başarısız olduğu dışarıdan okunsa da.

"O istedi, istediyse yapacağız," dedi Kaan bağırarak. Âdeta Bahar'ın üzerine doğru kükremiş ve sinirle solumuştu. "Onun yeri burası değil. Karya buradan gidecek! Seçiminizi yapın."

Yüreğimde bir şeylerin eksildiğini hissetmiştim. Beni artık burada istemiyorlar mıydı?

Dudaklarım titremeye başladığında omuzlarımı kendime doğru çektim savunmasızlık hissiyle. Bu sırada Bahar öne doğru atıldı ve sinirle söylendi:

"Tamam, Karya gidecek," dediği an darmaduman olduğumu hissettim. Bahar da mı istemiyordu beni? O da mı arkadaşının ölümünden beni sorumlu tutuyordu? Benim yüzümden mi kaybetmişlerdi Karan'ı? Yutkunamadım bu ithamın ağırlığıyla. "Karya gidecek ve kendine başka bir yerde, başka bir hayat kuracak. Bizden, sizin kötülüğünüzden çok daha uzakta..."

Bahar konuştukça Kaan'ın gözlerindeki karanlıkta şimşekler çakıyordu. Bahar tekrar araladı dudaklarını, hiç acımadan öfkesini Kaan'ın suratına savurdu.

"Ama o istediği için değil. Ben bir yanımı heba ettim onun uğruna, diğer yanımı etmeyeceğim." Yavaşça Kaan'a yaklaştı, cüretkâr bir şekilde çenesini dikleştirdi fakat çenesinin titrediğini buradan görebiliyordum. Kendini güçlü durmaya zorluyordu. Söyledikleri kendi canını bile yaksa da devam ediyordu.

"Onun uğruna mı?" dedi Kaan garipseyerek. "Onu böyle bir şeyle nasıl yargılayabilirsin? O mu seçti tüm bu yaşananları? O mu istedi?"

"O istemedi ama o sebep oldu." Söyledikleriyle bir anlığına ikisi de duraksamıştı. Ardından Bahar kendine geldi, kaşlarını kaldırıp indirerek acı bir şekilde tebessüm etti. Geriye doğru adımlarken gözlerinde geçmişin sirayet ettiği acı vardı. Önüne düşen saçlarını tek çırpıda kürek kemiklerine doğru yatırdı. "Belki de haklısın. Karya'nın yeri burası değil. O, bu masumlukla bu pisliğin ortasına çok fazla."

"Bahar, sınırını aşıyorsun!" diye bağırdı Kaan ve Bahar'ın üzerine doğru yürüdü. Öfke saçıyordu. "Kes sesini artık!"

Bir anda arkamda beliren Korhan'ın varlığıyla yerimde irkilirken Korhan, duyduğu şeyle kaşlarını çattı, elini sıkıp öne doğru atıldı ve Kaan'ın suratına bir yumruk geçirdi. Kaan geriye doğru sendelediği an, Azra bir çığlık atarak ona doğru adımladı. Bahar'sa Korhan'ı engellemek adına iki eliyle göğsünden tuttu.

Bense bir elim duvara yaslı, diğer elimse eteğimin ucunda onları izliyordum.

Az önce duyduklarım beynimde yankılanıyordu. İnsan hep en sevdiklerinden mi yara almalıydı bu dünyada? Hep en sevdikleri mi söküp almalıydı ciğerini yerinden? Kanını akıta akıta, acımadan, nefes almasına müsaade dahi etmeden... Benim karşımda öyle bir an yaşanmıştı ki bu, o kavgayla eş değer bir biçimde yakmıştı canımı.

Ben ilk defa *ait* hissetmiştim. İlk defa bir yeri evim bilmiştim.

Oysaki istenmiyordum.

Karan gitmişti ve benim sürem dolmuştu. Evim diye bildiğim yerde, ailem dediğim insanların yanında istenmiyordum. Şimdi hiç olmadığım kadar boşluktaydım. Bu her zaman böyle olmuştu gerçi. Öz teyzeme dahi ağır gelirken varlığım, beni arkadaşlarının yokluğunda yanlarında tutmak için hiçbir sebepleri olmayan insanlar niye istesin?

Yine de her şeyin farklı olmasını isterdim. Bir sığıntı gibi hissetmek yerine içlerinden biri olmayı yeğlerdim.

Bahar'ın gözleri, Korhan'ın omzunun üzerinden gözlerime değince elleri yavaşça aşağı doğru kaydı. "Karya," diye mırıldandığı an başımı iki yana salladım ve yanağımdan akan yaşı tek hamlede sildim, yok ettim. Gözlerim cayır cayır yanmaya başlamıştı. Arkamı döndüm, hızlı adımlarla kafeden çıktım ve koşmaya başladım.

Bacaklarım yorulana, kemiklerim birbirine değene dek koştum ve ara sokaklara girdim. Yamuk ve dar yollarda ayaklarımı zorlarcasına kaçırım her şeyden ağlaya ağlaya. Nefes alamamaya başlayınca duraksadım ve ellerimi göğsüme koydum. Dizlerime doğru eğilmiş, nefesimi kontrol etmeye çalışırken gözlerimin hizasına biri girdi.

Bakışlarım, yerdeki küçük ve yerinden çıkmış kaldırım taşlarında dolanırken klasik rugan ayakkabıları gördüm. Tek bir çizik bile yoktu üzerinde.

Yavaşça adımladı bedenime doğru, kokusunu hissedebileceğim kadar yakınıma girdi. Ben eğildiğim yerde, onun varlığını hissetmenin getirdiği sona gelmişliğin korkusuyla nefessiz kalmıştım.

Bu oydu, bana cehennemi yaşatan kişi: Mey.

"Agape'm," diye mırıldandı fakat bu ses, kulaklarımda dolanan o robotik ses değil; yıllar önce hafızama kazınmış olan, ölüm fermanımı okuyan sesti. O tanıdık sesi duymamla doğruldum, karşımda duran varlığıyla geriye sendeledim. Yanı başımdaki taştan evin duvarına sanki ardına geçebilirmişim gibi sarılmıştı parmaklarım.

O ise bana doğru adımlıyordu. Yüzünü göremiyordum, başında fötr şapka vardı ve yalnızca burnu ile dudakları gözüküyordu. Yüzünün sol kısmında bir bandaj varken gözünü kapatan yuvarlak, deri bir cisim çarptı irislerime. Ardından korkuyla aşağı indi bakışlarım. Beyaz bir gömlek giymiş,

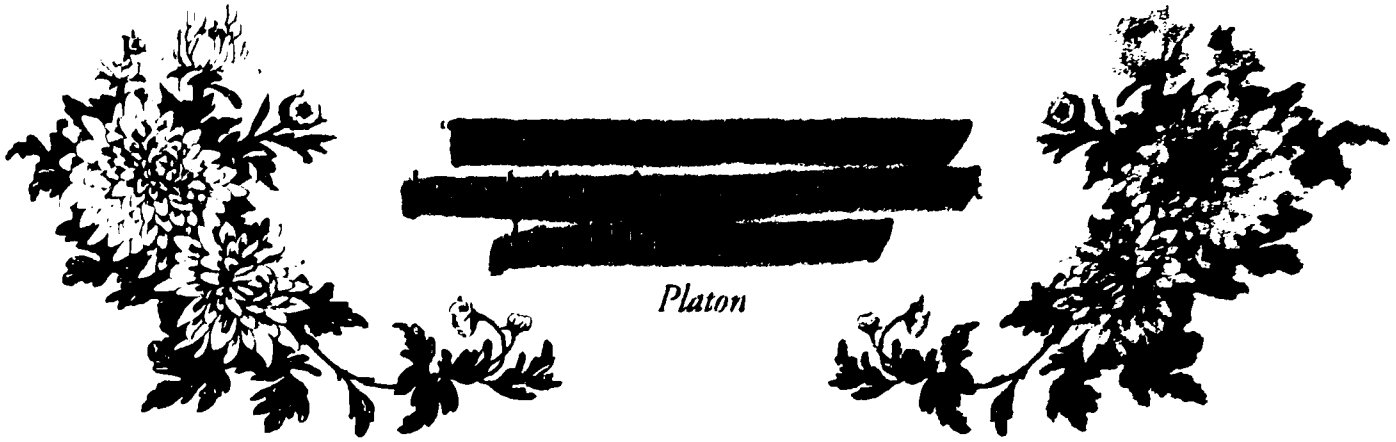
ellerine siyah eldivenlerini geçirmiş ve siyah, kumaş pantolonunun üzerine siyah bir trençkot almıştı.

Her zamanki ürkütücülüğüyle karşımda, hiç olmadığı kadar yakınımdaydı.

"Senin ailen benim, demiştim," dedi hatırlatırcasına. Başını hafifçe yana eğdiğinde boğazı gözlerimin önüne serildi. Kesik kesikti. Dikiş izleri ve sayamadığım kadar ameliyat iziyle kaplıydı.

Bu benim eserimdi.

"Oyun bitti, Agape'm. Oyun bitti." Siyah deri eldivenli eli göğsüme doğru kalktı, işaret parmağının tersiyle gerdanımı okşadı. "Yalnızca sen ve ben varız artık. Yalnızca sen... Ve ben."



Platon

BÖLÜM 18:
ÖLÜME KİLİTLENMİŞ KELEPÇE

Aç avucunu. Tanrı, gökyüzünden meleklerini indirecek seni korusunlar diye. Sen ki yeryüzünde iyiliğe tapan son kişisin.

Aç avucunu...

16 Mayıs 2021 | Bursa

Karan Kerimoğlu

Ölmedim.

Her gece ölmeyi diledim. Ama Tanrı dahi kabahatimin ne kadar büyük olduğunu düşünüyor olmalıydı ki beni öldürmek yerine eziyet edip işkencelere tabi tutmayı seçmişti. Sırtımda üç kurşun yarasıyla on beş günün sonunda, gözlerimi karanlık bir odada açmıştım. Yaşıyordum. Ne acı ki savaşım da ızdıraplarım da son bulmamıştı.

Gözümü alan loş ışık odayı aydınlatmaya yetmiyor, bir yanıp bir sönüyordu. Tutukluk yapmıştı. Depo gibi bir yerde, küçücük bir odaya hapsedilmiştim. Bana kimlerin hükmettiğini bilmiyordum ama bildiğim tek bir şey vardı ki başaramamıştım. Ne Karya'ya güvenli bir gelecek inşa edebilmiş ne de kendimi o gelecekten sıyırıp atabilmiştim.

Ben, o adamı öldürememiştim.

Karanlıkta fitilini ateşlediğim intikam, benim ayak uçlarımda son bulmuş, büyük bir sarsıntıyla gökyüzümü, yeryüzüme indirmişti.

"Yine beceremedin, Karan; yine boyun eğdin o adama." Mırıldanışım, dudaklarımdan çıkan kelimelerin gözümden akan yaşlara sebep olmasıyla son bulmuştu. Boğazımda, kelimelerimi kıvılcımlarıyla yakıp geçen bir ateş vardı. "Yine yenildin. Yazık sana, çok yazık. İşe yaramaz herifin tekinin sen."

On sekiz yaşıma kadar babamın eziyetlerine maruz kalmış bir çocuktum. Onun başına vura vura bastırdığı, korku dolu gözlerle etrafa bakmasını sağladığı, işkenceler edip uysallaştırmaktan çok işlevsizleştirdiği bir köpekten farksızdım. O bana vurmuş, ben inleyerek uzaklaşmıştım. Sonrasındaysa onun bana uzattığı her eli, bir silah olarak algılayıp ondan ölesiye korkmaya başlamıştım.

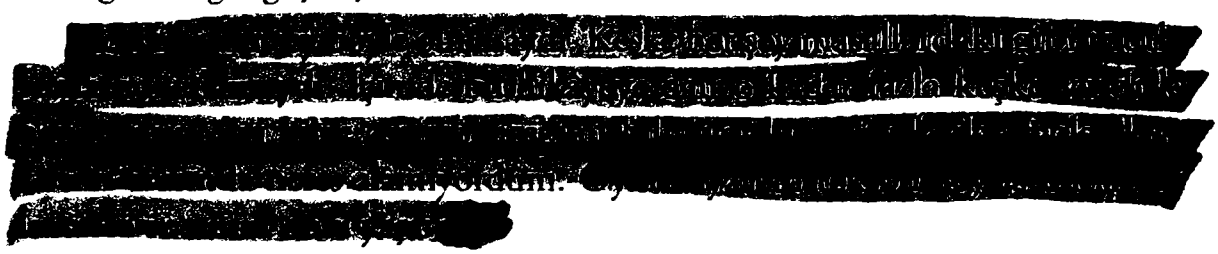
Ta ki o güne kadar... Elif'le evlenip kendime yeni bir hayat kuracağımı ve babamdan kurtulabileceğimi sanıyordum. Oysa o adam, bir örümcek gibi tüm ağlarını benim hayatımın üzerine örmüştü. Yıllar sonra karşısına çıkan oğlunun onu vurmasını beklemiyordu. Ama bilmiyordu ki ben, bıraktığı Karan değildim. Önce karımı, sonra kardeşimi, bir yıl geçmeden de annemi toprağa vermiştim.

O ise hiçbir şeyini kaybetmemişti. İşte, bu fark, beni diri bir kurt uğuldamasına; öfkeli bir aslan dişine çevirmişti. O da kaybetmeliydi. O da bu hayatta canının, yerinden sağken çıktığını hissetmeliydi.

Öfkeyle gerdiğim parmaklarımı, yattığım yatağın çarşafına geçirdim ve sıktıkça sıktım. Bu yenilgiyi kabullenemiyordum. Her şeyi Karya'nın mutluluğu için yapmıştım. Etrafında anne ve babasının katilinin oğlu ve bir yana sorumlusu, peşindeyse o katilin ta kendisiyle mutlu bir gelecek onu beklemiyordu. Karya'yı babamdan korumak istemiştim çünkü onun üzerindeki planlarından haberdardım. Buna rağmen başaramamış olmak, hasta kalbimi bir vebanın pençesine atıyordu. Ölümcül bir çukura itiyordu.

Kemiklerim acıyor, her zerremde keskin bir sızı dolanıyordu. Yataktan destek alarak yavaşça doğruldum. Yarı çıplak bedenimde göğsümü çapraz bir şekilde saran ve sırtımdaki yara izlerini kapatan bir sargı bezi vardı. Yataktan kalkıp karşısındaki siyah pencerenin önüne ilerledim. Göğsümden aşağıya doğru kayan sargı bezini düzelttim.

Siyah pencerenin yansımasında gözlerim kendimle buluşunca öfkem benliğimi teğet geçmişti.



Kendi düşüncelerimi alaya alarak silkindim ve başımı umutsuzlukla iki yana sallayıp yatağın karşısındaki eski, metal dolaba doğru ilerledim. Dolaptan bir kazak çıkarıp temkinli bir şekilde, yaramı acıtmamaya özen göstererek geçirdim tenimden. Uçlarını aşağı doğru çekip pantolonumun üzerine bıraktığımda, kalbimdeki teklemeyle yerimde kalakalmıştım.

Dudaklarımı içe doğru kıvırıp birbirine bastırdım, inlememin dudaklarımdan dışarı çıkmasına müsaade etmeden içimde yok ettim. Nefeslerim sığlaştığı vakit, yatağın yanındaki komodinin üzerinden ilacımı aldım, yanında duran su dolu bardağı kavrayarak tek yudumda içtim.

Bu sırada kilitli kaldığım deponun büyük, sürgülü kapısından sesler gelmeye başladığında gözlerimi kapıya doğru çevirmiştim. Birkaç saniye geçmemişti ki kapı tamamen açıldı; o adam, sargılı koluyla içeri girdi. Peşinde de üç tane adamı vardı.

Gözlerimde onun yansıması yer bulduğu an, irislerimdeki kıvılcımın vücuduma yayıldığını hissetmiştim.

"Kenan Bey," diye mırıldandım, baştan ayağa vücudunu süzdüm. İyi gözüküyordu. Onu yerde, kanlar içinde gördüğümde yüzümde dünyanın en sahici gülümsemesi vardı. Öldüğüne inanmıştım fakat şimdi karşımda duruyor; yüzüme, midemi bulandıran bir gülümsemeyle bakıyordu. "İlaçlar konusundaki gelişimini takdir ettim. Ölmemi istemiyor gibisin, iyi baktın bana."

"Karan, oğlumsun sen benim, düşmanım değil. Ölmeni istemiyorum."

Ses tonu, bünyesinde kızgınlık barındırmıyordu. Onu vurduğum için bana nefret beslemesini yeğlerdim bu ılımlı hâlindense. Onunla kurduğum herhangi iyi bir iletişim, geçmişimdeki kadınlara ihanetmiş gibi geliyordu.

"Nisan için de böyle düşünüyor muydun?" diye sordum hiç düşünmeden. Elimdeki bardağı komodinin üzerine bıraktım, cevap vermemişti. Sözlerime devam ettim: "Nisan aramızda olmadığına göre belli ki düşünmüyordun."

"Karan, yapma. Ben evlat katili bir adam değilim."

Cümlesini duyar duymaz kendimi tutamamış ve kahkaha atmaya başlamıştım. Kahkahalarım depoda yankılanırken oldukça ciddi bir şekilde buna son vermemi bekliyordu. Bense gülmekten cümle kuramıyor, yalnızca yüzüne bakarak alayla gülüyordum. En sonunda kendimi toparladım ve dudaklarım içe doğru kıvrılırken başımı onu onaylamazcasına iki yana salladım.

"Evlat katili olmanın, gururuna bu kadar dokunabileceğini bilmiyordum. Bana işkence ederken pek de umurunda gibi durmuyordu." Sesim katılaştı, gözlerim koyulaştı ve yine nefretle bakmaya başladım ona. Çehremde acır gibi bir surat ifadesi hüküm sürüyordu. "Ama bilmelisin ki sen kendi evladını öldürdün, Kenan Kerimoğlu. Nisan'ın tek bir katili var, o da sensin."

Yavaşça yaklaştım ona, nefesi tenime değecek kadar sokuldum bedenine. Gözlerine en yakından bakarken intikam hırsıyla soludum. Yüzüne tükürmemek için zor duruyordum.

"Sana yemin olsun, bu üç kurşun son olmayacak. Vücudunu delik deşik edeceğim." Gözlerindeki korkuyu gördüm. Yıllar önce bana acımadan hayatı zindan eden adam, bir bakışıyla vücuduma korku tohumları eken adam şimdi karşımda, o çocuktan korkuyordu. "Nisan'ın, Elif'in, annemin hakkı var bu vücutta. Söke söke alacağım."

Bir adım geri çekildi, huzursuzca yerinde kıpırdandı. Bu durumdan hoşnut değildi fakat bu, benim umurumda bile değildi. O, benim bu hayattaki en büyük düşmanımdı, onu affetmem söz konusu bile değildi.

"Kızım için üzgünüm, Karan," dedi, ses tonuna sirayet etmişti üzüntüsü fakat bana hiç samimi gelmiyordu. Kızı can verirken cenazesini bile sahiplenmeyip yurt dışına kaçan bir adamdı o. "Keza karın için de," diye eklediğinde sabırla kapattım göz kapaklarımı. Parmaklarımı boğazına sarıp canını almamak için kendime hâkim oluyordum. "Ama Züleyha ölümü hak etmişti, oğlum."

Kurduğu cümlenin son harfi dudaklarından çıktığında, daha dudakları kapanmadan sıktığım yumruğumu, sırtımdaki yaraların acımasını bir gram bile umursamadan suratına geçirdim ve güçsüz bedenini yere serdim. Adamlarının ikisi yere serilen bedeninin başına çökerken diğeri bana üç adımda yetişti, silahını doğrultup göğsüme doğru baskıladı.

Kenan acı çığlığı eşliğinde, "İndir o silahı!" diye bağırdı adamına.

Silahı indirip geri çekilirken babam olacak adam da köpeklerinin yardımıyla ayağa kalkmıştı. Hafifçe inliyordu. İyileşmemiş yaralarını zorlamış olmalıydım.

"Annemin adını zikrederken on defa daha düşün bundan sonra. Sen onun masumiyetini sorgulayabilecek son kişi bile değilsin." Dişlerimi sıktım. Yerimde hiç hareket etmiyor; zemine mıhlanmış gibi dimdik, hissiz ve ruhsuz bir yüzle duruyordum. "Bir aşk evliliğinin meyvesi değilim ben, öyle değil mi?" diye sormamla neyi kastetmiş olduğumu anlamış olacak ki yüzünün şekli değişti. Yutkunup öksürdü.

Annemle aşk evliliği yapmamış, annemi buna mecbur bırakmıştı. Hayatta annemi koruyabilecek biri yoktu. Küçücük yaşında kötülüklerin kucağına atılmış bir kadındı o. Hayattaki 'keşke'lerimden biri de buydu. Keşke o zamanlar henüz doğmamış olmama rağmen annemi koruyabilecek kadar büyük olsaydım. Onu, karşımda duran adamın insafına bırakmasaydım. Keşke annemin yardım çığlıklarını duyan biri olsaydı, bu da ben olsaydım.

"Geçmişi değiştiremem, oğlum. Ama seninle karşı karşıya değil, yan yana olmak istiyorum artık." Dudağından akan kanı elinin tersiyle sildi, nefes nefeseydi ve üzerindeki kıyafetleri sarsılmasının etkisiyle dağılmıştı. "Bence sen de bunu istemelisin. Aksi takdirde bu savaşın bir kazananı olmayacak."

Güldüm. Söylediklerini önemsemediğime dair kaşlarımı kaldırıp indirdiğimde, dilimin ucundaki kelimeleri dudaklarımdan dışarıya dökmek için hazırlanıyordum. Derin bir nefes çektim, başımı iki yana sallayarak geri verdiğimde bu hareketim, onun yanlış yaptığına ve çok pişman olacağına delaletti.

"Ne var, biliyor musun, Kenan Kerimoğlu?" dedim adım adım ona yaklaşırken. Ellerim sırtımda, bel boşluğumun hafifçe yukarısında bağlıydı.

"Senin karşında, üzerine kaynar sular döküp sırtında kemerle izler bıraktığın, yüzünü morartıp merhem sürülmesine dahi izin vermediğin o çaresiz çocuk yok artık. Bu savaş, sen ölene kadar devam edecek."

"Bu odadan benimle anlaşmadan çıkarsan çok üzüleceksin, Kenan. Ve üstelik," deyip hafifçe gülümsedi. Tehditkâr bir gülümsemeydi bu, keyifle sırıtıyordu. "Üzülen yalnızca sen olmayacaksın. Kim için babana üç kurşun sıktıysan, o da çok üzülecek." Çenesini dikleştirdi. "Sevdiğin kadını ağlatmak ister misin, oğlum?"

Karya.

O büyülü beş harf.

Kalbimi sarhoş eden o yüz. O çehre.

"Ona dokunmana izin vermem, Kenan Kerimoğlu." Parmaklarımı kaldırdım, işaret parmağımla şah damarına baskı uyguladım. "Ona dokunmaya senin nefesin yetmez."

"Ben dokunmayacağım," dedi umursamaz ve bir o kadar da basit bir şekilde. Soru işaretleriyle dolu bakışlarım gözlerinde dolanırken o adamlarına döndü ve bir baş hareketiyle odadan çıkmalarını söyledi. Üçü de teker teker deponun çıkışına ilerlediler, sürgülü kapıyı kenara itip çıktılar.

Açık aralıktan içeriye güneş ışığı sızmış, gözümü almıştı. Gözlerimi kısmamla göz çevremdeki kırışıklıklar gün yüzüne çıkmıştı.

"Ne oluyor?" diye sordum. Duruşumdan taviz vermiyor, en başta olduğu gibi hâlâ dik ve korkusuzca duruyordum. Kendimden emindim.

"Karya için çok güzel planlarım var, oğlum," dedi. Yavaşça benden uzaklaştı, birkaç adım kenara çekildi. Kenara çekilmesiyle kapı tamamen görüş alanıma girmişti. "Yıllardır süren, en başından beri kusursuzca işlediğim planlarım..."

Sabırla titreyerek nefes verdim ve gözlerimi bir anlığına kapattım. Sırtımda bağladığım ellerimin parmaklarını teker teker açmış ve perde misali germiştim. Vücuduma yayılan öfke, nefret, sinir, intikam arzusu ve bunca acıya dayanamamanın vermiş olduğu haksızlığa uğramışlık hissi, beni her dakika bir mum gibi eritiyordu.

"Sadede gel," dedim dişlerimin arasından.

"Seni vuran kişiyi merak ediyor musun?" diye sordu ani bir şekilde konuyu değiştirerek. Sesindeki eğlence ve keyif, her saniye daha da gerilmeme ve sinir katsayımın yükselmesine sebep oluyordu.

"Etmiyorum," dedim keskin bir şekilde. "İtlerinden biridir. Senin gibi ciğeri beş para etmez biri olduğuna eminim."

"Etmelisin," dedi, başını bir kez öne doğru hareket ettirdi. Bir eli sargılı bir şekildeyken diğer eli pantolonunun cebindeydi. Bu rahat tavırları bana yine bir oyunun içinde olduğumu hissettiriyordu. "Etmelisin çünkü ben değil, o dokunacak Karya'ya. O pür, pak, temiz yüzüne..."

Bana doğru adımladı. Ben sinirden yerimde derin nefesler verirken dibime kadar sokuldu. Gözleri gözlerime değdiğinde cebindeki elini çıkardı. Kaldırıp yanağıma dokundu ve iki kere kaldırıp oturttu, sıvazladı. Keyifle gülüyordu.

"Benim cesur oğlum..." Eli yanağıma değmeye devam ederken sabrımın sonuna gelmiştim. "Şimdi merak ediyor musun?"

Sırtımdaki ellerimi çözdüm ve bir anda, hiç beklemediği sırada tek elimle boğazını kavradım. Boğazından tuttuğum gibi nefessiz kalırken yalnızca soluk borusuna yüklenerek onu arkamdaki duvara yasladım, ayaklarını yerden kestim. Parmaklarım, bir cinayetin başrolü oluşunu kabullenmiş gibiydi. Hiç tereddüt etmeden sıkıyor, nefesini kesiyordu.

"Bu gözlere iyi bak, Kenan Kerimoğlu," diye fısıldadım, nefesim yüzünü yalıyordu. "Bu gözler senin Azrail'in."

Yüzü kızarmaya başladığında boğuk sesler eşliğinde elini havaya kaldırdı, parmaklarını şıklattı. Yardım çağrısı gibi bir şeydi bu. Gözlerim onun bu hareketiyle durağanlaşırken boğazındaki parmaklarımı gevşettim. Tam olarak serbest bırakmamıştım. O rahat bir nefes alırken bakışlarımı kapıya doğru çevirdim, tam arkamdaydı. Bedenimi yerinden oynatmamıştım.

Güneş ışığı ufak bir aralıktan içeriye sızarken kapının ardında bir gölge belirdi. Elini kapıya attı ve sürgülü kapıyı sonuna kadar ittirdi. Aydınlık, tüm gücüyle karanlık depoya nüfuz ederken gözlerim, uzun süre karanlıkta kalmanın vermiş olduğu hisle kısıldı. Işığın ardında benim boylarımda bir beden belirdi. Girişin tam ortasında meydan okurcasına duruyordu.

Hiç istifini bozmadan yavaş adımlarla içeri doğru adımlamaya başladığında ışık arkasında kalmış, görüntüsü hafifçe belli olmaya başlamıştı. Omuzları dikti. Elleri pantolonun ceplerindeyken oldukça rahat bir tavırla bize doğru ilerliyordu. Bakışlarım, saniyeler sonra gözlerimin önüne serilen tanıdık simayla yumuşadı. Parmaklarım babamın boğazından kayarak aşağı düşerken karşımda, birkaç metre ötemde bana gülümseyerek bakan beden, kendinden oldukça emindi.

Cüretkâr gözleri, gözlerime kilitlendi.

Nasıl bir oyunun içinde olduğuma anlam veremezken zihnimde karmaşık sorgulamalar dönüp duruyordu. Yutkunuşum ikimizin arasına bir set kurdu. Kuruyan dudaklarımı ıslattım. Babam, arkamdaki duvarla aramdan çıkıp karşımdaki bedene doğru ilerlerken şaşkınlıkla ismini zikrettim.

"Armin."



Az önce öğrendiklerimin etkisiyle yalpalayarak çıktım depodan. Bunca yıl boyunca tek hedefi Karya'ydı o adamın. Ben Karya'nın hayatına girsem de girmesem de günün birinde bulacaktı onu. Niyeti ona zarar vermek olmasa da Karya'nın kaldıramayacağı gerçeklerle yüz yüze getirecekti onu. Karya'nın katlanamayacağı acıları yaşatacaktı.

Sırf bunun için kaçmıştım Karya'dan. Babam, sevdiğim kadının hayatını mahvetmişti ve ben de buna sessiz kalmıştım. Karya bunu öğrendiğinde benden gidecekti, benden ölesiye nefret ederek gidecekti. Bense ondan erken davranıp o giderken kendisine yaratamayacağı güzel hayatı onun adına yaratmak istemiştim. Başaramasam da niyetim her zaman bu olmuştu. Ona borcum olan hayatı ödeyebilmek için terk etmiştim onu.

Kenan Kerimoğlu ölecek, Özgün hapse girecekti. Ben de Karya'nın hayatından çıkacak ve çok uzaklara gidecektim. Karya beni bir ölü olarak bilirken yıllar sonra, canı şimdiki kadar çok yanmayacaktı. Böylece Kenan Kerimoğlu'nun onun için planladıklarına maruz kalmayacak, geçmişinde büyük acılar yaşasa da geleceğinde yaşamayacaktı. Bu yüzden yanında kalamazdım. Yanında kalsaydım, ailesinin katilinin oğluna âşık olacaktı; bu, onu her şeyden daha fazla yıkardı.

Tüm bu planlarım başarısızlıkla sonuçlanmıştı. Şimdi her şeyi mahvettiğim gibi toparlamakla mükelleftim. İstanbul'a dönmek ve Karya'yı, Armin'in günbegün ördüğü, güvenli sanılan zehirli kollarından kurtarmalıydım. Bunu nasıl yapacaktım, Karya beni öldü bilirken nasıl karşısına çıkacaktım, bilmiyordum. Tek bildiğim, onu öylesine özlemiştim ki kokusu bir saniye olsun burnumun ucundan gitmiyordu.

Uzun yolda yüreğimi parçalayan düşüncelerle ilerlerken kenarda gördüğüm telefon kulübesine yöneldim. Kaan'ın numarasını tuşlayıp beklemeye başladığımda çok geçmemişti ki arama cevaplandı, Kaan'ın sesi doldu kulaklarıma.

"Efendim?"

"Kaan... Benim, Karan."

"Karan! Neredesin sen? Hani bir hafta sonra bana, başına bir şey gelmediğine dair belirti verecektin? Hani arayacaktın? Gerçekten öldün sandım! On beş gündür kafayı yemediğim tek bir gün yok! Neredesin, kardeşim?"

Endişe dolu sesi, ilk başta oldukça yüksekken sonrasında birinin duymasından korkmuş olmalı ki fısıltıya dönüşmüştü.

"Yaşıyorum, merak etme. Vuruldum. Anca toparlayabildim kendimi."

"Ne?" diye bağırdı telefonun ucundan. "İyi misin? Kim yaptı?"

"İyiyim. Beni boş ver, sana bir şey söylemem gerekiyor," deyip duraksadım ve birkaç saniye bekledim. "Ben İstanbul'a dönüyorum. Her şey bitti, Kenan Kerimoğlu'nu böyle alt edemeyeceğiz."

"Karan, biz senin mezarına gittik. Artık Karan Kerimoğlu diye biri yaşamıyor. Kim olarak geleceksin? Ne diyeceksin?"

"Bilmiyorum," dedim ve seslice yutkundum. Zor bir soruydu. Bundan sonra ne yapacağımı ve herkese ne diyeceğimi bilmiyordum.

Kenan Kerimoğlu, beni her zaman olduğu gibi iki uçurum arasına sıkıştırmıştı. Köprü olmuştum o iki uçurum arasında. Üzerime basa basa yürüyordu. Bıraksam kollarımı, düşecek ve ölecekti fakat bunu yapamazdım. Çünkü o uçurumun dibinde Karya vardı. Karya'yı onunla aynı sona sığdıramazdım. Onun için kaçtığım her şeyden, yine onun için dönecektim.

"Karan, sen Karya'nın geleceği için dünyadaki varlığından vazgeçtin. Artık bir kimliğin bile yok. Delirdin mi?"

"Dönmek zorundayım, Kaan. Daha fazlasını sorma. Karya'nın geleceği için kendimi yok etmiştim, yine onun geleceği için var edeceğim. Buna mecburum."

Telefonu kapatacağım sırada adımla seslenmesi üzerine duraksadım, telefonu yeniden kulağıma götürdüm.

"Karan, sana bir şey söylemem gerekiyor." Sesinin tınısındaki zorlanma içimdeki şüpheyi uyandırmıştı. "Nasıl söyleyeceğim, bilmiyorum ama bilmen gerekiyor."

"Kaan," deyip derin bir nefes verdim. "Söyle, kardeşim."

"Sana bir ihanet borcum vardı," dedi. Onu göremesem de telefonun diğer ucunda ter içinde kaldığını hissetmiştim. "Karya hariç herkes yaşadığını biliyor. Bunu onlara yapamadım, özür dilerim."



20 Mayıs 2021 | İstanbul

Karan Kerimoğlu

Bundan birkaç ay öncesine kadar ruhum yaşamıyordu. Karya hayatıma girmemiş, bir anda her şeyi altüst etmemişti. Onunla beraber yeniden nefes almaya, bir şeyleri önemsemeye, etrafımdaki insanları duymaya, dünyada yaşanılanları görmeye, güzelliklere kucak açmaya başlamıştım. Ben onunla beraber her şeyi geride bırakmıştım.

Yaşadığım onca şeyden sonra hayata kapılarını kapatmış, her şeyden feragat etmiş bir münzeviydim. Öleceği günü bekleyen, intihar etmekten

korkan bir organizmaydım. Tanrı'nın canımı almasını dilerdim her gece. Onu tanıdığım geceyse diğer tüm gecelerin aksine içimde yeşeren umudun bir daha ölmemesini diledim.

Onu bu kadar kıracağımı bilemedim. Bir adım arkamdan adımlarıma yetişmeye çalışan küçük bir kız çocuğuydu bıraktığımda. Bu kırgınlığın onu ne hâle getirdiğini bilmiyordum.

Ben ondan önce kasımpatılara küsmüştüm. Annemin ölmeden önce pencere kenarında baktığı kasımpatılara bir daha elimi süreme[illegible]. Karya kasımpatılardan bahsettiğinde sanki yaşamayı bırakmış bir damarımda yeniden kanımın aktığını hissetmiştim. Ben onu değil, o beni yaşama karıştırmıştı. Bunun farkında olmasa bile o benim kahramanım, kurtarıcımdı.

"Özür dilerim, kırlangıcım," diye mırıldandım. Beş kırk beş vapurunda, onunla beraber bindiğimizde oturduğumuz bankta oturuyordum. Rüzgâr sert bir biçimde tenimi yalıyor, omuzlarımı sarsıyordu. "Ben aksi ve yaşlı bir adamım. Seni içeri almadım, özür dilerim." Sessiz ve usulca ağlıyordum. Yaşlarım gözlerimden akarken ne bir belirti veriyor ne de gözleri[illegible].

Hissiz bir surat ifadesiyle duruyordum. Bir du[illegible] damlalar gibiydi gözyaşlarım.

"Bu vapura beraber binmiştik. Ben rahat bir şekilde ura[illegible]mıştım," dediğimde yüzümde belli belirsiz bir tebessüm doğmuştu. "Sen[illegible] beni taklit etmek istemiş, bir ırabzana bile doğru düzgün yaslanamamışsın. Görmedim sanıyordun ama ben seni izliyordum. Ben hep seni izliyordum."

Oturduğum bankta yavaşça yana doğru döndüm ve vapurun [illegible] kenarına paralel bir şekilde oturup ayaklarımı da bankın üstüne çektim. Hafifçe kırdım, kırk beş derecelik açıyla tutup kollarımı bacaklarıma [illegible]. Vapur karşı yakaya ilerledikçe sona yaklaştığımı hissediyordum. Birazdan herkesin karşısına çıkacak ve onlardan beni affetmelerini isteyecektim.

Senden beni affetmeni beklemiyorum, affedemezsin de zaten. Ama [illegible] boyunca bunu isteyeceğim.

Mektubuma yazdığım, zihnimde yankılanan cümlelerle [illegible] geldi. Karya'dan hangi yüzle beni affetmesini isteyebilirdim ki? Hangi [illegible] onca acıyı yok saymasını isteyebilirdim?

Onun kalbi yumuşacıktı. Buna tutunuyordum.

"Beni affetmesen de beni sevmesen de benden nefret de etsen [illegible] seni korumak için geçireceğim, Karya Eşsiz." Onunla artık bu [illegible] miydik, bilmiyordum. Ama beni etrafında istemese de buna [illegible]. Onu, babamın felaketleriyle bir başına bırakamazdım. "Her[illegible] kalbini en çok ben kırmış olabilirim ama kırık kalbin için [illegible] etmeyi de bilirim."

Vapur kıyıya yaklaşana kadar oturduğum yerden denizi izledim. Kollarım dizlerime sarılmıştı, başımsa diz kapaklarımdaydı. İçimdeki üzüntü beni derin buhranlara sürüklerken vapurun durmasıyla kollarımı çözdüm ve acele etmeden ayaklandım. Karya'yla bindiğimiz zamanlar, herkesten önce inmek için kıyıya yanaşmadan çıkışa ilerlerdik. Şimdiyse herkesin inmesini bekliyordum.

Hayat bazen böyle ikilemlerle canımı yakıyordu. Onunlayken ve onsuzken yaptıklarımı arasındaki fark, o ince çizgi boğazıma dolanıyor ve nefesimi kesiyordu.

En sonunda vapurdan indim ve sahil boyunca yürümeye başladım. Birkaç dakika sonra kafenin önüne geldiğimde içeriye girmeye cesaretim yoktu. Bahar'ın öfkeli bakışları, Korhan'ın üzgün suratı, Karya'nın kırgın gözleri... Hepsi kalbimi yaralayacaktı. Beni anlamayacaklarını biliyordum. Bugüne kadar hiç anlaşılmamıştım ama içten içe hep anlamalarını istedim.

Derin bir nefes alarak elimi kafenin kapısına attım, gözlerimi bir anlığına kapatıp içeri giriş yaptım. Kapı, ardımda bir içeri bir dışarı sallanarak en sonunda kapanırken bakışlarım kafenin içerisinde dolanıyordu. Birkaç müşteri vardı. O yoğun sıcak kurabiye kokusu her daim olduğu gibi yine ağırlıktaydı.

"Karan?"

Gözlerimi soluma çevirdiğimde elindeki paspasla bana bakan Azra'nın gözleriyle kesişti gözlerim. Şaşkın suratı çok geçmemişti ki anlamsız bakışlara bıraktı yerini. Anlam veremeyen, varlığımdan hoşnut olmayan bakışlara...

"Ne işin var burada?" diyerek elindeki paspası bıraktı ve yanıma kadar geldi.

"Geri döndüm," diye yanıtladım onu. Bakışlarım onun üzerinde değil, kafenin içindeydi. Aradığım şeyi bir türlü bulamıyordum. Neredeydi? Neredeydi güzel gözleri, yumuşacık saçları, narin elleri, kırılgan bedeni? Neredeydi kırlangıcım? Benim eşsizim... Neredeydi?

"Ne yani? Bu kadar mı?" diye sordu Azra şaşırarak. Elleri belindeydi ve bana olan öfkesi gözler önündeydi. Bunu saklamıyordu. "Bu kadar basit mi? *Öldüm,* deyince öldün. *Döndüm,* deyince de döndün. Öyle mi?" Öylesine sorular değildi, gerçekten cevap bekliyordu fakat vereceğim hiçbir cevapla da tatmin olmayacağı aşikârdı. Ona ne desem, gözlerindeki ateşi söndürmeyecekti.

"Ne bekliyorsun, Azra?" Bakışlarımı kafenin içinden çektim, Azra'ya çevirdim. Evet, hatalıydım fakat kimsenin beni sorgulamasına izin vermeyecektim. Çünkü kimse neyi, neden yaptığımı anlayamazdı. Kaan'dan baş-

ka kimse, o intikam hırsının nasıl bir his olduğunu bilemezdi. "Ne desem rahatlayacak için? Söyle."

Azra cevap vermedi. Bir adım geri çekilerek baştan ayağa süzdü vücudumu. Kınayan ve küçümseyen bakışları konuşmadan dahi. *Yazık,* diyordu âdeta. Bana bu kadar tepkili olmasını anlayabiliyordum. Karya onun için çok değerliydi. Tıpkı benim gibi onun da hayatını kurtarmıştı. İçindeki öfkenin bu denli kuvvetli olmasını anlamsız bulmuyordum.

"Gerçekten mi ya?" diye sitemkâr bir ses tonuyla konuştu Azra. Ellerini kısa, küt saçlarından geçirdi, ensesine doğru topladı fakat parmaklarını saç tellerinden ayırdığında yeniden yanaklarına doğru tel tel döküldü. Dudaklarını ıslattığında onu dinlemeyip ilerlemeye başlamıştım ki peşimden gelmeye başladı. "Neden döndün Karan? Eski hayatını, dostlarını, evini özlediğin için mi gönderdin Karya'yı buradan? Onunla burada kalamayacak kadar mı nefret ediyorsun ondan?"

"Ne?" diyerek duraksadım ve hızla ona döndüm. Gözlerimi kısmıştım, dudaklarım aralandı. "Karya nerede?"

"İstediğin oldu." Siniri bozulmuşçasına gülümsedi fakat hızla kendini toparladı. Öfkesini diri tutmaya çalışıyordu. Bu olanlara bir anlam veremediği gülüşünden belliydi. "Çok sevgili suç ortağın, onu buradan kovdu." İmalı ses tonu, benim kadar Kaan'a da öfke duyduğunu gözler önüne sermişti.

Son kez Azra'ya baktım ve cevap vermeden mutfağa ilerledim. Perdeyi tek hamlede kaldırdım, içeriye girdim. Girdiğim gibi olduğum yere bir mızrak misali saplanmam bir olmuştu. Bahar ve Kaan tezgâhın iki yanında birbirlerine bakarken varlığımı fark etmeleriyle gözleri bana döndü. Kaan sevinçle koşup, "Kardeşim!" diyerek bana sarılırken benim gözlerim Bahar'ın üstündeydi. Kaan'a sarılamamıştım bile.

Bahar ifadesizce gözlerime baktı uzun uzun. Ardından hiçbir önemi yokmuş, ölsem de kalsam da, gitsem de gelsem de aynı kapıya çıkıyormuş gibi önüne döndü. Elindeki kahve paketlerini raflara yerleştirmeye devam etti. Benim varlığımdan rahatsız dahi olmuyordu, bu canımı yeterince yakmıştı. Ölmesem de ölmüşüm gibi, yokmuşum gibi bakıyordu.

Kaan bedenini bedenimden ayırıp bir adım geriye çekildiğinde bakışlarımı, Bahar'dan alarak Kaan'a yönelttim.

"Karya," diye mırıldandım şüpheyle. "Karya nerede, Kaan?"

Karya hariç herkes ölmediğimi biliyordu, bir gün geri dönebileceğimi de. O yüzden karşısına çıkıp, *ölmedim, ben geldim,* demek istediğim kişi oydu. Onun beni ölü olarak görüp görmeyeceğini merak ediyordum. Kol-

larını bana sarıp sarmayacağını, nefret kusup kusmayacağını, saçlarımı oksayıp okşamayacağını bilmek istiyordum.

"Kaan, cevap versene! Nereye gittiğini bilmiyor musunuz?"

Bahar bu sorumla inanamazcasına tısladı ve gülümseyerek arkasına döndü, elindeki havluyu sertçe tezgâha bıraktı. Elleri belindeyken siniri omuzlarından ve dizlerinin titremesinden belli oluyordu. Kaan zorlukla nefesini verdi, ardından dudaklarını araladı. Tam konuşacaktı ki Bahar birkaç adımda aramızdaki mesafeyi kapatıp burnumun dibinde nefretle soludu.

"Sen bu soruyu sorabileceğini mi zannediyorsun?" diye sordu, sesinde ne alay ne de yargılama tınısı vardı. "Sen kendinde Karya'nın nerede, ne hâlde olduğunu merak etme hakkı mı buluyorsun?" Başını iki yana salladı. Azra o sırada Bahar'ın kolundan tutuyor ve onu sakinleştirmeye çalışıyordu.

Bahar öfkeyle gözlerini kapattı, dudaklarından derin bir nefes verip yeniden gözlerime kilitledi gözlerini.

"Bahar," diye mırıldandım yardım dilercesine. Beni anlamasını ve gözlerimdeki kırgınlığı görmesini istiyordum. Bu olanlardan mutlu olmadığımı bilsin istiyordum. Yıllar önce neden yaptıysam her şeyi, yine aynı sebepten yaptığımı görsün istiyordum. Sözleriyle daha fazla canımı yakmaması için gözlerine baktım öylece. "Lütfen," diye fısıldadım.

"Ölmemişsin, Karan." Zoraki bir şekilde gülümsedi, bu gülümseyişin manasını çok iyi biliyordum. Bana yıllar öncesinin hesabını sormak istiyordu hâlâ, farkındaydım. "Ölmemişsin! Çok sevindim. İnan, çok sevindim. Ama keşke bizi ölmene, yaşamandan daha çok sevinecek kadar nefretinle doldurmasaydın."

Ölmeme, yaşamamdan daha çok sevinecek kadar nefretimle doldurmuştum onları.

Buruk bir şekilde dudaklarımı birbirine bastırdım, bu cümlenin ağırlığının altında ezilirken nefretini kabullendim. Bu hayatta kimse yaşamama sevinmemişti zaten. Ne bekliyordum ki? Buna alışıktım ben, buna fazlasıyla alışıktım. Aksine inanmak istemiştim sadece. Birilerinin de beni anlayıp sevebileceğine, bu dünyadaki her ihtimalden çok daha fazla inanmak istemiştim.

"Nasıl başarıyorsun bunu?" diye sordu, sesi oldukça tekdüzeyken aniden yükseldi. "Ya tamam, bizi geçtim. İnan bana, bizi geçtim. Gerçekten, dostluğumuz da yıllardır yaşadıklarımız da umurumda değil. Ama..." dedi ve az önceki sert cümleleri kuran yargılayıcı ve keskin sesi titremeye başladı. Başını yana eğip, gerçekten bir cevap beklediği bir soru sordu: "Ama avucunun içerisinde korka korka yaşamayı öğrenen o kıza, bunu nasıl yaptın? Onu o hâliyle sokak ortasında nasıl bıraktın?"

Bahar'ın dili zehirli bir oktu. Ve o oku saplamaktan hiç çekinmiyordu. Her seferinde ittiriyordu avuç içleriyle.

"Bahar," diye ismini sayıklayabildim söylediği onca şeye karşın. Susturum. Bahar, bu yakarışımla yavaşça arkasına doğru döndü ve parmaklarını saçlarından geçirip hızla kalkıp inen göğsünü dizginlemeye çalıştı. Azra'nın eli hâlâ Bahar'ın kolundayken bana baktı öylece, gözlerinde hiçbir derinlik yoktu.

"Terk etmeni gerçekten geçtim, Karan," dedi, önemsiz bir şeymiş gibi omuz silkti. *Bunu sineye çekebilirdi,* diyordu beden dili. "Karya'nın içindeki yaşama hevesini niye öldürdün?" diye sordu sakince. "Niye yaptın bunu? Biz aynıydık Karya'yla. Beraber yaşamayı öğreniyorduk. Sen benden rakım arkadaşımı çaldın, Karan. O yarıda kaldı, koşamadı daha fazla."

Karya'ya dair büyük özlem duyuyordu, bunu sesinden çok net bir şekilde hissedebiliyordum. Gözleri bir anlığına Kaan'a kaydı, ardından tekrar bana döndü. Duvara yaslanmış bir şekilde, gücümü tüketmişçesine gözlerine bakıyordum.

"O yaşama hevesi sendin, Karan. Sen kendini öldürdün." Dudaklarını büktü, bilemez gibi omuzlarını kaldırıp indirdi. "Değdi mi? Merak ediyorum sadece... Değdi mi?"

"Azra, Bahar," diyerek ayrı ayrı isimlerini zikretti Kaan uyarıcı bir ses tonuyla. "Hiçbir şey bilmiyorsunuz." Elimi Kaan'ın omzuna attım ve hafifçe sıvazlayarak susturdum onu. Bakışları irislerime sabitlendiğinde göz kapaklarımı kapatıp açtım susması için. Beni anlamış olacak ki başını hafifçe salladı, yutkunup geri çekildi.

"Haklılar, Kaan. Çok haklılar."

Gözlerimi Kaan'dan çektim ve tavana diktim. Yaşlar yanaklarımdan sessizce akıyordu, hiçbir belirti ve tepki vermiyordum. Gözlerimin beyazları kızarmıştı.

"Kendimi öldürmeyi beceremediğim gibi onu da yaşatamadım. Haklısınız. Yemin ederim, haklısınız." Yutkunuşum bir halat gibi düğüm olup boğazıma sıra sıra dizildiğinde nefessiz kaldığımı hissetmiştim. Ani bir şekilde göğsümü kaldırdım ve derin bir nefes çektim ciğerlerime. Yeniden duvarla buluşturdum sırtımı. "Böyle olsun istemedim."

"Kardeşim," diye araya girip bu can çekişe bir son vermek istedi Kaan ama yeniden söze girerek susturdum onu.

"Ben sandım ki bu işkenceyi bitirebilirim," dedim harelerim tavanda dolaşırken. "Sandım ki bensiz de olsa ona mutlu bir hayat bırakabilirim. Mahvettiğim her şeyi toparlayabilirim." Dudaklarım titriyordu. "Olmadı," diye mırıldanmamla sesim çatallaştı, bir çocuk sesi gibi titredi.

Bahar'a döndüğümde gözleri yaşlı yaşlıydı. Dudaklarımı ıslattım ve ondan gerçekten bir el uzatmasını bekliyor gibi baktım gözlerine. Az önceki öfkesi yatışmıştı. Tezgâhın önündeki yüksek tabureye yaslanmış, elini de dudaklarının önüne yaslayarak ağlıyordu. Öylece baktık birbirimize.

"Karya nerede, Bahar?" diye sayıkladım. Hiç çekmedi bakışlarını üzerimden ve yerini ezberlemişçesine arka cebine attı elini. Bir kâğıt çıkardı, parmaklarının arasında tutup bana uzattı. Titreyen parmaklarımla kâğıdı tuttuğum an, tüm gücüm tükendi. Dizlerim sarsılıyordu âdeta. Yaslandığım duvarın dibine çöktüm.

Bu nasıl bir acıydı böyle? Bir sonu yok muydu?

Elimde tuttuğum kâğıda baktığımda, üzerinde benim yazımın olduğunu gördüm. İkiye katlanmıştı. Açtığımda, arkasında Karya'ya bıraktığım mektup olduğunu gördüm. Benim mektubumun arkasına bırakmıştı veda sözlerini. Canım öylesine yanıyordu ki ondan kalan her detay, beni un ufak edip küllerimi etrafa savuruyordu.

Yaşlı gözlerimi sildim çaresizlikle, göğsüm titrerken okumaya başladım mektubunu.

"Ailem sandığım insanlara, sizlere.

Teşekkür ederim. Bana bu altı ayda hiç yaşamadığım kadar mutluluk verdiniz. Bana gerçek bir hayat bahşettiniz ve yaşamayı öğrettiniz. İlk defa benden korkmayan, beni hor görmeyen, korkunç olduğumu düşünüp başından savmayan ve dahası, her şeyden öte seven insanlarla karşılaştı yolum. Belki de o gün bayılmasaydım, hiçbir zaman sevginin ne demek olduğunu bilemeyecektim. Teşekkür ederim. Beni sevdiniz ve bunun için size ömrüm boyunca minnettar kalacağım.

O yüzden bu isteğinizi geri çevirmeyeceğim, bunu size borçluyum.

Gidiyorum. İstediğiniz gibi, istenmediğim gibi.

Kendime uzakta bir hayat kurmaya, kendim gibi küçük insanların, küçük şeylerle büyük mutluluklar yaşadığı yerlere gidiyorum.

Açıkçası istenmediğimi öğrenince biraz kırıldım. Sonra bana hiçbir zaman bir ailem olmayacağını hatırlattığınız için teşekkür ettim. İnsan yerini ve haddini bilmeli, derler. Buradan yerimi ve haddimi bilerek ayrılıyorum. Kırılmaya bile hakkım olmadığını idrak edip, her sevgi gördüğüm yeri evim olarak göremeyeceğimi acı bir şekilde öğrenerek veda ediyorum.

Umarım hayat bir yerlerde karşıma çıkarır yine sizleri. O zaman bu kadar kırılgan olmazsam ve sizler de hâlâ istemiyor değilseniz beni, belki bir bardak süt içebiliriz.

Sıcak değil ama. Soğuk.

Son olarak eğer kızmazsanız, pencere kenarında Karan'ın bana aldığı kasımpatılar var. Giderken onları yanıma alamıyorum. Böylesi çok daha kolay

olacak çünkü. Onun varlığını unutmak için direnen aklıma, onun yokluğunu ezberletmenin başka bir yolunu bulamadım. Her şeye rağmen bu dünyada, Karan'dan kalan bir şeyler yaşasın istiyorum.

Kasımpatılara çok iyi bakın.

Unutmadan, Karan'ın toprağına çiçekler ekmeyi unutmayın, olur mu?

Karya."

Yazdığı notu okumayı bitirdiğimde, parmaklarım arasında sıkıca kavradım kâğıt parçasını. Bileğimi dudağımın üzerine kapatıp ağlamamı durdurmaya çalıştım. Kaan yanıma çömelip diz kapaklarımın üzerine yerleştirdi ellerini, gözlerime baktı. Harelerim onunla buluşunca ağlaya ağlaya sayıkladım.

"Büyümüş," dedim ilk önce, gururla doldurdum sesimi. Ardından utançla eğdim yüzümü. "Cümleleri bile büyümüş."

Elimi Kaan'ın boynuna attım ve kendime çekip sarıldım ona. Dengesini sağlayamamış, üzerime yatmıştı boylu boyunca. Bahar arkasını dönüp elini dudaklarına kapattı, birkaç saniye nefesini kontrol etmek adına çabaladı fakat en sonunda bir hıçkırık firar etti boğazından.

Yavaşça yanıma sokuldu, eğilip elini göğsüme koydu.

"Sevdiği adamın öldüğü gerçeğini kabullenmek zorunda olduğu yerlere gitti," dedi. *Sevdiği adam* kelimesinde takılı kaldım, aşamadım. "On dokuz yaşında, yüreğinde buruk bir aşk hikâyesiyle yapayalnız olduğunu hissederek terk etti bu şehri. Planların, bu geleceği mi bahşetti yavru kuşuma?"

Hıçkırarak ağlamaya başladığında güçsüz düştü ve başını omzuma yasladı. Bacaklarım ileriye doğru uzanmışken başım duvara yaslıydı. Tavanı izliyordum. Kaan'ın göğsü, göğsümle birleşmiş bir şekilde vücuduma sarılmışken başı omzumdaydı. Bahar'ın eliyse Kaan'la benim bedenimin arasındaydı. Öylece duruyorduk.

Bahar ve Karya arasındaki bağı anlayabiliyordum. Bahar'ın ona bu denli düşkün olmasının, ona çektirdiğim acılar yüzünden bana nefret kusmasının sebebini çok iyi biliyordum. Hak da veriyordum, buna karşı çıkacak değildim. Bahar, Karya'yı kendisine bahşedilmiş bir mucize olarak görüyordu. Kaybettiğinin yerine konulan bir mucizeydi Karya onun için.

"Biz ne yaptık böyle?" diye fısıldadı Kaan üçümüzün arasına. Üç arkadaş, lisede olduğu gibi el ele vermiş ve geri dönülmez hatalara bir bataklık gibi batmıştık. "Biz ne yaptık Karya'ya, kardeşim?"

"Sadece normal olduğunu hissetmek istedi." Azra'nın sesiyle bakışlarım ona kalkmıştı. Kaan ve beni hedef alarak konuşuyordu. "Fazlasını değil. Siz eğer bu yaptıklarınıza birbirine güvenmek, dayanışma, dostluk divorsanız... Benim yetimhanede öğrendiklerimden çok farklıymış. Sebebiniz ne olursa olsun, isterseniz onun için ölümü göze alın, bu yaptığınızın bir telafisi yok."

Kaan'a doğru adımlarken Kaan doğruldu ve yanıma doğru düştü. Yüzü Azra'ya dönükken Azra tam onun önünde durdu. Yüzüne, hayal kırıklığı ve acı dolu gözlerle bakıyordu.

"Siz böyle mi seviyorsunuz insanları?" diye sordu. "Ya sen, Kaan? Sen böyle mi seviyorsun?"

Kaan cevap vermedi. Öylece kaldı karşısında. Ama yıkılışını izledim. Yirmi katlı bir binanın tepesindeyken o binayla beraber çöküşünü, enkazın altında kalıp can çekişine kadar gördüm. Azra eğildi, Kaan'ın gözlerinin hizasına çöktü. Gözlerindeki derinliği anlamlandırmak ister gibi uzun uzun baktı.

Başını umutsuzca, yargılarcasına iki yana salladı.

"Sevmeyin," dedi. Gözleri kısa bir süreliğine bana da değdi ama sözleri en çok Kaan'ı yaraladı. "Siz eğer böyle seviyorsanız kimseyi sevmeyin. Sevmek, bir insanın umudunu öldürmek değildir. Sevmek, dünyayı siyah-beyaz gören bir insanın umutsuzken bile gökkuşağının varlığına sıkı sıkıya bağlanmasını sağlamaktır. Siz renkleri körelttiniz. Gökyüzünü siyaha boyadınız."

"Azra..." diye yerinde inledi Kaan.

"Eğer ki siz böyle seviyorsanız insanları..." deyip ayaklandı Azra ve elini arkasına attı. Önlüğünün iplerini çözdü, bir çırpıda üzerinden çıkarıp sertçe tezgâha bıraktı. "En iyisi sizden uzak durmak..."

Azra, hızlı adımlarla mutfağın çıkışına yönelmişti ki Kaan, gözyaşlarını silip ayaklandı, önüne dikildi. Geçmesini engelleyip gözlerine bakmasını sağladı.

"Azra, dur! Dur gitme, yalvarırım." Sesi öylesine çaresiz çıkıyordu ki boğazında bir çocuk, gece yatağına aç girmişti. Canı yanıyordu. "Gitme, lütfen."

Azra başını hafifçe kaldırdı, yana doğru kırdı. Göz pınarlarında biriken yaşlar dalgalanırken Kaan'ın gözlerine inançsızca baktı. Çenesi titriyordu.

"Ben gökkuşağının renklerine âşık bir kızım, Kaan. Gökyüzümün siyaha boyanmasını istemiyorum."

Kaan'ı yavaşça omzundan itekledi ve kenara çekilmesini sağlayıp mutfaktan çıktı. Arkasında bıraktığı yıkım pek de umurunda değildi fakat bu umursamazlığa kızabilecek hak da bizde yoktu. Haklıydı. Sonuna kadar haklıydı hem de. Biz aydınlık mutluluklarla dolu bir hayat hayal ettiğimiz herkese, karanlıklarla dolu mutsuzluklar getirmiştik.

Bunun farkındalığıyla yere çöktü Kaan, yeniden yanı başıma oturdu. Sırtını duvara yaslayıp başını, benim başımın yanında bulunan duvarın di-

ğer kenarına yasladı. Bir bacağını ileri doğru uzatmıştı, diğerini ise karnına doğru çekmiş, hafifçe eğmişti. Başı duvara yaslıyken iki yana salladı.

"Biz kötü insanlar mıyız, Bahar?" diye sordu.

"Değiliz," diye yanıtladı Bahar onu. Az önceki dalgalı denizimiz durulmuş, yerine bir ölüm gecesinin sabaha kavuştuğu günkü durgunluk ve sessizlik almıştı. Sanki olan biten her şeyi kabullenmiş bir kazazede, uçurumun kenarında hayatın sonunun gelişini bekliyordu. "Bilmiyorum. Belki de öyleyiz."

"Ya Karya?" diye sordum kendimi alıkoyamayarak.

"O her insanın içinde bir iyi olabileceğine inanacak kadar saf hâlâ. Oysa her insanın içinde bir kötü olabileceğini bilmiyor." Elini yüzüne attı ve yanağındaki yaşları sildi. "Öğrenecek."

"Öğrenecek mi?" diye sordum. Ses tonumda kırık bir ümit ve dediklerinin gerçekleşmesini her şeyden çok isteyen yarım bir dilek vardı.

"Kendin demedin mi?" diye sordu, neyi kastettiğini anlayamayarak bakışlarımı tavandan çektim, ona indirdim. "*Cümleleri bile büyümüş*, diye. Cümleleri büyüyen insan bir daha küçülmez, Kaan. Karya'dan çalınanlar bir hayattan daha fazlası. Bir gün her şeyi öğrendiğinde, her insanın içinde bir iyi olduğuna değil, bir kötü olduğuna inanmaya başlayacak."

Duyduklarımın acısıyla kalbimde sızlayan derin yara, yerini hatırlatmak istercesine zonklamaya başladı. Avucumda tuttuğum mektubu kavrayarak ayaklandım, tezgâha bıraktım. Bahar ve Kaan da benimle birlikte ayaklanırken gözyaşlarımı sildim, derin nefesler alıp üzerime çekidüzen verdim. Gözlerimi kararlılıkla doldurdum.

"Karya'yı bulacağım. Gerekirse tüm İstanbul'u altüst eder, yerin yedi kat dibinde de olsa çıkarır, getiririm onu."

Bu sırada mutfağın perdesi aralandı. İçeri nefes nefese Korhan girdi. Hareleri irislerime değdiğinde ani bir şekilde duraksamış, dilinin ucunda bekleyen kelimeleri yutmuştu. Yutkunuşu, yüzündeki tüm mimikleri gererken çene hatları keskinleşmiş, gözleri kararmış, bakışları öfkeyle dolmuştu.

Bir anlığına gözlerini kapattı. Vücudunun baktığı yönü çevirip Bahar'a döndü. O da tıpkı Bahar gibi yokmuşum gibi davranıyordu. Korhan, her zaman grubumuzun en duygusalı olmuştu. Bana ne denli kırgın ve sinirli olduğunu tahmin edebiliyordum. Onun için gitmemin de ölmemin de telafisi yoktu. Benim üzerimi çizmemiş, silmişti.

"Korhan..."

"Karya gitmemiş," diye kesti sözümü nefes nefese. Kaan'ı da beni de görmezden geliyor, yalnızca Bahar'a doğru konuşuyordu. Göğsü hızla kalkıp inerken tezgâhın üzerinde duran mektubu görmesiyle aradığı şeyi

bulmuşçasına başını bir defa öne doğru salladı, ardından bedenimi kenara itekleyerek tezgâha ulaştı. Mektubu aldı.

"Ne demek *Karya gitmemiş*?" derken Bahar, saçlarını kulaklarının arkasına sabitlemiş, hızla Korhan'a yaklaşarak onun incelediği mektuba bakmaya başlamıştı.

Korhan, elinde tuttuğu defteri salladı birkaç kez. Ardından tezgâhın üzerine koydu ve gelişigüzel bir biçimde ortalarından bir sayfa açtı. Mektubu sayfanın alt kısmına koyarak bir elinin işaret parmağını mektupta, diğer elinin işaret parmağını ise defterin sayfalarında gezdirdi. Bahar onu izliyor, ne yapmaya çalıştığını algılamaya çabalıyordu.

"Korhan, bir şey söyle!" diye bağırdım fakat beni duymadı bile. Böyle yapması canımı yakıyor olsa da şu an zihnim, Karya'nın isminden başka hiçbir şeyi algılayamıyordu.

Efsunlu bir kelimeydi.

"Bu mektubu Karya yazmadı." Elleri, vücudundan bağımsız bir şekilde, oldukça aceleci bir tavırla bir mektupta bir defter sayfasında korkuyla geziniyordu. "Karya'nın çekmecesindeki günlüğünü buldum. Ya bu mektubu Karya yazmadı ya da ona zorla yazdırıldı." Ellerini tezgâha yaslayıp öne doğru eğildi. "Ona yardım etmemiz için yazısını değiştirmiş olmalı."

"Ne?" diye bağırdı Bahar ve ellerini dudaklarının önüne getirdi. Ani bir şekilde sarsılarak ağlamaya başlamıştı. Endişe dolu gözleri üzerimizde dolanıyordu.

"Günlerdir her yerde Karya'yı arıyorum. İstanbul'da gidebileceği tüm otellere ve pansiyonlara baktım. Karya'dan hiçbir iz yok. Belki teyzesine gitmiştir diye teyzesine ulaştım, çaktırmadan yokladım. Oraya da gitmemiş, haberi bile yok kadının olanlardan." Zorlukla derin bir nefes verdi ve doğruldu. "Tüm uçak, otobüs ve tren seferlerini araştırdım. Hiçbirinde Karya Eşsiz adına bir bilet kesilmemiş."

"Yani?" diye sordu Kaan.

"Yani Karya, İstanbul'da," dedi, ardından ellerini yüzünde gezdirdi, sarsarak sıvazladı. "Ve dahası, bir manyak tarafından alıkonuluyor."

Bahar, duyduklarını reddedercesine başını iki yana sallayarak ve çığlıklar atarak gerisin geriye adımladı. Sırtı tezgâha çarptığı an, kendini daha fazla ayakta tutamayarak yere yığıldı. Kaan, hızla Bahar'ın yanına çökerken Korhan, acıyla arkasına döndü, yüzündeki ifadeyi saklamaya çalıştı.

Hızla omuzlarından tuttum, kendime çevirdim.

"Kardeşim, bir şey söyle. Yalvarırım."

Bana olan öfke ve nefretini bir kenara bıraktı. Omuzları güçsüzlükle çöktü ve olanları anlatmaya başladı:

"Evine gittim. Odası kilitliydi ama anahtarı yanına almamıştı, askıda duruyordu. İçeri girdim. Her şey üstünkörü toplanmış gibi duruyordu ama komodinin üstündeki anne babasıyla olan fotoğrafını bile yanına almamıştı." Bunun anlamını ikimiz de biliyorduk. Karya, o fotoğraf olmadan gitmezdi. Onu mutlaka yanına alırdı. "Yalnızca kaba olan, gittiğine inanacağımız şeyler toparlanmıştı. Yatağının altında bu günlüğü buldum."

"Devam et."

Göğsüm titriyordu.

"Günlükte iki yıl önce yazılan, peşinde birilerinin olduğundan bahsettiği yerler var. Hiç açık açık yazmamış. Sanki gizli bir sır, bir günahmış gibi gizliden gizliye acısını dökmüş. Birini öldürdüğünü..." dediği an Bahar'ın ağlaması durdu, şok içinde Korhan'a bakmaya başladı. "Ve bu cinayetin kendisini de öldürdüğünü yazmış."

Ellerim, Korhan'ın omuzlarındayken gözlerim, tezgâhın üzerinde duran günlüğe kaydı. Hızla avuçladım günlüğü, alelacele bir şekilde sayfalarını karıştırmaya başladım. Korhan bu sırada konuşmaya devam ediyordu:

"Odasını karıştırırken kapısının kenarındaki süpürgelikte çamur izlerine rastladım. Biri sürtünmüş. Belli." Yutkundu ve dudaklarını birbirine bastırdı acıyla. "Her şeyi geçtim, Bahar'ın söylediğine göre babasından kalan tek şey, eski bir radyoymuş. Odasında, yere düşmüş, parçalanmış bir hâldeydi."

Elim kalbime gitti. Etimin altında, yerinde can çekişen ve karnı ağrıyan bir çocuk gibi kıvranan kalbime... Dünyadaki tüm güzellikleri onun adıyla çağıran, bugüne kadar binlerce defa tekleyen ama hiçbirinde onu gördüğündeki gibi atmayan kalbim, onun yaşadıklarını idrak etmeye başladıkça etine bir bıçak batırılıp yavaşça ve ölmesine zaman tanıyarak aşağı çekiliyormuşçasına bağırıyordu.

"Korhan," diye sayıkladım öne doğru sendeleyip elimi köprücük kemiklerine yaslarken. Nefeslerim daralıyor, kalbim sancıyordu. "Korhan... Karya nerede?"

"Kim yapar bunu?" dedi Bahar ağlarken. "Kim, ne ister Karya'dan? O, kime ne zarar verebilir ki?"

"Mey."

Dudaklarımdan dökülen isimle mutfaktaki herkesin bakışları üzerime döndü. Başımı Korhan'ın omzundan kaldırdım ve kalçamı tezgâha yaslayarak nefeslendim. Karya'ya bir not gelmişti ve benden bunu saklamak istemişti. Geçmişinde neler yaşadığını bilmiyordum ama onu günlerce eve hapsedecek kadar korkunç olduğu kesindi.

"M-Mey mi?" diye sordu Bahar.

"O kim? Sen nereden tanıyorsun?"

"Bilmiyorum." Sayıkladım sessizce. "Sadece varlığından haberdarım. Fazlasını bilmiyorum." Başımı öne eğdim, gözyaşlarımı usulca akıttım. "Karya, bir yerlerde bizden yardım bekliyor ve ben, hiçbir şey bilmiyorum. Kimin elinde, ne hâlde, nasıl hissediyor, y-yaşıyor mu? Bilmiyorum."

"Karya gideli on gün oldu," dedi Kaan, kanı çekilmiş gibi yüzü beyazlamıştı. Yutkundu. "On gün... Çok fazla."

Kalbimden gelen ağrıyla ani bir şekilde inledim fakat dişlerimi öyle bir sıkıyordum ki inleme içimde yankılanmış, dudaklarımda yalnızca yankısı kalmıştı. Bahar hızla ayaklanıp bir elini karnıma, diğerini sırtıma attı. "Karan, iyi misin?" diye sordu endişeyle. Canım acısa da acımı irislerimin ardına saklayarak minnetimi gözler önüne serdim.

Benden nefret de etse hâlâ benim kardeşimdi. Ölmemi istemiyordu.

"İyi değilim, Bahar," dedim başımı iki yana sallayarak. "İyi değilim. Karya on gündür bir psikopatın elindeyken hiç iyi değilim."

"Karan..."

"Kalbim hastalığa dayanabilir ama buna dayanamaz, Bahar. Kalbim, onun gözyaşına katlanamaz."

Başımı omzuna gömdüm, hıçkırarak ağlamaya başladım. Eğer Karya on gündür o adamın elindeyse her şey için çok geç olabilirdi. Bir insanın kurtulmak için umut beslemesi adına çok büyük bir süreydi bu. Bir insanın yardım geleceğine inanması için umudunu diri tutmasının mümkün olmayacağı bir süreydi.

Karya on gündür alıkonuluyorsa geri dönüşü olmazdı hiçbir şeyin.

"Dünya kadınlara karşı çok zalim."
Agatha Christie

BÖLÜM 19:
KANLI GEÇMİŞİN YATAĞI

Bitti, güzel kızım. Acıların sona geldi. Bir adım ötesi yok, bir adım ötesi uçurum. Kalbini sök yerinden, bırak boşluğa hiç çekinmeden.

Bitti, güzel kızım. Acıların sona geldi.

20 Mayıs 2021 | İstanbul

Karya Eşsiz

On gün oldu.

On gündür bana kıyameti yaşatan bir adamın elinde, duvarları is kokan bir odanın ortasındaki yatakta, ellerim yatak başlığına kelepçelerle bağlı, ayaklarımsa halatlarla yatağın iki ayrı ucuna sabitlenmiş bir şekilde kurtarılmayı bekliyordum. On gündür onun insafına bırakılmıştı hayatım. Nefes alamıyordum. Bu kabir gibi odada, bir an dahi olsun nefes alamıyordum.

Gözlerim ağlamaktan acımaya başlamış, kenarları yara olmuştu. Açmak ve etrafa bakınmakta zorlanıyordum.

Bacaklarım günlerdir gergin bir hâlde, hiç hareket etmeksizin durmaktan öylesine acıyordu ki ayağa kalksam bir hafta sonra yürüyebilirdim sanki. Bileklerimi hissetmiyordum. Kelepçeleri fazla zorlamış, yara bere içinde bırakmıştım her yerimi. Gözlerimi açtım zorlukla. Odanın gri ve duvar kâğıdı sökülmüş, avizesi yarıya kadar düşmüş tavanına baktım. Fakat göz kapaklarımı açık bıraktığım her saniye irislerimin önü sulanıyordu.

Yoğun bir is kokusu, ruhumu ele geçirdiği gibi odayı da ele geçirmişti. Hiçbir şeye gücüm yoktu, öylece yatıyordum yatakta. Artık karşı koymaya, bu durumu reddetmeye dahi gücüm kalmamıştı. Hatta öyle ki ellerimi ve bacaklarımı çözse bile bu odadan çıkabilmem saatlerimi alırdı. Güdemezdim ki bir yere bu hâlde. Tek adım atamaz, yere yığılırdım.

Ve bu, beni ilk defa korkutuyordu.

İlk defa ölümün kucağında, ninnilerle bir uykuya yatırılmaktan dehşetine ürküyordum.

Günlerdir ölmek istemediğime dair sayıklıyordum. Ölsem belki bitecekti bu zulüm ama benim dudaklarım, *ölmek istemiyorum*, diye sayıklıyordu. Kim kurtaracaktı beni bu adamın elinden? Karan... Karan ölmüştü. Bu düşünceyle başımı yana çevirdim ve yastığa gömdüm. Kuruyan tenim ıslak yastıkla buluşunca, kuruyup parçalara bölünen dudaklarımı da yastığa bastırdım.

Ya Korhan? Korhan arar mıydı beni? Alır mıydı yine kucağına? Bir mezarlıkta onlarca ölümün arasından alıp geride bırakmışken her şeyi, bu kanlı yataktan da söküp alır mıydı bedenimi? Almazdı, alamazdı. O adam, her şeyi öyle iyi planlamıştı ki... Zorla mektup yazdırmıştı bana gidişime dair. Ferse bir umut, belki yazımı tanıyan biri çıkar diye yazımı değiştirmiştim.

Görünen o ki on gün olduğuna göre herkes başka bir şehirde, başka bir hayat kurduğuma inanmış ve bunu kabullenmiş olmalıydı.

Onlara bunun için kızamıyordum.

Kimsem yoktu ki benim. Yapayalnızdım. Kim önemseyecekti? Bahar bile gidişime yazılan fermana imzasını basmıştı. Kim merak edecekti beni?

"Ölmek istemiyorum," diye mırıldandım kendi kendime. Sesim kısılmış, boğazımdan bir türlü çıkmak bilmemişti. Boğazım öyle kurumuştu ki ses tellerimi zorlamamla birlikte öksürük krizine girdim ve defalarca, ardı arkası kesilmeyen öksürükler bıraktım yatağın bir tarafına. "Ölmek istemiyorum!" diye bağırdım son gücümle.

Ardından yeniden yatağa yatarak gözlerimi tavana diktim.

"Hak etmedim." Babasından suçsuz olduğu hâlde suçlanarak dayak yiyen bir çocuğun kırılganlığı vardı sesimde. "Ben bunları hak etmedim ki... Ben bunları hak edecek hiçbir şey yapmadım."

Kelepçeli ellerimi bir kez daha zorladığımda el bileklerimin sızlamasıyla buna bir son verdim ve beni bağladığı şekilde yatmaya devam ettim. Başımı yastığımda geriye doğru sarkıttığım sırada odanın içinde yankılanan sesin kaynağı olan denge topları çarptı gözüme. Artık bu sese dayanacak gücüm kalmamıştı.

Mey beni delirtmeye çalışıyordu. Aklımı kaybetmemi ve ona boyun eğmemi, itaat etmemi istiyordu. Bunu yapmayacaktım. Ne olursa olsun, ona boyun eğmeyecektim. Bunda kararlıydım fakat on gündür bana yaşattıkları dayanılmazdı. İki yıl önce yaşattıkları gibi dayanılmazdı. Öyle ki yüreğimin boyunu geçecek kadar yükselmişti sularım. Taşmak için an kovalıyordu.

Vücudumda biriken öfkeyle son defa yatak başlığının ardındaki denge toplarının yere düşmesi için onlara saldırdığımda halatlarla bağlı ayak bileklerimin acısıyla çığlık çığlığa yerimde kalakaldım. Halatlar bileklerimi öyle sıkı sıkıya kavramıştı ki tenim soyulmuş, etim gözükür hâle gelmişti. Cayır cayır yanıyordu bileklerim.

Buna ters orantılı olarak üşüdüğümü de hissediyordum. Bana ne yaptığını bilmiyordum fakat her ne yapıyorsa bedenimin de benliğimin de dengesini sarsıyordu. Ne kendimdeydim ne de zinde. Bedenim öyle titriyordu ki bir sonbahar esintisinin ortasında, etrafımda kuru yapraklar uçuşurken çırılçıplak kalmıştım sanki.

Bu yatakta ölümü beklemeliydim belki de. Yapabileceğim tek şey buydu zaten. Kırmızı perdelerin, pencerenin önünü boydan boya kapatıp ışığın içeri girişini kestiği bu karanlık odada yapabileceğim tek şey, çaresizce ölümü beklemekti. Bana bunu niye yaptığını sormuyordum kendime. Alışmıştım artık her şeye. Yaralanmaya, ezilmeye, eziyet görmeye, hor görülmeye, anlaşılmamaya... Her şeye alışmıştım ben.

"Mey," diye mırıldandım cevap vermeyeceğini bile bile. Beni izlediğine ve dinlediğine emindim. Ama yalvarsam dahi gelmezdi buraya. Her şey onun istediği yerde, istediği zamanda ve istediği şekilde olurdu. Buna itiraz hakkım yoktu. "Mey," diye sayıkladım yine bir umut. Cevap gelmeyince boğazımdaki öksürükle beraber, "Narkissos!" diye inledim. Öksürüklerim sarmaladı odanın her bir yanını.

Ona Narkissos dememi istiyordu. Bana Agape demesi gibi bir oyundu bu ve bunun haricinde hiçbir şeyi kabul etmiyordu.

Adım seslerini duydum kapının diğer tarafından ve başımı kaldırmadan gözlerimi odanın girişine çevirdim. Koridorda olmalıydı. Adım sesleri gitgide yaklaşıyordu ve o yaklaştıkça içimdeki korku da katbekat artıyordu. Oysa daha fazlasını yapamazdı bana. Daha fazla yakamazdı canımı. Öyle kötü hâldeydim ki beni bu hâle getirene muhtaçtım yine iyi olmak için. Ölmemek için ona muhtaç olmak, midemi bulandırıyordu.

"Bana mı seslendin, Agape'm?" Kapının girişinde belirdi. Başında yine fötr şapkası, ellerinde eldivenleri, üzerinde trençkotu vardı. Yüzü hafifçe öne doğru eğikken kaldırdı başını, bakışlarını gözlerime dikti. Tek gözü bebek mavisi gibi apaçık bir renkken diğer gözünde bir bandana vardı. Yüzünün bir yarısı parçalanmış gibi dikiş izleriyle doluydu.

Ben yapmıştım.

İki yıl önce, ilk cinayetimi işlemiştim. Mey, benim ilk kurbanımdı. On yedi yaşımdayken onu kanlar içerisinde parçalara ayırmış, bir zalim gibi yüzünü tanınmaz hâle getirmiştim. İçimdeki canavar, o cinayetten sonra uyumuştu. Uzun bir uykuydu bu, ölüm gibi... Yüzüne baktıkça gözlerim doluyor, vücudum titremeye başlıyordu. Pişmanlıktan değildi. On yedi yaşımda, annem ve babam gittikten birkaç ay sonra yapayalnız kalmışken, kimsenin bilmediği ve bilemeyeceği şeyleri yaşadığım içindi.

Onu öldürdüğümü sanıyordum. İki yıl boyunca kendimi katil olarak görmüş, ruhumu huzura kavuşturamamıştım. O ise şu an karşımdaydı. Bense onun istediği şekilde, beyaz bir elbiseyle bir yatakta yatıyordum. Çaresizliklerimiz yer değiştirmişti.

Gözlerimi ondan çekip odanın diğer tarafına yönelttiğimde yavaş ve oldukça sakin adımlarla bana doğru ilerlemeye başladı. Öyle düzen takıntılı bir adamdı ki bir önceki adımı nasılsa bir sonraki adımı da aynı şekilde ve aynı hızdaydı. Bunu hesapladığına emindim.

Yatağın baş ucuna geldiğinde başındaki fötr şapkayı çıkardı. Şapkanın üzerindeki kabarık kısımdan şapkanın biçimini bozmadan tuttu ve bana doğru eğildi. Saçları alnına doğru düşerken benim de alnıma değmişti, tıpkı şu an tenimi baskılayan dudakları gibi. İğrenerek göz kapaklarımı yerine oturttuğumda kısık sesim, bu duruma isyan edercesine içimde yankılanıyordu.

Şakaklarımdan öptü. Uzunca. Nefesini kazıya kazıya.

"Su mu istiyorsun?" diye mırıldandı. Gözlerimi açtığımda nefesi tenimi yalayıp geçecek kadar yakınımdaydı. Kurumuş dudaklarımı seyrediyordu. Ondan medet ummak canımı yaksa da başımı salladım. Hiçbir şey yapmadan geri çekildi, elindeki şapkayı ayak uçlarıma bıraktı ve yatağın etrafından dolanarak sağ tarafta bulunan yüksek, odanın tavanına kadar ulaşan ahşap dolabın yanına ilerledi.

Önce sıraya koymuşçasına sağ elindeki eldivenin tüm parmaklarını teker teker gevşetti. Hepsini genişlettikten sonra orta parmağının ucundan tutarak eldivenin tamamını teninden ayırdı. Aynı işlemi sol elindeki eldiven için de yaptıktan sonra iki eldiveni üst üste koyup kapağını açtığı dolabın bir rafına yerleştirdi.

Çıplak ellerini trençkotunun bağlanmış olan yalnızca beş düğmesine attı. Hepsini tek tek ve oldukça sistematik bir şekilde, zamana yayarak çözdü. Trençkotu önce omuzlarından düşürdü, ardından kollarından kayıp çıkmasını sağladı. Dolabın ikinci kapağını açıp içinden ahşap bir askı çıkardıktan sonra trençkotunu özenle yerleştirdi. Askıyı kendinden birkaç santim uzaklaştırarak trençkotuna baktığında yorgun gözlerle onu izliyordum.

Hiç istifini bozmadı. Trençkotunun omuzlarının, askının iki yanına eşit mesafede oluşundan emin olana kadar onunla uğraştı. Sonunda eşit olduğuna kanaat getirmiş olacak ki ahşap askıyı dolabın içindeki demir çubuğa astı. Tek eliyle dolabın kapaklarını kapattıktan sonra beni hiç umursamadan yatağın karşısında bulunan tekli koltuğa doğru ilerledi.

"Mey," diye mırıldandım fakat öylesine sessiz çıkmıştı ki kendi sesime yabancılaşmıştım. Beni duymadı. Tekli koltuğa oturup ellerini koltuğun iki yanına sabitledi. Duruşunu dikleştirdi ve tek bacağını kaldırıp diğer bacağının üzerine yerleştirdi. Pantolonunun sarkan kısmının aynı hizada olmasına dahi dikkat etmişti.

"Beni duyuyorsun, biliyorum."

"Efendim?" dedi kendine yeni gelmişçesine. "Bir şey mi istiyorsun, Agape'm?"

"Su," diyebildim yalnızca. Yutkunuşum boğazımı yaraladı. "Su istiyorum, lütfen."

"Susadın mı?" diye sordu. Gömleğinin kol düğmesini açıp milimetrik hesaplamalarla katlıyordu. Tüm dikkatini gömleğine vermişti. Benim ne hâlde olduğum umurunda olmasa da merak ediyormuş gibi yapıyordu ve bunun bir aldatmaca olduğunu yüzüme vurmaktan hiç çekinmiyordu. "Su komodinin üzerinde, neden içmiyorsun?"

Benimle alay ediyordu. Ellerim kelepçeli, ayaklarım bağlıydı. Vücudum hareketsizlikten uyuşmuşken yalnızca bir metre ötemdeki suya bakmakla yetiniyordum.

Mey, derin bir nefes vererek ayaklandı ve başını iki yana salladı. Acele-den yoksun adımlarla komodinin yanı başına gelip sürahiyi avuçladı. Bardağı da kavradığında suyu bardağın zeminiyle buluşturmaya başlamıştı ki gözleri gözlerime mühürlendi. Dudakları kenara doğru kıvrıldı ben onu izlerken.

"Çünkü bana muhtaçsın." Suyu bardağa yavaşça akıtıyordu. "Ben nasıl istersem, her şey mutlak suretle öyle olmak zorunda," dediğinde tüm kelimelerin üzerine basa basa tamamlamıştı cümlesini. Bardak sonunda dolduğunda sürahiyi az önce aldığı yere bir santim bile kaymadan konumlandırdı ve sürahinin tabanı komodinin zeminiyle buluştuğunda parmaklarını bir pergel gibi açarak sürahiden uzaklaştırdı.

"Sen bana aitsin." Tek bacağını yatağa yasladı, yatak hafifçe içeri çöktü. Eğildi ve sol elini boynumun arkasına geçirip başımı ensemden kavradı. Su dudaklarımla buluştuğunda kana kana içerken beni izliyor ve bir yandan da konuşuyordu: "Senin nefes almana bile ben karar veririm," dediği an bardağı dudaklarımdan uzaklaştırdı ve bardağın yarısında kalan suyu çalkaladı. "İçmek ister misin?" diye sordu.

Yutkundum. İstiyordum fakat ona bu zevki yaşatmamak adına sustum. Bardağı dudaklarıma yaklaştırdı yeniden ve içmeme müsaade etti.

Buna bile ben karar veririm, Agape'm." Suyu bitirdiğimde başımı özenle yastığa yerleştirdi. Geriye çekilip bardağı aldığı yere koydu. Parmaklarını bardaktan çekerken bardağın hiç hareket etmemesine gayret etmişti. "Narkissos'un," diye eklediğinde hafifçe gülümsemişti. Ellerini ceplerine soktu, tekli koltuğa doğru ilerleyip koltuğun önünde ani bir şekilde durdu ve ayaklarının zeminle olan bağlantısını hiç kesmeden topuklarının üzerinde yüzünü bana, sırtını koltuğa döndü.

Ellerini ceplerinden çıkarıp pantolonunu hafifçe yukarı çekti, koltuğa oturdu. İki kolunu koltuğun kenarlarına yasladı, sırtını dikleştirip başını koltuğun başlık kısmına konumlandırdı. Bakışlarım onun üzerinde olmasa da ne yaptığını izliyordum. Her hareketinden olağanca büyük bir hisle korkuyordum. Bu korku beni mahvedecekti.

"Çok güzelsin," dedi beni izlerken.

Başım yana dönüktü, yüzümün yarısı yastığa gömülüydü. Yutkunup boğazımı nemlendirdikten sonra bakışlarımı ona kilitledim.

"Eğer iki yıl önce bunları yaşayacağımı bilseydim hiç düşünmez, o an suratının diğer tarafına bir kurşun sıkardım." Sesim oldukça katıydı fakat ani bir şekilde yakarışımla beraber incelmişti. "Seni öldürmediğim her gün için pişmanlık duyuyorum ama bir yandan da senin gibi bir pislik için elimi kana bulamadığıma seviniyorum." Gülümsedim deli gibi, bunun onu sinir ettiğinin farkındaydım.

"Neyse ki sıyırdın," dedi, son kelimesini dişlerini göstererek ve baskılayarak söylemişti. "Ufak bir sıyırıkla kazıdın imzanı yüzüme. Eğer silahı bir milim yana kaydırabilmiş olsaydın, ilk aşkını kendi ellerinle öldürmüş olacaktın. Tebrikler Agape'm, nokta atışı."

"Anla artık, sevmeyeceğim seni! Sevmeyeceğim!"

"Beni sevmeni istemiyorum ki," dedi oldukça tekdüze bir ses tonuyla. Başını omzuna doğru düşürdü. "Beni sevmeni isteseydim beni severdin. Ben senin benden başka çaren olmadığını gör istiyorum. Çünkü gerçek bu... Sen, ben ne istersem onu yaşarsın. Sen, ben nasıl istersem öyle yaşarsın, Agape'm. Senin benden başka seçeneğin yok."

"Ruh hastasısın sen. Ruh hastası!"

Güldü ani bir şekilde fakat bu çok korkunçtu. Gülüşüyle beraber dudaklarını araladığında sesinin kesilmesiyle ani bir şekilde gözlerimiz birbiriyle buluşmuştu. Hiç istifini bozmadı, elini yanında duran sehpaya uzattı. Üzerinden bir cihaz alıp boğazına tuttu. "Ee, hâliyle," dediğinde karşıma çıktığı ilk gün olduğu gibi robotik bir ses yankılanmıştı odada. "Benim şımarık, küçük kızım boğazımda beş kesik açtı. Yine de kızamıyorum ona."

"Biliyorum," dedim. "Eğer altıncıya kaldırdığımda öldüğünü sanmamış olsaydım daha fazlası da olacaktı. Emin olabilirsin."

"Agape'm," diye mırıldandı zevkle. "Giderek bana yakışır bir kız oluyorsun. Seviniyorum."

Cevap vermedim ve gözlerimi kapatıp ağrıyan kemiklerimi biraz olsun rahat ettirmek adına yerimde hareketlendim. Ayaklarımı oldukça az oynatmaya çalışıyordum çünkü her hareket edişimde halatlar daha da yara bere, kan revan içinde bırakıyordu bileklerimi. Bileklerimdeki yakıcı ateş, varlığını koruyordu.

Bu sırada Mey, elinde tuttuğu aleti az önce aldığı sehpaya özenle yerleştirdi. Alet sehpaya değdiği an, işaret parmağı ve başparmağını aletin üzerinden çekti. Bana döndü.

"Yaşıyorum," diye mırıldandı. Birkaç dakika önce bileklerinin birkaç parmak üstüne kadar kıvırdığı gömleğine attı elini, yavaşça yukarı doğru kıvırmaya devam etti. En sonunda gömleğin kolu dirseğinin üstüne varınca duraksadı, gözlerime baktı kısa bir anlığına. "Ama nasıl yaşıyorum, biliyor musun?" dedi hesap sorarcasına.

Cevap beklemeden sehpaya uzandı ve üzerinde duran küçücük cam şişeyle yanında duran şırıngayı eline aldı. "Böyle," diye bana doğru gösterdikten sonra şırıngayı şişeye batırdı. İçine çektikten sonra hiç beklemeden iğneyi, yerini ezbere biliyormuşçasına koluna sapladı. Yavaşça kanıma karıştırdı ne olduğu hakkında en ufak bir fikrim olmayan sıvıyı.

En sonunda başını geriye doğru, koltuğun başlığına yaslayıp gözlerini kapattı. Damarlarına tesir eden sıvıyla birlikte kendinden geçiyor, nefeslerini dudaklarının arasından veriyordu. Yaklaşık olarak beş dakika boyunca gözleri kapalı bir şekilde kanına enjekte ettiği ilacı sindirmeye çalıştı. Hafif bir uykuda gibiydi. Bense canavarlığı karşısında endişeyle ondan bir an olsun ayırmıyordum harelerimi.

Kendine geldiğinde başını koltuktan ayırdı ve iki yana salladı. Bilinci yerine oturmaya başladığı an ayaklandı ve kollarını iki yana açtı. "Biraz da eskilerden konuşalım, ha?" deyip dolabın önüne kadar ilerledi, iki eliyle iki kulpunu tutup aynı anda ve aynı açıyla iki yana doğru araladı. Bir eli, kapağın üzerinde dururken diğer eli, dolabın içinde gezindi.

Eline bir şey alıp döndüğünde gördüğüm atkı ile dudaklarım titremeye başladı. "Buna ne dersin?" Kafeye gönderdiği kanlar içinde kalan beyaz atkımdı. Yavaşça bana doğru ilerledi ve elinde yazılı bir fermanmış gibi taşıdığı atkımı gözlerimin önüne kaldırdı. Dolap ve yatak arasındaki beş altı adımlık mesafeyi kısa sürede kapatmış, baş ucumda durmuştu.

"Hatırlıyor musun?" diye sordu, ses tonunu inceltmiş ve o korkunç hâlinden arındırmıştı. "Yaramın üzerine bunu bastırmıştın. Ölmemem için beni kokunla dolu atkınla sarmalamıştın."

Gözlerimi ondan çekip odanın diğer tarafına, kapıya doğru çevirdim. Elindeki atkıyla beraber yavaş ve sistematik adımlarla yatağın etrafında dolaşmaya başladı. "Soğuk bir kış gecesiydi," diye mırıldanmasıyla yaşananlar, gözlerimin önünde siyah-beyaz bir film gibi canlanmaya başlamıştı.

Çünkü o, gökyüzümü siyaha boyamış, beni gökkuşağının renklerine karşın inançsız bir insana dönüştürmüştü.

"Masum ve genç bir kız, sokaklarda avare bir şekilde dolanıyordu. O karanlık geceden çok korkuyordu. Adımları kar birikintilerinin üzerinde dolandıkça ardındaki genç delikanlıya rehber oluyordu. Sonra soğuk bir rüzgâr esti," dedi ve avuçlarında tuttuğu kanlı atkıyı sıktı. "Genç kız, hasta olmamak için daha sıkı sarıldı atkısına."

Yatağın etrafında bir tur atıp yeniden yanı başıma geldiğinde, denge toplarının en başındaki topu parmak uçlarıyla kavradı, diğerlerinden ayırarak serbest bıraktı.

Tak... Tak... Tak...

Bitmiyordu. On gündür zihnimin duvarlarına sirayet eden bu sesi her duyduğumda yatakta kıvranmaya başlıyordum. Yine öyle olmuştu. Ayaklarımın acıyacağını bile bile kıvranmaya başladım ve kanattım bileklerimi. Ellerimi kulaklarıma kapatmak istesem de kelepçeler buna müsaade etmiyor, yara içinde bırakıyorlardı beni. "Evet!" diye bağırdı Mey. "Aynen böyle," diye tasdikledi istemsizce yaptığım hareketleri. Etrafımda dolanmaya başladığında gözlerimin önünde de gri halkalar dönmeye başlamıştı. Her yer griye dönmüş, renkler körelmişti.

"Genç delikanlı, genç kızın aşkından aynı bu şekilde kıvranıyordu!"

Yatakta kıvranırken gözlerimi açtım ve dudaklarımdan sık nefesler vermeye başladım. Oflar gibi nefesler veriyordum, göğsüm ter içinde kalmıştı. Onun dediklerine aldırış etmesem de inanması güç şeyler söylüyor, kendi zihninde kurduğu tiyatro sahnesini yaşıyordu. Genç delikanlı diye bahsettiği kişi kendisiydi ve bizim aramızda on sekiz yaş vardı.

Benden on sekiz yaş büyüktü. Ben, on yedi yaşımdayken o, otuz beşindeydi. Şimdi ben on dokuzdum, o otuz yedisine basmıştı.

"Genç delikanlı, üşüyen kızı kötü adamlardan korumak için takip ediyor, bir yandan da o güzel bedenini seyrediyordu. Genç kızın, bir gün kolları arasında uyuyacağının hayalini kuruyordu," deyip yatağın ucunda durdu. Ellerini demir başlığa yasladığında göz gözeydik. "Takip etti, etti, etti ve tak!" diye bağırdığı an denge topu, bir diğerine vurarak aynı sesi çıkarttı.

Tak!

Yerimde irkilip çığlıklar eşliğinde ağlamaya başladım.

"Genç kız yere düştü. Ne kadar üzücü... Canı yanmıştı. Canı çok yanmıştı. Evet, canı öylesine yanmıştı ki genç delikanlının yardımına muhtaçtı!" Bu hikâye anlatıcılığından zevk alırcasına gözlerini kapatıp başını iki yana salladı. "Genç delikanlı hızla yardımına koştu. Genç kızın yere düşen atkısına ilk defa dokunmanın sevinciyle gözlerine baktı. Uzun uzun..." Gözlerini açıp gülümsedi. "Ah, işte harika bir aşk hikâyesi!"

"Sen beni kaçırdın, psikopat herif!" diye bağırdım olanca gücümle. Yatakta hafifçe doğrulmuş, ellerimi acıtmıştım. Ardından öksürerek yeniden buluşturdum sırtımı yatakla, başımı yastığa yasladım. Onaylamazcasına sesler çıkartarak yanıma kadar geldi. Kanlı atkımı açtı ve boylu boyunca üzerime örttü. Ardından örttüğü yerlere yavaşça dokunup okşadı.

"Üşüme," diyerek karnımı sıvazladığında bana dokunuşu zoruma gittiği için yatağın bir toprak parçası olup ikiye ayrılmasını ve beni içine alarak kapanmasını diledim. Olmadı. O, pis ellerini bedenimin üzerinde gezdirmeye devam etti. Bense çığlıklarımla karşı koydum bu dokunuşlara. Boğazım yırtılırcasına, dudaklarım yarılırcasına bağırdım. Ses tellerim kopsun ama o bana dokunmasın istedim.

Karan'ın hiç dokunmadan sardığı yaralarımın üzerine onun parmak uçları değmesin istedim.

Ellerini bedenimden çektiğinde, soluk soluğa kalmış bir hâlde gözlerimi tavana diktim. Ter içinde kalmıştım; bakımsız ve yıpranan saçlarım yüzüme, enseme ve boynuma yapışmıştı.

Karan'ın parmak uçlarıyla sevdiği ensemdeki bebek tüylerim, onu çok özlemişti.

Buna rağmen yine de ölmek istemiyordum. Güneşi görmek istiyordum. On gündür bu karanlık odadan bir an olsun dışarı çıkmamıştım. O da içeri güneş girmesine izin vermemişti. Tüm umutlarımı, tüm hayallerimi yıkmak istercesine beni bir zindana kapatmış, başıma da zebani gibi dikilmişti.

Mey arkasını döndü, dolaba ilerleyip rafların birinden özenle bir kutuyu avuçladı. Kapağını açıp işaret parmağı ve başparmağının arasına bir kurşun sıkıştırdı. Göz hizasında tutarak kurşunun ardından gözlerime baktı. Simasında yarım bir gülüş, çokça keyif vardı. Dudaklarını ıslattı ve kutuyu aynı özenle aldığı gibi bırakıp kurşunu avuçladı. Birkaç adımda yanıma kadar gelip yatağın yanına diz çöktü.

Kurşunu göğsüme bırakıp tenime yaklaşmaya başladığında yüzümü ondan çekerek diğer tarafa çevirdim. Burnu göğsüme değerken kokumu içine çekip geri çekildi.

"Senden iğreniyorum! Senden iğreniyorum, pislik!" diye bağırıp yerimde debelendim ve göğsümdeki kurşunu yatağa düşürdüm. O kurşun, yüzüne sıktığım ve tenini sıyırıp geçen kurşunun ta kendisiydi. Biliyordum. O ruh hastası, her şeyi sakladığı gibi onu da saklamıştı. "Senin varlığından da nefesinden de iğreniyorum!"

"İğrenmiyorsun!" diye bağırarak ayaklandı. Bağırışı oldukça şiddetliydi, fazlasıyla sinirlenmişti. İşaret parmağını bana doğrultup aynı cümleyi yineledi. "İğrenmiyorsun!" Olduğu yerde kaldı, yanaşmadan bir adım ileriye doğru atıldı. Kaşlarını kaldırıp beni de inandırmak istercesine yumuşak bir ses tonuyla, "Çünkü genç kız, genç delikanlıdan asla iğrenmezdi. Asla! Asla!" dedi. Delirmişçesine kelimelerin üzerine basıyor, harfleri dişlerini sıka sıka çıkarıyordu dudaklarından.

Kendini bir senaryoya inandırmıştı, oyunu da ona göre oynuyordu.

Bağırışları tüm odada yankılandıktan sonra sustu ve odadaki tek ses denge toplarından çıkar oldu. Oda sessizleştikçe onların kuvveti artıyordu.

"Durdur şunları."

Beni hiç umursamadı. Dolaba yönelip raftan az önceki tavrının aksine alelade bir şekilde bir bıçak aldı. Onu da yanı başıma koydu. Yatak, o kanlı geceden kalan ne varsa onlarla doluyordu her geçen dakika.

"Merak etme. Bu güzel hikâyede sona geliyoruz."

"Buradan çıkacağım, Mey," deyip dudaklarımı yeniden aralamıştım ki beni alaya alarak gülümsedi.

"Çıkıp ne yapacaksın?" diye sordu. "Polise mi gideceksin, Agape'm?" Başını 'sanmam' dercesine iki yana salladı. "Hayır, gitmeyeceksin." Bekledi ve düşünüyormuş gibi yaptı. Ardından pencereye ilerleyip sert bir biçimde perdeyi araladı, on gün sonra içeriye ışık girdi. Saat geç olmalıydı. Hava karanlıktı fakat sokak lambalarının ışığı süzülüyordu perdenin ardından içeriye.

"Neredeyiz, biliyor musun? Polis karakolunun hemen yanında, Agape'm. Olur da odanın süpürgeliğine bulaştırdığım çamuru fark ederlerse şüphelenecekleridir. Ee tabii, senin yazıp da benim el yazını değiştirdiğini anlamadığımı sandığın mektubun var bir de... Takdir ediyorum, çok acıklıydı!"

Perdeyi bıraktı ve başını iki yana sallaya sallaya yanıma geldi.

"Ama atladığın bir şey var. Bu oyunun yaratıcısı benim, her şeyi ben yönetirim."

Gün geçtikçe umutlarım tükeniyordu. Beni kimse bulamayacaktı. Kurtulma umudum gitgide yok oluyordu. Aslında biliyordum, o istemediği sürece buradan çıkamayacaktım. Ama Karan bana umut etmeyi öyle güzel öğretmişti ki umut etmenin güzelliği altında eziliyordum. Umut etmek beni iyileştirir sanıyordum. Oysa bu odada geçen her saniye, şeytana dahi el açacak savunmasızlığa getiriyordu beni.

"Seni kaçırıp niye İstanbul'dan götürmediğimi merak ediyorsundur, değil mi? Niye polis karakolunun yanında tuttuğumu?" Yüzüme doğru eğildi ve oldukça ciddi bir ifadeyle mırıldandı: "Ben, bu odada seni bir hayvan gibi ehlileştirip kendime tapan bir âcize çevirirken onlar, hiçbir zaman bir karakolun yanı başında olduğunu düşünemeyecekler, inan bana, Agape'm."

Gözlerini kısmıştı. Elleri diz kapaklarına yaslı bir şekilde hafifçe eğikken doğruldu, perdeye doğru baktı.

"Hem bir gün buradan çıktığında beni şikâyet etmek istersen eğer, senin için de kolaylık olacaktır diye düşündüm." Perdeden aldı gözlerini. Bana çevirdi. "İyi etmiş miyim?" diye sordu, ardından kendini tutmayarak tüm dişlerini göstere göstere gülümsedi. "Sana inanırlar mı? Orasından emin değilim. Raporlarında sanrılar gören bir kız olduğun açık seçik yazıyor. Ee, geçmişte aldığın ilaçlar da malum..."

Son cümlesiyle gözlerimi yumdum. Bunu yapan kendisiydi. Bana o ilaçların hepsini zorla içirmişti. Beni kendine muhtaç etmek için kanıma sızmış, aylar boyu yanından ayırmamıştı. Teyzemin korkularıyla başa çıkmak zorundayken bir yandan da onun ısrarlarına karşı gelmek istemediğim için söylediği her şeyi yapmak zorunda kalmıştım.

O, bir örümcek gibi ağlarını hayatımın etrafına örerken bana çıkmam için küçük bir delik bile bırakmamıştı. İnce ince, sabırla, özene bezene yaratmıştı o dünyayı. Kendi elleriyle bana raporlar düzenlemiş, herkesi deli olduğuma ikna etmiş, bunu somutlaştırmak için de bana ihtiyacım olmayan ilaçlar vermişti. O, bunu yapabilecek güce sahipti. Bunu kimse yadırgamazdı.

Kimse sevecen bir psikiyatrın, hastasına saplantılı bir âşık olduğunu düşünmedi.

Ben de söyleyemedim.

"Seni şikâyet etmeyeceğim, Mey," diye mırıldandım sesim titrerken. Dakikalar boyu düşüncelerimle karşılıklı savaş vermiş, en sonunda cesaretimi toplamıştım. "Sana en büyük ceza, beni hiçbir zaman elde edemeyişin olacak. Yıllar önce anlattığın o hikâyedeki gibi ansızın nehre düşeceksin ama bu sefer nergis çiçeğine dönüşmeyecek, zehriyle yıkanacaksın."

Karşısında bu kadar çaresizken hâlâ böyle cüretkâr cümleler kuruyor olmam gücüne gidiyor olmalıydı. İki sene önceki o güçsüz kızı arıyordu. Bağırmamı, çağırmamı, yardım dilenmemi istiyordu. Yapmayacaktım, asla yapmayacaktım. Ona bir defa boyun eğdiğimde bana cehennemi yaşatmıştı. Sonrasında gözlerimi karartmış, onu gizli bir günah gibi toprağın altına gömmüştüm. Ona bir kez daha boyun eğmeyecek, kendimi bir kez daha o vicdan azabıyla baş başa bırakmayacaktım.

Ona istediği her neyse, hiçbir zaman vermeyecektim. Bu, son nefesim olsa bile.

"Genç delikanlı, genç kızın aşkından kendini yitirdi." Omuzları düştü, başını iki yana salladı. "Ama genç kız onu hiç anlamadı. Hiç şükretmedi, hiç minnet etmedi, hiç boyun eğmedi. Bir türlü kendini genç delikanlının kollarına bırakmadı. Asi genç kız, genç delikanlının yüreğini parçaladığı gibi yüzünü de parçaladı. Ama o... Bunun için bile kızmadı ona."

Karşımda sesinin titreyişine şahit olmuştum. Dudaklarını ıslattı, kaşlarını kaldırıp indirdi ve hiçbir şey demeden ilerleyip yatağın karşısındaki berjere oturdu yeniden.

"Kendini kaybedecek kadar çok seviyordu çünkü onu."

Bu söyledikleri dayanılmazdı. Bu aşk değildi. Bu sevgi değildi. Bu, bana hissettiği hiçbir şey değildi. O hasta bir adamdı ve kendisinden on sekiz yaş küçük bir kıza, henüz reşit bile değilken musallat olmuş, hayatını bir korku filmine çevirmişti. O gece onunla geçirdiğim her saniye, bir korku filminden ibaretti.

"Kendini kaybedecek kadar çok," diye yineledi Mey.

Bense gözlerimi kapattım, zihnimi dinlendirmeye çalıştım. Gözlerimin önüne serilen geçmiş, zihnimde çalkalanıyordu derin sularla beraber. O geçmiş ki karanlık ve dünyanın bir köşesindeki sessiz okyanus kadar ürkütücüydü.

O gece boğazımı tırmanan çığlıklarım dahi okyanusu kalabalık edemez, ürkütücülüğünden arındıramazdı.

Ocak 2019 | Bursa

Kapıyı araladım ve kendimi soğuk kar fırtınasının ortasına bıraktım. Ardımda teyzemin nasihatleri, endişeleri ve bir ton yasaklı cümlelerini bırakmıştım. Paltomun, boynumdan göğüs kafesimin altına kadar olan düğmelerini

ilikledim. Omuzlarımdan aşağıya sarkan beyaz atkımı boynuma dolayıp ellerimi ceplerime soktum. Ben, yazdansa kışı tercih edenlerdendim.

Sıcağı sevmezdim. Sıcaktan nefret ederim. Keza ateşten de.

Annemle babamı kaybedeli yedi ay oluyordu. Yedi ay önce, temmuz ayında veda etmiştim onlara. Bu yedi ayın beş ayı hastanede, yoğun bakımda geçmişken son iki aydır hiç bilmediğim bir şehirde, hayata adapte olmaya çalışıyordum. Biz ailecek İzmir'de otururken teyzem, Bursa'da yaşadığı için ve dahası artık benim bir ailem bile olmadığı için Bursa'ya alışmaya mecburdum.

Bu iki ayda, başka bir dünyadan gelmişim gibi hissetmediğim tek bir günüm geçmemişti. Yedi ay öncesine kadar tek başıma dışarı bir adım dahi atamazken şimdi sokakları yalnızlığımla adımlıyordum. Okula tek başıma gidiyor, eve tek başıma dönüyordum. İnsanları görüyor, hepsinden bir engelmiş gibi kaçıyordum. Ara sokakları kullanıyor, olabildiğince kalabalığa karışmamaya gayret ediyordum.

Zihnimde dönüp duran sorgulamaların en büyüğü babama karşıydı. Onlar varken her şey güzeldi ama onlar gittiğinden beri zihnimde, beni neden böyle savunmasız ve her şeyden bihaber yetiştirdiklerine dair soru işaretleri dönüyordu. Ona kızmak istemiyordum, onu çok seviyordum. Ama içimde her şeyden delicesine korkan o küçük kız çocuğu, bu zalimliğin karşısında diz kapakları yaralı bir şekilde soğuk karın üzerine kapaklanıyor, soğuktan acısını unutuyordu.

Babam yaptıklarıyla beni on altı yaşında bir bebeğe dönüştürmüştü. Bunun ne kadar kötü olabileceğini tahmin bile edemezdi.

Başımı iki yana salladım düşüncelerimden sıyrılmak adına. Bu sallanışla başımdaki berem hafifçe yukarı kaydı. İki elimle iki yanından tutup aşağı doğru çekiştirdim ve kulağımın altına getirdim bereyi. Kazada, sağ kulağımın birkaç parmak üstüne bir şarapnel parçası saplanmıştı. Bu yüzden saçlarım kazınmıştı. Şimdi uzasalar da omzumun üzerine kadar geliyorlardı fakat ben yanımın gözükmesini istemediğim için berem olmadan kendimi çıplak hissediyordum.

"Bir kuzucuk, iki kuzucuk, üç kuzucuk," diye adımlarımı sayarak kaldırımda ilerlerken dersimin başlamasına on dakika kalmıştı. Bunu önemsemiyordum. Artık hayatımın nereye gideceğini, ne şekilde ilerleyeceğini dahi kestiremiyordum. Yaşamam gerekiyordu, bunun bilinceydim fakat öyle güç geliyordu ki... Hiç daha öncesine benzemiyordu bu hayat.

"Beş kuzucuk, altı kuzucuk, yedi ve sekizinci kuzucuklar, dokuz kuzucuk, on," deyip dengemi kuramadığım kaldırım taşlarının kenarındaki yükseltiden aşağı atladım ve düz yolda ilerlemeye devam ettim. Ellerimi ceplerimden çıkarmış, sırtımdaki çantamın askılarına atmıştım. Ellerim soğuktan kızarmıştı fakat zaman geçtikçe üşüdüğümü de hissetmiyordum.

"On sekiz kuzucuk, on dokuz kuzucuk, yirmi kuzucuk, yirmi bir," dediğim an başım sert bir başka bedene çarptı. Hızla geriye kaçıp başımı korumaya alarak ellerimi kendime siper ettiğimde kollarımın arasından gördüğüm tanıdık bedenle duraksadım fakat duruşumu bozmadım.

Karşımdaki beden bana gülümsedi. Doktor Bey'di.

"Yirmi ikinci kuzucuk," diye mırıldandı hafif bir gülümsemeyle.

"Doktor Bey," dedim sesim içime doğru kaçmışken. Çaresiz gözlerim, zihnimin etrafımda bir tehlike olmadığını bilmesine rağmen korkudan titriyordu. Bu hep böyle mi devam edecekti? Ben hayat boyu etrafa şüphe ve endişeyle mi bakacaktım? "Siz... Ne işiniz var burada?"

Kollarımı yavaşça suratımın önünden indirdim fakat aramızdaki mesafeyi korumaya devam ediyordum. Kazadan sonra hastanede kaldığım beş ay boyunca ve taburcu olduktan sonraki süreçte benimle ilgilenen psikiyatra aitti gördüğüm gözler fakat ben geçen aylara rağmen hâlâ ismini hatırlayamıyordum. "Doktor Bey" diye hitap ederdim genelde.

"Yolda yürürken önüne bakmak yerine ileriye bakmalısın, Karya. Her zaman bana çarpacak kadar şanslı olmayabilirsin."

Başımı salladım onu onayladığıma dair. Dediği gibi şanslı olduğumu düşünmüyordum zaten ama her düşündüğümü de dile getirmiyordum. Genelde insanlar benimle konuşur, bense onlara karşın susardım. Onaylamasam da dediklerine başımı sallardım. Cevaplarım içimde yankılanırdı, kimseye derdimi anlatmaya çalışmazdım.

Anlaşılmayacağımı bilmek, beni tüm dünyadan soyutlamıştı.

"Okula mı gidiyorsun?" diye sorduğunda başımı salladım cevap vermek yerine. Onu onaylamamla elini koluma atıp sıvazlamak istedi fakat hızla geri atıldım. Dudaklarımın arasından korktuğuma dair bir inilti kaçmıştı. Eli havada kaldı. "Sakin... Gel, ben bırakayım seni. O yoldan geçeceğim."

"Yok," dedim sessizce, ardından yutkundum ve başımı yavaşça kaldırıp kendimi yüzüne bakmaya zorladım. "Ben giderim."

Saatine baktı, kaşları gerildi. Kolundaki saati görebileceğim bir yakınlığa kadar getirip gözlerimin önüne tuttu. "Dersine on dakika kalmış, seninse bu yürüyüşle oraya ulaşman otuz dakika sürer," dedi ikna etmek istercesine. Bense bu ısrarından hiç hoşnut değildim.

"Yok," dedim yeniden, tıpkı onun gibi ısrarcı bir dille. Elimi kaldırıp bereme attım, yün berenin üstünden saç diplerimi kaşıdım. "O şeye binemiyorum," deyip arabasını kastettiğimi anlamasını istedim. Kaşlarını kaldırıp indirdi, geriye çekilip dudaklarını birbirine bastırdı. "Kusura bakma, düşünemedim," dediğinde önemsizce başımı salladım.

"Ben gideyim," diye mırıldandıktan sonra yanından geçtim, yoluma devam ettim hızlı adımlarla.

"Akşam görüşürüz o hâlde," diye seslendi arkamdan. "Saat altıda randevun var, unutma!" diye eklediğinde duraksadım ve başımı yana çevirip omzumun üzerinden gözlerine baktıktan sonra çantamın askılarındaki elimi sıkılaştırdım, hiçbir şey demeden önüme dönüp okulun yolunu tuttum.

Saate baktığımda, doktor beyin dediği gibi tam yarım saat sonra okulun önünde olmuştum. Telefonumu cebime attım ve içeriye girip sınıfıma ilerledim. Kapıyı tıklatıp utançla araladım ve hocanın beni içeriye davet etmesini bekledim. "Gel, Karya," dediğinde dudaklarımı birbirine bastırdım. Başka hiçbir tepki vermeden içeri girdim, sırama ilerleyip oturdum. Duvar kenarında, en arka sırada oturuyordum.

Sınıftaki tüm gözlerin üzerimde olduğunu ve her zaman olduğu gibi yine bana acıyan bakışlarla baktıklarını hissediyordum. Bu acıma pek de iyi niyetli değildi. Sınıf arkadaşlarımın beni sevdiğini söyleyemezdim. Ya uzak dururlar ya da yakınıma girip özel alanımda nefes almaya çalışırken hayatı zindan ederlerdi.

Sırtımdaki çantayı çıkarıp masamın kenarında bulunan askılığa astıktan sonra paltomu, atkımı ve beremi de çıkarıp masamın üzerine bıraktım. Ardından kimseyi umursamadan başımı, paltomun oluşturduğu yumuşak yüksekliğe yasladım. Gözlerimi kapattığım sırada başıma çarpan kâğıt parçasıyla yerimde irkildim. Ne olduğunu anlamayan gözlerle etrafa bakınırken doğruldum ve masamın üstündeki buruşmuş kâğıdı gördüm.

Titreyen ellerimle kâğıdı kavrayıp masanın altına, dizlerimin üstüne indirdim. Buruşukluğunu açıp tamamen düzleştirdim. Okumaya başlamadan önce tekrar sınıfa baktığımda kimsenin bana bakmadığını, pürdikkat tahtanın önünde ders anlatan Sibel Hoca'yı izlediklerini fark ettim.

Bakışlarımı sınıftan çektim, kâğıdı okumaya başladım.

"Teneffüste yangın merdivenine gel, şeytan kılıklı. Dün olanları müdür öğrenmiş, sana çeneni kapalı tutmanı söylemiştik. Bunu da şikâyet edersen olacaklardan biz sorumlu değiliz. Senin deli düşüncelerine, kafanda kurduğun şeylere kimse inanmaz. Seni sınıfımızda istemiyoruz. Deli!"

Yazılı olan kelimeleri okudukça gözlerim yaşarmıştı. Dudaklarımın titremeye başladığını anladığımda parmaklarımı üzerlerine yerleştirdim ve engel olmaya çalıştım. Alışmıştım artık bu notlara. Ya itilip kakılır ya dalga geçilir ya da üzerime suçlar atıldıktan sonra köşeye geçip keyifle izlenirdim. İnsanlar acımasızdı. İnsanlar, bu hâlimden keyif alacak kadar vicdansızdı.

Ben bu vicdansızlığın ortasında, annemi özlemekten başka bir çıkış yolu bulamıyordum kendime. Bir yerlerden çıkıp gelmesini ve beni bu dünya çiğnin-den çekip almasını istiyordum.

Yine evimize dönelim istiyordum. Yine yalnızca ikimiz olalım istiyordum.

"Karya." İsmim kulaklarımda yankılandığı an başımı kaldırdım ve yanı başımda bekleyen Sibel Hoca'yı gördüm. Kâğıdı alelacele bir şekilde sakladım. Bacağımın altına koyduktan sonra yeniden Sibel Hoca'ya baktım. "Kâğıdı ver," dediğinde kesin bir dille, başımı olumsuzca iki yana salladım.

"K-kâğıt yok, hocam." Veremezdim. Sanki hiç uğramıyormuş gibi yine zor-balığa uğramak istemiyordum. "Kâğıt yok bende."

"Ayağa kalk," demesiyle ellerimi oturduğum sıraya sabitledim, avuçlarımı iki yanıma bastırdım. Başım öndeydi, saçlarım yüzümü kapatıyordu. "Ayağa kalk, Karya," dedi Sibel Hoca yeniden. İsmimi zikredince yutkundum ve korka korka kalktım. Sırayla masanın arasından çıkmamla kâğıt gözlerinin önüne serildi.

Sibel Hoca kâğıdı eline alır almaz, kalp atışlarım hızlanmıştı. "Hocam, okumayın, hocam. Lütfen." Çok korkuyordum insan baskısından, bir tanesine daha katlanacak gücü kendimde bulamıyordum. Sibel Hoca, tüm çabalarıma rağmen kâğıtta yazılanları okuduktan sonra elini koluma attı. Canımı acıt-madan beni tahtanın önüne getirdi.

Kâğıdı havaya kaldırdı, sınıfa gösterdi. "Kim yazdı bunu? Bana el yazı-larınızı karşılaştırtmayın, kim yazdıysa çıksın ortaya," dediğinde başımı öne eğdim, ayak uçlarıma bakmaya devam ettim. "Hocam," diye mırıldanmamla elini açtı ve sert bir biçimde susmamı işaret etti.

"Kim yazdı?" diye son kez sorduğunda sınıftan hiç ses çıkmamıştı. Sibel Hoca, kolumdaki elini çekti ve notu masasının üzerine bırakıp bana döndü. "Karya, sen dışarıda bekler misin?" diye sordu. "Hayır" deme hakkımın olma-dığını bildiğim için tüm eşyalarımı alarak hızla kapıya doğru adımladım ve dışarı çıkıp sırtımı duvara yasladım. Sırtım duvarla bütünleştiğinde gözüm-den bir damla yaş akmıştı.

Benim yaşımdaki çocuklar nasıl olur da benim bilmediğim zalimlikle böyle içli dışlı olabilirdi?

"Hiçbir şey yoluna girmeyecek mi?" diye sayıkladığım an, Sibel Hoca'nın sesi ulaştı kulaklarıma:

"Hiç vicdanınız yok mu sizin, çocuklar?" dedi. O sınıftaki herhangi biri değildim. Benim sorunlarım, konuşulmaması gereken acılarım ve mazur gö-rülmesi gereken hassas noktalarım vardı. Buna ben değil, onlar karar vermiş-ti. Beni olağanlıktan çıkarıp olağan dışı bir duruma sokarak böyle daha iyi

hissedeceğimi düşünmüş olmalılardı. "Bunları yazabilecek kadar körelmiş mi kalbiniz?"

Yutkunup gözlerimi boş ve karanlık koridorda gezdirdim. Ne yapacağımı bilmiyordum. Tek bildiğim, daha fazla burada durmak istemediğimdi. Daha fazla bu duruma katlanmak istemiyordum.

"Şimdi bu notu yazan ortaya çıkmazsa sınıfça disipline gidiyorsunuz," dediğinde sırtımı duvardan ayırdım ve koridorun başına doğru ilerlemeye başladım. Bir yandan paltomu giyiyor, diğer yandan da kalan eşyalarımı tutmaya çalışıyordum.

Onlara ne olacağı umurumda değildi, ben artık bu okulda barınmak istemiyordum. İki aydır her gün çeşitli hakaretlere maruz kalırken susmak, dünyanın en acı verici şeyiydi. Onlara karşı ne yapabileceğimi bilmemek, içimi kırık cam parçalarıyla dolduruyordu. Babama tam da bu noktada kızmaya başlıyordum. Beni bu acımasız hayatın pençesine hiçbir şey bilmeden bırakmıştı.

Boğuluyordum.

Okuldan çıkıp kendimi sokaklara attığımda yağmur yağıyordu. Islanan saçlarımı yüzümün önünden çektim ve koşmaya başladım. Okuldan olabildiğince uzaklaşmak istesem de nereye gideceğim hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Nereye gidebilirdim, ne yapabilirdim, bilmiyordum. Eve gitmek son tercihim olurdu. Teyzemin yargılayıcı cümleleriyle bir başıma kalmak istemiyordum.

Öylece adımladım. Yağmur damlaları yanaklarımdan aşağıya süzülürken canımın acısıyla duraksayıp dizlerimin üstüne çöktüm. Tüm bacaklarımı kaplayan beyaz çoraplarım, asfalt yolun çamur ve suyuyla kirlenirken gözlerimi gökyüzüne kaldırdım. Annemi arar gibi bulutlara baktım, güneşi görmek istedim. Ama hava kapalıydı, tüm gökyüzü laciverte boyanmıştı.

"Melek olunca geçiyor mu, anne? Melek yap beni öyleyse."



Akşam olmuştu. Gün boyu sokaklarda dolaşmış, yağan karın altında adımlamıştım şehrin her köşesini. Bir binanın çatısında yan yana dizilmiş beş arkadaş görmüş, bir süre onları izleyip onlarınki gibi bir hayatım ve arkadaşlıklarım olmadığı için dünyanın adaletini sorgulamıştım. Bir köşede bir kedinin başını okşamış, başka bir köşede tek katlı bir evin pencere kenarındaki çiçekleri koklamıştım.

Telefonum teyzemin aramaları ve sayamadığım kadar fazla iğneleyici mesajları ile dolmuştu. Ona haber vermem gerekirdi fakat şu an bunu bile iste-

mıyordum. Merak edip etmemesi umurumda değildi. Kalbim çok kırılmıştı ve ben artık bu kırgınlığı aşamıyordum. Yedi ay öncesine kadar babamın kalesinde, surların ardında kalbim çok rahattı. Çok mutluydu. Şimdiyse kötülükle tanışmış, hayal kırıklığıyla boynunu bükmüştü.

Yağan karla beraber esen rüzgâr; tenimi, kalbimin üşüdüğü gibi üşüttü. Üzerimdeki paltonun tüm düğmelerini iliklemiştim. Boynumdaki atkıya sıkı sıkıya sarındım ve nereye olduğunu bilmeden yürümeye devam ettim. Ara sıra arkama bakıyor, birinin gelip gelmediğini kontrol ediyordum. Kimse olmasa da sırtımda başka gözlerin dolaştığını hissediyordum.

Sokak lambalarının altında, loş ışığın göbeğinde hızlı adımlarla ilerlerken arkama bakmak için başımı omzuma doğru çevirmiştim ki asfalt yoldaki çukura takılıp yere düşmem ve ellerimin üzerine kapaklanmam bir olmuştu. Diz kapaklarım yoğun bir acıyla tanışırken giydiğim beyaz çorap yırtılmış, tenim soyulmuştu. Ellerime batan küçük taşlarla yüzümü buruşturdum, hafif bir inilti bıraktım dudaklarımdan.

Bakışlarım yerdeyken kulaklarıma ulaşan kardaki adım sesleriyle kalp atışlarım hızlanmış, gözlerim korkuyla büyümüş ve tenim gerim gerim gerilmişti. Yutkunuşum, boğazımdaki kuruluktan canımı yakıyordu. Birkaç saniye sonra görüş alanıma bir çift klasik ayakkabılı biri girince önüme dökülen saçlarımı toparladım ve korkuyla doğrularak geriye doğru adımladım.

"İyi misin?" diye sordu karşımdaki kişi, elini atkıma attı. Tanıdık sesiyle yerimde kalakalırken gözlerimi yerden kaldırarak gözlerine diktim. Doktor Bey'di. Yanı başıma çökmüş, boğazımdan kayıp düşen atkımı avucuna almıştı.

"Doktor Bey," diye mırıldandım şaşkınlıkla ve ellerimdeki acıyı göz ardı ederek ayaklandım. Üzerimi silkeleyip kardan ve pislikten kurtardığımda Doktor Bey, avucunda tuttuğu atkıyı bana doğru uzattı. Çekinerek atkımı avuçladım ve karnıma baskılayarak iki elimle tuttum. Gözlerime soran gözlerle bakarken kendime geldim. "İyiyim, teşekkür ederim. Sizin ne işiniz var burada?"

Bugün bu soruyu ona ikinci kez yöneltmiştim.

"Berna Hanım arayıp senden haber alamadığını ve gelemeyeceğinizi söyleyince merak ettim. Okuluna gittim ama çıkmıştın. Ben de okulun civarına bakarken sana rastladım." Kaşlarını kaldırıp indirdi ve imayla ekledi: "Neyse ki..."

"Anladım," diyerek geçiştirsem de aklımı kurcalayan sorular vardı. Her hastasıyla böyle ilgileniyor muydu yoksa bu ilgi bana özel bir şey miydi? Ve dahası, bu ilgi normal miydi? Hiçbir fikrim yoktu. Belki de normal olan bir şeyi kendi içimde abartıyor, farklı anlamlar yüklüyordum.

"Teyzen telefonda çok endişeliydi. Seni eve bırakmamı ister misin?"

"İstemiyorum," dedim kesin bir dille.

"Nereye gideceksin o hâlde?"

"Bilmiyorum," diye mırıldandım. Ellerim önümde, kucağımın hizasında tuttuğum atkımın önündeydi. Bir yandan parmak uçlarımla oynuyordum. Bakışlarım yerdeyken gözlerine bakmak istemiyordum çünkü onda anlam veremediğim bir korkunçluk vardı. Gözlerinde... Buz mavisi gibi apaçık renkteki gözleri, bir başka bakıyordu. "Sadece eve gitmek istemiyorum. Teyzem çok kızmıştır bana."

"Pekâlà," dedi ve sevecen bir tavırla bana doğru adım attı. "Karya, ben senin doktorunum." Elini çeneme attı, gözlerimi gözlerine çevirdi. Ardından daha fazla rahatsız etmek istemezcesine parmağını çekti. "Benden korkmana gerek yok. Bu dünyada en çok güvenebileceğin kişi benim. Seni en çok anlayacak kişi de. Emin olabilirsin."

"Korkmuyorum," dedim kendimi savunmak ister gibi.

"Benimle beraber gelmeye ne dersin?" diye sormasıyla kaşlarım gerildi. Yüzümde anlamsız bir surat ifadesi, neyi amaçladığını çözmek isteyip de çözememiş gibi bir bakış vardı. "Evime gideriz. Bugün zaten randevun vardı, gelecektin. Bu akşam benimle kalırsın. Konuşuruz. Sıkıntın ne ise hallederiz. Ertesi gün de ben teyzenle konuşur, hallederim. Söz sana."

Gözlerine baktım uzun uzun. Güven veriyordu ama bir yanım da bunu yapmamam gerektiğini fısıldıyordu. Ona mı yoksa içimdeki o sese mi inanmalıydım, bilmiyordum. Ama Doktor Bey haklıydı. O benim doktorumdu ve beni bu dünyada anlayabilecek kişilerin en başında geliyordu. Ona güvenebilmeliydim.

"Ben," diye mırıldandım ve bir anlığına duraksadım. İçime doğan sıkıntıyla beraber teklifini reddetmek için dudaklarımı aralamıştım ki paltomun cebinde titreyen telefonum durdurdu beni. Yutkunup elimi cebime attım ve telefonumu çıkarıp ekranını aydınlattım. Yine teyzemdendi ve yine bana kızıyordu.

Kimden: Teyzem

"Bu kadar sorumsuz olmayı bırakmalısın, bir tanem. Senin için yapmadığım şey kalmadı ama bir türlü kıymet bilmiyorsun."

"Neredesin? Seni çok merak ediyorum."

"Annen bu yaptıklarını duysa çok üzülürdü."

Mesajları okur okumaz gözlerim dolmuştu. Annemi niye katıyordu ki her şeye? Niye her konu annemin hislerine bağlanıyordu? Bunu bile isteye mi yapıyordu? Canımı yakmak için bir koz hâline getirmişti annemi ve ben ne zaman onun adını duysam pişmanlıkla boğuluyor gibi hissediyordum.

Gözlerimi telefondan çektiğim sırada Doktor Bey, "Ne dersin?" diye yineledi teklifini. Bir onun gözlerine bir de avucumda tuttuğum telefon ekranındaki mesaflara baktım. En sonunda yanaklarımı ısırmaya bir son verdim, bakışlarımı yere indirdim. Saçlarım, yanaklarıma dökülüyordu. Çaresizce aşağı yukarı salladım başımı, ona güvenmekten başka çarem yoktu.

"İyzemle konuşacaksınız, değil mi?" diye sordum gerçekten bu işi halledip halledemeyeceğine olan güvenimi sağlamlaştırmak amacıyla.

Gülümsedi. "Tabii ki," diye mırıldandı.

"Olur," dedim, ona inanmak istemiştim. "Gidelim."



Bir gün sonra | Bursa

Bağrımda bir sızı, kaburgalarımın altında etimi eşeleyen bir kurt vardı.

Ne yaşadığımı, ne hissettiğimi unutturuyordu o kurt bana. Zihnim yerinde değildi sanki. Aldığım ilaçlar zihnimi uyuşturuyor ve içi yalnızca havayla dolu bir balona çeviriyordu. Düşünemiyor, algılayamıyor ve sorgulayamıyordum. Duyduklarım kulaklarımda yankılandıktan sonra kafamın içinde yer edinemiyordu. Bu iyi bir şey miydi yoksa kötü bir şey miydi, bilmiyordum ama acımı unutturmuştu bana.

Dün, Doktor Bey'in evine geldikten sonra bana gösterdiği misafir odasına girerek üzerimi dahi değiştirmeden uyuyakalmıştım. Sabah uyandığımda Doktor Bey başımdaydı, beni izliyordu. Ona bunu neden yaptığını sorduğumda gece kâbus gördüğümü ve çok ateşlendiğimi, annemle babamın ismini sayıkladığımı; bu yüzden beni yalnız bırakmak istemediğini söylemişti.

Geceye dair hiçbir şey hatırlamasam da ona inanmamam için hiçbir sebep yoktu. Annem ve babamın adını haykırarak uyandığım gecelerin sayısını bilmiyordum bile.

"Karya, müsait misin?" diyerek kapıyı tıklattı Doktor Bey. Oturduğum berjerde ellerimi iki yanıma yaslamış, omzumu yüzüme doğru kaldırmıştım. "Girebilir miyim?"

"T-tabii," dedim. Hayatımda ilk defa bir başkasının evinde kalıyordum ve bu çok garip hissettiriyordu. Ne şekilde davranmam gerektiğini kestiremiyordum. "Girebilirsiniz."

Kapıyı araladı. Bir eli kapı kulpundayken diğer eli göğüs hizasındaydı ve elinde birkaç parça kıyafet vardı. İçeri girip kapıyı ardından kapattığında yanıma kadar ilerlemesiyle başımı omzuma yaslamaya bir son verdim, aşağıdan yukarıya doğru yüzüne baktım. Sırtım kapıya dönük, yüzümse odanın boydan boya cam kaplama, bahçeyi gören kenarındaydı.

"Dün gece uyuduğun için üzerini değiştiremedin. Yaralarını da temizleyemedin. İstersen sıcak bir duş al, kıyafetlerini değiştir. Rahatlarsın."

Duraksadım. Gözlerimi kaçırıp etrafa bakınırken dudaklarımdan, göğsümü havaya kaldıran derin bir nefes çektim ciğerlerime, ardından bıraktım.

"Böyle kalsam olmaz mı?" diye sordum. Okul üniformam, eteğim ve kırlenmiş, yırtılmış çorabımla oturuyordum. Bakışlarım üzerimde dolanınca bu hâlimden rahatsız olsam da başka birinin evinde duş almak ve kendime ait olmayan kıyafetler giymek, beni pek de mutlu etmeyecekti.

"Sen bilirsin ama yağmur suyu üzerinde kurudu. Kirlerinden arınman seni rahatlatacaktır. Sıcak su iyi gelir."

Sanırım evinde kirli kıyafetlerle oturmam, onu rahatsız etmişti. Haklıydı, bunu istemek en doğal hakkıydı. Alt dudağımı içe doğru kıvırıp üst dişlerimle kavradım, ellerimi oturduğum berjerin yumuşak tüylerine geçirdim. Ardından yavaşça hareketlenip başımın hizasında olan elinden kıyafetleri aldım. Boyu benden epey uzun olduğu için göğsünde tuttuğu elleri, görüş hizamı aşıyordu.

Otuz beş yaşında bir doktordu, ona "ağabey" demem yeriydi. Saygısızlık etmek istemezdim.

"Nerede duş alabilirim?" diye sordum çekinerek. "Size rahatsızlık vermek istemem."

Gülümsedi. "Bu odanın banyosunu kullanabilirsin, Karya. Duş almanın insanın zihnini rahatlattığını söylemiş miydim daha önceki seanslarda? Sana iyi gelecek, merak etme."

"Seanslarınız dışında da çok ilgili bir doktorsunuz," dedim kaşlarımı şaşkınlıkla kaldırarak. "İşinizi gerçekten aşkla yapıyorsunuz."

"Öyle," dedi ve ellerini beline, takım elbisesinin pantolonunun kemerine yasladı. Hep klasik giyinen bir adamdı, onu hiç rahat kıyafetlerle görmemiştim. Evinde dahi böyle giyindiğine göre oldukça disiplinli olmalıydı. Belki de özel alanını bana, bir danışanına açmak istemediği için şu an böyle giyiniyordu. Bir fikrim yoktu.

"Ben çıkayım, sen de güzelce duşunu al. Sonra da aşağı in, yemek hazırlıyorum."

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım başım öndeyken. "Çok iyi bir insansınız." Gözlerim, bir elimle alt taraftan bir elimle de üst taraftan kavradığım kıyafetlerle karşılaştı. Genç kız pijamalarıydı. Doktor Bey'in, benim yaşlarımda bir kızı olmalıydı fakat evde kimse yoktu. "Bu kıyafetler," diye konuşa girdim kendimi tutamayarak. Bakışlarımı ona kaldırdım. "Kızınızın mı? Tam bana göreymiş."

Doktor Bey sorumla duraksadı, elini ensesine atıp saçlarını kaşıdı. Zoraki bir şekilde gülümseyip gülümseyişini yanaklarına doğru baskıladı, böylece elmacık kemikleri ortaya çıktı. "Iı, evet öyle," dedi anı bir şekilde. "Senin yaşında. Şu an annesinde kalıyor, o yüzden burada değil. Kıyafetleri sana olur diye düşündüm."

"Anladım."

"Ben inceyim, yemeği kontrol edeyim."

"Şey," diyerek kapıya yöneldiği an durdurdum onu. Bir elim kıyafetlerin üzerinde, en üstteki pijama üstünden dışarı çıkmış iple oynuyordu. "Teyzemle konuştunuz mu?" Gözlerimi gözlerine kilitledim. Bir eli kapı kulpunda, diğer eliyse kapı pervazındaydı. "Çok kızmış mı bana? Bir şey dedi mi?"

Doktor Bey histerik bir şekilde gülümsedi. Gözlerimin içine sıcacık bakıyordu fakat bu, korkunç gözlerinden bir şey kaybettirmiyordu. İyi bir insan olsa da göz rengi, ondan ürkmemi sağlıyordu.

"Konuştum ama burada olduğunu değil, güvenli bir otele yerleştirdiğimi söyledim. Belki çıkıp gelir, görüşmek istemezsin diye... Berna Hanım çok anlayışlı bir kadın, merak etme. Seni anlayacaktır."

"Umarım," dediğimde başıyla selam verip odadan çıktı. Ben de çekimser adımlarla odanın içindeki banyoya doğru ilerledim. Kapısını açıp içeri girdim ve ellerimin arasında tuttuğum kıyafetleri teker teker askılığa astım. Hazırda bir havlu bir de bornoz vardı, misafir odasında olduğundan temiz olmalı diye düşündüm.

Telefonumu lavabonun yanı başındaki hoş kokulu banyo parfümünün bulunduğu rafa koyup beyaz lavabonun karşısına geçtim. Büyük aynada kendime baktım. Bitap hâldeydim. Kendimi fazlasıyla hırpalamış, ruhen de bedenen de yormuştum. Kendime karşı bu kadar acımasız ve zalim olmam da bir bakıma haksızlıkken, uğradığım tek haksızlığın bu olmadığı yüzüme tokat gibi çarptı. Omuz silkmekle yetindim.

Parmaklarımı okul üniformamın uçlarına atıp tek seferde süveteri boynumdan çıkardım, kenara koydum. Gömleğimin düğmelerini açıp onu da üzerimden çıkardığımda eteğimin fermuarına yöneldim. Gitgide biraz daha soyunuyor ve çıplak kalıyordum. Bu yüzden olmalı ki her tenimi görüşümde ellerim titriyordu.

Kazanın izleri henüz geçmemişti. Kendimi sevemiyor hatta görmeye dayanamıyordum.

Sonunda iç çamaşırlarım dâhil her şeyimi çıkarttım, ayak uçlarımla kenara doğru ittirdim. Aynada çırılçıplak vücudumla göz göze geldiğimde ne hissettiğimi algılayamayacak kadar karmakarışıktım. Ellerim vücudumda gezindi, kendime dokundum. İğreniyor muydum bu vücuttan? Hayır. Ama minik el-

lerim, küçük ayaklarım, düşük omuzlarım, yerine oturmamış yüz hatlarım, belirginleşmemiş kürek ve kaval kemiklerim; yani çocuk bedenim, bunca acıyı sırtlamak için fazla çelimsizdi.

On yedime girecektim ama ben, hayatın üzerime yıktıklarıyla savaşmaktan büyümeyi unutmuş; çocuk kalmıştım. Beş yaşımda, belki yedi yaşımda, belki onumda...

"Yine de seveceğim seni," diye sayıkladım aynaya doğru. "Yine de öğreneceğim seni sevmeyi."

Burukça tebessüm edip duş kabinine doğru ilerledim. İki sürgülü kapağını tutup kenara çektim ve içeri girdim. Buzlu cam gibiydi. Kapakları kapattıktan sonra suyu açtım ve sıcak suyun tenime değmesiyle gözlerimi kapattım. Su önce saçlarıma değdi, ardından saç diplerimle buluştu, sonra saçlarımla beraber bir ırmak gibi tenime aktı, kurak ovalarıma bereket getirdi.

Kaç dakika boyunca sıcak suyun altında, gözlerim kapalı bir şekilde bekledim, bilmiyordum fakat bu bana çok iyi geliyordu. Kendimi arınmış, is kokusundan kurtulmuş hissediyordum. Suyun altında ıslandığım dakikaların ardından gözlerimi araladım ve kenarda duran duş jelini aldım.

Nergis çiçeği kokulu bir duş jeliydi. Avucuma biraz döktüğümde kokusu, tüm banyoyu kaplamıştı.

İyice temizlenip tüm pisliklerimden arındıktan sonra saçlarımı da şampuanlayıp duruladım ve suyu kapattım. Duş kabininden çıkıp kenarda duran havluyla önce saçlarımı kuruladım, nemini alıp saçlarıma sardım. Ardından bornozu kavrayıp üzerime geçirdim ve iplerini sıkıca bağladım.

Aynanın karşısına geçip buğulanan camı elimle sildim. Kendimi görebildiğim küçük bir boşluk vardı. Lavabonun yanında duran rafın üstündeki kurutma makinesini fişe takıp çalıştırdıktan sonra havluyu saçlarımdan indirdim. Saçlarımı kurutmaya başladım. Birkaç dakika sonra saçlarım tamamen kuruduğunda kurutma makinesini fişten çekip aldığım yere koydum.

Bornozun iplerini çözüp kenara koyduktan sonra Doktor Bey'in benim için getirmiş olduğu kıyafetleri üzerime geçirdim. Beyaz iç çamaşırları ve beyaz bir pijama takımıydı. Tam üzerime göreydi, ne küçük ne de büyüktü.

"Karya!" İçeriden adımla seslenince yerimde irkildim. "Yemek hazır, geliyor musun?"

"Banyoyu toparlayayım, hemen geliyorum, Doktor Bey," diye bağırdım fakat bağırışım oldukça güçsüzdü. Onun normal konuşmasına tekabül ediyordu.

Kapıyı tıklattı. "Müsait misin?" diye sordu.

"Evet, gelebilirsiniz," dedim. Hafifçe kapıyı araladı, içeri girmeden başını aralıktan soktu. Gözlerime baktı. "Banyoyu bırak böyle, ben sonra hallederim.

Yemekleri soğutmayalım," demesiyle itiraz etmek için dudaklarımı aralamıştım ki bunu yapmamamı söyleyen bir gülümsemeyle susturdu beni. "Haydi Karya, gel," diyerek guluşunu öze döktü.

İstemesem de kabullendim. "Peki," deyip çıplak ayaklarımı saklamak ister gibi utançla yürümeye başladım. Kapıyı sonuna kadar açıp geçmeme izin verdikten sonra ardından kapattı ve arkamdan ilerlemeye başladı. Misafir odasından çıkıp koridora geçiş yaptığımda misafir odasının hemen çaprazındaki merdivenlere yöneldim. Merdivenlerden inip alt kata ulaştım, karşıma direkt olarak geniş bir salon ve salonla birleşik bir mutfak çıktı.

Kendisi gibi korkutucu bir evi vardı. Siyah ve kahverengi tonlarından oluşan, boğucu bir atmosferi olan, aydınlık ışıklar yerine loş ışıklarla donatılan ve duvarları turuncu kiremit taşlı bir evdi. Dağ evi gibi bir hâli olmasına rağmen şehir merkezinden çok da uzakta değil, bir sitenin içerisindeydi.

"Karya, bir sorun mu var?" diye sordu Doktor Bey. Duraksamamla garipsemiş olmalı ki bu soruyu sormuştu. Gözlerimi etraftan çekip ona yönelttim ve başımı iki yana salladım. "Öyleyse mutfağa geçelim, gel," deyip sırtıma dokunduğu an kendimi ileri doğru attım ve parmaklarının daha fazla tenimi baskılamasına müsaade etmedim. İrkilmiştim.

Giriş yaptığım, bir oda genişliğinde olan mutfağın bahçeye açılan iki taraflı kapısının hemen önüne, içeri akşam rüzgârı ılık ılık eserken tüllerin dalgalanarak değdiği bir masa yerleştirilmişti. Üzerinde iki ucuna açılmış kırmızı peçeteli servisler ve dahası uzun mumların yandığı gri şamdanlar vardı. Evinde takılmadan geçemediğim bir şey vardı ki hemen hemen gördüğüm her yerde antika vazoların içine nergis çiçekleri konulmuştu. Masanın üzerine konulduğu gibi... Nergis çiçeklerini çok seviyor olmalıydı.

Ben mutfağın girişindeki duvarın hemen yanında beklerken Doktor Bey mutfağa girmiş, benim bekleyişimle yeniden bana dönmüştü. Az önce sorduğu soruyu dudaklarını aralamadan kaşları ve yüz ifadesiyle tekrar sordu. Cevap veremedim. Gözleri üzerimde dolanmaya devam etti. Tüm bunların ne anlama geldiğini sorgulamaktan kendimi alıkoyamıyordum.

Etrafa saçılan kırmızı gül yaprakları, yanan mum ateşi; salonda, şöminenin hemen yanı başındaki pikapta dönen plağın kulaklarıma iğneler batırıyormuşçasına çıkan sesi ve Doktor Bey'in dudaklarındaki anlamsız tebessüm, boğazımda bir yumru hâlinde bekleyen kelimelerimin ellerini soluk boruma sarmalayıp nefesimi kesmesine neden olmuştu.

"Misafiriniz mi var?" diye sordum kendimi durduramayarak. Bir elim hâlâ duvarın üzerindeydi. Ayaklarımı birleştirmiş, ayak parmaklarımı içe doğru kıvırmıştım.

"Hayır," dedi Doktor Bey elindeki sürahiden bardaklara su doldururken. "Senin için bu masa. Kendini iyi hissedersin diye hazırladım. Ayrıca Mozart -- Symphony No. 40'ı çok severim, sen sevmez misin?" Bilemez gibi baktım gözlerine, daha önce hiç dinlememiştim. Bu yaptıkları beni rahatlatmak yerine bin kat daha fazla geriyordu. "Bu saatten sonra seveceğine eminim. İnsan ruhuna çok iyi gelir."

"Ben," deyip sıkıntıyla dudaklarımı ısırdım. Kendimi çok yalnız ve savunmasız hissetmiştim. Ne yapacağımı bilemez bir şekilde etrafa bakınırken yanaklarımı gıdıklayan saçlarımı tek seferde kulağımın arkasına sabitledim. "Ben, siz yemekleri koyarken telefonumu alıp geleyim. Banyoda unutmuştum."

Doktor Bey elindeki bardağı masaya özenle yerleştirdi, gözlerinde bir cetvel varmışçasına milimetrik hesaplamalar yapmıştı. "Pekâlâ," deyip elindeki sürahiyi de tezgâha koydu. "Hızlı ol ama. Ayrıca bana 'siz' diye hitap etmeye de bir son ver, Karya." Gülümsedi. "Sen diyebilirsin, izin var."

Ondan, bunun için izin istememiştim. Ki böyle bir niyetim de hiç olmamış, aklımın ucundan dahi geçmemişti. Kendisi sanki bunu bana lütfetmiş gibi hissediyor olmalıydı. Garip bir adamdı, her şeyiyle fazla garipti. Ne diyeceğimi kestiremeyerek dudaklarımı içe doğru kıvırdım, birbirine bastırıp gerisin geriye adımladıktan sonra önüme dönüp hızlı adımlarla kaçarcasına merdivenlerden çıktım.

"Sakin ol, Karya. Paranoyaksın sadece. O senin doktorun, tüm bunlar normal şeyler. Normal olmayan sensin. Sakin ol," diye kendi kendime telkinde bulunduktan sonra tuttuğum kapı kulpunu aşağı indirdim. Kendimi misafir odasına, ardından da banyoya atarak duş almadan önce rafa yerleştirdiğim telefonumu avuçladım. Nefes nefese kalmış hâlde ellerimi lavabo mermerine yaslayıp öne doğru eğildim.

"Şimdi aşağıya in, güzelce yemeğini ye, sonra teyzeni ara, özrünü dile ve gelip seni almasını iste." Kendime verdiğim komutların ardından dilimi dudaklarımda gezdirdim, verdiğim nefeslerin etkisiyle ıslak dudaklarımda korku dolu soluğumu hissettim. Doktor Bey bana oldukça sevecen bir ses tonuyla yaklaşsa da onda, kendimi iyi hissetmemi engelleyen bir şeyler vardı.

Dün gece buraya gelerek yapmıştım sanırım en büyük hatayı.

Lavabo mermerine yaslı ellerimi çekmeden başımı doğrulttum. Aynadan gözlerime bakacağım sırada irislerime yansıyan kırmızı ışıkla hareketlerim dondu, bir anda buzul çağında kalmışçasına buz tutmaya başladı. Az önce telefonumu aldığım, duvara monte edilmiş üç rafın arasındaki tablodan gözümü alan kırmızı ışığın, daha fazla korneamı rahatsız etmemesi adına ellerimi yasladığım yerden çektim.

Bedenim aynaya dönükken başımı omzumun üzerinden sol arkamda bulunan tabloya çevirdim. Yavaşça mermerden uzaklaştım, geriye doğru adımlayarak tablonun önüne ulaştım. Duruşumu hiç bozmadan omzumun üzerinden tabloya bakarken bu tablonun her zaman ilgimi çeken Yunan mitolojisindeki Narkissos olduğunu anlamam uzun sürmemişti. Oydu. Narsist bir adamın tablosu.

Ellerini iki yanındaki çimenlere yaslayarak önünde bulunduğu nehrin sularında kendi yansımasını gören ve o yansımaya âşık olan, kendine bakmaktan varlığını unutup nehre düşerek nergis çiçeğine dönüşen adamdı Narkissos. Tabloda gördüğüm şey de tam olarak buydu. Nehre doğru eğilmiş, suyun yüzeyindeki yansımasına bakan bir adam ve o adamın gözlerinde, gözlerimi rahatsız eden kırmızı bir ışık.

Korku dolu adımlarla tabloya yaklaştım, iki elimle iki yanından kavrayıp duvara asıldığı çividen kurtardım. Kendime doğru çekip iki rafın arasından çıkardıktan sonra duvarın içine yerleştirilmiş olan siyah, ortasında kırmızı bir yuvarlak bulunan kamerayı görmemle tablo parmaklarımın arasından sıyrıldı, ayak uçlarıma düştü. Ayaklarım acıyla sızlamaya başladığında gözlerimi bir an olsun gördüğüm kameradan çekmemiştim.

Hâlâ havada olan elimi kameraya doğru uzattım. İşaret parmağım ve başparmağımın ucuyla kamerayı tutup yerleştirildiği duvarın içinden çekip aldım. Yutkunuşum gitgide zorlaşırken başımı, kameranın gördüğü açıyı takip ederek ardıma çevirdiğimde duş kabinini görmemle boşta kalan elim istemsizce dudaklarıma kapandı. Dilimin ucundan 'hi' diye bir inilti çıkmıştı.

Doktor Bey, benim görüntülerimi kayda mı almıştı? Ben ona güvenmek için kendimi zorlarken, içimden bana yapmamam gerektiğini fısıldayan ses haklı mıydı?

Öne doğru sendelediğim an, elim lavabo mermerinin üzerinde duran telefonuma gitti. Hızla ekranını aydınlatıp teyzemi arayacağım, ondan yardım isteyeceğim ve beni bu karanlık evden çekip almasını isteyeceğim sırada telefonum bir anda kapandı, siyah ekrana büründü. Dudaklarım korku ve endişeyle aralanırken başımı iki yana sallıyor, bu olanların gerçek olmadığına inanmak istiyordum.

Oysa her şey gerçekti. O adam benim çıplak görüntülerimi kaydetmiş ve bana karşı olan bu ilgisinin hiç iyi niyetli olmadığını kanıtlamıştı. Hâlâ bu olanların gerçeği yansıtmadığına, onun beni böyle bir oyunun içine sürüklemediğine dair inancımı diri tutmaya çalışıyordum fakat her şey gözler önündeydi işte. Benden on sekiz yaş büyük doktorum, daha önce ailemin bana anlatmaya gerek bile duymadığı şeyi yapmış, beni taciz etmişti.

Dünya bu kadar kötü bir yer miydi gerçekten?

"Leyze... Leyze, sana çok ihtiyacım var," diye yerimde inleyip başımı telefondan kaldırdıktan sonra ellerimi saçlarımdan geçirdim, tüm saçlarımı tek hamlede ensemde toplamıştım ki gözlerim, banyonun girişinde durup gözlerime bakan Doktor Bey'le karşılaştı. Avucumda tuttuğum kamera, tenimi iterek yerle buluşurken ikimizin de gözleri yere inmişti.

Narkissos tablosu ve üzerindeki kameraya.

"Siz," diye mırıldandım. Gözlerim, Doktor Bey'in gözlerine bakarken yüreğim, bir çocuk yüreği gibi titrekti. Cümlelerimse bir anne yüreği gibi o titrek yüreği savunmak istercesine dökülüyordu dudaklarımdan. "Siz beni kandırdınız." İnancım ölmüştü. Sesimdeki hayal kırıklığı, tüm vücudumu bir zerre olarak başladığı yolculuğun sonunda ele geçirmiş, büsbütün kendisi yapmıştı. "Siz bu kadar kötü bir insan mıydınız?"

"Karya." İsmimi zikretmesi gözlerimi doldurmuştu. Onun bu kötülüğü karşısında ağlamak dışında yapabileceğim bir şey yoktu. Anne ve babamı yanımda istiyordum, onların elimi tutup beni bu cehennem çukurundan çıkarmasına, hiçbir şeye olmadığı kadar muhtaçtım. "Dinle beni, anlatacağım." Bir adım yaklaştı, üç adım uzaklaştım ondan. "Korkma benden."

"Yaklaşmayın."

"Korkma, sana zarar vermem ben. Bu gördüklerin, hepsi birer yanılsama." İkna etmek ister gibi konuşuyordu. Mesleğinin gerekliliklerini üzerimde uygulamaya başlamıştı. "Bu kötü bir şey değil. İnan bana. Sana yalan söylemiyorum. Yalnızca senin güvenliğin için bir önlem."

Başımı iki yana salladım, bu yaptığının hiçbir geçerli açıklaması olamazdı. Beni kandırmaya çalıştığını anlayabiliyordum. Babam beni bilgisizce bu günahın kucağına bıraksa da bunun yanlış olduğunu algılayabiliyordum.

"Hayır," dedim kendi kendime. "Hayır, bu çok yanlış, bu çok kötü, bu çok ayıp!" Yüzümü buruşturdum. "Bu çok iğrenç, Doktor Bey... Siz benim rızam olmadan benim vücudumu çekemezsiniz."

"İstiyorsun," dedi ve yaklaşmaya devam etti. "Sen de istiyorsun, Karya. İstemeseydin bu eve gelmezdin, öyle değil mi?" Kaşlarını kaldırmıştı, elleri iki yana açık bir şekilde sakin olmam adına beni yatıştırmaya çalışıyordu. "Sen de istiyorsun. Saklama. İstiyorsun. İstiyorsun, Karya."

Cümleleri önce kulaklarımda, ardından zihnimin kapalı odalarında duvarlara çarpa çarpa yankılanmaya başladığında başımı iki yana sallayıp ağlamaya başladım. Hıçkırıklarım dudaklarımdan firar ettiği vakit, sırtımı duvardan ayırdım ve kolunu itip yanından geçmek için atakta bulundum ancak ani bir şekilde önüme geçti

"Ben sadece gitmek istiyorum."

"Hayır, sen beni istiyorsun." Gözlerimi inanamazcasına gözlerine kaldırdım. "Sen de beni seviyorsun, tıpkı benim seni sevdiğim gibi." Elini kaldırdı, parmak uçlarıyla alnımdan yanaklarıma doğru dökülen bebek saçlarıma dokunmak istedi. "Benim küçük, güzel kokulu kızım." Fakat buna izin vermedim, hızla geriye kaçarak duvar köşesine sindım.

"Yapmayın, ne olur..." diye inledim yerimde. "Korkuyorum ben."

"Korkma," dedi sakin bir ses tonuyla. Yavaşça yaklaştı bana, sindiğim duvar köşesine doğru eğildi. Çaprazımda duruyordu. O devasa bir adamdı. Upuzun bir boyu, korkutucu bir gövdesi vardı. Bense onun yanında bir çocuktum, daha on yedime bile girmemiştim. O; takım elbise, klasik rugan ayakkabılar, kol düğmeli beyaz gömlekler giyerken ben; renkli kıyafetler giyinir, saçlarıma kurdeleli tokalar bağlardım.

"Korkuyorum ama," dedim ağlarken.

"Korkma. Ben senin en çok güvenebileceğin kişiyim. Yunan mitolojisinde bir kelime vardır; agape, bilir misin?" diye sordu fakat şu anki durumumuz ile olan alakasını kavrayamadım. Dizlerimi karnıma çekmiş, kollarımı göğsümle dizlerim arasına sıkıştırmıştım. "Karşılık beklemeksizin, hiçbir şey istemeksizin, cinsel dürtü gözetmeksizin verilen sevgi demektir." Buz mavisi gözleri gözlerime mühürlendi. "Sen benim Agape'msin."

"B-beni seviyor musunuz?"

"Çok," dedi ani bir şekilde. "Seni çok seviyorum, Karya. Senden bir şey beklemeden seviyorum." Eliyle arkasında kalan kamerayı işaret etti, önemsiz bir şeymişçesine alt dudağını üst dudağına baskıladı. "Bunların hiçbir önemi yok. Senin güzel bedenine, sen istemedikçe dokunmam ben. Korkma benden. Ben yalnızca seviyorum seni. Çok masum, çok saf, çok temiz; tıpkı sen gibi."

"Babam, annemi böyle sevmiyordu," dedim sesim titriyor, dudaklarım hıçkırıklarıma ev sahipliği yapıyorken. "Siz çok korkunç bakıyorsunuz. Babam, anneme çok güzel bakıyordu."

"Gel. Aşağı inelim, sana her şeyi anlatacağım. Söz veriyorum. Gel benimle," deyip iki eliyle omuzlarımdan kavrayacağı sırada onu ellerinden ittim ve yanı başımda bulunan lavabo mermerinin üzerindeki sabunluğu kafasına fırlattım. Sabunluk kafasında parçalanıp alnından kanlar akmaya başlarken, hızla ayaklanıp banyodan ve misafir odasından çıkarak merdivenlere yöneldim.

Arkamda haykırış ve adımı seslenişlerini bırakmıştım. Tüm merdivenleri tırabzanlardan destek alarak hızlı adımlarla indiğimde peşimden geliyordu.

"Karya!" diye inletti tüm evi. Öfkesi, saç diplerime kadar sızdı. "Karya, dur!" Korkudan titreyen ellerimle dış kapının kulpunu tutup aşağı indirmek istedim, kapı açılmadı. Kilitliydi. Arkama döndüğüm an birkaç metre ötemde,

alnındaki yarayı tutan öfkeli gözlerle karşılaşmam ve sırtımı kapıya yaslamam bir olmuştu. "Sana 'dur' dedim, Karya."

"Gitmek istiyorum. Lütfen bırakın beni. Evime dönmek istiyorum."

"Senin evin burası," deyip bana doğru adımlamaya başladı. Sertçe kolumdan tutup beni kendine çektiğinde nefesi suratıma çarptı. "Sana anlatacağım, sen de oturup dinleyeceksin." Kolumdaki parmakları tenimi öyle bir sarmalamıştı ki kemiklerime değdiğini hissediyordum. Bedenimi sert bir biçimde çekerek mutfağa sürüklemeye başladığında beni bırakması için ona yalvarıyor ama sesimi ulaştıramıyordum. "Şimdi güzelce yemeğimizi yiyeceğiz. Sen de uslu uslu duracaksın."

Beni sandalyeye oturtup bacaklarıma bir peçete serdi, ardından sandalyeden tutarak masaya yaklaştırdı. Bense yalnızca hıçkırarak ağlıyordum.

"İstemiyorum."

Karşıma kuruldu. Kendi bacaklarına da bir peçete sererken gözlerime bakmadan, "İsteyeceksin," diye mırıldandı. "Sana uslu bir kız nasıl olunur, öğreteceğim."

"Sizin de benim yaşımda kızınız var. Bana bunu neden yapıyorsunuz?"

"Kızım yok," deyip gözlerini gözlerime kaldırdı. Bir elinde çatal, diğer elinde bıçak tutuyordu. Etinden bir dilim kesti, dişlerinin arasına alıp çiğnemeye başladı. "O kıyafetlerin hepsi senin için alındı." Üzerimdeki kıyafetlere baktım, yüzümü buruşturdum. "Çok erken farkına vardın her şeyin, çok erken, Karya," diye mırıldandı hoşnutsuz bir ses tonuyla.

"N-nasıl yani?" diye sordum korku dolu sesimle. Gözlerimi ondan kaçırmak istesem de vereceği cevap beni geriyor, bu yüzden yapamıyordum.

Yemek yemeye son verdi, suyundan bir yudum aldı. "Eğer uslu bir kız olsaydın yarın sabah evine dönebilirdin. Hayatına, kaldığın yerden hatta daha iyi şekilde devam edebilirdin. Sana cenneti bahşedecektim ama sen, bir çuval inciri berbat ettin." Öfkeyle soludu. "İkimiz için planladığım geleceği erken fark ettin. Bu büyülü aşkın oluşması için zaman tanımadın." Dilini, dudaklarında gezdirdi. "Her şeyi mahvettin, Karya."

Duyduklarımla bir süre kendime gelemedim. "Bunun için beni mi suçluyorsunuz?" diye sordum şaşkınlıkla. "Siz..." Ağlamaktan cümlemi tamamlamakta zorlanıyordum. "Siz... Normal değilsiniz."

"Evet!" diyerek derin bir nefes verdi ve bakışlarını tavana sabitledi.

"Buradan çıkacağım," deyip bacaklarımdaki peçeteyi masanın üzerine fırlattım ve sandalyeyi geriye itekleyerek ayağa kalktım. Hızla koşmaya başladım, mutfaktan çıkıp üst kata doğru koştum fakat hızla arkamda belirdi. Beni belim-

den yakalayıp sırtımı göğsüne yaslayarak belimi sardığında parmaklarım, önümde duran vitrin çekmecesine sarılmıştı. Her geçen saniye terleyen tenim vitrinden kayarken ağlayarak çığlıklar atıyor, bacaklarımı dizlerine vuruyordum.

"Karya, dur! Dur dedim sana!"

"Bırak beni! Bırak, ne olursun. Ben çok korkuyorum, bırak!"

"Bırakmayacağım," diye bağırdı dişlerinin arasından. O, beni tutunduğum vitrin çekmecesinden ayırmak ve kendine doğru çekmek isterken ben, her saniye daha da sıkı sarılıyordum çekmecenin kulpuna. En sonunda parmaklarım güçsüzleşmeye başladığında beni daha sert bir şekilde çekmesiyle çekmece açıldı ve içindeki her şey, çekmecenin kendisiyle beraber yere serildi.

"Bırak!" diye bağırarak dirseğimi suratına geçirmemle geriye doğru sendeledi, ben kucağındayken ani ve sert bir biçimde sırtı zeminle buluştu. Hızla kucağından kalkıp ondan uzaklaştığımda başını vurmuş olmalı ki birkaç dakika önce alnında açtığım yaranın da etkisiyle beraber gözlerini kıstı.

Bakışlarım etrafta dolanıyordu. O bir yandan doğrulmaya çalışırken yerde, kolonun hemen dibindeki silahı görmemle gözlerim büyüdü. Çekmeceden çıkmış olmalıydı. Saçlarım gözlerimi kapatacak şekilde yüzüme dağılmışken göğüs kafesim hızla kalkıp iniyor, yüreğim yerinde can çekişiyordu. Ağlayışlarım katbekat artmış; yanaklarım, yaşlarımla ıslak bir kâğıda dönüşmüştü.

"Çok uzadı bu iş," diyerek ayaklandığı an daha fazla dayanamayarak yerdeki silahı avuçladım. İki elimle tutup sürgüsünü çektim, hazır hâle getirip ona doğrulttum.

"Yapma!" diye bağırdım. "Yapma, yalvarırım! Yaklaşma bana!"

Silahı görmesiyle duraksadı, güldü. "Bana ateş mi edeceksin?" diye sordu. Bunun, benim için oldukça zor olduğunun o da farkındaydı, ciddiye dahi almamıştı.

"Yaklaşma, yemin ederim ki sıkarım!"

"Yapamazsın, Karya." Bir eli havada bana doğru kalkmışken, diğer eli alnındaki yarığın üzerindeydi. Kana bulanmıştı parmakları. Kan, şakaklarından aşağıya doğru bir gözyaşı gibi süzülüyordu. "Bu çocuk oyuncağı değil. Yapamazsın. Kendine zarar vereceksin, bırak onu."

"Yaklaşma!" diye bağırdım yeniden, bu sefer hecelerine ayırmıştım kelimeyi ve her hecenin üstüne basa basa geçmiştim üzerinden.

"Tamam!" diye bağırdı benimle aynı şekilde. "Tamam, yaklaşmıyorum. Bırak onu, güzelim. Bırak, bebeğim. Haydi."

"Size güvenmiştim. İyi biri olduğunuza inanmak istemiştim. Beni umudumdan vurdunuz. Şimdi buradan nasıl kurtulacağımı bile bilmiyorum

çünkü ben, sizin kadar bilgili değilim. Beni niye kayıt altına aldığınız hakkında en ufak bir fikrim bile yok. Tek bildiğim, bu şeyin çok mide bulandırıcı olduğu."

"Halledebiliriz, Karya. İnan bana."

"Teyzeme de bu yüzden bir otelde olduğumu söylediniz, değil mi?" diye sordum silahı tutan parmaklarım silahın ağırlığıyla güçsüzleşirken.

"Karya, kendi kafanda kuruyorsun! Olayları büyütme. Bunlar çok normal şeyler. Sana anlatmama izin ver."

"Ben hayata karşı tecrübesiz biriyim, Doktor Bey. Bunu en iyi siz biliyorsunuz. Bir kafesin içinden çıkıp geldim bu hayata, hiçbir şey bilmiyorum yaşamak hakkında." Yutkundum ve dudaklarımdaki gözyaşlarımı dilimle yok ettim. "Ama bir insanın umudu nasıl söküp alınır yerinden, bunu biliyorum işte. Bu his çok tanıdık. Beni kandıramazsınız."

"Eh, yetti! Bırak şu silahı!" diye bağırıp bana doğru adımlamaya başladığı an dudaklarımı birbirinden ayırdım ve çığlıklarım eşliğinde başımı iki kolumun arasına eğerek tetiği çektim. Karanlık evin içinde çığlıklarımızı bastıran sesle elimdeki silahı yere düşürürken birkaç saniye daha çığlık atmaya devam ettim. Ardından ses tellerim yoruldu, çığlıklarım zamanla güçsüz bir ağlamaya dönüştü.

Gözlerimi açtığımda karşımda yüzünü arkaya doğru çevirmiş fakat sapasağlam ayakta duran Doktor Bey'i görmemle yutkundum. Çok geçmemişti ki yavaşça bana doğru döndü. Bakışlarım sağ çaprazına kaydığında kurşunun duvara saplandığını görmemle yerimde irkildim. Geriye doğru adımladım.

Doktor Bey, suratındaki elini çektiği an yüzünün tamamı kana bulandı. Suratının bir tarafını görmekte oldukça zorlanıyordum. Tek gözü, kırmızı sıvıyla karanlığa gömülmüştü. Bu görüntü, buz mavisi gözlerinden bin kat daha korkunçtu. "Karya!" diye bağırdı saniyeler boyu, boğazındaki hırıltıyı duymuştum.

Kanlı elleriyle incecik bileklerimi kavradı, bir kâğıt gibi sarstı tüm bedenimi. Öfkesi ruhuma kadar işlemişti. Korkudan bayılmak üzereydim. Dudaklarıma kilit vurmuş, açmak istesem de açamıyordum.

"Sana, çocuk oyuncağı değil bu, demiştim." Acıyla inledi yerinde. Canının yandığı oldukça belliydi. Sık ve derin nefeslerle bunu saklamak istese de apaçık ortadaydı. "Sıyırdın," diye fısıldadı. "Şimdi elimdesin, hiçbir yere kaçamazsın. Oyun bitti, hanımefendi."

Ben hiç oyun oynamamıştım ki Tanrı'm. Eğer oyun böyle bir şeyse, niye tüm çocuklar bitmesin isterdi?

"Yapma! Yapma, yalvarırım. Bırak beni, yapma!" İki kolumdan tutarak beni sürüklemeye başladığında çıplak ayaklarım evin ahşap zemininde kayıyor, onun yere damlayan kanlarıyla beraber kirleniyordu. Artık tutunacak ne bir çekmecem ne de boşta kalan tutacak bir elim vardı. Dediği gibi oyun bitmişti, teslim olmuştum. "Yalvarırım, bırak beni!" diye ağladım, bırakmadı.

Mutfaktaki yemek masasının önüne getirip iki bileğimi tek eliyle kavradı. Aramızdaki cüsse farkı bu kadardı işte. Boşta kalan eliyle masanın üzerindeki her şeyi yerle bir etti. Tabak, çatal, bıçak ve bardaklar büyük bir gürültüyle yere düşerken kırıkları ayaklarıma battı. Yine de canımın acısını hissetmemiştim.

Ruhum ölüyordu. Ruhum, zalim bir adamın ellerinde can çekişiyordu.

"Yapma..."

"Beni dinleseydin her şey çok daha farklı olacaktı, Karya. Bunu sen istedin," deyip belimden kavradı ve ayaklarımı yerden keserek beni masaya oturttu. "Bunu sen istedin."

"N-ne yapıyorsun?" diye sordum. Üzerindeki kanlı gömleğin düğmelerini çözmeye başladı teker teker. Bense masanın üzerinde öylece onu izliyordum. Kana bulanmış ellerimi dudaklarımın önüne çıkardım, bileklerimi tüm gücümle dudaklarıma bastırdım. Ağlamaktan gözlerim acımaya başlamış, başımda keskin bir sızı oluşmuştu.

Doktor Bey bir çırpıda üzerindeki gömleği çıkarttı, öfkeyle yere fırlattı. Eli pantolonunun kemerine gittiği an bana yaklaştı ve masaya doğru eğildi. Eğilmesiyle geriye kaçmış, sanki yüzümü saklayabilirmişim gibi çekinmiştim. O ise bir eli kemerinde ondan kurtulmaya çalışırken diğer eli masanın üzerinde, bedenime doğru eğiliyordu. Kanlı dudaklarıyla pijamamın üzerinden omzumu öpmeye başladığı an ellerimle ittirdim onu.

Durmadı. Öyle güçlüydü ki ben onu ittikçe o daha çok yaklaşıyor, ellerimi göğsüyle göğsüm arasına sıkıştırıyordu.

"Yapma! Dokunma bana, yapma! Ölmek istemiyorum, yapma!" Beni öldürüyor muydu? Bana ne yapıyordu böyle? Vücudumda dolaşan elleri, kıyafetlerimin üzerinden tenime değen dudakları, nefesime karışan nefesi ve dahası üzerime ağırlığını veren bedeni, yüreğimi böylesine kanatırken ben, bu kanatmanın adını dahi bilmiyordum. Neydi bu? Ölüm müydü?

"Hareket etme," diye fısıldadı nefes nefese. "Bitti. Benimsin artık."

"Ölmek istemiyorum."

Dudakları boynuma kaydığında masanın üzerinde geriye doğru yatırmıştı başımı. Boynum, yüzünden akan kana bulanırken bir yandan da dudaklarının nemliliğiyle ıslanıyordu. Bu iğrenç bir histi. Bana dokundukça ruhumun

sökük bir kumaştan çekildiğini ve ruhumdan geriye bir avuç iplik kaldığını hissediyordum.

Ruhumda bir delik açmış, delik deşik etmişti. Bundan sonra o yarayı hangi yamayla kapatacaktım?

Üzerimdeki ağırlığını hiç kaldırmadan ellerini pijamamın uçlarına götürdü ve yukarıya doğru çekiştirmeye başladı. Bense onun aksine çıkarmaması için direniyor, pijamayı aşağıya doğru itiriyordum.

"Direnme! Direnme, canını acıtacağım!"

"Senden nefret ediyorum, senden iğreniyorum! Bırak beni, bırak!"

Elini dudaklarıma attı, çığlık atmama dahi izin vermedi. Tek eliyle üzerimdeki pijamayı çekiştirdiğinde kumaş yırtıldı ve iç çamaşırlarımla ortada kaldım. Yeniden üzerime yığılacağı an onu ittirip feryatlarımı dudaklarımdan akıtmıştım ki ağzımdaki baskısı daha da güçlendi. Çenemi sıkıyor, dişlerimi aralamamam için dudaklarımı büyük bir kuvvetle eziyordu.

Bedenim kor ateşlerde kavrulur gibi onun altında kıvranırken başımı yana doğru yatırdım. Dili arsız bir yılanmışçasına tenimde gezinirken midemin bulantısına engel olamıyordum. Önünü pus basan gözlerimi uzaklara diktiğimde artık her şeyden vazgeçmiş, bu yenilgiyi çaresizce kabullenmişken uzun masanın diğer ucundaki yere düşmeyen tek şeyi, yemek bıçağını gördüm.

Gözlerim bir onun bir bıçağın üzerinde gidip gelirken elimi bıçağa doğru uzattım ve bir perde gibi açtığım parmaklarımı en sonunda bıçağa ulaştırdım. Parmak uçlarımla avucuma doğru yaklaştırmaya çabaladığım bıçak, en sonunda uzanabileceğim noktaya geldiğince sıkıca kavradım.

"Bırak beni!" diye bağırdım fakat bu kez sesimde ne ağlama tınısı vardı ne de çaresizlik. Damarlarımda akan kanda bile nefretimi hissediyor, beni zehirleyişine anbean şahit oluyordum. "Bırak beni!" diye yineledim cümlemi fakat o durmadı. Hiç durmadı. Elleri bedenimde, dudakları boynumda gezindi. İçim dahi titriyorken son bir güçle ittirdim onu fakat bir santim bile oynamamıştı yerinden.

Başka çarem yoktu. Buna beni mecbur bırakmıştı.

Ani bir şekilde bağırarak altından kalkmaya yeltendiğimde yanağıma inen sert bir tokatla sarsıldım. Ardından parmakları tüm yüzümü kaplayarak tenimi avuçladı, oldukça yakın bir mesafeden yüzüne bakmaya zorladı. Saçlarım, tokadın etkisiyle dağılmışken verdiğim derin nefeslerle suratımın önünde titriyordu.

"Sen bana aitsin, anladın mı? Sadece bana! Boyun eğeceksin, itaat edeceksin. Ben ne istersem onu yapacaksın. Senin her şeyin bana ait, duydun mu beni?"

Cevap beklemeden yeniden başını göğsüme doğru gömecekti ki boğazımı yırtarcasına dudaklarıma tırmanan çığlığımla beraber avucumda sakladığım

yemek bıçağını boğazına geçirdim. O, bu bıçak darbesiyle yutkunamaz bir şekilde doğrulduğunda irisleri büyümüş bir hâlde gözlerimin içine bakıyordu. Bacaklarının altında ezilen bacaklarımı kendime doğru çektim ve sert bir tekmeyle baş ağrısından yararlanarak onu geriye doğru ittirdim.

Elleri boğazına gitti, korku dolu gözlerle gözlerime bakarken sendeleyerek sırtüstü yere kapaklandı. Masadan kalktığımda içimde dizginleyemediğim bir öfke, nefret, utanç ve canavarlaşmış hisler bütünü vardı. Gözlerimdeki karanlığı hatta ateşi hissedebiliyor, içten içe buna engel olmak istesem de olamıyordum. Kanlı ayaklarımla yere bastığımda boylu boyunca önümde uzanıyordu.

Yutkundum ve artık buradan geri dönüşümün olamayacağını anladım. Ya o beni öldürecekti ya da ben onu. Üzerine doğru adımladım, her adımlayışımda biraz daha geri kaçtı.

"Sana, 'dur', dedim," diye mırıldandım kırılgan bir ses tonuyla. "Yapma, dedim. Bırak beni, gideyim, dedim. Dinlemedin. Duymadın beni. Bana dokundun. Bu gece tenimde dolaşan parmakların bedenimi değil, ruhumu kirletti. Senin kötülükle yıkanmış denizine düştüm, beni hiç tanışmadığım acılarla tanıştırdın."

"K-Karya..." diye ismimi zikretmek istedi fakat konuşamaz hâldeydi. Yemek bıçağı çok keskin olmasa da sert ve hızlı hamlemle boğazında derin bir kesik açmışım.

Hızla üzerine eğilip bacaklarımı iki yanına, bir elimi de çıplak göğsüne koydum. Diğer elimde bıçak varken kendimi durduramıyordum. Sanki içimdeki güç, bana hükmediyor ve her uzvumu benden habersizce hareket ettiriyordu. Gözüm dönmüş, kendimden geçmiştim. Nefes nefese son kez gözlerine baktım, 'bana bunu neden yaptın' dercesine başımı yana doğru eğdim.

Ardından bıçağı iki elimle kavradım. Öyle bir titriyordum ki bıçak elimden düşecek ve o bıçağı bir daha kavramaya gücüm yetmeyecek gibiydi. Gözlerimi kapatıp avucumda tuttuğum bıçağı ona saplamak için kendi vicdanımı susturmaya çalışırken parmakları sert ve acımasızca boğazıma sarıldı, sıkmaya başladı. Nefessiz kaldığımı hissetmeye başladığım an daha fazla bu oyunu sürdürmenin bir anlamı olmadığını anlamıştım.

Tüm gücümle sapladım bıçağı boğazına.

Parmakları güçsüzleşti, tenimden bir su gibi sıyrılıp aşağı doğru aktı.

Yetmedi, bir kez daha geçirdim etinden o bıçağı. Gözyaşlarım, kanlarının üstüne damlıyordu.

Durmadım. Bıçağı kaldırdım ve zangır zangır titrerken tüm vücudum, dişlerimi sıkarak bir kez daha indirdim boğazına doğru. Göz pınarlarıma biriken yaşlar görüş alanımı engelliyordu. Bıçağın saplanıp saplanmadığından

daha emin değildim. Yalnızca kaldırıp indiriyor ve içimdeki öfkeyi dindirmeye çalışıyordum.

"Bana bunu neden yaptırdın? Bana bunu neden reva gördün? Neden?" diye bağırarak son kez bıçağı havaya kaldırdım ve tüm gücümle, on yedi yıldır içimde yetiştirdiğim tüm cesaretimle son kez tenine mühürledim demirden cismi. "Bana, bunu, neden yaptırdın?" Kelimelerim tek tek ve saniyelik aralıklarla çıkıyordu dudaklarımdan. "Neden?"

Çığlıklarım onun çığlıklarıyla bütünleştiğinde evin içinde bir kıyamet gecesi yaşanıyordu sanki. Bu loş ve karanlık evden canlı çıkacaktı da ne olacaktı? Bu geceden sonra yaşayabilecek miydim ben? Bu geceden sonra nefes almak, hiçbir zaman olmadığı kadar zor olacaktı. Ben bu yükle nasıl yürüyebilecektim? Benim çocuk bedenim, bu yükle kaç defa ezilecekti?

Ellerim kan olmuştu. Dizlerim... Boğazımda kan lekeleri vardı. Saçlarım onun kanıyla yıkanmıştı. Gözlerimde kanının yansıması vardı. Burun deliklerimde kan kokusu, dudaklarımda kan tadı vardı. Etrafa baktım, mutfağın parlak zemini kana doymuştu. Onun göğsünden ince ince kan damlıyordu. Yüzündeki kurumuş kanlar, onun gözlerinden daha korkutucuydu.

Gözlerim elimde tuttuğum bıçağa kaydı. Bıçağı fark etmemle parmaklarım tüm kuvvetini yitirdi. Ani bir şekilde bıçaktan kaçmak istercesine geriye doğru açıldı, bıçak zemine kulak tırmalayan sesiyle beraber düştü. Ellerim dudaklarımın önüne doğru kalkarken hızla kalktım göğsünden, olabildiğince uzağa kaçtım ondan.

Cansız yatıyordu. Karşımda bir insan, benim yüzümden cansız bir hâlde yatıyordu. Ben birini öldürmüş, canice katletmiştim. Annemin kokusunu doya doya içine çektiği minik ellerim kana doymuş, kanla yıkanmış, kan kokmuştu. Başımı iki yana sallarken yerimde sarsılarak ağlıyor, öne arkaya hareket ediyordum. Bir zaman diliminde sıkışmış ve sürekli o anı yaşıyormuş gibi hissediyordum.

Onu öldürdüğüm anda kilitli kalmıştım, anahtarı bulamıyordum.

"Hayır!" diye bağırdım, sesim gitgide kısılıyordu. "Hayır, ben katil olmadım! Hayır!"

Kalbimin atışları, göğüs kafesimi sıcak bir odanın içinde kavururcasına daraltırken nefes alamadığımı ve bu yüzden vücudumun giderek yorgun düştüğünü hissediyordum. Kendimi kan dolu zemine bırakırken anneme söylediklerim yankılanıyordu zihnimde. Ben böyle olsun istememiştim. Ben bunları hak etmemiştim. Ben yalnızca yaşamak istemiştim. Ölmekten çok korkmuş, nefes almak istemiştim.

"Anne için," diye mırıldandım göğsümdeki sızı, yerini hatırlatmak ister gibi kalbimi parmaklarımın arasında sıkarken. "Melek olmak istemiştim... Sadece melek olmak istemiştim, cani olmak değil."



20 Mayıs 2021 | İstanbul

Karya Eşsiz

"Kuzucuklar için uykuya dalma vakti."

Mey'in sözleri kulaklarımda çınlıyordu. Islıkları odanın her santimini dolduruyordu. Keyfi oldukça yerindeydi; ellerini belinde bağlamış, bana bakıyordu. Yatağın ucunda durup gözlerime bakmaya başladığında çevirdim yüzümü. Eğildi, yatağın gri ve solmuş çarşafını tutup düzeltmeye çalıştı. Bense yatakta kıvrandıkça kıvranıyor, düzenlediği yerleri yeniden bozuyordum.

"Hareket etme, Agape'm," diye mırıldandı iş başındaki bir ebeveynin umursamazca çocuğunu ikaz etmesi gibi. Yutkunuşum ikimizin arasına koca bir set çekerken işini tamamladıktan sonra ayaklandı ve dolaba yöneldi. Dolabın içinde bir şey arıyordu, yüzünde önem vermezmiş gibi bir ifade vardı. "*Oyun bitti,* derken neyi kastetmiştim, biliyor musun?"

Başımı olumsuzca salladım. Artık içimde korkudan ve şüpheden çok kabulleniş vardı. Dediği gibiydi, oyun bitmişti. Onun ellerindeydim ve ne gidecek bir yerim ne de aman dilenecek bir sevdiğim vardı. Yıllar önce olduğu gibi, o karanlık gecede dualara sığındığım gibi, bu koca dünyada yapayalnızdım.

"Şartlar ne olursa olsun, Agape'm... Ne olursa olsun," diye üzerine basa basa yineledi ve gömleğinin düğmelerini açmaya başladı. Gözü benim üzerimdeydi. "İster güneş açsın ister yağmur yağsın. Bahar gelsin, kış olsun, dünyanın iklimi değişsin... Yıllar geçsin, yüzümü bile unut istersen. Başkalarına âşık ol, evlen, çocuğun olsun. Ya da yapayalnız kal, kork insanlardan."

Ardı ardına sıralıyordu ihtimalleri. Bu sırada gömleğinin düğmelerini açmış, omuzlarından düşürmüştü. Pantolonu hariç çıplaktı karşımda. Eline bir askılık aldı, gömleğini milimetrik hesaplamalarla askılığa geçirdi ve saniyeler boyunca dengede, eşit bir şekilde kalmasını sağladı. Eşit olduğuna kanaat getirmiş olacak ki gömleği dolaba astı ve bana döndü.

"Sen hep benim kalacaksın. Hangi durumda olursan ol, kaç yaşına gelirsen gel, hep benim kalacaksın. Yaşam son bulduğunda bile bana döneceksin." Tepki vermedim, artık gözlerimi açacak kadar bile gücüm yoktu.

"Sana, benden başka bir yolunun bulunmadığını gösterdim, sense inanmak istemedin. Senin yolunu ben çizdim, ben yönettim. Agape'm... Hâlâ seni yaratanın ben olduğumun farkında değilsin. Seni, ben var ettim."

"Öldür beni," diye inledim yerimde fakat sesim çıkmadı. Bu yatakta günden güne eriyordum. Daha fazla dayanamıyordum bu saçmalıklara. "Öldür beni, yalvarırım, öldür beni!"

Gülümsedi ve sakin adımlarla yanıma kadar geldi. Eğilip tek gözüyle gözlerime baktı.

"Öyle kolay değil. O iş öyle kolay değil, Agape'm. Öyle istediğin an ölünmüyor. Bak bana, nasıl yaşıyorum, biliyor musun? O gece, o kanlı evden nasıl kurtuldum, biliyor musun? Kendimi kurtarırken seni de bir katil zanlısı olmaktan nasıl kurtardım, merak ediyor musun?" Gözleri kısıldı, nefesi seyreldi. "Öğreneceksin. Zamanı gelince her şeyi bir bir öğreneceksin."

O gece yaşananlardan sonrası, o saniyelerden çok daha korkunçtu. Her anım yakalanma korkusuyla geçerken çok sürmeden ölüm haberini almıştım. Sonrası... Sonrası öyle bir muammaydı ki ne ben yaşananları hatırlıyordum ne de hatırlayacak bir insan biliyordu. Her şey onda gizli kalmıştı, Doktor Bey'de.

"Sana dedim." Yeniden konuştu ve başını hafifçe yana yatırdı. "Ölmek için bile benden izin alman gerekiyor, aksi mümkün değil."

Doğruldu, dolaptan bir buket çiçek aldı ve yavaşça yatağın etrafına dizmeye başladı. Başımı kaldırdım zorlukla, korkuyla ne yaptığına baktım. "Nergis çiçekleri, en sevdiğin..." dedi fısıldayarak. Ben nergis çiçeklerini sevmezdim, o ise kendini, bunun tam tersine inandırmıştı. Çiçekleri teker teker diziyordu etrafa. Yatağın çevresine çiçekten bir çember çiziyordu âdeta.

Beş dakika boyunca hiç üşenmeden her çiçek aynı doğrultu ve uzunlukta duracak şekilde tamamlamıştı çemberi. Ayağa kalktı, gardıroptan bir poşet çıkardı. Ve yeniden eğilip poşetten çıkardığı mumları bir mimar edasıyla yerleştirdi etrafa. Nergis çiçekleri gibi sadece yatağın çevresine değil, tüm odaya yaymıştı.

Ne yaptığına anlam veremiyordum. Ateşten bir mezarlıktaydım sanki. Bu yataksa o mezarın ta kendisiydi. Mezarımın etrafında, bir duvar saati çizilmişçesine nergis çiçekleri, nergis çiçeklerinin etrafındaysa dağınık bir şekilde yanan mumlar vardı. Ayin gibiydi. Aklından neler geçirdiğini bilmiyordum. Tek bildiğim, bundan sonra yapacağı hiçbir şeyin beni korkutamayacağıydı.

Umutları elinden alınmış insan, rüzgâra kaybeden uçurtma gibidir. Bir daha yükselebilmesi için yeni bir rüzgâr gerekir.

Mey benim fırtınam, felaketim, kıyametim olmuştu. Bundan sonra hiçbir rüzgârın esintisi tenimi yakamazdı.

Bu sırada Mey, eğilip yatağa oturdu. Elini yüzüme uzatmaya çalıştığı an gözlerimi kapatarak inlemeye başladım. Hiç paniğe kapılmadan işaret parmağını dudaklarımın üzerine indirdi. "Sessiz ol." Bakışlarını benden çekmeden komodine eğildi ve çekmecesinden bir bant alıp keyifle sırıttı.

"Hayır," dedim sessizce. "Hayır, lütfen... Yapma!"

Banttan bir parça koparıp feryatlarımın üzerine yapıştırdı. Çığlıklarım bedenimin duvarlarında yankılanıyordu. Demirlere vurulmuştum bir mahkûm gibi, olduğum yere mıhlanmıştım.

"Çok uykum var," dedi, yüzümü okşuyordu. "Ve ben uyurken ses çıkaran kızları hiç sevmem." Elleriyle bedenimi yavaşça kenara ittirdi, yanıma uzandı. Ben, sırtüstü bir şekilde dört bir yanımdan yatağa bağlıyken o, yüzüstü uzanmıştı yanıma. Yüzünü, boyun girintime yerleştirip kolunu, bedenimin üzerine attı. Nefesi boynuma çarpıyordu.

Yapmaması adına çığlıklar atsam da feryadım banttan öteye geçemiyor, boğazımda yankılanıyordu.

"İşte, böyle," diye fısıldadı kulağıma. "İyi uykular, benim güzel yüzlü Agape'm."

O, gözlerini kapatıp uykuya dalarken ben, ellerim ve ayaklarım yatağın dört bir yanına bağlı hâlde ağzımdaki bandı kızarık gözlerimden akan yaşlarla ıslatarak tavanı izliyordum. Hıçkırıklarım göğsümde can buluyor, kalp gibi atıyordu.

Bu gece etrafımda yanan mumlar ve nergis çiçekleriyle beraber mezara konulmuştum. Küllerim uçuşmadan toprağıma sarılmam gerekiyordu.

Karan... Benim yabancım, gizli şarkım. Oradan, o çok uzak ve güzel yerlerden görüyor musun beni? Seyrediyor musun ne hâlde olduğumu? Ağlıyor musun peki? Senin sardıklarını başkaları nasıl kanatıyor, biliyor musun? Haberdar mısın? Olma. Görme beni. Seyretme. Ağlama, yabancı.

Geleceğim yanına. Çok yakında sığınacağım kollarına. Hazırla göğsünü bir tanem, ben senin yokluğunda hiç uyuyamadım. Hazırla göğsünü, benim için çiçek ek toprağına.

Karya gelecek diye umutla bak yarına.



24 Mayıs 2021 | İstanbul

Karan Kerimoğlu

Gözlerim buğulandıkça buğulanıyor ve bir ok saplanıyordu irislerimin en orta yerine. Kör kalıyor, göremiyordum hiçbir güzelliği. Göremiyordum Karya'yı ve gelişini. Gelmiyordu, öyle bir gitmişti ki benden... Bu şehirden... Onu öyle bir kovmuştum ki yüreğimin pespaye sokaklarından, ar etmişti kendine; dönmüyordu. Dönemiyordu belki de.

Bunu düşünmek istemiyordum. Çünkü bir yerlerde çaresiz, bitkin ve harap bir şekilde benden yardım beklediği düşüncesi, zalimlerin eline atıyordu beni. Ağladığını, yalvardığını ve acı çektiğini düşündükçe kendimi canlı canlı gömesim geliyordu toprağa. Karşısına nasıl çıkacağımı düşünüyor, hangi yüzle 'ölmedim' diyeceğimi, gözlerine bakıp da nasıl 'geldim' diyeceğimi bilmiyordum.

Bir yandan da hâlâ öldüğüm gerçeğinin altında ezilirken o, yapayalnız hissettiğini biliyor ve kendime küfrediyordum saatlerce.

Bunları hiç hesaba katmamıştım. Yaşar sanmıştım, ne olursa olsun hayata tutunur ve başka ülkelere göç eder sanmıştım. Uçar gider, kendine başka bir pencere kenarı bulur sanmıştım. Ama yapmamıştı. Tüm kış boyunca benim pencere kenarımda onu içeriye almamı beklemişti. Çünkü söz vermiştim ben ona. Söz vermiştim onu içeriye alacağıma, öldürmeyeceğime...

Bana güvenmişti. Ve yine güvenini boşa çıkararak onu uçurumlara sürüklemiş, okyanusların dibine çekmiştim bileklerinden. Donmuştu kanatları penceremin önünde ama bir kez olsun çırpmamıştı, uçmamıştı gökyüzüne. Gelmeyeceğimi, o pencereyi hiç açmayacağımı bile bile ölüme sürüklemişti kendini. Ve ben, yani o yaşlı adam, sanki başka bir kalabalığım varmışçasına reddetmiştim onu. Şimdi tek başıma ölmeye mahkûmdum.

Yürüdüm. Tüm sokakları adım adım ezberledim, bir türlü ona rast gelemedim. Gidişini, daha doğrusu kaçırılışını kabullenemiyordu zihnim. Benim küçük sevgilim... Benim yüreği kendinden büyük sevgilime kim kıyabilirdi ki? Kim o mahzun bakışlara bakıp da vicdanını es geçebilirdi? Dahası, Karya on dört gün boyunca bu acıya nasıl katlanabilirdi? Bu sorular kulaklarımda çınladıkça nefes almak, dayanılmaz bir hâl alıyordu.

"Neredesin, Karya?" diye mırıldandım. Onunla koşuşturduğum, yeniden hatta belki de ilk defa çocuk olduğum parkta, bu kez yanımda onun kokusu olmadan bir salıncağa çökmüş, çaresizlikle gökyüzündeki yıldızlara bakıyordum. Onun topladığı yıldızlara, benim topladığım yıldızlara... Bizim yıldızlarımıza... Onu ilk defa prangalarından hür, yasaklarından firari gördüğüm gece gökyüzünden koparıp aldığımız yıldızlara.

"Hayır, yalan."

"Ama ben yaktım."

"Ama benim. Kanan. Ben gözüme kestirmiştim."

"O bilde... Bizim."

"Bizim."

"Neredesin? Yalvarırım, çıkıp gel artık. Bakmadığım delik kalmadı, seni aramadığım saat yaşanmadı. Neredesin, eşsizim?" Sona doğru boğazım acımış ve sesim kısılmıştı. Oturduğum salıncakta öne doğru eğildim, dirseklerimi diz kapaklarıma, yüzümü de avucuma yaslayarak ağlamaya başladım. Sarsılışım omuzlarımdan tüm bedenime yayılıyordu. "Seni çok özledim."

Gecevdi. Onu terk ettiğim sabahın rengine bürünüyordu gökyüzü. Akreple yelkovan, ardımda bir mektup bırakıp arkama dahi bakmadan çekip gittiğim ana yaklaşıyordu anbean. Eğer arkama baksaydım gidemezdim. Çünkü ben arkamda koynumda huzurla uyuyan, fotoğraf albümlerime bakıp kahkahalar atan, saçlarımı karıştırıp utançla yüzünü göğsüme gömen küçük bir kız bırakmıştım. Onun hayal kırıklığı, beni zincirlere vururdu. Baksaydım eğer gözlerine, bir adım uzağa gidemezdim.

Başımı avuçlarımın arasından çekip gökyüzüne kaldırdığımda bir yıldız kaydı. Ben onu dileyemedim.

"Seni bana yasak kılan yaşamı yemin olsun ki affetmeyeceğim."

Gözlerimi yanıma çevirdiğimde bir sarılış kadar uzağımdaki salıncakta oturuyordu sanki. Bana bakıyor, gülümsüyordu yüzünde kaybolan küçük dudaklarıyla. Heyecanlı elleri salıncağın demirine sarılıyor, sıkı sıkıya tutunup minik ayaklarını yerde bir ileri bir geri hareket ettiriyordu. Elimi kaldırdım: karşımda duran, hayali olduğunu bildiğim Karya'nın silüetine uzattım. Boşluktu. Ondan bana kalan, acıyla avucuma kapanan parmaklarım kadardı.

Üç yıl önce, bugün bunları yaşayacağımı bilseydim, babamın sırtımda yeni yaralar açmasını göze alarak o kazaya mâni olurdum. Eğer Karya'nın bunca acıyı göğüsleyeceğini tahmin edebilseydim, babamın o kötülük dolu odasında yıllar boyu işkence çekmeye razı gelirdim. Bilemedim. Babamdan kurtulmak için sustuğum o kazanın benden önce kardeşim ve yol arkadaşımı, ilk dostumu, beni hayata bağlayan karımı, yani Elif'i alacağını bilemedim. Ruhumu kaybettiğim o kazada bana yeniden ruhumu ilmek ilmek dikecek kadının da ruhunun bir ip söküğü gibi sökületeceğini göremedim.

Tanrı, benden Elif'i aldığı gün Karya'yı yazmıştı defterime, yasak elma niyetine. *Yaşa bununla,* demişti. Sanki yaşayabilecekmişim gibi.

"Beni duyuyor musun bir yerlerden, Karya?" dedim gözlerim göğe kalkmış, siyah perdede tutunan ışıltılarda dolanırken. "Özür dilerim. Yerle yeksan ettim kurduğun tüm hayalleri, özür dilerim." Gözlerimden yaşlar akıı usulca, yüzümdeki mimikler varlığını korurken hiçbir iz bırakmadan kayboldular tenimde. "Özür dilerim, Karya. Özür dilerim, yaralı kırlangıcım."

Elimi yanıma doğru uzattım. Karya sanki yanımda oturuyormuşçasına tutsun istedim. Bu sefer yanalım ve bir cemre düşsün toprağa, bahar gelsin istedim. Tutmadı. Yanmadık. Cemre düşmedi. Bahar bir türlü gelmedi. Dakikalar geçti, saatler geçti, o gelmedi. Öylece baktım salıncağa, yokluğuyla yüz yüzeydim.

"Küçücük sevgilim kayboldu avuçlarımda."

Avuçlarım kapandı, dizlerimin üstüne çöküverdim. Cenin pozisyonu aldım yattığım yerde, öylece uzandım zemine. Hayatımda, annem öldüğünden beri hiç bu kadar çok ağlamamıştım. Güçlü durmam gerekiyordu benim. Ağlamak güçsüzlük değildi ama hislerini kontrol edememek güçsüzlüktü. Ben hislerimi kontrol etmeyi öğrenmiştim. Kaan için, Korhan için, Bahar için... Hepsi için güçlü durmam gerekiyordu benim.

Ben arkadaşlarımın pusulasıydım ve benim yanlış yönü göstermem, hepsinin dağılması demekti. Kaan'ın dağılmaması için dimdik durdum. Bahar'ın bir kez daha yıkılmaması için ben eğildim. Korhan'ın yere çakılmaması için ben çakıldım tüm kayalıkların dibine. Onlar için bir kez olsun Karan olamamış, Karan'ın hislerini yaşayamamıştım. Karya hayatıma girdikten sonra hatırlamıştım benim de bir varlığım olduğunu.

Şimdi ayağa kalkıp çatık kaşlarım ve Karya'nın içten içe yeşil mi sarı mı diye düşündüğü gözlerimi etrafta gezdirmem, ateş saçmam gerekirken bir çocuk gibi yere yığılmış, ağlıyordum. Karya, beni olmam gereken kişi yapıyor, günbegün uzaklaştırıyordu giyindiğim rolden. Hiç büyümemiştim belki de. Hiç uzaklaşmamıştım o kazadan sonra yüzünü dahi görmeye cesareti olmayan o kızın durumunu sormak için her gün hastaneye giden çocuktan.

"O5 yolundaki kazada hastaneye getirilen kız, adını bilmiyorum. Oda numarası 162," diye mırıldandım ezberlediğim o cümleyi anımsayarak. Onun o kazadaki kız olduğunu, Yalın Eşsiz ve Sara Eşsiz'in kızı olduğunu, annesiyle babasının çerçevedeki fotoğrafını gördüğümde öğrenmiştim. O ana kadar ne soyadı ne de geçirdiği krizler, bir an olsun aklıma getirmemişti bu ihtimali. Sanki beynim yerinden söküp alınmış, gözümün önündekini görememiştim. Gördüğümde de ondan uzaklaşmış, yüzüne bakmaya yüzüm kalmamıştı. Özgün'ü bulmuş, neler yaşattığını göstermek istemiştim.

Annesi ve babasından ayırmıştım onu ben. En büyük kötülüğü yapmış, hayatını altüst etmiştim. Hayatının üstünde ailesi varken, altından ben çıkıvermiştim. Sorsan, ister miydi? İstemezdi.

Yavaşça ayağa kalktım ve parktan çıkarak aylak adımlarla evime doğru ilerledim. Dakikalar sonra kapımızın önündeydim. Çıkmasını dört gözle beklediğim, kapısını gözetlediğim, sesini ezberlediğim o kapının önündeydim. Daha fazla düşüncelerime esir düşmemek adına anahtarı deliğe sokup kapıyı açtım ve içeri girdim. Bu ev onsuz, onun balkonunu izlemeden, onu gören bir manzarası olmadan anlamsızdı. Taş yığınıydı.

Anahtarı cebime atıp odama doğru ilerledim ve kapı pervazının üstüne yerleştirilmiş oda anahtarımı aldım, kilidi açtım. İstanbul'a geldiğimden beri sokaklarda geziyor, polis karakollarında Karya'dan bir haber gelmesini bekliyordum. Yetmiyordu. Beklemek yetmiyordu. Onun yokluğunda beklemek ölümle aynı şeyken onun varlığını hatırlatan odama ilk defa gelmiştim. Yatağımın dibine çöktüm hasretle, onunla uyuduğum günkü gibi uyumak ve uyandığımda onu yanı başımda görmek istedim. Göğsümü zorlayan ağrı buna engeldi. Elimi kalbime attığımda ceketimin üstünden göğüs cebimde bulunan deftere rastladım.

Özgün'den ortadan kaybolmadan önce aldığım defterdi. Karya hakkında notlar almıştı. Okumayı göze alamamıştım şimdiye dek. Parmaklarım göğüs cebimdeki deftere davrandığında aynı cepteki eski sim kartımı fark etmemle duraksadım. Defteri yanıma koydum, parmaklarımın arasında tuttuğum sim kartını birkaç defa etrafında döndürdüm. En sonunda ani bir kararla telefonuma taktım ve etkin hâle getirdim.

Karya adlı kişiden 23 sesli mesajınız var.

"Yapma," diyebildim yalvarır gibi. Başımı arkamdaki yatağa doğru yatırmıştım.

Dayanamadım. Ne pahasına olursa olsun, sesini duymak adına sesli mesajların üstüne tıklayınca aylar sonra duydum o küçük, henüz büyümemiş, olgunlaşmamış, çocuksu sesini. Ağlıyordu.

"Karan," dedi titreye titreye. "Karan, neredesin? Evine geldim, sen yoksun! Bir mektup var, sen yoksun! Süt bırakmışsın bana, sen yoksun! Kasımpatıların burada ama sen yoksun!" Sesi inceldi. "Karan, Karan, dinle," deyip yutkunuşuyla boğulur gibi oldu. "Bana nerede olduğunu söyle, yalvarırım. Ne büyümek ne de sıcak süt içmek istiyorum. Neredesin, Karan? Y-yalvarırım, söyle."

Onu terk ettiğim gün bıraktığı ses kaydıydı. O endişeli ve korkmuş ses tonu bir hançer gibi saplanmıştı yüreğime.

Bir diğer sesli mesaja geçtim.

"Karan..." Derin bir nefes verdi. "Yardım istiyorum senden. Gidişinin üzerinden günler geçti ve benim dayanacak gücüm kalmadı. Neden terk ettin beni? Bu ölümden de ağırmış. Yalnızca benden gitmen ama diğer insanlara görünür olman, çok beter bir şeymiş. Ne hissediyorum, bilmiyorum. İnsan terk edilince ne hisseder, bilmiyorum ama dilerim ki hiç kimse yaşatmasın bunu sana." Duraksayıp öksürdü. "Çünkü canın çok yanar."

Ardı ardına sıralandı sesli mesajlar, bense kızarmış gözlerimi tavana dikmiş bir hâlde dinledim.

"Karan," diye başladı her sesli mesaja başladığı gibi. "Benden nefret mi ediyorsun? Öyleyse eğer, çok iyi bir oyuncusun. Çünkü benim saçımı kimse senin gibi okşamamıştı. Bu, sana inanmam için yeterli bir sebepti. Eğer numara yaptıysan, numara yapman için zorladıysam seni... Özür dilerim. Gidişine bir sebep arıyordum. Belki de en büyük sebep benimdir."

Sözleri ruhumun karanlık yerlerini, ücra köşelerini keşfedip oradaki acıma saplanıyordu. En derinime, en keskin şekilde... Beni hiçbir şey böylesine yaralamamıştı.

"Karan... Çok güzel bir ismin var, biliyor musun? Karanlık demekmiş. Yiğit, masum ve sözünde duran kişi anlamlarına da geliyormuş. Bugün öğrendim." Hafifçe gülümser gibi oldu, nefes verişi karıştı ses kayıtlarına. Ardından titredi tüm kelimeleri. "Ama sanırım bana karanlık tarafın denk geldi. Sözünü tutmadın. Dışarıda kaldım. Çok üşüyorum."

Çok üşüyorum.

"Karan... Sen gideli çok oldu. Sana demiştim, ben bir ölümü daha kaldıramam, demiştim. Dinlemedin, Karan. Beni dinlemedin. Eğer şakaysa bu, söz veriyorum, kızmayacağım. Ama değilse, bil ki beni on altı yaşıma ittin. Çıkamadığım o çukura gömdün." Hıçkırarak ağlamaya başladı. "Seni hiç affetmeyeceğim."

Sesli mesajlar gitgide nefretiyle doluyordu. Önceden kendini suçlayan, masum çıkan sesi, şimdi öfkeyle doluydu. Acısı yavaş yavaş ona zarar vermeye başladıkça sevgisi de hırçınlaşıyordu.

"Karan, iyi misin? Kendine dikkat et, olur mu? Ben ediyorum çünkü. Dediğin gibi sütümü ısıtıyorum yine, keyifle yudumluyorum. Üzerimi örtmeden uyumuyorum. Üşümüyorum da geceleri. İstediğin gibi her şey, merak etme." Duraksadı. Birkaç saniye geçti, öylece bekledi. Sesi yeniden kulaklarıma doluştuğunda utanıyor gibiydi. "Bir sen yoksun. Ama olsun. Kasımpatıların burada. Benimle. Kokun sinmiş sanki onlara da. Bir güzel kokuyorlar... Anlatamam."

Gözlerimi yatağımın karşısındaki pencereden dışarıya çevirdim. Güneş doğuyordu. Karya'yı bulamadığım bir gün daha başlıyordu. Delirecek gibi olduğum bir güne daha uyanmıştı şehir. Aynadan irislerime çarpan görüntüme baktığımda, hiç uyumadığım da gözler önüne serilmişti. Korkunç gözüküyordum. Saçlarım kısacıktı, diken gibiydi. Zayıflamıştım; yüzüm çökmüş, incecik kalmıştı. Göz altlarım artık haddinden fazla mordu.

Belki Karya görse benden korkardı.

"Karan," diye mırıldandı Karya yeniden, bu son ses kaydıydı. Sesindeki kırılganlık bir çivi gibi çakılmıştı etime. "Bunu nasıl yapabildin bana? Nasıl kıyabildin, bir katile dönüşebildin? Canımın nasıl yandığını kendime bile söyleyemiyorum. Utanıyorum çünkü. Senin aşkından çok utanıyorum, Karan. Senin aşkın için ağlıyor olmaktan çok utanıyorum. Keşke... Keşke beni öldürseydin. Sen gitmekle kalmadın, beni terk ettin. Bana bir mektubu hak gördün, çektin gittin. Belki gitmenle savaşabilirdim ama beni terk etmenle savaşamadım. Beni yokluğunla baş başa bırakmamalıydın. Yokluk, hasta eder insanı. Eğer bir gün dönecek olursan bilmeni istiyorum ki karşılaşacağın tek şey yokluğum olacak."

"Dediğin gibi oldu, güzelim. Yokluğun sarmalıyor beni."

"Beni büyüttün. Beni öyle bir büyüttün ki bir daha asla çocuk olamayacağım."

Telefon parmaklarımın arasından kayıp yerle bir oldu. Ses kaydı hâlâ devam ediyordu. Uzun bir ses kaydıydı fakat bundan sonrası sessizlikti, Karya susmuştu.

"Eğer büyümenin bu kadar can yakıcı olduğunu bilseydim seni büyütür müydüm, küçüğüm?" Başımı iki yana salladım kendi soruma cevap verir gibi. "Büyütmez, saklardım. Büyüme diye tüm acılardan saklardım seni."

Yutkundum ve elimin tersiyle ıslak yanaklarımı kuruladım. Yanımdaki defteri kucağıma aldım, sayfalarını karıştırdım. Bu zor durumun altından nasıl kalkacağımı ve dahası bu saatten sonra Karya'yı nasıl koruyacağımı bilmiyordum. Her şey o kadar karışık bir hâl almıştı ki onu babamdan önce kendi hayatından korumam gerekiyordu artık. Bu, dayanılmaz bir hisli. Bir kapana sıkışıp kalmıştım ve her hareketimle o kapan, tenimde bir kesik daha açıyordu.

Bir kesik daha... Karya.

Onun adıyla karşılaşınca duraklattım hareketlerimi, dudaklarımdan zar zor nefesler vererek okumaya başladım defterde yazılanları.

Danışan Adı: Karya Eşsiz

Baba Adı: Yalın

Doğum Yeri: İzmir

Yaş: 19

Danışanın Psikiyatr Geçmişi: Var

Teşhis: Paranoid Şizofreni

Okuduğum son bilgi, avuçlarımda tuttuğum defteri baskılayan parmaklarımın güçsüzleşmesine neden olmuştu. Bu, iki yıl önce Karya'ya konulan son psikiyatr teşhisiydi. Karya'nın mücadele etmek zorunda kaldığı şeylerin günden güne artması, daha doğrusu onun ezelden beri mücadele ettiği şeylerin sayısının benim bilgi kutucuğumda günden güne artması, beni yanardağ ateşlerinde yakıyordu. O bunca şeyle baş ederken ve hiçbir şeyden bana söz etmezken kim bilir, ne kadar bükülmüştü sırtı? Ne kadar eğilmişti de göğe bakamamıştı bir kez olsun?

Gözlerimden yaşlar damladı, dudaklarımı aralasam da çığlık atamadım. Harelerim yazıların üzerinde dolanırken sessizce ağlamaya devam ettim.

İlk seans: 12 Şubat 2021

"Danışan odaya girdiğinde uzunca bir süre etrafı izlemiş ve kendisine zarar verebilecek bir şey olup olmadığını kontrol etmiştir. Bunu yaparken saklama gereği duymamış, endişeli ve korkulu olduğunu göstermiştir. Dikkatini çok zor şekilde üstüme çekip iletişim kurmaya çalışsam da bakışları hâlâ odanın duvarlarında ve penceresinde dolaşmakta. Yaşadığı travmaların üzerinden seneler geçmesine rağmen hâlâ oldukça taze bir şekilde acısını yaşamakta ve sarsıntı sanki dünmüşçesine etkisini sürdürmekte."

İkinci seans: 19 Şubat 2021

"Danışan, peşinde birilerinin olduğunu ve onu almaya geleceklerini söylemekte. İçinde yarattığı bir kızdan ve onun gerçekliğinden söz etmekte. İnsanlardan korkmakta fakat bu durumun hastalığıyla değil babasının ona biçtiği yaşam tarzından sonra gerçek hayata adapte olamama durumuyla alakalı olduğunu düşünüyorum. Danışanın peşinde kimlerin olduğunu sorduğumda cevap alamadım. Bir şizofreni belirtisi mi yoksa travmatik bir öge mi, araştırılmalı."

Üçüncü seans: 27 Şubat 2021

"Danışan, geçmişe dair bir şeyleri saklamakta. Her şeyi anlatabileceğini söylediğimde aşırı tepkiyle karşılık verdi. Bir şey saklamadığını ve benim uydurduğumu söyledi. Sinirlenince öfkesini yatıştırmak oldukça zor olsa da kendisi öfkelendiğini fark ettiği an buna bir son veriyor ve hiçbir şey olmamışçasına devam ediyor. Kendisini saklıyor. Danışan, paranoid şizofreniyi reddedercesine kendini saklamaya ve tedaviyi yanıltmaya çalışıyor."

Altıncı seans: 16 Nisan 2021

"Danışan iki sene önce aldığı ilaçların kendisine iyi gelmediğini ve onu yalnızlaştırdığını söylemekte. İlaçları bıraktığında kendini daha iyi hissetmeye başladığını ifade etti. Raporunda yazmayan ilaçları kullandığını söyleyince ondan ilaçları bana getirmesini söyledim. Geçiştirerek getireceğini söyledi. Hâlâ bir şeyler saklıyor. Bir türlü güven ortamı sağlanamadı, kendini açamıyor."

Dokuzuncu seans: 30 Nisan 2021

"Danışan ciddi bir depresyonun pençesindedir. İlaç kullanımını azalttıktan sonra sanrıların ve duyduğu seslerin azaldığını ifade etse de söylediklerinin doğruluğu şüphe uyandırıcı. Paranoid şizofreni belirtileri göstermemekle birlikte psikiyatrist raporunun doğruluğu hakkında araştırma yapılmalıdır. Psikiyatristim ile görüşüp bir sonuca varacağım."

Tüm seansları okuduğumda gözlerimdeki yaş dinmemişti. Koskoca dokuz seansta Karya'nın acılarıyla yüzleşmiş, her birinin ağırlığı altında defalarca kez ezilmiştim. Bana anlatmadığı, anlatamadığı, belki de anlatmayı çok isteyip de beni karşısında bulamadığı ne çok acısı vardı. Onun yanında olamamıştım. Yapayalnız kalmıştı. Bu yıkıcı gerçeğin etkisiyle viraneye dönmüş bir hâlde son kez çevirdim sayfayı.

Bu sefer bir seans notu değil, Özgün'ün iç hesaplaşmasını döktüğü bir not vardı. Ona kızgındım fakat onu babamın elinden kurtarmıştım. Ne kadar Karya'nın hayatını mahvetmiş de olsa onu, Kenan Kerimoğlu'nun insafına bırakamazdım. Yaptığı kötülüklerin nedeni, o kötülükleri örtbas etmese de geçmişte babamın ona baskı uyguladığından emindim. Çaresizlik ne demek, iyi bilirdim. Şimdi de Özgün'ün çaresizliğiyle karşı karşıyaydım.

"Karya Eşsiz.

Travma Sonrası Stres Bozukluğu yaşayan bir hasta. Bugüne kadar aldığı yanlış ilaçlar ve gördüğü yanlış tedavi nedeniyle hastalığı gittikçe ilerlemiş, hatalı teşhisle paranoid şizofreni olduğuna inandırılmış genç bir kız. Ve tüm bunlarda, bir psikolog olarak benim payım büyük. Af dilemekten başka çarem yok."

Paranoid şizofreni olduğuna inandırılmış genç bir kız.

"Bana inanıyorsun, değil mi Karan?"

"Beni anlıyor musun? Anla, lütfen."

"Ben deli değilim."

"Hayal değil tüm bu yaşadıklarım, gerçek. İnan bana, yalvarırım."

Öfkeyle sıktığım dişlerimi birbirinden ayırdım ve avucumda tuttuğum defterin yapraklarını buruşturarak bağırmaya başladım. Yüzüm kızarmış,

gözyaşlarım kızaran tenimden aşağı doğru akmaya başlamıştı. Okudukları-mı. Karya'nın yaşadığı acıları ve dahası ona kurulan tuzakları hazmedemi-yordum. En çok canımı yakan da benim okumakla hazmedemediklerimi Karya nasıl yaşayarak hazmetmişti? On altı yaşında bunca şeye nasıl göğüs germişti?

O, benim bu hayatta tanıdığım en güçlü, en dirayetli, en sağlam ka-dındı.

"Karya!" diye ufak bir çığlıkla avucumda büzüşen defter yaprağını karşımdaki aynaya doğru fırlattım. Ardından bacaklarımı karnıma doğru çekip kollarımı etrafına sardım, yüzümü karnımla bacaklarımın arasına doğru gömdüm. "Neredesin, bir tanem? Neredesin?" diye mırıldanışımla sarsılarak ağlamaya başladım. Hıçkırıklarım odamın duvarlarında yankı-lanıyordu.

Ben bu pişmanlık hissiyle nasıl yaşayacaktım? Ben bu vicdan aza-bıyla nasıl nefes almaya devam edecek, bu yarayla Karya'nın gözlerine bakacaktım?

Bu sırada çalan kapı ziliyle ağlamam durakladı, kollarımı sardığım diz-lerimden çözdüm ve odamın kapısına doğru bakındım. Yavaşça bedenimi hareketlendirirken içimde onun gelebileceğine karşı yeşeren umutla heye-canlandım. Ani bir şekilde ayağa kalktım, ayağım yerdeki halıyla beraber geriye doğru kayarken dengemi toparlayıp koşmaya başladım. Kapı zili bir kez daha çaldığında elim sert bir şekilde kulpu kavradı. Tek hamlede açtım kapıyı sonuna dek.

"Karya!" diye umutla seslendiğim an gözlerim Bahar'la kesişti; ismi ya-rıda, can evimde kaldı.

Bahar, kızarmış gözleriyle alaycı bir şekilde, biraz da zoraki bir tavır-la gülümsedi. Kaşlarını kaldırıp indirdiğinde sonuna kadar açtığım kapıyı destekleyen kolumu iterek içeri girdi. "Ben de Karya'dan bir haber var mı diye sormaya gelmiştim," diye sayıkladı umuttan yoksun bir ses tonuyla. Oldukça bitap hâldeydi. "Görünüşe bakılırsa kapı zillerini ona bağlayacak kadar kötü durumdayız."

"Öyle," dedim utanç dolu sesimle. Kapıyı kapatıp onun peşinden oda-ma doğru ilerledim. Bahar oldukça sakin gözükse de içinde bir hazımsızlık vardı ve bu soluklarına yansıyordu. Ne kadar yorgun gözükse de tavrında hesap sorar bir durum mevcuttu. "Sabahın bu saatinde neden geldin?" diye sordum çekinmeden, hava henüz yeni aydınlanmıştı.

"Karya'yı geri istiyorum, Karan."

"Bulacağız."

"*Bulacağız*, deme, Karan! Bul! Bana Karya'yı bul!" Sesi gitgide yükselse de her yükselişinde daha da yorgun ulaşıyordu kulaklarıma. Tüm gücü tükenmişti sanki.

"Bahar... İstanbul'da bakmadığım delik kalmadı. Günlerdir sokaklarda, ormanlarda yatıp kalkıyorum. Uyumuyorum bile. Onu bulacağım, söz veriyorum. Polisler de arıyor zaten." Yutkundum ve ona doğru bir adım attım. İki elimle omzunu desteklemek istediğimde benden kaçındı, bir adım arkaya gitti. "Onu kurtaracağım."

Bu sözümle keskin bir şekilde gözlerini gözlerime dikti.

"Bana bu cümleyi en son söylediğinde ne olmuştu, hatırlıyor musun?" diye sordu geçmişi bir perde gibi gözlerimin önüne çekerek. Acıyla dudaklarımı dişledim ve gözlerimi kapatıp yerimde sallandım. Güçsüz ayaklarım olduğu yerde topuklarını kaldırıyor, ardından ayak uçlarını kaldırıp indiriyordu. Başımı hafifçe yana kırıp bunu duymamış olmayı diledim. Olmadı. Duyduklarım gerçekti.

İsmini sayıkladım durması adına, durmadı. Gözlerimi araladığımda etrafa bakınıyor, bir şey arıyordu. Bakışları arkasında duran üçlü rafa takılınca aradığını bulmuş olmalı ki bir hışımla rafa doğru davrandı.

"Bahar, yapma!" diye bağırdığımda beni dinlemedi, cümlemi dahi tamamlamamı beklemeden en üst rafta duran kolyeyi aldı avuçlarına. Bana döndü öfkeyle. "Bak!" diye çıkıştı. Siniri hat safhadaydı. "Bak, Karan! Kaçırma gözlerini, buna bak!" Omuzlarını düşürdü, dudakları titremeye başladı. "Sana canımın yarısını verdim ben. Canımın yarısını, senin uğruna feda ettim. Sen ne yaptın? Bana, *onu kurtaracağım,* dedin, kurtaramadın."

Kolyeyi sertçe ve hiç acımadan bana fırlattı. Demir ucu göğsüme çarpıp yerle buluştuğunda Elif'in yüzü gözlerimin önüne geldi, gözlerimi kapattım. "Bahar," diye sayıkladım yeniden, nefes nefese. Buna bir son vermesini dilesem de sonu olmadığının farkındaydım. O ve ben, yıllardır aynı acıyı başa sarıp yeniden çekiyorduk.

"Ya bu?" diye bağırdığı an gözlerimi gözleriyle buluşturdum. Yine en üst rafta duran aile cüzdanını kavramış, Elif'le fotoğraflarımızın yan yana olduğu sayfayı açıp gözlerimin önünde sallamıştı. "Sen babandan kaçarken Elif'i de yanında götürebilmek için evlendiniz! On sekiz yaşındaydınız daha, on sekiz! Liseyi yeni bitirmiştik, Elif'in hayalleri vardı. Senin uğruna hiç etti hepsini."

"Bahar..."

"Bir yolun ortasında, bembeyaz gelinliğiyle on sekiz yaşında can verdi benim kardeşim. Diğer yarım, ikizim."

Yaşlar birer birer döküldü yanaklarına. Hiç beklemeden elinin tersiyle sildi yaşlarını. Hâlâ elinde tutuyordu aile cüzdanımızı. Derin bir nefes çekip ciğerlerine gücünü topladı fakat öyle bir hâldeydi ki en iyi hâli dahi güç bela ayakta duruyor, titredikçe titriyordu. Karya'nın, o gece o kazadaki kız olduğunu öğrendiğinden beri Elif'ten alınan ömrün ona bahşedildiğine inanıyor, Karya'yı Elif gibi seviyordu. Diğer yarısı gibi.

"Bitti," dedi yutkunurken. "Yemin ederim sana, Elif'e uzanmasına izin verdiğim ellerin, bundan sonra bir an olsun Karya'ya ulaşamayacak." İyice yaklaştı bedenime, meydan okur gibi baktı gözlerime. "Bitti," diye yineledi tekrardan. "Bil ki artık karşındaydım. Dostluğumuz, çocukluğumuz, yaşadıklarımız... Umurumda değil. Buraya kadar. Ben senin uğruna bir kez daha kurban etmeyeceğim canımı."

"Bahar..." Sesim kısıldı. "O benim de canım."

Uzunca baktı gözlerime hiçbir şey demeden. Bana karşı olan inancını yitirmişti. Yanımdan geçip gidecekken odada ikimizin sesi dışında başka bir ses yankılandı. Sesin nereden geldiğini anlayamadığımızdan kaynaklı olsa gerek göz göze geldik, şüpheyle etrafa bakındık. Bir araba kapısının açılma sesiydi bu. Bahar, sırtı bana dönükken omzunun üzerinden kaşlarını kaldırdı, ne olduğunu sordu.

Duraksadım, arkamı dönüp yerde duran telefonuma baktım. "Ne sesi bu?" diye mırıldandı Bahar. Ses telefonumdan geliyordu ve Karya'nın açık bıraktığım sesli mesajlarından olmalıydı. Hâlâ devam mı ediyordu? Yutkundum ve hızla yere kapaklanıp halının üzerinde duran telefonu avuçladım. "Karan, ne oluyor?" diye sordu Bahar yeniden.

"K-Karya'nın sesli mesajları."

Telefondan gelen sesle gözlerimizi birbirine kenetledik. O korkuyla, bense bir ipucu bulmanın umudunun yanı sıra Bahar'ın şu an içinde yaşattığı korkunun aynısını Karya'nın da yaşarken yanında olamamanın vicdan azabıyla bakıyordum.

"Agape'm."

Robotik bir ses...

"Ben geldim. Sana nergis çiçekleri getirdim."

24 Mayıs 2021 | İstanbul

Karya Eşsiz

On dört gün olmuştu. On dört gündür bir odanın içerisinde güneş ışığına hasret bir şekilde, tüm umudum ve inancımdan arınmış yüreğinin

korku dolu ruhumla baş başaydım. Kulaklarımdaki tek ses, bir film sahnesi izlerken yakın çekime alınmış gibi duyduğum nefeslerim, kalbimin üzerine mikrofon konmuş gibi atan yorgun kalbimin sesiydi. Mey, günden güne beni bitiriyordu. Öyle ki artık zihnimdeki tüm sesler silinmiş, bir tek onun sesi kalmıştı.

Bağırıyordu.

"Sen bana aitsin! Sen bir tek benimsin!"

Şiddetlendi sesi, aklımın köşelerine sızdı.

"Bu dünyada benden başka kimsen yok, yapayalnızsın!"

Acı, bir kurt gibi kemirdi etimi, kanıma karıştı.

"Nereye gidersen git, dönüşün hep bana olacak."

Daha çok bağırdı, her defasında daha çok.

"Kimse inanmaz sana benden başka! Anlıyor musun? Kimse senin gibi bir kıza inanmaz."

Bir türlü susmadı, ona yenilmek benim kaderimdi sanki. Beni buna inandırmıştı. Bu odada, bu yatakta; ellerimde bu kelepçeler, ayaklarımda bu halatlar varken ondan başka çarem yoktu. Bu yatakta karnımda bir ur varmış gibi kıvranırken, dünya kendi seyrinde dönmeye devam ederken ve dahası sevdiklerim beni başka bir şehirde, bambaşka bir hayatın içinde sanırken bu yaşadıklarıma inanacak kimsem yoktu.

Yapayalnızdım. İstenmiyordum. Sevilmiyordum.

"Hastasın sen, hasta! Kime açacak olsan dudaklarını, içinden deli olduğunu düşünecek."

"Değilim!" diye bağırdım acıyla, tüm gücümü kusarcasına. Yatakta son kalan gücümü kullanarak havalanmış, dört bir yanımdan bağlı olmamın etkisiyle yeniden yatağa düşmüştüm. "Değilim, hasta değilim ben! Deli değilim, yalancı değilim!" Kükrer gibi bağırırken aniden savunmasız bir bebek gibi kırıldı sesim. "Ben doğruyu söylüyorum..."

"Sana inanıyorum."

Kapalı gözlerim, yorgun kalbim, dingin ruhum ve aylardır onun sesine hasret kulaklarım; şu an vücudumun her zerresinde yankılanan o gizli şarkımın sesiyle güç kazandı sanki. Göz kapaklarımı yuvalarından ayırıp kirpiklerimi tenime değdirdim. Harelerim onun varlığıyla bütünleştiği an dudaklarıma on dört gün sonra ilk defa kocaman bir gülümseme yayıldı. Oydu, oradaydı.

"Karan," diye mırıldandım heyecanla. Karşımda, odanın giriş kapısının hemen yanında duruyordu. Vişneçürüğü dudaklarında benim gibi sahici

Gülümsedim, gözlerinde güneş ışığı, yanaklarında kiraz gibi parlayan kırmızılık vardı. Kaşlarını kaldırdı, alnında üç çizgi oluştu. Dudaklarını yalayıp bana doğru adımlamaya başladığında kalbim heyecanla atmaya başlamıştı.

"Geldin mi?" diye sordum ağlayarak.

"Geldim," deyip eğildi ve yatağın kenarına oturdu. Ellerini saçlarıma attı, yüzümün üstünden kenara doğru çekti. Ve bunu yaparken de yanağımı okşamayı ihmal etmemişti. O okşamayla huzurla kapattım gözlerimi, kendimi ona teslim etmek istedim. "Geldim, Karya. Geldim, eşsizim. Buradayım. Seni almaya geldim."

"Karan," dedim dudaklarım titrerken. Gözlerimi hızla açıp gözlerine sabitledim. Bir an olsun çekmemeliydim. O karşımda, buradayken gözlerine ne kadar uzun bakabilirsem o kadar iyiydi. O yeşiliyle karışık sarımtırak irisleri, ortasında küçücük siyahlığı, benim cennetimdi. Benim cennetim, onun gözlerinde yaşıyordu.

"Ben sensiz çok korkuyorum bu dünyada. Sen yokken çok ağlıyorum." Dudaklarımı birbirine değdirdim. "Ağlamak istemiyorum. *Ağlama, Karya,* diyorum. *Ağlama, çirkin oluyorsun, Karan sevmez seni...* Ağlıyorum sonra." Başparmağıyla göz pınarlarımdaki yaşları sildi. "Çirkin oluyorum. Sen sevmiyorsun beni. Ben yine tek başıma kalıyorum. Beni de cennete al, Karan. Lütfen..."

Gülümsedi ve eğilip mikrop kapmış, yaralı gözlerimden öptü. Günlerdir acıyla yerinden çıkacakmış gibi hissettiğim gözlerim, onun öpüşüyle yeniden can buldu sanki. Nefesi tenime değdi, tenimin kurak toprağa düşen yağmur gibi yeniden yaşama karıştığını hissettim. Dudakları, yanaklarımın hemen yanında; kirpikleri, kirpiklerime değecek kadar yakınımdayken gülümsedi.

Ben hayatımda onun kadar güzel gülen bir insan görmemiştim.

"Yalan söyledim," dedi fısıldar gibi. "Ağlayınca çirkin olmuyorsun. Sadece... Hasta kalbim seni ağlarken görmeye dayanamıyor diye bir yalan uydurdum. O yalan peşime kuyruk oldu. Cennette bile yakamı bırakmıyor." Nefesleriyle beraber göğsü de titredi. "Ben seni dünyanın en çirkin kızıyken de severim, Karya Eşsiz. Ama sen, cennetten bile güzelsin."

Ona dokunmak istedim. Ellerimi kaldırıp parmak uçlarımı yüzünün her santiminde gezdirmek istedim, tırnak aralarıma onun teni sıkışsın, cennetten bana bir iz kalsın istedim ama bileklerimdeki soğuk demirin acısıyla kendime geldim. Başımı yastıktan geriye doğru sarkıtıp yatağın başlığına bağlı olan kelepçelere baktım.

"Karan," diye mırıldandım gözlerim hâlâ kelepçelerdeyken. "Çözer misin beni? O gelmeden gidelim, haydi, lütfen. Hızlı olalım."

Ses gelmedi.

Hızla başımı önüme çevirdim, Karan yoktu. Sağa baktım, Karan yoktu. Sola baktım, Karan yoktu. Karan hiçbir yerde yoktu! Bakışlarım korkuyla çarşafa indiğimde gördüğüm manzarayla dudaklarımı birbirine yumdum, başımı iki yana salladım kabullenemezcesine. Az önce buradaydı. Teni tenimdeydi. Gözü gözümdeydi. Nefesi nefesime karışmıştı.

"Hayır," diye inledim yerimde. "O buraya geldi. Yatağa oturdu, o çarşaf bozuldu. Hayır..."

"Beni mi özledin?" Mey'in sesiyle duraksadım; kapının önünde durmuş, gülümseyerek beni izliyordu. Eserinin farkındaydı. "Yoksa hayalimi mi görüyorsun?" Yavaşça bana doğru adımlarken başını iki yana salladı. "Ah, Agape'm, ah," diye hayıflandı, gülümsemesi hâlâ bakiydi. "Beni bu kadar çok sevmen, bana çok mahcup hissettiriyor." Az önce Karan'ın oturduğu yere oturdu, çarşafı bozdu. Elini yanağıma attı, onun gibi saçlarımı okşadı. "Senin beni sevdiğin gibi sevebiliyor muyum seni? Hissediyor musun bunu?"

"Seni sevmiyorum, Mey," dedim artık bunu anlaması ve kabullenmesi adına. Başımı iki yana sallıyordum. "Anla artık."

Dilini damağına ve üst dişlerine vurarak onaylamazcasına mırıltılar çıkardı. "Anlayamam. Sana inanmıyorum, yalan söylüyorsun. Bu söylediklerine kim inanır ki?" Az önce çıkardığı sesin devamlılığını artırdı ve art arda birkaç kez tekrar etti başını sallayarak. "Bu söylediklerini hastalığına veriyorum. Yine bir şeyler saçmalıyorsun, Agape'm... Ne yapacağız biz seninle böyle?"

"Saçmalamıyorum! Bana deli muamelesi yapmayı kes!"

Duraksadı, kaşlarını çattı. Yüzüme bakıyordu. "Raporların öyle söylemiyor ama," dedi gerçekten bunlardan habersiz bir insanmış gibi. İyi bir oyuncuydu ve rolünü çok iyi giyinmişti. "Üç yıl önce kendi ellerimle düzenlediğim raporunda Paranoid Şizofreni hastası olduğun yazıyor. Gördüğün halüsinasyonlar ve sanrılar, kendi kafandan yazdığın senaryolar ve devamlı olarak aldığın ilaçlar da kimsenin sana inanmaması gerektiğini gösteriyor. "

Hızla ayaklandı, kıvrak bir hareketle arkasını dönüp tekli koltuğun üzerindeki trençkotunu avuçladı. Özenle giyip her zamanki gibi milimetrik hesaplamalarla üzerine oturttu. Ardından yanıma yaklaştı yeniden, ben onu seyrederken önce ellerimi çözdü, ardından ayaklarımı. Yatağın dibine oturup acıyla sızlayan ayaklarımı dizlerinin üstüne aldı.

"Ne yapıyorsun?" diye mırıldandım korkuyla. Uyuşan eklemlerimi hareket ettirmem oldukça güçtü. Önce acıyla inleyerek ellerimi kucağıma in-

ırdım, bileklerime dokunmamla sızlaması bir oldu. Kendimi çok güçsüz e her an bayılacakmış gibi hissediyordum. Bu sırada aklımda neyi amaçla- ığı dönüp duruyordu.

Trençkotunun cebinden bir merhem çıkardı, açıp işaret parmağına ırazcık sürdü. İşaret parmağındaki merhemi ayak bileklerime yedirmeye aşladığında çığlık atmaya başladım, gerçekten alevler içinde yanıyordu. Cevap ver!" diye bağırdım. "Ne yapıyorsun bana?" Bu sorumla gülümsedi. şini özenle yapmaya devam etti.

"İnan bana, bu yaptığım on dört gün boyunca yaptıklarımın arasında n zararsız olanı, Agape'm. Birazcık dayan, sana güç verecek." Gözlerini kal- dırdı, gözlerime mıhladı. "Senin için, sadece senin için piyasada olmayan ir ilacı getirdim. Sırf iyileşebil ve yine bana koştuğun gibi koşabil diye."

"Neden yapıyorsun bunu?"

"Acı çekmeni istemem. Güçlenmen gerekiyor. Kendine iyi bakman ge- rekiyor."

"Acı çekmediğimi mi düşünüyorsun?"

Duraksadı. "Çekiyor musun?" diye sordu hiç umursamazken. "Bugün," leyip keyifsizce homurdandı yerinde. Dudaklarını birbirine bastırıp serbest ıraktı. Bu yaptıklarından sonsuz bir keyif alıyordu. Bu oyunu sürdürmek ve büründüğü rolü yaşamak için can atıyordu âdeta. "Bugün bu aşk yuva- ından gidiyoruz, Agape'm," deyip gözlerini tavana kaldırdı, başını iki yana sallayarak derin nefesler aldı.

"Seninle hiçbir yere gelmem ben," dedim.

Merhem sürdüğü ayak bileklerimi sarıp sargı bezinin açılmaması için ıtaşla birbirine tutturdu. Ardından ayaklandı ve odanın içindeki tuvalete girip suyu açtı. Ellerini yıkıyor olmalıydı. Çok geçmemişti ki suyu kapatıp tekrardan yanıma geldi, bir kâğıt havluyla ellerini kuruluyordu.

"Geliyor musun diye sormadım zaten. Bir gün gelmeni istersem gelir- sin." Kâğıt havluyu buruşturdu ve çöp kovasına fırlattı. "Ne yazık ki bu- gün yollarımız bir süreliğine ayrılmak zorunda. Halletmem gereken işlerim var, Agape'm. Sen merak etme beni, aklın kalmasın. Seni çok özleyeceğim ama geleceğimiz için gitmem gerekiyor." Yatağa oturdu, yüzüme baktı uzun uzun. Karşısında yutkunamıyordum bile.

"N-nereye gideceksin?" diye sordum, benimle eğlenip eğlenmediğini anlamaya çalışıyordum.

Elini yanağıma attı, okşadı. Bana dokundukça midem bulansa da karşı koyacak gücüm yoktu. Öylece yatıyordum hâlâ.

"İkimizin cennetine. Senin için üzerinde çalışıyorum, çok emek veriyorum. Bana güven. Harikalar yaratıyorum senin için."

"Tüm hayatım boyunca, cehennemde yanmanı dileyeceğim."

Kahkaha attı ve ben kahkahası dinene kadar onu bekledim. Başını, bu yaptığımı onaylamazcasına iki yana sallıyordu. Gülmesi kesilene kadar gözlerime baktı, ardından yüzüme doğru eğildi ve ciddileşti. "Senin kalabalığın benim, Karya," dedi. İki yıl sonra ilk defa adımla seslenmişti ve bu oldukça ürkütücüydü. Tüylerim derime batmıştı. "Senin varlığın da yokluğun da bana ait. Senin ailen benim." Fısıldar gibi konuştu. "Bunu asla unutma."

Haklıydı. O benim ailem olmasa da benim başka bir ailem de yoktu, kalmamıştı. Yine de boyun eğmedim ona. "Sevdiklerim her zaman etrafımda olacak. Her zaman. Ve onlar yanımdayken inan ki hiçbir şey korkutamıyor beni. Sen bile."

"Benden korkma zaten," dedi sessizce. "Yo, yo, yo, yo," diye ardı ardına sıraladı kelimeleri hızla. "Benden korkmamalısın. İnsan ailesinden korkar mı hiç? Korkmaz. Sen de korkmayacaksın." Bir anda ciddileşti. Uzun uzun gözlerime baktı. "Korkacağın tek şey diğer insanlar olacak," dedi sanki bundan sonra yaşayacaklarımı söyler gibi. "Onlardan korkacaksın. Yoksa hepsini teker teker, hiç acımadan alırım senden. Bu dünya üzerinde yalnızca ikimiz kalana kadar durmam, yemin ederim."

"Onlara dokunmayacaksın!"

"Ben dokunmayacağım zaten," dedi şaşırmış gibi yaparak. "Sen yapacaksın bunu. Etrafında tek bir insan kalmayana dek hepsini kaçıracaksın kendinden. Herkes uzaklaşacak senden. Herkes." Dudaklarını ıslattı ve dudaklarıma doğru eğildi. "On dört gün boyunca kanına işlediğim o ilaç, yavaş yavaş, günden güne eritecek seni." Oldukça durağan bir şekilde ve fısıltıyla konuşmuştu. Doğruldu. "Önce hayaller göreceksin. Sonra korkmaya başlayacaksın. Her şeyden. O hayallerden bile korkacaksın. Zamanla aklını yitireceksin. Onlara hayallerinden bahsedeceksin. Belki benden bahsedeceksin. *Kaçırıldım,* diyeceksin."

"Sus! Sus, yapma!" diye kıvranarak inledim yerimde.

O ise gülümsedi. "Ama kimse inanmayacak sana, kimse! Hiçbiri göremeyecek gerçeği!" Dişlerini göstere göstere gülüyordu. Ardından gülümsemesini sildi ve hızla ensemden saçımı tuttu, kendine doğru çekti. Canımın yanmasıyla çığlık attım fakat elini ağzıma kapattı. Gözleri gözlerime birkaç santim uzaktayken konuşmaya başladı. Nefesleri, dudaklarımın üzerindeki eline çarpıyordu. "Hiçbiri sana benden daha yakın olamayacak. Kanına karıştım, Agape'm. Zihnine sızdım. İçerideyim." Başını salladı. "Evet, evet, oradayım."

Çığlıklar atsam da dudaklarımdaki eli nedeniyle içimde yankılanıyordu sesim. Büyüyen irislerimden yaşlar dökülüyordu şakaklarıma, başımı iki yana sallasam da bırakmıyordu saçlarımı.

"Benim gideceğim en başından beri belliydi ama seni yapayalnız bırakmadan gidemezdim. Seni aldım, bir kutuya koydum, yalnızlaştırdım ve şimdi bırakacağım. Seni öyle bir yalnızlaştırdım ki kendinden bile uzaklaşıp bana yakınlaştın. Gitmeden önce zihnine kendimi kazımalıydım, başardım."

Sırayla anlatmıştı tüm yaptıklarını bir planı anlatır gibi. Saçlarımdaki eli gevşedi, parmakları dudaklarımın üzerinden ayrıldı ve beni yeniden yatağa bıraktı. Ensemdeki elleri boynuma doğru kaydı ve uzanıp dudaklarımın kenarından uzunca öptü. Bense o bunu yaparken duyduklarımın etkisiyle tavanı izliyor ve dudaklarımı birbirine bastırarak ağlıyordum.

"Böyle," dedi sessizce. "İstesen de istemesen de her şey benim çizdiğim gibi şekillenecek, Agape'm. Sana kimse inanmayacak ve döndüğümde sen yine bana kalacaksın. Çok sürmeyecek, inan bana. Üzülme. Birazcık özleşeceğiz ama olsun. Seni almaya geldiğimde, götüreceğim yer hayallerinden bile güzel olacak."

Doğrulup komodinin üzerindeki fötr şapkasını başına geçirdi.

"Kendini buna hazırla. Bir gün geleceğim ve seni alacağım, bunu unutma. Hiçbir şeye bağlanma. Sana senden yakın olacağım, beni özlemek için vaktin bile olmayacak." Omuzlarını kaldırıp indirdi ve derin bir nefes aldı. Bu sırada bir yandan da hazırlanıyordu. Deri eldivenlerini ellerine geçirdi, şapkasını düzeltti, odadaki her şeyi kolaçan etti.

"Senden nefret ediyorum..." diyebildim dakikalar sonra. Ağlamam bir türlü durulmuyordu. Kendimi sona gelmiş gibi hissediyordum. Bir uçurumun kıyısındaydım ve arkaya adımlamak bir seçim bile değildi. Bunların hepsini yaşayacak olmak beni korkutuyordu, çok korkutuyordu.

"İhtiyacın olan her şey çekmecede, yeni bir telefona kadar," diye mırıldandı söylediklerimi duymayarak. "Çıktığında polis karakolu sağ tarafında kalıyor. Onlara burayı göstererek kendine inandırabilirsin. Tabii, yalnızca senin parmak izlerinle karşılaştıklarında siciline bakıp hastalığınla karşılaşacaklar ve dosya, şizofreni bir kızın akılalmaz iddiaları, değerlendirilmeye bile alınmadan kapanacak. Sen yine de dene şansını."

"Ruh hastası!"

"Şizofreni hastası, zavallı genç bir kız..."

"Ruh hastası! Hayatımı mahvettin! Ruh hastası!"

"Çok yazık, çok... Çok acıklı bir hikâye, polisler çok etkilenecektir."

Seslerimiz birbirine karışıyordu. Ben bağırdıkça o gülüyor, o güldükçe ben daha çok bağırıyordum.

En sonunda güçsüzlükle yutkunamadım ve sustum. O da bunu anı bekliyor olmalıydı. "Umarım yakın zamanda sağlığına kavuşursun, Karyacığım. Eh, hasta ziyaretinin kısası makbuldür," deyip trençkotunun düğmelerini ilikledi. Ardından kapıya ilerledi, son kez gözlerime bakıp, "Geçmiş olsun, Agape'm," diye mırıldandı.

Gülümsedi, bekledi ve gitti.

Beni kendi yarattığım işkence odamda, kendi acılarım ve kendi ızdıraplarımla, yapayalnız bir dünyanın ortasında bıraktı. Etrafımda kuruyan nergis çiçekleri ve sönmüş mumlar varken beni, bunların hepsinin kendi kafamda uydurduğum bir senaryo olduğuna inandırarak delirdiğime ikna ederek gitti.

O benim hayatımın senaristi, bense onun kuklasıydım.

"Hayatta en güvendiğim insana karşı duyduğum bu kırgınlık, âdeta bütün insanlara dağılmıştı; çünkü o, benim için bütün insanlığın timsaliydi."

Sabahattin Ali

BÖLÜM 20:
PENCERE KENARINDAKİ KIRLANGIÇLAR VE KANLA YIKANAN KASIMPATILAR

Deli kızım, uyan; söylenenler yalan. Deli kızım, uyan; bir tek sensin duyan. Bir tek sensin duyan.

Deli kızım, uyan...

Uyandım.

Mey gitti gideli kaç saat geçmişti, bilmiyordum. Belki gün bile geçmiş olabilirdi. Artık zaman kavramından o kadar soyutlanmıştım ki bu konu hakkında en ufak bir fikrim yoktu. O gittiğinden beri derin bir uykuya hapsolmuş gibi yatakta öylece yatıyordum. Bileklerime sürdüğü merhem etkisini göstermeye başlamıştı. Bu iyileşme gerçek bir iyileşme miydi yoksa buradan çıkabilecek gücü kendimde bulmam için uyuşturucu gibi bir şey miydi, bilmiyordum.

Yavaşça doğruldum ve ayaklarımı haftalar sonra ilk kez zemine değdirdim. Yürümeyi unutmuş gibi hissetmem normal miydi, bilmiyordum fakat ayaklarımın üzerinde durmak için kalçalarımı yataktan ayırmamla birlikte keskin bir sızı varlığını gösterdi. Yeniden yatağa düşecekken elimi çarşafa attım ve sıkıp güç bulmaya çalıştım. Kendimi zorlayıp ayağa kalktığımda gözlerimin karardığını, etrafımda dönüp duran baloncuklar olduğunu hissediyordum. Öyle ki ışık yansımaları yüzünden net bir görüntü seçmek oldukça zordu.

Bir adım attım. Başarabildiğimi görünce umutla bir adım daha attım ve korkulacak bir şey olmadığını gördüm. Yavaş, temkinli adımlarla pencerenin önüne gelip perdeyi kenara sıyırdığımda gökyüzünün karardığını ve yıldızların ortaya çıktığını görmüştüm. Tam karşımda, Mey'in söylediği gibi polis karakolu vardı. Oraya gidemezdim. Bana inanmazlardı. Bana bu saatten sonra kimse inanmazdı.

Bir Karan vardı. Onu da elimden almışlardı.

Perdeyi bırakacağım sırada pencere camından yansıyan görüntümü fark etmemle duraksadım. Bu gördüğüm kız, ben miydim? Bu çöküк surat, kemikleri sayılan göğüs kafesi, bir deri bir kemik kalmış boğaz, bana mı aitti? Ben miydim karşımda gördüğüm canavar? Suratımda ve boğazımdaki kahverengiyle morun en koyu tonuna sahip izler benim miydi?

"Artık gülsem de çirkinim, ağlasam da." Yutkundum ve geriye doğru sendeleyerek perdeyi parmak uçlarımdan kurtardım. "Ve beni nasıl gözükürsem gözükeyim sevecek bir Karan'ım da yok."

Gözlerimi kapatıp derin derin nefesler almaya başladığım vakit, odanın içinde bir telefon sesi yankılanmaya başladı. Yatağın yanındaki komodinin çekmecesinden geliyordu. Yanı başımda duran komodine doğru eğildim, çekmeceyi zar zor açarak telefonu elime aldım. Bilinmeyen bir numara arıyordu.

Yanıtlayıp kulağıma götürdüm, sessiz kaldım. "Agape'm," diye yeniden onun sesi giriş yaptığında dünyama, on dört gündür başka hiçbir sesi duymadığım aklıma geldi. Dahası, o konuşmadığında dahi ben onun sesini duyabilecek durumdaydım artık. "Beni şimdiden özlediğini tahmin edebiliyorum. Söylemeyi unutmuşum, evde gaz kaçağı var." Burnuma kaçak gazın kokusu gelmeye başlamıştı. "Birkaç dakika sonra büyük bir patlama yaşanacak. Çıksan iyi edersin. Bilirsin, ardımda iz bırakmayı hiç sevmem."

"Çıkmayıp senden kurtulmak varken neden çıkayım?" diye yanıtladım onu.

"Agape'm." Alay eder gibi güldü. "Aşk yuvamızı bu kadar sevdiğini bilmiyordum." Ardından sesi katılaştı. "Ama beni dinlemezsen başına neler gelebileceğini bilmen gerekiyor. Seni kaybedersem duracağımı mı zannediyorsun?" Tısladı ani bir şekilde. "Seni kaybettiğim gün, seninle benden daha çok vakit geçirmiş kişilerden intikam almaya başlayacağım gündür, Agape'm."

Telefonu kulağımdan indirdim. İndirmemle ekran aydınlandı.

"Kes sesini!" diye bağırdım telefona doğru. "Kes! Sus artık, yeter!"

"Şimdi uslu bir kız ol ve emirlerime itaat et. O evden çıkacaksın, hemen."

Az önce telefona doğru nefret saçtığım öfkeli çehrem, onun son sözleriyle kırılganlaştı ve yanaklarım, dudaklarım, çenem titremeye başladı. Ağlamaya başlayacağım an aramaya son verdim, telefonu görüş hizamdan aşa-

ğı indirdim. Son kez dahi bakmak istemediğim odadan çıkıp hızlı adımlarla apartman dairesinden ayrıldım. İnşaat hâlinde bir apartmandı fakat beni tuttuğu daire yaşamaya müsaitti. Her ne kadar benim soluğum kesilse de o dört duvarda, zemini hariç tamamlanmıştı. Zemini hâlâ soğuk betondu.

Merdivenlerden duvarlara tutunarak koşar adım en alt kata indiğimde karşımda bana ışığı vadeden demir kapıyla derin bir nefes verdim. Hiç beklemeden demir kapıyı sonuna kadar araladım, o evden uzaklaşabileceğim kadar uzaklaştım. Kaç dakika boyunca koşmuştum, bilmiyordum fakat haftalar sonra başka insanlar, gerçek bir gökyüzü ve onun sesi harici başka sesler duymuş olmak; bu sefer, gerçekten farklı bir evrenden gelmişim gibi hissettirmişti.

Yanlarından geçip gittiğim kalabalık da böyle düşünüyor olmalıydı. Çıplak ayakla, üzerinde bembeyaz bir elbise varken caddenin orta yerinde koşan genç bir kız, pek de alışık oldukları bir manzara değildi. Yüzümü gören yüzünü çeviriyor, çevirmeyen de şaşkınlık ve üzüntü karışımı bir çehreyle gözlerime bakıyordu. Bense gözlerim yarı açık, yarı kapalı şekilde; vücudum yorgunlukla çepeçevre sarılmışken koşan adımlarımı yavaşlatmış, sersem bir şekilde yürümeye başlamıştım. O evden yeterince uzaklaşmış olmalıydım. O cehennemden kurtulmuştum fakat bu kurtuluş bana neyi vadediyordu ki?

Şimdi ne olacaktı? Benim yaşayabileceğim bir hayat kalmış mıydı?

Bu soruyla ani bir şekilde duraksadım. İnsanlar yanımdan geçerken geniş kaldırımın ortasında omuzlarım düşük, bakışlarım tek bir noktaya sabitli, bitap hâlde öylece bekledim. Nereye gidecektim? Kim kabul ederdi beni? İstenmediğim bu şehirde, kimin kapısını çalıp yardım dilenebilirdim? Kim korkmazdı, kim inanır, anlar, sarıp sarmalardı? Kimse... Benim hiçbir şansım kalmamıştı.

Bahar? Beni istememişti.

Kaan? Benden en başından beri nefret ediyordu.

Korhan? Belli ki uzaklarda bir hayat kurduğuma inanmış olmalıydı.

"Çok yalnızım," diye sayıkladım.

"Hanımefendi, iyi misiniz?" Başımı yanıma çevirdiğimde kırklı yaşlarının ortasında bir kadın, olağanca şefkatle yüzünü bana doğru eğmiş, gözlerime bakıyordu. Bir elini bana doğru uzatmaya kalktığında hızla ellerimi yüzüme siper ettim ve üç dört adım geriye kaçtım. Korkuyordum. Yeniden mi başlıyordu her şey? Başa mı sarıyordum yine?

"İyiyim," dedim kendimi zorlayarak. "Gider misiniz lütfen?" demeyle sesim titredi.

Karşımdaki kadın bu isteğimle dudaklarını birbirine bastırdı ve acıyarak bakan gözlerini üzerimden aldı, yoluna devam etti. Bense ürkmüş bir köpek gibi sindiğim duvar kenarından doğruldum ve avucumda tuttuğum telefonun ekranını aydınlattım. Rehbere girdiğimde gördüğüm isimlerle kısa bir anlığına duraksamıştım. Tanıdığım tüm insanların numarası vardı. Bu telefon bana ait değilken bana ait tüm numaralar neden kayıtlıydı? Mey bunu neden yapmıştı?

Bahar, Korhan, Kaan, Azra, Berna Teyzem ve Armin... Bir tek Karan yoktu.

İçimdeki sona gelmişlik hissinin verdiği cesaretle teyzemin üstüne tıkladım. Arama butonuna basıp kulağıma götürdüm. Çaldı, çaldı, çaldı... Açan olmadı. Telefonu kulağımdan indireceğim sırada teyzemin yorgun ve mutsuz sesi ulaştı kulaklarıma, indiremedim. "Buyurun?" diye mırıldandı, ses vermedim. "Kimsiniz? Buyurun."

Yutkundum. "T-teyze..." diye sayıkladım.

"Karya!" diye çığlık çığlığa bağırdı teyzem. Kulağımı feryatları doldururken bir yandan da ağlamaya başlamıştı. "Karya! Karya, güzel kızım benim! Yavrum! Neredesin? Neredeydin? Söyle bana! Konuş, konuş yalvarırım, bir tanem. Kim, ne yaptı sana?" Teyzem ardı ardına endişe ve korku dolu cümlelerini sıraladığında benim içimde yalnızca tükenmişlik hissi vardı.

"Teyze," dedim fakat ne diyeceğimi bilemedim, sustum.

"Karya, neredesin? Hemen söyle bana, almaya gelelim seni. Polisler, arkadaşların, her yerde seni arıyorlar."

"Teyze, dinle beni," dedim onun coşkulu sesinin aksine oldukça sakin bir ses tonuyla. Dudaklarımı araladığım an Mey'in beynimin içinde yankılanan cümleleriyle konuşamadım. Kaldım.

Kimse inanmayacak sana, kimse! Hiçbiri göremeyecek gerçeği!

İstesen de istemesen de her şey benim çizdiğim gibi şekillenecek, Agapem. Sana kimse inanmayacak ve döndüğümde sen yine bana kalacaksın.

"Karya!"

Teyzemin seslenişiyle kendime geldim.

"Ben iyiyim, merak etmeyin. Kaçırılmadım. Başıma bir şey de gelmedi," dediğimde dudaklarım titremiş, sesim incelmişti. "Uzaklardayım. Seni aradım çünkü beni dinlemeni istiyorum. Senden tek bir isteğim var, yalnızca dinle beni."

"Canımın içi, güzel kızım benim. Zorla mı söyletiyorlar bunları sana? Güvende misin, Karya? Korkma. Korkma sakın! Biz her şeyi h-"

"Beni neden sevmedin, teyze?" diye sorarak susturdum onu, cümlesini tamamlayamadan kilit vurdu dudaklarına. "Hani okulda dışlanıp eve gelmediğim gün var ya... İki gün boyunca benden haber alamadığın," deyip zorlukla nefes çektim ciğerlerime ve ekledim: "Otelde kaldığım o iki gün."

Otelde kalmamıştım. O psikopatın elinde ruhum can çekişiyordu.

"Evet, kızım?"

"Neden bana hiç nasıl olduğumu sormadın, teyze? Ben o iki günde öldüm." Hıçkırıklarım döküldü dudaklarımdan. "Öldüm," diye bir kez daha tekrar ederek boşta kalan elimi sıktım, etek uçlarımı avuçladım. "Neden beni bir kez olsun anlamaya çalışmadın? Anlatmak istedim, bil istedim. Çünkü annem olsaydı o da böyle isterdi," diye onun laflarıyla vurdum onu.

Bana onunla yaşadığım süre boyunca, 'annen olsaydı' kalıplı cümlelerle hayatı zindan etmişti.

"Sen o günden sonra delirdiğimi düşündün. İlaçlarla, zorla yaptırdığın iğnelerle iyileşebileceğimi sandın. Oysaki benim bedenim değil, ruhum sakat kalmıştı o gün teyze. Bunu göremedin."

"Karya, bunları yüz yüze konuşalım mı, bir tanem? İyisin ya, her şeyi halledebiliriz bundan sonra."

"Halledemeyiz teyze," dedim omuzlarım sarsılarak ağlarken. Gözlerim mikrop kaptığı için oldukça hassaslaşmıştı ve üstüne ağlamam, her geçen saniye daha da yaşlanmasını sağlıyordu. "Çok istedim, biliyor musun? Beni anlamanı, bana annem gibi yaklaşmanı ilk defa o zaman istedim. Tam sarıldım sana, ağladım omzunda, 'teyze, benim canımı çok yaktılar' demek istedim... Sen bir telefon açtın, beni hastaneye yatırmaya kalktın. Neden, teyze? Neden beni başına kalmış bir sorundan fazlası olarak göremedin?"

Yılların acısını kusuyordum artık. Ona sormak istediğim ne varsa, bilmek isteyip de bir türlü dudaklarımı aralayamadığım ne varsa soruyordum. Bu saatten sonra başka saatler olmayacaktı çünkü. Ben artık her şeyden geçmiştim. On dokuz yaşımda, üzerine yetmiş yılın ağırlığı çökmüş bir kızdan farksızdım.

"Karya, özür dilerim, kızım!" Teyzem hüngür hüngür ağlıyordu. Ağlama sesi kulaklarıma ulaştığında gözlerimi kapattım. Ben çok ağlamıştım, geçmiyordu. Vicdanını böyle susturacaksa, gözyaşlarıyla boğmak istiyorsa eğer içindeki canavarı, işe yaramazdı. Ben denemiştim, işe yaramıyordu. O hep senin-

leydi. "Yardım alman gerektiğini düşünmüştüm sadece. Çok özür dilerim."

"Sen beni hiç sevmedin ki teyze. Hiç sevmedin. Senin için başına kalmış bir zorunluluktum ben. Kardeşinin emanetiydim. Eğer annem bana böyle sahip çıktığını görseydi çok üzülürdü, teyze. Benim sorumsuz bir kız olmama üzüleceğinden çok daha fazla üzülürdü hem de."

"Bak," dedi umutla teyzem ve ağlamalarını dindirip derin nefesler çekti ciğerlerine. hepsinin sesini işittim. "Bak, her şeyi düzeltebiliriz, güzel kızım benim. İkinci bir şansımız var. İyisin ya, yaşıyorsun ya, her şeyi değiştirebiliriz artık."

"Benim ikinci bir şansım yok. Sona geldim." Ağlamam duruldu, artık her şeyin bilincinde bir dinginlik vardı sesimde. "Senden tek istediğim, çatı katındaki odamda yatağımın altına sakladığım defterin son sayfasını okuman." Dudaklarımdan ani ve istemsizce bir nefes verdim. Öne doğru sendelememle yanı başımda duran duvara tutundum. "O iki günü yazdım. Delirdiğimi düşündüğün iki günü..."

Teyzem cevap vermedi, telefonun öteki tarafında ağlıyor olmalıydı.

"Hoşça kal, teyze," diye mırıldandım sessizce.

Telefonu kapattım, bileğimi ağrıyan şakaklarımın üzerine bastırdım. Daha fazla dayanamayacağımı anladığımda rehberde arayabileceğim son insan olarak kalan Armin'e tıkladım. Ondan başkasından yardım dilenemezdim. Geçmişimden kalan ve bana kötü anıları hatırlatmayan bir tek o kalmıştı. Arama butonuna basıp telefonu kulağıma götürmüştüm ki çok geçmeden yanıtladı aramayı.

"Armin," diye giriş yaptım onun hiçbir şey sormasına olanak sağlamadan. "Müsait misin?"

"Karya! Sen misin? Neredesin?" Sesi yine teyzem gibi endişeliydi. "İyi misin, Karya?"

Tüm sorularını es geçtim. "Evde misin?" diye sordum.

"E-evet," dedi hızla.

"Gelebilir miyim?" diye sormamla sesim çocuksu bir hâl almış ve incelmişti. Çok utanmıştım. Birisine böyle kötü hâlde, hiç kimsem yokken muhtaç olma düşüncesi yerin dibine sokmuştu beni.

"T-tabii ki! O nasıl laf öyle? Gel," deyip ani bir şekilde duraksadı. "Ben geleyim mi? Neredesin sen? Konum at istersen bana, gelip alayım seni."

Cevap vermeden telefonu kulak hizamdan indirdim ve ara sokaklardan Armin'in evine doğru ilerlemeye başladım. Yaklaşık on dakika sonra kapısı-

nın önündeydim. Zile basıp bir adım geri çekildiğimde kapı hiç beklemeden açılmıştı. Karşımda haftalar sonra tanıdık bir sima görünce dudaklarım titredi. O zalim adamın esaretinden kurtulduğumu yeni yeni idrak ediyordum ve bunun, benim için ne anlama geldiğini dahi bilmiyordum.

Kurtulmak böyle bir şeyse eğer, benim içim niye ölü?

"Karya!" diye bağırarak öne atıldı Armin. Ellerimden tutup dizlerinin üstüne çöktü. Baştan ayağa süzdü bir canavara dönüşmüş bedenimi. "Ne oldu sana?"

Bileklerimi ellerinden çektim ve arkama saklamaya çalıştım. Ayakkabı olmayan ayaklarımı içe doğru kıvırıp geriye sendeledim. Başım öndeydi. Saçlarım yüzümü kapatırken hıçkırmaya başladım. O ise hiç düşünmedi, ellerimden tutup beni içeriye çekti. Arkamdan kapıyı kapattı. Ellerini omuzlarıma attı, sıkıca tutup bedenimi sarstı.

"Karya, duyuyor musun beni?" dediğinde tek eliyle çenemi narince tutmuş, iki yana çevirip kontrol etmişti. En sonunda gözlerimi gözleriyle buluşturdum ve çaresizlikle başımı omzuma yatırdım. Bir adım attım ona doğru; kollarımı, eğilmiş olduğundan dolayı göğüs hizamda olan boynuna sardım. Gözlerimi kapattım. "Armin, yardım et," diye mırıldandım ve bedenimin ağırlaştığını hissetmemle kendimi kollarına bıraktım. "Yardım et bana."

Gözlerimi açtığımda başımda ıslak bir bez, üzerimde başka kıyafetler ve ayak ile el bileklerimde yeni sargılar vardı. Şakaklarımdan gözlerimin arkasına doğru keskin bir ağrı, sinsi bir yılan gibi kıvrılıyordu. Yine de bu ağrının beni çok etkilediğini söyleyemezdim. Hiçliğin kıyısındaydım artık. Hiç olmak üzereydim, her şeyimle. Başımı içine doğru gömülen yastıkta kenara doğru düşürdüğüm vakit baş ucumdaki komodine alnını yaslayarak bekleyen Armin'i görmem bir oldu. Yatağın kenarına bir sandalye yerleştirmiş, yorgunluktan olsa gerek ki o sandalyede öne doğru eğilerek kolunu komodine, başını da koluna yaslamıştı.

"Armin," diye mırıldanıp elimi ona uzatacağım vakit varlığımın bir yatakta olduğunu fark etmemle korkuyla yerimde sıçradım. Üzerime örtülmüş ince pikeyi kenara çekmeye tenezzül etmeden çığlıklar atarak yataktan kalktım ve uzaklaşabildiğim kadar uzaklaştım. Armin, bu hareketimle ani bir şekilde ayağa kalkmış ve sandalyesini geriye doğru düşürmüştü.

Çığlıklarım ikimizin arasındaki boşluğu doldururken Armin hızla yanıma sokuldu ve aramızdaki boşluğu kendi varlığıyla doldurup çığlıklarımı yankıya dönüştürdü.

"Karya!" diye bağırdı fakat bu bağırış beni çığlıklarımdan korumak içindi. Ellerini başımın iki yanına attı, tüm parmakları gergin bir şekilde saçlarımla beraber yüzümü kavradı. "Karya, sakin ol, buradayım!" derken başımı iki yana sallıyor ve gözlerim kapalı bir şekilde yalnızca "hayır" kelimesini sayıklıyordum. Armin iki yana salladığım başımı duraklatıp, "Aç gözlerini, güvendesin," diye fısıldadı acı dolu bir sesle. Onun da nefesleri titriyordu.

Sayıklamalarım sona erdiğinde titreyen göz kapaklarımı araladım ve birkaç santim uzağımdaki Armin'in gözlerine baktım.

"Buradayım," diye mırıldandı fakat gözlerim omzunun üzerinden arkasındaki yatağa kayınca onun burada oluşunun hiçbir anlam ifade etmediğini fark ettim. Acıyla gözlerimi çektim yataktan, odanın kapısına doğru çevirdim.

"Karya," diye yeniden ismimi zikretti. "İyi misin?" Cevap veremedim. Yalnızca oda kapısına bakıyor ve titreyen dudaklarıma mâni olmaya çalışıyordum. "Ne oldu sana?" diye değiştirdi sorusunu fakat ben yine sessiz kaldım. "Bunca zaman neredeydin? Bak, herkes seni arıyor. Herkes. Başına bir şey mi geldi? Biri mi alıkoydu seni? Söyle bana."

Gözlerimi kapıdan aldım ve ona çevirdim hızla. Elleri hâlâ başımın iki yanındaydı. Başparmakları yüzüme değiyor, narince tenimi sıvazlıyordu. "Hayır," diyebildim kuruyan dudaklarımı aralayarak. "Hayır, kimse bir şey yapmadı bana." Bu yalan karşısında o kadar içerlemiştim ki nefes almak dahi güç gelmişti. Boğazımdaki kuruluk gitgide artıyordu. "Kaçırılmadım, yemin ederim."

"Karya." Derince bir nefes verdi ismimle beraber, nefesi yüzümü yaladı. Ellerini başımın iki yanından çekip gözlerini gözlerimden hiç almadan eğildi, bileklerimden tuttu hafifçe. "Bileklerine ben pansuman yaptım. Yaralarını gördüm. Üstünü ben değiştirdim. Kızarıklıklarını gördüm." Gözlerini bir an olsun almadı harelerimden. Zorlukla konuşuyordu, kelime aralarında derin nefesler alıyordu. "Ben her şeyi gördüm, Karya. Saklama benden."

"Armin..." Sesim yardım dilenir gibi çıkmıştı.

"Kimden korkuyorsun, kimi koruyorsun, bilmiyorum. Sana bunu ne yaptırıyor, bilmiyorum. Ama benden gizleme. Burada istediğin kadar kal. Herkesi kaçırılmadığına inandırabilecek görünüme sahip olana kadar, yara-

ların iyileşip kızarıklıkların geçene, güçlenene kadar kal gerekirse. Ama eğer sığındığın kişi bensem, ne yaşadığını benden gizleme."

Hiçbiri sana benden daha yakına giremeyecek. Kanına karıştım, Agapem. Zihnine sızdım.

"Karya, burada mısın?"

Gözlerimi sabitlediğim noktadan alıp Armin'e çevirdiğimde karşımdaki yüzün bana neden bu kadar yakın olduğunu anlayamamıştım. Etrafıma bakındığımda beyaz renklerle donatılmış bir odanın içerisinde olduğumu gördüm. İçeriye sokak lambalarının ve ayın ışığı sızıyordu. Loş bir görüntü vardı. Armin karşımda, cevap bekleyen gözlerle beni inceliyordu.

"Ben..." diye sayıkladım. "Ben nasıl geldim buraya?"

Armin duraksadı. Ellerini bileklerimden çekip birkaç adım uzaklaştı bedenimden. Gözleri hâlâ gözlerimdeyken irislerimin içine öyle bir bakıyordu ki konuşmadıklarımı da anlamaya çalışıyordu sanki. Bakışlarındaki endişeyi izliyordum. Büsbütün bir insan olarak karşıma dikilmişti âdeta o his.

"Hatırlamıyor musun?" diye sordu Armin şüpheyle. Başımı öne eğdim ve hatırlamaya çalıştım fakat zihnimdeki kör bir köşede kalmıştı sanki o an ve ben o anı hatırlamaya çalıştıkça karanlığın içine doğru düşüyordum. "Kendin geldin, telefonla aradın hatta," diye desteklemeye çalıştı Armin beni fakat olmadı.

Elimi başıma atıp saç diplerimi kaşıdım. Ay ışığının aralarından süzülerek gözlerime değen parıltısını perdeleyen saçlarımı yüzümden çektim, kulağımın arkasına sabitledim. "Hatırlamıyorum," dedim kuruyan damağımı ıslatarak. Korkuyla gözlerimi Armin'e kaldırdığım an Mey'in sözleri yankılanmıştı odada. Gözlerim buğulanmaya başlamış, yaşlar birikmişti göz pınarlarımda.

Aklımı yitiriyordum. Dediği gibi yavaş yavaş aklımı yitiriyordum.

Ben donmuş gözlerle bu gerçeği kendime yedirmeye çalışırken Armin yavaşça yanıma geldi ve beni bileklerimden tutup yerden kaldırdığı sandalyeye oturttu. Ardından önümde diz çöktü, ellerime sardı ellerini. Avucuma değen elleriyle buz kessem de ona çaktırmamıştım. Gözlerim açık olsa da etrafı göremiyordum sanki. Korneam göz kapağına dönüşmüştü benim için.

"Karya... Sen anlatana kadar sormam ne olduğunu ama bana iyi olduğuna dair bir güvence ver. Burada istediğin kadar kalabilirsin, seninle beraber ben de saklarım her şeyi ama içimde sana bir şey olacakmış şüphesiyle

yaşamak istemiyorum." Yutkundu, yutkunuşu aramızdaki tek sesti o an. "Neler oluyor, anlat bana."

"Armin," diyerek giriş yaptım konuya ve dolan gözlerimi hareketlendirip onun gözlerine sabitledim. Burnumun ucu sızlıyordu. "Ben bilmiyorum. Bana ne olduğunu bilmiyorum. Ama iyiyim, yemin ederim. İyiyim, deli değilim. Delirmedim, yemin ederim ki delirmedim." Göğsüm sıkışana kadar nefessiz kalacak bir biçimde ardı ardına sıralamıştım cümlelerimi.

"Biliyorum," dedi şefkatle. "Biliyorum, deli değilsin. Ben sadece emin olmak istiyorum. Sana ne yaptılar, Karya? Söyle bana. Uyuşturucu mu verdiler? Biri mi alıkoydu? Kim, ne yaptı sana? Konuş benimle."

Cevap vermeyip yalnızca başımı iki yana sallamamla dudaklarımın titremesine engel olamamış ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlamıştım. Beni kendine çekti ve dudaklarını alnımın biraz yukarısına yaslayıp nefeslerini saçlarımın arasına bıraktı. Bir eli sağ el bileğimde, diğer eli sırtımdaydı. "İyi olacaksın," diye mırıldandı. "Söz veriyorum, iyi olacaksın."

"Armin," dedim sessizce. "Ben çok korkuyorum. Aklımı yitirmekten çok korkuyorum."

Geri çekildi ve gözlerime baktı. Yüzümü avuçlarının arasına aldı. "Sana bir şey olmayacak," dedi keskince. "Buna izin vermem." Gülümsedi gözlerimin içine bakarak. Yavaşça eğildi ve yüzümdeki ellerini bacaklarım ile belime yerleştirdi. Tenimi sıkıca kavrayıp, beni kucağına alarak çıktı odadan. Bedenimi oturma odasındaki kanepeye bıraktığında az önce korktuğum şeyin yatak olduğunu anladığını fark etmiştim.

"Şimdi biraz uyu," dediğinde burnunu çekmişti. Üzerime kanepenin ucundaki katlanmış pikeyi örtüp sıkıca sardı etrafıma. "Dinlen," diye mırıldandı. Kanepenin yanına oturduğunda gözlerimi izliyordu. Öylece bakmaya devam ettiğinde gözlerimi bir anlığına kaçırdım ondan. O ise dudaklarını birbirine bastırdı, titreyen göğsünü dindirdi. "Yalnız değilsin, Karya," diye ekledi.

"Gitme, olur mu? Ben uyurken yanımda kal."

Gülümsedi. "Uyumadan önce sana süt ısıtmamı ister misin? İyi gelir. Hem daha rahat uyursun hem de için ısınır." Az önceki gülümseme daha da genişledi. "Bana söylediğin sözü hatırlıyor musun?" demesiyle gözlerimi kırpıştırdım. "Bir bardak sıcak sütün çözemeyeceği hiçbir şey yoktur."

"Bir bardak sıcak sütün çözemeyeceği hiçbir şey yoktur," diye ondan yalnızca birkaç kelime geriden gelerek tamamladım aynı cümleyi.

"O zaman ben ısıtıp geleyim," diyerek kalkmaya yeltendi.

"Isıtma," deyip durdurdum onu.

"Neden?"

"Sıcak içmiyorum ben artık."

"Peki," dedi kabullenir gibi yaparak. "Soğuk getirmemi ister misin?"

"Ben süt de sevmiyorum artık."

"Hani bir bardak sıcak sütün çözemeyeceği hiçbir şey yoktu?" diye mırıldandı. "Kandırdın mı beni?"

"Kandırmadım," dedim ve boğazıma kadar çektiğim pikeye içten içe daha da sıkı sarıldım. "Ben de yeni öğrendim. Varmış. Sıcak sütün bile çözemeyeceği şeyler varmış bu dünyada."

Armin, cevap vermek yerine gözlerini kapatıp açtı anladığına dair. Ben de ona sırtımı döndüm, kanepenin başlık kısmına yüzümü yaslayarak gözlerimi kapattım. "Gitmeyeceksin, değil mi?" diye sayıkladım kendimi uykunun kollarına teslim ederken. Armin'in kanepeden kalktığını hissettim fakat kanepe hemen camın önünde olduğu için gölgesi üzerime düştü bir cevap gibi. Buradaydı.

"Gitmeyeceğim," diye yanıtladı beni.



Uyandığımda hava hâlâ karanlıktı. En koyu tondaydı... Ay ışığı, tül perdeden sızarak içeri giriyor ve yüzüme yansıyordu. Gözlerim kanepenin çaprazındaki berjerde uyuklayan Armin'e kaydı. Gitmemişti. İki büklüm olmuştu küçücük berjerde. Gitmemesi beni bir nebze olsun güvende hissettirse de kâbuslarımdan kaçmam pek de mümkün değildi. Kanepede doğruldum ve bacaklarımı kendime çekerek tülün ardından ayı izlemeye başladım.

Ne yapacaktım? Ne yapmam gerekiyordu? Ayın ışığı her zamankinden çok daha parlaktı bu gece. Dayanılmaz bir güzelliği vardı. Bana bir yol göstermesini diledim fakat olmayacağının da farkındaydım. Boş istekler ve ardı kesilmeyen heveslerden bir türlü vazgeçememiştim. Yine de bu isteğim bununla alakalı değildi. Çaresiz kalınca insan, canını en çok yakan hayallerinden ve gerçekleşmeyeceğini bilmesine rağmen bir türlü yok sayamadığı isteklerinden medet umuyordu.

Çaresiz kalınca insan, imkânsızlıklarına sığınıyordu. İmkânsızlık, çaresizlikten çok daha az yaralayıcıydı çünkü.

Umutsuzlukla kalktım kanepeden ve üzerimdeki pikeyi berjerde uyuyan Armin'in üzerine örttüm. Kollarını göğsünde birleştirmiş, berjere sığmak için bacaklarını karnına çekmişti. Tokasından çıkan ve yüzüne doğru dökülen saçını gördüğümde uyandırmamaya gayret ederek yüzünden çektim saç tellerini, kulağının arkasına sabitledim rahatsız etmesin diye.

Ardından doğruldum ve gözlerimi etrafta gezdirdim. Armin'in yattığı berjerin hemen karşısında, benim uyuduğum kanepeninse hemen ucunda duran, tavana iki makara yardımıyla asılmış ahşap salıncağı görmemle gözlerimin içi parıldadı. Salıncaklar... Karan'la son anılarımın biriktiği yer. Birlikte güldüğümüz, eğlendiğimiz ve son kez çocuk olduğumuz tek yer.

Buruk bir yüz ifadesiyle ilerleyip salıncağa oturdum. Halatları gözümü korkutsa da yavaş ayak darbeleriyle kendimi ileri geri sallamaya başladım. İrislerim Armin'in üzerinde dolanırken sanki o uyumuyormuş da biz sohbet ediyormuşuz gibi konuşmaya başladım:

"Biliyor musun, on beş yaşımdayken sevmiştim seni. Kanım ısınmıştı. Bana yaklaşmaya cüret eden tek kişiydin ve hiç pes etmiyordun. Sana ne kadar karşılık vermesem de benimle ilgileniyor, hayatımı merak ediyor, sorular soruyordun. Benim yabancılarla konuşmam yasak olmasaydı eğer, seninle arkadaş olabilirdim, Armin. Çok tatlı ve nazik bir çocuktun."

Belki babamın bana koyduğu yasaklar olmasaydı şu an çok daha farklı bir hayatım olabilirdi fakat belki diye başlanan cümlelerin hiçbiriyle yaşanmıyordu.

"Hatırlıyor musun?" diye hevesle giriş yaptım konuya, hatırlamasını ümit ettiğim bir ses tonu vardı üzerimde. "Ben boyalarımı evde unuttuğumda sen kendi boyalarını bana vermiştin. Senin boyalarının nerede olduğu sorulunca da getirmedim deyip kurs saati boyunca beni ve çizdiğim resmi izlemiştin. Sana hâlâ borçluyum. Bu vakitten sonra ödeyebilir miyim? Bilmiyorum. Ama teşekkür ederim."

Halatları daha sıkı kavrayıp hızımı artırdığımda irislerime yansıyan sokak ışıklarıyla beraber gözlerimde büyüyen halat görüntüsü yalnızca birkaç saat önce içinde bulunduğum odayı bir film şeridi gibi döktü önüme. Yutkundum, dudaklarımı içe doğru gömdüm, gözlerimi kapatıp kurtulmak istedim. Olmadı. Sesi ne zihnimden ne de kulaklarımdan gitmiyordu.

Senin kalabalığın benim, Karya. Senin varlığın da yokluğun da bana ait.

Oysaki benim kalabalığım yabancıydı. Yabancı, tek bir bedenle benim dünyamı doldurmuştu.

Senin ailen benim.

"Sus artık! Yalvarırım, sus! Dayanamıyorum!"

Sen hep benim kalacaksın. Hangi durumda olursan ol, kaç yaşına gelirsen gel, hep benim kalacaksın. Yaşam son bulduğunda bile bana döneceksin.

Başıma vurmaya başladım sertçe, yumruklar indiriyordum şakaklarıma. Bu acı nasıl dinecekti? Nasıl unutacaktım onun sesini? Cümlelerini boş verip de nasıl yaşayacaktım hayatımı? Benim için başka bir hayat daha var mıydı? Mutlu olduğum, Mey'den izler barındırmadığım, bu olanları hiç yaşamadığım bir hayat var mıydı? Bu olanaksızdı. Onun olmadığı bir yaşam kurmak, benim için olanaksız bir durumdu artık.

Sana senden yakın olacağım, beni özlemek için vaktin bile olmayacak.

"Dayanamıyorum," dedim ağlaya ağlaya ve hızla ayağa kalktım. Salıncağın arkasındaki makaranın yanına çökerek halatları sökmeye başladım. Oldukça sessiz yapıyordum bunu. En sonunda halatın tamamını söktüğümde salıncağın ahşap oturağı yere değmişti. Uzun halatı sarıp avucumda tutmaya başladım ve gözyaşlarım yanaklarımdan aşağıya akarken, "Bitti," dedim. "Bitti, buraya kadar."

Dış kapıya ilerledim yüreğimde filmin sonuna geldiğini kabullenen bir tarafım varken. Kapının yanında duran krem rengi ahşap vestiyerden Armin'in terliklerinden birini ayaklarıma geçirdim. Hiç düşünmeden kapıdan çıkacaktım ki gözlerim son kez Armin'e döndü. "Özür dilerim," diye sayıkladım. "Hiçbir şey düzelmeyecek. Buna beni inandıramazsın," deyip kapıyı açtım ve kendimi üç katın ardından sokağa attım. Nereye koştuğumu bilmeden öylece koştum. Varmam gereken yeri hesap etmeden, ciğerlerime temiz hava dolana kadar, içimdeki zehri akıtana kadar, ayaklarım acısa da umursamadan devam ettim yoluma.

Nereye gittiğimi bilmesem de artık ne yapmam gerektiğini çok iyi biliyordum. Yüzüme yansıyan sokak lambasının ışığıyla elimi gözlerime siper ettiğimde gökyüzündeki yıldızlar göz kırptı bana. Işıldadılar birer birer, yolumu aydınlattılar âdeta. Başımı karanlığa doğru kaldırdım ve yıldızların parıldamasına gülümsedim. Tüm dişlerimi göstere göstere gülmüş, alt dudağımı dişlemiştim heyecanla.

Sanki 'gitmeden önce bana bir kez olsun uğra' demişti yıldızlarla.

Karan," diye ismini zikrettim umutla. "Karan hâlâ benimle. Cennette o da düşünüyor beni, çağırıyor kendine."

Gözlerimi kırpıştırdım, başımı yere indirip hızla yürümeye başladım. Ara sokakların birine sapıp yokuşları tırmandım, köşebaşlarını dönüp yeni sokaklara girdim, sokakta dolaşan köpekleri geçtim, onlarca evin duvarına parmak izlerimi bıraktım ve dakikalar boyu gökteki yıldızların bana gösterdiği rotayı takip ettim. Onlar ışıldadıkça ben gülümsedim, ben yürüdükçe onlar ışıldamaya devam etti.

Bu dünya üzerinde en güvende hissedeceğim yeri karşımda gördüğümde ne kadar zaman geçmişti, bilmiyordum. Tek bildiğim, harelerime yansıyan görüntüdeki hayalimizin ne kadar güzel olduğuydu. Çok güzeldi. Bu dünya üzerindeki en güzel şeydi. Gözlerimde biriken yaşları elimin tersiyle silerek ilerledim. Boş salıncakların birine oturdum, elimdeki halatı yere bıraktım. Yanım boştu.

"Karan," dedim sanki yan tarafımda oturuyormuş gibi. "Beni çağırdın, ben de geldim. Yıldızlar, bana senin yolunu gösterdi."

Salıncakta sallanmaya başladığımda bu sefer Karan'la sallanırken olduğu gibi gökyüzüne ulaşamıyordum. Ne yüreğimde, arkamda onun olduğunu bildiğim güvence hissi ne de sırtımda, beni gökyüzüne ulaştıran parmakları vardı. Yavaş ve sakin bir şekilde sallanıyordum öylece. Ellerim soğuk demirlerin üzerinde, gözlerim karanlık gökyüzünde parlayan yıldızlardaydı.

"Yanına gelsem yine sallanır mıyız, Karan? Gökteki yıldızlar bitmedi ki daha. Toplanacak çok yıldız var burada. Hem sen gittin gideli ben de karanlıktayım. Biraz ışığa ihtiyacım var. Biraz sana." Başımı önüme eğdim, sallanırken ayak uçlarımı izledim. "Çok kötü şeyler yaşıyorum, Karan. Seninle dertleşemeyeceğim, sana anlatamayacağım kadar kötü şeyler... Yine de buraya gelince tüm acım önemini kaybediyor."

Gülümsedim kendimi tutamayarak. Varlığı olmasa da ondan utanmıştım. Başımı yanımda hareketsizce duran salıncağa çevirdiğimde bedeninin orada olduğunu görmüştüm. Buruk bir tebessüm dudaklarımda yeşerirken onu gördüğüme sevinemiyordum bile. Deliriyordum, bunun farkındaydım. Yanımdaki salıncakta oturan o beden, bana bakarak özlemle gülümseyen o dudaklar, bana doğru uzanan elleri gerçek değildi. Yine de gerçek olsa ancak bu kadar güzel olabilirdi.

"Sana kızdığım için çok özür dilerim," diye mırıldandım gözlerine bakarak. "Ölmekte haklıydın belki de. Yaşanacak bir hayat bahşedilmedi ki bize. Ölmek en doğrusuydu. Bunu sen başardın, bense acımla öylece kala-

kaldım. Yine de kızmıyorum artık sana..." Dudaklarımı büktüm, gözlerine bakarken titreyen göz bebeklerimle hayalini okşadım. "Ben dayanırım. Benim kalbim sapasağlam." Gözlerim göğsüne doğru indi, soluna baktım. "Ama senin kalbin çok hastaymış. Bilmiyordum. Bilsem kızmazdım, yemin ederim."

Salıncağın demirlerinden indirdim ellerimi, kucağıma yerleştirdim. Hızım da dinmişti zaten, durmak üzereydim. Kucağımdaki parmaklarımın tırnak etleriyle oynuyor, kendime eziyet ediyordum sanki hiç eziyete uğramamış gibi.

"Keşke seni on altı yaşımda tanısaydım, Karan. Belki o zaman farklı olurdu her şey. Sen korurdun beni, değil mi?" Gözlerimi yanımda duran hayaline doğru kaldırdım. "O gün... O okuldaki çocuklardan da o gece o evde yaşadığım kâbustan da korurdun beni, değil mi? Ben en çok senin şefkatini sevdim, Karan. Benim saçımı kimse senin gibi koklamadı. Eğer on altı yaşımda çıksaydın karşıma, o adamın kanıyla yıkanan saçlarımı da böyle güzel koklardın, değil mi?"

Bunun gerçekleşmeyecek olmasının doğruluğuyla dudaklarımı birbirine bastırarak önüme eğdim başımı. Ayağa kalktım ve onun salıncağının dibine, yere çöktüm. Hayalinin dizine başımı yasladım, ellerimi beline sardım. Oysa gerçek olan, başımın salıncağın oturma kısmında, kollarımınsa etrafına sarılı olduğuydu.

"Beni kurtarmanı öyle çok diledim ki... Ölmüş olsan bile o kapıdan içeriye senin girmeni bekledim. Canım çok yandı ama senin yanmasın, tamam mı? Orada, gittiğin yer her neresiyse, beni bekle. Üzülmeden bekle, ağlamadan bekle. Süveydamı seninle doldurup yanına geleceğim, söz veriyorum."

Gözlerimi kapattım, dizinde kesintisiz bir uykuya daldım. "Hoşça kal, Karan," dedim mahmur bir ses tonuyla. "Parkı yerle bir ettiler, bizim hikâyemiz altında kaldı."

Sıcak su sırtımı yakarken başımı geriye doğru yatırdım ve saçlarıma dudakları değen o adamdan hiçbir iz kalmasın istedim. Vücudumu onun kirli dudaklarından, parmaklarından, nefesinden arındırmak için öyle bir kazımıştım ki lifle, derim soyulmuş, kızarmıştı. Yine de hiçbir şey onun pisliği kadar acı verici olamazdı. Sırtımı banyo duvarına yaslayıp gözlerimi tavana diktiğimde aklımda tek bir soru vardı.

"Ölmek, yaşamaktan kolay mı?"

Cevapsız kaldı sorum. Ne ben cevap verebildim ne de yıllardır babama verdiğim söz yüzünden nefes almaya devam ettiğim günlerim.

Vücudumun sıcak suyla olan temasını kesip çıktım duş kabininden. Krem rengindeki havluyu bedenime sarıp kurulandıktan sonra sessiz adımlarla banyodan çıktım, haftalar sonra kendi odama giriş yaptım. Azra uyuyor olmalıydı, hava henüz aydınlanmamıştı. Güneş birazdan doğacaktı. Hareketlerimin sessizliği ve yavaşlığı onu uyandırmak istememekten değildi, üzerime kederli bir yorgunluk çökmüştü. Bedenim ruhuma uyum sağlamaya çalışıyordu yavaştan.

Havluyu bedenimden ayırıp tamamen çıplak kaldığımda dolabımı açtım. Gözlerime annemin en son giydiği gecelik çarpınca gülümsedim. Beyaz, göğsünde dantelleri olan, ayak bileklerime kadar uzanan saten bir gecelikti. Elime alıp aynadaki çıplak yansımamda üzerime tuttum. Annem gibi olmuştum. Onun gibi güzel, sade, melek gibi... Buruk bir tebessüm dudaklarıma konarken çıplak oluşuma aldırmadan geceliği giydim ve yeniden aynanın karşısına geçtim.

Komodinin üzerinden tarağımı alıp ıslak saçlarımı özenle taramaya başladığımda hayret ve hayranlıkla bakıyordum kendime. Sanki annem vardı yansımamda, ona benzemiştim. Biliyordum, o da beni özlemişti. Bensiz duramazdı ki zaten. Tek bir günümüz bile ayrı geçmemişti bizim. Benim için bir tek o, onun için de bir tek ben vardım bu dünyada. Bu düşüncelerle ipeksi saçlarımı taramaya devam ederken aynadaki yansımamın arkasında annem belirdi. Aynı gecelikle bana gülümsüyordu.

Beni yalnız bırakmayacağını, geleceğini biliyordum. Arkama dönmeden aynadaki yansımasıyla göz teması kurduğumda uzanıp elimdeki tarağı aldı ve saçlarıma tuttu. Taradı, taradı, taradı... Her zaman yaptığı gibi korka korka, incitmekten çekinircesine dokundu saçlarıma. Yumuşacık yaptı ve öpücükler kondurdu. O adamın kirlettiği ne varsa, annem temizledi elleriyle. Yıkadı beni baştan ayağa nefesiyle.

"Anne," diye mırıldandım ve aynadan gözlerine baktım. "Böyle olacağını bilseydin babama beni kurtarması için yalvarır mıydın?"

Annem gülümsedi ve omuzlarımı tuttu, bir öpücük kondurdu sağ omzuma. "Kızım," dediğinde hasretle, titreyen göz bebeklerimden yaşlar dökülmeye başladı. Yıllar sonra öyle güzel gelmişti ki... Yıllar sonra sesini duymak, tarif edilemez bir duyguydu. O, benim en büyük özlemimdi. Ben kimseyi özlememiştim onu özlediğim kadar.

"Karya'm..." dediği an hıçkırmaya başladım. İsmimi söylemesini bile çok özlemiştim. "Mis kokulum, narçiçeğim, badem gözlüm... Benim kanatları yaralı iyilik meleğim. Sen bu dünyaya bahşedilmiş bir iyiliksin. Tertemizsin. Su gibisin. Suyu kirletmek kolaydır ama her kiri de su çıkarır. Bunu unutma, olur mu? Siyahın içinde beyaz kalmak zordur. Yenik düşsen de vazgeçme, kızım."

"Hâlâ savaşmamı mı istiyorsun benden?"

"Yaşamanı istiyorum senden."

"İzin vermiyorlar, anne. Onlar çok güçlüler..."

"Sen daha güçlüsün." Eğildi ve yanağımdan öptü. "Kararmamış kalbin, senin en güçlü silahın."

"Çok acıyor."

"Biliyorum."

"Geçecek mi?"

"Az kaldı." Parmakları tenimden sıyrılıp uzaklaşmaya başladı. Gitgide silikleşirken görüntüsü son defa araladı dudaklarını: "Dayan," dedi. Ardından yok oldu görüntüsü. Hızla arkama döndüm, korkuyla etrafa bakındım fakat gitmişti. "Neredesin, anne?" diye mırıldandım içimde büyüyen, saklayamadığım hayal kırıklığımla. Yoktu. Annem beni yine bırakmıştı.

Omuzlarımı kaldırıp indirdikten sonra Armin'in evinden aldığım ve yatağın üzerine bıraktığım halatı avuçladım. Odamdan çıktığım an yeni doğan güneş selamladı beni. Uzunca koridorun sonundaki odamın kapısına vuruyordu. Pencerelerin perdeleri kapalı olsa da balkon kapısının önü aydınlıktı, tüm evi aydınlatmaya yetiyordu. Güneş ışığı gözümü almaya başladığında kapının üzerinde olan elimi çektim ve koridora çıktım.

Üzerime ölümün gölgesi düşmüştü. Ve bu, yaşam denen çukurdan çok daha rahat nefes aldırıyordu bana.

Bu çehreme yansıyan güneş, gördüğüm son güneş miydi? Bu ışık, son kez mi parıldıyordu harelerimin içinde? Bu uzun koridorda attığım her adım, yaralı bileklerimin son cefası mıydı? Bu kaygı, çektiğim son zulüm mü olacaktı?

Yavaş adımlarla koridoru geçip mutfak ve oturma odamın birleşik olduğu alana girdim. Pencerelerin önündeki perdeleri kenara çekip hepsini sonuna kadar açtım, balkon kapısını iki yana doğru araladım. Gözlerim Karan'ın balkonuna değdiğinde bir ürperti sardı bedenimi. Avucumda tuttuğum halatı yere bıraktım. Daha fazla o balkona bakmayı sürdürmeyip he-

men arka çaprazımda olan mutfak tezgâhının üzerinden bir tabure aldım. Balkon kapısının önüne çektim, halatı yerden alıp üzerine çıktım. Kapının hemen üzerinde bir kanca vardı, çiçek saksılarının asılması için kullanılıyordu genellikle. Bense elimdeki halatı geçirdim oraya ve sıkı bir düğüm attım. Yanaklarım ıslaktı fakat hiçbir şey hissetmiyordum.

İşimi bitirdikten sonra tabureden inip sol tarafta bulunan pencerenin önüne ilerlediğimde kasımpatıları görmemle gülümsedim. İkisinin de saksısını kollarımın arasına sıkıştırıp göğüsledim ve burnuma değen yapraklarını önce kokladım, ardından öptüm. "Çok iyi bakmışlar size," diye mırıldandım. Bakışlarım kasımpatıların üzerindeyken, "Karan ve Karya," diye ekledim. Onlara bizim isimlerimizi vermiştim.

Beyaz olan Karya, Pembe olan Karan'dı. Masumiyetimiz çalınmış, şefkatimiz kırılmıştı. Yine de kasımpatılarımız bizim aksimize oldukça gür ve canlıydı. Renkleri cıvıl cıvıl, kokuları duyduğum en güzel kokulardı.

Kollarımda kasımpatılar varken balkona çıktım ve Karan'ın kapalı olan pencere ve balkon kapısına doğru baktım. Bir ölünün evi gibiydi. Benim evime vuran sabah güneşi, onun evine vurmuyordu. Benim açık olan pencerelerimin aksine onunkiler sonuna kadar kapalıydı. Yas evi gibiydi. Balkonundaki çiçekler onun matemini tutuyordu. Onun gidişiyle solmuş, küsmüşlerdi. Benim gibi...

Onunla yaptığımız balkon konuşmalarını özlemiştim. Her sabah bu balkona çıkar, onun çıkmasını beklerdim. Kimi zaman o benden önce çıkmış olurdu. Yolumu gözlüyormuş gibi hissederdim fakat asıl olan, benim onun yolunu gözlediğimdi. Ben uykumda dahi sabahları Karan'ı göreceğim için heyecanlanırdım. Çünkü o, bana yıllar sonra yaşamın güzelliğini hatırlatan kişiydi. Onu görmek umut vadederdi bana.

Beraber yağmurda ıslanışımız, bana kitaplar okuması, beni hayata bağlamak için gösterdiği büyük ve meşakkatli çaba, usanmadan ellerimi araması, kapıma sütler ve kurabiyeler bırakması, hiçbir şey yapmadan öylece dururken bile gözlerimin içinde yansımasını görebileyim diye irislerimin buğulanması... Bunlar mazide kalmış ve şimdi benim etimi dağlayan güzel anılardı.

Derin nefeslerimle kucağımda duran kasımpatıların yaprakları dalgalanırken burukça gülümsedim.

"Buraya ilk geldiğimde içimde tarif edilemez bir belirsizlik vardı. Hasta bir adamın ölüm döşeğinde beklediği gibi yarım bir umut, hafif inançla hastalıklı zihnimin beni götürdüğü yerlere adımladım." Acı, bir insan oldu;

karşıma dikildi. Ben ona gülümsedim. "Ve sana geldim. Tüm sarmaşıklar etrafımı sarsa ya da bir labirentin ortasında kaybolsam da tüm çıkmaz dediğim sokaklar seni buldu yüreğimin virane köşelerinde."

O yoktu. Ama ben ona konuşuyordum.

"Sandım ki her zerreme veba bulaşmış olsa da sen bir panzehir gibi damarlarımdan içeriye sızarsın. Merhem olur, tek tek tüm yaralarımı sararsın." İkimizin de yara içinde kaldığını hatırlayınca ağırıma gider gibi büktüm dudaklarımı. "Ben sandım ki ikimiz birden iyileşebiliriz. Sarılır ve tüm acılarımızı unuturuz. Olmadı. Senin yorgun ve bitkin kalbin, benim paramparça olmuş durgun yüreğimin yerine sığmadı."

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve başımı göğe kaldırdım. Esen sabah rüzgârı, geceliğimle beraber saçlarımı da savuruyordu. Yutkundum.

"Karan, bak, küçük sevgilinin hâline bak!" dedim gökyüzüne baka baka, boğazımdaki acıyı hissediyordum. "Üzerinde annesinin geceliğiyle asacak kendini, görüyor musun?"

Nefeslerim sıklaştı ve gerginleşen göğsümde büyüyen alev topunun varlığı ciğerlerimi yaktı. Gözlerimi gökyüzünden alıp kasımpatılara indirdim. Islak dudaklarımı önce beyaz kasımpatının yapraklarında, sonra pembe kasımpatının toprağında gezdirdim. Öptüm, okşadım, gözyaşlarımla besledim. Onlara koca bir düş kırıklığı, küçücük bir kalp bıraktım.

"Bizim yerimize yaşayın, olur mu?"

Mırıldanışımla beraber başımı kaldırdım, yeniden Karan'ın evine sabitledim. Göz bebeklerimin içinde kaynayan yanardağın sönmeye başladığını hissediyordum. Öyle ki üstünden son dumanları yükseliyor, köze dönüşüyordu. Lakin o an, bir kıvılcım doğdu. Karan'ın perdeleri açılmaya başladı yavaş yavaş. Ardından pencereleri. İçeri rüzgâr girdi, perdeleri yaşamın belirtisi gibi dalgalandı. Saniyeler geçmemişti ki balkon kapısının kilit sesi ulaştı kulaklarıma, kıvılcım bir yangına döndü.

Beyaz kasımpatıyı tutan parmaklarım, balkon kapılarının iki yana aralanmasıyla gevşedi, güçsüzleşti, silikleşti. Gözlerim balkon kapısının üzerindeyken göğsümle kolum arasına sıkıştırdığım saksı kayıp düştü parmaklarımın arasından. Üç kat aşağıda, kırılan saksının sesi yankılandığı an karşımda bir beden belirdi. O beden, önce aramızda duran bahçeden gelen sese yöneldi. Sonra gözlerini gözlerime kaldırdı.

"Yabancı," diye fısıldadım, nefesim pembe kasımpatıya çarptı.

İrisleri irislerime değdiği an pembe kasımpatı beni itercesine kurtuldu parmaklarımdan ve az önce düşen beyaz kasımpatının hemen yanına düştü.

"Karya," dedi karşı balkondaki Karan'ın hayali. İsmimle seslendi bana geçen onca günün ardından. Şaşkındı.

İleriye doğru sendeleyip kalbini tuttu acıyla. Yüzü, o acının tesiriyle buruştu. Hayalimde dahi acı çekiyordu ama onun hayali bile güzeldi. Mey'in bana acı çektirmek için yaptığı bu şey, şimdi dünyanın en güzel hissini yaşatıyordu. Gülümsedim Karan'ın hayaline. Saçları kısacıktı. Yüzünde izler vardı. O görkemli bedeni zayıflamıştı. Benim gülümsememle o da gülümsedi zorla, gözleri dolmuştu hafiften.

Ona hiç olmadığım kadar yakındım artık. Beni almaya gelmiş olmalıydı. Ellerimden tutup beni cennetine sokacaktı.

Dudaklarımdaki gülümseme yerini korurken gerisin geriye adımlamaya başladım ve balkon kapısının hemen önündeki tabureye çıktım. Balkon öylesine dardı ki tabureye çıkmamla aşağıda yan yana parçalara ayrılmış olan kasımpatıları görebilmiştim. Onlara da gülümsedim. Beyaz gecelik, içeri giren rüzgârla beraber dalgalandığında karşı balkonda beni bekleyen Karan'ın gözlerine baka baka halatı boynuma geçirdim.

Karan'ın az önceki gülümsemesi silindi, başını iki yana sallayarak, "Hayır!" diye bağırdı. "Karya, hayır!" Geriye doğru adımlamaya başladı fakat bir yandan da gözleri benden ayrılmakta zorluk çekiyordu. Yüzüne sirayet eden korkuyu görebiliyordum.

"Gitme," diye mırıldandım ellerimi ona uzatarak. Sağ gözümden tek damla yaş süzüldü dudaklarıma doğru. "Gitme! Ben geleceğim yanına, beni almadan gitme!"

Gözlerimin önünden kayboldu ve ben onu bir daha göremedim. Ağlasam da bir yandan Karan'a kavuşacağım için mutluydum. Ölüm, yaşamdan çok daha hafifti. Omuzlarımdaki o yük, kemiklerimi yassılaştıran o ağrı kaybolmaya başlamıştı.

Boynuma geçirdiğim halatı kavramaya acemiydi ellerim. Titreyerek tutuyordum. Ayağımı kaldırıp altımdaki tabureyi iteceğim sırada ismim yeniden yankılandı kulaklarımda. Karan yeniden çağırdı beni. "Karya!" diye bağırdı. Feryatlar içinde, boğazı yırtılırcasına bağırıyordu. İrislerim tam karşımda olan dış kapıya kaydığında kapının zorlandığını gördüm. Çok geçmedi, kapı kocaman bir gürültüyle sonuna kadar açılırken korkuyla yerimde sıçradım. Karan içeri girdi ama korkum silinmedi. "Karya," dedi yeniden gözyaşları içerisinde.

Öyle bir bakıyordu ki sanki gerçekti. Sanki biraz sonra tenime dokunsa beni buradan alıp gidecek kudretteydi. Başımı iki yana salladım ve hayalinin gözlerimin önünden kayboImasını diledim. Ama olmadı. Gözlerimi açtığımda gitmemişti; kapının hemen yanında elini bana uzatmış, bekliyordu. Dudaklarımı büküp ağlamaya başladım çünkü ne kadar sona yaklaşsam da Mey amacına ulaşmıştı. Deliriyordum.

Önce hayaller göreceksin. Sonra korkmaya başlayacaksın. Her şeyden. O hayallerden bile korkacaksın. Zamanla aklını yitireceksin. Onlara hayallerinden bahsedeceksin. Belki benden bahsedeceksin. Kaçırıldım, diyeceksin. Ama kimse inanmayacak sana, kimse!

Hayallerin en acısı karşımdaydı. Karan ağlaya ağlaya gözlerime bakıyor, "Yapma," diye mırıldanıyordu. "Yalvarırım, yapma. Bana bu acıyı bir kez daha yaşatma, Karya," dedi fakat bana yardım etmek ister gibi değil, yardım dilenir gibiydi. Başımı hafifçe yana yatırıp yere eğdim, gözlerimi sıktım. "Ne olursun in aşağıya. Yüzünü dön bana. Yalvarırım, yapma."

"Ağlama," diyerek açtım gözlerimi fakat canım öylesine yanıyordu ki bu gözler Karan'ın acısına hiç açılmasın istedim. Onu görmek dahi olsa ucunda, bu hâldeyken bakamıyordum. Hem acısından hem de hayalinden korkuyordum. Gözlerimi kaçırıyordum. "Ağlama, Karan. Bak, yanına geliyorum. Kavuşacağız. Yemin ederim, kavuşacağız," dedim ve hızlı hareketlerle sildim gözümdeki yaşları. Ama öylesine haksızlığa uğramış bir öfke peyda olmuştu ki içimde, bu silme eylemi gittikçe sertleşmeye başlamıştı. Tırnaklarımı derime geçirerek aşağı çekiyor ve çığlıklarla, *ağlama,* diye bağırıyordum.

Bu sırada koridorun ucundaki odamın çaprazından bir kapı açıldı ve Azra koşarak yanımıza geldi. Beni görür görmez iki eli de dudaklarına kapanırken adımı haykırdı korkuyla.

"Karya!"

Ardından Karan tekrar etti. "Karya... İn oradan. Ben ölmedim! Buradayım!"

Kabullenemezcesine başımı salladım ve halatı daha sıkı kavradım.

"Öldün sen, öldün!" diye bağırdım. "Mezarına geldim ben senin. Toprağını öptüm, yanında yattım." Başımı hafifçe omzuma yatırdım. "Üşüdün mü, Karan? Ondan mı buradasın? Ben de yanında üşümeyeyim diye mi *yapma,* diyorsun?" Utanç ve ikna dolu bir gülümseme yayıldı yüzüme. "Üşümem ki ben senin yanında. Üşümem, Karan. Asıl sen yokken ben çok üşüyorum. Göğsüm üşüyor. Yokluğun üşütüyor beni, anla ne olursun! Çok, çok üşütüyor, Karan..."

"Gerekirse tüm şehri yakarım senin için. Yalvarırım, yapma. Söz... Söz veriyorum, ellerinden başlayacağım ısıtmaya," dedi, ağlamaktan nefes nefese kalmıştı. "Bir daha üşümene izin vermeyeceğim, inan bana!"

"Öldün!" diye bağırdım içimdeki suni öfkeyle birlikte. "Aklımı yitiriyorum ben, deliriyorum! Deliriyorum... O dedi. *Delireceksin*, dedi. *Hayaller göreceksin, sana kimse inanmayacak*, dedi!" Çaresizlikle başımı omzuma yaslardım ve kendimi inandırdığım gerçekle mırıldandım: "Öldün sen, Karan... Yoksun, öldün."

"Ölmedim!" diye bağırdığı an Azra ağlayarak içeri koştu, elinde bir telefonla geri döndü. O da mı hayaldi? O da mı aklımın bana bir oyunuydu? Ya ben? Ya ben şu an bu taburede, boğazım bir halatın ortasında değilse? Bu gerçek miydi? Bu yaşadıklarım bir hayalden ötede miydi? "Ölmedim, Karya! Buradayım... Hayal değilim, gerçeğim ben!" Yere eğilmişti. Başını dizlerine gömüp bağırarak ağlamaya başladığında, endişe dolu gözlerim bir Karan'ın bir Azra'nın üzerinde dolanıyordu.

Sana senden yakınım.

Zihnim fısıldadı. Mey'in nefesi arkamda, boynumdaydı.

İnanma onlara.

Karan çöktüğü yerden gözlerime baktı. Aramızda beş altı metreye yakın mesafe vardı. Onu hiç böyle görmemiştim. "Karya," diye büyülü bir ses tonuyla ismimi zikredip yalpalayarak ayağa kalktı. Eli bana uzanmış bir biçimde yaklaşmaya başladığı an dudaklarımı araladım. "Yaklaşma!" diye bağırdım, gözlerim sonuna dek açılmıştı.

Zihnim fısıldadı:

Bağır!

"Yaklaşma!" Arkama baktım hızla. Mey'in nefesi boynumdayken arkam yalnızca boşluktu. Balkondan sonra yalnızca üç kat boşluk vardı, bir insan dahi sığamazdı buraya. "Yaklaşma," diyerek önüme döndüm ve gözlerimi kararttım.

"Karya," diyerek dikkatimi ona vermemi istedi Azra fakat ben onları duysam da öyle bir an yaşıyordum ki her şey karmakarışıktı. Bir yanda sevdiğim adamın hayali mi gerçeği mi olduğunu ayırt edemediğim bedeni, bir yandaysa kulağımda yankılanan fısıltılar can buluyordu. Önümde, geçmişte yaşadıklarımın görüntüsü ve zihnimde, nefes alan bir canavar vardı. "Biz hayal değiliz! Buradayız, karşındayız! Gel, konuşalım."

"Olmaz!" *Daha güçlü, bağır!* "Olmaz!" diye boğazımı yırtarcasına tüm gücümle bağırdım.

"Karya, bana bu acıyı bir kez daha yaşatma," dedi küçük bir çocuk gibi Karan. Öfkem dindi, o çaresiz kız çıktı açığa. Merhametle baktı Karan'a, elinin tersiyle gözyaşlarını sildi. "Yalvarırım, sen de geçirme o ipi boğazından. Gel... Yeniden salıncakta sallanalım beraber, gökyüzünden yıldız toplayalım." Ellerini uzattı. "Orada salıncak yok, Karya. Orada yokluktan başka hiçbir şey yok."

"O..." dedim korkuyla. "O burada."

Benden bahsedeceksin. Sana inanmayacaklar.

"Karya, bana bak!" Azra'nın sesiyle aldım gözlerimi Karan'dan. Azra onun aksine oldukça sakindi. "Bana güveniyor musun?" diye sordu. Cevap vermedim. O da bir cevap beklemiyordu. "O sesleri susturabiliriz. Zihnindeki kişiden seni kurtarabiliriz. Onun oyununa gelme! Beni dinle, bizi dinle! Burada bizden başka kimse yok, ondan korkma!"

Duraksadım ve gözlerimi Karan'a çevirdim. Aklımın içinde bana oyun oynayan şeytan, onun bir hayal olduğunu söylerken kalbimdeki sızıyı hiç hesaba katmamış mıydı? Gözlerine baktıkça kalbim yarama tuz basılıyormuş gibi sızlıyordu. O, bana her zaman baktığı gibi bakarken nasıl inanacaktım o şeytana? Karşımda acılar içinde kıvranan adam, kalbimdeki aşkı kadar gerçek olsa da zihnimdeki şeytan, beynimin kıvrımlarına düğüm atmıştı âdeta. Her düğümde kalbimle olan teması kesiliyordu aklımın. Ayrıyordu bizi. Oysa biz zaten ayrıydık. O benim dalgamdı, bense onun hiçbir zaman ulaşamayacağı kıyısı. Birbirimize öyle yakın ama yakınlığın içinde kilometrelerce uzaktık aslında. Bu çelişkinin ortasında bir aşk filizlendirmek istemiştik, sonumuzun ezilmek olacağını bilmeden. Nerede hata yapmıştık biz? Çok sevmek böylesine zarar mıydı kalbe?

Koca bir eşiğin içindeydim sanki. Sallandıkça sallanıyor ve midemin bulanmasına engel olamıyordum. Bu midemdeki sancılar da neyin nesiydi? Ya zihnimdeki depremlerin çatlakları? Onlara ne olacaktı? Sahiden deliriyorsam, her şey niye ilk defa bu kadar gerçekti? Bu da zihnimin oyunu muydu bana? Bir tür sanrı mıydı yoksa yaşanan her şey?

Böyle. Yavaş yavaş aklını yitireceksin.

"Bitti," diye fısıldadım göğsüme doğru. Hiç mutluluğa adımlamadığım şu dünyadan böyle mi gidecektim? Sevdiğim adamın gerçek mi yoksa hayal mi olduğunu bilmeden... Ona bir kez olsun sarılıp, yaşayıp yaşamadığını anlayamadan... Bu ölümse eğer, ölüm dünyanın en berbat hissiydi.

"Karya, zihninden dışarı çık. Duy beni," dedi Karan. Yapamadım.

Hiç böyle düşlememiştim. Sekiz yaşındaki Karya, ileride çok tatlı bir yaşamın onu beklediğini sanıyordu. Çiçeklerle donatılmış bir bahçe, o bahçenin içinde iki katlı, şirin bir ev; annesi babası, çocukları ve eşi... Herkes oldukça mutlu, oldukça neşeli, hiçbir sorunları yokmuşçasına gülüyorlar... Sonra hepsi teker teker son bulmuştu bu hayallerin. Önce annemle babam eksilmişti o bahçeden, daha sonra çiçekler, en sonunda da sevdiğim adam.

"Ben en çok seni duymak istedim, Karan," diye yanıt verdim zihnimde düşüncelerimle kanlı bıçaklı bir savaş verirken. "Ben en çok seninle konuşmak istedim ama sen beni bir başıma bıraktın. Her şeye dayandım ben. Babam gözlerimin önünde parçalara ayrıldı," dedim ve irislerimin önüne o görüntünün gelmemesi adına kendimi sıktım. "Dayandım," diye ekledim.

Daha aklı başında bir tavır takınmıştım az öncekinin aksine. O fısıltılar susmasa da artık kendi cümlelerimi duyabiliyordum. Ölmeden önce söylemem gereken her şeyi söylemek istiyordum.

"Annem yandı, saçlarım yandı, ben yandım ama yemin ederim, dayandım! On altı yaşımın son günleriydi, küçücüktüm," dediğim an Mey'in sözleri küfür gibi çarptı suratıma. Başımı öne eğip yanaklarımı ısırdım, kendimi toparlayıp yeniden gözlerine baktım. "İstanbul'a geldim sonra," diyerek değiştirdim konuyu. "İyileşebilirim sandım ama olmadı. Terk edildim. Hem de terk edilmek ne demek, bilmezken... Dayandım. Bir ölüm daha kaldıramam sanıyordum ama terk edilmenin yangını sönmemişken içimde, sevdiğim adamın ölüm haberini aldım."

Karan'a baktım öylece. Hayal de olsa canını acıtır mıydı bu sözlerim?

"Gelse, on kere daha terk etse beni, bu denli yanmazdı canım. Ben yine dayandım. Ama artık olmuyor işte! Olmuyor!" Sesim titredi, incelerek yok oldu. "Yaşamak, bana çok daha fazla acı veriyor."

Karan bu sözümle hıçkırarak ağladı. "Ağlama," dedim yalvarır gibi. "Ağlama, geleceğim yanına."

"Karya, ver ellerini bana, güzelim. Ben buradayım. Sarılalım, her şey geçecek, söz veriyorum. Bir başıma bırakma beni bu koca dünyada."

"Ama sen beni bıraktın," dedim içimde ölen binlerce çocuğun annesi gibi; gözümün feri sönmüş, yaşama umudum ölmüş gibi. "Sen beni bu koca dünyada bir başıma, yapayalnız bıraktın, Karan."

"Yapma..." dedi vicdan azabı sesinin tamamı olmuşken.

Kuş sesleri ulaşınca kulağıma, omzumun üzerinden arkama baktım bir anlığına. Balkonun demirliklerine konan kuşlar kırlangıç kuşlarıydı. Yaz gelmişti, dönmüş olmalılardı. "Karan!" diye bağırdım sevinçle ve önüme dönüp gözlerine baktım fakat irislerimin önü yaşlarımla dolmuştu, bir denizin dibinden gökyüzüne bakıyor gibiydim. "Kırlangıçlar geri dönmüş!"

Umutla haykıran sesime karşılık o da gülümsedi ve benim umudumdan cesaret alıp adımlamaya başladı bana doğru. O adımladıkça ben taburede geriye kaçıyordum, gözleri arkamdaki balkona kayıyordu.

"Dönmüşler," dedi ani bir nefesle. "Bu sefer... Bu sefer onları içeriye alabiliriz."

"Kırlangıçlar geri dönmüş, Karan," dedim ve yüzümdeki gülümsemeyi saniyeler içerisinde sildim. "Ama aynıları değil. Aynıları değil ki! B-başka kırlangıç onlar. Diğerleri? Diğerleri nerede? Öldü mü?"

"Ölmedi, ölmedi, hayır! Yaşıyorlar. Ellerini verirsen tüm kırlangıçlar dönecek."

"Dönemezler ki." Alt dudağımı dişledim. "Sen sözünü tutmadın. Onları dışarıda bıraktın."

Karan, pes etmişlikle ellerini yere indirdi ve arkasına dönerek gözlerini sildi. Azra ise diğer yandan bana yaklaşmaya çabalıyordu. Karan ellerini gözlerine attıkça aklımda bana bıraktığı mektup beliriyordu. Çünkü o mektubu okuduğumda ben de onun gibi gözyaşlarımı bir türlü durduramamıştım. Her harfine kadar ezberlediğim o mektubu içimden tekrarlamaya başlamıştım şimdi.

Sadece gülümse arada, nefes alayım istiyorum. Bir gün döner miyim? Bilmiyorum. Döndüğümde sen bıraktığım gibi olur musun? Sanmıyorum, küçüğüm. Büyüyeceksin. Hayat seni büyütecek ve öyle çıkaracak karşıma. Çocuksun henüz, güzelim. Bunun kıymetini bil ve kapatma kapılarını hayata. Dilediğince yaşa, özgürce savur saçlarını rüzgârda. Bunu bilmeye ihtiyacım var.

"Karan..."

"Söyle," dedi, kalbini tutuyordu. "Söyle, Karya'm."

Başımı omzuma yatırdım.

Büyüyeceksin. Hayat seni büyütecek ve öyle çıkaracak karşıma.

"Büyüdüm mü?"

Yutkundu, çenesi titriyordu. "Büyüdün," diye mırıldandı, boğazındaki yangın dudaklarına ulaşıp cümlesiyle beraber yakıp tenimi. "Büyüdün."

Büyümüştüm.

Karan'ın döneceği kadar.

Ölecek kadar.

O gerçekti. Hayal olamayacak kadar gerçekti ve ölmemişti. Karşımda duruyor, hiç ölmemiş gibi, umutlarımı yok etmemiş gibi ona bir umut vadetmemi bekliyordu. Buruk ve kırgın bir tebessümle tabureden indim, ayağımın ucuyla ittirdim yavaşça. Derin bir nefes aldıkları an bana doğru adımlayacaklardı ki elimi kaldırıp durdurdum onları. Annemin, bedenime büyük gelen geceliğinin kollarıyla yaşlarımı sildim, arkamı dönüp balkona çıktım. Rüzgâr iliklerime kadar işliyorken başımı hafifçe yana çevirdim, bedenimi düz tutuyordum.

Karan'ın harelerine baktım parçalara ayrılmış irislerimle.

Zihnim fısıldadı: *Ölmek için bile benden izin alman gerekiyor, aksi mümkün değil.*

"Özür dilerim," diyerek Karan'a dönük sırtımı boşluğa çevirdim. Şimdi bedenim tamamen Karan'ı görüyordu. Ellerim balkon demirliklerine sıkı sıkıya sarıldı. Ayak uçlarımda yükseldiğimde Karan'ın yeşillerine sarı çaldı, bir ayak uçlarıma bir gözlerime baktı. Çaresizce başımı iki yana salladım, artık balkon demirliklerinin diğer tarafındaydım. Azra'nın çığlıkları ve Karan'ın yakarışları kulaklarımı doldururken kollarımı iki yana açıp bedenimi boşluğa bıraktığım an elleri saten geceliğimin üzerinde var olsa da göğsüne değen ellerimle onu kendimden ittim. Bu hareketimle bedenimin ondan uzaklaşması gerekirken o tüm gücüyle, kemiklerimi kırarcasına bana sıkı sıkıya sarıldı. Yetmemişti. Ölümün gölgesiyle ağırlaşan bedenimi tutmaya gücü yetmemişti, ikimiz de artık boşluğun içinde süzülüyorduk. Kollarının arasındaydım, nefesi şakaklarımdaydı. Saniyeler sonra tenimde dünyanın en ağır baskısını hissetmemle kolları çözüldü, nefesi durdu.

Bir an oldu, dünya karardı. Bir an oldu, her yer aydınlandı.

Göz kapaklarımı araladığımda gökyüzünde uçan kırlangıçlar, balkondan bize bakan yaşlı bir çift göz vardı. Başımı üzerinde bulunduğu kolun sahibine doğru yatırdığımda kanlı dudakları ve beni izleyen yeşillerine karışmış güneş sarısı gözleriyle karşı karşıyaydım. Karan'dı. Sevdiğim adam. Vişneçürükleri kana bulanmıştı. Acıyla inledi, yine de gülümsedi. Başımın altındaki eliyle saçlarımı sevdi. Son kez öyle güzel baktı bana.

Onu gördüğümde yere düşürdüğüm kasımpatıları kana bulanmış, beyaz olan Karan'ın kanıyla yıkanmıştı.

Neden, diye sormak istedim fakat kelimeler dudaklarımdan dökülmedi. Öksürmeye başladığımda dudağımın kenarından aşağıya akan kanlar göğsüme doğru bir yol çizerek annemin geceliğine karıştı. Karan'a baktım. Bu ona son bakışımdı. Özür dileyen bakışlarım, onun huzur dolu bakışlarına değdiğinde süveydasını bulmuş olmanın huzuruyla kaplı olduğunu anlamıştım. Gözlerimden yaşlar döküldü, o bakışlarımdan ne demek istediğimi anladı. Her zaman anlardı.

"Sözüm vardı," dedi Karan, kalbinin yanışını dudaklarında gördüm.

"Benim de," diye mırıldandım. Göğsüm son defa yükseldi, son defa indi. Göz kapaklarım kapandı. Adını yaşattığım kalbimin uykuya çekildiğini hissettiğimde dudaklarımı son kez araladım. "Büyüdüm."

Büyüdüm, yabancı.

Devam Edecek...

SÜVEYDA - CANHIRAŞ ÇALMA LİSTESİ

1. Redd – *Beni Sevdi Benden Çok*
2. Redd – *Nefes Bile Almadan*
3. Redd – *Roman Kahramanı*
4. Sezen Aksu – *Gülümse*
5. Sezen Aksu – *El Gibi*
6. Sezen Aksu – *Çocuklar Gibi*
7. Sezen Aksu – *Ben Öyle Birini Sevdim Ki*
8. Sezen Aksu – *Belki De Aşk Lazım Değildir*
9. Leman Sam – *Rüzgâr*
10. Leman Sam – *Kıyamam Sana*
11. Aşkın Nur Yengi – *Yazık*
12. Nilipek – *Gözleri Aşka Gülen*
13. Nilipek – *Biz Bize Yeteriz*
14. Nilipek – *Son Mektup*
15. Canozan – *Toprak Yağmura*
16. Sufle, Canozan – *Hiç Kimsenin Günahı Yok*
17. Cem Adrian, Hande Mehan – *Sen Benim Şarkılarımsın*
18. Hande Mehan – *Beni Böyle Sevme*
19. Ceylan Ertem – *Bugünüm Sensiz Geçti*
20. Çağan Şengül – *Kırlangıç*
21. Suzan Hacıgarip, Yasir Miy – *Kırmasın*
22. Rei 6 – *Ah Canım Sevgilim*
23. Rei 6 – Şehir Lambaları
24. Ayça Özefe – *Yıkılmam Asla*
25. Şebnem Ferah – *Deli Kızım Uyan*